#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING
AUTHOR OF *BABEL*

R.F. KUANG

KATABASIS

A NOVEL

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

KATABASIS

BİR ROMAN

B. F. Kvang

HA R PER Voyage r
An Imprint of HarperCollins*Publishers*

Adanmışlık

Parlak ve sevgili Bennett'a

İçinde

Kapak
Başlık
Sayfası
Adanma
Yazarın Notu

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
birinci Bölüm On
ikinci Bölüm On
üçüncü Bölüm On
dördüncü Bölüm On
beşinci Bölüm On
altıncı Bölüm On
yedinci Bölüm On
sekizinci Bölüm On
dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz Dördüncü
Bölüm Otuz Beşinci
Bölüm

Peter'ın Haritası
Alice'in Haritası
Elspeth'in Haritası
Teşekkürler Yazar
Hakkında
R. F. Kuang'ın diğer eserleri
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Yazarın Notu

Bu metinde bahsedilen bazı akademisyenler gerçek kişilerdir ve birkaç istisna dışında (ki bunların apaçık olduğunu umuyorum) onların görüşlerini doğru bir şekilde aktarmaya çalıştım. Derek Parfit'in *Reasons and Persons adlı eseri* gerçekten de 1984 yılında yayınlandı, bu da benim zaman çizelgem için uygun. Aristoteles "göksel uzay solucanı" terimini kullanmaz, ancak bu terim onun fizik anlayışını görselleştirmek için güzel bir yoldur. Michael Huemer'in "Varlık Ölümsüzlüğün Kanıtıdır" adlı eseri 2019 yılına aittir, ancak burada bu eserin 1960'larda yayınlandığını iddia ediyorum. Bu, kitabın çoğu gibi bir fantezidir.

Birinci Bölüm

Çünkü bence gerçek bir felsefe meraklısı, diğer insanlar tarafından yanlış anlaşılmaya meyillidir; onlar, onun her zaman ölümü ve ölmeyi aradığını fark etmezler; ve eğer durum böyleyse ve o, hayatı boyunca ölmeyi arzulamışsa, neden zamanı geldiğinde, her zaman aradığı ve arzuladığı şeye karşı şikayet etsin ki?

PLATO, PHAEDO

Cambridge, Michaelmas Dönemi, Ekim. Rüzgar esiyor, güneş saklanıyor ve derslerin ilk gününde, lisans öğrencilerine Descartes'ın ayrılık büyüsünü kullanarak tuvalet molası vermeden ders çalışmanın tehlikelerini anlatması gerekirken, Alice Law danışmanının ruhunu Cehennem'in Sekiz Mahkeme'sinden kurtarmaya koyuldu.

Profesör Jacob Grimes'ı öldüren korkunç ve dehşet verici bir kazaydı ve bir bakıma bu onun hatasıydı. Bu yüzden hem ahlaki yükümlülük hem de kişisel çıkarları nedeniyle - çünkü Profesör Grimes olmadan komite başkanı olmazdı ve komite başkanı olmadan tezini savunamaz, mezun olamaz ve analitik büyü alanında kadrolu bir işe başarılı bir şekilde başvuramazdı - Alice, Merhametli Kral Yama'dan, Bu hiç de kolay bir iş değildi.

Bu hiç de kolay bir iş değildi. Geçtiğimiz ay boyunca, kendi kendine Tartaroloji konusunda uzmanlaşmıştı, ki bu onun alt dalı değildi. Günümüzde bu, *kimsenin* alt dalı değildi, çünkü Tartarologlar nadiren hayatta kalıp çalışmalarını yayınlayabiliyorlardı. Profesör Grimes'in vefatından bu yana, uyanık olduğu her anını, cehenneme gidip gelme yolculuğuyla ilgili bulabildiği her monografi, makale ve yazışmayı okumakla geçirmişti. En az bir düzine akademisyen bu yolculuğu yapmış ve hayatta kalarak hikayeyi güvenilir bir şekilde anlatmıştı, ancak geçen yüzyılda çok azı vardı. Mevcut tüm kaynaklar farklı derecelerde güvenilmezdi ve ayrıca çevirisi de çok zordu. Dante'nin anlatımı, kötü niyetli eleştirilerle o kadar dağınıktı ki, raporun özü kaybolmuştu. T. S. Eliot' 'da sağladı bazı daha fazla son ve ayrıntılı manzara

kayıtlı açıklamalar, ancak *The Waste Land* o kadar kendine referanslıydı ki, bir gezginin anlatısı olarak statüsü ciddi bir tartışma konusuydu. Orpheus'un notları, zaten arkaik Yunanca'ydı ve onun geri kalanı gibi büyük ölçüde parçalanmıştı. Ve Aeneas... O ise tamamen Roma propagandasıydı. Muhtemelen daha az bilinen dillerde daha fazla anlatım vardı — Alice on yıllarını arşivleri inceleyerek geçirebilirdi — ama fon süresi bekleyemezdi. Dönem sonunda ilerleme değerlendirmesi yaklaşıyordu ve hayatta olan bir danışmanı olmadan, Alice'in umabileceği en iyi şey, başka bir yere transfer olup yeni bir danışman bulana kadar yetecek kadar fonun uzatılmasıydı.

Ama başka bir yere transfer olmak istemiyordu, Cambridge diploması istiyordu. Ve herhangi bir danışman istemiyordu, bölüm başkanı, Nobel Ödülü sahibi ve iki kez Royal Academy of Magick başkanlığına seçilmiş Profesör Jacob Grimes'ı istiyordu. Her kapıyı açan altın değerinde bir tavsiye mektubu istiyordu. Her şeyin en tepesinde olmak istiyordu. Bu, Alice'in cehenneme gitmesi gerektiği anlamına geliyordu ve bugün gitmesi gerekiyordu.

Tebeşirle yazdıklarını kontrol etti ve tekrar kontrol etti. Daireyi kapatmayı her zaman en sona bırakırdı, pentagramı söyleyip etkinleştirdiğinde bunun onu öldürmeyeceğinden kesinlikle emin olduğunda. Her zaman emin olmak gerekiyordu. Büyü, hassasiyet gerektirirdi. Gözlerinin önünde bulanıklaşana kadar düzgün beyaz çizgilere baktı. Sonuç olarak, olabileceği kadar iyi olduğunu düşündü. İnsan zihni yanılabilir, ama onunki çoğu insandan daha az yanılgıya meyilliydi ve şu anda güvenebileceği tek zihin onunkisiydi.

Tebeşirini sımsıkı tuttu. Tek bir düzgün vuruşla pentagram tamamlandı.

Derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Elbette bir bedeli vardı. Kimse cehenneme zarar görmeden gidemezdi. Ama başından beri bu bedeli ödemeye kararlıydı, çünkü büyük resimde bu çok önemsiz görünüyordu. Sadece acıtmamasını umuyordu.

"Ne yapıyorsun?"

O sesi tanıyordu. Dönmeden önce kapıda kimi bulacağını biliyordu.

Peter Murdoch: ceketinin düğmeleri açık, gömleği pantolonundan çıkmış, çantasından kağıtlar rüzgarda uçup gitmek üzereydi. Alice, her gün yataktan zorlukla kalkmış gibi görünen Peter'ın, yine de bölümün gözdesi olmayı başarmasına hep kızmıştı. Ama bu hiç de şaşırtıcı değildi: Akademi disiplini saygı duyuyor, çabayı ödüllendiriyordu, ama daha da önemlisi, çaba sarf etmesine gerek olmayan dahileri taparcasına seviyordu. Peter Murdoch ve

kuş yuvası gibi saçları, dengesiz bisikletin üzerinde dengede duran korkuluk gibi uzuvları, sanki hayatında hiçbir şey için çaba sarf etmemiş gibi görünüyordu. O doğuştan zekiydi, tüm o bilgi tanrılar tarafından beynine dökülmüştü.

Alice ona tahammül edemiyordu. "Beni rahat bırak," dedi.

Peter, onun çemberine girdi, ki bu çok kaba bir davranıştı. Bir büyücünün pentagramına girmeden önce her zaman izin istemek gerekir. "Ne planladığını biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun."

"Tsu'nun Temel Taşıma Pentagramı, Setiya'nın Modifikasyonları ile," dedi, bu Alice'i etkiledi, çünkü sadece yere kısa bir bakış atmıştı, hem de odanın diğer ucundan. "Ramanujan'ın Casimir Etkisi ile ilgili sonuçları olan toplamlama, hedefle psişik bir bağlantı kurmak için. Sekiz mahkeme için sekiz çubuk." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Alice Law, yaramaz kız. Cehenneme gitmeye çalışıyorsun."

"Eğer bu kadar çok şey biliyorsan," diye karşılık verdi Alice, "ikimizden sadece birine yer olduğunu da biliyorsundur."

Peter diz çöktü, gözlüklerini burnuna itti ve kendi tebeşiriyle pentagramda hızlıca bazı değişiklikler yaptı. Bu da çok kaba bir davranıştı; başka bir akademisyenin çalışmasını değiştirmeden önce her zaman izin alınmalıydı. Ancak görgü kuralları Peter Murdoch için geçerli değildi. Peter, yine sadece dehasıyla mazur görülebilecek bir umursamazlıkla hayatına devam ediyordu. Alice, Peter'ın yüksek masada kolej müdürünün cüppesine çikolata şurubu döktüğünü görmüştü, ama Peter sadece omzuna bir şaplak ve bir kahkaha ile geçiştirilmişti. Peter hata yaptığında bu sevimli oluyordu. Oysa kendisi bir keresinde ekmek sepetini yere düşürdüğü için tüm akşam yemeğini tuvalette parmaklarının arasından nefes alarak geçirmişti.

"Bir, iki olur." Peter parmaklarını salladı. "Abracadabra. Artık yer var."

Alice onun yazdıklarını iki kez kontrol etti ve hayal kırıklığına uğrayarak onun işinin mükemmel olduğunu fark etti. Onun bir hata yapıp uzuvlarını kaybetmesini tercih ederdi. Ve onun "Ben de sizinle geliyorum" dememesini gerçekten tercih ederdi.

"Hayır, gelmiyorsun."

Cambridge Analitik Büyü Bölümü'ndeki tüm insanlar arasında, Peter Murdoch, onun yeraltı dünyasında kalmak isteyeceği son kişiydi. Mükemmel, zeki, sinir bozucu Peter, bölümün

en iyi ödülleri kazanan mükemmel, zeki, sinir bozucu Peter, mantık ve matematikte dekanlık madalyaları kazanmıştı (dürüst olmak gerekirse, bunlar Alice'in en kötü olduğu alt dallardı, ama Cambridge'e gelene kadar kaybetmeye alışık değildi). Peter, akademisyen bir aileden gelen akademisyenlerden biriydi, fizikçi ve biyolog bir çiftin çocuğu olarak doğmuş bir sihirbazdı, bu da yürümeye başlamadan önce bile akademinin sözsüz kurallarına aşina olduğu anlamına geliyordu. Peter zaten dünyadaki her iyi şeye sahipti. İş bulmak için Profesör Grimes'ın mektubuna ihtiyacı yoktu.

En kötüsü, Peter'ın her zaman çok nazik olmasıydı. Her zaman yüzünde neşeli bir gülümsemeyle dolaşıyor, meslektaşlarının araştırmalarındaki aksaklıkları çözmelerine yardım etmeyi teklif ediyor, seminerdeki herkese hafta sonlarının nasıl geçtiğini soruyordu. Oysa onların, onun uykusunda bile yapabileceği kanıtlar üzerinde ağlayarak geçirdiklerini çok iyi biliyordu. Peter asla böbürlenmez veya küçümsemezdi, sadece samimi bir şekilde *herkesten daha iyiydi* ve bu da herkesi daha kötü hissettiriyordu.

Hayır, Alice bu sorunu kendi başına çözmek istiyordu. Peter Murdoch'un sürekli omzunun üzerinden ona laf atmasını, sadece yardımcı olmaya çalıştığı için pentagramlarını titizlikle incelemesini istemiyordu. Ve Profesör Grimes'ın ruhunu güvenli bir şekilde geri getirirse, Peter'ın bu başarıyı paylaşmasını özellikle istemiyordu.

"Cehennem yalnızlık dolu," dedi Peter. "Arkadaş
isteyeceksin." "Cehennem diğer insanlardır, duydum."
"Çok komik. Hadi ama. En azından malzemeleri taşımak için yardıma
ihtiyacın olacak."

Alice çantasına yepyeni bir Perpetual Flask (haftalarca bitmeyen büyülü bir su şişesi) ve Lembas Bread (bayat, karton gibi besin şeritleri, yemesi saniyeler sürer ve saatlerce tok tutar, bu yüzden lisansüstü öğrenciler arasında popülerdir) koymuştu. Lembas Ekmeği'nin büyülü bir yanı yoktu; sadece tonlarca fıstıktan çıkarılan protein ve aşırı miktarda şekerden oluşuyordu). Elinde el fenerleri, iyot, kibrit, ip, bandajlar ve hipotermi battaniyesi vardı. Yeni, parlak bir Barkles' Chalk paketi ve üniversite kütüphanesinde bulabildiği tüm güvenilir cehennem haritalarını laminasyonlu bir ciltte özenle çoğaltmıştı. (Ne yazık ki, hepsi farklı topografyaları gösteriyordu; yüksek bir yere çıkıp vardığında bir harita seçeceğini düşündü.) Bir sustalı bıçak ve iki keskin av bıçağı vardı. Ve geceleri sıkılırsa diye bir Proust kitabı vardı. (Dürüst olmak gerekirse, Proust'u hiç okumamıştı, ama Cambridge onu Proust'u okumak isteyen türden bir insan yapmıştı

ve cehennemin başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündü.) "Her şey hazır."

"Mahkemeleri anlamak için yine de yardıma ihtiyacın olacak," dedi Peter. "Cehennem metafizik olarak çok karmaşıktır, biliyorsun. Anscombe, sadece sürekli uzamsal yeniden yönlendirmelerin..."

Alice gözlerini devirdi. "Lütfen cehenneme gidecek kadar zeki olmadığımı ima etme."

"*Cleary'nin* kitabının bir kopyası var mı?"

"Elbette." Alice, *Cleary'nin Şablonlarını* unutmazdı. O hiçbir şeyi unutmazdı.

"Orpheus'un yolculuğunun on iki yetkili versiyonunu da karşılaştırdın mı?"

"Tabii ki yaptım Orpheus, başlamak için en uygun yer orası..."

"Lethe'yi nasıl geçeceğini biliyor musun?"

"Lütfen, Murdoch."

"Cerberus'u nasıl evcilleştireceğini biliyor musun?"

Alice tereddüt etti. Bunun bir engel olabileceğini biliyordu. Dante'nin Bernardo Canaccio'ya yazdığı bir mektupta Cerberus'un tehdidinden bahsedildiğini görmüştü, ancak bulduğu diğer kaynaklarda buna rastlamamıştı ve bir ipucu içerebilecek tek kitap olan Vandick'in *Dante and the Literal Inferno* adlı eseri raflar arasında yoktu.

Aslında, son birkaç aydır ihtiyaç duyduğu pek çok kitap kütüphaneden kaybolmaya devam ediyordu, genellikle o kütüphaneye gittiği sabah ödünç alınıyordu. *Aeneid'in* tüm çevirileri. Lazarus üzerine yazılmış tüm ortaçağ araştırmaları. Sanki bir hayalet rafları musallat olmuş, projesinin her adımını önceden tahmin ediyor gibiydi.

Aniden farkına vardı. "Sen..."

"Aynı şeyi araştırıyordun," dedi Peter. "Bu derecelere çok fazla ilerledik, Alice. Başka kimse tezlerimizi denetleyemez. Başka kimse yeterince zeki değil. Ve bize öğretmediği çok şey var. Onu geri getirmeliyiz. Ve bu konuda iki kafa bir kafadan daha iyidir."

Alice gülmek zorunda kaldı. Bunca zamandır. Raflardaki her boş yer, eksik her yapboz parçası. Bütün bu zaman boyunca Peter'dı.

"O zaman Cerberus'u nasıl evcilleştireceğimizi söyle."

"İyi deneme, Law." Peter hafifçe omzuna yumruk attı. "Hadi ama. Birlikte daha iyi olduğumuzu biliyorsun."

Alice, bunun gerçekten abartılı olduğunu düşündü.

O bunu kastetmemişti. O da bunu kastetmediğini biliyordu, çünkü bu doğru değildi. Bir yıldan fazladır doğru değildi ve bu tamamen Peter'ın tercihiydi. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Öyleyse nasıl bu kadar samimi davranabilir, bu sözleri sanki hala laboratuvarda kıkırdayan birinci sınıf öğrencileriymiş gibi, sanki zaman hiç geçmemiş gibi, bu kadar rahatça söyleyebilirdi?

Ama bu Peter'ın çalışma tarzıydı. Herkese karşı böyleydi. Sıcak ve neşeli, ama ona yaklaşmaya çalıştığınız anda, sağlam zemin yerini boşluğa bırakıyordu.

O halde iki kötü seçenek vardı. Eksik bilgi ya da Peter. İlgili kitapları isteyebileceğini düşündü - Peter sinir bozucuydu, ama kaynakları saklamıyordu - ve her şeyi kendi başına çözebilirdi. Ama fon süresi dolmak üzereydi ve bazı vücut parçaları bodrumda çürüyordu. Basitçe zaman yoktu.

"Peki," dedi. "Umarım kendi tebeşirini getirmişsindir."

"İki yeni paket Shropley's," dedi mutlu bir şekilde.

Evet, onun Shropley's'i tercih ettiğini biliyordu. Kötü karakterinin kanıtı. En azından paylaşmak zorunda kalmayacaktı.

Sırt çantasını ayaklarının yanına yerleştirdi ve kayışların hiçbirinin pentagramın dışına çıkmadığını kontrol etti. "O zaman geriye sadece büyü kalıyor. Hazır mısın?"

"Dur biraz," dedi Peter. "Bedeli biliyorsun, değil mi?"

Elbette Alice biliyordu. Bu yüzden akademisyenler nadiren cehenneme giderlerdi. Oraya gitmek çok *zor* değildi. Sadece doğru kanıtları bulup onları öğrenmek gerekiyordu. Sorun, aşağıya yapılan yolculuğun bedelini nadiren haklı çıkarmasıydı.

"Kalan ömrümün yarısı," dedi. Cehenneme girmek, dünyalar arasındaki sınırları aşmak anlamına geliyordu ve bu, basit bir tebeşirin içeremeyeceği türden bir organik enerji gerektiriyordu. "Otuz yıl kadar, gidecek. Biliyorum."

Ancak bu seçimde pek de zorlanmamıştı. Mezun olup, parlak araştırmalar yapıp, şöhretle dolu bir hayat sürmeyi mi tercih ederdi? Yoksa doğal ömrünü yaşayıp, saçları ağararak, salya akıtarak, önemsizliğe gömülerek, pişmanlıkla tüketilmeyi mi tercih ederdi? Aşil savaşta ölmeyi seçmemiş miydi? Bölüm resepsiyonlarında emekli profesörlerle tanışmıştı, o zavallı afazik destekçilerle, ve yaşlılığı çekici bir gelecek olarak görmüyordu. Bu seçimin akademi dışındaki herkesi dehşete düşüreceğini biliyordu. Ama akademi dışındaki kimse bunu anlayamazdı.

profesörlük görevi için ilk çocuğunu feda edecekti. Bir uzvunu kesecekti. Aklı yerinde olduğu, hala düşünebildiği sürece her şeyi feda edecekti.

"Sihirbaz olmak istiyorum," dedi. "Hayatım boyunca tek istediğim buydu." "Biliyorum," dedi Peter. "Ben de. Ve ben... bunu yapmam lazım. Yapmak zorundayım."

Gergin bir sessizlik. Alice sormayı düşündü, ama Peter'ın ona söylemeyeceğini biliyordu. Peter, kişisel konularda taş duvar gibiydi. Sakin bir gülümsemenin arkasında ne kadar kolay kaybolurdu.

"O zaman karar verildi." Peter boğazını temizledi. "Belki ben Latince'yi yaparım, sen de Yunanca ve Çince'yi yaparsın." Sağ ayak parmağının yanındaki bir bölüme baktı. "Söylesene, bu neden Sanskritçe değil?"

"Sanskritçe'ye pek aşina değilim," dedi Alice, sinirlenerek. Bu tam Peter'ın yapacağı bir şeydi. Görünüşte sadece açıklama istemiş olsa bile, küçümseyici davranıyordu. "Bunun yerine tüm Budist sutra referanslarını Klasik Çince'de yaptım."

"Oh." Peter mırıldandı. "Peki, muhtemelen olur. Eminsen tabii." Alice gözlerini devirdi. "Üç, başla."

"Tamam."

O geri saydı. "Başlayın." Ve onlar ilahilerini söylemeye başladılar.

PROFESÖR JACOB GRIMES'IN KORKUNÇ VE TRAJİK ÖLÜMÜ hem öngörülebilir hem de önlenebilirdi. Ayrıca, çoğu kişinin bilmediği bir şekilde, tamamen Alice'in hatasıydı.

O günkü deney, Profesör Grimes'ın on yıllardır o laboratuvarda yaptığı binlerce rutin deneyden daha riskli veya radikal değildi. O sadece, alanının en önde gelen dergisi *Arcana'da* yayınlanacak yeni makalesinde alıntı yaptığı küme teorisinin bazı temel ilkelerini tekrar gözden geçiriyordu. Her şey tamamen rutin bir işti ve pentagramları iki kez kontrol edildiği sürece bisiklete binmekten daha tehlikeli değildi. Lisans düzeyinde bir işti.

Profesör Grimes pentagramlarını iki kez kontrol etmedi. Kariyerinde, bu tür sıkıcı işleri lisansüstü öğrencilere bırakan aşamaya çoktan gelmişti. Profesör Grimes'ın günleri derin ve kapsamlı *düşüncelere* adanmıştı. Dağların ve bulutların üstünden gerçeği görmek için bakardı, sonra Musa'nın Sina Dağı'ndan inip hükümlerini açıklamasının ardından, astları ayrıntıları belirlerdi. Artık

artık kendi hesaplamalarını veya çevirilerini yapmıyordu. Ve tebeşirle çizgileri çizmek, gözlerini ve sırtını zorlamak için diz çökmekten çok uzaktaydı.

Bir sihirbazın hayatını düşük maaşlı ve aşırı çalışan yüksek lisans öğrencilerinin ellerine bırakması, bazılarına göre pervasız, hatta aptalca gelebilir. Ama birincisi, Profesör Grimes'ın yüksek lisans öğrencileri dünyanın en iyileriydi. Diğer yandan, en düşük puanlı Amerikan kurumlarındaki yüksek lisans öğrencileri bile pentagramdaki en tehlikeli hataları tespit edebiliyordu. Ve burası Cambridge'di. Yıllarca süren pratiklerin ardından, bu hatalar yetkin bir akademisyenin gözünde parlak kırmızı bayraklar gibi göze çarpıyordu: dış dairelerdeki boşluklar, yanlış yazılmış kelimeler, yanlış eşdeğerlikler, kapatılmamış parantezler. Aklı başında herhangi biri bunu yapabilirdi.

Ama Alice o gün aklı başında değildi.

Elbette maaşı düşüktü ve fazla çalışıyordu, ama bu durum yüksek lisans öğrencileri arasında yaygındı ve kimse bunu pek umursamıyordu. Ama aynı zamanda üç aydır düzgün uyumamıştı. O kadar çok kafein içmişti ki dünya gözünde parıldıyordu ve elindeki tebeşir titriyordu. Sık sık olduğu gibi, bedeninin maddi dünyadan kesin bir sınırı olmadığını, kendini bir özne olarak bir arada tutmayı bırakırsa, çaydaki şeker küpü gibi eriyip gideceğini hissediyordu. Çalışacak durumda değildi ve çok uzun zamandır öyle değildi. Alice'in o anda en çok ihtiyacı olan şey, uzun ve güzel bir tatil ve ardından belki de deniz kenarında uzak bir tesiste yatılı tedavi idi.

Ama laboratuvarı kaçırmak bir seçenek değildi. Profesör Grimes geçen yıldan beri ondan bir makaleye yardım etmesini istememişti ve bu iş onun seviyesinin altında olsa da, ortak yazarlık söz konusu olmasa da, Alice onun gözüne tekrar girmek için çaresizdi.

Her neyse, yorgunluktan bayılma noktasına gelmek normal bir durumdu. Beklenti, sert kahve ve Lembas Ekmeği'nin birleşimiyle, tüm son teslim tarihleri geçene kadar çalışıp, sonra sonuçsuz bir şekilde belirsiz bir komaya girmekti. Alice, lisansüstü okulunun çoğunu bu durumda geçirmişti ve o kadar da kötü değildi.

Ama o öğleden sonra aynı zamanda kızgındı, kırgındı, kafası karışıktı ve öfke ve hüsranla dolu bir karmaşa içindeydi ki, Profesör Grimes'ın sesini duymak bile onu irkiltiyordu. Onun fiziksel yakınlığını hissetmek, hareket ettiğini hissetmek, gölgesinde diz çökmek, nefes almasını zorlaştırıyordu. Gözleri kısa bir an için buluştuğunda, nefesi kesildi ve ölmek istediğini düşündü.

Böyle bir ortamda konsantre olmak çok zordu.

Bu yüzden, pentagramları çizerken gerekli halkaları kapatmadı. Pentagramlarda, gerekli halkaları kapatmak çok önemliydi. Büyü sözleri, tebeşir tozunun yaşayan-ölü enerjisini çağırıyordu ve bu enerji, belirli bir alan içinde düzgün bir şekilde tutulmadıkça patlayıcı bir etkiye sahipti. En küçük delik bile felakete neden olabilirdi. Aslında, daha küçük delikler *daha kötüyd*ü, çünkü tüm enerjiyi korkunç bir etkiye yoğunlaştırıyorlardı. Bu nedenle, pentagram çizen herkes, "Karınca Testi" olarak bilinen bir test yapardı: yazının bir noktasından başlayarak tüm çevresini kalem ucu ile çizerek, çizgiyi takip eden herhangi bir karıncanın yolculuğu tamamlayacağından emin olurdu.

Alice Karınca Testi'ni yapmadı.

Aslında, Profesör Grimes'ın cesedinin bozulmadığından emin olmak için uğraşmadı.

Bu, kariyerini sona erdirebilecek türden bir hataydı. Laboratuvar kayıtlarında Alice'in adını gören ya da resmi bir sıfatla onun asistanlık yaptığını bilen biri olsaydı, kariyeri sona ererdi. Soruşturma açılırdı. Bir kurul önünde sorguya çekilir, onlar cinayet mi yoksa sadece dikkatsizlik mi olduğuna karar verirken, yaptığı her hatayı titizlikle anlatmak zorunda kalırdı. Maaşını kaybeder, programdan atılır, Kraliyet Akademisi tarafından sorguya çekilir ve dünyadaki hiçbir kurumda, hatta yurtdışındaki güvenilmez, akredite olmayan kurumlarda bile büyü öğrenmesi veya uygulaması yasaklanırdı. Tabii hapse girmezse.

Ancak Profesör Grimes genellikle deneylerinde yüksek lisans öğrencilerine kredi vermezdi. Kendi araştırmalarını feda ederek onun araştırmalarına yardımcı olmak, programın sözsüz bir şartıydı. Kazanın olduğu gün, Profesör Grimes dışında o odada kimsenin bulunduğunu resmi olarak kimse bilmiyordu. Uçsuz bucaksız boyutlardan gelen uluyan rüzgarların pentagramın içine daldığını başka kimse görmemişti. Profesör Grimes'ın gözbebeklerinin yüzünden dışarı çıkıp üzüm gibi patladığını, bağırsaklarının atlama ipi gibi vücudunun etrafında dolandığını, ağzının sessiz bir çığlık atarak büküldüğünü kimse görmedi. Profesör Grimes'ın vücudunun ters dönüp yedi korkunç tur attığını, organlarının ortaya çıkıp dalgalandığını, sonra her yöne dağılmadan önce her yüzeyi kan, kemik ve bağırsaklarla sıçrattığını kimse görmedi. Kimse beyninin tahtaya sıçradığını görmedi; dişli çene parçası öğleden sonra içtiği Darjeeling çayının içine düştü.

Ve kimse Alice'in laboratuvar duşunda çıplak soyunduğunu, kendini temizlediğini, kıyafetlerini yakma fırınına attığını ve laboratuvarda her zaman tuttuğu gecelik çantasındaki kıyafetleri giyerek arka kapıdan aceleyle çıktığını görmedi. Kimse onun sabahın erken saatlerinde kampüsün karşısındaki kolej odasına kaçtığını, orada ikinci bir duş almak için soyunduğunu ve uykuya dalana kadar kusup ağladığını görmedi.

Herkesin bildiği kadarıyla, Profesör Grimes'ın ölümünü ilk duyanlar, ertesi sabah çığlık atan hademeydi.

O zamana kadar kan ve parçalar pentagramı mahvetmişti ve tüm tebeşir kanla lekelenmişti, böylece kimse tam olarak neyin yanlış gittiğini anlayamadı. Profesör Grimes'ın daha sonra karaciğeri olduğu tespit edilen bir parçası, şans eseri, Alice'in sahte olarak çizdiği dış dairenin o bölümüne tam olarak düşmüştü. Bunun, zamanının en cüretkar düşünürünün başına gelmesi kaçınılmaz olan korkunç bir kaza olduğu sonucuna varıp, soruşturmayı orada sonlandırdılar.

Bir şekilde, Üniversite Temizlik Hizmetleri bir kovayı dolduracak kadar kalıntı topladı ve bunlar daha sonra bir tabuta aktarıldı. Üniversite bir tören düzenledi. Bölüm bir hafta boyunca yas tuttu ve bu süre boyunca tüm öğrenciler ve öğretim üyeleri, Oxford'dan gelen meslektaşları tarafından düzenlenen zorunlu güvenlik seminerlerine katılmak zorunda kaldılar. Bu *meslektaşlar*, her alaycı yorumlarıyla, bir araştırmacının laboratuvarda kendini havaya uçurmasına izin verecek kadar aptal olmadıklarını açıkça belirttiler. Profesör Grimes'ın isim levhası ofisinin kapısından çıkarıldı. Yüksek lisans semineri, öğrencilerden daha az bilgi sahibi olan zavallı bir doktora öğrencisine devredildi. Şehir gazeteleri, bunun Cambridge, bilim dalı ve dünya için ne büyük bir kayıp olduğunu yazdılar. Sonra yaz bitti ve herkes hayatına devam etti. Alice hariç.

Ağzını kapalı tutup yoluna devam edebilirdi. Üniversite, eğitimini tamamlayana kadar ona destek olurdu. Cambridge'in Analitik Büyü Bölümü, yüksek mezuniyet oranıyla gurur duyuyordu ve fakülte, Alice'i bir şekilde mezun etmeye zorlardı, bunun için onu birkaç yıl Oxford'daki rakiplerine ödünç vermek zorunda kalsalar bile.

Ancak Profesör Grimes, İngiltere'nin ve muhtemelen dünyanın en etkili analitik büyücüsüydü. Bu alandaki bölüm başkanlarının yarısı onun yakın arkadaşlarıydı, diğer yarısı ise ondan o kadar korkuyordu ki, söylediği her şeyi yaparlardı. Profesör Grimes'in önceki danışmanlarının tümü, en üst düzey programlarda kadrolu işlere girmişti — mezun olanlar,

. Profesör Grimes'ın bir tavsiye mektubu, öğrencilerin başvurduğu her yerde bir pozisyonu garantilemekle eşdeğerdi.

Akademi dünyasında iyi işler çok nadirdi. Alice çok istiyordu. Aksi takdirde ne yapacağını bilemezdi. Hayatı boyunca bu tek şeyi yapmak için eğitim almıştı ve bunu yapamazsa, yaşamak için bir nedeni kalmazdı.

Bu yüzden, Profesör Grimes'ın ölümünden sonraki sabah, cesedi bulunduktan ve her şey yatıştıktan sonra, cehenneme gitmenin yollarını araştırmaya başlamak, dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu.

PETER'IN ÇOK GÜZEL VE BÜYÜLEYİCİ bir sesi vardı. Alice, sesinin kendi sesini sönük kılmasına her zaman içerlemişti. Bu sesin, onun sıska vücuduyla ne kadar uyumsuz olduğunu düşününce, bu durum onu özellikle rahatsız ediyordu. O kadar zengin bir sesin, o sakallı kaz boğazından çıkması haksızlık gibi geliyordu. Arada sırada, erkek seslerinin büyü için neden daha uygun olduğuna dair araştırma makaleleri ortaya çıkardı ve ses tonu, derinliği veya istikrarı gibi nedenleri öne sürüyordu. Bu makaleler her zaman, büyüyle uğraşan kadın topluluklarının öfkeli açıklamaları ve dergi yayın kurullarının özür dileme açıklamalarıyla büyük b i r gürültü koparıyordu. Ne yazık ki, kimse bu çalışmaların yanlış olduğunu kesin olarak kanıtlayamamıştı. Alice, makalelerin doğru olduğundan şüpheleniyordu ve şu anda bunun için minnettardı. Peter'ın kendine güveni ona da güven verdi ve kendini onun yumuşak, güven verici gürültüsüne kaptırmış buldu. "Hedef, Profesör Jacob Grimes olarak tanımlandı," diye hep birlikte söylediler. "Hedef, Cehennem, öbür dünya, Sekiz Mahkeme veya Merhametli Lord Yama'nın egemenlik alanı."

Bitirdiler. Hiçbir şey olmadı. Bir saniye geçti, sonra birkaç saniye. Sonra odayı bir donma kapladı, hiçbir yerden gelen ürpertici bir soğukluk kemiklerine kadar işledi. Alice titredi.

"Elini uzatır mısın?" Peter avucunu uzattı. Alice onu itti.

"Sus."

"Özür dilerim." Peter'ın eli bir an havada kaldı, sonra geri çekti ve Alice geç de olsa onun *elini* tutmasını istediğini fark etti.

Ama artık çok geçti. Tebeşir çizgilerinden beyaz bir ışık parladı ve etraflarında bir silo oluşturdu. Laboratuvar odası kayboldu. Büyük bir gürültü havayı doldurdu. Alice, sadece dengesi için Peter'ın koluna uzandı, ama zemin şiddetle sallandı ve o poposunun üzerine düştü. Bir an

hiçbir şey göremiyor, gürleyen sütunun sesinden başka hiçbir şey duyamıyordu. Göğsünde bir kanca hissetti - acı verici değil, sadece *keskin*, sanki hayalet bir el uzanıp kaburgalarının arasından kalbini söküp çıkarmış gibi. Baskı çok yoğundu. Nefes alamıyordu. Pentagramın dışına düşmemiş olmasını umarak kendini kıvrıldı. Gürültü arttı ve ışık göz kamaştırıcı bir beyaza dönüştü, göz kapaklarını yakıyordu. Kıyamet görüntüleri zihninde patladı, ateş dillerinin altında kan okyanusları, kara deliklere çöken gezegenler ve kısa, korkunç bir an için patlamada kayboldu, kim olduğunu unuttu...

Katekizmlerini hatırlamaya çalıştı.

Ben Alice Law'ım. Cambridge'de yüksek lisans yapıyorum. Analitik büyü çalışıyorum...

Işık söndü. Gürültü kesildi.

Gözlerini kırpıştırarak Alice ellerini gözlerinin önüne getirdi. Kendini iyi hissediyordu. Cildi ince bir kül tabakasıyla kaplıydı, bu yüzden griye boyanmış gibi görünüyordu, ama kolayca silinebiliyordu. Göğsünü okşadı. Kalbi yerindeydi. Uzuvları sağlamdı. İç organları hala düzgün bir şekilde içerdeydi. Bedeli ödendi ise, bunu hissedemiyordu. O anda hissettiği tek şey, çılgın, yakıcı bir coşkuydu. İşe yaramıştı, başarmıştı, işe yaramıştı. Tebeşir, kir, saatlerce süren araştırmalar... ve sonra bir dünya diğerine kaydı. Bunu o başarmıştı. Bir mucize.

Peter öksürerek ayağa kalktı. Gözlerinden külle kaplı bir tutam saçı silkeledi. "Demek burası Cehennem."

Alice merakla etrafına baktı. Etraflarında gri tarlalar, koyu kırmızı gökyüzünün altında sonsuz ovalar vardı. Bir güneş — *onların* güneşi mi? bir gölge mi, ikiz mi? — alçakta ve ağır bir şekilde asılı duruyordu, ışığı çıldırtıcı derecede loştu. Derin bir nefes aldı. Hava kokarsa diye bir bez maske getirmişti. Virgil'in *Aeneid'inde,* Yunanlılar Cehennem'e *Aornos,* "kuşların olmadığı yer" adını vermişlerdi, çünkü kimse onun pis nefesinin üzerinde uçamazdı. Ama hava sadece toz kokuyordu ve sıcaklık soğuk sayılabilecek kadar düşüktü. Daha fazla işkence çığlıkları, kükürt ve ateş bekliyordu, ama belki de Amerikalı teologlar abartmışlardı. Meteorolojik olarak, cehennem İngiliz baharından çok da kötü görünmüyordu.

Sırt çantasını omuzlarına astı. Uzakta soluk, karanlık bir kütle beliriyordu ve orada, Asphodel Tarlaları'nın uzandığını düşündü.

"İyi misin?" diye sordu Peter.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Alice pentagramdan çıktı. "Gidelim mi?"

Büyü

En gizemli ve kaprisli disiplinlerden biri olan büyü, gücüyle hayranlık uyandırırken, anlamsızlığıyla alay konusu olur. Kısaca, büyü dünyayla ilgili yalanlar söyleme eylemidir.

Eski uygarlıkların sihirbazlarının tesadüf ve yaratıcılıkla keşfettikleri ve on sekizinci yüzyıldan itibaren İngiliz filozof-sihirbazların Avrupa-Amerika kanonuna kodladıkları şey, dünyanın doğa kanunlarının sabit ama kırılgan olduğuydu. Bunları zekice yeniden yorumlayabilirdiniz. Kısa süreliğine, doğru yalanlar ağını ördüğünüz sürece, bunları şaşırtabilir ve askıya alabilirdiniz. Dilbilimsel hileler, mantıksal bilmeceler, hepsi işe yarıyordu. Tek yapmanız gereken, dünyayı gerçekte olduğundan farklı gösteren bir dizi öncül bulmaktı. Tebeşir ve milyonlarca yıl önce yok olan deniz canlılarının toz haline gelmiş kabuklarında kalan ölümsüz büyülü enerji, gerisini hallediyordu.

Şimdi, büyü, Uffington tebeşir yazıtlarının önerdiği ilkel ritüellerden bu yana çok ilerlemişti ve o zamandan beri, aslında tebeşirle hiçbir ilgisi olmayan, daha çok her türlü gizemli nesne, büyülü müzik ve görsel illüzyonlarla ilgili gösterişli alt alanlar yaygınlaşmıştı. Artık büyü arkeolojisi, büyü tarihi, büyü müziği ve daha pek çok şey çalışılabilirdi. Amerika'da görsel illüzyonlar ve gösterişli şovmenlik çok popülerdi. Avrupa'da ise postmodernist ve postyapısalcı büyü denen şeyler popülerdi. Bu büyüler, yaratıcılarının istediğinin tam tersini yapan birçok büyü ve hiç bir şey yapmayan büyülerden oluşuyordu ve herkes bunların çok derin olduğunu iddia ediyordu. Ancak en iyi büyü hala Cambridge'de yapılıyordu ve gelenekçi Cambridge, bu sanatın temel unsurlarına adanmıştı. Analitik büyü. Tebeşir, yüzey, paradoks.

Paradoks — en önemli unsur. Paradoks *kelimesi iki Yunanca kökten gelir:* para*, "karşı" anlamına gelir ve* doxa*, "inanç" anlamına gelir. Büyünün hilesi, inancı reddetmek, sarsmak veya en azından yerinden oynamaktır.*

Büyü, kafa karışıklığı ve şüphe yaratarak başarılı olur. Büyü, fiziği alay eder ve onu ağlatır.

Örneğin, Sorites Paradoksu'nu ele alalım. Bir kum yığını hayal edin. Çok basit. Yığından bir kum tanesi çıkarmak, onu bir yığın olmaktan çıkarmaz. İki tane çıkarmak da öyle. Orada saatlerce cımbızla oturabilirsiniz, ama yığını azaltmış olmazsınız. Peki ya bin tane kum tanesi çıkarırsanız? Bir milyon tane? Artık bir yığın olmaktan çıkması için tam olarak kaç tane kum tanesi çıkarmalısınız? Bir cımbızla çapraz bacaklı oturup, birer birer kum tanelerini koparırsanız, yığını yıkmayı başardığınız kesin an hangisidir? Kimse bu anı söyleyemez. Ama yığın ile bir tane eksik yığın arasındaki fark çok küçükse, bir yığını nasıl yığın olmayan bir şeye dönüştürebilirsiniz?

Hadi ama. Yığının ne olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Gördüğünüzde anlarsınız. Porno gibi bir şeydir. Ve yığından devasa kum yığınlarını kürekle çıkardığınızda, onu kesinlikle yığın olmayan bir şey olarak adlandırabileceğiniz bir an geleceğini bilirsiniz.

Ama tam da o anda, paradoks size bu kesin ifadeyle sunulduğunda, bilemezsiniz. Bir an için bunun doğru olduğunu düşünürsünüz — bir yığını yığın olmayan bir şeye dönüştürmenin gerçekten imkansız olduğunu. Aslında, yığın *kelimesini duymaktan o kadar yoruldunuz ki, bu kavram size hiçbir şey ifade etmiyor.*

Kafa karışıklığı, şüphe. Ve bununla birlikte, bir an için dünya gözlerini kırpıyor.

Yığın bitmez.

Alice'i bu alana çeken şey bu göz kırpmasıydı. Üniversitedeki ilk yılında Mantığa Giriş dersini aldı. İkinci haftada, bir sihir gösterisi izlediler. Ziyaretçi bir doktora sonrası araştırmacı, amfi önünde durdu ve masadaki küçük bir kum yığınının etrafına tebeşirle bir daire çizdi. "İzleyin," dedi ve eliyle bir avuç kum aldı. Bunu tekrar tekrar yaptı. Sınıfı sıraya dizdi ve tek tek ellerini kullanarak yığını boşaltmaya çalışmalarını istedi. Denediler, ama başaramadılar. Ellerini çemberden her çıkardıklarında, yığının etrafındaki alan bulanıklaşıyordu ve kum azalmıyordu.

Alice parmaklarından dökülen kumu izledi ve göğsünde bir şey çöktü.

Nefes alamıyordu. İşte bir mucize. İşte İsa, beş somun ekmek ve iki balığı sonsuz bir kaynağa dönüştürüyordu. Ana dalı olarak düşündüğü tüm alanlar

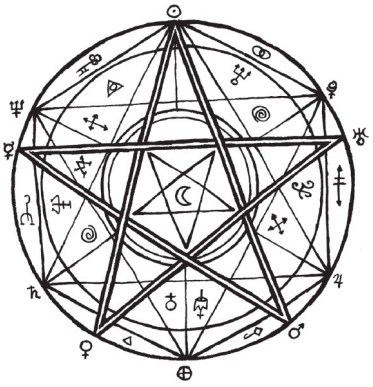
düşündüğü tüm alanlar - matematik, fizik, tıp, tarih - hepsi bir anda anlamsız geldi, çünkü gerçekler ortadan kalkmışken neden statik gerçekleri çalışasın ki? O anda hissetti. Her seferinde hissetti. Midesini altüst eden hayranlık, sirkte tavşanın ortadan kaybolduğunu gören bir çocuğun muhteşem sevinci. Tüm eğitim yılları boyunca bu his hiç kaybolmadı. Dünyanın tek bir şekilde olduğunu düşünüyordun, ama öyle değildi. Bir, sıfıra dönüşebilirdi. Bir, ikiye dönüşebilirdi. Göz açıp kapayıncaya kadar, gerçeklik ortadan kalkmıştı. Dünya senin için bir kez akışkan olabiliyorsa, kaç kez daha onu kendi isteklerine göre dans ettirebilirdin?

Diğer herkes böylesine katı bir dünyada yaşıyordu. Kendilerine verilen kuralları sorgusuz sualsiz kabul ediyorlardı. Tek ilgilendikleri şey kendi sınırlarını belirlemekti; sanki taştan yapılmış gibi hareket ediyorlardı. Ama sihirbazlar havada yaşıyor, fikirlerin geçici merdivenlerinde dans ediyorlardı ve dünyanın sizi sıkmaya başladığı anda parmağınızı şıklatarak yeniden serbest düşüşe geçebileceğinizi bilmek sonsuz bir coşku kaynağıydı.

Tek yapmanız gereken bir yalan söylemek ve tüm kanıtların aksine, tüm kuralların askıya alınabileceğine inanmaktı. Kafanızda bir sonuca vardınız ve sırf irade gücünüzle, diğer her şeyin yanlış olduğuna inandınız. Dünyayı olduğu gibi değil, başka bir şekilde görmeniz gerekiyordu.

Alice, derslerini ilerledikçe bu konuda çok başarılı oldu. Tüm yetenekli sihirbazlar öyleydi. Bu alanda başarılı olmak, kendini kandırmak için güçlü ve tek amaçlı bir yetenek gerektiriyordu. Alice, dünyasını altüst edebilir ve yoktan inançlar inşa edebilirdi. Sonlu miktarların asla tükenmeyeceğine, zamanın kendi üzerine dönebileceğine ve her türlü hasarın onarılabileceğine inanıyordu. Akademinin meritokrasi olduğuna, sıkı çalışmanın kendi ödülü olduğuna inanıyordu. Başını eğip şikayet etmediğin sürece, bölümdeki küçük düşürmelerin sana dokunamayacağına inanıyordu. Profesörler sana sert çıktığında, seni küçümsediğinde ve kötü davrandığında, bunun seni önemsedikleri için olduğunu düşünüyordu. Ve aksini gösteren kanıtlar artmasına rağmen, kendisinin iyi olduğuna, her şeyin yolunda olduğuna, yardıma ihtiyacı olmadığına, sadece üst dudağını sıkıp devam edebileceğine inanıyordu.

Bütün gücüyle, bir kum yığınının hiç bitmemesi için gereken aynı çılgınlıkla bunlara inanıyordu. Başka seçeneği yoktu. Bu, sonrasındaki her şey için gerekli bir alıştırmaydı.

İkinci Bölüm

Cehennem uzanıyordu. Alice ve Peter, ayak izlerinin neredeyse hiç iz bırakmayacak kadar yumuşak kumların üzerinde yan yana yürüyorlardı. Hatta, yürüdükçe kumlar ayak izlerini aktif olarak siliyor gibiydi. Alice omzunun üzerinden arkasına baktı ve ayak izlerinin önce belirsiz bir şekilde silindiğini, sonra üç adım attıktan ve tekrar arkasına baktığında ise hiçbir iz kalmadığını gördü. Cehennemin manzarası değişime direniyor gibiydi. Alice nereye bakarsa baksın, hiçbir yer işareti göremiyordu — ne tepeler, ne kıyılar, ne de uğursuz bulutlar. Bunun kendisini rahatsız etmemesi için çabaladı. Okuduğu kadarıyla cehennem, değişken ve sürekli dönüşen bir düzlemdi. Yer işaretleri kavramsaldi, sabit değildi. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu, ama bilimsel geleneklere uyarak bunu şöyle yorumladı: *Cehennem, kendini sana istediği sırayla gösterir.*

Cehennem, şimdilik, dalgalı kum tepeleri seçmişti.

Alice güneş ışığını özlüyordu. Gözleri artık loşluğa alışmıştı, ama gözlerini kısmaktan ağrıyordu. Şakaklarını ovuşturdu ve bu sonsuz alacakaranlığa alışacağını umdu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, bir köprünün altından geçtiler. İlk başta onu görmekten çok duydular: başlarının üstünde, Alice'in neredeyse tanıdığı sesler. Yukarı baktı ve gökyüzünde Cambridge'in aynadaki görüntüsünü gördü, kampüs ters dönmüş ve titrek bir şekilde yarı saydamdı, sanki statik bir kablo bağlantısı üzerinden yansıtılmış gibiydi. Jesus Green'i, Sidney Street'i ve St. John's ile Trinity arasındaki küçük dolambaçlı sokakları gördü. Bisikletleriyle arabaların arasında dolaşan yüksek lisans öğrencilerini gördü. Küçük siyah kitlelerin bir binadan diğerine hızla hareket ettiğini gördü. Lisans öğrencileri, değerli şeyler, yeni ve hala kırışık siyah cüppeler ayaklarının etrafında dalgalanıyordu.

Demek burası Gözlem Pavyonu'ydu. Alice bunu okumuştu: önce Penhaligon'un *Unitarian Cehennemi Hakkında Başlangıç Kitabı*'nda, sonra da çoğu eski Çin kaynağında doğrulamıştı. Burası, tüm ruhların sonsuza dek Yeraltı Dünyası'na geçmeden önce geçtikleri köprüydü; yaşayanlar ve ölüler dünyaları arasındaki sınır noktası, her iki tarafın da diğerini zar zor görebildiği yer.

Alice'in aklından bir düşünce geçti. Gözlerini kısarak baktı. Evet, düşüncelerini dışarıya yöneltirse, o ayna Cambridge'e yakınlaşabilir ve Graduate Lab Seven'a girebilirdi, orada onun ve Peter'ın pentagramı duruyordu, yazıları lekelenmiş ve dünyalar arasındaki sınırlardan esen rüzgarlar tarafından kısmen silinmişti. İki meslektaşını, Belinda ve Michele'i, kapıda saygıyla durmuş, etrafa bakınıp, az önce olanları yavaşça bir araya getirmeye çalışırken gördü.

İzlerini silmemişti. Hayır, tam tersine: ofisine, Profesör Grimes'ın ruhunu cehennemden geri getirmek için yola çıktığını, tehlikenin çok büyük olduğu için kimsenin onu takip etmeye cesaret etmemesi gerektiğini ve on dört gün içinde dönmezse köşe ofisini birinci sınıf öğrencilerinden birine verebileceklerini belirten bir not bırakmıştı. Laboratuvar kapısını kilitlemeden çıkmıştı. Herkesin nereye gittiğini bilmesini istiyordu, böylece zaferle geri döndüğünde, Profesör Grimes'ı elinde tuttuğunda, başarısından şüphe duyulmayacaktı.

Belinda ve Michele şimdi pentagramın dışında diz çökmüş, yazıları okumak için eğilmişlerdi. Alice, onların söylediklerini duyabilmeyi diledi. Belinda elini ağzına bastırmaya devam ediyordu. Michele ise ya çok heyecanlı ya da sadece çok İtalyanca olan bazı jestlerle yanıt veriyordu; Michele'de Alice hiçbir zaman hangisi olduğunu anlayamamıştı. Aniden Belinda durakladı — hedeflerini Cehennem olarak belirten yazının tam üzerinde durdu — ve okumak için boynunu uzattı.

Alice tek eliyle ulaşabildiği kadar uzandı. Köprü çok yakındaydı — kolunu gerip parmak uçlarında yükselirse dokunabileceği kadar alçak bir tavandı. Köprüyü geçebilir miydi? Denemek istiyordu.

"Boo."

Belinda titredi; eli boynuna gitti. Alice çok sevindi. Hayaletlerin yaramazlıklarının sınırlarını merak etti — isterse, Cambridge'in koridorlarında sonsuza kadar dolaşıp durup durmayacağını merak etti.

Bilim adamları, kayıtlara geçen çoğu hayalet olayının Gözlem Pavyonu aracılığıyla gerçekleştiği konusunda hemfikirdi. Ölülerin seslerini duyurabilecekleri, yaşayanlar üzerinde baskı uygulayabilecekleri tek yer orasıydı. Ancak bu, çift yönlü bir hayalet olaydı. Hayaletler, Viewing Pavilion'un çevresinde dolaşıyorlardı çünkü yaşamlarındaki sahnelere çok kapılmışlardı; çünkü onlar da yaşayanların ritüellerine hayran kalmış ve takıntılı hale gelmişlerdi. Herkesin ne yaptığını bilmek istiyorlardı.

hatırlanıp hatırlanmadıklarını görmek istiyorlardı. Tüm hayalet hikayeleri yanlıştı; hayaletlerin kötü niyetli olması çok nadirdi. Ölüler sadece dahil olmak istiyorlardı.

Belinda, Michele'in kollarına düştü. Alice burun kıvırdı. Belinda ne kadar da İngiliz bir gülüydü — her şey onun için her zaman çok fazlaydı. Michele, Belinda'yı kollarına aldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Alice, onun sözlerini tahmin etti — *Sorun yok, onlar ölmedi — ölmeyecekler*. Belinda başını sallamaya devam etti. *Hayır*, diyor gibiydi. *Hayır, onlar öldü, gittiler.*

"Pişman mısın?" Peter boynunu uzatarak onun yanında durdu. Gözleri Belinda ve Michele'de değil, sokakta neşeyle koşuşturan üniversite öğrencilerindeydi. Farkında olmadan, dönem başlangıcına heyecanlanıyorlardı - yoksa derslerin ilk günü bitmiş miydi, şimdi üniversite barına bir bardak bira içmeye mi gidiyorlardı? "Geri dönmek ister misin?"

"Şaka yapma, Murdoch."

Cehennemden çıkmanın kolay bir yolu yoktu. İkisi de bunu baştan biliyordu. Cehenneme girmek kolaydı, çıkmak zordu. Keşke pentagramlarına atlayıp, büyülerini tersine söyleyip, başladıkları yere geri dönebilselerdi. Ama bu mümkün olsaydı, yaşayanlar ölülerini her zaman ziyaret edebilirdi. Hayır, cehennemden çıkmak için Lord Yama'nın izni gerekiyordu
'nın izni gerekiyordu —yani Thanatos, Anubis, Hades, Birçok İsimli Karanlık, Yeraltı Dünyasının Hükümdarı.

Genellikle izin verirdi. Lord Yama, krallığında yaşayanların varlığından hoşlanmazdı; ölüleri rahatsız ederlerdi, dengeyi bozarlardı. Onları geldikleri yere geri göndermekten büyük mutluluk duyardı. En azından, tüm hikayeler böyle vaat ediyordu. Orpheus, iyi ya da kötü, geri dönmüştü. Dante hiç sorun yaşamadan yükselmişti. Tüm hikayelerde, cehennemde kalanlar nadiren orada can verirlerdi. Trajik sonlarını yaşadıkları yer, yaşayanların dünyasıydı.

Her halükarda, o köprüyü geçtikten sonra yaşam sorununu çözebilirlerdi. Şu anda sorun, ne kadar derine inmeleri gerektiğini belirlemekti.

BİR SAAT SONRA ZEMİN YUKARI DOĞRU EĞİLMEYE BAŞLADI. Bir şeye tırmanıyorlardı, ama ne olduğu hemen anlaşılmıyordu. Alice nefes almaya çalışsa da ciğerleri sıkışmıştı. Peter hiç etkilenmemiş gibi onun yanında koşuyordu ve Alice yorgun olduğunu itiraf etmeye utanıyordu.

Sonra her şey onların altında ortaya çıktı: Gölgelerle dolu düz bir vadi, bazıları gruplar halinde, bazıları tarlalarda tek başına dolaşıyordu. Bunlar ölü ruhlardı — yarı saydam gri şeyler, yaşayan bedenlerin sadece yankıları. Bazıları daireler çizerek dolaşıyordu, bazıları aynı dar yolda adım adım ilerliyordu. Bazıları dolambaçlı yollarda, yürümekten çok sürüklenerek ilerliyordu. Yukarıdan bakıldığında, amaçsızca hareket eden, halsiz, sersemlemiş karınca kolonisi izlemek gibiydi. Sadece sonsuz bir karmaşa. Bir adıyla Limbo. Diğer adıyla Asphodel Tarlaları.

Tarlalar cehennemin mahkemesi değil, sadece bir bekleme alanıydı. Burada, yakın zamanda ölenlerin şok olmuş, kafası karışmış ruhları kalıyordu. Burada, yoluna devam etmeye karar vermeden önce yönlerini bulmak için sonsuz bir alan ve zamana sahiptiler. Talamo'nun monografisi, Asphodel Tarlalarını bir bekleme bölgesi olarak tanımlıyordu. Cambridge South'un lobisinden çok da farklı değildi, sadece kahve büfesi yoktu ve herkes hala trene binmek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu.

Alice, Profesör Grimes'ın hala burada olabileceğini düşünmek için iyi bir nedeni vardı. Genel olarak, ölüler genellikle yoluna devam etmek için istekli değildi. Anılarını, pişmanlıklarını, isteklerini işlemek için zamana ihtiyaçları vardı. Bazıları, birlikte reenkarnasyona geçmeden önce sevdikleriyle yeniden bir araya gelme umuduyla burada kalıyordu. Bazıları ise reenkarnasyona hiç inanmıyordu. Bazıları, büyük dirilişin yaklaştığına ve sadece uyuşukluğa dalıp kıyameti beklemeleri gerektiğine olan inançlarından dolayı tarlalarda sonsuza kadar beklerlerdi. Diğerleri ise cehennemin geri kalanında neler olabileceğine dair duydukları saf korkudan dolayı kalırlardı, çünkü sonsuz bir sıkıntı, hak ettikleri cezadan daha iyiydi.

Alice'in görüşüne göre, Profesör Grimes'ın kefaret ödemesi gereken çok şey vardı. Onun yerinde olsaydı, olduğu yerde kalırdı.

Ama böyle kalabalık bir yerde onu nasıl bulacaklardı? Tarlalar göz alabildiğince uzanıyordu ve Alice'in gözüne bu ruhların hiçbiri tanıdık gelmiyordu. Vadiye, kalabalığın içine indikten sonra bile, Gölgeler uzaktan gördükleri kadar belirsiz ve net olmayan bir şekilde görünüyorlardı. Alice, yanından geçen her ruhu dikkatle inceledi, ancak çoğu yüzsüz, yüzleri varsa da hep aynı somurtkan ifadeyle, bulanık silüetler gördü. Daha iyi görebilmek için yeterince yaklaşamıyordu. Ölüler, ellerini sallayan insanlardan uzaklaşan sivrisinekler gibi, her yaklaştıklarında uzaklaşıyorlardı.

"Bana çapa olarak ne kullandığını hatırlatır mısın?" diye sordu Peter bir süre sonra.

Cehenneme yapılan bir yolculuğun en can sıkıcı sorunlarından biri, nereye gideceğini ve kurtarmak istediğin ruhu nerede bulacağını belirlemekti. Zamanın başlangıcından beri birçok ruh ölmüştü ve cehennem ne yazık ki çok büyük bir yerdi. Çözüm, Dowsing Çapası idi: pentagramda, fiziksel bir simge veya nesne kullanarak birini yeraltı dünyasında uzay-zaman olarak sabitleyen bir madde. Ama Alice'in çapası, onları sadece belirsiz bir alana götürmüş gibi görünüyordu.

"Onun masasından bir simge kullandım." Alice çaresizce etrafına baktı. "Geçen yıl Paris'te ona verdikleri plaket. Ödüllerinin çoğunu atıyor ama bunu sakladı, bu yüzden onun için bir anlamı olduğunu düşündüm."

"O plaketi tanıyorum. Sadece tahtadan yapılmış, değil mi? Altın harfler yok mu?" "Evet, sadece oyma var."

Peter başını salladı, bir an düşündü ve sonra sordu: "Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Sadece aşırı eleştirmek istemem." Bunu o kadar nazik bir şekilde söyledi ki Alice ona tokat atmak istedi.

Eskiden ona karşı hiç lafını esirgemezdi. "*Seni aptal inek Alice, bir satırı atladın, her şeyi mahvettin*" diye bağırırdı. O da ona aynı şekilde karşılık verirdi, onun atladığı satırı işaret ederdi ve öfkeyle tartışır, güler ve sorunu çözerlerdi. Eskiden kavga edebilirlerdi ve bu kavgalar eğlenceliydi. Eskiden birbirlerine karşı dürüstçe konuşabilirlerdi. Ama bu çok uzun zaman önceydi.

"Cehennemde kaybolduk," dedi. "Ne istersen öner."

"Macedonio'nun *Apocrypha'sında*, yaşayanların dünyasından gelen çoğu nesnenin Cehennem'de yönlendirici gücünü kaybettiği yazıyor," dedi Peter. "Üzgünüm, sen söylemeden önce çıkardım, bilemezdin. Ama fikir şu ki, çok uzun zamandır var olan nesnelere duyduğumuz duygusal bağlılık, onların tarihlerine kıyasla aslında oldukça sığ. Özellikle de sadece yontulmuş tahta olan bir plaket gibi bir şey. Cilalanarak değişmiştir, elbette, ama özünde hala o tahtadır. O tahtayla olan özel karşılaşmalarımız, onun uzun varoluş süresinde geçicidir."

Peter bunu açıkladığında Alice'e her şey çok açık geldi. "Bunu düşünmeliydim."

“Yani senin plaketin bizi, şimdiye kadar yaşamış tüm marangozların yakınlığına getirmiş olabilir.”

"Anlıyorum."

"Ya da yürüyüş meraklısı."

"Haklısın."

"Ya da ağaç meraklılarının." "Ne demek istiyorsun, Murdoch?"

"Aslında, bu çok ilginç bir ikilem," dedi Peter. "Cehennemin uzamsal yönelimi. Macedonio haklıysa ve cehennemin manzarası, yaşayan dünyaya karşı bir ayna oluşturmak için kendini yeniden şekillendiriyorsa ne olur? Bu dünyalar üst üste geldiğinde ne olur? Farklı zaman ve mekanlardan gelen ruhlar etkileşime girdiğinde ne olur? Hangi cehennemi deneyimlerler? Merak ediyorum..."

Alice onu kesintiye uğrattı. Bu klasik Murdoch'tu; onu devam ettirirsen, neye başladığını unutana kadar saçmalamaya devam ederdi. Peter her zaman cevaptan çok soruna ilgi duyardı. Bu onu harika bir akademisyen yapıyordu ama birlikte çalışmak çok yorucu oluyordu. "Macedonio bir çözüm öneriyor mu?"

"Hm? Oh, evet! Ölüleri bize getirmemiz gerektiğini söylüyor." Peter sırt çantasını çıkardı ve yere diz çöktü. "Bir kurban öneriyor."

Sırt çantasından üç nesne çıkardı: bir paket sigara, bir dilim Lembas Ekmeği ve küçük bir şişe kahverengi porto şarabı. "Bir yemek," diye açıkladı. "Zamanla çok bağlantılı bir şey. Tam olarak doğru on yılı bulmak zorundasın, anlarsın ya. Nesnelerin uzun bir tarihi vardır, ama yiyecekler - tam olarak belirli oranlarda karıştırılan belirli malzemeler ve oraya ulaşmak için geçmeleri gereken yollar - bunlar zamanla son derece belirgindir."

Sigaraları küçük bir yığın halinde topladı, Lembas Ekmeğini üstlerine ufaladı ve üzerine porto şarabı döktü. Sonra bir kibrit çaktı ve hepsini ateşe verdi.

Alice'e tütün ve diğer her şey rahatsız edici derecede güzel kokuyordu. Bu ona bölümün dinlenme odasını hatırlattı: Lembas Ekmeği ambalajlarını, kullanılmış kupaları, porto şarabı lekeli kanepeleri, çöp kutusunun üstünde duran nemli kahve filtrelerini. Ev gibi kokuyordu.

Kalın siyah dallar yığının üzerinde açıldı ve griye dağıldı. Tarlalar bulanıklaştı, sonra etraflarında seyrekleşmeye başladı. Gölgelerin tüm kümeleri tek tek kayboldu, ta ki tarlaların karşısında tek başlarına kalana kadar.

Ufukta tek bir bulanıklık belirdi ve yaklaştıkça gittikçe büyüdü.

Peter, "Bu doğru olamaz" dedi.

Bu Profesör Grimes değildi. Bölümün kedisiydi.

Cambridge'deki çoğu bölümün bir kedisi vardı, yani kediler onlara sahipti. Kediler tasma takmıyordu, profesörlerin evlerinde uyumuyordu ve herhangi bir öğrenciye veya öğretim üyesine sadık ya da özellikle dostça davranmıyordu. Herkesin bildiği tek şey, bir gün bir kedinin açlıktan miyavlayarak ortaya çıkacağı ve kimse ona yiyecek ve su vermekten kendini alamayacağı, kedinin etrafta kalacağı, giderek daha fazla şımartılacağı ve sonunda tarihin yeniden yazılacağı ve kedinin aslında her zaman kurumun bir parçası olduğu idi.

Analitik Büyü bölümünün kedisi, Archimedes adında, pürüzsüz, yeşil gözlü, koyu gri renkli ve muhteşem bir tüy süpürgesi kuyruğu olan bir kediydi ve Alice'in bildiği kadarıyla, kedinin hayatta olduğu şüphe götürmezdi. O sabah onu ön bahçede kelebekleri aptalca kovalarken görmüştü.

Diz çöktü. Archimedes okşanmayı pek sevmezdi, ama onunla konuşurken göz teması kurmayı tercih ederdi. Saygıyla ilgili bir şeydi. "Burada ne yapıyorsun?"

Archimedes gözlerini kırptı, kuyruğu bacaklarının etrafında ileri geri sallanıyordu. Ateşin etrafında daire çizdi ve kokladı. Cehennemde olmaktan rahatsızsa da bunu göstermiyordu.

"Kediler sınırları aşabilir," dedi Alice alçak sesle. "Bunu okudum! Mahkemeleri bilirler, ölüleri görebilirler."

"O zaman bize yardım edebilir misin?" Peter kediye yaklaştı. "Bizi Grimes'a götürebilir misin?"

Archimedes bir an bunu düşündü. Gözleri uzun süre ateşte kaldı, o kadar uzun süre ki Alice umutla doldu — o kadar bilge görünüyordu ki, bakışları o kadar anlamlıydı ki. O gözler, "*Zamanın okyanuslarını aştım*" diyordu. *"Gizli dünyayı gördüm.*" Sonra çok küçümseyici bir şekilde miyavladı ve kum tepelerinin üzerinden geri koştu.

Alice ayağa kalktı.

"Yararsız." "Bak," dedi Peter.

Arşimet'in kaybolduğu yerde, ufukta dört siluet belirdi. Hafif, belirsiz şekiller. Hiçbiri Profesör Grimes'ın uzun boylu, heybetli zarafetine sahip değildi. Yaklaştıkça, yüzlerindeki yumuşak ışık alçalan güneşin altında netleşti. Masum varlıklar. Hâlâ çocuklardı. Mürekkep lekeleri gibi siyah benekler ciltlerine yayılmıştı.

"Peter." Alice'in içini bir sıkıntı kapladı. "Bu... bu olamaz..."

"Ah, canım," dedi Peter. "Şimdiye kadar geçip gitmiş olurlar sanıyordum."

"Görünüşe göre geçmemişler," dedi Alice ve Profesör Grimes'ın ilk kurbanlarıyla karşılaşmaya hazırlandı.

OTUZ YIL ÖNCE CAMBRIDGE'DE, bir büyü ters gitti ve dört üniversite öğrencisi öldü. Görevli doktora sonrası araştırmacının dereceleri elinden alındı ve utanç içinde Bristol'a geri gönderildi. Olaya karışan tüm taraflar, o zamanlar genç olan Profesör Jacob Grimes'in öğrencileriydi.

Resmi olarak, üniversite ölümlerin nedenini bir bina yangını olarak gösterdi — ki bu teknik olarak yanlış değildi, çünkü patlama sonucu sol kanat tamamen yanmıştı — ve öğrencilerin küllerini ailelerine gönderdi, ayrıca Cambridge'in hiçbir şekilde sorumlu olmadığını ve dava açmanın çok kötü bir fikir olacağını belirten bir mektup ekledi. Uygun bir şekilde, yapılan bir soruşturma gaz borularında bazı kusurlar ortaya çıkardı ve bu da üniversitenin suçu, binanın yarısını yakabilecek türden sihirli deneyler değil, bina yönetmelikleri ve müteahhidin görevi kötüye kullanması üzerine atmasına olanak sağladı. Tüm bunlar, bölümün olanlardan asla sorumlu tutulmaması anlamına geliyordu. Bu, tuhaf bir kazaydı, başka bir şey değildi.

Ancak kimse, Profesör Grimes'ın laboratuvarda yangının çıkmasına neden izin verdiğini sormadı. Hiç kimse, öğrencilerinin entelektüel gelişimi ve güvenliğinden sorumlu bir danışman olarak Profesör Grimes'in, kapısında "GİRİLMEZ" yazan bir tabela asılı olan üçüncü kattaki ofisinde saklanmak yerine, deneyin gidişatına dikkat etmesi gerektiğini düşünmedi. (O tabeladan çok gurur duyuyordu; mezun olan bir grup öğrenci ona şaka olarak vermişti ve o da ironik bir tavırla kabul etmişti.) Hiç kimse, Profesör Grimes'ın araştırmalarının yanı sıra öğretmenlik görevlerini de yerine getirmesi gerektiğini söylemedi. Sonuçta, ihmalkar olan tek profesör o değildi; bölümdeki tüm öğretim üyeleri, öğretim görevlerini yerine getirirken köşeleri kesiyorlardı. Başka herhangi bir şey üzerinde çalışabilecekken, neden zamanını lisans öğrencilerine bakıcılık yaparak harcasın ki?

Bu olayların hiçbiri Profesör Grimes'ın kariyerini etkilemedi. Kimse bunun onun hatası olduğunu kanıtlayamadı. Onun eylemleri ile yangın arasında bir bağlantı kurulamazdı. Orada bile değildi. Ve her neyse, kazalar büyücülükte çok yaygındı. Sadece iki hafta sonra, Asur'dan çıkarılan büyülü bir harp, Harvard'ın bölümünün yarısını felç edici bir uykuya soktu ve bu, konferans dedikodu çevrelerinde Cambridge yangınına gölge düşürdü. (Hiçbir karşı büyü etkili olmadı; tedavisi sonunda, şaşırtıcı sayıda yüksek lisans öğrencisinin hazırda bulundurduğu

büyük miktarda amfetamin kullanılmasıyla sağlandı ve şaşırtıcı sayıda yüksek lisans öğrencisi bu ilacı hazırda bulunduruyordu.) Genel olarak, büyünün risk almayı gerektirdiği
—özellikle de Profesör Grimes'ın tanındığı vizyoner, alanı tanımlayan büyü. Her halükarda, bu lisans öğrencilerinin kendi hatasıydı ve onlar zaten ölmüştü. Bu yeterince cezaydı.

GÖLGELER YAKLAŞIRKEN, ALICE dehşetle onların görünüşlerinin ölüm anında bedenlerine kilitlenmiş gibi olduğunu fark etti. İçlerinden biri neredeyse hiç zarar görmemişti — yüzünde ve kollarında sadece birkaç çizik vardı. Rapora göre bir öğrenci duman zehirlenmesinden ölmüştü. Alevler ona hiç dokunmamıştı. Bir köşeye sürünerek gitmiş ve yanmaz bir brandanın altına saklanmıştı. İtfaiyecilere göre, yangının söndürülmesinden neredeyse bir saat sonraya kadar kimse onu bulamamıştı. Uzun süre hayatta kalmış olabilirdi, kimse kesin olarak bilmiyordu ve kimse bu konuyu sorgulamadı. Ailesi Ely'de açık tabutlu bir cenaze töreni düzenledi ve tüm bölümü davet etti. Bu, Alice'in zamanından önceydi, ama Profesör Grimes'ın gitmeyeceğinden oldukça emindi.

Diğerleri tanınmayacak kadar yanmıştı. Alice onları görmekten midesi bulandı. Ölüler hakkında teoriler okumak bir şeydi, onları görmek ise bambaşka bir şeydi. Kömürleşmiş uzuvlar, taşlaşmış yüzler; eti tamamen sıyrılmış çene kemikleri, dişler gerilmiş, istemsiz gülümsemeler gibi. Sadece gözler aynı şekilde yara izi taşımıyordu; bakan, yalvaran, hüzünlü, meraklı gözler. Sonsuza kadar böyle mi kalacaklardı? Yoksa sadece şimdilik böyle görünmeyi mi seçmişlerdi? Gölgeler ve bedensellik üzerine yazılmış literatür azdı ve kesin bir sonuca varmamıştı. Bazı akademisyenler, gölgelerin ölüm anındaki halleriyle istemeden korunduklarını düşünüyordu. Diğerleri ise gölgelerin istedikleri şekilde görünme yetkisine sahip olduklarını savunuyordu. Her iki durumda da Alice bunu sormayı kabalık olarak gördü.

"Merhaba," dedi dikkatlice. "Biz Cambridge'den geliyoruz."

Gölgeler yaklaşarak ayaklarını sürüdüler. Oldukça heyecanlı görünüyorlardı. Alice, yanmış üçünün yüzlerini okuyamazdı — sürekli gülümsüyorlardı — ama daha sağlam olan kızın ifadesi açıktı, sevinçliydi.

"Kısa süre önce ölen bir ruh arıyoruz," dedi Peter. "Profesör Jacob Grimes."

Daha sağlam olan kız nefesini tuttu ve bu ses, rüzgârın kayaların üzerinden yayılması gibi Gölgeler arasında yayıldı.

"Profesör Grimes?"

"Profesör Grimes burada
mı?" "Grimes!"

Demek konuşabiliyorlardı. Sesleri birbirlerinin yankısı gibiydi; her bir ifade, biraz farklı tonlarda dört kez tekrarlanıyordu. Alice, Gölgeler'in başka türlü konuşamadığını mı, yoksa on yıllardır bir arada yaşayıp sonsuzlukla yüzleşerek kişiliklerinin birbirine karışıp kaynaştığını ve artık kendilerini diğerlerinden ayrı tutamadıklarını mı anlayamadı. Heyecanlı bir sohbete daldılar, anlaşılmaz tıkırtı ve ıslıklarla birbirleriyle iletişim kurdular. Alice'in anlayabildiği tek şey "Grimes", "Olamaz" ve "Tanrı'nın annesi!" idi.

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye araya
girdi Peter. "Hâlâ bir Shade olmalı," dedi örgülü saçlı bir kız.

"Evet, bir Gölge, tabii..."

"Tabii!"

"Ama biz bilemeyiz."

"Bizimle konuşmuyor."

"Çok önemli," diye homurdandı gözlüklü bir çocuk. "Sadece geçip giderdi."

"Yelken açardı."

"Konuşmadan."

"O gerçekten geldi," dedi daha sağlam olan kız. "O kadar hızlıydı ki rüya sandım. Ama şimdi sen öyle diyorsun... Ben gördüm. Gördüm. El salladım. O da merhaba dedi."

Diğer üçü heyecanla yukarı aşağı sallanıyordu. "Onu
gördün mü?"

"*Merhaba* dedi mi?"

"Neden bize söylemedin?"

"Aman Tanrım!" Daha sağlam olan Gölge bir anlığına parladı; çok kısa bir süreliğine, şekli daha sağlam ve belirgin hale geldi ve Alice saçlarında kırmızı bir parıltı gördü. "Sizinle sonsuza kadar yaşamak ne kadar sinir bozucu biliyor musunuz? Bu tamamen bana ait bir anıydı, *olan bir şeydi* ve paylaşmak istemedim."

Diğer Shade'ler kızgın görünüyordu. Alice, omuzlarının etrafında dolaşan sivri uçlu gri miasma kümeleriyle onların kızgınlıklarını görebiliyordu.

"Bize söyleyebilirdin."

"Söyleyebilirdim."

"Sır saklamanın anlamı yok."

"Sırlar için sonsuzluk var."

"Durun," dedi Alice çaresizce, onlar sohbetlerine dalmadan önce. "Bu ne zaman oldu?"

"Bilmiyorum," dedi gözlüklü çocuk. "Burada zaman yok."

Bu metafizik olarak açıkça yanlıştı, ama Alice bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Sana ne dedi?"

"Yol tarifi istedi," dedi daha sağlam olan kız. "Tarlalara dayanamıyordu. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordu."

"Peki biz nereye gideceğiz?" diye sordu Peter. "Biz de buradan çıkmak istersek?"

Öğrenciler bir yeri işaret ettiler. Alice ve Peter döndüler ve uzakta beyaz bir çizgi gördüler — bir duvar mı yoksa bina mıydı, emin olamadı, ama en azından bu yapı, çamurlu monotonluğun sonunu vaat ediyordu. Alice, daha önce orada olmadığını düşündü. Gözlerini kısarak baktı ve bu mesafeden, karınca yuvasının etrafında dolaşan karıncaları andıran bir şey gördü. Binlerce gölge, beyazın arkasında ne varsa onu görmek için sıraya girmişti.

Öğrenciler aynı anda iç çekerek hayal kırıklığına
uğradılar. "Çizgiler..."

"Çok uzun!"

"Asla sonuna kadar gelemem..."

"Konser biletlerinden daha kötü..."

"Ben sadece bir tane görebildim," dedi gözlüklü çocuk. "Chordettes'i görebildim. Chordettes'i görmek için dört saat sıra bekledim."

Bu, başka bir heyecanlı kargaşaya neden oldu. "*Chordettes'i* gördün mü?"

"Odaklan," dedi Peter. "Lütfen. Bir sonraki mahkemeye girmek için tek yol bu mu?" "Oh, evet."

"Herkes sıraya girmeli."

"Profesör Grimes bile." "Sırasını
beklemeli."

"İstisna yok."

Daha sağlam olan kız başını eğdi. "Onu kurtaracak mısın?"

Bu soru üzerine, tüm öğrenciler bir anda Alice ve Peter'ın etrafına akın etti.

"Onu buradan çıkaracak mısın?" "Bu
araştırman için mi?"

"*Makale* için mi?"

Alice bir anlık sempati duydu. Onlar hakkında şikayet etmekten ne kadar hoşlansa da, lisans öğrencilerini her zaman sevmişti. Aslında, Cambridge öğrencilerine ders vermek çok zevkliydi. Naif, hevesliydiler. Birkaç istisna dışında, asla tembel ya da küstah değillerdi. Tam tersine. Genelde neşeli, henüz şekillenmemiş zihinleri vardı, ders sırasında tuvalete gitmek için izin isterlerdi, matematikten mantığa geçerken işlem sırasını düzenli olarak unuturlardı, ofis saatlerinde gerginlikten kekelerdiler ve ödevlerini "OXFORD İNGİLİZCE SÖZLÜĞÜ GEÇERLİLİĞİ ŞÖYLE TANIMLAR..." gibi anlamsız ifadelerle açarlardı. ve "ZAMANIN BAŞLANGICINDAN BERİ, İNSANLIK AKILLILIK SORUNUYLA BAŞA ÇIKMAKTA ZORLANMIŞTIR." O eskiden
Ders bittikten sonra Pick'e toplanan, soğuktan pembe yanaklı, ucuz bira ve ıslak cipsler eşliğinde neşeyle sohbet eden gençleri izlemek hoşuna gidiyordu. Dersleri hakkında coşkuyla sohbet eden, ellerini havada sallayan, sesli harfleri biraz zorlayan, jargonları ağır gelen gençleri izlemek hoşuna gidiyordu. Onları izlerken, cehaletin gerçekten mutluluğun sırrı olup olmadığını merak ediyor ve kıskançlık duyuyordu.

"O zaman birlikte gidelim mi?" diye sordu Peter nazikçe. "Zaten sizin için artık ilerleme zamanı gelmedi mi?"

Bu, sormak için yanlış bir soruydu. Lisans öğrencileri, sıkı ve yapışkan bir psikolojik sıkıntı kütlesine dönüşerek geri çekildiler. Hava aniden soğudu. Alice'in kolları karıncalandı. Bunu zihninde not etti. *Gölgeler, üzüldüklerinde atmosferi etkileyebilirler.*

"Korkuyorum," dedi sonunda daha sağlam
olan kız. Diğerleri başlarını salladı.

"Neden korkuyorsunuz?" diye sordu Peter. "Hepiniz çok... Yani, eminim ki tövbe edecek pek bir şeyiniz yoktur."

Şiddetle başlarını salladılar. "Sorun o değil." "Hayır,
hayır..."
"*Geçmekten* korkuyoruz."
"Olmamaktan
korkuyoruz..." "Lethe'den
korkuyoruz..."
"Unutmaktan
korkuyoruz..." "Olmaktan
korkuyoruz..."
"Başka biri olmaktan korkuyoruz."

"Bu sadece reenkarnasyon," dedi Peter. "Hiçbir şey hatırlamayacaksınız."

"Aynen öyle. Biz sihirbazdık," dedi gözlüklü çocuk. "Eğer
gidersek..."

"Sihirbaz olmayacağız."

"Şaka yapıyorsun," dedi Peter, her zamanki gibi düşüncesizce.

Alice onun biraz aptalca davrandığını düşündü. Elbette bu Gölgeler korkuyorlardı. Ruhlar, reenkarnasyona geçmeden önce yıllarca, hatta on yıllarca Asphodel'de kalırlardı. Kimlik kaybı korkunç bir ihtimaldi. Anılarınız, geçmişiniz, ilişkileriniz, konumunuz olmadan kimdiniz? Ya bir sonraki hayatınız, az önce yaşadığınız hayattan çok daha kötü olursa? Teorik olarak ruhların sonsuz hayatlar ve iyi ve kötü şeyleri deneyimlemek için sonsuz şanslara sahip olması önemli değildi. Ruhun öznel bakış açısından, reenkarnasyon ölümden farklı değildi.

Dahası, reenkarnasyon her zaman bir piyango gibiydi. Alice, şanslarını denemek istememelerini anlayabilirdi.

"Henüz yaşamadın bile," dedi Peter. "Hayatta daha çok şey var, tekrar denemek istemez misin?"

Öğrenciler titredi. "Ama büyü..."

"Ama Cambridge..."

"Entelektüel dünyanın tahtı," dedi daha sağlam olan kız. "İnanılmaz bir ayrıcalık."

"Bu tek mantıklı seçim," dedi gözlüklü çocuk. O kadar otoriter bir şekilde konuştu ki, diğer öğrenciler bir anlığına onun arkasına saklanarak, sanki ona grup adına konuşma izni vermiş gibiydiler. Sesi kalınlaştı. Konuşurken, bir profesörü taklit ederek el kol hareketleri yaptı. "Görüyorsunuz, Dünya'daki nüfus göz önüne alındığında, büyük olasılıkla yoksulluk sınırının altında bir hayata reenkarne olacağız. Dünya nüfusunun çoğu okula gitmiyor, Cambridge'e gelmek bir yana. Sokrates'in dediği gibi, sorgulanmamış bir hayat yaşamaya değmez. Bu nedenle, reenkarnasyonu aramak, yaşamaya değmez bir hayat için çok kötü bir ihtimalle kumar oynamaktır. Örneğin, reenkarne olduktan sonra, Çin'de pirinç tarlalarında çalışmak gibi bir şey yapabiliriz."

"Arkansas'ta inek sağmak," diye onayladı daha sağlam olan kız.

"Afrika'da elmas madenciliği yapmak."

"Bakın," dedi Alice. "Bu oldukça önyargılı bir..." "Aptal olmak."

"Aptal olmak!" Dört Gölge de titredi; titreyen bir jöle kütlesi gibi. "Oh, ne korkunç! Oh, zeki olmamak!" Ve içlerinden biri haykırdı, "Ya hiç *okumayı* öğrenemezsen!"

"Ama siz öldünüz." Bu çok ileri gitmişti; Alice müdahale etmek zorunda kaldı. Üniversite öğrencileri bunu sık sık yaparlardı — yanlış fikirler üzerinde birbirlerini heyecanlandırır, problem setlerini karşılaştırır ve kendilerini o kadar karıştırırlardı ki, düşüncelerini çözmek iki kat daha fazla çaba gerektirirdi. Üniversite öğrencileri beş kör adam ve bir fil gibiydi; birbirlerini daire içinde yönlendiren üç kör fare gibiydi. "Cehennemdeydiniz. Bu, içinde bulunulabilecek en kötü durum gibi görünüyor."

“Biz ölü *sihirbazlarız*,” dedi gözlüklü çocuk. “Bu farklı.” “Hiç de farklı değil,” dedi Peter. “Hâlâ burada sıkışıp kalmış durumdasınız.”

"Ama sen neden buradasın?" diye sordu daha sağlam olan kız. "Neden geldin?"

Onlar bu sorgulama yöntemini sevinçle benimsediler.

"Neden?"

"Neden gerçekten?"

"Yarım ömür..."

"Bedeli..." "Bedeli!"

"Bu farklı," dedi Alice. "Hâlâ sihirbaz olabiliriz. *Bu* buna değer."

"Oh," dedi daha sağlam olan kız. Ve sonra en sinir bozucu tartışma taktiğini kullandı, yani onun mantığını aptalca bulduklarını açıkça belirtirken, aynı zamanda ona katıldığını söyledi. "*Peki* o zaman."

Diğer öğrenciler hiçbir şey söylemedi. Ne cevap verebilirlerdi ki? Onu sadece izlediler, aynı sessiz suçlama ifadesiyle; ta ki şekilleri solmaya başlayana, yanıkları parıltılara dönüşene, durgun havada kaybolana kadar.

"Vay canına," dedi Peter. "Sanırım bize defolup gitmemiz söylendi."

"Oh, bırakın gitsinler," diye mırıldandı Alice. Bir anlık öfke, gizli bir tedirginlik hissetti ve artık bu lisans öğrencilerini düşünmek istemedi. Cehennem küçük trajedilerle doluydu. Bunun için endişelenmenin bir anlamı yoktu. "Bunu anlamak için sonsuzlukları var."

Üçüncü Bölüm

Beyaz çizgi gerçekten de bir duvardı: gökyüzünde kaybolan ve her iki yönde sonsuza kadar uzanan büyük, düz bir yüzey. Aşağıda, büyük bir gölge topluluğu sabırsızca dolaşıyordu, sesleri kurumuş yaprakların arasında esen rüzgâr gibi.

"Yıllardır buradayız..."

"Hiçbir şey hareket
etmiyor..."

"Doğum oranı düştü, dediler." "Öyle
mi?"

"Savaş sonrası patlama bitti, her yer gelişti ve tüm kızlar hap kullanıyor..."

"Oh, *öyle* mi?"

"Vay canına." Peter, kalabalığın üzerinden görebilmek için parmak uçlarına yükseldi. "Cuma günü Beşinci Cadde'den daha kötü."

"Beşinci Cadde'ye gittin mi?" diye sordu
Alice. "Denedim. Hiç giremedim."

Alice, bir gece kulübünün dışında sıkışıp kalmış gibi hissediyordu, sadece kapılar görünmüyordu ve kimse sırayı kontrol etmiyordu. "Sence hâlâ burada mı?"

Burada perspektif güvenilir değildi. Kuyruğun ne kadar hızlı ilerlediğini veya duvarla aralarındaki mesafeyi anlamak imkansızdı. Profesör Grimes günler önce geçmişti belki. Birkaç metre ötede kuyrukta sıkışıp kalmış olabilirdi. Alice, doğum ve ölüm oranları hakkında bazı kaynaklara başvurmuş olmayı diledi. Son iki ayda dünyada kaç kişi ölmüştü? O zamandan beri kaç kişi reenkarne olmuştu? Asphodel'den ayrılmak için sıraya girmeyle ilgili herhangi bir arşiv bilgisi hatırlamıyordu — Orpheus ve diğerleri mahkemeye doğrudan girmiş gibi görünüyordu — ama o zamanlar tüm gezginlerin anlatımları, dünyanın daha küçük olduğu, daha yönetilebilir sayıda ruhun gelip gittiği bir döneme aitti. Muhtemelen bu duvar yeni bir gelişmeydi. Bir tür savaş sonrası yeraltı göç kontrolü.

"Onu çağırabiliriz," dedi Peter.

"Oh, bunu yapmayalım." Alice henüz koruyucu tanrıların izini görmemişti, ama genel bir kural olarak, gezginlerin dikkat çekmemelerinin en iyisi olduğunu biliyordu. Sırayı gözden geçirdi, sonra omuzlarını dikleştirdi. "*Denemeyi* deneyebiliriz."

Sıra kalabalık görünüyordu, ama Gölgeler maddi değillerdi, değil mi? Setiya ve Penhaligon kesinlikle öyle düşünüyorlardı—Gölgeler sadece bedenlerinin anılarına sahiptiler, sadece ruhsal varlıklardı ve bu yüzden fiziksel dünyayla anlamlı bir şekilde etkileşime giremiyorlardı. Alice ve Peter et ve kemikten oluşuyorlardı ve madde boşluğu yeniyordu. Öyleyse diyelim ki itti—ama üç adım atamadan Gölgeler tarafından kuşatıldı. Etrafında öfke patladı.

"Kes şunu..."

"Kesme..." "Çık

dışarı..."

"Kaba!"

Buz gibi bir soğukluk uzuvlarına yayıldı. Derisine yapışkan bir baskı hissetti. Demek yanılmıştı — Shades, kendilerine uygun olduğunda maddi bir şeye dönüşebiliyorlardı. Daha önce gördüğü daha sağlam kızı hatırladı, bir an için daha katı göründüğünü. Kalabalık, köpüklü, öfkeli bir kitle oluşturdu, her taraftan itip sıkıştırarak nefes almasını zorlaştırdı. Baskı keskinleşti. Çığlık attı ve sıradan geri atladı. "Tamam," dedi. "Tanrım, araya girmeyin, tamam mı?"

Baskı kayboldu; soğukluk azaldı. Kalabalık tekrar sıraya girdi.

"O zaman bu da yok." Alice kollarını ovuşturdu. "Görünüşe göre onlar... *Ah*!"

Bir Gölge ona çarparak, onu neredeyse yere düşürecek kadar sert bir dirsek attı. Tüm bedensel hafızasını o dirseğe yatırmış gibiydi. Canım *yandı*.

"Lanet olası büyücüler," diye tısladı Gölge. "Hiç saygıları yok."

Kaburgalarındaki acı çok şiddetliydi, ama Alice çok heyecanlıydı, bunu umursamadı. "Bizi büyücü olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Ellerinizde tebeşir var," dedi Gölge. "Diz kapaklarınızda tebeşir var. Başka ne olabilirsiniz ki, kokainmanlar?"

Alice began to suspect this Shade was a mathematician. Matematikçiler sihirbazlardan nefret ederdi.

“Have you başka başka sihirbaz Peter hevesle hevesle. "Burada mı?
Son zamanlarda mı?"

"*Bir sihirbaz gördüm mü*?" diye mırıldandı Gölge. "Bir sihirbaz gördüm mü, burnu havada, kibirli bir sihirbaz, sanki burası ona aitmiş gibi, sanki bizler yokmuşuz gibi ortalıkta dolaşan..."

Bu tam da Profesör Grimes'a benziyordu. "Ne zaman?" diye sordu Alice.

"Bir gün," dedi Gölge. "Bir hafta. Bir ay. Kim sayıyor ki?"

"Ve kesinlikle karşıya geçti mi?" diye ısrar etti Peter. "Hâlâ sırada bekliyor mu?"

"Gittiği hızla mı?" Gölge homurdandı. "Sanki gidecek bir yeri varmış gibi yürüyordu. Şimdiye kadar Sekizinci Mahkeme'ye ulaşmamışsa şaşırırım. Onu buradan çıkarmak için kabul etmişlerdir. Ve iyi ki kurtulduk."

Alice hemen kapılara doğru koşmak istedi. Ama Gölgeler şimdi ona kötü bakışlar atıyorlardı ve Alice, rica etse bile onların kibarca yol vereceklerinden şüpheliydi. Ne yapmalıydı peki? Sırasını mı beklemeli? Ama geçseler bile, Alice kuyruğun sonunda hangi tanrıların beklediğini ya da onların yaşayanlara yardım etmeye istekli olup olmadıklarını bilmiyordu. Ve Profesör Grimes hızlı ve kararlı bir şekilde ilerliyordu. Gecikmek istemiyorsa, reenkarnasyona kararlıydı. Burada öylece duramazlardı. Artık zamanla yarışıyorlardı ve Alice, mahkemelerin Grimes gibi bir kişiyi ne kadar süre tutabileceğini bilmiyordu.

"Söylesene, Law." Peter duvara bakıyordu. Uzaktan bakıldığında pürüzsüz, kusursuz ve düz bir mermer yapı gibi görünüyordu, ama yakından bakınca Alice, duvarın binlerce küçük kemiğin üst üste yığılmasıyla oluşturulduğunu gördü. Milyonlarca yıllık yaşamın birikmiş kalıntıları. Korunmuş zamanın bir dağı. Yatay olarak sonsuzdu, ama dikey olarak öyle değildi — kırk, elli metre uzanıyor gibi görünüyordu, sonra düzgün bir düz çizgiye dönüşüyordu. Üniversite kütüphanesinden daha yüksek değildi.

Peter, "Sence tırmanması ne kadar zor?" diye sordu.

KALABALIK AZALANA KADAR SIRAYA DIK KILITLI YÜRÜDÜLER. Artık duvarın dibine rahatsız edilmeden yaklaşabilirlerdi. Gölgeler, nedense tırmanmaya ilgi göstermiyorlardı — belki de acele etmeleri için bir nedenleri yoktu, belki de zayıf maddi yapıları o yüzeyde tutunmalarını engelliyordu.

Alice, duvarın tırmanmak için gerçekten ideal olduğunu düşündüğü için bu durumun yazık olduğunu düşündü. Her yerde büyük kemik parçaları çıkıntı yapıyordu; kolayca kavranabilen, güzel tutunma noktalarıydı ve duvar, ayak parmaklarını sokmak için mükemmel olan oluklarla da doluydu. Alice, duvarın sadece kemikten yapılmış olmasına minnettardı; tüm saç, kürk, kan ve kıkırdak parçaları uzun zaman önce aşınmış görünüyordu. Koku ya da kan yoktu. Dokusu açısından harikaydılar. Alice duvara baktı ve Flatirons ve Peak District'i gördü; bol miktarda dar geçitler, bacalar ve çatlaklar gördü. Tek sorun, dayanıklılık olacaktı, diye düşündü. Ama belki de tepesinde dinlenebilirlerdi.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını gerdi, sonra çantasına uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Peter.

Alice parmakları arasında bir tebeşir çubuğunu ufalıyordu. "Kavrama için," diye açıkladı. "Ellerin terlediğinde kaymanı önler."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Tebeşiri avuçlarına serpti. "Colorado'da tırmanış yapardım. Hala bazen tırmanıyorum, kampüste bir dağcılık kulübü var."

"Ne kadar Amerikanca."

"Sus." En yakın çıkıntılı kemik parçalarına uzandı, ayak basacak yerleri buldu ve kendini yukarı çekti. "Beni takip et. Aşağıya bakma."

Yukarı çıktılar. Alice, tırmanışın çok kolay olduğunu görünce sevindi. Tutunma yerleri iyiydi, duvar sürtünmeyle doluydu. Dikkatli davranarak, ağırlığını koymadan önce her tutunma yerini çekip durdu, ama kemiklerin her santimi sağlamdı. Milyonlarca yıllık birikim, bu malzemeleri o kadar sıkı bir şekilde doldurmuştu ki, tek bir gevşek parça bile yoktu.

Bir süre tırmandı ve tırmandı, tutunma yerlerinin sağlamlığının tadını çıkardı; tutunma yerlerinden tutunma yerlerine ne kadar kolayca sallanabildiğini. Gerginlik ve tekrarlama iyi geliyordu. Meditatif bir şeydi; tüm konsantrasyonunu alıyordu, böylece kafasındaki endişeli radyo sessizleşiyordu. Hâlâ bunu yapabildiğini fark etmek de iyi geliyordu. Son birkaç aydır kendine bakmamıştı; tüm kaslarının körelmiş olmasından korkuyordu. Öte yandan, şimdi çok daha zayıftı. Çekmesi gereken ağırlık azalmıştı ve bu bir fark yaratıyordu, ancak bu hoş hafifliğin gerçek çevikliğinden mi yoksa açlıktan kafasının bulanıklaşmasından mı kaynaklandığından emin değildi.

Bir süre sonra durup etrafına bakındı. Colorado'da tırmanırken bunu yapmayı çok severdi. Yere olan mesafeyi takdir etmeyi severdi

Asla onu rahatsız etmezdi. Bu yükseklikte, devam etmekten başka bir şey yapamayacak kadar uzaktaydı ve bu değişmez gerçek, korku gibi gereksiz duyguları engellemeye yardımcı oluyordu.

Cehennem, onun altında sonsuz bir şekilde uzanıyordu, çamurlu ovalar ve dalgalı kum tepeleri. Yorgun gözlerine, cehennemin bu tarafı iki dalgalı renk bloğuna dönüşmüştü: aşağıda ipeksi gri ve yukarıda karanlık bir şekilde yanan turuncu, sürekli batmak üzereymiş gibi görünen güneşin ışıklarıyla vurgulanmış. Oldukça güzeldi.

"Bu delilik," dedi. "Ama manzara çok güzel. Sen iyi misin?"

Peter cevap vermedi.

"Murdoch?"

Aşağıya baktı. Peter, düşündüğünden çok daha aşağıdaydı; bir süre önce hareket etmeyi bırakmış olmalıydı. Dört uzvu da titriyordu. Alnı terden parlıyordu. Duvara öfkeyle gözlerini kırpıştırıyordu ve kusmamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"Murdoch?"

Peter bir an için onun sesini duymamış gibi göründü. Sonunda cevap verdi: "Sanırım panik atak geçiriyorum."

Bu çok uygunsuz bir durumdu, ama Alice güldü. "Murdoch, yükseklik korkun mu var?"

"Sana söylemek istemedim," diye nefes nefese konuştu. "Sadece... katlanabilirim
"

"Tırmanmak senin fikrindi!"

"Evet, ama ben sadece *teorik* olarak kastetmiştim," diye sızlandı. "Tanrım, Law..." "Bir şeyin yok, bir şeyin yok," diye çabucak söyledi. "Bak, buraya kadar geldin
..."

"Ama şimdi beynim kilitlendi ve hareket edemiyorum." Gözlerini sıktı. "Tanrım, Tanrım..."

"Konuşmayı bırak. Nefes al." Durumun ciddiyeti onu da etkilemişti. Alice sakinliğini korudu. Daha önce de lisans öğrencilerini Profesör Grimes'ın seminerlerinden ayrılmaktan vazgeçirmişti. İyi ya da kötü, korkuyu gidermek için bolca pratik yapmıştı. "Birkaç metre yukarıda çıkıntılı sağlam bir blok var. Ayaklarını ona dayayıp öne eğilebilirsin, böylece kolların dinlenir. Birkaç tutunma daha yapabilir misin?"

"Bırakamam." Peter yine sızlandı. "Bileklerim..."

"Yap yoksa öleceksin," diye bağırdı Alice. "*Hareket et* Murdoch. Düşünme, sadece yap."

Mucizevi bir şekilde Peter itaat etti. Ayakları tutunacak bir yer buldu ve dengeyi sağlamak için ellerini açarak duvara doğru eğildi. Göğsü yorgunluktan inip kalkıyordu.

"Çok iyi," dedi Alice. "Şimdi, hadi... hadi bir değerlendirme yapalım, sıfırlayalım..."

"Ön kollarım yanıyor," diye nefes nefese konuştu Peter.

"Başparmaklarını çok fazla kullanıyorsun. Bak." Bir eliyle gösterdi. "Bunun yerine üst dört parmağınla asılmayı dene. Sana ihtiyacın olan tüm tutunmayı sağlayacaklar. Çengelle, sıkıştırma."

Peter uzun bir süre duvara yaslanarak nefes aldı. Alice, onu dinleyip dinlemediğini merak etti. Ama sonra bir elini deneme amaçlı uzattı, diğer eliyle dengesi için duvara tutundu ve parmaklarını büktü.

"Tamam," dedi. "Sanırım... bu mantıklı."

"Ve dinlenmen gerekirse, ayaklarını sağlam bir yere dayayıp, dik dur ve şu anda olduğu gibi duvara yaslan. Bu, kollarındaki baskıyı biraz azaltacaktır. Anladın mı?"

Gözlerini kocaman açarak şiddetle başını salladı.

"Tereddüt etmek en büyük düşmanın. Bir tutunma yeri görürsen, hemen ona doğru *sallan*. Ne kadar çok tereddüt edersen, o kadar çok yorulursun. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Sus, Murdoch, hayatını kurtarıyorum." Ellerini yeni bir tebeşirle silkeledi, sonra tebeşiri ona uzattı. "Tebeşir sür, terliyorsun."

Peter itaat etti. Tekrar tırmanmaya başladılar. Bu açıdan Alice ne kadar yol kat ettiklerini, yarı yola ulaşıp ulaşmadıklarını anlayamıyordu. Tüm mesafe ve doku soyutlamalara, tuval üzerindeki çizgilere indirgenmişti ve her iki tarafta da görebildiği tek şey sonsuz bir beyazlık, sonra gökyüzü ya da yerdi. Bitişe kadar hızını ayarlamak mümkün değildi. Tek yapabileceği, zamanın geçişini ve hızla yaklaşan dayanıklılık sınırlarını görmezden gelmek ve bir kolunu diğerinin üzerine atmaya devam etmekti. İzlenen mesafe asla kısalmazdı. Eller, eller, ayak parmakları, ayak parmakları. Eller, eller, ayak parmakları, ayak parmakları.

Sonunda sağ eli düz, geniş bir yüzeye ulaştı. Cesaretini toplayıp başını yukarı kaldırdı. İşte bu kadar—artık duvar yoktu, sadece gökyüzü vardı, başarmıştı. Spor salonunda buna "zirveye ulaşmak" diyorlardı. Derin bir nefes aldı ve kendini

tek bir hamlede kenardan aşağı atladı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve aşağıya baktı.

Peter ona baktı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Oldukça kötü titriyordu. Onu bırakacağından korkuyordu ve hala onun birkaç metre altındaydı, onu yukarı çekmek için çok uzaktaydı.

"Çok yaklaştın," diye bağırdı. "Neredeyse vardın. Ve burası düz —neredeyse bir metre genişliğinde—burada dinlenebiliriz, sadece bitirmen gerekiyor."

O da bir şey söylemiş olabilir, ama ne olduğunu anlayamadı. Tek duyduğu acı dolu bir hırıltıydı.

"Bana bak," dedi. Adam başını kaldırdı. "İşte böyle." Titreyen elleriyle bir sonraki tutamağa uzandı. Sonra bir sonrakine.

"Şimdi ayak parmaklarını hareket ettir," diye fısıldadı. "Sakin ol, iyi, iyi, bir tane daha."

Bir elini tepeye uzattı. Kız onun bileğini tuttu. Diğer elini de uzattı, kızın onu yukarı çekip geçirebileceği kadar. Büyük bir hamle ile Peter çığlık atarak kızın üzerine yığıldı.

Uzun bir süre hareketsiz kaldılar, nefes nefeseydiler. Alice cildinde ıslak bir şey hissetti. Başını eğdi ve Peter'ın yüzünün boynuna yapıştığını gördü. Ağlıyordu.

"Sen iyisin," diye mırıldandı. "Sorun yok."

O, uzaklaşmak istedi, ama Peter hala titriyordu - Alice'e göre biraz uygunsuz bir şekilde, seks sonrası bir erkek gibi - ve o, Peter'ın bu anı yaşamasına izin vermenin daha iyi olacağını düşündü. Başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı, uzuvlarında hissettiği tatlı yorgunluğun tadını çıkardı.

Tanrım. Uzun zamandır bu tür bir acı hissetmemişti. Evet, yorgundu, ama bu zonklayan ağrı, vücudunu sınırlarına kadar zorladığını ve kırılmadığını, hatta vücudunun bunu yapabilecek kadar güçlü olduğunu hatırlatan bu acı, iyi geliyordu.

O hoş yanmaya odaklanmaya çalıştı. Peter'ın göğsüne değen sıcaklığına değil. Peter'ın üstüne uzanmasının saçmalığına değil, ki bu, cehennemde kaya tırmanışına kıyasla, bu durumun en gülünç yanıydı. Peter'ın savunmasız, ona bağımlı olması ve Peter'ın ona herhangi bir zayıflığını göstermesini uzun zamandır dilemiş olmasına rağmen bunun ne kadar tatmin edici olmamasına rağmen, içinden gelen çok garip bir heyecana değil. Ama tüm bunlar onu insan gibi göstermişti ve Peter ne kadar insan gibi görünürse, onu o kadar şaşırtıyordu.

Sonunda hıçkırıkları dinledi. "Özür dilerim." Onun üstünden kalkıp oturdu. "Çok utanıyorum."

"Utanma," diye mırıldandı Alice, gözleri hala kapalıyken.

"Çok korkuyorum. Sanırım hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım."

"Bu çok doğal."

"Her hareketimde düşeceğim gibi hissediyorum. Her bırakışımda, her şeyin sonu geldiğini düşünüyorum."

"Düşmek için çok şey gerekir." Alice kendini oturur pozisyona getirdi, sonra elini uzatıp onun dizini okşadı. "Vücuduna güven. Düşmeyeceksin."

Ona söylemediği şey, kaymanın ne kadar sıradan olduğu ve kaydığında ne kadar iyi hissettirdiğiydi. Serbest kalmanın şoku. Duvarla tüm temasını kaybettiğin, tüm desteklerinin kaybolduğu o bir saniyelik an. Ardından gelen ağırlıksızlık. Düşüşün sesi. Colorado'da insanlar, arkadaşlarını güldürmek için sürekli kendilerini çeşitli utanç verici pozisyonlarda kaya duvarından atıyorlardı.

Bazen bunu kasten yapıyordu. Bir problemin neredeyse zirvesine ulaştığında bırakıyordu ya da parmaklarını yeni başlayanlar için tasarlanmış tutamaklardan kaydırıyordu. Bunlar onu en çok memnun ediyordu. Çok sağlamdılar; parmaklarınızın kıvrımını yakalayacak şekilde dışbükeydi. Bunlardan kaymak için gerçekten çaba sarf etmek gerekiyordu. Düşmek istemeniz gerekiyordu.

Bütün bunların kırılganlığı onu memnun ediyordu. Bir an için dikkatini vermezsen, yerin ne kadar çabuk yükseldiğini. Nefesini bırakırsan, huzur bulursan ve sadece bırakırsan. Düşmeyi bilmek iyi hissettiriyordu. En kötüsünü hissetmek. Bunun bir seçenek olduğunu bilmek.

Bu bilginin şu anda pek yararlı olmadığını fark etti, bu yüzden bunu kendine sakladı.

"Tekrar yapabilir misin?" Omzunun üzerinden baktı ve tam o anda Peter'ın yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktığını fark etti.

Bunu anlayamıyordu. Hayret değil, hayır. Kesinlikle arzu da değil. Ama bir tür gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış bir savunmasızlık — aslında çocukça bir açıklık, bunu en iyi şekilde böyle tanımlayabilirdi. Bundan hoşlanmamıştı. Çok tanıdıktı. Artık olmayan bir versiyonunu*, onların versiyonunu* hatırlatıyordu. Ona *bir şeyler* hissettiriyordu — ve bu kabul edilemezdi, çünkü geçen yıl Alice ve Peter birbirlerine karşı en iyi davranış biçiminin*,* ikisinin de taş gibi savunmasız olmadığını varsaymak olduğuna karar vermişlerdi.

An uzadı — o kadar uzadı ki, Alice ağzını açtı ve sessizliği bozacak herhangi bir şey aradı. Ama sonra

geçti. Peter gözlerini kırptı, ellerini uyluklarına sürdü, sonra dizlerinin üzerinde dönerek duvarın diğer tarafına baktı. "Tanrım."

Alice de ona katıldı.

İlk başta denizi seyrettiğini sandı, çünkü ilk izlenimi, bulanık, mide bulandırıcı bir hareket, sürekli bir kütle çalkantısıydı. *Rüya görüyorum*, diye düşündü. Ve sonra, *Hayır, yine mi*? Çünkü bu bazen olurdu, aslında her zaman olurdu; bakışlarını gevşetince, kenarlardan her türlü şey sızmaya başlardı, fantastik şeyler: çok başlı yılanlar, güneşi yiyen kurtlar. Nörobilim okuyan bir arkadaşı ona bir keresinde görmenin büyük ölçüde hafıza olduğunu, beynin bir kalıp gördüğünde geri kalanını doldurduğunu söylemişti. Ne yazık ki, Alice'in hafıza bankası dolup taşıyordu. Karıştır ve eşleştir mekanizması bozulmuştu ve beyni desenleri en uygunsuz şeylerle dolduruyordu. Kara tahtalar otoparklara dönüşüyordu. Elma ağaçları çarmıha gerilmiş İsa'ya dönüşüyordu. Sık sık Sainsbury's'in kasasında beklerken, konveyör bandında lahana yerine cesetler görürdü.

Ancak bu, sadece konsantre olmadığında oluyordu. Şu anda çok yoğun bir şekilde konsantre oluyordu ve bakışları tek bir noktaya her düştüğünde, uçak dengeleniyor ve tanınabilir bir arazinin konturlarını ayırt edebiliyordu: dağlar ve çöller, dolambaçlı yollar, umduğu gibi sekiz tane olan sınırlanmış bölgeler. Bir kez gözlerini kırptığında, kuşbakışı Cambridge'i andıran bir manzara gördü; çan kuleleri, üniversite avluları, Arnavut kaldırımlı yollar boyunca uzanan eski taş binalar. Ama ne kadar uğraşsa da bakışlarını uzun süre sabit tutamıyordu. Bu onun suçu değildi; manzara onunla oynuyordu. Sanki otostereogram illüzyonunun önünde durmak gibiydi. Gözleri odak noktasını birazcık bile kaydırsa, görüntü değişiyordu. Düz yolların dolambaçlı labirentlere dönüştüğünü gördü. Yayılan arazinin radyal bir desene dönüştüğünü gördü. Mercan resifleri gördü. Bazen tüm uçağı saran, bazen ise bir dairenin merkezinde bir iğne ucu kadar küçülen, içindeki her şeyi çeken bir kara delik gibi görünen parıldayan siyah bir çizgi gördü.

Alice odaklanmaya çalıştı, Cehennem'i zorla haritalanabilir bir görüntüye dönüştürmeye çalıştı.

Ama sonra gözlerinin arkasında keskin bir ağrı hissetti ve başka yere bakmak zorunda kaldı.

Peter'ın avuç içleri şakaklarına bastırılmıştı. *Tanrıya şükür*, diye düşündü Alice; *o da görüyor*.

"Oraya gireceğiz." Sesi gergindi. "Evet."

Solgun görünüyordu. "Bizi yutacak."

"Hayır, yutmayacak." Alice bu güveni nereden aldığını bilmiyordu, ancak diğer gezginlerin anlatımlarında karnaval benzeri eğlence evi benzeri bir yerden bahsedilmiyordu. Diğer herkes standart Öklid türünde keyifli bir gezinti yapmıştı ve onların da aynısını yapması adil görünüyordu.

Bu sadece bir bakış açısı sorunu, diye karar verdi. Büyürken tırmandığı dağlar da aynı etkiye sahipti. Ölçek baş döndürücü olabilirdi. Dağın eteğine vardığınızda boynunuzu uzatıp zirveleri arardınız ve zemin arkanızda kaybolmuş gibi görünürdü. Ama sonra bakışlarınızı üzerinde durduğunuz toprağa çevirir, bir ayağınızı diğerinin önüne koymaya odaklanırdınız ve farkına varmadan zirveye ulaşırdınız.

"Sadece aşağı inmemiz gerekiyor," dedi Peter'a. Çünkü ikisinden biri neşeli kalmalı, ikisinden biri hayalperest olmalıydı. Bu, lisansüstü okulda başarılı olmanın anahtarıydı. Hayalperest olursan her şeyi yapabilirdin. "Aşağısı çok güzel olmalı."

Dördüncü Bölüm

Aşağı inmek yukarı çıkmaktan daha zordu.

Birincisi, bir sonraki basamağı göremezdin ve aşağı kayarken ayak parmaklarının tutunacak bir şey bulacağını varsaymak zorundaydın. Ayrıca, yorgun kollarla aşağı inmek de kolay değildi, çünkü aşağı doğru ivmenin seni çok uzağa götürmemesi için aynı miktarda enerji harcamak zorundaydın.

Ama Peter bu sefer daha iyi başardı. Psikolojik olarak, yerden uzaklaşmak yerine yaklaşmak daha iyi geldi. Ayrıca, yarı yola geldiğinde sırt çantasını çıkarıp yere attı. "Sadece kitaplar," diye nefes nefese söyledi. "Onlar hayatta kalır."

Son metreyi yuvarlanarak indi ama tek parça halinde yere indi. Alice onun yanına atladı ve ayakları üzerinde zinde bir şekilde indi. Bu, topuklarını incitti ama Peter'ı etkilemek için aptalca bir dürtü duydu. Tırmanma kulübündeki insanlar, kediler gibi inerek birbirlerini her zaman etkiliyorlardı. Ne yazık ki, Peter bunu fark etmedi.

Cehennem, duvarın bu tarafında düz, boş bir alan gibi görünüyordu — gölgeler yoktu, yollar yoktu, ufukta herhangi bir yeri veya şeyi gösteren bir şekil yoktu. O dalgalı ova yok olmuştu. Yine sonsuz çölde, net bir hedefleri olmadan sıkışıp kalmışlardı. Alice bu manzaraya bakınca içini sıkıcı bir panik kapladı, çünkü bütün günün emeğinin karşılığında ellerinde hiçbir şey yoktu ve bir sonraki adımın ne olacağına dair bir fikri olmadan işini durdurmaktan nefret ediyordu. Ama bacakları jöle gibi titriyordu ve beyinleri tamamen bulanıklaşmıştı, bu yüzden bu bulmacayı yarına bırakmaya karar verdiler.

Duvarın gölgesinde kamp kurdular. Cehennemde gündüz ve gecenin var olup olmadığı konusunda literatürde farklı görüşler vardı — daha dramatik anlatımlar sonsuz gece olduğunu iddia ediyordu — ama sonunda çok sönük güneş battı, hava soğudu ve Cambridge saatiyle altı buçuk civarında (Alice'in saati hala çalışıyordu) her şey kapkara oldu. Cehennemde ay yoktu ya da varsa da saklanıyordu. Karanlıkta yalnız başlarına oturuyorlardı ve tek tesellileri sessizlikti, çünkü ötesinde bir şey gizleniyorsa bile en azından bunu bilmiyorlardı.

Alice kibrit ve çıra ile küçük bir ateş yaktı. Peter herkese iki çubuk Lembas Ekmeği dağıttı. Teknik olarak her sekiz saat için bir çubuk yeterli olmalıydı

sekiz saat için yeterli olmalıydı, ama ikisi de birkaç saniyeden fazla bir şey çiğnemeyi hak ettiklerini düşünüyorlardı.

"Teşekkürler." Peter sessizliği bozdu. "Az önce olanlar için. Çok yardımcı oldu."

"Önemli değil."

"Biliyor musun, gerçekten öleceğimi sandım." Başını salladı. "Tanrım. Hiç bu kadar öleceğime emin olmamıştım."

"Senin ölmene izin vermezdim," dedi Alice neşeyle. Bu sözler, söylenmesi gereken doğru şeyler gibi göründüğü için dilinden kolayca döküldü. Ancak bunları yüksek sesle duyduğu anda, bir tuhaflık hissetti. Bunlar, sevdikler arasında, hatta arkadaşlar arasında, Alice ve Peter'ın şu anda olduğu halinden daha samimi olan iki kişi arasında kolayca söylenebilecek sözlerdi. Bu sözlerde bir güven ima ediliyordu. Ama sorun, açıkça söylemek gerekirse, bunun doğru olup olmadığını bilmiyor olmasıydı. Peter'ın da bilmediğinden şüpheleniyordu. "Profesör Grimes çok hayal kırıklığına uğrayacaktır, öncelikle."

"Peki. Profesör Grimes'ı hayal kırıklığına uğratamayız."

Bir an sessizce çiğnediler ve yuttular. Lembas Ekmeği ağzınıza yapışıp kalıyordu. Diş etlerinize ve dilinizin altına yapışıyordu ve saatlerce ağzınızı kumlu bir kıyıda sürüklemiş gibi hissettiriyordu. Onu tamamen çıkarmak için tek yol, alkolle çalkalamaktı, çünkü Lembas Ekmeği alkolde çözünüyordu, ama ellerinde alkol yoktu. Alice, azı dişlerinin etrafını küçük parmağıyla kazmak istedi, ama ne yazık ki Peter'ın önünde bunu yapamazdı. Beyninin aptal bir kısmı, Peter'ın önünde çocukça görünmemesinin hala önemli olduğunu düşünüyordu.

"Bu çok garip, biliyor musun?" Peter başını geriye eğdi, gözlerini yarı kapalı tuttu. "Onun hakkında konuşmanı dinlemek."

"Kim, profesör mü?"

Onlar için her zaman Profesör Grimes'dı. Tam adı ve soyadı. "Grimes" değil, "Prof Grimes" bile değil. Çoğu öğretim üyesi, yüksek lisans öğrencilerinin kendilerine ilk isimleriyle hitap etmelerini teşvik ediyordu - artık meslektaşlardı, ilişkileri farklıydı, daha eşit - ama Profesör Grimes, ona Jacob diye hitap etmeye kalkışsalar tiksinti ile geri çekilirdi.

"Evet," dedi Peter. "Onu pek sevmediğini sanıyordum." Alice'in

tüyleri diken diken oldu. "Bu ne demek oluyor?"

"Ben... şey, özel bir şey yok. Sadece düşündüm ki... bilmiyorum, onun yanında hep biraz gergin görünüyordun. Son zamanlarda, yani."

"O yaşayan en büyük sihirbaz. Gergin olmamak aptallık olurdu." Peter bunu düşündü, sonra başını salladı. "Senin...

ilişkiniz kötüydü. Sadece birbirinizi pek sevmediğinizi düşündüm. Yani, geçen dönem... Sanırım bunu fark etmek zor değildi... " Sesi kesildi.

Alice ellerine bakarak gözlerini kırptı.

Evet, ölümünden önceki haftalarda Profesör Grimes ile araları kesinlikle soğuktu. Evet, ona bir iki kez bağırmıştı ve o da ona bağırmıştı ve bölümün geri kalanı muhtemelen bunu fark etmişti. Muhtemelen o yokken bunun hakkında konuşmuşlardı. Onların fısıltıları düşüncesi içini utançla doldurdu — Peter'ın meraklı, sözde endişeli yüzü de öyle.

"Özel meseleler bir yana," dedi düz bir sesle, "Profesör Grimes iş bulmam için en iyi şansım."

"Hayır, tabii ki," dedi Peter hemen. "Yani, benim için de

öyle." "Oh, lütfen."

"Bu ne demek?"

"Sen Peter Murdoch'sun! Seni işe almak için birbirlerini ezip geçmiyorlar mı?"

Peter tereddüt etti. Ağzı hafifçe açıldı. Açıkça, dilinin ucunda bir şey vardı ama bunu söylemeyecekti, en azından ona söylemeyecekti.

Alice, daha önce Profesör Grimes'ın bu meslekteki son şansı olduğunu söylediğinde ne demek istediğini neredeyse soracaktı. Ne olduğunu bilmek istiyordu. Bu alandaki tüm bölümler Peter Murdoch'a deli oluyordu. İkinci sınıf bölümlerin, o yeterlilik sınavlarını geçtiğinden beri erken işe alım teklifi yapmak için etrafında dolaştıkları herkesin malumuydu. Ama bunu, meraklı ya da düpedüz kaba olmayan bir şekilde sormak için bir yol bulamadı.

Belki bir zamanlar sorabilirdi. Ama o samimiyet çoktan yok olmuştu.

Ve eğer ısrar ederse, onun ortadan kaybolacağını biliyordu.

"Şey," dedi sonunda, "Cooke'dan sonra yeni bir danışman bulurdum herhalde."

Alice'in kalbi bir an durdu. "Cooke'u kazandın mı?"

"Bunu geçen hafta öğrendim," dedi. "Bu yıl kabul süreci gecikti, çünkü... bilirsin. Kaza yüzünden."

Alice o anda nefes almakta biraz zorlandı. Yanakları yandı ve başı rahatsız edici bir şekilde hafifledi. Lisans öğrencisiyken,

kıskançlığa karşı bu yoğun fizyolojik tepki sonunda geçeceğini ummuştu, ama lisansüstü eğitimine devam ettikçe bu tepki daha da kötüleşti. Yayınlanan her makale, her konferans daveti, paniğe kapılmasını ve savaş ya da kaç tepkisi vermesini sağlıyordu ve bunu gizlemekte hiç başarılı olamıyordu.

Demek ki sonuçta o değildi; umut etmekle hata etmişti. "Tebrikler," dedi, sesi titremeye başlasın diye çok hafif bir sesle.

"Bu harika."

"Teşekkürler," dedi Peter. "Gerçekten alabileceğimi sanmıyordum, ama sanırım teklifimi beğendiler."

"Tabii ki beğenmişlerdir," dedi düz bir sesle. "Üzgünüm, övünmek istemedim."

"Tabii ki hayır."

"Sadece... her şey çok hızlı oldu, bu yüzden hala kafamda oturtmaya çalışıyorum." Peter boğazını temizledi. "Üzgünüm, bu çok düşüncesizceydi. Sanırım... eğer sen almadıysan... yani, sanırım bu yıl dilbilimci istememişlerdir. Yani... dilbilimcilere hakaret etmek için demiyorum. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Siktir git, *diye* düşündü Alice.

Geçen yıl, tez araştırması için prestijli Cooke Bursu'na başvurmuş ve kazanmayı ummuştu. Bir asır önce, İngiliz büyüsünün kurucu teorisyenlerinden birinin dul eşi tarafından kurulan Cooke Bursları, inanılmaz derecede prestijliydi. Sadece yaz aylarında dünyanın herhangi bir yerine seyahat etmek için bol miktarda fon sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda Cooke ailesinin torunları ile birlikte, burs öncesinde ve sonrasında bir dizi akşam yemeği ve kokteyl partisi de düzenliyorlardı. Torunlar her zaman dayanılmazdı, ancak partilere katılım yoğundu çünkü kimse bedava yemeği reddetmek istemezdi ve bu sayede haftalarca akademik elitlerle bir arada olabiliyordunuz. Cooke Bursiyerleri, Profesör Grimes'ın da aralarında bulunduğu Kraliyet Büyü Akademisi'nin kıdemli üyeleri tarafından aday gösterilebiliyordu.

"Cooke'u alacaksın," diye ona aylar önce temin etmişti. "Oh, seni sevecekler. Yıllardır gördükleri en iyi aday olacaksın. Bir kadını aday göstermek için can atıyorlar, sen kesin kazanırsın." O zamanlar Alice hala onun ağzından çıkan her kelimeye inanıyordu, o konuşmadan sonra günlerce sevinçten deli gibi sevindi.

Ama birkaç ay geçti ve Profesör Grimes, Alice bu konuyu her açtığında konuyu değiştirmeye başladı. Alice bunu incelikle yapmaya çalıştı. Başka bir araştırma fırsatından bahsedip, "Ama sanırım Cooke ile çakışır" diye ekledi.

"Ama sanırım Cooke ile çakışacak." Ancak Grimes ona sadece kaçamak cevaplar ve mırıldanmalarla karşılık verdi. "Bakacağız," dedi. "Her zaman bir yazı tura atışıdır." Ve sonra, "Biliyorsun, Cooke çok rekabetçidir." Ve daha sonra, "Dilbilimcileri pek sevmediklerini duydum."

Cooke'un kısa listesinin açıklanacağı zaman geldiğinde, günde üç kez posta kutusunu kontrol etmeye başladı. Önemli bir şey söz konusu olduğunda, kendi gözlerinizle gördüklerinize inanmamak ne garip. Her gün o boş bölmeye bakıp, tüm algılarının yanlış olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu; yeterince dikkatli bakarsa, tozun arasında kalın mor bir zarf belirir diye. Telefon her çaldığında irkiliyordu. Fakülte toplantılarını dinliyordu. "Cooke" kelimesinin geçmesi bile onu tetikliyordu, bu da yemekle ilgili konuşmaları çok zorlaştırıyordu.

Şimdi kendini çok aptal hissediyordu. Tabii ki ona gitmemişti.

O zaman ona zarar verecek bir şey istiyordu. Peter, bunu onun yüzüne vurarak ne yaptığını biliyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmeliydi.

"Ben de yeni bir danışman düşündüm." Çok rahat konuşmaya çalıştı. "Yani, Grimes İtalya'dayken beni bazı meslektaşlarıyla tanıştırmıştı. Kazadan sonra onlara ulaşmayı düşündüm, ama Avrupa benim için ilk tercih değil. Oradakiler çok postmodernist, sence de öyle değil mi?"

İşe yaradı. Peter sertleşti — çok hafif bir şekilde, ama o bu değişimi hissedebiliyordu.

O da tuzağa düştü. "İtalya'ya ne zaman gittin?"

"Geçen yaz," dedi Alice. "Son dakikada karar verildi. Ne olduğunu tam bilmiyorum. Ama Profesör Grimes bir sabah beni ofisine çağırdı ve cuma gününe kadar tüm eşyalarımı toplamamı söyledi."

Neler olduğunu çok iyi biliyordu. Peter'ın, iki yılda bir düzenlenen *Arcana* konferansı için Profesör Grimes'a Roma'ya eşlik etmesi gerektiğini herkes biliyordu. Ama Peter, Profesör Grimes'ın şikayet ettiği gibi, son zamanlarda kendini iyi hissetmiyordu. "Güvenilmez," diye mırıldanmıştı; Alice bunu duymaktan çok memnun olmuştu, çünkü yıllardır herkesin bunu fark etmesini bekliyordu. "O çocukta bir şeyler dönüyor. O yok. Eğer istersen, bu senin, Alice."

"Bu gece valizimi hazırlayacağım," demişti Alice. O anda kendini o kadar şanslı hissetmişti ki, neden onu bu seyahate seçmediğini, Peter'a ne olduğunu ya da belki de birinin Peter'ı kontrol etmesi gerekip gerekmediğini merak etmemişti bile. Profesör Grimes'ın böyle bir etkisi vardı.

seni yalnız yakalarsa, sana birazcık bile olsa iltifat ederse, her şey unutulurdu.

İtalya'da gerçekten muhteşem bir yaz geçirdiler. Alice ve Profesör Grimes bu alanda tek bir önemli atılım değil, üç atılım yaptılar. Alice eve bronzlaşmış, iyi beslenmiş ve ilgi ve övgülerle parıldayan bir şekilde döndü. Cambridge'deki kariyerinin zirvesindeydi ve Peter'ın neyi kaçırdığını tam olarak bilmesini istiyordu.

Bunun işe yarayıp yaramadığını anlayamadı. Peter'ın ifadesi kesinlikle — kasıtlı olarak mı?— tarafsızdı.

"Çok güzel bir gezi olmuş gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim," dedi Alice ciddiyetle. "Gerçekten öyleydi."

"Sadece düşündüm ki..." Peter öksürdü. "Boş ver. Gittiğine sevindim."

Aralarında sessizlik hakim oldu. Alice memnun olmalıydı, ama saniyeler geçtikçe kendini giderek daha aptal hissediyordu. İkisinin de ne yaptıkları artık çok açıktı ve Alice bu konuda son derece çocukça davrandığını düşünüyordu.

İkisi de aynı anda sessizliği bozdu.

"Dürüst olmak gerekirse, hadi..."

"Bak, Law, belki de biz..." Birbirlerine

baktılar.

"İşleri garip hale getirmek istemiyorum," dedi Peter.

"Oh, işler garip miydi?"

O bunu önemsemedi. "Yaşayanlar için tüm sorunları bir kenara bırakalım. Burada kavga edemeyiz Law, birbirimize güvenmeliyiz. Elimizde sadece birbirimiz var."

O burnunu çekti. "Haklısın."

"Bak, Cooke'u gündeme getirdiğim için üzgünüm."

"Ben de İtalya konusunu açtığım için özür dilerim." Alice o anda çok yorgun hissetti. Peter Murdoch ile birlikte, cehennemde yalnız kalmak... Buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Sırt çantasının fermuarını açtı ve kamp battaniyesini bulana kadar çantanın dibini karıştırdı. "Sessiz kalıp uyuyalım."

"O ne?" diye sordu Peter.

"Hipotermi battaniyesi." Alice alüminyum kareleri açtı ve bacaklarının üzerine serdi. "Vücut ısısını korur. Buradaki sakinlerden birinden ödünç aldım."

Alice'in Cehennem'de sahip olduğu bir avantaj, uzun yolculuklar için nasıl hazırlanacağını biliyor olmasıydı; günlerce ayakta kalmak için hangi ayakkabı ve sırt çantasına ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyordu

. Yemek pişirme malzemeleri mi? Hayır, Lembas Ekmeği vardı. Sıcak tutan giysiler mi? Evet. Tebeşir ve bıçaklar mı? Kesinlikle evet. İngiltere'ye gelmeden önce oldukça doğa sever biriydi. Cornell'de hafta sonlarının çoğunu vadi yürüyüşleri yaparak geçirmişti. Rocky Dağları'nda büyümüştü. Yosemite ve Appalachian Trail'de yardım almadan yürüyüş yapmıştı. Bu, yolculuğu yapabileceğine onu ikna eden şeydi. White Mountains'ı tamamlamıştı. Cehennem ne kadar daha kötü olabilirdi ki?

Gerçekte ise, tüm bunlar önceki bir hayata uzanmak gibi geliyordu. Alice çok uzun zamandır yürüyüş yapmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, tırmanış da yapmamıştı. Cambridge'e başlamadan önce pek çok hobisi vardı. Temiz havanın nasıl bir his olduğunu bilirdi. Grimes'in laboratuvarında geçirdiği onca zaman onu konserve çorba ve krakerle beslenen bir gulyabaniye dönüştürmüştü. Dolabının en dibini kazdıktan sonra, yürüyüş çantasının hâlâ orada olduğunu görünce çok şaşırmıştı.

"Çok güzel." Peter arkasını yaslayıp başını sırt çantasına dayadı. Ellerini göğsünde birleştirdi.

Ona baktı. "Battaniye getirmedin mi?" "Sanırım unuttum."

"Uyumayı düşünmedin mi?"

"Daha önce laboratuvarda birçok kez uyudum, hatırladın mı? O zaman battaniyeye ihtiyacımız yoktu."

"Murdoch, hava çok soğuk." Alice oturdu. Bir parçası bunu çoktan pişman olmuştu, ama teklif etmek zorunda olduğunu hissetti. Aksi takdirde çok acınası bir hal alacaktı. "Paylaşmak ister misin?"

"Ah... şey, biraz küçük görünüyor."

"Daha fazla açılabilir." Kenarını kaldırdı. "Gördün mü?"

Düşünerek gözlerini kırptı. "Sadece bacaklarımı altına sokacağım." "Emin misin?"

"Bu beni yeterince sıcak tutar."

"Sen nasıl istersen."

Peter ona doğru kaydı. Bedenlerin ve duyguların sınırlarını belirlemek için gerekli olan garip hareketler ve kararsızlıklar vardı, ama sonunda Peter'ın alt yarısını en azından örten, ancak bedenlerini dayanılmaz derecede yakınlaştırmayan bir düzenleme yaptılar.

"Peki, iyi geceler," dedi Peter.

"İyi geceler," diye mırıldandı Alice.

Alice kamp yaparken her zaman uyumakta zorlanırdı. Geceleri açık havada, onu yemek isteyen şeylerden ayıran en az beş sağlam duvar olmadan kalmayı sevmezdi. Ve burada daha da endişeli olması gerekirdi; cehennemin aysız, yıldızsız gökyüzünün altında, kum tepelerinde kim bilir neler gizlendiği bilinmezken. Ama yorgunluk her şeyi bastırdı ve dürüst olmak gerekirse, Peter'ın ninni gibi tanıdık, düzenli ve sabit nefes ritmi de öyle. Çok geçmeden derin bir uykuya daldı ve mucizevi bir şekilde, aylardır ilk kez rüya görmedi.

HERKES, EĞİTİMDEKİ BÜYÜCÜLERE, iş piyasasına girmeden önce en azından başka alanlarda kariyer yapmayı düşünmelerini söylerdi. Buna "alternatif akademi" diyorlardı, sanki bu punk ve asi bir yaşam tarzıymış gibi, sanki eğitildiğin tek şeyde başarısız olmak seni havalı yapıyormuş gibi. Ama lisansının yarısına geldiğinde, Alice sihir dışında hiçbir şeyin seçenek olmadığını hissetti. Ya kadrolu bir büyücü olacaktı ya da ölecekti. Başka türlü yaşamaya değer bir hayat hayal edemiyordu.

Ayrıca, alternatif akademinin *de aynı derecede prestijli* olduğunu (ya da daha yaygın olarak, *aslında utanılacak bir şey olmadığını*) söyleyenler bunu *gerçekten* kastetmiyorlardı. Alternatif akademinin daha iyi maaş, daha uygun çalışma saatleri, daha az stres, daha iyi iş güvenliği ve daha fazla mutluluk sağladığını vurgularken bunu daha da az kastetmişlerdi. *Oh, sihirbazlar danışmanlıkta gerçekten başarılılar,* diyorlardı. *İşverenler eleştirel düşünme ve problem çözme becerilerini severler,* diyorlardı. *Endüstride daha az insan ölür,* diyorlardı.

Bu özdeyişler, altın yumurtlayan tavuğu çoktan yakalamış, öğrencilerinin şu anda yaşadığı korkuları asla yaşamayacaklarını rahatlıkla bilen kadrolu profesörler tarafından söylenmişti. "Ah, endüstride bir işe girdi" derlerdi, sanki "endüstri" burada yaşlı hasta köpekler için bir çiftlik gibi bir euphemism'miş gibi. Ve bunu, gerçekte ne demek istediklerini ele veren nazik, küçümseyici bir ses tonuyla söylerlerdi: alternatif akademi, başarısızlık demekti. Ticaretten bağımsız, zihinsel yaşam, yaşamaya değer tek yaşamdı.

Elbette, neden birinin kendini böyle bir saçmalığa maruz bırakacağını sorabilirsiniz. Ancak burada çoğu akademisyenin düşünce süreci, farkında olsunlar ya da olmasınlar, Pascal'ın Bahsi'nin mantığını yansıtıyordu. Pascal'ın Bahsi, Tanrı'ya inanmayı seçebileceğinizi, ancak Tanrı'ya yanlış bahis yapıp O'nun var olduğu gibi yaşamazsanız, cennetin sonsuz harikasını kaçıracağınızı söylüyordu. Benzer şekilde, iş piyasasının sizin için iyi olacağına inanmayı seçebilirdiniz, ama yanlış bahis yapıp

yanlış bahis yapıp döngüden çıkarsanız, Zihnin Yaşamının sonsuz mucizelerini kaçırmış olursunuz. Şimdi, Cennet örneğinde olduğu gibi, Alice'in neslinden hiç kimse henüz bu Mucizevi Zihnin Yaşamını deneyimlemiş değildi, ama tüm profesörleri bunun mümkün olduğunu garanti ediyordu ve bu yüzden onlar da bu yolda ilerlemeye devam ettiler.

Alice, Cambridge'de analitik büyü konusunda doktora yapmak için kayıt yaptırmadan önce, Profesör Jacob Grimes'ın belki de herkesin danışman olarak ilk tercihi olmadığını da biliyordu. Cornell'deki lisans danışmanı, Dr. Mills adında nazik bir genç akademisyen, ona listesini ilk kez gösterdiğinde şüpheci davranmıştı.

"Yurtdışına gitmeye çok kararlı görünüyorsun,"

demişti. "Burada tüm komünistleri kovdular."

"Haklısın," demişti Dr. Mills. "Yine de ben Fransa yerine İngiltere'ye

giderdim.

Grimes dışında her şey uygun görünüyor."

"O, dilbilimsel büyücülükte dünyanın en iyisidir," dedi Alice.

"Oh, çalışmaları mükemmel," dedi Dr. Mills. "Bunu kimse sorgulamıyor. Sadece, yüksek lisans öğrencilerinin pek, ah, mutlu olmadıkları

söyleniyor." "Bu ne anlama geliyor?"

"Şey... öncelikle onlara oldukça sert davranıyor. Çok çabuk yoruluyorlar. Mezuniyet oranı pek iyi değil."

"Durum ne kadar kötü?"

"Yarısı bitiremiyor diyebilirim."

O zamana kadar nazik ve yardımsever hocalara sahip olan Alice, bir danışmanın gerçekten ne kadar kötü olabileceğini bilmiyordu. O zamanlar, bir hocayla iyi geçinemiyorsan, bunun senin hatan olduğunu düşünürdü. Basitçe, mezun olan yarısında yer alacağını düşünürdü.

"Ama bu alanda en iyilerle çalışmak istiyorum," dedi. "Bir iş bulmak istiyorum."

Dr. Mills bunu anlayabilirdi. Büyü alanında **iyi** işler bulmak giderek zorlaşıyordu. Her hayran bakışlı lisans öğrencisi büyücü olmak istiyordu, ama piyasa hiç de iyi değildi. Atlantik'in her iki yakasında da muhafazakarlar birkaç yıldır iktidardaydı ve bu, üniversiteler için fon kesintileri, bölümlerin küçülmesi, fırsatların ortadan kalkması anlamına geliyordu. Araştırmacılarının yararlı veya karlı ya da en azından

bir sonraki nükleer silaha benzeyen bir şey üretmekten daha çok önemsiz ve ezoterik konulara ilgi duydukları anlaşılınca, çoğu okul sihirbazlara kadro vermeyi bırakmıştı. Teknolojik devrimlerin, kuantum fiziğinin, üçten fazla kanalı olan kablolu televizyonun ve kişisel bilgisayarların çağıydı. Büyü geride kalmıştı. Büyü sadece akşam yemeği partileri için iyiydi. Büyü size iş bulmazdı.

Ve akademi olmadan büyü de olmazdı. Üniversiteler tebeşir, silabaryumlar ve pentagram depolarını sağlıyordu. Üniversiteler, hangi büyüler geçerli olup hangilerinin geçerli olmadığını belirleyen dergileri yayınlıyordu. Elbette, başarısız olmuş doktora öğrencileri, yüksek lisansını tamamlayamamışlar veya hiç yüksek lisans programına girememiş üniversite mezunları gibi, "çit cadıları" diye bir şey de vardı. Ve tamamen kaynaklardan yoksun değillerdi — birçok çit cadısı kendi tebeşirlerini bulur, amatör konferanslar düzenler ve düşük puanlı dergilerde harika keşiflerini yayınlardı. Aslında, bu keşiflerin bazıları oldukça ilginçti. Açık sır, aslında, bazen çit cadılarının kadrolu profesörlerin bile hayal edemeyeceği şeyler bulduklarıydı. Ama bunların hiçbiri *Arcana'da* yayınlanmayacaktı ve bu yüzden hiçbiri güvenilir değildi.

"Sana elimden gelen en iyi tavsiye mektubunu yazacağım," demişti Dr. Mills. "Başvurduğun her yerde şansın yüksek — senin yerinde olsam kendimi iyi hissederdim. Ama dikkatli ol, Alice. Bu aşamada önemli olan tek şey kabul edilmek gibi görünüyor. Ancak, danışmanın onayı dışında daha önemli şeyler olduğunu unutma. Hayatta büyüden daha önemli şeyler var."

Alice, bu tavsiyenin, kadroya girmeye çok yakın olan bir adamdan geldiğini düşündü. Bu sözleri "senden daha iyi bildiğini düşünen yetişkinlerin basmakalıp sözleri" kategorisine koydu ve hemen unuttu.

Cambridge'de uyarılar iki katına çıktı. Yüksek lisans öğrencileri, büyü çalışmayanlar bile, Grimes ile çalışmak için burada olduğunu açıkladığında ona sempatik bakışlar attılar. Diğer öğretim üyeleri, onun iyi olup olmadığını sormak için özel olarak uğraştılar. Ve sonra Profesör Grimes'ın tek diğer kadın danışmanı Olivia Kincaid vardı, Alice'in Cambridge'de olduğu ilk yıl boyunca sürekli ağlıyor gibi görünen şişman bir kızdı ve ikinci yılında garip bir şekilde ortalarda yoktu. Alice'in üçüncü yılında, Olivia'nın mezun olması gerekirken, tuhaf bir şekilde hala derslere devam ediyordu.

"O bir canavar," dedi Olivia, tanıştıkları ilk gece içtikleri birçok bardak bira eşliğinde, hiç tereddüt etmeden. "O tam bir sosyopat."

"Nasıl yani?" diye sordu Alice.

"Yakında öğreneceksin," dedi Olivia, belirsiz ve dramatik bir şekilde, bu da Alice'in onu drama kraliçesi olarak görmesine neden oldu.

Olivia dördüncü yılında tıbbi izin aldı, üç haftalık dersler için geri döndü ve sonra aniden ortadan kayboldu. Bölümdeki hiç kimse ondan bir daha haber almadı.

Alice danışmanının kim olduğunu açıkladığında diğer öğrenciler geri çekildiler ve o, onların korkusunu mütevazı olmayan bir heyecanla izledi. Asla itiraf etmese de, tehlikeli biriyle çalışmak fikri onu heyecanlandırıyordu. Alice, yıllarca yüksek öğrenim görürken öğretmenlerin gözdesi olarak, başkalarının başarısız olduğu yerlerde mucizevi bir şekilde başarılı olarak göz kamaştırmıştı. Danışmanının başkalarına karşı sert, sabırsız, hatta acımasız olabileceği düşüncesinden zevk alıyordu, çünkü bu, onun kendisine gösterdiği ilgiyi daha da değerli kılıyordu. Kuralın istisnası olmaktan hoşlanıyordu. Eğer favorisi kendisiyse, kayırılmak gayet iyiydi.

Her neyse, Profesör Grimes'ın acımasızlığı rastgele değildi. Onun saygısını kazanmak için, yeterince çaba sarf etmek, uykusuz geceler geçirmek, onun imkansız standartlarını karşılamak gerekiyordu. Bu adildi. Akademi böyle işlemiyor muydu? Rekabetçi sektörler böyle işlemiyor muydu? En iyi öğrenciler en iyi işleri alıyordu.

Alice, lisansüstü kariyerinin büyük bir bölümünde Profesör Grimes'ı gerekli bir sınav olarak gördü. Seni öldürmeyen şey seni daha güçlü yapar, ya da en azından daha kalın bir deri verir. Hayatının çoğunda sınıfında birinci olmuştu ve doktora programının neden farklı olması gerektiğini anlamıyordu. Sadece üç yılı kalmıştı, sonra iki, sonra bir... Gözlerindeki uykuyu silip derin bir nefes almalı, her günü atlatmalı ve diplomayı alana, özgür olana kadar tüm rahatsız edici gerçekleri görmezden gelmeliydi.

Ve neredeyse başarmıştı da. Bu yüzden tüm bu karışıklık çok daha sinir bozucu olmuştu. Merdiven neredeyse dayanmıştı. Kimsenin başarabileceğine inanmadığı şeyi neredeyse başarmış, ödülünü neredeyse tatmıştı. Keşke biraz daha dayanabilseydi. Çok, çok yakındı.

Beşinci Bölüm

Alice, Peter'ın kolunun göğsüne dolanmış olduğunu fark ederek uyandı.

Bunu fark etti ve atmadan önce bir an düşünerek öylece yatmaya devam etti. O kadar da kötü hissettirmiyordu. Cehennem geceleri çok soğuktu ve Peter'ın yaydığı sıcaklık - onun ne kadar sıcak olabileceğini unutmuştu; gerçekten, o tam bir fırındı - oldukça hoştu. Boynundaki ağrıyı gidermek için hafifçe kıpırdadı ve biraz daha orada yatmaya karar verdi. Gerçekten çok rahattı. Güneş henüz doğmamıştı. Uyuyan, sessiz Peter, uyanık, konuşan Peter'dan daha az sinir bozucuydu. Ve uzun zamandır ilk kez stres yüzünden kusma hissiyle uyanmamıştı. Sorunun büyüklüğü, çelişkili raporların karmaşası, deşifre edilmesi gereken yığınla parşömen, zamanın azaldığı hissi. Bunlar bitmişti. Araştırma meyvesini vermişti, her şey *yolunda gitmişti,* cehenneme ulaşmıştı. Şimdi tek yapması gereken hayatta kalmaktı.

Sert bir şey uyluğuna çarptı. "Tanrım!"

Hızla uzaklaştı ve ikisinin üzerindeki battaniyeyi çekti. Peter panik içinde uyandı, "Ne? Ne?" Sonra kucağına baktı ve çığlık attı. "Siktir... Çok üzgünüm..."

"Önemli değil." Alice'in yanakları kızardı. Kendini serinletmek istedi, ama bu onu panik içindeki bir Viktorya dönemi hanımefendisi gibi gösterecekti, bu yüzden bunun yerine avuçlarını yanaklarına bastırdı. Başının iki yanında baş döndürücü bir dalga geçti. Peter iki eliyle kasıklarını kapatarak oturdu ve bu durumu daha da kötüleştirdi, çünkü dikkatleri o şeye çekti ve artık bu konuyu konuşmamak imkansızdı. "Önemli değil, lütfen..."

"Bunu kontrol edemiyoruz," dedi Peter. "Yani... erkekler. Bazen uyurken oluyor... İsteyerek yapmıyorum... Yani, çok üzgünüm, gerçekten..."

Alice avuçlarını yüzüne götürdü. Keşke kafatasındaki eti eritebilseydi. "Endişelenme."

"Seninle alakası yok," dedi Peter. "Gerçekten... cinsel bir şey bile değil... Yani, sadece bir içgüdü..."

İçgüdüler genellikle cinsel olur, diye fısıldadı Alice'in beyninin Freud seminerlerine katılmış kısmı, ama Alice bunu susturdu. "Evet, farkındayım."

"Seni öyle düşünmüyorum, gerçekten. Hiçbir zaman..."

"Eminim." Ona yumruk atma isteği duydu, ama daha da güçlü bir şekilde, olabildiğince yüksek sesle ağlama isteği duydu. İkisi de uygun görünmediğinden, avuç içlerine bastırarak sessizce ağlamaya karar verdi. "Erkek anatomisinin nasıl işlediğini biliyorum, Murdoch. Lütfen. Sorun yok."

"Sana asla kasten saygısızlık etmem." Peter ağlamak üzere gibiydi. "Asla, *asla*..."

"Dur," diye nefes nefese söyledi. "Lütfen, sadece... kahvaltı yapabilir miyiz?"

"Evet. Kahvaltı." Peter, Lembas Ekmeği'nin folyosunu uzattı, yanlış yerinden tuttu

yanlış ucundan tuttu ve yiyeceği gri kumların üzerine döktü. Hayal kırıklığıyla ona baktı.

"Sorun değil," diye boğuk bir sesle konuştu Alice. "Benimkinden al."

Karşılıklı oturdular ve hiçbir şey söylemeden, sık sık gözlerini kırparak çiğnediler. Monoton çöl düzlüğünde bakacak hiçbir şey yoktu, bu yüzden Alice, Peter'ın gözlerinden kaçmak isterse sadece boşluğa bakabilirdi, ama bunu çok bariz bir şekilde yapmadan yapamazdı. Bunun yerine Lembas Ekmeğine konsantre oldu. Karton gibi. Mm.

Çok zor bir sabahtı.

Alice, yolculuğun günlük zorluklarını pek düşünmemişti ve günlük hijyenini hesaba katmamıştı, başka birinin yanında günlük ihtiyaçlarını gidermeyi ise hiç hesaba katmamıştı. Eşyalarını topladılar ve sessizce temizlendiler. Peter işemek zorundaydı ve Alice de diğer şeyi yapmak zorundaydı, utanmış bir kedi gibi üzerine kum yığdı. Bedenin korkunçluğunu düşündü. Birçok yönden, Shades'in durumu çok daha iyiydi.

Sonunda Peter sessizliği bozdu. "Belki... belki de geri kalan yolumuzu planlamayı düşünmeliyiz."

"Hm?"

"Cehennemden geçerek."

"Oh... evet, tamam."

Sırt çantasından bir defter çıkardı ve sayfaları karıştırmaya başladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzağa geleceğimi beklemiyordum. Onun tarlalarda olmasını umuyordum."

"Ben de öyle umuyordum." Alice kucağındaki kırıntıları silkeledi ve sırt çantasından kendi notlarını çıkardı. "Ama çizdiğim bazı haritalar var..."

"Ben de." Peter defterini ona göstermek için çevirdi. "Önce Arzu Mahkemesi'ne gidelim mi?"

"Arzu İkinci Mahkeme."

"Evet, ama bence ilkini atlayabiliriz, sence de öyle değil mi?"

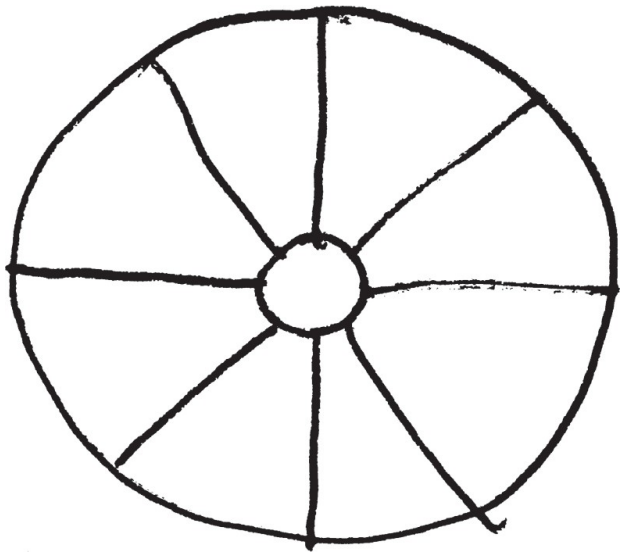
"Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum." Alice, kaşlarını çatarak notlarına baktı. Peter'ın cehennem haritası tuhaf bir şekilde pizzaya benziyordu. Aslında bir anüse. Merkezdeki noktayı kırmızı ile daire içine almış, etrafına dallanan mahkemeleri ve her yöne işaret eden okları çizmişti. "Bu harita neye dayanıyor?"

"Orpheus haritası," dedi Peter. "Penhaligon'un yeniden basımı. Tüm mahkemelerin birleştiği merkezi bul... yani dağ gibi, yüksek bir şey arıyoruz. Sumeru Tahtı gibi. Sonra sırayla zaman kaybetmek yerine, ihtiyacımız olan mahkemeye gidebiliriz."

"Oh, Murdoch, o harita çöp."

"Ne demek istiyorsun? Herkes Orpheus'u referans alıyor."

"Orpheus kaybının acısıyla deliye dönmüştü," dedi Alice. "Onu tek motive eden şey Eurydice'ye olan özlemiydi."

"Ee?"

"Bu yüzden etrafındaki hiçbir şeyi umursamadı. Onun bakış açısından, Eurydice'nin bulunduğu yere giden yol düz bir çizgiydi, çünkü zihninde öyle görünüyordu. O harita değersiz. O, kederin bir fantezisi."

Peter defterini indirdi, morali bozulmuştu. Ama bu Peter'ın bir erdemiydi; yanıldığı kanıtlandığında pislik gibi davranmazdı. "O zaman nasıl düşünüyorsun?"

"Ben birikimsel teoriye inanıyorum." Alice, açıklamak için kendi haritalarını açtı. "Yani, mahkemeler karmik ağırlık sırasına göre ilerliyor. Önce Gurur, sonra Arzu, sonra Açgözlülük, vb. ve böyle devam ediyor. Şimdi, bir günahın gerçekten tüm küçük günahları da beraberinde getirip getirmediği konusunda bazı anlaşmazlıklar var. Örneğin, öfke günahını işlediysen, gurur günahı için de cezalandırılman gerekir mi? Açgözlülük, şehvet günahını da beraberinde getirir mi? Bunların hepsi birbiri içine geçmiş günahlar mıdır, yoksa bazı mahkemeleri atlayabilir misin? Yargıçların bunu nasıl ele aldıkları bana açık değil. Ama en azından sırayla geçmen gerektiği anlaşılıyor. Ve geçtiğinde, Lethe nehrini geçip Lord Yama'nın tahtına ulaşırsın."

Alice, mahkemelerin kenarını çevreleyen siyah çizgiye dokundu. "Lethe Nehri, sekiz mahkemenin tümüne dik olarak akar ve reenkarnasyonun sınırını belirler. Yani Cehennem, pizza anüsüne daha az benziyor..."

"Anlamadım?"

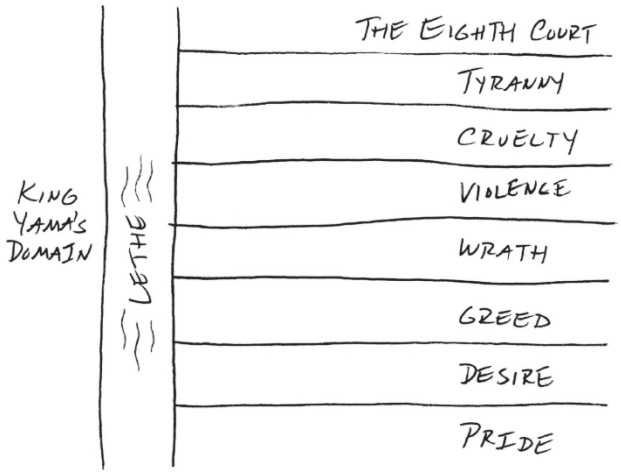
"Ve daha çok," diye açıklamasız bir şekilde devam etti, "bilmiyorum, bir Möbius şeridi gibi. Lethe her şeyi sınırlar. İşin bitene kadar bu düzlemde sıkışıp kalırsın. Sonra da ötesine geçersin. Anlaşıldı mı?"

Peter çenesini ovuşturdu. "Bakabilir

miyim?" "Bak."

Notlarını karıştırırken mırıldandı. "Bunları nereden buldun?"

"Dunhuang mağara metinleri."

"Dunhuang mağara metinlerinin çevirisini bulamadım." "Çevirisi yok. Asya dillerini bilmiyorsun."

"Haklısın." Peter bir süre daha okudu, parmağıyla her sayfayı takip etti. Alice, Peter'ın başını sallayarak onun öfkeli karalamalarını anlamaya çalışmasını görmekten garip bir şekilde nostalji duydu. Eskiden laboratuvarda —birbirlerine en çılgın fikirlerini gösterir ve birbirlerine deli olmadıklarına dair kanıt sunarlardı. Alice, Peter'ın zihnini özlemişti. Paraşüt giymek gibiydi — yaptığı hataları onun yakalayacağına güvenebilirdi.

Sonunda Peter, "Bence bu doğru," dedi.

"Teşekkürler."

"Ama bu benim haritamla tutarlı," diye devam etti Peter. "Yani, cehennemi öklid dışı olarak kabul edersek, bu benim haritamın aşırı basitleştirilmiş bir versiyonu."

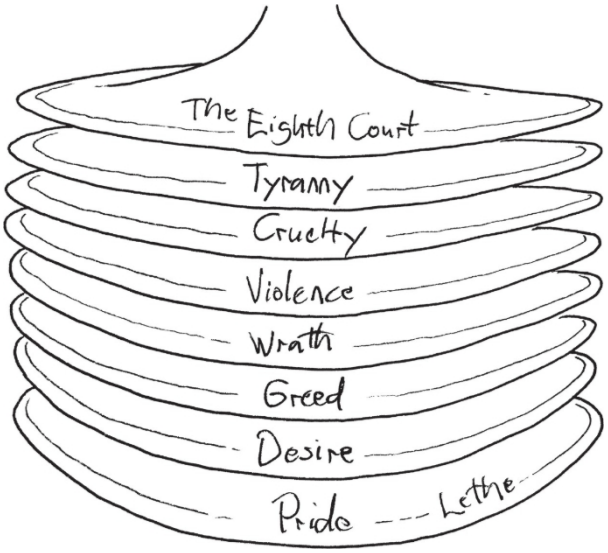
Alice, Öklid dışı geometriyle ilgili sadece bir ders dinlemişti ve hatırladığı tek şey patates cipsi ve mercan resiflerinin birçok diyagramıydı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Diyelim ki bu daha çok... ne demiştin, pizza anüsü gibi değil? Ondan çok, daha çok... şey, bir spiral gibi." Açıklamak için onun çiziminin altına bir şema çizdi.

"Hiperbolik uzayda olduğumuzu varsayalım," dedi. "Öklid geometrisinden paralel postülasını çıkarın ve negatif eğrilikle uğraştığımızı varsayalım. O zaman kortları, dıştan sınırlı, içten sonsuz olan bükülmüş bir psödosfer olarak görselleştirebiliriz..."

"Ama hiperbolik uzayda değiliz," dedi Alice. Hiperbolik uzay hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama bu en azından açık görünüyordu. "*Bunu bilirdik*, etrafımızda her türlü tuhaf mercan desenleri görürdük, bu düz düzlemde yürüyor olmazdık..."

"Aslında hayır," dedi Peter. "Mesele de bu. İçindeyken, elbette düz bir düzlem gibi görünecektir. Tuhaf mercanları görüyoruz çünkü bizler, iki boyutlu hiperbolik uzayı görselleştiren üç boyutlu varlıklarız. Ama bizler dört boyutlu varlıklar değiliz, bu yüzden üç boyutlu hiperbolik uzayın çarpıklığını aslında *göremeyiz*. Eğri çizgiler bize düz görünür."

"Oh, kes şunu." Her zamanki gibi, matematik Alice'te ağlama isteği uyandırdı. "Ne *anlamı var ki*?"

"Anlamı, buradaki zirveye doğru ilerleyebileceğimizdir." Peter spiralin tepesine dokundu. "Cehennemin merkezi, Sekiz Mahkeme'nin geri kalanını denetleyen nokta.

"Tabii," dedi Alice. "*Eğer* o nokta varsa. *Eğer* burası hiperbolik uzaysa. Ki bunu bilmiyoruz."

"Ama bence muhtemelen biliyoruz," dedi Peter. "Yani, yukarıdan görünen o tuhaf manzarayı başka nasıl açıklayabiliriz ki?"

"Ama o bir psödosfer değildi, sadece yeraltı akışıydı."

"Öyle sanmıyorum, Law. Ben bunu Cehennem'in geometrisini işaret ettiği şeklinde yorumluyorum."

Alice ikna olmamıştı. "Ben bunu Cehennem'in bizimle dalga geçtiği şeklinde yorumluyorum. Bu da aynı derecede olası."

Defterlere baktılar. Bu bir çıkmazdı. İki harita vardı ve birini diğerine tercih etmek için iyi bir neden yoktu.

"Keşke burada ışığın hızını ölçebilseydim," dedi Peter mutsuz bir şekilde. "Ve bilinen chthonic evrenin boyutunu da."

"Çok yardımcı oldu," dedi Alice. Artık pragmatik bir karar vermeleri gerektiği açıktı. Peter'ın devam etmesine izin verirse, o da gün boyu geometri hakkında spekülasyonlar yaparak vakit geçirecekti. "Bence sırayla gitmeliyiz."

Peter inledi. "Ama bu çok zaman kaybı."

"Varlığı belirsiz efsanevi bir zirveye tırmanmak da öyle!"

"Zirve bir kestirme yol. Zirve, aşağıdaki kayalıklardaki her taşı tek tek çevirmemizi engelliyor, her şeyi bir kerede görmemizi sağlıyor ve sonra... bilmiyorum, oraya atlamamızı..."

"Peki," dedi Alice. "Diyelim ki zirve var. Nereye atlayacaksın?
Sence o hangi günahları işledi?"

Sessizlik. Peter bir kez olsun kolay bir cevap bulamadı. İkisi de, yanarak kül olan üniversite öğrencilerini ve bunun cinayet mi yoksa sadece yalan mı sayılacağını düşünüyorlardı. Olivia Kincaid'i, Elspeth Bayes'i ve mezun olamayan tüm öğrencileri düşünüyorlardı. Profesör Grimes'ın efsanevi kariyeri boyunca yaptığı her şeyi ve hakkında bilmedikleri her şeyi düşünüyorlardı. Alice ise soğuk kahkahaları, omzuna batırılan parmakları, yüzüne üflenen sıcak nefesi, cildinde hissettiği yanmayı düşünüyordu.

"Peki," dedi Peter hafifçe. "Bu sadece bir soru."

Bir an için ikisi de konuşmadı. Bu soruyu cevaplamak istemiyorlardı. Hatta bu konuyu açmak bile istemiyorlardı. Bunu yapmak, çok sayıda itirafta bulunmak anlamına gelirdi. Ve en azından Alice, bu itiraflarda bulunmaya hazır değildi.

"Bence hepsini aramalıyız." Alice kollarını göğsüne sıkıca sarıldı. "Hadi... Hadi iyice araştıralım."

Peter başka bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Ama bir an geçti ve vazgeçti. "Peki." Defterleri kapattı. "O zaman hızlı hareket etmeliyiz. Sadece yedi günümüz var. Her mahkeme için bir günden az."

"Yedi günü nereden çıkardın? Benim iki katı zamanım

var." "Şey, Hekate'nin parşömenleri..."

"Hecate'in parşömenleri, ölümlülerin bedensel ihtiyaçları nedeniyle yedi gün sonra cehennemde öleceklerini ima ediyor," dedi Alice. "Ben bunu yiyecek ve su ile ilgili bir endişe olarak yorumluyorum, katı bir sınır olarak değil."

"İlginç." Peter kaşlarını çattı. "Ben bunu ruhun sınırlaması olarak çevirdim."

"Eğer ruhun sınırlamasını kastetmiş olsaydı, öyle derdi," dedi Alice. "Yunanca'da bu terim çok belirgindir. Sekizinci, onuncu ve on ikinci kitaplarda metinsel kanıtlar var..."

"Tamam, tamam." Peter ellerini kaldırdı. "Haklısın."

"Her neyse, Hecate Lembas Ekmeği veya Sürekli Şişelerin icadını öngöremeyeceğine göre, tahmin ettiğinden çok daha uzun süre hayatta kalabileceğimizi biliyoruz

"20. yüzyıldan önce yemekle ilgili görüş bildiren kimseyi ciddiye almamalısın," dedi Alice.

"Hayır, haklısın." Peter düşünceli bir şekilde başını salladı. "Daha önce bu tür metinler hakkında hiç düşünmemiştim."

"Ne, dikkatli okuma açısından mı?"

"Yani, ne bileyim, ne zaman yazıldıklarını, yazarın sosyal bağlamını ve benzeri şeyleri dikkate almak gibi."

"Tarihselleştirme, Murdoch. Biz buna böyle diyoruz. Ne, okuduğun her şeyi olduğu gibi mi kabul ediyorsun?"

"Yani, matematiksel olarak mantıklıysa."

"İnanılmaz," dedi Alice. "Bu yüzden herkes mantıkçılardan nefret ediyor."

"Bu *bir iltifattır*, Law. Sana disiplinli bir saygı gösteriyorum." "Eh, zahmet etme," dedi, ama göğsünde aptalca bir heyecan hissetti
. Laboratuvar çalışmaları eskiden böyleydi, diye düşündü. Peter'ın iğnelemeleri, onun karşı çıkmaları; iki farklı metodoloji çatışırdı, ta ki her zaman gerçeğe daha yakın bir uzlaşmaya varana kadar. Ama bu acı vericiydi — bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti. "Bu küçümseyici."

Kısa sürede kampı topladılar ve her şeyi sırt çantalarına tıkıştırdılar. Alice uzandı ve ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu. Tırmanmanın kasları ne kadar yıprattığını unutmuştu. Her yeri ağrıyordu ve adım attığında dizleri titriyordu. Son birkaç aydır vücuduna gerçekten kötü davranmıştı; neredeyse hiç uyumamış, çok az yemiş ve kesinlikle egzersiz yapmamıştı. Cehennemin geri kalan sınavlarının fiziksel olmaktan çok metafizik olmasını umuyordu. En azından bir şınav çekmeliydi.

Peter boğazını temizledi. "Bu arada, Law?"

Yüzünün yosun rengini aldığını fark etti ve endişelendi. Kendi dilini yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben sadece... sana çok saygı duyduğumu bilmeni istiyorum."

Alice, yerin ikisini de yutmasını diledi. "Oh, bunu yapma."

"Vücudunun bütünlüğüne de. Seni rahatsız eden bir şey yaptığım için çok üzgünüm."

"Tanrım, Murdoch, lütfen..."

"Bu nedenle, bence... Yani, artık battaniyeyi paylaşmamamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Soğuğu katlanacağım. Uyuyorsam soğuk umurumda olmaz. Bence uyurken her şey tolere edilebilir. Ve eğer varsa

Seni daha güvende hissettirmek için yapabileceğim her şey... Yani, benim yanımda daha rahat hissetmen için...

"Murdoch." Elleriyle yüzünü kapattı. Ne kadar adaletsizdi bu, diye düşündü. Sanki onu hiç uyurken görmemiş gibi. Sanki birçok kez yanına kıvrılıp, aynı ritimde derin nefesler alıp vermiş, ikisi de yıldızlar ve sayılar hakkında mırıldanmış, tahminleri rüyalara dönüşene kadar. Eskiden çok kolaydı. Ama şimdi burada, yabancılar gibi aralarında mesafe bırakmaya çalışıyorlardı. "Kapa çeneni."

O susmadı. "İsterseniz sırayla uyuyabiliriz. Sırayla. Seni mutlu edecek ne varsa... Tanrım." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Parmakla işaret etti. "Duvar."

Alice döndü. Kemik yığını gözlerinin önünde şeffaflaşıyordu. Panik içinde elini uzattı ve parmakları kemiklerin içinden geçti, sanki duvar parıldayan bir serapmış gibi. Birkaç saniye daha kaldı ve sonra tamamen kayboldu, böylece yine her tarafları sonsuz, gri çamurla çevrili kaldılar.

"Çıkış yok," diye mırıldandı Alice. Bu, Penhaligon'un tezinin başındaki alıntıydı. İlk okuduğunda bunu gözden kaçırmış, bunun Penhaligon'un şiir denemelerinden biri olduğunu düşünmüştü. Ama meğer cehennem tam da böyle işliyordu. "Çıkış yok, sadece geçmek var."

Teorik olarak bu mantıklıydı. Bürokratik izinlerden geçmiş ruhlar, Asphodel Tarlaları'na keyfi olarak geri dönmemeliydi. Bu, hesaplamaları altüst ederdi. Cezalandırılmaktan hoşlanmadığını söyleyip Limbo'ya geri dönemezsin. Alice bunu önceden tahmin etmeliydi, ama yine de bu onu korkutuyordu, çünkü arkalarında bıraktıkları izler siliniyordu. Bu, riski kalıcı hale getiriyordu. Ya başaracaklardı ya da öleceklerdi.

Ancak duvar ortadan kaybolduğunda, yerden gri sis dalları fışkırdı ve merakla etraflarında dönmeye başladı — sanki bilinçliymişçesine, sanki kim olduklarını ve ne için geldiklerini anlamak için düşüncelerini ve duygularını dinliyormuşçasına etraflarında dolanıyorlardı. Sonra dallar tekrar kıvrımlara döndü, orada birleşip spiral şeklinde kıvrıldı, sanki bir sihirbazın büyük açığa çıkmasından önce davul ritmine göre titriyor gibiydiler, sonra da perdeler açılır gibi yanlara dağıldılar. Burada, dedi Hell. Şuna bir bak.

"Bu...?" Peter başını kaldırdı ve çan kulesini takip ederek turuncu gökyüzüne baktı. "Bu imkansız."

"Ama Cehennem bize uyum sağlar," diye mırıldandı Alice. Penhaligon'un Cehennem ve zamansallık üzerine dağınık ekleri, şimdiye kadar ona netleşmemişti. "Cehennem bir aynadır."

Cehennemin Sekiz Mahkemesi, yaşayanların dünyasını yansıtıyordu. Neredeyse tüm eski mitolojiler bu ilke üzerinde birleşiyordu. Pek çok eski ritüel, sanki cehennemdeymiş gibi gerçekleştiriliyordu, tüm yaşam kalıpları devam ediyordu. Yas tutanlar, ölenlerin dilinin altına geçiş ücretini ödemek için bozuk para koyuyorlardı; onları en sevdikleri evcil hayvanları ve hazineleriyle birlikte gömüyorlardı. Yeni ölen ruh, yaşamdan koparılmasının şokuyla kafası karışmıştı. Cehennem, tanıdık bir yer gibi olmalıydı, aksi takdirde ruh asla ilerleyemezdi.

Bu teori, herkes tarafından kabul edilmese de, Dante'nin Cehennemi'nde neden hayatı boyunca şahsen tanıdığı tüm şairler, sanatçılar ve politikacıların yer aldığını açıklıyordu. Ve neden Budist cehennem resimlerinde Çin saraylarının tüm ritüel unsurları gösteriliyordu: bahçeler, havuzlar ve cariyelerden oluşan haremler. Ve neden hem Yunan hem de Mezopotamya'nın öbür dünya vizyonlarında, pasaport ofislerinin vatandaşları işlediği gibi, kayıtlar ve terazilerle donanmış adalet, kapı bekçileri ve muhasebecilerden oluşan düzenli ve sistemli sistemler vardı. Sonuçta, insanlar tanıdıkları bürokrasilerin öngörülebilir düzenini tercih ediyorlardı. Kişinin günahları, sevdikleri, idolleri, rakipleri ve kurbanlarından oluşan ahlaki evreni bağlamında anlam kazanıyordu. Dante filozofları ve politikacıları gördü. Aeneas geçmişteki savaşçıların hayaletlerini gördü. Kişi en çok bildiği şeylerden zarar gördü. Alice tahmin etmek zorunda olsaydı, Profesör Grimes'in ahlaki evreni — onu memnun eden şeylerin, ona acı veren şeylerin ve ona zarar verebilecek insanların tam hesabı — Cambridge istasyonunun ötesine uzanmıyordu.

Öyleyse belki de cehennemin en tanıdık manzarayı almasını beklemeleri gerekirdi: Gotik kuleler, avlu duvarları ve bunların arasında dolanan, yayalar ve bisikletliler için yeterli genişlikte, arabalar için ise yetersiz olan tek bir asfalt yol. Böyle yerlere adım attığınızda, bunların ne için olduğunu her zaman bilirdiniz. Tasarımın tekdüzeliğinden, binaların aynı tuğla ve taş tonlarından tam olarak nerede olduğunuzu bilirdiniz. Geniş caddelerin ve dükkan tabelalarının olmamasından, çocukların sessizce yokluğundan bilirdiniz. Sınırı belirleyen kemerli kapılardan bilirdiniz. Ayrılışı işaret eden peri kapıları. Sıradan dünya burada sona eriyordu. Burası eğlence veya iş yeri değildi. Burası durmak, düşünmek ve zamandan çıkmak için bir yerdi.

"Tanrım," dedi Peter. "Cehennem bir kampüs."

Reenkarnasyon Üzerine

Tüm Tartarologların hemfikir olduğu tek şey, cehennemin ruhları reenkarnasyona hazırladığıdır.

Cehennemin Sekiz Mahkemesi, sonsuz cezalandırma arenaları değildir. Birincisi, bu son derece adaletsiz olurdu. Ne kadar iğrenç olursa olsun, hiçbir günah sonsuz cezayı hak etmez. Bu orantısız olurdu; matematiksel olarak mantıklı değildir. İkincisi, evrenin dengeye ihtiyacı vardır. Sokrates'in dediği gibi, "Eğer yaşayanlar öteki dünyadan doğuyor olsaydı ve yaşayanlar sürekli ölüyor olsaydı, her şeyin ölümle tükenmesini engelleyecek ne olabilirdi?" Ölüm söz konusu olduğunda, Hıristiyanlar ruhun ölümsüzlüğü konusunda haklıdırlar, ancak diğer her konuda yanılmaktadırlar. Bu konuda Pisagorcular, Platoncular, Budistler ve Taoistler, Maniheistler, Jainistler, Sihler ve Hindular daha iyi bir kavrayışa sahiptir. Yaşamak ve ölmek, aynı madalyonun iki yüzüdür. Ruhları, bir dünyadan diğerine sürekli akan varlıklar olarak kavramlaştırmak, yaşamış olan her şeyin sonsuza kadar yeraltı mezarında biriktiğini düşünmekten daha mantıklıdır.

1960'larda filozof Michael Huemer, çoğu akademisyenin artık kabul ettiği olasılık temelli gerekçelerle reenkarnasyonun makul olduğunu savundu. Huemer'e göre, zamanın geçmişe ve geleceğe sonsuza kadar uzandığını düşünmek için nedenlerimiz var. Zaman sonsuzsa, tekil yaşamımızın tam da bu anda, zaman çizgisinin bu noktasında gerçekleşme olasılığı sıfıra yakın. Dolayısıyla ya zaman sonludur ya da birden fazla hayat yaşıyoruz. Huemer, geçmişin sonlu olmadığı en azından makul olduğunu savunur, bu nedenle sonsuz döngüye inanmak için makul kanıtlarımız vardır. Teologlar ve din bilimcileri, Pascal'ın Bahsi'ni sevmedikleri aynı nedenlerle bu argümanı da sevmezler, çünkü bu argüman, dinlerin binlerce yıl boyunca ifade etmeye çalıştıkları sonuçlara matematiksel olarak hileyle ulaşıyor gibi görünür.

Sihirbazlar ise bu argümanı severler.

Reenkarnasyon teorileri, Friedrich Nietzsche ve Pisagorcuların savunduğu sonsuz döngü teorileriyle güzel bir şekilde örtüşür. Geniş anlamıyla, sonsuz döngü,

evrendeki olayların, sonsuz bir evrende, sonsuz bir zaman diliminde, sınırlı miktarda enerji ve madde olduğu ve bunların etkileşime girebileceği kombinasyonların da sınırlı olduğu için, tekrar tekrar tekrarlanmaya mahkum olduğunu savunur. Varoluşun sonsuz kum saati, tabiri caizse, defalarca tersine döner. Kumla birlikte akmak için yeniden doğarız.

Ne yazık ki, bilimsel konsensüs bu kadarla sınırlıdır. Tartarologlar reenkarnasyonun nasıl işlediği konusunda büyük ölçüde fikir ayrılığı içindedirler. Yeniden doğmak için ne kadar beklemek gerekir? Yeniden doğuş ailevi midir — ölen büyükanneniz kızınız olur mu? Karmik iyilik ve kötülük zamanla birikir mi, böylece erdemli insanlar giderek daha iyi bir hayat sürerler mi? Budistlerin umduğu gibi, reenkarnasyon döngüsünden kaçmak mümkün müdür? İnsan ruhları hayvan bedenlerinde yeniden doğabilir mi? Bu konuda, hayvanların ruhları var mıdır? Hayatlar arasında anıların silindiğini biliyoruz, çünkü geçmiş hayatını güvenilir bir şekilde hatırlayan hiç kimse yoktur. Bunun dışında kesin olarak bildiğimiz çok az şey var.

En kafa karıştırıcı olanı ise ceza meselesidir. Ceza ne işe yarar? Rehabilite edici mi? Dersimizi alana kadar acı çekmek zorunda mıyız? İntikamcı mı? Karmik teraziyi dengelemek, göze göz, dişe diş olmak ve yaptığımız kötülük kadar acı çekmek zorunda mıyız? Kaynar su çukurunda kaç saat kalmak bir cinayeti dengeler? Ceza, Dante'nin tanımladığı gibi, cezaların günahın doğasından kaynaklandığı ve yanlışlığın şiirsel zıttını temsil ettiği bir tür contrapasso mu? Ceza, Kant'ın teorileştirdiği gibi, bozuk ilkelerin evrenselleştirilmesini mi gerektirir? Cehennem, Altın Kural'ın büyük bir metafizik tezahürü mü?

Kesin olarak bildiğimiz tek şey, yeraltı dünyasındaki ruhların sonunda, bir şekilde, Lord Yama'nın egemenlik alanına, yani Hades'e, Anubis'e, Ölülerin Kralı'na, Yeraltı Dünyasının Efendisi'ne, Yaşam ve Ölümün Yargıcı'na ya da onu nasıl algılamak isterseniz ona gittiğidir. Büyüdeki birçok kavramda olduğu gibi, Lord Yama da kanıtın kendisinden çok kanıtın yokluğuyla tanımlanır. O, bilmediğimiz şeylerin yerine geçen bir kavramdır. O, rasyonel, adil ve hakkaniyetli, yeraltı dünyasının filozof kralı olabilir. O, değişken ve kaprisli bir iblis olabilir. O, bu çevrelerde "kimse bununla ilgili bir şey yayınlamadı" anlamına gelen, algılanamaz bir tanrı olabilir.

Tüm teorilerimiz, hikayelerimiz ve mitlerimiz olmasına rağmen, Lord Yama'nın tasarımı tam bir gizem olarak kalmaya devam ediyor. O mahkemelerde tam olarak ne olduğunu veya neden olduğunu kimse kesin olarak bilmiyor; en azından oradaki Gölgeler. Eğer bu bir sınavsa, kimse

nasıl geçileceğini bilmiyor. Eğer bu sadece işkenceyse, kimse bunun ne kadar süreceğini bilmiyor. Kimse bunu önceden tahmin edemez, hile yapamaz veya kurtuluş için bir kestirme yol bulamaz. Lethe'yi geçer ve Cehennem bizi hazır gördüğünde reenkarne oluruz. Bu, zamanı geldiğinde olur. O zamana kadar, hak ettiğimizi alırız.

Altıncı Bölüm

Alice o kapıdan geçerken biraz heyecan duydu.

Yeni bir kurumda yeni bir döneme başlamaktan her zaman keyif almıştı — ilkokul, ortaokul, lise, üniversite ve son olarak Cambridge. Binaları tanımayı, kütüphaneye erişmeyi, gizli çalışma köşelerine yerleşmeyi, bölümünden yurtlara giden en sevdiği kestirmeleri bulmayı severdi. Kuruma yakışan bir kişi olmayı severdi. Her yeni kayıtla, kendini yeniden keşfetme, oradaki yerini hak etme şansı elde ederdin. Ve şimdi Alice, bunun tehlikeli olduğunu bildiği halde, buraya uyum sağlama konusunda içgüdüsel bir istek duyuyordu.

Cehennem sadece başka bir kurum olsaydı, o kadar da kötü olamazdı. Burası şehir üniversitesi bile değildi, ki o zaman alışveriş merkezleri ve metro istasyonları gibi korkunç şeyler olurdu. Burada acımasız, göze batan şeyler yoktu. Cehennem, rahatlatıcı bir şekilde eskiydi, Eski Dünya kampüsü gibiydi, neoklasik tarzı Amerikan kırmızısı renginin yanında soluk kalıyordu. Ağaçlar ya da çimenler yoktu, çünkü burada hiçbir şey yetişmiyordu, ama sorun değildi; çamur kendi zarif tarzında düzenlenmişti. Sonuç olarak, şu anki Cehennem oldukça hoştu. Ve sessizlik olmasaydı, kendini yukarıda olduğunu düşünürdü.

Bunun nedeni lisans öğrencilerinin yokluğu olduğunu düşündü. Üniversiteyi canlandıran, beceriksiz telaşları, kendilerini beğenmişlikleri ve yeni kazandıkları özgürlükleriyle lisans öğrencileriydi. Lisans öğrencileri taze kan gibiydi. Sorular sorarlardı. Fikirler getirirlerdi ve fikir üretemediklerinde en azından sorunlar getirirlerdi. Onların gevezelikleri olmadan kampüs korkutucu bir sessizliğe bürünmüştü. Ama bu bile Alice'i olması gerektiği gibi korkutmadı. Zihninde çok uzun süredir çok gürültülüydü. Sessizliği seviyordu.

"Haklı olabilirsin," dedi Peter.

"Ne?"

"Bu ilerici olabilir," diye kabul etti. "Belki de ileriye giden tek yol budur."

Alice onun gördüklerini gördü. Diğer kampüslerden farklı olarak, burada çaprazlanan yollar ve kestirmeler yoktu. Tek bir yol vardı ve Alice bu yolun nereye çıktığını izlemeye çalıştığında, kampüsün çoğunun

, inkar edilemez bir şekilde orada olmasına rağmen arka plana itilmiş olduğunu fark etti. Ayrıntılı olarak görebildiği tek şey, hemen önlerinde bulunan, birkaç katlı, yanları sütunlarla çevrili ve tepesi kubbe şeklinde olan yuvarlak bir binaydı. Pencereler yoktu, sadece kaideler vardı ve her birinin üzerinde cüppeli, bilgin tavırlı heykeller duruyordu.

Geri dönüp ileri gidemezsiniz, dedi Hell onlara. Bu sırayı atlayamazsınız. Sadece sırayla ilerleyebilirsiniz. İlk Mahkeme, sonra diğerleri.

"O zaman harita belli oldu," dedi Alice. "Sırayla gideceğiz."

Böylece binaya doğru yürüdüler ve Birinci Mahkeme'nin, Superbia'nın, Gurur Mahkemesi'nin ağır kapılarını açtılar.

GURUR, BİR KÜTÜPHANEYDI.

Aslında, Gurur, Alice'in bir kütüphanede sevdiği her şeye sahipti. Gurur'da soluk mermer fayanslar ve cilalı ahşap raflar, yüksek tavanlar ve eğimli duvarlar, belirsiz dini imgelerin bulunduğu güzel vitray desenleri ve geniş sırtlı deri okuma koltukları vardı. Gurur'da deri ciltli kitaplar, dayanıksız plastik raflar veya Erector set metal raflar üzerinde değil, ağır ahşap kutularda düzenlenmişti. En iyi kütüphaneler, en iyi kiliseler gibiydi: eski ve küflü, endüstri öncesi.

Herkes, kütüphane ne kadar güzelse, içinde yaptığınız işin de o kadar iyi olacağını bilirdi. Güzel kütüphaneler, bağışçılar, destek, en iyi koleksiyonları biriktirmek için gereken zaman ve kaynaklar anlamına geliyordu. Daha da önemlisi, güzel kütüphaneler sizi belirli bir zihin yapısına sokuyordu. Aynı arşivleri Rad Cam'de veya sıradan bir depoda açabilirdiniz, ama yine de Rad Cam'de daha iyi iş çıkarırdınız. Atmosfer önemliydi. Kütüphanenin sizden beklediği düşünür haline gelirdiniz. Güzel kütüphaneler fısıldardı: Buradan geçen herkes çok önemlidir, siz de öyle.

Böyle bir yer varsa, cehennem ne kadar kötü olabilir ki? diye merak etti Alice. Kapılar, her yöne uzanan raflar ve kollarında el yazmalarıyla koşuşturan araştırmacılarla dolu raf yığınlarına açılıyordu. Çığlık, tıslama veya deri yüzme yoktu. Kitaplar normal görünüyordu, normal kokuyordu; hatta İngilizce yazılmış, ölümle açıkça ilgisi olmayan konularda normal başlıkları vardı. Hava, tüm üniversite kütüphanelerinde olduğu gibi biraz fazla soğuktu, ama bunun dışında oldukça rahattı. Alice'in beyninde her zaman memnuniyet uyandıran türden, yumuşak ışıklı yeşil bankacı lambaları bile vardı. Bir an için, cehennemin bir halüsinasyon olduğunu, rafların arasında uyuyakaldığını

ve şimdi başladığı yere geri döndüğünü düşündü. Ama sonra Gölgelerin rafların içinden geçip, bir kitabı alıp sayfalarını çevirmek için uzandıklarında vücutlarının katılaştığını gördü.

"Beklediğimden daha güzel." Peter etrafına bakındı. "Artık ölümden biraz daha az korkuyorum."

"Ah!"

Sert bir şey Alice'in kalçasına çarptı. Alice geri çekildi. Ona çarpan Gölge, kollarında büyük bir kitap yığınıyla hızla yanından geçti.

Alice kalçasını ovuşturdu. "Affedersiniz."

Gölge, sabırsız bir homurtuyla ona cevap verdi ve uzaklaştı.

Alice, buradaki Gölgelerin sandığı kadar mutlu olmadıklarını fark etti. Aslında, oldukça düşmanca davranıyorlardı. İçeri doğru ilerledikçe, sınav zamanındaki üniversite kütüphanelerine benzeyen, gergin ve telaşlı bir enerji hissetmeye başladı. Yorgun, öfkeli ruhların kaynayan hayal kırıklığı. Bu tür bir ruh hali bulaşıcıydı. Alice'in tüyleri diken diken oldu. Rafların etrafında öfkeli mırıldanmalar ve kitapların masalara çarpma seslerinden oluşan bir senfoni duydu. Biri hapşırdı ve yarım düzine ses "*Şşş!*" dedi.

Birkaç sıra ötede, bir Gölge, büyüteçle büyük, sararmış bir el yazmasının üzerinde eğilmiş duruyordu. Zararsız görünüyordu, yani bir arşivci gibi görünüyordu. Alice cesaretini toplayıp ona "Neler oluyor?" diye sordu.

Adam ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne demek

istiyorsun?" "Herkes neyi araştırıyor?"

"Oh." Yüzünde bir rahatsızlık belirdi. "Yeni mi öldün?"

"Aslında, biz..." Alice başladı, ama Peter sözünü kesti.

"Evet," dedi. "Buraya yeni geldiniz ve çok kafanız karışık. Ne okuyorsunuz?"

Shade, arkasındaki duvardaki pirinç plaketi işaret etti. Plakette büyük serif yazı tipiyle "*İYİYİ TANIMLAYIN*" yazıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Peter.

"Aynen dediği gibi." Gölge sabırsızca elini salladı. "Anla, sözlü savunma yap, onlar da seni geçirsin."

"Ama *neyi* çözmeliyim?"

"Hukuk, bak." Peter masadan basılı bir kağıt aldı. Alice onun omzunun üzerinden kağıda baktı. Kağıdın başlığı "Önerilen Okumalar"dı ve altında yazarların listesi vardı

. *Immanuel Kant. Jeremy Bentham. Herbert Spencer.* "Oh, bak. Nietzsche."

Alice onu görmezden geldi. "Geçmek ne demek?" diye Shade'e sordu. "Kim geçiriyor? Ne kadar sürüyor?"

"Tanrım," dedi Shade. "Ben sana öğretmen mi benziyorum?" "Ama bana söyleyemez misin..."

Shade ona sırtını döndü ve yüzünü kararlı bir şekilde büyüteçine dayadı.

"Biraz yürüyelim," dedi Peter, Alice'i nazikçe çekerek. "Kat planı ya da kütüphaneci tanrısı var mı bakalım."

Sinirli Gölgeler'den kaçarak rafların oluşturduğu labirentte dolaştılar, ta ki ana lobiyi andıran bir alana ulaşana kadar. Raflar dairesel bir çalışma alanından radyal olarak uzanıyordu ve tavan açıldığında büyük bir merkezi merdiven ortaya çıktı. Yukarı baktılar. Merdiven uzayıp gidiyordu ve her katta derin düşüncelere dalmış çeşitli pozlarda büyük bronz heykellerle süslenmişti. Kütüphane dışarıdan sınırlı görünüyordu — Alice kulenin çatısını gördüğünden emindi — ama içeriden bakıldığında göz alabildiğince uzanıyordu, katlar gittikçe küçülen bir merkeze doğru spiral şeklinde uzanıyordu ve Gölgeler her yerde yoğun bir şekilde hareket ediyordu.

Tüm iyi akademisyenler gibi Alice de bazen sonsuz bir kütüphane, içinde sonsuza kadar kaybolabileceğiniz bir Borgian Babil Kütüphanesi hayal ederdi. Ama bu manzara ona panik hissi verdi. Çok genişti. Ve *zamanları* yoktu. Profesör Grimes'ın bir amacı vardı, duvardaki Gölge öyle söylemişti. O, geçmeye kararlıydı ve Grimes bir şeye karar verdiğinde, duvarlar yokmuş gibi davranırdı. O reenkarne olmadan ona ulaşmak zorundaydılar; oyalanamazlardı.

"Tanrım." Peter de aynı şekilde çaresiz görünüyordu. "Ayrılıp tek tek aramalı mıyız?"

"Bu sonsuza kadar sürebilir."

"Ama belki bir düzen vardır," dedi Peter. "Kronolojik olabilir, daha yeni gelenler altta olabilir."

"Bekle." Alice şakaklarını ovuşturdu. "Bana düşünmem için bir saniye verin."

Gurur, *kibir*, küstahlık. *Hubris*, tanrılara karşı gelme; *māna*, şişirilmiş zihin. Hiçbir gezginin anlatımında üniversite kütüphanesi hakkında bir şey yoktu, bu yüzden ilk ilkelere, felsefi temellere dönmek zorundaydı. Zihninde bulunan metinleri, görüntüleri, incelemeleri karıştırdı.

İkarus, gökyüzünden düşerken; Arachne, uzuvları sekize bölünürken. Gurur nedir? Augustine için, ilk günah; Papa Gregory için, tüm kötülüklerin kökü. Platon için, Birinci Mahkeme, timokratik bir ruha sahip olanları cezalandırırdı — adaleti, onuru ve güzelliği sevdiğini iddia eden, ancak bu şeyleri gerçekleştirmek için gerekli fedakarlıkları yapmaktansa, bunların görünüşünü korumaya daha fazla önem veren ruh. Konfüçyüs için Gurur Mahkemesi, şeylerin isimlerini kovalayan ama doğalarını kovalamayan küçük adamlar olan *xiaoren'leri* barındırıyordu. Ad ile şeyin uyuşmaması — evet, işte buydu, tüm bu teorilerin ortak noktası. Ama tüm bunların iyiliği tanımlamakla ne ilgisi vardı? Ve iyiliği tanımlamak nasıl bir şeydi? Bunu anlayabilseydi, Profesör Grimes'in izinden gidebilirdi, çünkü o bunu bir anda çözmüş olacaktı.

Ama düşünmek ona çok zor geliyordu. Bildiklerini en iyi şekilde sıralamaya çalışsa da, düşünceleri sürekli kafasından uçup gidiyordu. Kütüphane artık o kadar kutsal görünmüyordu. Gürültüler zihnini dolduruyordu: tartışmalar, fısıltılar, tırmalamalar, öksürükler, nefes alıp verme sesleri, kalemlerin çizilme sesleri, kalemlerin tıklama sesleri... Hiçbiri normalin üzerinde bir ses değildi, ama hepsi o kadar *belirgindi ki,* dikkatini dağıtacak kadar rahatsız ediciydi. Ve yanındaki rafta biri inliyordu, dayanılmaz bir ses, gittikçe daha da yüksek oluyordu.

Rafın etrafında döndü. "Tanrı aşkına!"

Genç bir adamın gölgesiydi, zayıf ve uzun bacaklı, dizlerini göğsüne çekmiş, yerde kambur oturmuş, ileri geri sallanıyordu. Hukuk öğrencisi gibi görünüyordu, Alice nedenini bilmiyordu, sadece öyle hissediyordu. Çenesindeki bir şeyden dolayı. Etrafına kitaplar dağılmıştı ve dökülen mürekkep lekeleri halıyı kirletmişti. Alice ve Peter'ı görünce, daha da yüksek sesle inlemeye başladı. "Beni geçiremeyecekler. On yedi kez, on yedi kez ve hala beni geçiremeyecekler, ben tam bir aptalım..."

"Oh, hayır, hayır." Alice, sert çıkıştığı için üzgündü. Bu tür manzaralara aşinaydı ve normalde üniversite kütüphanesinde zihinsel çöküntü yaşayan insanlarla yumuşak, sakinleştirici bir sesle konuşur, masadaki tüm keskin nesneleri elinden alır ve onları bir bisküvi ve şekerleme için gönderirdi. "Sen aptal değilsin."

"Ama ben her şeyi yaptım," diye hıçkırdı Gölge. "Önerilen tüm metinleri okudum. Tanrı aşkına, *Russell'ı bile* okudum." Avucunu başının yan tarafına vurdu. "*Cumhuriyet'teki* rejimi bile uyguladım. *Matematik* çalıştım—oh!"

Yan tarafa yığıldı ve masanın ayağına çarptı, bu da bir yığın notun yere dökülmesine neden oldu. Bunun üzerine, keskin bir ses çıkardı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. "Ve şimdi notlarım dağınık."

Peter, notları toplamasına yardım etmek için diz çöktü. "Al..."

Genç Shade notları göğsüne sıkıca bastırdı. "Renk kodluydular," diye haykırdı. "*Onların* umurunda değil tabii."

"Werner, lütfen." İkinci bir Shade, daha kısa ve daha yaşlı görünen bir adam, koridordan onlara doğru aceleyle geldi. Ellerini Werner'ın koltuk altlarına koydu ve homurdanarak onu ayağa kaldırdı. "Bunu konuşmuştuk. Rafların arasında sinir krizi geçiremezsin."

"Yine beni hayal kırıklığına uğrattılar," diye hıçkırdı Werner. "Benden nefret ediyorlar."

"Evet, biliyorum." Yaşlı Shade onun yanaklarını okşadı. "Ama lütfen kendine gel. Gürültü şikayetleri var."

"Asla çıkamayacağım..."

"Ağlama krizleri özel olarak yapılmalıdır, bu kütüphane kurallarıdır." Yaşlı Shade sırtını sıvazladı. "Sana bir yer ayırttım. Çalışma odası C-56. Üçüncü kat. Git hadi."

Werner, hâlâ elleriyle ağlayarak, itaatkar bir şekilde merdivenlere doğru sendeledi.

"Aferin sana." Yaşlı Shade avuçlarını silkeledi, sonra Alice ve Peter'a döndü. "Çok özür dilerim, bir daha olmayacak... Hey, siz yeni gelmiş gibi görünüyorsunuz! Yeni mi geldiniz?"

"Evet, öyle," dedi Alice.

"Çifte intihar," diye ekledi Peter. Alice bunu oldukça dramatik buldu ama itiraz etmedi.

"Görünüşünüz çok iyi!" Shade, elinin tersiyle Peter'ın omzuna dokundu. "Yakanızdaki dikişler. İnanılmaz. Nasıl yapıyorsunuz?"

"Şey," dedi Peter. "Gerçekten uğraşıyorum?"

"Oldukça muhteşem! Buradaki tembelliği inanamazsın. Çoğu yeni gelenler yüzleriyle bile uğraşmazlar." Gölge, ellerini dua eder gibi birleştirip önlerinde derin bir reverans yaptı. "George Edward Moore. Hizmetinizdeyim."

O, Alice'in şimdiye kadar gördüğü en insanımsı Gölge'ydi, yani başının üstündeki gri saç tutamlarından, deri ayakkabılarının aşınmış uçlarına kadar her yeri zengin detaylara sahip ve sağlamdı.

Hayat boyu pipo içenlerin hafifçe eğri gülümsemesine sahipti ve evet, sol elinde bir pipo asılıydı. Onu onların yönüne doğru salladı. "Sizler...?"

"Peter Murdoch." İkisi aynı anda cevap verdi. "Alice Law." "Nerede okudunuz, Peter Murdoch?"

"Oh, ben... biz Cambridge'deyiz," dedi Peter. "Bölüm..."

"Ah, Cambridge!" Moore, Peter'ın elini tuttu ve kuvvetlice sıktı. Alice'i görmezden geldi. "Bir Cambridge'li! Ne harika bir haber. Ben de Trinity'deydim. Gelin, gelin. Size etrafı gezdireyim."

Merdivenlere doğru yola çıktı. Alice, Peter'a baktı. Peter, "*Neden olmasın?"* der gibi omuz silkti.

Daha iyi bir seçenek yoktu ve Moore açıkça tehlikeli görünmüyordu — en azından Alice, George Edward Moore adında bir iblis varlığından haberdar değildi — bu yüzden onun peşinden gittiler. Moore dönerek, birinci kata doğru cömertçe eliyle işaret etti.

"Katlar, çalışma alanları ve kitap rafları arasında değişiyor. Kitap rafları, yüzyıllara göre kronolojik olarak artan sırada, ardından disiplinlere göre alfabetik olarak düzenlenmiştir. Biraz karmaşık ama MÖ 6. yüzyıldan başlayıp yukarı doğru ilerlemenizi tavsiye ederim." Moore, birinci katı gözden geçirerek durakladı. Kat, gerçekten de yoğun çalışma masaları ve sonsuz çalışma odası koridorlarından oluşuyordu. "Yeni vefat etmiş biri olarak ilk başta şok olacaksınız, ama burada tuvalet veya mutfak yok. Kimsenin uyumasına veya yemek yemesine gerek yok. Tam zamanlı olarak çalışmalarına odaklanabilirler."

"İyiyi tanımlamak," diye ekledi Peter.

"Çok doğru. Plaketler bize bunu söylüyor. Buranın tek kuralı bu: iyinin anlamını bulmak. Birisi beğendiği bir tanım bulduğunda, sözlü savunma için kıyıya gider. Geçerse, karşıya geçer. Başarısız olursa... zavallı Werner'ı gördün." Moore, onlarca çalışkan Gölge'ye başını salladı. "Çoğu yıllardır bu işle uğraşıyor. Onlara bak."

Alice, onlara katılma dürtüsü hissetti. Proje çok ilginç geldiği için değil, aslında aşırı belirsiz ve biraz sinir bozucu geldiği için, ama basit, tanımlanmış bir görev verilmesi ve onu gayretle yerine getirmenin zevkli olması nedeniyle. Bütün o Gölgeler çok çalışkan ve amaçlı görünüyorlardı, bu da bir şekilde erdemli geliyordu. Araştırma yapmak her zaman iyidir. Aristoteles'in dediği gibi, tam mutluluk bir tür çalışmadır.

"Ama bu o kadar da zor görünmüyor," dedi Peter.

"Sen öyle düşünüyorsun."

"Ama bu sanki... bilirsin, iyi şeyler gibi değil mi?"

"Ah," dedi Moore. "Ama bu bir totoloji."

"O zaman mutluluk," dedi Peter. "Ve adalet. Ve nezaket, ve..." "Şu anda sadece eşanlamlılar söylüyorsun."

"Ama hepsi iyiliğin parçaları..."

"Oh, yani tam bir liste mi var? Peki listenize başka neler giriyor? Listenizdeki tüm erdemlerin ortak özelliği nedir? Listenizin kapsamlı ve kesin olarak tanımlanmış bir versiyonunu bana verebilir misiniz?"

Peter durakladı. "Anlıyorum."

"Düşündüğünden daha zor." Moore gülümsedi. "Herkes cevabı zaten bildiğini düşünerek gelir ve literatüre başvurmadan önce birçok kez başarısız olur. Ve şimdi gerçekten ciddi vakalar, hiç ilerleme kaydetmezler ve sonunda bronzlaşma ile sonuçlanırlar..."

"Bronzlaşmaya mı?" Peter tekrarladı.

"Korkunç bir rahatsızlık. Ayaklarından başlar, sonra hareket edemez hale gelirsin ve olduğun yerde kalırsın. Böyle bir durumda onları kaidelere taşırız. Bak, Newton orada."

Alice bir kaideye yaslanmıştı; geri çekildi. "Bu heykeller *insanlar mı*?"

"Evet, hepsi." Moore, *Galileo* yazan bir kaideye parmak eklemleriyle vurdu. İkinci kata doğru ilerlemeye devam etti. "Uyanıyorlar, ama ne kadar süre sonra, kim bilir. Aramızda kalsın, bence orayı seviyorlar — işten bir mola veriyorlar ve herkes onlara hayranlık duyuyor."

"Peki seni bu mahkemeye getiren nedir?" diye sordu Alice. "Yani, herkes neden burada?"

"Sorma! Sormamalısın, bu öğrenmen gereken ilk kural. Çok kaba bir davranış olarak kabul edilir." Moore sesini komplo teorisi fısıldaması kadar alçaltı. "Tabii ki söylentiler dolaşıyor. İnsanlar dikkati dağılır ve transkriptlerini herkesin görebileceği bir yerde bırakırlar." Parmakla işaret etti. "Örneğin, şuradaki adam... Herkese Oxford'da öğrettiğini söyledi, ama aslında *Oxford Brookes'ta* öğretmişti."

"Bu, Pride'a girmek için yeterli mi?"

"Oh, evet. Buraya gelenlerin türünü inanamazsın." Moore yürürken işaret etmeye devam etti. "Şuradaki adam, kendi çalışmalarını kaynak göstermeyen başvuruları reddediyordu."

kendi çalışmalarını kaynak göstermeyen başvuruları reddediyordu.

“Şu adam Goethe üzerine seksen iki sunum yaptı.

"O kişi, Dartmouth'un Ivy League'de olduğunu insanlara hatırlatmayı sever.

"Ve şurada, yaratıcı yazarlık öğrencileri." Bu söz,

sekiz Shade'in bulunduğu bir çalışma odasına atıfta bulunularak söylendi, hepsi sessizce birbirlerine kızgın bakışlar atıyorlardı. "Nedense hep gruplar halinde geliyorlar. Nedenini anlayamıyorum."

Başka bir çalışma odasının önünden geçtiler, orada bir Gölge diğerine çok yüksek sesle konuşuyordu: "... tabii ki, hepsi çok *Derridacı*, bu da beni rahatsız ediyor çünkü Derrida *dışkıya* takıntılı. Bir keresinde Derrida'nın bir konferansta konuşmasını gördüğümü biliyor muydun? Herkesin tek konuştuğu şey, onun LSD ile kafayı bulup duvarlara *dışkı sürd*üğüydü."

"Kıta Avrupalı filozoflar." Moore titredi. "Burada onlarca var." Küçük günahların alayı, katları dolaşırken devam etti.

Moore, diğer sakinlerin ahlaki başarısızlıklarını açıklamaktan büyük zevk alıyor gibiydi, çünkü fısıltılı konuşmaları katlara yayılıyor ve ara sıra sinirli bakışlara neden oluyordu. "Şu, kendi yayınladığı kişisel gelişim kitapları var.

Kendini komünist olarak adlandırıyor, ama *Das Kapital'i* okumamış. Gösteriş yapmak için pi sayısını ezberden okuyor.

"Soru değil, daha çok yorum yapardı. "Birinci şahısla yazılmış ödevleri kabul etmezdi. "Sınav kağıtlarını çok gürültülü bir şekilde çevirirdi.

“Hâlâ insanlara A seviyesi sınavlarından kaç puan aldıklarını soruyor. “Hâlâ insanlara A seviyesi sınav*larından* kaç puan aldığını söylüyor.

“Karısına kendisine *Doktor* demesini söyledi. Unutmayın, o bir ortaçağ tarihçisi.

"Şimdi, biri sürekli Boston'da okula gittiğini söyleyip herkesin ne demek istediğini anlamasını bekliyor. Birkaç yılda bir diğer Shades üyeleri ona saldırıp kitap raflarının arkasına kilitliyorlar."

Metinlerle dolu bir dizi odadan geçtiler. "Kitap biriktiriciler," diye açıkladı Moore.

"Neden bir kütüphanede kitap biriktirirsin ki?"

"Onları bulduğunu kanıtlamak için," dedi Moore. "Onları *bildiğini* kanıtlamak için. Onlara yakın olduğunu kanıtlamak için. Ama onları okumak, bu çok fazla."

Bu noktada Alice, Profesör Grimes'ın Pride'a mahkum edilemeyeceğine karar vermişti. Aslında, bu dedikoducu küçük adamın Grimes'ı bu sahtekârlar ve düzenbazlarla aynı kefeye koyması düşüncesi onu öfkelendirmişti.

Evet, Profesör Grimes bazen çok kaba olabiliyordu; evet, tüm Kraliyet Akademisi onun arkasından kibirli diyordu; evet, alışkanlık olarak lisans öğrencilerini gözyaşlarına boğuyordu. Ama kendi nesillerinin tüm büyük düşünürleri biraz huysuz değil miydi? Ve o bu huysuzluğunu hak etmemiş miydi? Aristoteles'in uygun ve uygunsuz gurur arasında ayrım yaptığını hatırladı. Değerli bir adam, gerçekten başarmış olduğu sürece, başarılarıyla haklı olarak övünebilirdi. Profesör Grimes, yüksek konumuna yakışır şekilde davrandığı için suçlanabilirdi ve Alice, bunun kendini Marksist olarak adlandırmak kadar ahlaki açıdan kötü bir şey olduğunu düşünmüyordu.

Her neyse, Profesör Grimes gösterişten nefret ediyordu. Bunu biliyordu, çünkü bir zamanlar kendisi de rekabetin heyecanına kapılmıştı. İlk konferansında, Oxford ve Londra'dan gelen öğrencilerle baş döndürücü bir kokteyl gecesinin ardından, hepsi de maaşlarının büyüklüğünü, araştırma bütçelerini, kimin ne zaman nerede yayın yaptığını karşılaştırırken, otel lobisinde Profesör Grimes'ın yanına gitmiş ve üstünlük sarhoşluğuyla, "İmparatorluk'ta *proseminer* olmadığını inanabiliyor musun?" diye bağırmıştı. Onun güleceğini, bu küçümsemeyi paylaşabileceklerini düşünmüştü. Ama Grimes ona çok sert bir küçümsemeyle baktı. "Aptalca oyunlar oynama, Law."

Peter de oradaydı; kıkırdadı. Alice ise geceyi yüzü kızararak utanç içinde geçirdi.

Bu, öğrenmeye değer bir dersti. Bu hatayı bir daha tekrarlamadı. Övünecek önemli bir şeyi olmayanlar en çok övünürlerdi. Sessiz kal ve gevezelik eden kalabalığı görmezden gel — bu, gurur duyacak gerçek bir şeyin olduğunun kanıtıdır.

Peter ile konuşabilmek için geri çekildi. Moore fark etmedi. Psikanalistlerle ilgili öfke dolu bir konuşma yapıyordu ve kolları o kadar şiddetle sallanıyordu ki, Alice ve Peter onun hızına ayak uydurmuş olsalardı, yüzlerine vurmuş olabilirdi.

"O burada değil," diye mırıldandı. "Gidelim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Zaman kaybı." Sinirlenmesi aciliyete dönüştü. Burada geçirdiği her dakika, Profesör Grimes'ın cehenneme biraz daha yaklaşması anlamına geliyordu. "Moore, yıllardır Cambridge'den gelen ilk kişiler olduğumuzu söyledi, yani onu görmüş olmalı..."

"Belki de yolları kesişmemiştir."

"O zaman onu bırakıp kendi başımıza arayalım. O bir palyaço..."

"O kadar da kötü değil."

"O küçük bir dedikoducu!"

"Bize her şeyi açıklayan ilk Gölge o," dedi Peter. "Cehennemin nasıl işlediğini bilmiyoruz, Law. Başka ipucumuz yok."

"Aha!" Yukarı yukarıda, Moore döndü ve coşkuyla . Bir kapıyı işaret etti. "İşte geldik. Ofisim. İçeri gelin."

ALICE, MOORE'UN ofisi gibi ofisleri daha önce birçok kez görmüştü. Bunlar, çökmüş birikimlerin ofisleriydi, kadroya girmenin sadece bölüm başkanıyla arkadaş olmakla mümkün olduğu zamanlarda kadroya girmiş ve üniversite onları kovacak kadar yaşlanana kadar ofislerini kulüp evi gibi kullanan adamların ofisleriydi. Büyük, dağınık bir masa; şişkin koltuklar; porselen çay takımları; Asya ve Afrika seyahatlerinden hatıralar — Moore'un yeraltında bir Türk halısı bulduğu yer neresiydi, Alice'in hiçbir fikri yoktu. Kitaplar raflardan taşmış, yerde ve masada yığınlar halinde dağılmıştı. Bunların arasında, fark etti, yukarıda bahsedilen *Meditations* kitabının bir kopyası da vardı. Her duvarda çerçeveli diplomalar asılıydı — Alice bunların nereden geldiğini bilmiyordu, çünkü cehennemde diploma veren akredite kurumlar olduğunu bilmiyordu.

"Lütfen, lütfen." Moore onları içeri davet etti. "Benim küçük sığınağım. Rahat olun."

Alice ve Peter kanepeye dikkatlice oturdular, Moore ise masasının etrafında telaşla dolaşarak "Misafirim olacağını bilseydim..." ve "Dağınıklık için özür dilerim" gibi şeyler mırıldanıyordu.

"İşte oldu!" Arkasını döndü ve onlara bir tütün kutusu uzattı. "Sigara?"

İkisi de başlarını salladılar. Moore omuz silkti, kendi piposunu doldurdu, yaktı ve büyük bir zevkle içti. Nefesini verdi. Yoğun duman yüzlerine doğru süzüldü. Peter gözlerini kırpıştırarak, gözleri yaşararak bu sisle mücadele etti. Alice öksürdü.

"Öyleyse!" Moore onların karşısına oturdu ve ayaklarını osmanlıya uzattı. "Cambridge'li bir adam. Hangi üniversiteden, sorabilir miyim?"

Alice, "St. John's" diyen Peter'a sert bir bakış attı.

"John's'lu bir çocuk!" Moore ellerini çırptı. "Aferin! Çok eğleneceğiz."

"Affedersiniz," dedi Alice.

Moore onu görmezden geldi. "En son gelen önemli kişi Durhamlı bir adamdı," diye Peter'a bilgi verdi. "Ve evet, benim de standartlarım var, ama

yıllarca yalnızlık yaşadıktan sonra, *Durham, tamam, bununla çalışabiliriz diye* düşündüm. Ama o çok sıkıcı biriydi. Paleontologdu. Ammonit bulmak için yerleri tozlamayı bırakmıyordu. Şimdi beşinci katta, bir yerlerde, iyiliğin doğalcı teorisini geliştiriyor."

"Affedersiniz," dedi Alice, daha güçlü bir sesle.

Bu sefer Moore durakladı, ama sanki ısrarcı bir sivrisinekmiş gibi ona ters ters baktı. "Evet?"

"Lütfen anlamama yardım edin," dedi Alice. Peter ayrılmak istemiyorsa, o da tüm cevapları öğrenmek için ısrarcı olacaktı. "Bizi burada tutan şey tam olarak nedir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyelim ki kapıdan çıkıp gidelim," dedi Alice. "İkinci Mahkeme'ye, yani Arzu'ya. Bizi ne durduracak?"

"Hiçbir şey." Sanki Alice aptalmış gibi ona göz kırptı. "İstediğin yere gidebilirsin, ama neden gitsin ki? Geçene kadar burada kalmak zorundasın. Gurur'u geçmeden Arzu'ya geçemezsin."

"Doğru," dedi Alice. "Peki *onlar* kim?"

"Tabii ki tanrılar. Niutou ve Mamian. Öküz Kafalı ve At Yüzlü, karmayı dengeleyenler, Adil Yama'nın sağ ve sol eli." Moore tüm bunları bir okul çocuğu kutsal kitabı ezberden okur gibi sıraladı. "Fazla konuşmazlar, ama kalbinizi anında anlayabilirler. İstediğiniz kadar yalvarabilirsiniz, ama transkriptinizde eksik notlar varsa, onlar bunu her zaman bilir. Transkriptinde gurur yazıyorsa, Gurur sınavını geçmelisin."

"Pardon, transkript mi?"

"Transkriptin yok mu?" Alice tereddüt

etti.

"Şey..." Peter ceplerini yokladı. "Yanlış yere koymuş olmalıyım..."

"Oh, bunun için endişelenme." Moore elini salladı. "Zamanla ortaya çıkarlar. Kaybolmaları imkansız." Masasının üzerinde yüzüstü duran bir kağıt parçasına başını salladı. "Her neyse, ilerledikçe transkriptine notlar yazılır, anlarsın ya. Transkript, başlıca günahlarını listeler ve sen de sırayla ilerlemelisin. Gurur'u geçersen Arzu'ya girersin, Arzu'yu geçersen Açgözlülük'e girersin..."

"Peki ya Gurur'u bitirirsek?" Alice ısrar etti. "Arzu'da veya Açgözlülük'te suçlu değilsek? İyi olanı tanımlarsak, bu ne anlama gelirse gelsin. Niutou ve Mamian o zaman ne yapar?"

"Ah. Evet." Moore arkasına yaslandı. "Şey, sözde bir gemiyle sizi almaya gelirler. Lobideki o büyük kapılar kumlara açılır, biliyorsunuz. Kumları geçtikten sonra nehir var. Sözde ufukta büyük altın bir gemi görürsünüz. Sözde gemi karanlık sularda süzülür ve kıyıya bir iskele uzatır. Orada sizi bekliyor olacaklar. Gemiye binmenize yardım edecekler."

"Sonra?"

"Sonra sana, Leydi Meng Po'nun kendi elleriyle hazırladığı Lethe içkisini ikram ederler." Moore'un gözleri uzaklara daldı. Yüzündeki çarpık gülümseme kayboldu. "Tadı karahindiba ve şafak vakti çiğ damlaları gibiymiş. İçersin. Anıların ruhundan silinir, şömine rafındaki toz gibi. Eskisi gibi, sadece yıldız tozusun. Taze. Temiz. Sonra Lord Yama'nın sarayına götürülürsün, Reenkarnasyon Kapısı'ndan geçip kırmızı ölümlü odasına geri dönersin, tozun arasında dalgalanırsın. Öyle diyorlar."

Aralarında sessizlik oldu.

Moore piposunu emdi, hiçbir şeye bakmadan gözlerini kırpıştırdı. O anda biraz saydam görünüyordu. Alice, boynundan diplomaları görebiliyordu.

"Yani bunu hiç görmedin mi?" Alice, Moore'un sözlerine inanması gerektiğinden pek emin değildi.

"Ne? Oh, hayır." Moore kıpırdadı. "Etik, korkunç derecede karmaşık bir konudur. Ustalaşmak imkansızdır. Hayır, benim burada olduğum süre boyunca hiçbir ruh Lethe'yi geçmeye davet edilmedi. Ben bile..." Moore durakladı, yüzünü buruşturdu. Pipo içti. "Her neyse, çok zordur."

"O zaman birçok kez denedin mi?" Peter şefkatle sordu. "Oh, hayır,

uğraşmıyorum."

"Neden?"

"Neden mi, klasik bir ikilem." Moore ellerini açtı. "Yönetim araştırmaya müdahale ediyor. Fark etmediyseniz, ben burada biraz dekan gibiyim. Buradaki Gölgeler *çok* kötü davranıyorlar. Metinleri istifliyorlar. Birbirlerinin notlarını çalıyorlar. Raflarda ağlıyorlar... Yani, burada her gün yaşanan krizlerin sayısı inanılmaz. Birinin onları hizada tutması gerekiyor."

"Ve bu işi kendin mi kabul ettin?"

"Mutlulukla."

"Ama o zaman buradan hiç çıkamazsın."

"Asalet yükümlülüğü," dedi Moore. "Biz Cambridge'liyiz. Örnek olmalıyız."

"Anlıyorum." Peter kaşlarını çattı, ama bu konuyu tartışmanın anlamsız olduğunu düşündü. "Bu çok cömert bir davranış."

Moore gülümsedi. "Yani yardım

edeceksin." "Anlamadım?"

"Çok uzun zaman oldu. Gerçek bir akademisyenin gelmesinden bu yana çok uzun zaman oldu. Bir Cambridge mezunu. Sen ve ben, burayı gerçekten düzene sokabiliriz."

"Ah canım," dedi Peter. "Sanmıyorum ki..."

"Koridorun sonunda boş bir ofis var, seni hemen yerleştirebiliriz, halılarım ve mobilyalarım var. Katları dönüşümlü kullanabiliriz. Ben tek sayıları alırım, çalışma odaları tüm kargaşaların yaşandığı yerler..."

"Bakın." Alice bu konuşmadan bıkmıştı; Moore bir kez daha *Cambridge mezunu* derse, patlayabilirdi. "Profesör Moore. Aslında kalmayı planlamamıştık."

"Ama gidemezsiniz." Moore ayağa kalktı. Yavaşça nefes verdi ve ağzından çıkan duman, yoğun, mor bir bulut oluşturdu ve yoğunlaşarak kapının önünde belirgin bir şekilde asılı kaldı. "Gidecek hiçbir yeriniz yok."

"Peki, dışarı çıkabiliriz," dedi Peter. "Eğer sakıncası yoksa..." "Ama iyiyi

tanımlamadınız." Moore'un sesi şarkı söyler gibi

"Geçemedin, devam edemezsin, kurallar böyle." "Bu riski

göze alacağız," dedi Peter.

"Bence bunu yapmamalısınız."

Moore'un piposundan duman çıkmaya devam ediyordu.

Üçü de ayakta durup birbirlerine baktılar. Alice, üniversitedeki pipo içen dost canlısı arkadaşlarının çok azının gerçekten içten içe bu kadar cana yakın olduğunu hatırladı. Davranışları ve gülümsemeleri her zaman biraz çürümüş bir şeyin örtüsüydü. Genellikle eski moda kadın düşmanlığı. İyi günlerde ırkçılık. Çoğu durumda snobluk. Bazen de bunama. Senior Common Room'da gözlüklerini bulmana yardım etmeni ve ayrıca tüm o renkli insanların ne hakkında konuştuğunu açıklamayı isteyen pek çok yaşlı adam vardı. Bu durumda, altında yatan şey, oldukça yalnız ve oldukça çılgın görünen, içi boş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir bakıştı.

Duman yoğunlaştı.

"O ofis hakkında," dedi Moore. "Belki de bordo bir tasarım olabilir."

Alice'in aklına çılgın bir fikir geldi. Peter'ın kitabından çalınan bir sayfaydı — bir mantıkçının sayfası, hem de pedantik bir sayfa — ama pedantizm için bir zaman varsa, o da şimdiki zamandı.

"Şöyle yapalım," dedi. "Burada kalmamız gerektiğini bana kanıtlayabilirsen, kalırız. Kanıtlayamazsan, gitmemize izin verirsin. Ama bu kanıtın geçerli olması gerekir. Bizi saf mantıkla ikna etmelisin."

"Kolay," diye homurdandı Moore. "Ben gerçekten mantıklı bir adamım."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Alice. "Tartışmayı iki öncüle ve bir sonuca ayırın. A, Gurur Mahkemesi'nden ancak sınavı geçtikten sonra ayrılabilirsiniz. B, biz sınavı geçemedik. Dolayısıyla, C, ayrılamayız."

"Kesinlikle doğru!" Moore zaferle piposunu kaldırdı. "Gördün mü?"

"Ama ben sonucu kabul etmiyorum," dedi Alice. "Bir ve ikinin neden üçe çıktığını anlamıyorum."

"Çünkü cehennemin kuralları böyle," diye homurdandı Moore. "Hepsi bu kadar
"

"Tamam," dedi Alice. "Bir bakalım, doğru anlamış mıyım. A,
Gurur'dan ancak geçtikten sonra ayrılabilirsin. B, biz geçmedik. C, Cehennem'in kurallarına uymak zorundayız. Dolayısıyla, Z, ayrılamayız. Doğru mu?"

"Bu çok açık, canım," diye alay etti Moore. "Mantık seni buna zorluyor."

"Ama yine de bu sonucu kabul etmiyorum," dedi Alice. "Neden A, B ve C, Z'ye yol açıyor?"

"O zaman başka bir öncül ekle," dedi Moore alaycı bir şekilde. "A, B ve C'yi kabul ediyorsan, Z'yi de kabul etmelisin."

"Tamam." Alice derin bir nefes aldı ve hepsini tekrar etti. "A, Pride'dan ancak geçtikten sonra ayrılabiliriz. B, biz geçmedik. C, Cehennem'in kurallarına uymak zorundayız. D, A, B ve C'yi kabul edersek, Z'yi de kabul etmeliyiz, yani geçemeyeceğimizi."

"Aynen öyle!" diye bağırdı Moore. "Mükemmel bir şekilde ifade ettin!"

"Yine de bunu kabul etmiyorum," dedi Alice. "Sadece anlamıyorum." "Aptal mısın sen, kızım?"

"Aptal değilim. Sadece bu üçlü mantık beni ikna etmiyor."

"Ama bu çok basit!" Moore destesinin üzerine eğildi, kalemi mürekkebe batırdı ve öfkeyle yazmaya başladı. "Sana açıklayayım. A, Gurur'dan ancak geçtikten sonra ayrılabilirsin. B, sen geçemedin. C, Cehennem'in kurallarına uymak zorundasın. Ve sonra basitçe *başka* bir öncül ekliyorsun, D..." Durdu ve "Hayır, o zaman

bir E eklemeliyiz... ama o aptalların E'nin sonucunu kabul etmelerini sağlamak için, çok basit, bir F eklemeliyiz..."

Alice, Peter'ın kolunu çekti. "Gidelim."

Moore, onlar masasının önünden parmak uçlarında geçerken neredeyse hiç bakmadı. Kapıya vardıklarında, J öncülüne gelmişti: "Ve *bu* yeterli olacak, *bu* küçük ek öncül tek ihtiyacınız olan şey..."

"Aferin," dedi Peter, koridorda aceleyle yürürken.

"Oh, bu saçmalık," dedi Alice. "Carroll'ı okumamış olmasına şaşırdım."

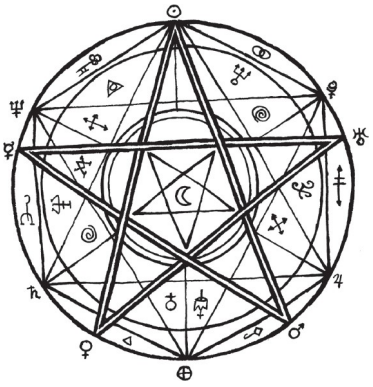
"Aslında bu mantık için büyük bir sorun!" Peter ellerini havada çırptı.

. "Neden iki öncül, geçerli olsalar bile, bir sonuca varmayı zorunlu kılsın ki? Kimsenin iyi bir çözümü yok. Aslında *modus ponens'i* kanıtlayamazsın. Ama *modus ponens'imiz* yoksa, o zaman Taş Devri'nde olsak da fark etmez, çünkü *modus ponens* her şeyin temelidir..."

"Sen de mi?" Kız, Peter'ın koluna vurdu. "Hadi."

Merdivenlerden aşağı koşarak lobide, gıcırdayan ve ıslanan kitap raflarının, titreyen çalışma lambalarının, tartışan çalışma gruplarının ve kitap yığınlarının arasında ağlayan Shades'lerin yanından geçerek, bir çift kapı gördüler. Bu, girdikleri kapı değildi, ama bu noktada bunun bir önemi yoktu. Yukarıda, Moore'un ofisinden bir uluma sesi geldi. Aşağıda lobide, tüm Gölgeler aniden onlara doğru parmaklarını doğrulttu ve heyecanla fısıldamaya başladı. *Geçti,* fısıldadılar, *biri geçtiğini düşünüyor.* Meraklı kalabalık ileri atıldı. Zaman yoktu. Alice riske girdi ve itti. Kapılar açıldı ve o korkunç, soğuk alandan, dışarıdaki ölülerin bulunduğu huzurlu sessizliğe doğru sendelediler.

Bu sefer nehre bakıyorlardı.

Yedinci Bölüm

Lethe. Uçsuz bucaksız, ölçülemez genişlikte bir alan. Kıyıdan görülebilen tek şey, loş ufka doğru uzanan sonsuz karanlıktı. Karşı tarafta neyin beklediği - Kral Yama'nın tahtı, yaşayanlara geri dönüş kapıları - görünmüyordu. Lethe görsel bir paradokstu, aynı anda iki şeydi. İlk bakışta, gözler odaklanmamışken, sular durgun ve sessizdi, sürekli batan güneşin parıltılarını yansıtan camsı bir obsidyen yüzeydi. Ama sonra daha yakından bakıldığında, Lethe çalkantılı bir girdap haline geldi, yönsüz akıntılarda tüm girdaplar ve girdaplar, ve ne kadar uzun bakılırsa, o sular kulaklarda o kadar yüksek ses çıkarırdı, yüzeyin altında çalkalanan dalgaların kemiklere işleyen gürültüsü.

Alice büyülenmiş bir şekilde yaklaştı. Çocukken beyazın tüm renkleri bir arada barındırdığını öğrenmişti ve bunu son derece adaletsiz bulmuştu; her yerde gökkuşağını görebilecekken, zayıf ölümlü gözleriyle sadece düz bir ışık görebiliyordu. Lethe bu ilkenin tam tersi gibi görünüyordu. Her yer karanlıktı. Ama gözlerini herhangi bir noktaya sabitlediğin anda, belirsizlik ortadan kalkmaya başlıyordu, ta ki obsidiyen tabakaları gibi görünen şeyin aslında renk dalgaları olduğunu ve bu renk dalgalarının anıları oluşturduğunu görene kadar. Gözlerini kısarsan sadece parçaları yakalayabilirdin. Burada solmuş bir oyuncak ayı, orada dökülen bir kırmızı şarap akışı, orada da halkalı, buruşuk, uzanan bir el... Tüm parçalar daha zengin anıları, belirli ayrıntıları, insan deneyiminin tüm kalıntılarını karıştırarak, sonsuz bir akıntıya yoğunlaştırıyordu.

Ah, yüce Lethe. Cehennem *her zaman* bir nehre bağlıydı. Tüm kaynaklar, dönem, coğrafya veya din fark etmeksizin bunu doğruluyordu. Ona Lethe demek zorunda değildin. Ona Apanohuaya veya Vaitanya diyebilirdin. Ona Meng Po nehri diyebilirdin. Neti'nin egemenlik alanı. Ama nehirlerin varlığını inkar edemezdin, dünyalar arasındaki sınırları çizen, bu yaşam ile sonrasını ayıran nehirlerin. Bu tarafta, ceza mahkemeleri. Diğer tarafta, Lord Yama'nın egemenlik alanı ve ruhların yaşayanların dünyasına döndüğü vaat edilen altın daire. Bu dünyada birçok güçlü nehir vardı; ölüm nehirleri ve aşk nehirleri; ölümsüzlük verebilen nehirler ve onu alıp götürebilen nehirler

. Bazıları günahları, bazıları ise sadece suçluluk duygusunu silip süpürürdü. Ama sadece Lethe hafızayı silip süpürürdü.

Batı Tartarologlar, etimolojisi nedeniyle *Lethe* adını tercih ediyorlardı. *Lethe*, Yunanca *lēthē* (λήθη) kelimesinden gelir ve "unutkanlık", "unutma" anlamına gelir. *Lethe* ayrıca Yunanca *alētheia* (ἀλήθcτα) kelimesiyle de bağlantılıdır ve "gerçek" anlamına gelir. Gerçeğin unutkanlıkla ne ilgisi vardı, Alice emin değildi. Bazı kaynaklara göre, tüm anıları silmek, en temel gerçeği, yani ruhun ebedi olan, tarif edilemez bir unsurunu ortaya çıkarmak için bir yoldu. Diğer kaynaklara göre ise, nedensellik tersine çevrilmişti. Gerçek, unutulmayı ve dolayısıyla reenkarnasyonu hak etmek için gerekli bir koşuldur. Kişi ancak kendisi hakkındaki gerçeği kabul ettiğinde, geçmiş yaşamlarının yükünü silip yeni bir başlangıç yapabilir.

Baskın teoriler, Lethe'nin hafıza güçlerini Herakleitos'un akış teorisiyle ilişkilendiriyordu. Herakleitos çoğu açıdan tam bir ahmaktı ve "Her şey kendi zıttıdır" ve "Evrendeki her şey sonsuza dek yaşayan bir ateşin tezahürüdür" gibi tuhaf açıklamalarıyla ünlüydü. Buna rağmen Herakleitos, aynı nehre iki kez giremeyeceğimizi, çünkü nehrin aynı nehir olmayacağını ve bizim de aynı kişi olmayacağımızı söyleyen derin bir gözlemde bulunmuştu. Lethe, unutmayı yeniden doğuşla eşdeğer tutuyordu. Kişinin ruhunun sürekliliği, anılarının kalıcılığıyla ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı. Anılar yok olduğunda, yeni bir ruh doğardı. Lethe, unutmanın ölümün değişim olduğunu söylüyordu.

"Diyelim ki bu başka bir yol." Peter defterini karıştırırken yüksek sesle düşünmeye başladı. "Mahkemelerin etrafında, demek istiyorum. Jesse Hagen'ın bazı teorileri vardı... Hagen'ı okudunuz mu bilmiyorum, tek kopyasını ben aldım. Ama su üzerinden seyahat edersek çok daha hızlı ilerleyebiliriz. Lethe her mahkemenin önünden geçmek zorundadır, bu yüzden teorik olarak... hm." Peter parmaklarını çenesine vurdu. "Ama bir sal yapmak için hiçbir şeyimiz yok."

Alice de aynı sorunu düşünmüştü. Bir gemiye binmek. Karşıya geçmek; ya ardışık mahkemelere ya da karşıdaki Kral Yama'nın Diyarına. Evet, Alice Hagen'in teorisini alıntılayan bir dipnot bulmuştu. Ama gemiyi nereden bulacaklardı? Birinin ölümlü ruhunu Cehenneme götürmek yeterince zordu. Pentagramlar ancak o kadar genişleyebiliyordu. Hiç kimse bir parça bagajdan fazlasını, hele bir araçtan fazlasını taşımayı başaramamıştı. Ve tekne hava geçirmez, su geçirmez olmalıydı; ciltlerine bir damla bile su damlamasına izin veremezlerdi. Bu konuda literatür çok açıktı. Lethe'nin suları hafızayı yok ederdi

hatıraları silerdi. Parmaklarınızı yüzeyde gezdirmek bile, tüm hayatınız boyunca bildiğiniz gerçekleri sizden alabilirdi.

Alice, çuvalındaki malzemelerle bir sal yapma konusunda bazı yarım yamalak fikirler üretmişti. Battaniyeyi şişirip, iki kişinin ağırlığını taşıyacak ve ayrıca koruyucu bir bariyer oluşturacak şekilde büyü yapmayı deneyebilirdi. Ama o sular, büyüyle aldatılması imkansız görünüyordu. O girdaplar *aç* görünüyordu. Kötü bir çekim gücü yayıyorlardı. Negatif uzay, karşı konulmaz mıknatıslar, düşüncenin kara delikleriydiler. Beni dene, diyor gibiydi nehir. Tebeşirini yiyeceğim.

Kolu aniden seğirdi. Kolunu aşağı çekti. Eski bir yaraydı. Peter başka bir şey söylüyordu, ama zihni nehirde kaybolmuştu.

O değişen, dönen yüzeye bakmaktan kendini alamıyordu. Yüzmek için absürt bir dürtü duyuyordu ve bu, yüksek bir yerde durduğunda zihnini işgal eden düşünceyle aynıydı. Ya o pencereden dışarı tırmanırsa? Kenardan düşerse? Sular çok serin, çok yatıştırıcı görünüyordu ve kendini o camsı yüzeyden dalgalanma bile olmadan aşağıya düşerken hayal etti.

Görüşü bulanıklaştı. Alice gözlerini kırptı ve gözlerini açtığında kıyıda duran yaşlı, kambur bir kadın gördü, yanında bir masada terrakotta sürahiler düzgünce dizilmişti. "Murdoch!"

"Ne?"

"Onu görmüyor musun?"

"Kimi?"

"Kadın." Alice işaret etti. "Kıyıda duran kadın." Peter'ın sesi titredi. "Ben...

Neden göremiyordu? Bu bir halüsinasyon değildi. Alice emindi. Bu tanrıyı tanıyordu. Yüzyıllar boyunca yazılmış metinlerde onun adını görmüştü. Yaşlı Kadın Meng Po, nehrin koruyucusu, hafızanın annesi. Onun görevi, o şiddetli suları kokulu bir bitki likörü haline getirmekti. Ruhlar öbür tarafa geçtiğinde içtikleri, bu kadının şarabıydı; tatlı ve serinletici, sonsuz bir rahatlama. Yeniden doğuşu unutmak, yok olmayı değil. Kadın Alice'in gözlerine baktı ve ağzı yavaşça kırışık bir gülümsemeye dönüştü. O gülümsemede kötülük yoktu; sadece basit, samimi bir nezaket vardı. *İç,* dedi; ve dalgaların sesini engellediği halde Alice onun ne demek istediğini çok iyi anladı. *İç, huzur bul ve git.*

Oh, bu ne kadar harika olurdu! Alice, Profesör Grimes'ı cehennemden kurtarmanın sorunlarının çözümü olduğunu düşünmüştü, ama neden tüm bu çabayı göstersin ki?

Bu neredeyse gülmekten kendini alamadı. İşte gerçek cevap buydu: zihnindeki pislikleri yıkayıp, diğer tarafa tertemiz çıkmak; yeniden başlamak için hazır, ağlayan bir bebek gibi. Anılar, sıcak ve boğucu bir şekilde beyninin ön tarafına hücum etti ve o anda tek düşünebildiği, onları derinliklere yüklemek, uzaklara savurmak ve sonsuza dek yok etmek ne kadar güzel olurdu. Zihnindeki içerikten çok yorulmuştu. Düşünceleri çok gürültülüydü; kafatasını *dövüyorlardı*, hiç durmuyorlardı, hepsi çok fazlaydı. Uzun zamandır hepsi çok fazlaydı. Herkes Lethe'den çok korkuyordu - uzak durun, diyorlardı; kuru kalın - ama bunun bir merhamet olduğunu neden anlamıyorlardı? Tüm hikayeler yanlıştı - hiçbir sirenin çağrısı deniz kadar çekici değildi, ve kıyının ötesindeki sessiz karanlık.

Peter keskin bir sesle, "Yasa" dedi.

Aşağı baktı ve nehrin yarısını geçtiğini gördü. Peter, yukarıdaki kıyıda birkaç metre uzakta duruyordu. Bu garipti. Ayaklarını hareket ettirdiğini hatırlamıyordu. "Nasıl...?"

Peter, yaramaz bir köpeğe yapıldığı gibi el salladı. "Neden buraya geri gelmiyorsun?"

Alice nehre gözlerini kırptı. "Ne kadar garip." Ama hareket edemiyordu. Peter bu sefer daha acil bir şekilde tekrar el salladı. "Hadi, Law. Lütfen." "Hayır."

Başka birinin sesi ağzından çıktı; müziksel bir ton, kayıtsız.

Alice bunu sevdi; onun adına konuşulmasını seviyordu. Nehir onun yerine karar verdi. "Sanırım yüzmeye gideceğim."

Nehir daha yüksek sesle kükredi ve Peter'ın sonraki sözlerini bastırdı.

Alice umursamadı. Zihninin, delinmiş bir balon gibi sönüp gittiğini, tüm o korkunç baskının sonunda ortadan kalktığını hissedebiliyordu. Güçlü suların her çatlağı doldurup, enkazları temizleyip, zihninin kıvrımlarını düzelttiği, tüm kurtçukların yediği çürüklerin ortadan kaybolup geriye sadece pürüzsüz kemikler kaldığı, bebek kadar berrak bir görüntü. Yine o demirden kopma hissini hissetti, bu onu korkutmalıydı — merdivenine uzandı ama merdiven yoktu, akıntı çok gürültülüydü. Ama bu sefer korku duymadı. Düşüş iyi bir şeydi; düşüş daha derine değil, boşluğa doğruydu. Vaftiz onu bekliyordu. *Evet, düşündü — evet, evet, neredeyse vardık*

—

Aniden Peter yanına geldi. Kolunu o kadar sert tuttu ki canı yandı. "Ah," dedi.

"Law, bana bak."

"Bırak beni."

Eller şakaklarına vurdu, bakışlarını nehirden Peter'ın yüzüne çevirdi. O gözlere bu kadar yakından bakalı çok uzun zaman olmuştu. *Ne uzun kirpikleri var*, diye düşündü, *bir erkek için mucizevi derecede uzun; ne de güzel bir yüz, ne yazık ki bana acımasız kahkahaları, kapıların çarpılmasını hatırlatıyor...*

"Nefes al," dedi Peter. "Sadece nefes al."

Alice, "Bana patronluk taslama" demek istedi, ama içgüdüsel olarak itaat etti ve ciğerlerindeki hışırtı, nehrin uğultusunu biraz olsun bastırdı. Zihninin sınırlarını yeniden hissetti. Varlığın yorgun izleri.

"Adın ne?" diye sordu Peter.

Cevabı biliyordu! Evet, din dersleri... Bunu çalışmıştı, bu kolaydı. Her şey tek bir nefeste çıktı. Merdivenler yeniden ortaya çıktı ve o yukarı tırmandı. "Ben Alice Law, Cambridge'de yüksek lisans yapıyorum, analitik büyü çalışıyorum..."

"Çok iyi," dedi Peter. "Şimdi beni takip edebilir misin?"

Alice emin değildi; uzuvlarının emirlerine nasıl tepki vereceğini unutmuştu.

"Bana bak," dedi Peter. "Bana tutun. İşte böyle."

Adım adım bankın tepesine doğru çıkmaya başladılar. Alice'in bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Bir ayağını diğerinin önüne koymak aşırı derecede zor görünüyordu.

"Neredeyse vardık," dedi Peter. "Çok yaklaştın. Sadece bitirmen gerekiyor."

Sanki rüyadaymış gibi konuşuyordu, ağzından çıkan kelimelerin yarısından habersizdi. "Bazen bilinçli olmak çok zor geliyor."

"Biliyorum," dedi Peter.

Ayakları çok ağırdı. Sanki kayalar sürükler gibi. "Ve bence her şey daha kolay olurdu. Her şey."

"Bunun için zaman var." Peter onu dirseğinden tuttu; sıkı ama nazikçe. Sesi yumuşaktı. "Her zaman bekleyecek, Law. Ama yapmamız gereken işler var."

Nehir boyunca uzanan yolu takip ederek ağır ağır yürüdüler. Peter önde ilerlerken Alice utanarak sessizce onunla aynı hızda yürüdü. Nehir kıyısından uzaklaştıkça Lethe'nin cazibesi azalmıştı ve Alice bu kadar telaşlanmamış olmayı diledi. Lady Meng Po'yu gerçekten görmüş müydü, artık emin değildi. Gerçekten de, çok kısa bir anlık bakıştı. Belki de sadece bir tabloyu hatırlıyordu, ya da kesin bir tanım hayal gücüne dönüşmüştü. Hafızası bazen böyle yapardı; anıları ve

gerçekliği karıştırırdı, hayal gücü çok canlıydı, elinde değildi. Ama Peter kibarca yorum yapmadı, Alice de savunmaya geçmedi ve yavaş yavaş düşüncesiz, ağır bir transa daldılar. Alice kafatasını yokladı ve rahatlamış bir şekilde, çalkantının durduğunu, telaşın azaldığını gördü. Kateşizm işe yaramıştı ve Alice düşüncelerini yeniden kontrol altına almıştı.

"Hey." Peter durakladı. "Bir süredir yürüyor muyuz?" Alice zamana dikkat etmemişti. "Öyle mi?"

"O kadar uzak görünmüyorlardı," dedi Peter. "Kütüphane ve yanındaki bina. Ama bak, o bina sana daha yakın görünüyor mu?"

Alice hafızasından o görüntüyü çağırdı. Peter haklıydı. Kapıların önündeki kampüs, tipik bir kampüs kadar sıkışık görünüyordu, tüm binalar birbirinden en fazla beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Ama İkinci Avlu, Arzu, yürümeye başladıkları zamanki kadar uzaktaydı. Alice şimdi daha ayrıntılı olarak görebildiğini düşündü: ön ve yanları süslü fayanslarla kaplı iki katlı bir binaydı ve ön tarafında iki bronz aslan nöbet tutuyordu. Ama daha büyük görünmüyordu.

"Biliyordum," dedi Peter. "Hiperbolik uzaydayız."

"Ama bu ters." Alice geometriyi pek hatırlamıyordu, ama bunu hatırlıyordu. "Negatif eğrilikle nesneler göründüklerinden daha yakın olmalıdır. Dışbükey aynada olduğu gibi. Işık dışa doğru yayılır. Yani orada *olmalıyız*..."

"Hayır, hayır. Duvardan gördüğümüz şey sonsuzlukta bir kümelenmeydi. Poincaré disk modelini hiç görmedin mi? Sanki mercanların üzerinde yürüyormuşuz gibi. Bu düzlemde, nesneler birbirinden kilometrelerce uzakta olabilir, ama yine de farklı bir düzlemden bakıldığında normal bir kampüs gibi görünürler."

Alice, Poincaré disk modelinin ne olduğunu bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. "Peki bunun anlamı nedir?"

"Bunun anlamı, zirveye gitmemiz gerektiği," dedi Peter. "Yine senin efsanevi zirven değil."

"Artık nerede olduğu hakkında bir fikrimiz var, çünkü dış sınırları gördük." Peter Lethe'yi işaret etti. "Yani nehirden *uzaklaşmamız gerektiğini* biliyoruz ve bu bizi oraya götürecek..."

"O nokta varsa tabii! Eğer yoksa, sonsuza kadar dolaşırız." "Ama var olduğunu varsayalım. Bize çok zaman kazandıracak!"

"Mesele zaman kazanmak değil, Murdoch. Mesele onu *bulmak*. Onun günahları hakkında rastgele varsayımlarda bulunamayız..."

"Neden olmasın?" Peter ellerini havaya kaldırdı. "Onun küçük günahlar için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun. Ayrıca onun gerçekten kötü bir şey yaptığını da inanmıyorsun. Öyleyse ne, Law? Sevgili Grimes için kabul edilebilir kötülüğün Goldilocks anlamı nedir? Sence nereye gitmiştir?"

Alice, sebepsiz yere saldırıya uğradığını hissetti. "Bilmiyorum," dedi ve sesinin bu kadar küçük olmasından nefret etti. Soru onu korkutmuştu. O kapıları açmak istemiyordu. Arkasında, çözemeyeceğini bildiği kafa karıştırıcı ve suçluluk dolu bir karmaşa yatıyordu. Anılar gergin, her an patlamaya hazırdı, ama o bu kapıları kapalı tutmakta, düşüncelerini başka yöne çevirmekte, dayanaklarını bulmakta çok başarılı olmuştu. Her şeyi kilitli tutmak daha iyiydi. Bütün meseleyi tamamen bir deney olarak ele almak ve metodik bir şekilde ilerlemek daha iyiydi. Her türlü sonuç mümkündü. Önyargı yoktu. "Bunu bilmemizin imkânı yok. Bu yüzden sırayla aramamız gerekiyor."

Peter onun çekindiğini fark etmiş olmalıydı, çünkü ifadesi yumuşadı. "Anlıyorum, sadece... sadece sonsuza kadar yürüyeceğimizden korkuyorum."

"Gölgeler dolaşmak zorundadır," diye düşündü Alice.

"Evet, ama dolaşmak için sonsuz zamanları var, bu yüzden önemi yok."

"Ama yolda hiç görmedik."

"Ne olmuş yani?"

"Bir sonraki saraya uzaklık çoksa, onları görmemiz gerekir," diye düşündü Alice. "Uzaklık azsa, o zaman çoktan içeri girmişlerdir. Kimseyi görmedik, bu yüzden çoktan içeri girmiş olmaları daha olası."

Peter bunu düşündü. "Bu mantıklı."

"Teşekkürler."

"O zaman yürümeye devam edelim mi?"

"Daha iyi bir seçenek göremiyorum," dedi Alice. "Sen görüyor musun?"

Böylece tekrar sıraya girdiler ve muhtemelen
—ama kesin değil—büyüyen bir binaya doğru ağır adımlarla yürüdüler.

Nedense bu sonsuz yürüyüş hiç de hoş değildi. Alice bu mola için oldukça minnettardı. Viktorya döneminden bir çift gibi, temiz hava almak için deniz kenarına gelmişlerdi. Lethe'nin dalgaları ve sükuneti, Pride'ın sızlanma seslerinden çok daha tercih edilirdi ve Alice gözlerini kapattığında, bu dalgaların anılarını silip süpürdüğünü, onları ortadan kaldırdığını ve geride saf, temiz bir sayfa bıraktığını hayal edebiliyordu. Bunun böyle işlemediğini biliyordu. Yine de uzun zamandır hissetmediği kadar sakin hissediyordu; kafası düşüncelerden arınmıştı; zihni mutluluk verici bir şekilde sessizdi. Nefes alabildiğini hissediyordu.

Öğlen yarısı civarında bir tıklama sesi duydu.

Daha sonra bu sesten korkmaya başlayacaktı. Bu uyarı her zaman zayıf bir fısıltı olarak başlıyordu, o kadar zayıftı ki, hayal ettiğinizi düşünür ya da umardınız, ama giderek yoğunlaşarak göz ardı edilemeyecek hale geliyordu. Daha sonra, fısıltının her zaman bir tıklamaya dönüştüğünü öğrenecekti, sesler o kadar farklılaşıyordu ki, kulak bunun tek bir ses değil, aynı anda bir düzine sürekli tıklama olduğunu ayırt edebiliyordu, yankılanıyorlardı, böylece hangi yönden geldiklerini anlayamıyordunuz ve her birini ayırt edebildiğinizde - omurların tıklaması, tibia ve fibulaların eklemlerine sürtünmesi - artık çok geç olmuştu.

"Duydun mu?" Alice yürümeyi bıraktı. "Neyi
duymayı?"

"Sanki... bir çıtlama gibi. Ya da tıklama. Dinle."

"Nehirden geliyor olabilir," dedi Peter. "Orada her türlü şey çalkalanıyor."

"Doğru, belki..."

Alice, bir şeylerin ters gittiği hissini bir türlü atamıyordu. Arada sırada arkasında bir şey duyduğunu sanıyordu. Bir ayak sesi, kumun sürtünme sesi. Ancak her döndüğünde hiçbir şey görmüyordu. Sadece boynu karıncalanmaya devam ediyordu, arkasında bir şeyin onu takip ettiğine dair kesin bir inançla.

"Bir şey mi gördün?" diye sordu Peter, Alice bunu üçüncü kez yaptıktan sonra.

"Keşke görsem," dedi Alice. "Aksi takdirde *gerçekten* deli gibi hissederim... oh!" Kıyıdan yukarıyı işaret etti. "Orada... *bak*..."

Tepenin üzerinden üç küçük hayvan geçit töreni yapıyordu. Şekilsiz, çarpık görünümlü yaratıklar, boş göz çukurları, içinde olması gereken gözlerden daha etkileyiciydi. Tıkır tıkır sesler çıkararak kumları karıştırıyor, kuyruklarını sallıyor, kokluyorlardı. Köpek, tilki ya da kurt olabilirdi; bunu anlamak imkansızdı.

Alice ilk başta onların sadece yetersiz beslenmiş yaratıklar olduğunu düşündü — zavallı yaratıklar yanlış tünele girmişler ve şimdi cehennemde mahsur kalmışlardı. Literatürde bunun bazen olduğu yazıyordu. Tüm sınırlar geçirgen idi. Kediler kasten, diğer yaratıklar ise kazara bu sınırları geçiyor, sonra kayboluyor ve ölüyorlardı. Ama yaratıklar yaklaştıkça Alice, onların üzerinde kas olmadığını, gergin bir deri tabakası olmadığını gördü. Gözleri yoktu, sadece boş göz çukurları vardı. Et yoktu, sadece temiz beyaz kemikler vardı, alabaster parlaklığında, görünmez bir güç tarafından bir arada tutuluyorlardı.

"Olağanüstü," diye fısıldadı Peter. "Onların ne olduğunu biliyor
musun?" "Hayır, sen biliyor musun?"

"Cerberus hakkında okumuştum." Peter, onun hissettiği kadar korkmuş görünmüyordu. "Ve Budist muhafızlar bazen köpek şekline girebilirler. Ama *kemikler*... Bilmiyorum. Bence biraz sevimliler, sence de öyle değil mi?"

"Kireç," diye haykırdı Alice. "Eklemlerine bak."

O kemikler gerçekten de parlak, tozlu tebeşirle birbirine bağlanmıştı. Bir şey ya da biri, bu kemik yaratıkları, anlaşılması çok zor büyü teknikleriyle birbirine dikmişti. Birincisi, düz bir yüzey yerine canlılara pentagram çizmek hala imkansız kabul ediliyordu, ikincisi ise, kim olursa olsun, çizgiyi çizen kişi orada bile değildi. Hiçbir büyücü, pentagram dışında böyle bir etki yaratamazdı.

Yaratıklar artık çok yakındaydı. En büyüğü, merakla başını yana eğmiş, diğerlerinin önünden sürünerek ilerledi. İskelet gibi ağzının üzerinde burun eti yoktu, ama kafatasının ön kısmı, sanki kokluyormuş gibi sağa sola seğiriyordu. Peter haklıydı. Garip bir şekilde sevimliydi.

Peter öne çıktı. "Sence dost canlısı mıdırlar?"

"Yapma..." Alice başladı, ama Peter çoktan diz çökmüş, liderine bir elini uzatmıştı.

"Merhaba. Aferin oğlum..."

Kemik şeyin başı birdenbire ortaya çıktı. Peter çığlık attı ve geriye atladı, tam da kemik şey yüzüne atlamak üzereyken. Peter kolunu kaldırarak onu savuşturmaya çalıştı, ama kemik şeyin çeneleri bileğini sıktı. Hayır, Tanrıya şükür sadece kolunu sıktı. Peter kolunu havada iki kez salladı ve sonunda kemik şeyi uzaklaştırdı. Kemik şey sırt üstü, sudan birkaç santim uzaklıkta yere düştü. Bir saniye boyunca bacakları hamam böceği bacakları gibi sallandı, sonra yuvarlandı, ayağa kalktı ve yamaçtan yukarı koşarak arkadaşlarının yanına gitti.

Alice'in kafasında bir teori oluşmaya başladı. "Suyu sevmiyorlar." Yaratıklara sırtını dönmemek için yanlara doğru yürüyerek kıyıya doğru sürüdü. "Murdoch, hadi..."

Murdoch onun yanına geri döndü. Kemik gibi şeyler onları takip etmedi. Alice'in sezgisi doğruydu: Lethe suyu hafızayı yok ediyordu ve tebeşir, milyonlarca yıllık yaşamın yankıları olan hafızayı geri getirerek işe yarıyordu. Nitekim suya yaklaştıkça, kemik gibi şeyler daha da geride kalıyordu. Heyecanla omuzlarını kamburlaştırarak çömelmişlerdi, sanki saldırıp saldırmamayı tartışan çakallar gibi. Ama bir santim bile yaklaşmadılar.

"Geri." Alice, ısrarcı martılara yapılan gibi, iki eliyle kovma hareketi yaptı. "Geri, *geri*..."

Kemik şeyler onu görmezden geldi. Hâlâ görünmez bir sınır onları sudan ayırıyor gibiydi. Lethe'ye on metreden fazla yaklaşamıyorlardı ve Alice kıyıya yaklaştıkça, onlar da daha da heyecanlanıyordu. Pençelerini kuma vurarak, sıkıntıyla başlarını sallıyorlardı. Alice, onların havlamaya başlayacağını neredeyse bekliyordu.

"Dikkatli ol," diye uyardı Peter.

Alice omzunun üzerinden baktı. Sol topuğu su kenarına kadar yaklaşmıştı. Bir baş dönmesi hissetti. Peter kolunu uzattı ve Alice ona tutunarak dengede kalmak için ona yaslandı.

Sonunda kemik yaratıklar yeterince sabırlı olamadılar. Son bir çene şakırtısıyla, kuyruklarını çevirip kum tepelerine geri koştular.

"İyi misin?" diye sordu Peter. "İyiyim.

Sen?"

"Evet, sadece küçük bir sıyrık... Tanrım." Kolunu inceledi. Dirsekine kadar yırtılmıştı. Ön kolunda birkaç kızıl çizgi uzanıyordu. Kemik şeylerin dişleri keskindi. Alice, dişleri beş santim daha derine batmış olsaydı ne olacağını düşünerek yüzünü buruşturdu. "İyi bir çocuk *değil*."

Alice gözlerini kısarak, yaratıkları kum tepelerinin aşağısına kadar takip etti. Birkaç saniye içinde ufukta kayboldular ve gözden kayboldular.

Hiçbir gezginin anlatımında kemik ve kireçten yaratıklardan bahsedilmiyordu. Kayıtlarda buna yakın hiçbir şey yoktu.

Onun huzurlu hali bir anda bozuldu. Plaj artık fantastik ve sakin bir sığınak değil, endişe verici ve aşırı maruz kalınan bir yer haline gelmişti. Tebeşir görmek, başka bir sihirbazın varlığı anlamına geliyordu. Üstelik korkutucu derecede yetenekli, Profesör Grimes'ın bile denemeye cesaret edemediği tekniklere sahip bir sihirbaz. Tebeşir, bir yaratıcıyı, motivasyonları bilinmeyen, tek bir şey hariç, keskin zekalı bir başka akıl anlamına geliyordu.

O izliyordu.

Tebeşir Üzerine

Tüm efsane ve rivayetlerde, sihirbazların çeşitli özel aletler kullandığı varsayılır: asalar, değnekler, kazanlar, sihirli değnekler. Ancak bilim adamları, gerçek bir sihirbazın tek bir alete ihtiyacı olduğunu bilir ve o da mütevazı bir tebeşir çubuğudur.

Tebeşir, tüm analitik büyünün temelidir. Yazması kolaydır, hataları düzeltmesi kolaydır. Tebeşir, milyonlarca yıl önce ölen eski deniz canlılarının sıkıştırılmış küçük parçalarından oluşan kireçtaşından yapılır ve bu nedenle, büyülü ifadeleri ortaya çıkarma gibi ilginç ve hala gizemli bir özelliğe sahiptir. Büyücü-filozof Aldous Huxley'in yazdığı gibi, tebeşir, uzak geçmişin derinliklerine bir bağlantıdır, evrenin özünde bulunan güçlerin doğal bir ürünüdür. Bazı kanıtlar, bir sopa tutan çıplak bir adamın devasa tebeşir çizimi olan Cerne Abbas Devi'nin, geniş ve korkutucu bir sihirbazlık eserinin tarih öncesi kanıtı olduğunu göstermektedir. (Ancak, tanınabilir bir paradoks bulunmadığından, niyetine dair herhangi bir kanıt tarih içinde kaybolmuştur ve muhtemelen bu en iyisidir.)

Kirecin etkinliği, onu nereden çıkardığınıza bağlıdır. İngiltere'de, büyü kireci için güvenilir standart, Thames nehri boyunca sıkı bir şekilde korunan deneholes'tan çıkarılan Barkles markasıdır. Sadece çok önemli kamu gösterileri, tez savunmaları ve benzeri durumlarda kullanılan en pahalı kireç, Shropley's Premium'dur ve Shropley's şirketi tarafından Norfolk'taki Grime's Graves'deki yataklardan üretilmektedir. Shropley's ayrıca Hangman's Wood'da çıkarılan ve kendine özgü sarımsı bir renk tonuna sahip olan daha uygun fiyatlı bir tebeşir serisi olan Shropley's Standard'ı da piyasaya sürmektedir. Çoğu İngiliz sihirbaz, ya Barkles ya da Shropley's Standard'a sadıktır ve hangisinin daha üstün olduğu konusundaki tartışmalar dostlukları mahvetmiştir.

Tercihiniz ne olursa olsun, günlük tebeşir ile sihirli tebeşiri ayıran özellik, sihirli tebeşirin neredeyse her yüzeye yazabilmesidir. Sihirbazlar her zaman laboratuvar odalarındaki kara tahtaların ideal koşullarından yararlanamazlar. Pratik efektler için, beton, çimenli tepeler, plastik tahtalar, ahşap zeminler ve parke taşları gibi her türlü koşulda pentagram çizebilmeleri gerekir. Sihirbaz tebeşiri, ne kadar ıslak veya kuru, ufalanmış veya kaygan olursa olsun, her yüzeyde güzelce kayar. En yüksek kaliteli Shropley's, kum üzerinde bile başarılı bir şekilde etkinleştirilebilir.

En yüksek kaliteli Shropley's, kum üzerinde bile başarılı bir şekilde kullanılabilir.

Belki de bu yüzden Alice ve Peter, tüm araştırmalarında çok önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırmışlardır: ne mitolojik ne de bilimsel kayıtlarda, tebeşirin cehennemde işe yaradığına dair hiçbir kanıt bulunmamaktadır.

Sekizinci Bölüm

Yürümekten yorgun düştüklerinde kamp kurdular. Alice saati kontrol etti: sabahın biri, uyku saatlerinden çok geç olmuştu, ama ikisi de yürüyüşün son bölümünde zorlayarak, uyuşmuş ayaklarını nehir kıyısı boyunca ilerlemeye zorlamışlardı. İkisinin de kemik şeyleri yüzünden tedirgin olmuştu. Alice, boğazından tırmanan yapışkan korkuyu, izlendiklerine dair kesinliği atamıyordu ve tek çözüm, kemik şeylerden olabildiğince uzaklaşmak gibi görünüyordu. Bu, Cehennem'in sözde sonsuzluğu ve güvenilmez topolojisine rağmen böyleydi. Tüm çabalarına rağmen, her ne ya da kim olursa olsun, bir göz açıp kapayıncaya kadar yine önlerine çıkabilirdi.

Alice oturdu, bir parça Lembas Ekmeği çiğnedi ve umutsuzluğunun yayılmamasına çalıştı. Neyse ki, lisansüstü okul onu buna, yani umutsuzluğu sürekli kontrol etmeye hazırlamıştı. Her şey her zaman parçalanıyordu; laboratuvarda hiçbir şey yolunda gitmiyordu; market alışverişini karşılayamıyordun, kulübenin fare sorunu vardı, tüm hocaların senden nefret ediyordu, hayatının tüm çalışmalarını tuvalete atmaktan her zaman bir adım uzaktaydın. Bunu zihninin bir köşesine itip uykuya daldın ve her şeyi, beynin tekrar yeterince iyi çalışıp rol yapabileceği yarına erteledin.

Peter kolundan bir gazlı bez şeridi çıkarırken tısladı.

"Nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Enfekte olmuş gibi görünmüyor." Bileğini ateşin üzerine tutarak yarayı inceledi. "Bu aşamada anlayabilirsin, değil mi?"

"Biraz daha antiseptik ister misin? Ne olur ne olmaz diye?"

"Evet, tamam." Ona seyahat boyu merbromin şişesini uzattı. Peter koluna bir damla damlattı, sonra bileğini uzattı, böylece kız gazlı bezle sarabilirdi. "Teşekkürler."

Sırt çantasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Tabii ki." "Hey, bir şey deneyelim."

Peter çantasından bir kutu tebeşir çıkardı. "
İşleri hızlandırabilir miyiz acaba?"

Alice isteksizce başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Peki, Profesör Grimes'ın yaptığı en kötü şey neydi?" "Bunu daha önce konuştuk."

"Son noktayı bulmamız gerektiğini söylemiyorum," dedi Peter. "Sadece, belki kortların karşısına başka bir kestirme yol vardır diyorum. Onun nerede olduğunu iyi tahmin ettiğimizi varsayalım. Şöyle düşünelim: O, açgözlülükten daha kötü bir şey yaptı, değil mi?" Peter, ayaklarının yanında kıskanılacak derecede mükemmel bir daire çizdi. Bunlara test daireleri deniyordu: Gerçek daireye girmeden önce güvenlik kontrolü için minyatür olarak çizilen pentagramlar. Bunlar, herhangi bir hareket veya bedensel değişiklik içeren büyüler için en iyi uygulamaydı. Elinizi test dairesine koyarsınız ve parmaklarınızı kaybetmezseniz, tüm vücudunuzu içine sokma şansınız olur. "Öfkeden daha kötüsü mü?"

Alice, sıçrayan tükürükleri, karo zeminlere parçalanan kupaları düşündü. Nadir durumlardı, ama yine de hafızasında net bir şekilde yer etmişti. Profesör Grimes aptallığa asla tahammül edemezdi. "Muhtemelen, evet."

"O zaman acımasızlığa geçmeliyiz, değil mi?" Peter hızla dairenin etrafına bir dizi algoritma karaladı. Çok fazla matematik içeriyor gibi görünüyordu. Alice, Yunanca'dan çok geometri gördü ve bu onun başını ağrıtıyordu. Peter tebeşirini bıraktı. "Ne düşünüyorsun, Law?"

"Dur biraz," dedi. "Geri dönelim. Kısayolun nasıl çalışıyor?"

Sırt çantasından defterini çıkardı, ortasındaki bir sayfayı açtı ve ona attı. Bir bakış attı ve her zamanki gibi çok sayıda rakamla karşılaştığında zihni anında kapandı. "Bunu bana beş yaşındaymışım gibi açıklamalısın."

"Gabriel'in Boynuzu," dedi mutlu bir şekilde. "Torricelli'nin Trompeti olarak da bilinir. Sonsuz bir yüzey alanı içinde sonlu bir hacmi sınırlayan matematiksel bir paradokstur. Cehennem düzlemi bu sonsuz alandır ve bizi boynuzun içindeki hacim olarak yapılandırarak, sonlu bir kestirme yol oluşturabiliriz..."

"Pardon, ne?"

"Biraz karmaşık," diye itiraf etti. "Kalkülüs dersini aldın mı?"

Üniversitede almıştı; pek hatırlamıyordu. Dilbilim alanında uzmanlaşmanın zevklerinden biri de buydu: saf matematikten kaçmak. "Sadece temel bilgileri."

"O zaman eğrileri hatırlıyorsun, değil

mi?" "Hatırlıyormuşum gibi yapalım."

"Temel olarak, hiperbolün bir dalını asimptotu etrafında döndürürsün. Bu sana biraz trompet gibi görünen bir şekil verir. Adı da buradan geliyor! Çok uygun, değil mi?" Alice çok kafası karışmıştı, gülecek hali yoktu. Peter hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama devam etti. "Şimdi bu denklemlerle yüzey alanını hesaplayabilirsin" —pentagramdaki ilgili denklemleri işaret etti—"ve ayrıca

buradaki hacmi de hesaplayabilirsin" —tekrar dokundu. "Yüzey alanı sonsuz büyüktür, tıpkı Cehennem gibi! Ama hacim, mucizevi bir şekilde sınırlıdır. Bazıları buna Ressamın Paradoksu diyor, çünkü teorik olarak bu sınırlı alanı sınırsız miktarda boya ile doldurabilirsin."

Sayfaya gözlerini kırptı. "Bu yine senin çarpık psödosferin." "Çarpık psödosfer gibi *görünüyor*," dedi Peter. "Matematiksel olarak çok farklı. İkisi de hiperbolik uzay hakkında bazı varsayımlara dayandıkları konusunda haklısın. Ama bu büyü Cehennem'in hiperbolik olduğunu varsaymıyor. Daha çok, daire içinde hiperbolik bir katı üretiyor."

Alice, Peter bir şeyleri açıklarken nasıl hissettiğine bir türlü karar veremiyordu. Bir yandan, sanki onun öğretmeniymiş gibi davranması çok küçümseyiciydi. Öte yandan, matematikte çok iyiydi ve Alice bu konuları gerçekten bilmiyordu, yetkinlik her zaman çekiciydi.

“Murdoch, bu hiç mantıklı değil.”

"Bu bir paradoks, Law! Biliyorum, biraz soyut bir konu. Ama doğru eşdeğerlikleri bulabilirsem, cehennemin sonsuz uzayını bir tür kısayol gibi bir şeye dönüştürebiliriz. Bir tür solucan deliği gibi. Bak: Gösterim için, soluna on metre mesafede bir kısayol yapacağım. Elim kumdan çıkacak. Korkma." İki dakika boyunca anlaşılmaz geometri ve matematiksel hesaplamalarla büyüsünü okudu, sonra parmaklarını dairenin üzerinde salladı. "Voilà."

Hiçbir şey olmadı.

Alice yere baktı. Pentagramın içindeki tüm çamur ona aynı görünüyordu. "Ee?"

"Huh." Peter yazdıklarına kaşlarını çattı. "Bu garip." "Ne oldu?"

"Yapışmıyor." Toprağı dürttü. "Zemin, onu yutuyor gibi."

Alice parmaklarını kumun üzerinde gezdirdi. Tebeşirin daha sert yüzeylerde daha iyi tutunduğu doğruydu, ama iyi markalar yüzey ne olursa olsun pürüzsüz, sağlam çizgiler bırakırdı. Ve bu kir parçacıkları hiçbir şekilde özel görünmüyordu. Belki de plajda bulabileceğiniz kum parçacıklarından daha koyu, daha camsı, daha ince ve silt gibiydi. İlkokulda, mısır nişastasıyla bilim fuarı deneyleri yapmıştı; nişasta, sıkarsan elinde katı kalır, bırakırsan erirdi. Silt de öyle hissettiriyordu. Dokunulduğunda katıydı

dokunulduğunda katıydı, ta ki bakmadığınız anda. Kesinlikle rahatsız ediciydi. Yine de, sadece kumdu: katı, hareketsiz, kuru.

"Hangi dereceden kullanıyorsun?" diye sordu. "Kumla daha yumuşak olmalısın."

"5H kullanıyorum." Peter pentagramı tırmaladı. Parmaklarından obsidiyen bir akıntı döküldü; beyaz parçacıklar görünmüyordu. "Bak! Çizilmiyor değil. Sadece... soldu. Sanki çamur hepsini emmiş gibi."

"Bu büyüyü hiç denedin mi?" "Hayır, bu yeni..."

"Belki bir şeyi gözden kaçırmışsındır." Alice kendi tebeşirini çıkardı ve ayaklarının yanında bir daire çizdi. "Kenarlardaki küçük hatalar pentagramın silinmesine neden olabilir. Nadir olur, ama bazen olur, özellikle dilbilimde." Sorites Paradoksu'nun öncüllerini izlemeye başladı. Sadece temel bir büyü, hepsinin birinci sınıfta öğrendiği bir şey. Sorites büyülerinin büyük etkileri yoktu, ama yine de kimse tatmin edici bir çürütme bulamamıştı ve bu yüzden en azından biraz işe yarıyorlardı.

"Bir yığın, bir yığın olarak kalır," diye Yunanca okudu. "Bir tanesini çıkar, yığın kalır..." Sesi titredi.

Pentagramı, Peter'ınki gibi, çamurun içine battı.

O halde Barkles-over-Shropley'in üstünlüğü yoktu. "Anlamıyorum." Kumu elleriyle karıştırdı. Beyazın en ufak bir izini bile göremiyordu. Tebeşirin tüm izleri kaybolmuştu. "Bu olmamalı... Daha önce hiç işe yaramamıştı."

Peter avucuna bir tutam çamur aldı ve parmaklarıyla karıştırdı. "Acaba sorun cehennemle mi ilgili?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, cehennemin metabolizmasını anlamıyoruz. Ya da cehennemin entropisini." Silt parmaklarının arasından akıp gitti. "Muhtemelen enerji akışı tamamen bozulmuş ve tebeşiri yiyor, onun yaşayan-ölü enerjisini yiyor, ona karşı hata vermiyor..."

"Ama gezginlerin anlatımları," dedi kadın. "Onlar yol boyunca büyü kullandılar ve bir şey olmadı. Dante, Orpheus..."

"Ama pentagram çizmiyorlardı. Büyücülerin anlatımları Carne Abbas'tan önceye ait. Büyülü nesneleri vardı, bu aynı şey değil."

Alice zihnindeki kataloğu karıştırarak bir karşı örnek bulmaya çalıştı ama bulamadı. "Ama bu demek oluyor ki..."

"Bu, bizim sihrimiz olmadığı anlamına gelir."

Alice bunun sonuçlarını düşündü ve göğsünde bir korku belirdi.

Yaşamak için büyüye bu kadar bağımlı olduğu için değildi. Çay demlemek gibi küçük şeyler için büyü kullanmaya o kadar alışmış ki, onsuz yaşayamayan bazı yaşlı büyücüler gibi değildi. Savaş zamanındaki tebeşir kısıtlamaları bu kültürü sona erdirmişti. Onun neslinin büyücüleri minimalistti; işleri, zorluklardan kaçınmak değil, doğa dünyasının bilinen yasalarının sınırlarını zorlamaktı. Büyü yardımı olmadan Cehennem'de yürüyüş yapmak için hazırlanmıştı. İki hafta yetecek su, yiyecek ve malzeme vardı. Lembas Ekmeği'ni akıllıca kullanıp, Sürekli Matara'larını kaybetmedikleri sürece, Profesör Grimes'ı kurtaracak ve açlıktan ölmeden üst kata geri dönebileceklerdi.

Yine de Alice özellikle güçlü, hızlı ya da herhangi bir dövüş sanatında yetenekli değildi. Peter'ın da öyle olmadığına emindi. Bıçakları yanına almıştı, elbette, ama onları kullanmayı biliyor muydu? Cehennemin tanrılarına ve koruyucularına ya da kum tepelerini saran sonsuz şeytanlara karşı kullanacak hiçbir şeyleri yoktu. O kemik şeylerine karşı hiçbir şeyleri yoktu. Onların yaratıcısına karşı hiçbir şeyleri yoktu. Cehenneme karşı sahip oldukları tek savunma, büyüleriydi ve bu olmadan, onlar sadece iki sıradan insan, aslında iki aptal yürüyüşçüydü, bir hevesle buraya gelmişlerdi. Ve arşivlerde, Cehenneme gidip sağ salim geri dönen aptal yürüyüşçülerin hikayeleriyle dolu değildi.

Oh, tanrım—şimdi düşünceleri hızlanmıştı. Gözlerinin önüne görüntüler geliyordu. Okuduğu hikayeler, izlediği videolar. Avlanan aslanlar. Daireler çizen akbabalar. Uçurumların dibinde yatan buruşuk bedenler. Yeraltı canavarları... Ayılardan daha mı kötüydüler? Kendini kontrol altında tutmakta çok ustalaşmıştı, ama bunun güvenli ve kontrollü Cambridge çevresinde olduğunu unutmuştu; burada, hızla akan düşüncelerini yeniden yönlendirmek için binlerce simge vardı. Yeni uyarıcıları, stresi hesaba katmamıştı. David Attenborough'un *"Önce midenize saldırırlar"* dediğini duymuştu. *Arterlere değil, sizi hemen öldürmezler; sizi taze, bozulmamış olarak isterler; sizi yavaşça yerler, her ısırığı hissedersiniz...*

Göğsü sıkışmıştı. Peter'a baktı ve kemiklerini gördü.

"Kendimi çok aptal hissediyorum." Peter sırt çantasını tekmeledi. "Shropley'in tebeşiri çantamın ağırlığının yüzde yirmisini oluşturuyor."

Ayı yok, diye kendini ikna etti Alice. *Bu olay gerçekleşmedi. Peter ölmedi. Sen hala buradasın.* Sesinde hafiflik yaratmaya çalıştı. "Ah, Shropley'in tebeşiri zaten işe yaramaz."

Peter alaycı bir şekilde dehşetle elini salladı. "Shropley'in iftirası!"

"Shropley'inki dokunulduğunda ufalanıyor." Tebeşir... Tebeşir kolay bir konuydu.

Düşüncelerini tebeşir etrafında topladı. "Barkles'ın bütünlüğü var."

"Barkles, kara tahtaya tırnakla yazmak gibi."

"En azından yazıyor!"

Peter burnunu çektirdi. "Gareth sana hiç Japon tebeşirini gösterdi mi?" Gareth beşinci sınıf mantık öğrencisiydi. "Ayda iki kez Yokohama'dan ithal ediyordu. Şimdiye kadar kullandığı en iyi tebeşir olduğunu söylüyordu. Bir keresinde denememe izin verdi, ama her bir çubuğun ne kadar süre dayanacağını hesapladığı için sadece küçük bir daire çizmeme izin verdi."

"Nasıl bir şeydi?"

"Normal tebeşir gibi hissettim."

Alice güldü. Bu hikaye o kadar da komik değildi, ama kahkaha tüm vücudunu sardı; omuzları titredi, kaburgaları ağrıdı ve nefes almakta zorlandı. Hava, tuhaf, senkopik patlamalarla vücudundan kaçtı. Oh, *gerçekten* nefes alamıyordu. Sonra kahkaha hıçkırığa dönüştü ve dehşet içinde durduramadı; inlemeler sonsuz bir şekilde ağzından çıkıyordu ve sonra sıcak gözyaşları yanaklarından akmaya başladı.

"Oh," dedi Peter. "Oh, hayır, hayır..." Bir el, gözyaşlarını silmek istercesine yüzüne uzandı, sonra aniden havada durdu ve orada, şaşkın bir şekilde asılı kaldı. Elini geri çekti. "Ağlama."

"Üzgünüm." Alice gözlerini sildi. Oh, bu korkunçtu. Peter Murdoch'un önünde, hem de onun önünde yıkılmak. Şimdi kesinlikle onun delirdiğini düşünecekti. "Üzgünüm, nedenini bilmiyorum..."

"Önemli değil." Peter omzuna garip bir şekilde vurdu. "Her şey yoluna girecek."

Durumun iyi olmadığı çok açıktı. Cehennemde mahsur kalmışlardı, Profesör Grimes'ı nerede bulacaklarını hala bilmiyorlardı ve ellerinde işe yaramayan tebeşir paketleri vardı. Cehennem birdenbire çok gerçekçi gelmeye başladı, artık kum tepeleri ve sisin içinden ortaya çıkan binaların olduğu bir rüya manzarası değildi. Onları öldürebilecek bir yerdi. İçindikleri durumun ciddiyeti bir anda ona çarptı. Cehenneme geldiklerinden beri ilk kez gerçek bir tehlike hissetti. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu düşündüğünde, sadece romantik bir soyutlama olarak değil, kanlı mekanizmasını gerçekten düşündüğünde

—ölüm onu korkutuyordu.

"Mendil ister misin?" diye sordu Peter.

O da kabul etti. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Bilmiyorum. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Çünkü öleceğiz."

"Ölmeyeceğiz." Peter bacaklarını göğsüne çekti, çenesini kollarına dayadı. "Bir çaresini buluruz."

"Ama nereden *biliyorsun*?"

Onun hakkında hiç anlamadığı bir şey vardı: iyimserliği, sarsılmazlığı. Alice'in Cambridge'de tanıdığı herkes sürekli bir çöküşün eşiğindeydi. Peter hariç herkes, onun için hayat sadece çayırlarda koşmak gibiydi. Peter en kötü haberleri gözünü kırpmadan ve omuz silkerek karşılıyordu. Profesör Grimes en çılgın teslim tarihlerini koyuyordu ve Peter sadece gülüyordu. Bunun, doğuştan her şeyi kazanmanın bir sonucu olup olmadığını merak etti. Her şeyin yolunda gittiği için, işlerin ters gidebileceğini düşünmeyi reddediyordun.

"Bak, şöyle düşün." Peter parmaklarında bir tebeşir çubuğunu döndürüp durdu. Alice, Peter'ın düşündüğü zaman hep böyle yaptığını hatırladı ve bu tanıdık hareket garip bir şekilde onu rahatlatmıştı. "Cehenneme gelip gelmemeyi düşünürken, kendime hangi sorunlarla uğraşmak istediğimi sordum. Cehennemin sorunları çok daha kolay görünüyordu. Tartışmaya bile gerek yoktu. Sanırım sen de aynı seçimi yaptın."

"Sanırım." Alice, Peter'ın mantığının kendisininkine bu kadar benzemesine oldukça şaşırmıştı. Gerçi Peter bunu çok daha güzel ifade etmişti. Onun için mesele daha çok "*siktir et, hiçbir şeyin önemi yok, her şey boku yedi, hadi cehenneme gidelim*" şeklindeydi. Ama Peter için neyin bu kadar ters gittiğini soramadı.

"Cambridge kapalı bir döngüydü. Çıkış yoktu." Tebeşir daha hızlı dönüyordu. "Ama cehennem... Cehennemin sonsuz olasılıkları var. Eğlenceli değil mi?"

"Eğlenceli mi?"

"Evet! Kelimenin tam anlamıyla haritanın kenarındayız. Teorinin sınırlarına ulaştığı yerde. Kapalı döngünün bittiği yerde." Ellerini açtı. "Burada ejderhalar var!"

Gözlerini koluna sildi. "Bu, ne yaptığımızı bilmediğimizi söylemenin güzel bir yolu."

"Aksi takdirde bu alana bir katkımız olmazdı, değil mi?" Dirsekleriyle ona hafifçe dokundu. "Beynine güven, Law. Sürece güven. Biz *Grimes'ın* öğrencileriyiz. Dünyanın en iyileri. Her şey yoluna girecek."

Evet, diye düşündü Alice; *evet, bunu yapabilirim, buna inanabilirim*.

Sonuçta bu, büyünün sırrıydı. Intuitionists (Sezgiciler) adlı analitik büyücülerden oluşan bir grup vardı ve şu görüşü savunuyorlardı: Sonuçta, büyü aslında ne kadar karmaşık matematik, mantık veya dilbilgisi bilgisine sahip olduğunuzla ilgili değildi. Aksine, bir büyünün işe yaraması için son hamle, sadece inancın gücüydü. Algoritmalarla hiç ilgisi yoktu, kendini kandırmakla ilgiliydi. Dünyanın başka bir şekilde olabileceğine kendini ikna etmek için yeterli kanıtı bir araya getirmeliydin ve kendini kandırabildiğin sürece dünyayı da kandırabilirdin. Intuitionists olmayanlar bile Intuitionists'in düşündüklerini uyguluyorlardı, çünkü neden olmasın? İşini yaptın, büyünü çizdin ve yine de sonunda gözlerini kapattın ve umut ettin. Sonuçta büyü bir dilek, bir dua ve biraz da sabitleyici bir kurguydu.

Bu konuda kişilik de öyleydi. Tutarlı

bir öznellik de öyleydi.

Ve her sabah kalkıp ölmeyi planlamama cesareti de öyle.

O kadar da zor değildi. Alice bu konuda çok tecrübeliydi. Bunun için gereken zihinsel jimnastiği biliyordu: günü geçirmek için ihtiyacın olan en küçük merdiveni kurarsın ve adımları kafanda tuttuğun sürece bir sonrakine ulaşırsın. Bu yüzden derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve merdivenini tırmandı.

Ben Alice Law. Cambridge'de yüksek lisans yapıyorum. Analitik büyü çalışıyorum. Cehennemdeyim. Ve her şey yolunda, yolunda, yolunda...

Alevlerin arasından bir gölge geçti. Peter sıçradı, Alice çığlık attı, ama o sadece Arşimet'ti, nereye kaybolduğu bilinmeyen bir yerden yeniden ortaya çıkmıştı. Oldukça korkmuş görünüyordu, tüyleri diken diken, gözleri fal taşı gibi açılmış, göz bebekleri iğne ucu kadar büyümüştü. Alice dirseğini kaldırdı. Başka bir davete gerek yoktu, kendini Alice'in kaburgalarına attı.

"Ne oldu sana?" diye mırıldandı Alice, kafasını okşayarak. Archimedes yüzünü Alice'in yanına gömdü ve orada titreyerek kaldı.

Alice, bir şeyin onu yanından vurduğunu gördü. Kurumuş kan, tüylerine bulaşmıştı.

"Kemik gibi şeyler miydi?" diye sordu Peter.

Archimedes kuyruğunu salladı, bu da evet anlamına geliyordu.

Yolcuların anlatımlarında bu gizli tehditten bahsedilmiş miydi? Alice, Archimedes'in titreyen yanını okşarken zihnini zorladı, ama kemik şeylerden bahsedildiğini hatırlayamadı. Orpheus, Dante, Aeneas, Lucian, Seneca, Saint Brendan... Anlatımları karamsar ve kasvetliydi,

ama anlattıkları tehlikeler ilahi ve açıktı. Şeytandan kaçıyorlardı. Tanrılarla kavga ediyorlardı. Ama kimse, cehennemin yaratmadığı bir şey tarafından izlenmenin dehşetini, sürünerek yaklaşan yaratığı anlatmamıştı.

Eliot dışında kimse.

Aklıma, kayıtlara geçen en son gezginin anlatımı olan *The Waste Land* geldi. Eliot, "*Sabahları gölgen arkandan adım adım ilerler*, *akşamları ise karşına çıkmak için yükselir*" *diye* yazmıştı. Alice, kum tepelerine bakarken titredi.

Sana bir avuç tozda korkuyu göstereceğim.

Dokuzuncu Bölüm

Alice'in büyük sürprizine, Archimedes sabahleyin hala onlarla birlikteydi. Onları sadece insan kalkanı olarak sevdiğinden şüpheleniyordu, ama şikayet edemezdi. Kedilerin birçok yeteneği vardı ve bunlardan biri de yol bulmaktı. Kahvaltıyı bitirdikten sonra (Archimedes, çay ile karıştırılmış endişe verici miktarda Lembas Ekmeği istedi ve yedi), birkaç adım ileri yürüdü, kuyruğunu dik tuttu ve umutla onlara baktı.

"İkinci avlu mu?" diye sordu Alice. Arşimet,

"*Başka nere olabilir ki?*" der gibi gözlerini

kırptı. "Çok uzak mı?"

Archimedes ona kıçını gösterdi.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Peter, kampı toplarken. "Ne için

heyecanlıyım?"

"Neden, Arzu Sarayı için." Parmaklarını salladı. "Pis şehvet. Jezebel ile tanışmak istemiyor musun? Bathsheba ile?"

Alice burun kıvırdı. "Arzunun sadece genelevlerden ibaret olduğunu mu sanıyorsun?"

"En azından kum tepelerine kıyasla bir zevk olduğunu düşünüyorum." Sırt çantasını kapattı ve ayağa kalktı. "Sence seni ne bekliyor?"

Alice kendi sırt çantasını omzuna attı, koltuk altlarının kokusunu aldı ve yüzünü buruşturdu. "Sıcak bir duş beni mutlu eder."

Desire, bu ikinci mahkemenin diğerlerine göre garip bir şekilde daha hoşgörülü olduğuna inanan Tartarologlar için ilginç bir bilmece oluşturuyordu. "Cinsel suçluların" günahı olan şehvetin daha hafif bir günah olduğunu, başkalarına karşı aktif bir kötülükten ziyade, irade zayıflığı ve kontrolsüzlükten kaynaklanan bir günah olduğunu öne süren Dante'ydi. Şehvet suçunu işleyenler, akıllarını şehvetin kölesi haline getirmişlerdi. Dante'nin çevresi aşıklarla doluydu; karşılıklı olarak hoşgörülü, tutkularına yenik düşen ve kendilerinden başka kimseye zarar vermeyen kişiler. Bu nedenle, birçok Tartarolog, çoğu hesapta hem şehvet hem de oburluk içeren Arzu'nun cezasının, bağımlılığın kaynağı olduğunu, hem iştahın motivasyonu hem de zararın nedeni olduğunu savundu. Sizi cazibelerle tuzağa düşürdü; sizi kendi acılarınızın nedeni yaptı. Diğer tüm mahkemeler sizi kilitli kapılar, zorlu görevler ve intikamcı tanrılarla tuzağa düşürürken, Arzu sizi kendi başına tuzağa düşürdü.

Yolcuların anlatımları bu teoriyi destekliyordu. Hıristiyan kaşif John Bancroft, Arzu'yu cezanın ayartmada yattığı sahte bir cennet taklidi olarak tanımladı. Boyun eğdin, kendini kaptırdın ve bir daha asla ayrılamadın. *Üç gün boyunca göğüsler ve uyluklara yaslanarak, Lotus Yiyiciler arasında sigara içip içki* içtim, diye yazdı. *Sadece irademin gücüyle onların tatlı arkadaşlığından ayrıldım.* O *zavallı kadınlar benim için ağladılar, ben de ayrılırken ağladım. Ama benim ilahi görevime bağlı olduğumu anladılar ve gitmeme izin verdiler.* Sonra birkaç sayfa boyunca yastık olarak kullandığı göğüsler ve uyluklar hakkında yazmaya devam etti.

"Orada olmayacak," dedi Alice. Profesör Grimes'ın birçok kusuru vardı. Aşırı iştahlı olmak bunlardan biri değildi; daha disiplinli bir adamla hiç tanışmamıştı. "Zamanımızı boşa harcayacağız."

"Yine de kontrol etmeliyiz." "Ya

kapana kısılırsak?"

"Kalmayız," dedi Peter neşeyle, sabırsız Archimedes'in peşinden ağır adımlarla yürürken. "Aşırı derecede ahlaki metanetim var."

ALICE'İN KAMBRIDGE'DE TANIYDIĞI TÜM AKADEMİSYENLER, arzularını reddetmekten gurur duyuyorlardı. Seks bağımlıları, uyuşturucu bağımlıları, alkolikler ve oburlar diğer bölümlerdeydi. Ama Analitik Büyü Bölümü'nde, kaba duyusal zevkler, zihinsel yaşamdan uzaklaştırıcı unsurlar olarak hor görülüyordu. Herkes, araştırmaları dışında var olmadıklarını, dünyevi bedenlerinin hiçbir arzusu olmadığını iddia etmekten hoşlanıyordu. Kimse televizyon izlediğini itiraf etmiyordu. Kimse popüler kültürü takip etmiyordu. Kimse profesörlerine randevuya çıktığını itiraf etmiyordu (cinsel bir varlık olduğunu itiraf etmek çok aşağılayıcıydı!). Evli olan az sayıdaki kişi, eşlerini ve çocuklarını büyük bir utançla bahsediyordu ve sadece şüphecileri eşlerinin çocukları idare ettiğine ikna etmek için. Kimse yemeğin tadını sevdiğini bile itiraf etmiyordu, bu da belki de bölümün neden sadece kum tadı olan Yorkshire pudingleri ikram ettiğini açıklıyordu.

Kabul edilebilir tek hobiler, bir şekilde sürekli çalışmak için zihni ve bedeni geliştiren hobilerdi. Satranç zorunluydu. Hafif yürüyüşler tolere edilebilirdi. Maratonlar, kişinin disiplinini ve zihninin odaklanma yeteneğini gösterdiği için özellikle övgüyle karşılanırdı. Profesör Helen Murray'in saatlerce koşarken, sadece kafasında tekrar eden operaları dinlediği söylenirdi.

Evet, kendini geliştirmek için boş zamanlara izin veriliyordu. Ama zevk için zevk almak... Ne kadar gereksiz, ne kadar utanç verici.

Profesör Grimes, asceticism konusunda en fanatik olanıydı. "Öğrenmek, yapabileceğimiz en tanrısal şeydir," demişti onlara. Bu dersi, uyumak ya da film izlemek gibi şeyler için zaman ayırabileceklerini düşünecek kadar aptal oldukları ilk yıllarında vermişti. "İnsanlar, hayvanların aksine, akıl yeteneği ile doğarlar. Bu da bizi hayvanların üstüne, Tanrı'ya yaklaştırır. Aristoteles'in dediği gibi, ölümsüzlükten yana olmalı ve en üstün unsurumuza uygun bir hayat yaşamak için her şeyi yapmalıyız. Zihinsel hayat, var olan tek şeydir. Diğer her şey yozlaşma, bedensel, pisliktir."

Alice, onun emrine uymaya gerçekten çabaladı. Kendini zihninin yanan çekirdeğine indirgemek için. Sinemaya gitmeyi bıraktı. Roman okumayı bıraktı — elveda Henry James! Kampüsün yemekhaneleri hem daha ucuzdu hem de yemekten tüm zevki alıyordu, bu yüzden kendisi için yemek yapmayı bile bıraktı. Her sabah iki mil koşarak bölüme gelen doktora sonrası araştırmacı Aleco'nun tuhaf disiplinine ulaşamadı; ya da günde sadece sabah beşinde bir öğün yemek yediğini ve başı döndüğünde meditasyon yaptığını övünen genç çalışan Chloe'nin disiplinine. Alice, her sabah buz gibi duş almayı alışkanlık haline getirmiş beşinci sınıf öğrencisi Harris'i taklit etmeyi başardı, bunun gün boyunca enerji vereceğini umuyordu, ancak duştan sonra hissettiği heyecan dalgasının sadece duştan çıktığı için hissettiği rahatlamadan kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilemiyordu. Tüm bunların karakter geliştirici bir çilecilik mi yoksa sadece yoksulluğun getirdiği bir zorunluluk mu olduğu sorusu vardı, çünkü hiçbir yüksek lisans öğrencisi geçimini sağlayacak kadar para kazanamıyordu. Ama kimse bu konuyu konuşmak istemiyordu.

Bir dönem, en sıradan ihtiyaçlarından kurtulmayı başarmıştı. Bazı günler kahvaltıda sadece bir parça Lembas ekmeği ve kahve yiyor, sonra derslerine o kadar dalıyordu ki, gece yarısına kadar bir daha yemek yemeyi akıl etmiyordu. Bazen Lembas ekmeğini bile öğleden sonraya kadar erteleyebiliyordu. Midesi tamamen boşaldığında ve sadece hava ile beslendiğinde hissettiği hafif, boş hissi seviyordu. Soluk ve ruhani bir gölge, bedeni olmayan bir zihin hissettiğinde.

Ama her zaman bir çöküş gelir. Alice her zaman yıkılır; her zaman kanepede sersemlemiş bir halde yatarak, kulübenin salonundaki televizyonda ne varsa onu izler, ama hiçbir şeyi algılamaz. Asla o mutluluk verici

entelektüel Zen'e, koşucuların huzurlu tefekkürdeki coşkusuna ulaşamadı. Çoğu zaman kendini yoksun, tatminsiz ve tatmin edici bulamayan, ihtiyacı olan bir bedene hapsolmuş hissediyordu. Ve artık adını koyamadığı bir tür besin için aç, çok açtı.

CEHENNEMİN HAVA KOŞULLARI KÖTÜYDÜ. Fırtına bir anda başladı. Gökyüzü karardı, hava soğudu ve yoğunlaştı. Gök gürledi ve ardından gökyüzünden yoğun yağmur yağmaya başladı. Bu, yağmurluklarını yanlarına almayı düşünmemiş olan Alice ve Peter için kötü bir haberdi.

"Başka yolu yok mu?" Peter rüzgârın sesini bastırarak Arşimet'e bağırdı. Kedi miyavladı.

Fırtına hızla şiddetlendi. Birkaç dakika içinde sırılsıklam oldular. Rüzgâr ve yağmur o kadar şiddetliydi ki, nefes almak için ellerini yüzlerine kapatmak zorunda kaldılar. Arşimet durdu ve Peter onu kucağına alıp paltosuna sokana kadar ilerlemeyi reddetti. Sefil bir şekilde birbirlerine sarılarak, yavaş yavaş ilerlediler. Alice, uluyan rüzgârların arasında bir ağlama sesi, bir insan sesi ya da birçok insan sesi duyduğunu sandı, ama bu, kulakları sağır eden bir çığlığa dönüşen rüzgârların kendisi de olabilirdi. Bu şekilde ne kadar süre devam ettiklerini bilmiyordu. Zaman kavramını tamamen kaybetmişti. Fırtına, tüm düşüncelerini, tüm duyularını elinden almıştı. O, fırtınaya karşı titreyerek, yavaş yavaş ilerleyen bir çekirdek gibiydi.

Yine de bu da tanıdıktı. Alice, şimdiye kadar birkaç İngiliz kışını atlatmıştı; radyatörlerin bozuk, şemsiyelerin kırık olduğu ve tam da gökyüzünün daha fazla yağmur yağmayacağını düşündüğünüz anda üzerinize çöken sürpriz fırtınaların olduğu kışlar. O fırtınalarda Cambridge'in her yerini koşmuştu ve bazen mücadelenin sonsuz uzayan mesafe değil, yağmurun çekiç gibi vurduğu bir binadan diğerine geçmenin basit ıstırabı olduğunu biliyordu. Bu yüzden, kendini içine çekip, santim santim ilerlemeye devam etmeyi biliyordu, ta ki sonunda Desire'ın çatısının altından, girişini koruyan bronz heykellerin arasından geçene kadar. Alice, aslanlar değil, domuzlar olduğunu gördü. Kapılar açıldı. Sırılsıklam ve titreyerek içeriye girdiler.

Desire bir öğrenci merkezidir.

Bu, Alice'i büyük ölçüde hayal kırıklığına uğrattı, çünkü istemese de o korkunç Oryantalist resimlerden bir şeyler ummuştu: yaldızlı kanepeler, asılı üzümler, ağızlarında elma olan kızartılmış yaban domuzları ve peştamal giymiş lavta çalgıcıları. Ya da Bosch'un resimlerinden çıkmış çılgın bir manzara: çıplak eğlenceciler, kıç deliklerinden çıkan çiçekler, dev midye kabuklarında çiftleşen bedenler

Midye kabuklarında çiftleşen bedenler. Dev çilekler, kiraz taçları. En çok da yemek görmek istiyordu. Elbette cehennemin yemeğine dokunmamak akıllıca olurdu

—Cehennem'in yiyeceklerine asla dokunmamak gerekir—ama o sonsuz kum tepelerinden sonra, bir ziyafetin kopyası bile hoş karşılanırdı.

Bunun yerine lobide çok parlak ışıklar, yüksek masalar ve şüpheli sarı lekelerle rastgele yerleştirilmiş kanepeler vardı. Ortada, kalın ve morumsu kahverengi bir sıvının fışkırdığı bir çeşme duruyordu. Tavandan, hafif, statik bir cızırtının üzerinde bir müzik parçası çalıyordu — neredeyse tanınabilir bir Dusty Springfield parçası, gözlerini kapatıp pub'da son içki siparişi verilmeden önce sallanabileceğin türden bir parça, melodisini ya da sözlerini net olarak ayırt edemeyecek kadar yumuşak. Uzak köşede terk edilmiş bir langırt masası vardı, ancak Alice masanın üstüne baktığında, küçük beyaz topun hala kendi isteğiyle ahşap ayaklara çarparak zıpladığını gördü. Elini içgüdüsel olarak hareket ettirerek, topu kaleye sokup sokamayacağını denemek istedi.

"Oh, merhaba," dedi Peter.

Bir Gölge köşeden sürünerek geldi, elinde altın bir kadeh vardı. Doğruca onlara doğru geliyor gibi görünüyordu. Alice gerildi, aniden korktu. Ama Gölge çeşmeye doğru gidiyordu.

"Affedersiniz," dedi Alice.

"Merhaba," dedi Peter. "Acaba... yeni birinin geçtiğini gördün mü? Uzun boylu, siyah giysili bir adam?"

Gölge ikisini de görmezden geldi. Sessizce dereden bir kadehi doldurdu, o koyu renkli sıvıyı uzun bir yudumla içti, sonra geldiği koridora geri döndü. Sağdaki ilk odaya girdi ve kapı arkasından kapandı.

Alice ve Peter tereddütle onu takip ettiler. Köşeyi döndüklerinde, öğrenci yurduna benzeyen sonsuz bir koridor belirdi, her iki yanında da aynı ve penceresiz odalar sıralanmıştı. Bazı kapılar kapalıydı. Birçoğu ise açıktı. Kapılar aralık kalmıştı ve Alice ile Peter, ilerlerken tek tek içeriye göz attılar. Her odada tek bir Gölge vardı. Biri sırt üstü yatmış, elleri pantolonunun içinde sıkışmıştı. Bir diğeri, tütün kokusunun Alice'i öksürük krizine sokacak kadar keskin olduğu bir odada pipo içiyordu. Üçüncüsü ise yerde bağdaş kurmuş, gözleri kapalı, az önce gördükleri aynı tür altın kadehten yavaşça yudumluyordu. Alice ve Peter içeri baktıklarında kimse başını kaldırmadı. Kimse etrafında olup bitenlerin farkında değildi.

Birkaç kapı ileride, yüksek bir hırıltı sesi duydular. Bir Gölge, köşedeki masanın üzerinde kambur oturuyordu. Kitapları burnuna yaklaştırmış, her sayfayı çevirdiğinde kitabın sırtını kokluyor, zevkle gözlerini geriye doğru yuvarlıyordu.

"Devam et." Peter, Alice'in bileğini tuttu ve onu koridorda sürükledi. "O neydi?" diye fısıldadı Alice. "Ne *yapıyordu*?"

"Hiç kitap koklamadın mı?" "Öyle değil!"

"Çok hoş bir şey," dedi Peter. "Ciltle ilgili bir şey. Sanki...

—Yapıştırıcı, bilmiyorum. Talaş. Anladım."

Alice mırıldandı, "Ben olsam bunu kendime saklardım."

Koridorun ilerisinde de aynı manzara vardı: Gölgeler, hücrelerinde serbestçe oturmuş, tekdüze, mekanik hareketleri tekrarlıyorlardı. Alice, yanlarından geçen her yüzü inceledi, Profesör Grimes'ın somurtkan yüzünü aradı, ama gördüğü tek şey boş, belirsiz bir memnuniyetle dolu bakışlardı. Bir süre sonra bakmak zorlaşmaya başladı. Hepsi aynı memnuniyet ifadesine sahipti. Bazı Gölgeler konturlarını kaybetmiş gibi görünüyordu, yüzleri kenarlarında bulanık ve belirsizdi. Bazı Gölgeler gözleri yokmuş gibi görünüyordu. Diğerlerinin ağızları, kulakları veya elleri belirgin değildi — tüm duyular, dürtü ve eldeki memnuniyetten yoksundu. Kendileriyle sonsuz bir zorlayıcı döngüye hapsolmuşlardı, görünüşte asla tam bir memnuniyet sağlamayan ya da o kadar zevkli olduğu için tekrar tekrar yapmaya devam ettikleri bir hareketi tekrarlıyorlardı.

Bütün mekan çürüme aurasıyla kaplıydı. Koridor, çürümüş bir şeye sürülmüş alkol gibi hem iğrenç hem de antiseptik bir koku yayıyordu ve ışıklar çok loştu, floresan uğultusu ile cızırdadı. Duvarlar çatlaklar ve küf lekeleriyle doluydu, karıncalar lekelerin üzerinde koşuşturuyordu ve her şey o kadar iğrençti ki Alice, bu Gölgelerin durup etrafa bakıp oradan kaçamamasından dolayı acı çekiyordu. *Durun,* diye bağırmak istedi, *bırakın bunu, çıkın* dışarı — ama bu Gölgelerin yarısının kulakları bile yoktu. Onlara bağırsa, duyacaklar mıydı?

O ve Peter uzun süredir sessizliğe bürünmüşlerdi. Bu bağımlılıkları röntgenci bir şekilde izlemek, gördüklerinden hiç etkilenmemiş gibi davranmaya çalışmak giderek daha rahatsız edici hale geliyordu. Alice kendini açıkta ve çıplak hissediyordu. Sanki sınanıyor, bu cazibelerin kendisinde de benzer ilgi uyandırıp uyandırmadığını görmek için izleniyormuş gibi hissediyordu. *Ayakları sever misin? Bebekleri sever misin? Sert tahta nesneleri sever misin?*

Peter ne istiyordu? Alice merak etti. Muhtemelen hiçbir şey. Peter bu dünyaya gümüş kaşıkla doğmuştu; Peter hiçbir zaman bir şey istemezdi. Ama bu yanlış bir *istek* duygusuydu. Arzu ve ihtiyaç çok farklıydı ve Alice, Peter'ın neyi arzuladığını, neyin onu zayıf düşürdüğünü bilmek istiyordu, çünkü o zaman en azından Peter'ın bir zayıflığı olduğunu bilebilirdi. Ancak burada Peter'ın ifadesi hiç değişmedi. Yüzü hiç değişmedi; sadece klinik, hafifçe küçümseyen bir merakla etrafına bakınıyordu. Aziz Peter baştan çıkarılamazdı.

Şehvet nesneleri gülünç boyutlara ulaşmaya devam ediyordu. Gölgelerin köpeklere oral seks yaptığını, tahtaları yaladığını, külotlarla dolu yataklarda kıvrandığını gördüler; Gölgeler sersemlemiş bir halde şarap döküyor, duman bulutları üzerinde titriyorlardı. Bir Gölge, statik makineler hazır alkış kayıtlarını çalarken, *"Teşekkürler, teşekkürler"* diye mırıldanarak ileri geri yürüyordu. Artık hiç komik değildi — Bosch'un resimlerinin sansasyonel cazibesinden uzak, bu hücrelerdeki manzaralar sadece üzücü ve mide bulandırıcıydı. *Vücudun* büyük bir kısmı sergileniyordu — nefes nefese inlemeler, tokatlamalar, yalamalar ve çiğnemeler; iğnelerle delinmiş vücutlar, yemekle, şarapla boğulan vücutlar; her yerde sadece vücutlar, tam vücutlar bile değil, organlara uzanan vücutlar; çalışan ağızlar, darting gözler ve kavrayan eller, akıl tarafından terk edilmiş, iştahlarına kapılmış.

Neden öylece uzaklaşamıyorlardı? Alice bunu anlayamıyordu. Bu iğrenç, fiziksel arzuyu hiç anlayamamıştı. Temel zevkleri biliyordu, evet, ama zihnini ele geçiren böyle bir bedensel özlem hiç hissetmemişti. Tüm hikayelerde kahramanların, başkalarının vücutlarına sürtünmek için sürekli şehirleri yıkmalarına şaşırıyordu. David, Bathsheba için krallığını kaybetti, Yunanlılar Helen için her şeyden vazgeçti ve büyük Dr. Faust, Mephistopheles'i emrindeyken, yeni kazandığı güçleri sadece Gretchen'ı baştan çıkarmak için kullanmak istedi. Seks asil bir arzu değildi, utanç verici bir teslimiyetti. Alice, bir tür gerçek özlem olduğunu biliyordu, ama ona göre bunun vücudun beceriksiz entrikaları, dişlerin birbirine çarpması ve zımpara kağıdı gibi sakallarla, pürüzlü eller ve kötü nefesle çok az ilgisi vardı. Ona göre bunlar birbirinden çok farklı dünyalar gibiydi, ama bu kafa karıştırıcı, yakıcı arzuyu, en çok baktığı zaman hissettiği bu tüm vücudu saran arzuyu nasıl yüceltmesi gerektiğini hiç anlamamıştı.

"Tanrım," dedi Peter. "Bu böyle devam ediyor."

Yürümeye devam etmek, içeriye bakmaya devam etmek gittikçe zorlaşıyordu; nefes almak da zorlaşıyordu; floresan ışığın uğultusu, küf ve nem o kadar fazlaydı ki, sonunda Alice daha fazla dayanamadı.

"O burada değil." Durdu. "Geri dönelim, etrafta dolaşalım." "Her avluyu kontrol etmek istediğini sanıyordum," dedi Peter.

"Eh, kontrol ettik."

"Buraya geleli sadece bir saat oldu..."

"Bilmek için bu kadar yeter. O burada değil."

"Pride için de öyle demiştin."

"Evet, doğru." Alice burnunu çekti. "O burada değil... O bundan *daha iyidir*..." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü hepsi çok acınası!" Kafası garip bir şekilde hafiflemişti. Neden göğsünün sıkıştığını, neden nefes almanın bu kadar zor olduğunu anlayamıyordu. "Bu alçakça, iğrenç... O burada olmayacak, ne yapmış olursa olsun, bu ondan daha önemli
..."

"Ben öyle düşünmüyorum." Peter'ın sesi o anda garip bir şekilde soğuktu. "Bence burada olma ihtimali çok yüksek."

"Bu saçmalık."

"Onu çok takdir ediyorsun."

"Bu bir *iltifat* değil." Alice kollarını kavuşturdu. "Şehvet, irade zayıflığının bir günahıdır. İrade zayıflığıdır—yani, etrafımıza bir bak—ve Grimes her ne olursa olsun, irade zayıflığı yoktu."

"Tanrım." Yine o soğuk ses tonu. Bu onu şaşırttı; onu hiç böyle görmemişti ve neden bu kadar kızgın olduğunu anlayamıyordu. "Onu biraz daha öv, neden olmasın?"

"Sadece zaman kaybetmekten korkuyorum," dedi. "Tek söylediğim bu. Yeterince gördük, bu onun tarzı değil ve bu aptalca şeyi yaşamaktan bıktım..."

Peter elini kaldırdı. *Sus*, diyordu, evrensel bir jestle... Alice öfkesini dile getirmek üzereyken Peter koridorun sonundaki bir kapıyı işaret etti. İçeriden zayıf, boğuk sesler geliyordu... Bağırışlar mı? Çığlıklar mı? Peter başını eğdi, kaşlarını tuhaf bir şekilde kaldırdı. Parmağını dudaklarına götürdü ve Alice'e onu takip etmesini işaret ederek yavaşça yaklaştı.

"Yapma." Alice içgüdüsel bir korku hissetti. "Lütfen Peter, yapma..."

"Ama bir şey var," diye bağırdı. Adımları hızlandı. "Orada *biri var*."

Sessiz sesler giderek yükseldi. Peter kapıya koştu ve kapıyı açtı.

Kapının arkasında bir ofis vardı. Ofiste iki gölge ateşli bir kucaklaşmaya dalmıştı, yüzleri bulanık ve belirsizdi — aslında, parlak, kırmızı cinsel organları dışında

varlıklarının tüm yönleri belirsiz ve unutulmuştu, aslında, parlak, kırmızı cinsel organları hariç. İkisi de Alice veya Peter'ı fark etmedi. Biri diğerini masanın üzerine, çok rahatsız bir pozisyonda eğmişti, ama ikisi de çılgınca bir çaresizlikle devam ediyorlardı, sesleri duvarları sarsacak kadar yüksek bir şekilde uluyorlardı: "*Oh! Oh! Oh!*"

Bütün seks bu kadar kaba mıydı? Alice donakaldı, ritmik hareketlerin hafızasına kazınmasını izledi — ıslak, sırılsıklam sesler, büyümüş, abartılı organların nabzı ve zonklaması, başka hiçbir şey hatırlamayan Gölgelerin tek belirgin özelliği — ve sonra bu, onun sahip olduğu diğer tüm anıların, her dokunuşun, başka bir arzu dolu bedene yaklaştığı her anın üzerine bindirildi. Tüm ihtiyaçlar, dürtüler, tatminler; ve sonunda sadece bedenler, domuz eti gibi servis edilen kadın bedenleri, Marilyn Monroe'nun açılmış parmakları, Jessica Rabbit, zıplayan göğüsler. Jezebel, pencereden dışarı eğilmiş, köpekler onun etini kemiriyor. DJ'ler gülüyor ve manşetler vızıldıyor. Siktiğimin tavşanları, tavşanlar gibi sikişiyorlardı, bir kırıcı, bir balyoz, ete demir, iğne, tebeşir ve mürekkep, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı, ve hepsi bir kavrama, bir sıkma, bir iç çekmeyle doruğa ulaştı. Alice, ilmihalini denedi, hepsini geri almaya çalıştı, ama işe yaramadı, görüntüler spiral şeklinde devam etti, yine oluyordu. Kendini çok uzak hissetti. Vücudu ona ait değildi ve geri sürükleniyordu, dökülüyordu. Merdiveni tutmaya çalıştı, ama orada değildi

—

Peter o kadar hızlı geri adım attı ki Alice'e çarptı.

"O değildi." Histerik bir kahkaha attı. "Sanırım... ben sandım ki..." Kadın geri çekildi.

"İyi misin?" Adam elini uzatıp kadının koluna dokunmak istedi, ama kadın onu itti. O anda adamın varlığını, herhangi bir varlığı bile tahammül edemiyordu. Biri yanına yaklaşsa çığlık atacaktı.

Adam tekrar elini uzattı. "Nefesin çok garip."

Kız koridordan koşarak onun yanından geçti. Korkunç bir sancı midesini burktu. Adam onu koridorda takip etti. Kız bulabildiği ilk dış kapıya iki eliyle bastırdı ve itti, fırtınanın ortasına geri çıktı. Sonra dünya eğildi, yer yaklaştı ve Peter, kız devrilip kusarken onu yakaladı.

"EN ÇOK NEYİ İSTİYORSUN?" PROFESÖR Grimes bir keresinde ona sormuştu.

Venedik'te bir sahil kafesinde oturmuş, zaferin ve Aperol spritzlerin sarhoşluğuyla öğleden sonra güneşinde kavruluyorlardı. Şehirdeki ilk öğleden sonraydı; İtalyan Büyü Akademisi temsilcileriyle birlikte Vena del Gesso'nun kireçtaşı yataklarında bir haftalık bir yürüyüş gezisinden yeni dönmüşlerdi ve şimdi bronzlaşmış ve hoş bir yorgunluk içindeydiler.

Profesör Grimes bilmece ve sofistike konuşmalara dalmıştı ve Alice, sarhoş bir halde, Profesör Grimes'ın konuşmaya devam etmesi için yeterli olacak kadar hafifçe cevap veriyordu. Onun, hiç utanmadan, zahmetsizce derin konuşmalar yapmasını seviyordu. Onun dünyayı nasıl algıladığını görmekten, en dağınık, şekillenmemiş düşüncelerini duymaktan hoşlanıyordu. Bu, onu taklit etmek, hayatını ve kariyerini onunki gibi şekillendirmek için ona ipuçları veriyordu. Onun gibi dünyada yer edinebileceğini düşünerek aptalca davrandığını biliyordu, çünkü ikisi çok farklıydılar. Ama en azından insanlara mentorunun kim olduğunu hatırlatamaz mıydı? Akademik soy, doğru çevrelerde çok önemliydi. O zamanlar, tüm varlığıyla istediği tek şey, insanların onun yankısı olduğunu hatırlamalarıydı.

"Hiçbir şey," dedi Alice, esprili olmaya çalışarak. "Bir estetin hayatını yaşıyorum." "Çok komik. Ama ne *istiyorsun*, Law?"

"Başarı." Alice bardağıyla oynadı. "Bir iş, kendi laboratuvarım ve adıma yazılmış birkaç kitap istiyorum. Senin ofisini ve kapısında benim adımın yazmasını istiyorum," diye ekledi, onu güldürmek umuduyla.

Ama onun yüzü çok ciddiydi. "Bunlar arzunun yan ürünleri. Ne *istiyorsun*?"

"İstediğim şey *bu*."

"Hayır, değil." Elini uzattı ve bileğini tuttu; şaşırtıcı bir güçle sıktı. Kız yüzünü buruşturdu ama çığlık atmadı. Acıdan çok şok olmuştu; farlara bakmış geyik gibi donakaldı, tüm duyuları onun bir sonraki hareketine odaklanmıştı. Profesör Grimes'la birlikteyken, ne olacağını asla bilemezdi.

"Seni geceleri uykusuz bırakan şeyin ne olduğunu düşünmelisin," dedi. "İçinde yanan şey nedir? Her hareketini besleyen şey nedir? Sabahları kalkman için sana neden veren şey nedir?"

Onun ilgisinin gücüyle kendinden geçmişti ve doğru şeyi söylemeyi çok istiyordu. Ama bunun ne olduğunu hiç bilmiyordu.

"İşin kendisi olmalı," dedi. Gözleri içkiden parlıyordu ve rahatsız edici derecede yoğundu. Onun bakışlarını sürdüremezdi; gözlerini kırpıp yan bakmak zorunda kaldı. "Analiz yapmanın zevki.

şeyleri parçalayıp içlerini görmekten zevk almalısın. Bu geziler ve partiler güzel, Law, ama fazla zevk almamalısın, yoksa dikkatini dağıtırlar. Her şeyin üstünde süzülmelisin. Sadece ve sadece gerçeklerden güç almalısın. Gerçekler seni yutmalı."

"Evet," demek istedi. "Aynen öyle, ben de öyle hissediyorum."

Ama bu doğru değildi ve bunu bu şekilde ifade edemedi. Onun beklediği kadar onu motive eden tek bir araştırma sorusu bile bulamadı. O anda, dilbilimsel bulmacalar üzerine yaptığı sıkıcı küçük projelerden oluşan araştırmasının neden önemli olduğunu hatırlayamıyordu. Prosecco'nun etkisi altında olmasa bile, onu şafak sökmeden uyandırıp laboratuvarda geç saatlere kadar çalışmasına neden olan karmaşık korku ve arzu duygularını ifade edecek kelimeleri asla bulamazdı.

O hafta başında, Roma'daki İtalyan Büyü Akademisi'nde bir konferans vermişti — prestijli bir davet, sadece üç yılda bir düzenlenen, dünyanın dört bir yanından birçok akademisyenin katılmak için uçarak geldiği bir konferans. Alice, ilk sıradan izlemiş, dünyanın en seçici dinleyicilerini büyüleyen, ağzından mükemmel, anlaşılır paragraflar çıkarken, fikirleri parlak fenerler gibi havada asılı kalırken, gururla titriyordu. Hepsini daha önce duymuş olması, hatta aslında bunları yazan, anlamlı bir yapıya sokan kişinin kendisi olması önemli değildi. Sanki bunları ilk kez öğreniyormuş, anlamlarını kavrıyormuş gibi görünüyordu. Önlerinde bir olasılıklar dünyası uzanıyordu ve o, dağlardan inen, her şeyi aydınlatan peygamberiydi.

Bunu istiyorum, diye düşündüğünü hatırladı. *Bunu çok istiyorum* — ama *bu* neydi?

Eski iyi not alma ihtiyacı ya da onaylanma arzusu değildi. Artık çocuk değildi; bu patolojiyi üniversitede geride bırakmıştı. Ama sadece cevapları arama ya da bir bulmacayı çözmenin basit tatmini de değildi. Bu, ilkel bir heyecan, ne olabileceğinin, hangi dünyaların kapılarını açabileceğinin baş döndürücü bir farkındalığıydı ve hepsi onunla ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı.

"GERİ DÖNÜP GİRMEMİZ GEREKMEYİP," dedi Peter, Alice ağzındaki safrayı çalkalarken.

Perpetual Flask'ın kapağını tekrar vidaladı. "Teşekkürler." "Her neyse, haklısın. Onun orada olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum." Beton duvara yaslandı ve yağmurun yüzünü yıkamasına izin verdi. Lembas Ekmeği ikinci kez iğrençti. Bir avuç odun tozu yutmuş gibi hissediyordu. Boğazında keskin, beton çamuru gibi duruyordu ve ne kadar yutarsa yutsun, bu yumruyu çözemiyordu.

Arşimet bacaklarının etrafında sekizler çizerek dönüyordu, bu o anda dünyadaki en rahatlatıcı duyguydu. Eğilip kulaklarının arkasını kaşıdı. Sessizce uzanıp fırtınada eriyip gitmek istedi.

Peter ne olduğunu sormadı, bu da bir lütuftu. "Senin dediğin gibi, biraz yürüyüş yapalım."

"Evet, tamam."

"Zaten yakında geçeceğini düşünüyorum." Peter fırtınaya karşı gözlerini kısarak baktı. "Sadece binanın etrafından uzaklaşmamız gerekiyor. Yapabilir misin?"

Alice çoktan yürümeye başlamıştı.

Fırtına bu sefer bir lütuf gibi geliyordu. Her şey arındırıcıydı, çığlık atan rüzgarlar, yağmur damlaları, ve hafızasını silemese bile, en azından bir an için onu boğup, duyularını bastırarak, sadece ilerlemeye odaklanmasını sağlıyordu. Ve başlarını eğip, yağmurdan gözlerini kapatarak yürüdükleri için, çok yakına gelene kadar sürüyü görmediler.

Kum tepelerinde bir hareket; dalgalanan beyaz bir parıltı. Bir an sonra, beyaz parıltı farklı şekillere dönüştü. Neredeyse bir düzine kadar kemik gibi şeylerden oluşan bir sürü.

Peter de gördü. "Oh, Tanrım."

Archimedes Peter'ın kollarından atladı ve kum tepelerine doğru tüm hızıyla koşmaya başladı. Bu iyi bir fikir gibi göründü, bu yüzden Alice Desire'a doğru döndü. İçeri girebilirlerse, kapıları kilitleyebilir veya onlara yaslanabilirlerdi, ama çoktan bu kadar yol gelmişlerdi. Kemik şeyleri korkunç bir hızla hareket ediyordu. Saniyeler içinde aralarındaki mesafeyi yarıya indirdiler. Artık yaklaşık yüz metre uzaktaydılar.

"Su," diye bağırdı Peter. "Gidin..."

Alice onu takip etti, koşarken çantasını telaşla karıştırdı. *Bir şeyler* yapması gerektiğini hissetti, kaderleri yaklaşırken öylece durup bekleyemezdi. Yığınlarca tebeşiri itti — işe yaramaz — battaniyesini

—işe yaramaz—iyot, kitaplar, hepsi işe yaramazdı. Elinde sadece av bıçakları vardı.

"Onları kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Peter.

"Hayır." Alice ona daha uzun olanı, kabzası önde olarak uzattı. Onları son dakikada bir hayır dükkanından satın almıştı; sadece bir kez kınından çıkarmıştı. "Nasıl kullanıldığını öğrenmek ister misin?"

Peter bıçağı eline aldı, kaşlarını çattı ve bıçağı kendine güven vermeyen bir şekilde beceriksizce önünde tuttu.

Kemik yaratıklar bir sıra halinde durdular. Öncekilerden çok daha az Lethe'den korkuyor gibiydiler, çünkü kıyıya kadar gelmişlerdi ve Alice ile Peter'ı kendileriyle su arasında sıkıştırmışlardı. Bu sefer daha çeşitliydiler; bazıları kedi yavrusu kadar küçüktü, bazıları kurt büyüklüğündeydi ve kafatasları her tür hayvandan yapılmıştı. Birkaç tanesi sevimli sayılabilecek bir şekilde başlarını eğdi; keşke göz çukurlarında hiçbir şey olmasaydı, keşke uzuvları diğer türlerin pençeleri ve dişleriyle sihirli bir şekilde güçlendirilmemiş olsaydı.

Alice çömeldi, çünkü bir dövüş sanatları romanında bunun kavgada yardımcı olduğunu okumuştu. Dizlerini bük, ağırlık merkezini alçalt, bu tür şeyler. Kendini aptal hissetti.

"Bekle," dedi Peter. "Hala... konuşmak isteyebilir."

Gerçekten de yaratıklar kıpırdamamıştı. Boyun eklemleri, Peter ve Alice'i süzerken tıklamaya devam ediyordu, sanki onların her ayrıntısını işliyorlardı. Alice, yaratıcılarının şimdi nerede olduğunu merak etti. Onların gönderilmesini bekliyor muydu, yoksa boş göz çukurlarından bakarak, sihirli bir bağlantı aracılığıyla bu şeyleri kontrol ediyor muydu?

"Merhaba," dedi Alice çekinerek. "Söylediklerimizi anlıyor musunuz?"

Kemik yaratıklar anladıklarını gösteren hiçbir işaret vermediler.

"Sadece geçiyoruz," dedi Peter. "Gördüğünüz gibi, biz... biz hayattayız. Ama size zarar vermek niyetinde değiliz."

Kemik yaratıklar çömeldi, saldırmaya hazırlanıyordu.

"Belki konuşabiliriz," dedi Peter. "Birbirimize yardım edebilir miyiz diye bir bakalım." Alice, "Biz de sihirbazız," dedi.

Yaratıklar birdenbire ortaya çıktı.

Alice etrafına bıçak salladı, ama yaratıklar o kadar çok yönden saldırdıkları için bıçağıyla isabet ettirmek zordu. Körü körüne bıçağı salladı ve metalin kemiğe çarpması iyi bir şey gibi göründü; belki de onları savuşturmayı başarmıştı. Ama o kadar çoklardı ki, nereye bakacağını bilemiyordu, sadece boynundan,

yüzünden, göğsünden uzak tutmaya çalışıyordu. Bir şey omzuna kondu. Acı patladı, beyaz sıcak, kör edici. Alice çığlık attı ve kemik gibi şeye çılgınca bıçak salladı. Bıçağı şans eseri bir şeye çarptı - hatta çok önemli bir şeye, çünkü kemik gibi şey havada savruldu ve suyun yanına düştü.

"Dikenleri al." Peter bacaklarına yapışan iki yaratığı kesiyordu.
Ayaklarının dibinde bir kemik yığını vardı. "Zayıf noktaları dene..."

Alice bıçağını daha sıkı tuttu ve nefes aldı, bir sonraki saldırıya hazırlanıyordu. Ama o anda bir şey fark etti. Uzaklaştırdığı yaratık kalkmıyordu. Bunun yerine, su kenarında karnı yukarıda yatıyor, kuyruğunu sallıyor, arka bacaklarını korkunç, aşırı büyümüş bir hamam böceği gibi sürükleyerek hareket ediyordu.

O anda aklına çılgın bir fikir geldi.

Üçlü bir kemik grubu, sanki onun başını ve omuzlarını aynı anda koparmak için hazırlanıyormuş gibi, önünde dizilmiş bir şekilde çömelmişti. Onlara sırtını dönmek intihar gibi gelse de, yerinde durmak yerine suya doğru koştu. Aşırıya kaçmamaya çalıştı, ancak Lethe'nin dalgaları öngörülemez bir şekilde yükseldi. Buz gibi su ayak bileklerini okşadı. Kafasının arkasında bir sızı hissetti. Kolunun üst kısmında daha keskin bir acı. Anıları kaçıyor muydu? Ne kaybettiğini anlayamadı, araştırmaya da vakti yoktu. Perpetual Flask'ını açtı, eğildi ve elinden geldiğince su aldı. Sonra dönerek etrafına yay şeklinde su sıçrattı.

Damlacıklar kemik gibi şeylerin üzerine yüksek bir cızırtı sesiyle çarptı. Anında geri çekildiler. Su, çarptığı yerde cızırdamaya devam etti. Bu ses üzerine Peter'a saldıran yaratıklar bile saldırıyı bıraktı ve geri çekildi, hep birlikte havlayıp sızlanmaya başladı.

"Evet," diye nefes nefese söyledi. "Bunu sevmediniz, değil mi?"

Kalan sürü bir araya toplanmıştı. Lethe suyu, en çılgın umutlarının ötesinde etkili olmuştu. Bütün uzuvların düştüğünü, eklemlerin parçalandığını gördü. Su, kirece bir şey *yaptı*, onu eritip aşındırdı, böylece bütün algoritma karardı, kurudu, güçsüzleşti. Bu kadar kolay olabilir miydi?

"Geri." Şişeyi salladı. "Geldiğiniz yere geri dönün." Sürü bir anda
birleşti ve Alice'e saldırdı.

Sadece yüzünü korumak için kollarını kaldırmaya vakti oldu. Her yerinden ısırıldılar; dişler giysilerine, omzuna, yanına, bacaklarına saplandı. Peter onun adını bağırdı. Kemik yığınlarının arasından onu kıyıda gördü, elini ona doğru uzatmıştı, ama çok geçti. Keskin bir şey kalçasını ısırdı. Ani bir hareketle döndü ve bileği burkuldu. Dengesi

kaydı ve o ve tüm sallanan kitle geriye doğru suya düştü.

Onuncu Bölüm

İyi misin?" Peter çılgınca yanaklarını okşadı. "Alice?"

Alice gözlerini açtı. Peter onu kıyıya çekmişti. Kemik benzeri şeyler sığ sulara dağılmıştı ve su, kireçtaşının etrafında şıpır şıpır sesler çıkarıyordu. Bazı kemik benzeri şeyler hala hareket ediyor, dışarı çıkmaya çalışıyordu, ama bacakları eklemlerinden kopuyor ve omurgaları omur omur parçalanıyordu. Alice, bedensiz parçaların tekmelediğini, seğirdiğini ve sonra suya battığını izledi.

Peter omuzlarından tutup salladı. "*Alice?*" Kız irkildi. "Oh. Evet?"

"Adım ne? Bugün tarih ne? En sevdiğin Beatles şarkısı hangisi?"

"Ben iyiyim." Alice kaşlarını çattı. Hafızasını kaybetmiş olsaydı, bunları bilemeyeceğini düşündü. Ama en azından kim olduğu ya da burada ne yaptığı konusunda kafası karışık değildi. Merdivenlere uzandı ve buldu. O, Cambridge'de yüksek lisans yapan Alice Law'dı; analitik büyü okumuştu. Peter ise Peter'dı. "Murdoch. Peter Murdoch. Yukarıda, bugün... 2 Ekim. Belki de 3 Ekim, günleri karıştırdım. 'Mister Postman.'" Alice başını salladı. "En sevdiğim Beatles şarkısını nereden biliyorsun?"

Peter rahatlamış bir şekilde geriye yaslandı. "Laboratuvarda sürekli onu dinliyorsun." "Ama kulaklık kullanıyorum."

"Kulaklıkların çok yüksek sesli." "Bir şey söylemeliydin!"

"Önemli değil." Peter ellerini Alice'in sırtının altına koydu ve oturmasına yardım etti. "Ama zevklerin çok tekrarlayıcı. Keşke bazen *Abbey Road'u* dinlesen."

"Oh, Tanrı aşkına."

Peter ayağa kalktı; Alice onun elini tutup kendini yukarı çekti. Başında kanın hızla dolaştığını hissetti, ama başka bir şey hissetmedi, kimliğinin önemli bir parçasını kaybetmiş olabileceğini düşündürecek hiçbir şey hissetmedi. Şakakları zonkluyordu, ama daha da kötüsü kolunun üst kısmındaki keskin ağrıydı. Aşağıya baktı, ön tarafında kan izleri ve ısırık izleri gördü ve sendeledi. "Tanrım. Oh."

"Hadi." Peter kolunu omzuna attı ve bir elini beline doladı. "Bu yağmurdan kaçalım."

ARZUDAN VAZGEÇMEK ÇOK ZORDU. Fırtına onları dışarı çıkarmak istemiyor gibiydi. Rüzgarlar çok şiddetli esiyordu ve yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki nefes almak boğulmak gibi geliyordu. Ayakta durmak bile büyük çaba gerektiriyordu, çünkü ayaklarını yere sıkıca basmadıkları sürece rüzgarlar onları mahkeme kapısına doğru sürüklemeye devam ediyordu. Alice nereye gittiklerini zar zor görebiliyordu; her şey uğultulu, ıslak bir duvardı. Tek yapabildiği, başını yağmurdan korumak ve Peter'ın koluna tutunarak bir adım bir adım ilerlemekti. Ama sonra, geldiği kadar çabuk geçti. Rüzgarlar dinmiş, yağmur hafiflemişti; birkaç adım daha attılar ve gökyüzü tamamen açıldı. Alice, yukarıda hâlâ o gürültülü bulutları görebiliyordu, karanlık ışıkla düzgün, düz bir çizgiyle ayrılmıştı.

Orada, Lethe'nin güvenli bir mesafesinde, Arzu ve Açgözlülük sınırında kamp kurdular. Peter ateş yaktı. Alice deli gibi titreyerek oturdu ve kendini tekrar insan gibi hissedene kadar kurudu.

Öksürdü. "Suyundan biraz alabilir miyim?"

"Tabii ki." Peter, Perpetual Flask'ını uzattı. "Kuduz falan değilim."

"Su şişesinden kuduz olacağını sanmıyorum." Kapağı açtı. "Bundan sonra paylaşmak zorundayız."

Kendi matarası nehre batmıştı. Lethe suyu kapağındaki Pentagramlara girmişti ve artık dolmayacaktı.

"Sorun değil, birlikte kaldığımız sürece." Peter boğazını temizledi. "Peki. Artık biraz nefes aldın, sana bir şey sorabilir miyim..."

"Hayır, teşekkürler."

"Ama emin olmalıyız. Yani..." Öne doğru eğildi, gözleri endişeyle büyümüştü. "Emin olmak istemiyor musun?"

Alice emindi. Oturduklarından beri düşüncelerini araştırıyor, boşluklar arıyordu. Ama kafasındaki ağrı artık azalmıştı ve onunla birlikte hiçbir şey gitmemişti. Hafızası, kötü kilitlenmiş bir sandık gibiydi, kilidi zorluyordu, her zaman patlayacak kadar doluydu. Bir şey sızmış olsaydı bunu anlardı, diye düşündü. Rahatlamayı hissederdi. "Hiçbir şey gitmedi, söz veriyorum."

"Ama nereden *biliyorsun*?" Tereddüt etti.

Kimseye söyleme. Bu anı çok canlıydı. Profesör Grimes bunu sadece bir kez söylemişti, ama bir kez yeterliydi. Ama başka nasıl açıklayabilirdi? Peter'ın Lethe'de sıçramasını istemiyordu, çünkü *o* kesinlikle bağışık değildi.

Bu onu çok büyük bir belaya sokardı. Ama Peter'ın Arzu Mahkemesi'ndeki patlamasını, o açıklanamayan öfkesini düşündü ve belki de Peter'ın herkesten daha iyi anlayabileceğini düşündü.

"Sanırım bağışıklığım var," dedi. "Lethe'ye karşı."

"*Nasıl* bağışıklığın var?"

Parmaklarını kumda gezdirdi. Bunu yüksek sesle söylemek çok zordu. Hiçbir şeyi yüksek sesle söylememe konusunda çok deneyimliydi; aslında doğru kelimeleri bulmak ve sonra söylemek zordu. İlk içgüdüsü, gerçeği dolambaçlı bir şekilde anlatmaktı. "Şey, ben hiçbir şeyi unutmam."

"Hepimizin hafızası iyidir Law, ama Lethe..." "Hayır,

demek istediğim, ben hiçbir şeyi unutamıyorum."

"Bu ne anlama geliyor..."

"Bak." Sol kolunu sıvadı ve üst kolundaki deriyi görebilmesi için pozisyonunu değiştirdi. "Bu bana izin vermiyor."

O baktı. Sonra o kadar keskin bir nefes aldı ki Alice gözlerini kırptı ve başka yere döndü.

Derisine, düzgün beyaz harflerle mükemmel bir daire şeklinde kazınmış kalıcı bir pentagram vardı.

Büyü asla sonsuza kadar sürmezdi. Etki alanı çizerdiniz, içine bir nesne koyardınız ve büyü bittiğinde nesneyi geri çıkarırdınız. En yetenekli büyücüler, saatlerce, hatta Perpetual Flasks durumunda haftalarca süren büyüler yaratabilirdi, ancak nesneler güçlerini yitirdikten sonra her zaman pentagramın içine geri koymak gerekiyordu. Dahası, pentagramlar mürekkeple değil tebeşirle yazılırdı; doğası gereği uzun süre dayanamazlardı. Süpürgeler, fırçalar, rüzgâr esintileri, hapşırıklar gibi sürekli tehdit altındaydılar. Pentagramdaki her harfin her bir çizgisi önemliydi ve en ufak bir leke, onu çizmek için harcanan tüm emeği boşa çıkarırdı. En iyi büyücüler, ertesi sabah kazaları önlemek için her günün sonunda çalışmalarını silerlerdi. Bu, büyük bir tebeşir israfıydı, ancak başka çare yoktu. Büyü geçiciydi. Dünyayı bir anlığına kandırırdınız, sonra her şey eski haline dönerdi.

Profesör Grimes, büyücülüğün bu temel kuralına karşı gelmeyi kariyerinin amacı haline getirmişti. Yalanı sürdürmek istiyordu. Ve Alice ile birlikte, canlı insan derisine kazınmış pentagramların ömür boyu etkisini koruyabileceğini kanıtlamıştı. Ya da en azından bir yıl ve devam ediyordu - şu ana kadar bildikleri tek şey buydu.

Peter dövmeye uzun süre baktı. Ellerini kaldırdı ve Alice izin verince, parmaklarıyla derisini yoğurarak dürttü ve çimdikledi. Sonunda, "Bu senin el yazın değil," dedi.

"Hayır. Kimin olduğunu tahmin et."

Yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. "O mu yaptı?"

"Ben istedim," dedi ve göğsünde sıcak, şiddetli bir titreşim hissetti. Evet, bu doğruydu, bunun doğru olduğunu biliyordu. "Ben izin verdim."

ALICE VE PROFESÖR Grimes o yaz İtalya'da böyle geçirdiler.

O hayvanlarla başlamıştı. Önce fareler ve kobaylar, sonra kediler ve köpekler titrek derilerine kadar tıraş edildi. Avrupa'da hayvan araştırmalarına ilişkin kurallar daha gevşekti; sokaklar başıboş hayvanlarla doluydu. Alice, o tıraşlanmış, çıplak derileri üzerine dövme iğnesini batırırken saatlerce kedileri yerinde tuttu. Cesetlerin imha edilmesinden de o sorumluydu; Venedik'teki tüm *spazzino* toplama noktalarını iyi tanıyordu.

Ancak hayvanlar üzerinde yapılan deneylerin sorunu, daha düşük seviyeli canlıların *yapabileceklerinin* sınırlı olmasıydı. Onları daireler çizerek koşturabilir, açlık veya acı testlerine maruz bırakabilirdiniz, ama sonuçta bunun ne kadar etkili olduğunu bilemezdiniz. Bir kedinin ödülün hangi bardağın içinde olduğunu hatırlaması kimin umurunda olurdu ki? Daha ifade gücü yüksek bir şey daha iyi olurdu. En azından konuşabilen, yaşayan-ölü enerjinin enjeksiyonunun vücuda ne *yaptığını* söyleyebilen bir şey. Hiçbir şey hissetmediğini, içinden yandığını söyleyebilen bir şey.

Alice, sıranın sonunda iğnenin kendisine geleceğini her zaman biliyordu. Profesör Grimes başka türlü bir iddiada bulunmamıştı. Başından beri tam olarak bilgilendirilmiş rızasını özgürce vermişti ve ona göre bu her şeyi yoluna koyuyordu. Bu, kontrolü ona veriyordu. Ve Profesör Grimes'ın bunu güvenli ve iyi bir şekilde yapacağına güveniyordu.

Hem işlem sırasında hem de önceki gece çok iyiydi. Ne kadar korktuğunu, tereddütlerini belli etmedi. Bunun onu sadece kızdıracağını biliyordu. Korkudan ağladığında, bunu otel odasının mahremiyetinde yaptı. Oh, ama o ölmek istemiyordu. Aklını kaybetmek istemiyordu

aklını kaybetmek istemiyordu. Ama bunu kendine sakladı. Sabah sakin, uysal ve itaatkârdı. Mükemmel bir boş levha gibiydi.

Kendine sürekli şunu hatırlatıyordu: *Bir kediyi öldürdüğümüzden bu yana tam iki hafta geçti*

.

Başlamadan önce ona anestezi teklif etti, ama o lokal enjeksiyonu bile reddetti. Yerel anestezi bile reddetti. İşlem boyunca konuşmaya ve tepki vermeye devam etmesinin önemli olduğunu biliyordu. Uyanık kalmalı, deneyimin her anını kaydetmeliydi. İğnenin derisine her batışını, canlı-ölü tebeşirin her yanığını hissetmesi gerekiyordu.

Cildinde çalışırken çok nazik ve cesaret vericiydi. Her irkildiğinde omzunu okşadı, alçak sesle yatıştırıcı sözler mırıldandı. "Harikasın. Çok iyi gidiyorsun. Kıpırdama canım. İşte böyle. Neredeyse bitti." Acı çok şiddetli olduğunda durdu; ona ihtiyacı olduğu kadar mola verdi. Daireyi kapattığında ve kız, yaşayan ölü enerjinin vücudunu sarmasıyla inleyerek dizlerinin üzerine çöktüğünde, onunla birlikte eğildi, sırtına daireler çizerek ovuşturdu ve kız yere kan kusarken saçlarını başının arkasında topladı.

Deney büyük bir başarıydı.

Alice'in ateşi düştüğünde ve bilincini geri kazandığında, Profesör Grimes ona bilmediği dillerle yazılmış bir dizi levha gösterdi, her birini üç saniye boyunca, sonra da levhalardaki yazıları tahtaya yazmasını istedi. Alice hepsini hatasız bir şekilde kopyaladı. İki hafta sonra, bu kez levhaları göstermeden aynı şeyi yapmasını istedi ve Alice yine hepsini mükemmel bir şekilde kopyaladı.

O hafta, keşiflerle dolu heyecan verici bir haftaydı. Hafızasının sınırları varsa da, henüz onları keşfetmemişti. Bir akşam altı kitapla oturup, her satırı dikkatlice okuduğu sürece, hepsini hafızasına kazıyabilirdi. Zihni artık bir ansiklopedi gibi çalışıyordu. Birdenbire Fransızca veya Arapça akıcı bir şekilde okuyamazdı, ama yeterince uzun süre otururbut, zihinsel sözlükleri karıştırarak oldukça iyi çeviriler yapabilirdi. Önünde koca bir dünya açılmıştı. Kiril alfabesini, Macarca'yı, Nastaliq'i öğrendi. Lineer B'yi öğrendi.

Elbette acı veriyordu. Acı hiç dinmiyordu; sadece kolundan şakaklarına geçerek sürekli bir zonklama haline dönüşmüştü. Zihni, asla vazgeçemeyeceği şeylerle dolu, gergin ve yorgun hissediyordu. O güne kadar, insanların işlev görebilmek için unutmaya ihtiyaç duyduklarını fark etmemişti. Artık zihninden milyonlarca garip anıyı silemiyordu.

Herhangi bir günde karşılaşılan olaylar. Menüyü yanlış okumak. Şarabını dökmek. Cüzdanını düşürmek, postane kuyruğunu bekletmek. Zaten çok endişeli bir kişiliğe sahipti ve şimdi zihni, tanıştığı her insanla yaptığı her hatayı acı verici ayrıntılarla yeniden yaşamaya zorluyordu.

Ancak bunun faydaları, maliyetlerinden çok daha ağır basıyordu, çünkü hangi akademisyen onun mükemmel hafızası için her şeyi yapmazdı ki? Herkesin bilgisayar makinelerinden heyecan duyduğu bir çağdı ve Alice de bunlardan biri olmuştu. Uyum sağlayacaktı; başka seçeneği yoktu.

"Bunu kimseye söyleyemezsin," diye talimat verdi Profesör Grimes. "En azından uzun bir süre. Bu çok önemli, Alice. Artık savaş zamanı gibi değil. Kraliyet Akademisi artık çok muhafazakar ve eğer biri öğrenirse, sertifikamı kaybederim. Bu bölümde çok sayıda düşmanım var. Herhangi biri bu bilgiyi beni yok etmek için kullanır. Bir söylenti bile çıkmamalı. Dikkatli olmalısın."

Aslında bu, Alice için büyük bir darbe oldu, çünkü içten içe bunu tüm dünyaya duyurmayı umuyordu. En derin ve en saçma fantezilerinde, Profesör Grimes onu bir vodvil sanatçısı gibi konferans turlarında tanıtıyordu. O, Büyük Grimes olacaktı; Alice ise onun Göz Kamaştırıcı Yaşayan Pentagramı.

Ama burada ciddi büyüden bahsediyorlardı ve o küçük bir kız değildi. "Tabii ki," dedi ve kolunu kollarının üzerine çekti.

"Çok iyi." Omzuna hafifçe vurdu. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Venedik'ten döndüklerinde, Grimes başka projelere yöneldi. Bir hafta sonra Alice'in hafızasını test etmekten sıkılmıştı. Pentagramının işe yaradığını doğrulamıştı ve artık dikkatini, bu sonuçla yararlı bir şey yapabilmek için yıllarca sürecek olan ara kanıtları yayınlama sürecine, yani tüm küçük engelleri aşmaya verebilirdi. Alice ikincil öneme sahipti. Dövmesinin durumunu kontrol etmeyi bıraktı; dönem başlangıcında, dövmeden bahsetmeyi bıraktı. Onların küçük sırrı. Ve böylece Alice, Profesör Grimes'ın tüm öğrencileri arasında onu en çok sevdiğini bilmekle yetinmek zorunda kaldı. Kanıt, derisinin üzerine yazılmıştı.

"ACITTI MI?" DİYE SORDI PETER.

"Sadece biraz. Ben iyiyim."

Ona yanıklarından bahsetmedi. Dövmesinin etkisi, Gotik romanlarda vampirlerin yeniden doğuşunun anlatıldığına benzerdi: tüm duyuları

daha keskin, dünya parlak ve ışıltılıydı. Uyandığında, beynine kalıcı olarak kazınan bir dizi ayrıntıyı hatırladı. Profesör Grimes'ın yüzü onun yüzünün üzerindeydi, hevesli, endişeli, keskin, karanlık gözlerinde asla unutamayacağı bir açlık vardı.

Ve ona selden bahsetmedi: acımasız anıların geçit töreni, sürekli rastgele çağrışımlar, neyin ilgili neyin ilgisiz olduğunu ayırmak için harcadığı muazzam çaba. Görüşünün sonsuz ekranlardan oluşan bir roller coaster yolculuğuna dönüştüğünü, her televizyon programının aynı anda oynadığını ona söylemedi. Beyninin onu elma, dodgeball ya da kanlı, atan bir insan kalbi olarak değil, domates olarak tanıması için basit bir domatese yoğun bir şekilde odaklanması gerektiğini ona söylemedi. Kendini yıkamada kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu, dikkatini her kaybettiğinde bunun nasıl olduğunu ona söylemedi. Ona, *kim olduğumu, nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlamak için saatlerce bir merdiven inşa etmek zorunda olduğumu* söylemedi. Sonuçta o ona yardım edemezdi; sadece ona acıyabilirdi, bu yüzden bunun bir anlamı olmadığını düşündü.

"Neden kimseye anlatmadığını anlıyorum." Peter çok yavaş konuştu. Kafasında kelimeleri özenle seçiyor, onu kırmamak için dikkatlice euphemismler kullanıyor gibiydi. "Bu... bu çok karmaşık bir durum."

"Aslında göründüğü kadar kötü değil." Alice'in sesi savunmacı bir ton aldı. Olanları büyük bir trajediymiş gibi paylaşmak istememişti. Departmanındaki kadınların, sanki orada olmak istememişler gibi şikayet etmelerinden nefret ediyordu. Peter'ın ona şu anda bakışından nefret ediyordu; onun acıma duygusu onu rahatsız ediyordu. "Yani... o ne yaptığını biliyordu. O her zaman ne yaptığını bilir, aksi takdirde asla risk almazdı." Bu, yazıtın yapıldığı günlere kadar kendine söylediği şeydi, tıraşlanmış kedilerin cesetlerinin kabuslarına girmesini engellemek için. "O çok dikkatliydi."

"Sana bunun onun iyiliği için değil, senin iyiliğin için olduğunu söyledi mi?"

"Tabii ki hayır." Alice bunu da nefret ediyordu, insanların sık sık Profesör Grimes'ın öğrencilerinin hiçbir şeyden haberi olmayan çocukça tarikat üyeleri olduklarını varsaymalarını. "Sana söyledim, bunu yapmak istedim."

Onun sertliği Peter'ı şaşırtmış gibi görünüyordu, çünkü özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Sadece soruyordum."

"Beni zorlamadı," diye tekrarladı.

"Evet, bahsetmiştin..." Peter gözlerini sık sık kırpıyordu. "Üzgünüm, kafamda bir araya getirmeye çalışıyorum. Bu çok... Yani, seni o duruma soktuğuna inanamıyorum."

seni o duruma soktuğuna inanamıyorum."

Tanrım, diye düşündü Alice. O *lafı söyleme.*

Bir keresinde New York'ta bir konferansta, Princeton'dan genç bir doktora sonrası araştırmacı, Alice'le, az önce katıldıkları bir panel hakkında neredeyse otuz dakika boyunca canlı bir sohbet yapmıştı. Bu, Alice'in Profesör Grimes'ın laboratuvarında çalıştığını söylemeden önce, odadaki tek iki kadın oldukları için, onaylayıcı ve dostça bir sohbetti. Doktora sonrası araştırmacının tüm tavırları o anda değişti. Alice'i baştan aşağı süzerken geri çekildi, gözleri acıma ile kırıştı. "Ah canım," dedi. "Demek sen de biliyorsun... şey, bilirsin."

Alice çok iyi biliyordu, çünkü bu onun ilk konferansı değildi ve şimdiye kadar her şeyi duymuştu. Grimes kötüydü, Grimes zehirliydi, *falan filan*. Ruhunun bir kısmı, böylesine kötü şöhretli bir danışmanla ilişkilendirilmekten gerçekten gurur duyuyordu. Diğerleri çok sıkıcıydı. Profesör Grimes en azından biraz kişiliğe sahipti.

Alice en sıradan, en masum gülümsemesini takındı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Postdoktor, garip bir şekilde kıkırdadı. "Elbette ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum, bilmem gereken bir şey mi var?"

Postdoktor, odadaki herkese bakarak, sanki dinleyen var mı diye kontrol ediyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Şey... yani... özür dilerim, herkesin konuştuğunu sanmıştım. Eğer konuşmuyorsanız..." Sonra sözleri kesik kesik çıktı ve bu Alice'e büyük bir tatmin verdi. "Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim. Aptalca davrandım."

"Önemli bir şey söylemeyecekseniz, insanların arkasından dedikodu yapmamayı öneririm." Alice, retorik bir zafer kazanmış gibi hissetmişti, ama aslında tek yaptığı, yeni filizlenen bir dostluğu mahvetmekti. Eve döndüğünde bu doktora öğrencisinden bir daha haber almayacağını biliyordu, bu da üzücüydü, çünkü onun alanındaki kadınlar birbirleriyle karşılaştıklarında ittifak kurmaları gerekiyordu. Umursamadı. Bu köprüyü yakmış olmaktan duyduğu memnuniyet muhtemelen yanlış bir tepkiydi, ama o anda tek hissedebildiği, kafasına kanın hücum etmesinin verdiği iyi duyguydu. "Ama teşekkür ederim."

Aynı muhalif tavır, Peter'a soğukkanlılıkla "Ben *pozisyonlara getirilmedim*" demesine neden oldu.

"Tamam, tamam, sana inanıyorum." Peter, hakkını vermek gerekirse, hemen konuyu değiştirdi. "Peki sence bu seni daha iyi bir akademisyen yapıyor mu? Pentagramı kastediyorum."

"Elbette faydaları var." Tereddüt etti, hafızasındaki çelişkiler yığınını nasıl çözebileceğini, zihninde çok fazla şey tutmanın her zaman iyi bir şey olmadığını, çoğu zaman onu kafa karışıklığına ve şaşkınlığa sürüklediğini, hiç olmamış olmasını dilediği şeylerle yüklediğini nasıl açıklayabileceğini düşündü. "Biraz daha az ölümlü hissediyorum. Daha az yanılabilir. Çoğu zaman."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ama sanırım her şeyden çok beni... korkutuyor. Sanki hile yaparak uzman olmuşum gibi, saatlerce ezber yapmayarak önemli bir şeyi kaybetmişim gibi. Bu bilgi hazinesine sahibim, ama onu nasıl sıralayacağımı bilmiyorum. Ve bir şekilde, bu süreç olmadan kazancım da o kadar iyi olmuyor. Bunun için ter dökmek zorunda kalmadıysam, sayılmaz."

"Law, bu delilik."

Omuz silkti. "Ben Grimes'ın öğrencisiyim."

“Kesinlikle öyle.” Ateşe bakarak gözlerini kırptı. Söylemek istediği şeyi yeniden düşünürken ağzını birkaç kez açıp kapattı ve Alice, bir başka ahlaki suçlama için kendini hazırladı. “Profesör Grimes... Grimes sana hiç doğru olmadığını düşündüğün başka bir şey yapmanı istedi mi?”

"Bu benim tek dövmem. O hiç..."

"Hayır, demek istediğim o değil. Şey..." Kolları yıpranmış olan kollarını çekiştirmeye başladı. Endişelendiğinde hep böyle yapardı, hatırladı. Ama bu, onun endişeli olduğu anlamına geliyordu. Bu onunla ilgili değildi, kendisiyle ilgiliydi. "Sadece yasadışı değil. Ama bir şey... Bilmiyorum. Vicdansızca gelen şeyler."

Alice, Venedik'teki fareleri, sefil, seğiren bedenlerini düşündü. Kafesten bir tane daha çıkarmak için uzandığında çığlık atıp kaçışmalarını. Sanki laboratuvar masasında neler olduğunu tam olarak biliyorlarmış gibi, sanki o tebeşirin ne yapacağını biliyorlarmış gibi. Kireç derilerini yakarken, onlara en hızlı ve en kolay ölümü sağlamak için omurgalarını yerinden çıkarmakta çok ustalaşmıştı; acıyı tam olarak hissedemeden sinir kordonlarını kesmekte. Eğer bu konuda etik bir vicdan azabı hissetmiş olsaydı, sonunda umursamayı bırakmıştı. Laboratuvarda her şeye alışırsınız. Ne de olsa, onlar sadece farelerdi.

"Hayır," dedi. "Neden? Sana hiç sordu mu?"

Peter kolunu endişeyle okşamaya devam etti. Birkaç dikişi sökmüştü. Alice, onu durdurmak için eline vurmak üzereydi ki, sonunda Peter, "Benden bir insan kalını bulmamı istedi," dedi.

"Ne?"

"Canlı bir hastadan değil." Peter endişeyle ellerini salladı. "Bir cesetten. Anatomi derslerinde kullandıkları cesetlerden birinden."

"Hâlâ öyle mi yapıyorlar?"

"Tabii ki, ameliyatları nasıl yapıyorlar sanıyorsun?"

Bu, Alice'e şimdiye kadar yaptığı her şeyden çok daha kötü geldi. En azından onun tek kurbanı kendisiydi. "Görünüşe göre bazı hakları ihlal etmişsin."

"Ölülerin hakkı yoktur."

"Bu tartışılabilir, ama nasıl, neden, yani, *ne halt yedin* Peter?"

"Bilmiyorum." Peter omuz silkti. "Genel olarak bakıldığında, çok önemsiz bir şey gibi görünüyordu. Belki de sen de dövmeni öyle düşünmüştün. O... biz bir şey üzerinde çalışıyorduk... hiçbir sonuç çıkmadı, ama bir süreliğine potansiyeli var gibi görünüyordu. Ama... bilirsin, tebeşir organik maddelerle farklı etkileşime girer. Emin olmak için bir insan organına ihtiyacımız vardı."

"Bir kolon çaldın." Alice bunu kabullenemiyordu. "Bir insan kolonunu!"

"Şey. Üç ya da dört tane."

"Tanrım, Murdoch."

"*Hayır* diyemezdim."

"Bunu bildirebilirdin," dedi. "Bu etik kurallara aykırı. Dekanın dikkatine sunabilirdin."

Sessizlik. Birbirlerine baktılar ve sonra kahkahaya boğuldular. "Çok zor muydu?" diye sordu Alice.

"Aslında hayır. Zor olabileceğini düşünmüştüm, ama içeri girdim ve ihtiyacım olanı aldım. Üç kişi beni gördü, ben de el salladım, onlar da el salladılar."

"Doğru gibi görünüyor."

"Çılgınca olduğunu biliyorum," dedi Peter. "Muhtemelen yapmamalıydım. Hayır demek hiç aklıma gelmedi."

"Biliyor musun, eskiden tüm ders notlarını bana yazdırırdı," dedi Alice. "O dikte ederdi, ben yazardım. Kendimi sekreter gibi hissederdim. Hayır demek de hiç aklıma gelmezdi."

"Oh, o hiçbir şey. Bir keresinde, kendisi yapmayı unuttuğu için bir öğleden sonra altmış tane lisans sınavını notlandırmamı istedi."

"Bir keresinde, ne kadar para harcadığımızı hesaplayabilmek için tüm tebeşir tozunu temizleyip tartmamı istedi."

Peter kıkırdadı. "Bir keresinde, hiç uyarmadan kafama tam şarjlı bir kondansatör attı."

“Sana çarptı mı?” diye sordu Alice endişeyle.

"Sadece ellerime çarptı. Onu yakalamaya çalıştım, şarjlı olduğunu bilmiyordum. Şokun etkisiyle yere yığıldım ve saçlarım saatlerce diken diken oldu. Onu hiç bu kadar gülerken görmemiştim."

"O benim kafama hiçbir şey fırlatmadı." Alice bunun kendisini üstün mü yoksa kıskanç mı hissettirdiğine karar veremedi.

"Sadece kondansatördü," dedi Peter. "O tek seferlikti. Gerisi çoğunlukla, bilirsin, sözlüydü."

"Doğru. Sen bu iş için uygun değilsin. Fonların boşa harcanıyorsun. Burada olmak istemiyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Evet, bunu çok sever. Bir keresinde, Almanca öğrenene kadar değersiz olduğumu söyledi."

"Öyle mi?"

"O öğleden sonra bir konuşma kılavuzu aldım ve bütün gece uyumadım." Peter'ın sesi titredi ve Alice ona endişeli bir bakış attı, sonra onun ağlamaktan değil, kıkırdamaktan boğulduğunu fark etti. "Sonra ertesi sabah ona 'Wie geht's' diye selam verdim ve o... o bana deliymişim gibi baktı."

"*Lebensmüde*," dedi Alice.

"*Sitzfleisch*," dedi Peter.

Bu, ikisini de kahkahalara boğdu.

"Tanrım." Alice ellerini yüzüne bastırdı. Elleri ıslaktı. Gülmekten ağlıyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı; insanların gülmekten ağladığını bilmiyordu. "Bizi konuşurken duyan olursa, her şeyi dekana rapor eder."

"Oh, biliyorum! Uygunsuz öğretim üyesi-öğrenci ilişkileri. Güç suistimali. Bu tür şeyler."

"Bu dili sevmiyorum. Sanki çocukmuşuz gibi gösteriyor."

"Çaresiz kurbanlar."

"Neye bulaştığımızı bilmiyorduk."

"Gözleri kapalı." Peter ona yan gözle baktı. "Biliyor musun, onun cenazesine gittim."

"*Hayır*, gerçekten mi?"

"Gerçek cenazeye değil. Ailesi falan yoktu. Sadece üniversitenin anma törenine."

Alice davetiyeyi gördüğünü, uzun süre ona baktığını ve sonra onu küçük parçalara ayırdığını hatırladı. "Sanırım gitmeyi unuttum."

Bu bariz bir yalandı, çünkü o hiçbir şeyi unutmazdı, ama Peter ısrar etmedi. "Doğru, seni orada görmedim."

"Nasıl geçti?"

"Çok tuhaftı," dedi Peter. "Onun ne kadar nazik, muhteşem ve cömert olduğunu anlatan övgüler söylüyorlardı - bilirsin, sıradan şeyler, herhangi birini tarif ediyor olabilirdiler. Dekan onu efsanevi bir öğretmen olarak nitelendirdi. Helen Murray ayağa kalktı ve onun ne kadar zeki olduğunu anlatan tüm o basmakalıp sözleri söyledi. Onun arkasından onun hakkında ne derdi biliyor musun?"

"Onun bir akademisyen gibi davranan bir eş kiralayıcı
olduğunu mu?" "Evet, onu da. Ama aynı zamanda, kıçı
olmayan Thatcher." Alice kıkırdadı.

"Her neyse," dedi Peter, "bütün bu süre boyunca, onu tanıyan tek kişinin biz olduğumuzu düşünüyordum. Onun her yönünü. İyi, kötü, komik ve tüm çelişkilerini. Onun dürüst tarafını. O sadece laboratuvarda gerçek kendisiydi. En kötü anlarında bile. Sinirli olduğunda, zorba davrandığında bile, her şeyde. Tek umursadığı şey gerçeği bulmaktı. Gerçeğin önünde ağladı ve secde etti. Ve biz onun bu tarafını tanıdık. Bunun için kendimi çok şanslı hissediyorum."

“Tanrım.” Alice avuçlarını yüzünün yanlarından aşağı doğru çekti. “Ne zorba bir adamdı.”

"Ama o *bizim* zorbalıktı."

"Evet."

“Yani, onun yüzünden cehennemdeyiz.”

“Onun *için*.”

"Doğru."

Birbirlerine, çok uzun bir yolculuktan geçmiş, ortak bir generale olan sevgileriyle birleşmiş piyadeler gibi kardeşçe sevgiyle baktılar. Alice, Atinalılar Truva'nın yağmalanmasından sonra evlerine döndüklerinde, on yıl boyunca eşlerini ve çocuklarını geride bıraktıklarında, tüm bunları sadece Agamemnon için yaptıklarında böyle hissedip hissetmediklerini merak etti. Savaşın buna değer olup olmadığını, hatta tüm bunların ne için yapıldığını söyleyemezlerdi. Ama kesinlikle, dünyada hiç kimsenin anlayamayacağı

anlayamayacağı zorlu deneyimler, bir anlam ifade ediyor olmalıydı. Aşırı koşullara dayanma yeteneğinde bir tür erdem vardı. Karakterin kanıtı. Öyle bir şey.

Ve belki de onlar Grimes'in piyadeleri, ölmekte olan bir düzenin piyadeleridir. Grimes kesinlikle onlara öyle hissettiriyordu. Büyü artık gözden düşmüştü, onlara sık sık söylediği gibi, bu çökmekte olan bir medeniyetin işaretlerinden biriydi. Bu konuyu o kadar sık dile getiriyordu ki, onlar da ezbere biliyorlardı. İnsanlar eskiden devlerdi, ama her yeni nesil ile birlikte bu devler giderek küçülüyordu. Aristoteles mantığı, Öklid geometriyi, Kant sistematik akıl yürütmeyi icat etmişti. Ondan sonraki düşünce kazanımları ise önemsizdi. Artık kimse bütün bir sistem icat etmiyordu; ancak öncekileri kurcalayabiliyorlardı, tabii eski çağları yeterince iyi anlayabilirlerse. Onların nesli, en çökmüş ve en aptal nesildi. Grimes'in nesli en azından savaş büyücüleriydiler; pratik uygulamalarda bu alanı büyük adımlarla ilerletmişlerdi. Ama Alice ve Peter'ın nesli felsefi ayrıntılar üzerinde tartışıyordu. Oyuncak şirketleri için gösterişli aletler yapıyorlar. Aralarından en iyileri Vegas'ta ikamet etmek istedi; en kötüleriyse danışman oldu. Şüphesiz, büyü gerileme dönemine girmişti. Ve bu, çocukların okumayıp ekran başında salya akıtarak oturduğu, sanatçıların rastgele boya sıçratıp kendilerini Michelangelo'nun eşi olarak gördüğü bir dünyanın sadece bir belirtisiydi. Onlarınki bilgili insanların dünyası değildi; sürekli araştırmaya ilgi gösterilmiyordu; onların çağdaşları sadece magazin dergileri, dedikodu ve eğlence istiyordu. Medeniyetin çöküşü, yaklaşan kıyamet... Atalarının büyüklüğünü unutmuşlardı, anlamsız küçük tartışmalara hapsolmuşlardı; çıkamıyorlardı, artık kimse nasıl düşüneceğini bilmiyordu. Bu noktada, her zaman şaraptan sarhoş olur ve bu yüzden daha güçlü olurdu; onlar da suçlu gibi, onun yanıldığını kanıtlamak için çaresizce dinlerlerdi. Nasıl devler olabilirdi? Bunun için deha, muazzam çaba ve karışık dünyalarının enkazının üstüne çıkıp bulutların üstünü net bir şekilde görebilmek için manastır hayatı gibi bir adanmışlık gerektiğini söyledi. Bunu yapabilirler miydi? Eskinin cesaretini geri kazanabilirler miydi, inancını koruyabilirler miydi?

Ona yapabileceklerine söz verdiler.

Mesele şu ki, Profesör Grimes herhangi birini eziyet etmemişti. *Onları* eziyet etmişti. Çünkü onlar buna dayanacak kadar güçlüydüler. Çünkü inançlarını korumuşlardı. Çünkü onlar özeldi, çabaya değerdi ve çünkü o onlarla işini bitirdiğinde ne hale gelecekleri çok göz kamaştırıcı olacaktı.

Tersine, Profesör Grimes'ın Peter'a da aynı şekilde deli gibi davrandığı için mutlu oldu. Bu, kendisini daha az... yanlış hissettirdi. En azından, Profesör Grimes'ın bunu yaptığı tek kişinin kendisi olmadığına dair bir kanıttı. Ve buna evet demenin değer olduğunu düşünen tek kişi de kendisi değildi.

Ve gerçekten de, Profesör Grimes'ın hangi cehennem mahkemesine mahkum edildiğini tahmin etmek zordu. Tüm suçlarına rağmen, Alice'in bir parçası onun asla yanlış bir şey yapmadığına derinden inanıyordu. Sadece onun için iyi olanı, herhangi bir öğrencinin bir öğretmenden beklediği şeyi yapmıştı.

"Biraz uyumalısın." Peter sırt çantasından kalın bir kitap çıkardı ve sırtı duvara yaslanana kadar yerini ayarladı. Dizlerini kendine doğru çekti, sonra dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Ben nöbet tutarım."

"Emin misin?"

"Oh, evet. Tolkien'i arkadaşlık olsun diye getirdim."

"Bana iki saat ver o zaman. Beni uyandır, sonra değiş tokuş yapabiliriz." Alice battaniyeyi omuzlarına çekti ve uzandı. O anda kendini çok gevşemiş ve boş hissediyordu; sadece yorgunluktan değil, aynı zamanda rahatlamış olmaktan da. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Artık saklanmak zorunda olmadığını hissediyordu.

Teşekkür ederim, Peter'a söylemek istedi. *Dinlediği için.* Ama göz kapakları ağırlaşmıştı ve karanlığa dalmadan önce sadece bu kelimeleri düşünebildi.

"BATI Cephesinde Her Şey Sessiz." Peter onu uyandırmak için salladı. "Ben de biraz uyuyabilir miyim?"

"Devam et," diye esnedi ve Peter battaniyeyi üzerine çekebildiği kadar çekince gülümsedi.

"Ayaklarım mı, göğsüm mü?" dedi. "Seçmek zorundayım. Sence hangisi?"

"Muhtemelen ayaklarını koru. Neyin gelip ayak parmaklarını kemireceğini asla bilemezsin."

"Beni korumaz mısın?"

"Bacakların çok uzun." Gülümsedi. "Onların geldiğini göremezdim."

Kendi kitabını çıkardı - sonunda sıra Proust'a gelmişti - ve Peter yanına kıvrıldı. Birkaç dakika sonra nefes alışı derinleşti, ağzı gevşedi ve Alice'in sevimli bulmaktan kendini alamadığı bir şekilde kıvrıldı. Peter tamamen köşeli biriydi. Uzun, gevşek uzuvları absürt, dengesiz bir karmaşa içinde birbirine dolanmıştı.

Peter uyurken çok komik görünüyordu: kaşları çatılmış, ağzı aşağı doğru kıvrılmış, sanki öfkeyle konsantre olarak uykuya tutunmaya çalışıyormuş gibi. Kirpikleri çok uzundu. Alice, Peter'ın kirpiklerine her zaman hayran kalmıştı. Bir erkekte hiç bu kadar uzun kirpikler görmemişti. Kirpiklerinin uçlarına parmak eklemlerini sürmek, sadece dokunmak istiyordu — kelebek kanatları gibi yumuşak olduklarını hayal ediyordu.

O kafasının içinde neler dönüyordu? O anda göğsünde bir sancı hissetti; eski, can sıkıcı, çözülmemiş bir sorunun acısı. Onu hiç anlayamamıştı. Bu akşam büyük bir ilerleme kaydettiklerini, artık en iyi arkadaş olduklarını düşünmektense, daha iyi biliyordu. Peter, insana böyle hissettirme konusunda yetenekliydi, sanki dünyada onu anlayan tek kişi sizmişsiniz gibi, siz de onu. Sanki ikiniz kendi düzleminizde var oluyormuşsunuz gibi. Sonra ertesi sabah tamamen bir yabancı gibi davranırdı. Sanki hiç konuşmamışsınız gibi. Bu şoku daha önce birçok kez yaşamıştı. Artık daha iyi biliyordu.

Yine de o anda ona çok yakın hissediyordu — ifşa ettikleri sırlar yüzünden olmasa da, en azından çok uzun zamandır onunla bu kadar dürüst ve samimi konuşmamış olması yüzünden.

Yanakları kızardı. Bu kesinlikle Cehennem'in etkisiydi, sonsuz kum tepeleri, dehşeti ve beraberinde getirdiği tüm yoksunluklar ve Peter Murdoch'un tüm alemde nefes kadar geçici olmayan tek varlık olması. Yine de eğilip avucunu onun yanağına koyma isteğinden kurtulamıyordu.

Bu onu dehşete düşürdü. Gözlerini kırptı ve etrafına bakındı, yapabileceği başka bir şey arıyordu. Peter'ın yüzünden, yayılmış ve gülünç halinden başka bakabileceği herhangi bir şey. Uyurken bir kolunu başının üzerine atma alışkanlığı vardı, tıpkı bir tablodaki İsa gibi; çenesi yukarı doğru, kurtuluşu bekliyordu. Tanrım. Ne talihsiz bir doğa kazası. İnsanların binlerce yıl boyunca evrimleşip, sonunda Peter Murdoch gibi olmaları şaşırtıcıydı.

Çantasından bir paket not çıkmıştı. En üstüne bir göz attı ve burnunu çektirdi. Notlarını ciltlenmemiş, düzensiz bir kağıt yığını halinde tutmak tam Peter'ın yapacağı bir şeydi.

Merakla notları çıkardı. Peter'ın çalışmalarını okumayı her zaman sevmişti; onun düşüncelerinin kendisininkilerle örtüştüğü veya farklılaştığı noktaları görmek eğlenceliydi.

İlk iki sayfa pentagramların eskizleriydi — cehenneme ulaşmak için dört başarısız yol ve bir başarılı yol. O bu teoremleri tanıdı;

haftalarca bu teoremleri çözmeye çalışmıştı. Onun çalışmalarını incelerken, aynı bulmacaları hangi aşamada ve nasıl çözdüğünü görürken tanıdık bir heyecan hissetti. Peter'ın süreci elbette dahiceydi. Çözümlerinin birçoğu kendisininkinden çok daha zarifti ve bir aşamada, görünüşe göre çözümü sezerek, kendisinin uğraştığı zorlu bir formülü atlamıştı. Sonunda, kendisinin kullandığı yöntemle aynı yöntemi kullanmaya karar vermişti: Ramanujan'ın Toplamı, Setiya'nın Değişiklikleri ile. Kendisinin ne yapmaya çalıştığını hemen anlamasına şaşmamak gerek. Tüm çalışmaları aynıydı.

Son birkaç sayfa tamamen mantıkla doluydu. Neredeyse onları atlayacaktı — mantığı sevmezdi ve sadece Mantığın Temelleri dersini almak mezuniyet şartı olduğu için bu konuda biraz bilgisi vardı — ama son sayfadaki bir şey onu durdurdu.

Son formülleri birkaç kez daire içine almış ve altını çizmişti. Bu, onun diğer el yazılarından çok farklıydı — aceleyle yazılmış, karalanmış, çoğu okunaklı bile değildi — bu sonuçlar çok önemli olmalıydı.

Bir önceki sayfaya geri döndü ve türevleri tekrar okudu, bu sefer elinden geldiğince hepsini deşifre etmeye özen gösterdi. Bu çaba başını ağrıtıyordu — dövmesini yaptırmadan önce mantık dersi almıştı ve sembollerin yarısını zar zor hatırlıyordu — ama sonunda karalamalar belirli bir şekle büründü.

Bu, organik değişim için bir büyüydü.

Elleri aniden soğuk terle yapış yapış oldu. Elleriyle aceleyle gömleğine sildi ve Peter'a baktı. Peter kıpırdamamıştı — bu onu şok etti, çünkü kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki kulakları sağır olmuştu.

Bunu ne zaman bulmuştu?

Bu kanıtları daha önce görmüştü. Kendisi de canlı değişim için denklemleri kovalamış, kütüphanenin en karanlık köşelerine kadar gitmişti, Semerkant'ın simya karalamalarından Wittgenstein'ın kayıp defterlerine kadar (kayıp değilmiş, fakülte kütüphanesinin özel bir odasında kilit altında saklanıyormuş). Bir haftalık araştırmanın ardından değişim konusunu bırakmıştı, çünkü bu konu açıkça bir çıkmaza girmiş gibi görünüyordu ve tüm referanslar kaybolmuş, yok edilmiş veya yanlış yere konmuş olarak ortaya çıkıyordu. Başka birinin onlardan önce bu konuyu ele aldığını fark etmeliydi.

İşte, tam önünde, hiç çözemediği bulmacanın son parçası duruyordu.

Sol tarafta Profesör Grimes'ın adı yazıyordu. Ve sayfanın altında, denklemin sağ tarafında, ilk dikkatini çeken şey vardı: kendi adı, açık ve kalın harflerle yazılmıştı. Sonra iki kez altı çiziliydi. Sonra üç soru işareti ile vurgulanmıştı.

Bu şüphesiz Peter'ın el yazısıydı. Onu daha önce birçok kez adını yazarken görmüştü. Etiketlerde. Onun not vermesi için bırakılan kağıt yığınlarında. Tahtanın köşesinde, ona yönelik küçük şakalarda. *Sevgili Alice. Ha ha.* Her zaman aynı örümcek gibi harfler, her zaman tamamen büyük harflerle; her zaman *c har*fi *e* harfine dolanıyordu.

Kendine organik değişim uygulayamazsın. Bu, büyünün değişmez bir aksiyomuydu. Pentagramın etkili olması için kullanıcısının sürekli bilincinde olması gerekiyordu. Mantıksal çelişkiye inanmaya istekli bir insan zihni gerekiyordu. Büyücüyü kasten yok eden hiçbir pentagram etkili olmazdı. Kendini ancak kazara parçalayabilirdin.

Aslında, büyü kullanarak kendini öldüremezdin. Alice bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu konuyu araştırmıştı. Pentagramları bir ruhu yok etmek için kullanabilirdin, ama bunu başka birine yapman gerekiyordu.

Eğer Alice.

Ağzını avucuyla kapattı, böylece Peter onun panik içindeki inlemesini duymayacaktı.

Gördüğü şeyin tek bir açıklaması vardı. Peter, onun ruhunu Profesör Grimes'ın ruhuyla takas etmek niyetindeydi.

Peter onu cehennemde hapsedecekti.

On Birinci Bölüm

Klasik mantığın tamamı iki ilkeye dayanır. Bunlar, Çelişmezlik İlkesi ve Dışlanmış Ortayıl İlkesi'dir. Çelişmezlik İlkesi, basitçe, iki çelişkili önermenin aynı anda doğru olamayacağını savunur. P ve P değil ikisi birden doğru olamaz. Kar yağıyor ve kar yağmıyor ikisi birden doğru olamaz. Alice ve Peter arkadaş ve arkadaş değil ikisi birden doğru olamaz. Schrödinger'in kedisi ya ölmüştür ya da ölmemiştir.

Orta Hali Dışlama Yasası, bir önermenin ya doğru ya da yanlış olduğunu savunur. Belirsiz bir orta yol yoktur. Aristoteles'in dediği gibi, cümleler anlamları bakımından belirsiz olabilir, ancak doğrulukları bakımından belirsiz olamaz. Dolayısıyla, Alice ve Peter'ın arkadaş olduğu ifadesi ya doğrudur ya da yanlıştır. Bu ifade, gizemli bir üçüncü şey olamaz.

Birçok sorun klasik mantığı çürütme tehdidinde bulunmaktadır. Örneğin, Sorites Paradoksu ve Yalancı Paradoksu, klasik mantığı gerçeğin ne anlama geldiğini yeniden gözden geçirmeye zorlayan zorlu bilmecelerdir. Klasik mantık, burada açıklamak için çok karmaşık olan ancak küme teorisinin bir çelişkisiyle ilgili olan Russell Paradoksu'na da henüz bir cevap bulamamıştır. Klasik mantık, özellikle karmaşık ve çetrefilli olan ve genellikle dışlanmış ortada yer alan insan ilişkilerine uygulanan bir dil olarak çökmektedir; bu alanda kimse haklı ya da haksız değildir ve hiçbir şey doğru ya da yanlış değildir. Sonuç olarak, klasik mantık şu ifadeyle ne yapacağını bilememektedir:

S: *Peter ve Alice arkadaştır.*

ALICE, Peter Murdoch'u ilk gördüğü anı her zaman hatırlayacaktı. İki yıl önceki Michaelmas Dönemi. Cambridge, altın sarısı sonbahar güneşinde muhteşem görünüyordu. Rüzgâr hoş bir serinlikteydi, yapraklar Alice'i her zaman heyecanlandıran bir şekilde hafifçe kızarıyordu, çünkü yazın sonu yeni bir dönemin başlangıcı anlamına geliyordu; yeni dersler, yeni hocalar ve yeni sınıf arkadaşları. Kendini yeniden keşfetme ve olmak istediği kişi olma şansı.

Altı öğrenci sınıflarına kabul edilmişti, ancak o öğleden sonra sadece beşi bölümün arkasındaki avluda çay içmek için bir araya gelmiş, fincan ve fincan tabaklarını göğüslerine sıkıca bastırarak temkinli bir şekilde tanışıyorlardı. Belinda Wilcox vardı, kırmızı-altın rengi saçları ve dik burnu Alice'i umutsuzca kıskandıran bir İngiliz gülü; seslerin gürültüsü içinde isimlerini anlayamadığı bir Fransız ve bir İtalyan; ve Michigan'dan gelen, Alice gibi çay fincanını hazırlamak için kullanılan küçük kaşıklar, tabaklar ve maşalarla beceriksiz olan bir Amerikalı, Calvin Bailey.

Küçük konuşmalar kibar ve anlamsızdı. Alice, ellerinin titremesini engellemeye o kadar odaklanmıştı ki fazla konuşamıyordu. Kendini çok yabancı hissediyordu — Amerikan üniversiteleri görkemliydi, ama *tarihleri* ve *gelenekleri* yoktu. Cornell'deki danışmanı, Londra'ya uçmadan önce onu bir akşam yemeğine davet etmiş ve ona çatal bıçak kullanmayı öğretmişti. Yeni arkadaşlarının kolayca parıldayan ve cilalı halleri, Alice'i iki kat daha yetersiz hissettiriyordu. Avrupalılar bile ondan daha akıcı İngiliz İngilizcesi konuşuyorlardı; onların söylediklerini zar zor anlayabiliyordu. Tripos'un ne olduğunu bilmiyordu; hala "matematik" kelimesini tekil olarak kullanıyordu; Mill veya Peterhouse'un ne anlama geldiğini anlamıyordu. O sabah en güzel yazlık elbisesini giymişti, dantelli yakalı, fırfırlı sarı bir elbiseydi ve normalde onu şık hissettirirdi, ama şimdi, şık, koyu renkli giysiler giyen meslektaşlarının arasında, ucuz ve gösterişli bir nergis gibi hissediyordu.

Endişelerini bastırıp Belinda'ya odaklanmaya çalıştı, ancak Belinda yakından bakıldığında o kadar göz kamaştırıcıydı ki, ağzından tek kelime bile çıkmıyordu. Güneş, kirpiklerini gerçekten haksız bir şekilde yakalıyordu, çünkü kirpikler nasıl hem bu kadar koyu hem de parlak olabilirdi? Belinda, yaz boyunca mentorluk yaptığı Çinli bir lisans öğrencisi hakkında bir hikaye anlatıyordu —"İngilizcesi iyiydi, çok tatlı ve kibardı, ama *tanrım*, hiç konuşmuyordu. Sadece *'Evet, Belinda'* ya da *'Harikayım, Belinda'* diyordu, o küçük yapmacık ses tonuyla. Bu yüzden ona gerçekten kızıyordum, yani onun bu kadar ilginç olmamasına, çünkü sıkıcı olmak benim için *affedilemez* bir özellik. Sonra yazın ortasında, babasının Tayvan'ın en zengin adamlarından biri olduğunu, emlak milyonerlerinden biri olduğunu ve kadınların bilimle uğraşmasını onaylamadığını açıkladı. O da babasına sanat tarihi programına geldiğini ve gizlice büyücülük öğrendiğini söylemişti! Düşünebiliyor musun?"

Bu hikayedeki bir şey Alice'in Belinda'yı sevmemesine neden oldu, ama nedenini hemen açıklayamadı, özellikle de hikayenin son cümlesi Belinda'nın ırkçı *olmadığını* ve herkesin çok güldüğünü gösteriyordu. Her neyse, Belinda tüm dikkatleri üzerine çekmişti; kaçabileceği başka bir konuşma yoktu.

"Lisans eğitimini de burada mı yaptın?" diye sordu Alice. "Hayır, Oxford'da okudum." Belinda Alice'e gözlerini kısarak baktı. "Peki sen —Amerika'nın neresindensin?"

"Otelcilik okulundan," diye şaka yaptı Alice, sonra pişman oldu. Burada kimse bu şakayı anlamadı; aslında Amerika'da da kimse bu şakayı anlamadı. "Yani, şey, Cornell."

"O program hakkında iyi şeyler duydum! Zohar ile çalıştın mı?" "Hayır, o birkaç yıl önce emekli oldu. Karısı felç geçirdi ve ona bakmak için evde kalıyor—"

"Bu çok kötü. Neden o derleme kitabından çekildiğini merak ediyordum. Eşi nasıl?"

"Şimdi çok daha iyi olduğunu söylediler. Bir köpek aldılar, bu da depresyonuna yardımcı oluyor..."

“Oh, çok iyi—benim danışmanım da bir süre önce kanser oldu ve bir kedi aldılar. Hayvanların eşlik etmesi *gerçekten* yardımcı oluyor—”

O ve Belinda bir süre böyle devam ettiler. Alice, oldukça iyi gittiğini düşünüyordu. Belinda'nın saydığı tüm isimleri tanıyordu, Belinda'nın onu ciddiye alması için doğru bağlantıları belirtmişti ve çayını ya da kurabiyesini mahvetmemişti. Ancak Belinda'nın gözleri, sanki onu bu konuşmadan kurtaracak birini arıyormuş gibi, Alice'in omzunun üzerinden bir noktaya bakmaya devam ediyordu. Bunu üçüncü kez yaptığında, Alice moralini bozdu.

"Üzgünüm," dedi Belinda. "Kaba olmak istemem, sadece Peter'ın nerede olduğunu merak ediyorum."

"Peter kim?"

"Altıncı kişi," dedi Belinda. "Kohortta. Birlikte lisans öğrencisiydik."

"Peter Murdoch'tan mı bahsediyorsun?" diye sordu Fransız. Felix? Philip? "Oxford'un dahi çocuğu mu?"

"Jacob Grimes'ın yıllardır aldığı tek danışmanı olduğunu duydum," dedi İtalyan, Alice onun adının Paolo ya da Lorenzo olduğunu düşünüyordu.

"Doğru," dedi Belinda gururla.

"Ben Jacob Grimes ile çalışıyorum," dedi Alice, ama kimse onu duymadı. Konuşma, Profesör Grimes'ın ününe, Peter'ın ününe ve Peter'ın giriş mülakatında, Yalançı Paradoksu'na bir varyasyon olan yeni bir pentagram icat ederek Profesör Grimes'ı etkilediği söylentisine kaydı. Peter Murdoch'un *Arcana'da* yayınlanan en genç kişi olduğunu biliyorlar mıydı*? Arcana* makalesi yayınlandıktan sonra Harvard'ın Peter Murdoch'a iş teklifi için mektup yazdığını ve Peter'ın önce A-seviyesini bitirmesi gerektiğini kibarca yanıtladığını biliyorlar mıydı?

"Ailesi akademisyen mi?" diye sordu Fransız. "Öyle olmalı."

"Sanırım annesi biyoloji ile uğraşıyor," dedi İtalyan. "Ve babası matematik, değil mi?"

"Keşke benim de akademisyen ebeveynlerim olsaydı," dedi Fransız.

"Bu çok büyük bir avantaj," dedi İtalyan. "O, şişede yaratılmış bir sihirbaz."

"İşte geldin." Belinda, bahçe kapısına doğru bağırdı. Orada, gerekli siyah cüppeyi giymeyi ya unutmuş ya da giymemeye karar vermiş sırık gibi bir genç adam duruyordu. "Her zamanki gibi geç kaldın. Peter Murdoch, millet."

Ünlü Peter Murdoch'un aşırı uzun kolları, aşırı uzun bacakları ve altında büyük bir tel gözlük bulunan, açık kahverengi saçları yabani bir kuş yuvası gibiydi. Camları çok kalındı, bu da kahverengi gözlerini yüzüne göre baykuş gibi büyük göstermişti. Gülümsediğinde tüm yüzü ikiye ayrılır, hafifçe düzensiz dişleri ortaya çıkardı. Diş teli takan biri gibi görünüyordu. Genel olarak hoş olmayan bir izlenim bırakmıyordu. Kesinlikle bir Yunan tanrısı değildi, ama Alice ona bakmaktan kendini alamıyordu. Onu baştan aşağı süzdü, gerçek bir insan olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Hepsi birbirlerini tanıttılar. Peter neşeli, konuşması kolay biriydi. Onun başını sallayıp gülümsemesini izlerken, dünyadaki her şeyin onun için ilginç olduğu hissine kapılıyordunuz. Herkese araştırmaları hakkında sorular sorup, belirli yöntemler hakkında takip soruları soruyordu, ancak herkes onu etkilemek istediği ve İtalyan (adı Michele'di, Alice sonunda öğrendi) rasyonel seçim teorisi üzerine yaptığı çalışmalar hakkında uzun uzun konuştuğu için, Peter'ın gözleri nihayet Alice'e takılana kadar sonsuz bir süre geçti.

"Merhaba," dedi Alice. "Biz danışman kardeşleriz."

"Öyle mi?" Peter heyecanla elini sıktı. "Başka bir danışan daha aldığını bilmiyordum."

Alice bunu bir hakaret olarak almamayı tercih etti. "Evet, evet, o benim."

"Sanırım birlikte çok çalışacağız. Bu arada, ben mantıkla uğraşıyorum." "Dilbilim ve kelime oyunları. Ve, şey, biraz da arşivcilik."

"Bir kelime ustası!"

Alice'in yanakları çok ısındı; acaba kimse fark etti mi diye merak etti. "Şey, bilirsin, Amerikalılar sadece tuhaf, deneysel işlerde iyidirler."

"Bunu seviyorum," dedi. "Amerikalıları seviyorum. Çok alışılmadıklar."

Cesaretlenen Alice, bir şans denedi. "Bir ara bir şeyler içmek ister misin? Projelerimiz hakkında konuşmak için?"

"Evet! Yarın, Pick'te? Öncesinde bir toplantım var, beş gibi olur mu?"

Alice, Pick'in nerede ve ne olduğunu öğrenmek için not aldı. "Orada olacağım."

"Çok kaba davranıyorsun!" Belinda, Peter'ın koluna asıldı. "Buraya gel, Jean de mantıkçı, seninle tanışmak için bekliyor..."

Onu sürükleyerek uzaklaştırdı. Peter omzunun üzerinden Alice'e bakıp gülümsedi. Yine, yine o rahatsız edici kalp atışı. Bir kaşık bardağa çarptı ve biri fakülteyle içeride içki içme zamanının geldiğini duyurdu. Alice gözlerini sıkıca kapattı ve kafasını sallayarak zihnini boşalttı, sonra hepsini takip ederek kapıdan çıktı.

SONUÇTA PICK, Magdalene Koleji'nin hemen karşısındaki köprünün diğer tarafında bulunan Pickerel Inn'i ifade ediyordu. Ertesi gün Alice saat tam beşte geldi. Peter'ı görmedi, bu yüzden onun onu görmemesi imkansız olan ön taraftaki bir masaya oturdu. Kendini çok utangaç hissediyordu; barın üzerindeki aynada kendi yansımasına bakıp duruyor, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve dişlerinde ruj lekesi olup olmadığını kontrol ediyordu. Neredeyse hiç ruj sürmezdi ve şimdi pişman olmuştu, ama ruju silmek durumu daha da kötüleştirecekti. Neden bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu; daha önce birçok sınıf arkadaşıyla içki içmişti. Belki de önümüzdeki altı yıl boyunca çok yakın çalışacakları için, iyi bir başlangıç yapmak istiyordu. Belki de bütün gece onun çarpık gülümsemesini düşünmeden edemediği içindi. (Peter'ın görünüşü onun için büyük bir muammaydı. Hiçbir şeyi simetrik ya da klasik anlamda yakışıklı değildi, öyleyse neden yüzü bu kadar *ilgi çekiciydi?* Daha fazla araştırma gerekiyordu.)

Beş dakika geçti, sonra on dakika. Pencereden dışarı baktı; önce umutla, köprüdeki her yeni figürün onun sıska siluetini almasını bekleyerek; sonra umutları sönerek, utançla. Bir şeyler yapmak için yarım pint Cambridge pale ale sipariş etti ve masayı işgal ettiği için kendini rahatsız hissetmeye başlayınca çoğunu çok hızlı içti. Bir saat içinde sinirleri uğultudan çılgınlığa, sonra da tamamen tükenmeye geçti. Peter hiç görünmedi.

O İLK DÖNEM BOYUNCA, Peter Murdoch'un neredeyse hiçbir zaman olması gereken yerde ve zamanda görünmediğini öğrendi. Neredeyse her derse geç kalıyordu, zorunlu eğitimlere katılmıyordu, Profesör Grimes ikisini de beklediğinde nadiren laboratuvarda oluyordu. Bu davranışının bir düzeni ya da açıklaması yoktu. Haftalarca sizi görmezden gelir, sonra aniden mükemmel bir araştırma önerisiyle ortaya çıkardı. Öğleden sonra çayında akşam yemeği için heyecanla planlar yapar, birkaç saat sonra ortada görünmezdi.

O ilk akşam, saat beştan yediye kadar beklemişti. Masayı işgal ettiği için duyduğu suçluluk duygusundan, balık ve patates kızartması içeren bir akşam yemeği sipariş etmişti bile — sonunda kalkmadan önce. Bir grup gürültücü üniversite öğrencisi gelip karşısındaki masaya oturdu ve o, onların kendisi hakkında ne düşündüklerini merak ettiği için akşam yemeğinin tadını bile çıkaramadı. Kim bu, tek başına akşam yemeği yiyen, somurtkan yüzlü, terk edilmiş yüksek lisans öğrencisi? Dışarı çıktığı anda aniden sağanak yağmur başladı. Bu beklenmedik yağmurlar alışık olmadığı için şemsiye getirmeyi akıl etmemişti ve ıslak ve titreyerek eve yürüdü.

Bir daha aynı hatayı yapmadı. O günden sonra, Peter iki dakika bile geç kalırsa, onun gelmeyeceğini kabul ederdi. Genellikle haklı çıkardı.

O ilk yıl boyunca her türlü teoriyi düşündü. Peter'ın bir tür kısa süreli hafıza kaybı sorunu vardı, ama o zaman neden bu sorunu derslerinde hiç görülmüyordu? Peter, devlet ajanı olarak çift hayat yaşıyordu ve yalanlarını takip edemiyordu, ama bu nasıl bir hayat olabilirdi ve hangi casus, tüm seçenekler arasından bir yüksek lisans öğrencisi gibi davranmayı seçerdi? Peter'ın bir tür bağımlılık sorunu vardı. Bu öneri, diğer arkadaşları arasında popülerdi, özellikle de Peter'ın eroin kullandığından endişelenmeye başlayan Belinda arasında, ama bunun kanıtı yoktu. İğne izleri, burun kanamaları, tuhaf alışkanlıklar veya kötü nefes yoktu. Çok zayıf görünüyordu

zayıf görünüyordu, ama o her zaman çok zayıftı. Peter, ortaya çıktığında, her zaman zeki, odaklanmış ve uyanık biriydi. Ve çok nazikti.

Muhtemelen Peter aynı anda hem zeki, hem kibirli, hem de dalgın biriydi; sadece onun gibi yetenekli erkeklerin sahip olabileceği bir karakter kombinasyonu, çünkü dünya, göz kamaştırıcı oldukları sürece onların her türlü günahını affediyordu. Peter için randevu almak, muhtemelen küçük bir sohbet etmekle aynı şeydi; ortamı yumuşatırdı ve bir taahhüt anlamına gelmezdi. Bu onun suçu değildi. Onları kasten görmezden gelmiyordu. Bir tayfunun gelişigüzel yıkımından onu sorumlu tutamazsınız; güneşin yıldızları ortadan kaldırmasından onu suçlayamazsınız. O, eylemlerinin sonuçlarını fark etmiyordu. Hiçbiri onun ilgisini çekmiyordu ve bu gerçek her şeyden daha çok canını yakıyordu.

"Peter dünyadaki en iyi adam," demişti Belinda bir keresinde, "ama seni her zaman kol mesafesinde tutar."

Yine de Alice profesyoneldi. Ona kızgınlığını göstermedi, çünkü ona kızacak ne vardı ki? Birinin seni takdir etmemesine kızamazsın.

İki yıl içinde, iş ilişkileri rahat ve dostane bir dengeye ulaştı. Peter, iş başında olduğunda hem yardımcı hem de eğlenceliydi. Laboratuvardaki hayatını çok kolaylaştırıyordu. Hiçbir şey istenmeden tüm angarya işleri yapıyordu, çalışma alanını temiz tutuyor ve her şeyi çok net bir şekilde etiketliyordu. Ve bölümdeki pek çok kişinin yaptığı gibi, diğer yüksek lisans öğrencilerinin arkasından asla kötü konuşmuyordu — belki de zirvedeki konumundan çok emindi. Bazen, onunla birlikte olmaktan gerçekten keyif alıyordu — laboratuvarda geç saatlerde, bölümde sadece ikisi kaldığında, sanki tüm dünya onlar hariç uykuya dalmış gibi göründüğünde.

Ama en şaşırtıcı olan şey buydu. Alice'in bu anıları vardı — dövme yaptırmadan öncesine aitti ve bu yüzden ayrıntılı olarak inceleyemiyordu, ama *orada* olduklarını biliyordu. Başı onun omzuna yaslanmış; ceketini ona sarmış. Laboratuvar zemininde tap dansı yapıyor, onun mırıldanmaya başladığı şarkıyı yüksek sesle söylüyordu. Birinin tebeşiri bittiğinde odanın diğer ucuna tebeşir fırlatması; uzanıp ıskalaması, tebeşirin kırılarak yere dağılması. Ve her şeyin komik göründüğü geç saatlerdeki yorgun, çılgın kahkahaları; nefes alamayacak hale getiren, histerik, karnınızı ağrıtan kahkahalar.

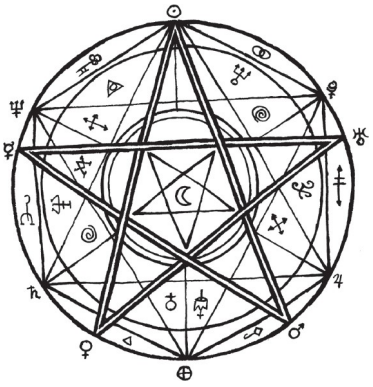
Bütün bunlar gerçekten olmuştu. O uydurmamıştı. Oradaydı, onu güldürmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Bu yüzden, bir zamanlar, Peter'ın iç dünyasında kendine yer edindiğini düşünerek kendini kandırmış olsa bile affedilebilirdi. Sonunda onun kabuğuna ulaşıp, diğerlerinden sakladığı her neyse onu ortaya çıkarabileceğini düşünmüştü.

Peter'ın her zaman böyle bir cazibesi vardı. Sizi çok önemli hissettirebilirdi. Onun yakınlığı sizi ışıltıyla sardı. Onun tüm ilgisi, bir uyuşturucu gibiydi. Söylediğiniz bir şakaya gülerdi ya da işinizle ilgili sorular sorarak sizi takip ederdi ve siz, "*Doğal çocuğu yakaladım"* diye düşünürdünüz. Ama o her zaman uzaklaşır ve sizi ne yaptığınızı merak içinde bırakırdı. Onu kırmış mıydınız? Yanlış bir şey mi söylemiştiniz? Yoksa sadece yeterince iyi, yeterince akıllı ya da yeterince zeki değildiniz? Sıkılmış, kalkıp uzaklaşmış mıydı?

Alice, onu nasıl uzaklaştırdığını ve onu geri getirmek için ne yapması gerektiğini, hala kusurlu olan hafızasını inceleyerek merakla kendine işkence ediyordu. Ama cevap yoktu. Suçlu olan o değildi. Peter vahşi biriydi; kimse ona yaklaşamazdı. Onunla diğer herkes arasında uçurum vardı. Diğerleri çok ağırbaşlı, sıradan, dünyaya bağlıydılar; Peter ise her zaman onların takip edemeyeceği dünyalara uçup gidiyordu.

Bu yüzden merak etmeyi bıraktı. Çok acı vericiydi. Cevap yoktu; sadece uçurum vardı. Tek bildiği şuydu: Peter Murdoch ile bir arada yaşayabilirdi. Hatta, gardını indirdiğinde, uykusuz ya da yeterince çaresiz olduğunda, Peter Murdoch'u çok sevebilir ve ne yazık ki ona çekilebilirdi. Ama onu tanıdığını düşünmek aptallık olurdu.

On İkinci Bölüm

Alice rüya gördü.

Bu korkunç bir şeydi, çünkü geçen yıl rüyalar tutarlı öznelliğe bir tehdit haline gelmişti. Rüyalar, gevşek bir şekilde birbirine bağlı anılar arasında uçan halı yolculukları gibiydi ve Alice'in rüyaları çok fazlaydı; rotalar sonsuzca çoğalıyordu, hepsi dileklerden ibaretti ve hiçbir baskı yoktu; bir saniye içinde zihni masum çocukluk anılarından mezarların üzerinde kıvrılan üç başlı yılanlara, yüzleri eriyen melek korolarına geçebiliyordu. Freud, rüyaların bilinçaltının dili olduğunu savunmuştu ve Alice'in rüyaları ince harflerle yazılmıştı. O, belirsiz görüntüler arasında farkında olmadan süzülmüyordu; her şeyi, en küçük ayrıntısına kadar görüyor ve hissediyordu; hatta bu anı parçaları birbirine karışıp korkunç kombinasyonlar oluştururken bile. Sadece her rüyayı en ince ayrıntısına kadar hatırlamakla kalmıyor, tüm gündüz rüyalarını ve fantezilerini de hatırlıyordu, böylece görüntüler birikiyor, önceki çılgın fanteziler üzerine yeni rüyalar inşa ediliyordu ve her rüyaya girdiğinde kargaşa genişliyor, iblisler çiftleşip çoğalıyor ve her uyanışında gerçeği yeniden oluşturmak gittikçe zorlaşıyordu. O gece cehennemde, at suratlı Profesör Grimes'ın onu, İskenderiye Kütüphanesi'nin kayıp arşivlerine götüreceğini vaat ettiği bir dizi yeraltı tüneline kaçırdığını hayal etti. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek, sıvı tebeşir olabilecek gümüş beyazı bir maddeyi topladığını hayal etti. Bir makas tuttuğunu, atın boynuna şiddetle bıçak sapladığını, yüzü siyah kanla kaplanana kadar bıçakladığını ve yaladığını hayal etti. kan, sanki meyan kökü gibiydi.

Peter omzuna dokunarak onu uyandırdı. Birden irkildi.

"Kahretsin, özür dilerim." Nöbet tutması gerekiyordu. "Nasıl oldu bilmiyorum, herhalde..."

"Önemli değil," diye fısıldadı. "Erken uyandım. Gidelim artık. Bu arada, Cat geri geldi."

"Hmm?"

Gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı. Archimedes ateşin yanında oturmuş, sanki ikisini muhtemel bir ölüme terk etmemiş gibi, Peter'a dostça sokulmuş, kendinden çok memnun görünüyordu.

"Judas," diye mırıldandı Alice. "Kahvaltı istemiş olabilirsin."

Archimedes miyavladı ve bıyıklarındaki kırıntıları yaladı.

Peter ateşin üzerinde Lembas Ekmeği ısıtmış, hatta iki katlanabilir teneke bardakta çay için su ısıtmıştı. Alice oturur pozisyona geldi ve bir fincan Darjeeling çayını kabul etti. "Çay getirdiğini bilmiyordum."

"Sadece birkaç poşet," dedi. "Sonuçta çok ağır değil. İkinci haftaya kadar saklayacaktım, ama bir ödülü hak ettiğimizi düşündüm."

"Teşekkür ederim." Alice yüzeye üfledi. "Darjeeling en sevdiğim çaydır."

"Biliyorum. Her zaman insanlara çay poşetlerine dokunmamaları için bağırıyorsun." "Eğer açıkça *departman* çayı olarak işaretlenmemişse, o zaman ortak mal değildir."

ortak mal değildir."

"Hayır, bu çok mantıklı. Ne olursa olsun, ben hep Michele'in çaldığını düşünmüştüm. Ofisindeki çöp kutusunda çok fazla Fortnum poşeti vardı."

Kendine rağmen güldü, sonra aklı başına geldi ve gördüklerini ve Peter'ın ne olduğunu artık bildiğini hatırladı. Ağzında acı bir tat yayıldı. Gözlerini indirdi.

"İyi misin?"

"Oh evet," dedi ve aceleyle yüzünü tarafsız ve sakin bir ifadeye çevirdi. "Sadece yorgunum."

Yemek yerken Peter'a gizlice bakmaya devam etti. Gülümsemesini gözlemledi, çatlaklar var mı diye baktı.

Bir parçası, onun notlarını hiç görmemiş olmayı diledi, çünkü artık Peter ile her etkileşiminde bir maskeyi takmak zorunda kalıyordu. Onun cana yakın tavırları sadece bir maske miydi? Çevresindeki herkesi kandırmak için hesaplı bir şakacı tavrı mıydı? Derinlerde, diğerleri gibi rekabetçi ve güvensiz miydi? Ya da daha kötüsü: Peter, en tehlikeli türden bir rakip miydi, sırtına bıçağı saplayana kadar bir an bile şüphelenmene izin vermeyen çekici bir sosyopat mıydı?

Ama bunu yıllarca nasıl sürdürebilirdi? Peter tuhaftı, evet, ama Alice onun kimseye kötü davrandığına dair bir söylenti duymamıştı. Aksine, gereksiz yere nazik olmasıyla ünlüydü. Herkes onu nefret etmek için her türlü sebebe sahip olmasına rağmen ona hayrandı. Murdoch'a şükürler olsun, diyordu herkes. Çok sinir bozucu, ama kalbi doğru yerde.

Hepsi büyük bir oyun muydu? Peter tanıştıkları günden beri onlarla oyun mu oynuyordu?

Alice o gece saatlerce onun uyuyan kafasına bakarak, o kafanın içinde ne tür düşünceler dolaştığını merak etmişti. *Kimdi* o? Tüm hırsına rağmen, Alice bir arkadaşını, hatta bir iş arkadaşını bile, kurbanlık koyun gibi cehennemin derinliklerine götürmeyi hayal edemiyordu. Peter'ın niyetini anlayamıyordu ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu: yıllarca denemesine rağmen, Peter Murdoch'un kim olduğunu hiç bilmiyor olma ihtimali.

Dün gece paylaştığı her şey için kendini aptal gibi hissediyordu. Peter'ın başını sallayarak, sempatiyle mırıldanarak, elini omzuna koyarak dinlediğini hatırlayınca içinden bir ürperti geçti. Oysa o sırada içinden kahkahalar atıyor olmalıydı. *Zavallı Alice, sevgili Alice, ne aptalsın.*

Onu laboratuvarda bulması tesadüf değildi. Şimdi bunu anladı — Peter onun gideceğini biliyor olmalıydı. Onun gitmesine *ihtiyacı vardı*, takas için ruhunun sağlam olmasına ihtiyacı vardı.

Ne kadar zamandır bu fırsatı bekliyordu?

Aman Tanrım. Şimdi onunla birlikte cehennemde mahsur kalmıştı. "İyi misin?" diye sordu Peter.

Gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

Peter, Alice'in dirseğine doğru başını salladı. "Şişlik biraz inmiş gibi görünüyor." Alice koluna baktı. "Huh. Sanırım öyle."

"Devam edebilir miyiz?"

Vücudunu hızlıca kontrol etti. Uzuvları ağrıyordu ve kesikleri hala acıyordu, ama hepsi yüzeyseldi. Onu gerçekten acılandıran tek şey, içini kemiren endişeydi, ama buna katlanmaktan başka seçeneği yoktu. "Sanırım."

"O zaman devam edelim." Gülümsedi, ayağa kalktı ve elini uzattı. Arşimet daha ileride duruyordu, kuyruğunu sabırsızca sallıyordu. "Evet, tamam."

*"*Rol *yap*," diye kendi kendine söyledi ve onun elini tuttu. *Hayatın için rol yap.*

ARZULARI GERİDE KALIRKEN, ayaklarının altındaki arazi hızla değişti. Kampüs yolu engebeli ve çukurlarla doluydu. Sonra tuğlalar yerini toprağa bıraktı. Kısa süre sonra, çökmüş bir yokuşu indikleri, zeminin ufalanmış ve tehlikeli olduğu anlaşıldı. Her adımda durmak, ağırlıklarını yere vermeden önce zemini dikkatlice test etmek zorundaydılar. En azından Alice bu konuda biraz tecrübeliydi — bir yaz, Magdalene Koleji ile

bölüm arasında bir inşaat yapılmıştı ve tüm kaldırım sökülmüştü. O sezon ayak bilekleri burkulma vakaları artmıştı. Zamanla, zeminde bir yarıkla karşılaştılar, Desire ile ötesini ayıran geniş bir uçurum. Yolları, aşağıya doğru kıvrılan ve diğer tarafa tırmanan tehlikeli bir merdiven haline geldi. Sol altlarında, uçurumun tabanıyla aynı seviyede, Lethe çalkalanıyordu; artık durgun değildi, köpüren, şiddetli bir akıntıya dönüşmüştü.

"Oh, tanrım." Peter durdu.

Ama Arşimet güvenle ilerlemeye devam etti. Alice yolu inceledi ve ayak basacak yerler gördü. Çok iyi ya da görünür değillerdi, ama oradaydılar. "Dizlerini bük ve dengeni sağlamak için kollarını aç," dedi. "Sorun olmayacak." İtaka'da, geçitlerin yakınındaki kaygan yollarda yürüyüş yapmıştı ve yağmurlu günlerde bile durum göründüğünden daha kötüydü. Sadece denersen düşersin. Ne yazık ki, İtaka'da bunu sık sık deniyorlardı.

İlk iki mahkemeyi üçüncü mahkemeden ayıran böyle bir engelin olması mantıklıydı. Küçük gurur, doyumsuz arzu... Bunlar bencilce şeylerdi ve zararları içe dönüktü. Ama açgözlülükten komplo doğar; başkalarına karşı kötülük doğar. Ancak burada, istediğini elde etmek, başkalarının elde etmemesini sağlamak anlamına geliyordu. Bhishma, *Mahabharata'da* açgözlülüğün günahtan kaynaklandığını söylemişti. Aziz Paul, kiliseye paranın tüm kötülüklerin kaynağı olduğu konusunda uyarıda bulunmuştu. İşte burada, ne yaptıklarını bilen ve bedelini ödemeyi hak eden gerçek komplocular vardı.

Keşke yürüyüş sopaları getirmeyi düşünseydi. Sürekli kayalara takılıp düşüyordu ve Peter onu yakalıyordu, bu da onu rahatsız ediyordu, çünkü onun varlığında hala rahatlık bulmaktan nefret ediyordu. Bu korkunç bir paradokstu; bir yandan onun ihanet etme niyeti, diğer yandan ise onun hala *Peter* olduğu, hatırladığı Peter, sevdiği Peter olduğu gerçeği.

Daha da kötüsü, Peter konuşmayı kesmiyordu. Bulmacaların zaman geçirmek için eğlenceli bir yol olacağına karar vermişti. Şimdiye kadar yanmış ipler (bir saat içinde yanan iki ipin var; bir kibritle, kırk beş dakikayı nasıl ölçersin?), ping-pong topu (bir borudan ping-pong topunu nasıl çıkarırsın?) ve dokuz ağırlıklı top (denge terazisini sadece iki kez kullanarak, dokuz topun hangisinin diğerlerinden biraz daha ağır olduğunu nasıl belirlerdin?) bulmacalarını çözmüşlerdi. Şimdi de peri dünyalarıyla ilgili bir hikaye anlatmaya devam ediyordu. "Camdan yeşil kapıdan ne geçer, Alice?"

"Hmm. Bilmiyorum. Elfler? Çocuklar?"

"Ay geçebilir. Dünya geçemez. Yavru kediler geçebilir. Kediler geçemez. Cam yeşil kapıdan ne geçer?"

Sus, diye bağırmak istedi Alice.

Her türlü zulmü kaldırabilirdi. Ama aptal yerine konmak istemiyordu. Profesör Grimes ona aptal yerine konmaktan derin bir korku aşılamıştı.

"Aptallar geçebilir," diye devam etti Peter. "Ama bilge adamlar geçemez. Kazlar geçebilir, ama ördekler geçemez."

"Ben... oh, kahretsin, bu çoğullarla ilgili bir şey mi?"

Peter başını salladı. "Tabure geçebilir. Ama masa geçemez."

"Sadece cevabı söyle."

"Çift harfler." Kızgın görünüyordu. "Basit. Dil öğreniyorsun sanıyordum."

Alice buna diplomatik bir cevap veremedi, bu yüzden sessizce yoluna devam etti.

ALICE'İN İLK DÖNEMİNİN ÜÇ HAFTASI GEÇTİĞİNDE, Profesör Grimes onu fakülte kulübüne çay içmeye götürdü. Alice bu konuda çok gergin ve heyecanlıydı. Önceki gece geç saatlere kadar uyanık kalarak, şimdiye kadar hangi dersleri sevdiğini ve hangilerinde zorlandığını ve yeni projeler için yedi maddelik bir öneri hazırlamıştı. Profesör Grimes ile hiç sosyal bir etkinliğe katılmamıştı ve onun kendisini sevdiğinden emin olmak istiyordu.

Ancak, iki sultana çöreği ve bir demlik Darjeeling çayı sipariş ettikten sonra sorduğu ilk soru şuydu: "Şu çocuğu görüyor musun?"

Alice pencereden dışarı baktı ve birden Peter Murdoch'un önünden geçtiğini gördü. Onlara hiç dikkat etmiyordu. Sadece kaldırımda sendeleyerek yürüyor ve bir kağıda bakıyordu. Alice'in göğsü sıkıştı. O dönem Peter'la hiçbir dersi yoktu ve o oryantasyon çayından beri onunla konuşmamıştı, ancak kampüste onu gördüğünde kalbi her zaman garip bir şekilde atıyordu. Peter kaybolmuş gibi görünüyordu. Sokak tabelalarına bakıp duruyor, sonra kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi daireler çizerek dönüyordu.

"Bu senin rakibin," dedi Profesör Grimes. "Senin ölçütün. Önümüzdeki beş yıl boyunca kafandaki tek düşünce, onunla aynı hızda olup olmadığın olmalı."

Alice dışarıya bakıp Peter'a baktı. Peter, caddeyi koşarak geçerken korna çalan bir arabaya özür dilercesine el sallıyordu.

Ayak uydurmak, demişti. Onu geçmek değil.

"Dünya onun için çok daha kolay olacak," diye devam etti Profesör Grimes. "Görünüşü, davranışları ve konuşması bir sihirbaz gibi. Kraliyet Akademisi'nin tercih ettiği klasik türde araştırmalar yapıyor. Ailesi ünlü. Alanımızdaki herkes onun adını zaten biliyor. İş görüşmelerine gittiğinde, meslektaşlarının çocukları hakkında soru sormayı bilecek, çünkü birincisi onları zaten tanıyor olabilir ve ikincisi, görüşmecilere onları hatırlatacak. Sen ise, onlar gibi konuşmuyorsun, onlar gibi görünmüyorsun ve araştırman onların aradığı şeye uymuyor. Her zaman yarısı kadar övgü almak için iki kat daha iyi performans göstermen gerekecek. Hata yapma lüksün yok."

Alice bir süredir tüm bunları tahmin ediyordu. Sadece kimsenin bunu bu kadar açıkça söyleyeceğini beklemiyordu ve bunun bu kadar acı vereceğine hazırlıklı değildi. Profesör Grimes'ın ifadesiz yüzüne bakarak, onu neden buraya getirdiğini merak etti.

"Bunu seni cesaretini kırmak için söylemiyorum," dedi Profesör Grimes. "Bunu söylüyorum çünkü ben de senin yerindeydim. Sen ve ben, o kadar şanslı değildik. Yukarıya tırmanmak zorundayız. İyi iş çıkarıyorsun, Law. Ama hepsi bu. Sadece *iyi*. Senin olağanüstü olmanı istiyorum."

"Ben olağanüstü olabilirim," dedi Alice, çünkü bu, verebileceği tek cevap gibi görünüyordu.

"Aferin kızım." Profesör Grimes, eline almadığı fincanına başını salladı. "Çayını iç."

Bunu sonraki birkaç yıl boyunca sık sık yaptı. Onun her başarısızlığı, Peter'ın başarısıyla doğrudan ilişkilendirildi. Sen bir makale yazdın. Murdoch üç makale yazdı. Bin pound fon kazandın. Murdoch bunun iki katını kazandı. Murdoch'un yaptığı hataları yapamazsın, dedi ona. Senin başarısızlık için fazla bir şansın yok. Ve o, onun sadece iyi bir danışman olduğunu biliyordu, çünkü iyi bir danışman, durumunun gerçekliğini sana fark ettirir. Profesör Grimes, ondan daha mütevazı bir geçmişe sahipti; büyücülüğe geç başlamıştı, ailesinde üniversite mezunu olan ilk kişiydi, hangi çatalı kullanacağını da bilmiyordu. Onun bakış açısından, elbette, ona krallığın anahtarlarını gösteriyordu.

Ama o konuyu her açtığında, biraz acı hissetmekten kendini alamıyordu. Sanki yanlış aileden, yanlış yüzle, bağlantıları olmayan, erkekliği olmayan biri olarak doğarak onu hayal kırıklığına uğratmış gibi. Sanki ikisinin de kaybettiğini bildiği bir yarışı koşması için ona koçluk yapıyormuş gibi.

Bu yüzden belki de Peter'ı kendisi için iyi olandan daha fazla izliyordu. Aynı odada bulundukları her seferinde gözleri onun gölgesinde kalıyordu. Onun alışkanlıklarını, tavırlarını, konuşma ritmini inceliyordu. Hangi özelliklerini benimseyebileceğini düşünüyordu. Onun talihsizliğinden kurtulamazdı; kimse ona o kadar lütuf göstermezdi. Ve onun gibi çalışamıyordu, ya da onun iddia ettiği gibi; yoğun sayfaları tek bakışta anlayamıyordu. Ama belki onun hafifliğiyle hareket etmeye çalışabilirdi, ya da en azından onun yarısı kadar sırıtabilirdi.

Peter'a karşı aşırı bir farkındalık geliştirdi. Onun ayak seslerinin tam ritmini biliyordu. Onun binada olup olmadığını her zaman bilirdi; yıpranmış ayakkabılarını, kırık şemsiyesini, her zaman soldan üçüncü kancaya asılan kahverengi yün paltosunu fark edebilirdi. İnsanların onun hakkında konuştuğunu her zaman anlayabilirdi; onun adı geçtiğinde kulaklarının dikilmesi gerçekten komikti. Koridorun diğer ucundan onun kahkahasını tanırdı. Dünyanın diğer ucundan bile tanırdı.

Daha sonra, her şeyin ters gittiği, duymaması gereken şeyleri unutma yeteneğini kaybettiği yıl, bunu pişman olacaktı.

O gün laboratuvarda uyuyordu. Laboratuvarda sık sık uyurdu; kimse aldırmazdı, sadece etrafından dolaşırlardı. Alice'in her zaman tezgahın içine kaybolma alışkanlığı vardı. İnce yapılıydı ve horlamazdı; dikkatli bakmazsanız, onu bir yığın palto sanabilirdiniz. Kapı açılıp Peter içeri girdiğinde, tanımadığı biriyle neşeyle sohbet ederken, Alice yeni uyanmıştı.

Ayağa kalkabilirdi. Bu, nezaketen yapılması gereken bir şey olurdu. Ama her durumda Murdoch'u gözlemleme ihtiyacı olan o eski dürtüsü, onu hareketsiz yatmaya zorladı.

Konuşan kişiyi tanımaya çalıştı. Sadece sesinden tahmin etmek zordu; masa görüşünü engelliyordu. Ondan sonra onun kim olduğunu hiç emin olamadı. Sadece tahmin edebilirdi ve tahmin etmek daha da kötüydü. Misafir Amerikan aksanıyla konuşuyordu ama Cambridge'in büyü geleneğine aşina görünüyordu. O halde misafir bir akademisyen. Buraya konuşma için gelmiş ya da sadece uğrayıp meslektaşlarıyla görüşen biri. Muhtemelen Princeton'dan. Muhtemelen Harvard'dan.

"—o kadar da kötü değil," diyordu Peter. "Yani, herkesin bildiği gibi, bazen krizleri oluyor, ama onun ruh halini okumayı öğreniyorsun. Genel olarak oldukça iyi biri. Söylentilerdeki gibi değil."

"Peki ya kız?" diye sordu konuğu.

Alice, Peter'ın ağzından kelimelerin ne kadar kolay çıktığını her zaman hatırlayacaktı. Etki yaratmak için söylediğiniz kelimeler, muhatabınızı etkilemek için oluşturulmuş kelimeler vardı. Sonra, gerçekten inandığınız, başından beri inandığınız, doğru teşvikle dökülmeyi bekleyen kelimeler vardı.

"Ah, o mu," dedi Peter. "Hayır, onun bir sorunu olduğunu söyleyemem." "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, o bir kuş gibi," dedi Murdoch. "Tohumun olduğu yere atlıyor.

Elinden yem yiyor."

"Sıcaklık için içine giriyor," dedi konuğu.

"Sıcaklık," dedi Peter, Alice'in Peter'dan duyduğu en iğrenç ses tonuyla. Yumrukların avuç içlerine vurulduğu sesi duyuldu, şüphesiz kaba bir hareket. İkisi de güldü.

Peter, Helen Murray'in laboratuvarında cam süspansiyonlara bakmaya gitmeyi önerdi ve konuğu kabul etti. Kapı arkalarından kapandı. Ayak sesleri koridorda kayboldu.

Muhtemelen bu konuşmayı hatırlamıyorlardı. Bu onlar için zulüm değildi. *"Madem kadın düşmanıız, hadi bir kızla dalga geçelim!" diye* karar vermiş değillerdi. Bunlar sadece su gibi kelimelerdi; dinle, gül ve devam et. Muhtemelen. Peter o zaman onu sabote etmeye çalışmıyordu. Sadece gerçekten umursamıyordu.

Ama küçük izlenimler yayılır. Peter bunu hiç düşünmek zorunda kalmamıştı, ama Alice düşünmüştü; kimin pozisyon ve güç elde edeceğini belirleyen, kaynayan dedikodu yığını. Akademi, aynı adaylar arasında çok sayıda ince ayrıntılara dayanan kararlar içeriyordu ve bunların çoğu nihayetinde bir hevesle veriliyordu. Birinin danışmanının etkisi. Bir dedikodu parçası. Bu teoriyi asla yüksek sesle söyleyemezdi, çünkü çılgınca geliyordu. Ama artık bundan emindi: laboratuvardaki o kahkaha ile Cooke bursunu kazanamamasını birbirine bağlayabilirdi.

Harvard, Temmuz ayında bir Cooke resepsiyonu düzenlemişti. Seçim komitesi de oraya gitmişti. Henüz hiçbir karar alınmamıştı. Şarap içilmiş, sonra dedikodular yapılmıştı. İzlenimler pekişmişti. Bu çok makul bir ihtimaldi. O deli değildi.

Elbette yanılmak istiyordu. Aylarca, yanıldığına, hepsinin kafasında uydurduğu bir şey olduğuna dair umudunu korudu. Elbette başka kimse böyle yaşamıyordu — en ufak ayrıntıları bile büyük sonuçlar doğuracakmış gibi algılayarak. Elbette başka kimse

bu kadar endişeye kapılmıyordu. Diğer insanlar tökezleyip başlarını sallayıp yoluna devam edebiliyordu. Onların hafifliğini ne kadar kıskanıyordu.

Bu, aralarındaki farkı belirliyordu. Alice endişelenirken, Peter havada dans ediyordu.

Eğer bu konuyu açarsa, o gerçekten hatırlamayacaktı. Ve eğer ona nasıl incittiğini açıklamaya çalışırsa, o da onun deli olduğunu düşünecekti. "Kariyerimi mahvettin," diyecekti ona. Ve o da, tamamen masum bir şekilde, "Ne?" diye cevap verecekti.

Sırtı aşarken, yalnız olmadıkları anlaşıldı. Diğer yolcuların oluşturduğu bir kervan — hepsi Gölgeler, hepsi Arzu'yu geçmiş ya da atlamış ruhlar — çevrelerindeki kayalıklarda belirdi. Eğim hepsini aynı yöne doğru yönlendiriyordu. Alice, Gölgelerin yüzlerine bakarak, onların ne yaptığını hayal etmeye çalıştı. Dante'nin anlatımına inanırsak, bu kadar çok kişinin Şehvet'ten Açgözlülük'e geçmesi mantıklıydı. Her ikisi de kontrolsüzlük ve arzu günahlarıydı; sadece açgözlülük, başkalarına karşı yöneltilmiş arzu günahıydı, başkalarının da istediklerini elde etmek için her şeyi yapacağını fark ettiğinde işlenen bir günahtı.

Profesör Grimes burada olabilir miydi? Bu mümkündü ve Alice onu araması gerektiğini düşündü. Ama Profesör Grimes'ın zenginlik peşinde olduğunu hiç sanmıyordu. Zengin olmak isteyen kimse akademiye girmezdi. Elbette bazıları maaş için oradaydı, ama onlar en alt basamaktaki, en alt tabakadan insanlardı ve kaçınılmaz olarak endüstriye geçiyorlardı. Ama eğer istediğiniz şey para ise, o zaman bankacı ya da avukat ya da bunun gibi bir şey olursunuz. Alice'in lisans sınıfındaki tüm arkadaşları, altı haneli maaş ve yıllık ikramiye ile küçük büyücülük endüstrilerinde çalışabilecekken Cambridge'de okumaya devam etmesinin delilik olduğunu düşünüyordu. Alice'in tanıdığı en az iki kişi, büyücülük bölümünden mezun olduktan sonra bölgesel bankalarda başkan yardımcısı olmuştu. Ama Alice hiçbir zaman para istememişti, o gerçeği istiyordu.

Aynı şeyin, araştırmalarına odaklanmak için her zaman kazançlı konuşma fırsatlarını geri çeviren Profesör Grimes için de geçerli olduğundan emindi. Hayır, güzel evine, güzel kıyafetlerine ve güzel viski koleksiyonuna rağmen, Alice Profesör Grimes'ın bu alanda para için bulunmadığını biliyordu. O sadece tesadüfen zengin olmuştu. Belki küçük akademisyenler fonlar için birbirleriyle kavga ediyorlardı, ama Profesör Grimes'ın buna hiç ihtiyacı yoktu. O tüm bunlar için çok iyiydi.

"Bahse girerim onlar mütevelliler." Peter, karşılaştıkları Shades'lerin günahlarını tahmin etme oyunu oynamıştı, ki gözlemleri bu kadar komik olmasaydı can sıkıcı olabilirdi. "Bahse girerim o bir seri intihalcı. Bahse girerim onlar dekan yardımcıları. Cehennemde dekanlar için özel bir yer var, sence de öyle değil mi? Bizler sindirim sistemimizle boğuşurken onlar kendi maaşlarını artırıyorlar?"

Alice, Peter'ın hiçbir zaman geçinmek için zorlandığını düşünmüyordu, ama bunu tartışacak enerjisi yoktu.

Zamanla, sonuçta uçurumun dibine kadar yürümek zorunda kalmayacaklarını anladılar. Kayalıklardan kesilmiş, kamufle edilmiş bir köprü vardı, bu yüzden yukarıdan göremediler. Köprü genişti, yan yana rahatça yürüyebilecekleri kadar geniş ve süslü oyma işlemelerle bezenmişti. Her basamak yarım düzine süslü fayansdan yapılmıştı, her sütun ve pencere figürinlerle süslenmişti. Alice bunu hangi tanrının yaptığını merak etti. Buraya, kayaya gizlenmiş bir köprü inşa etmek tuhaf görünüyordu. Sanki Venedik'ten bir parça koparıp Grand Canyon'un içine yerleştirmiş gibi.

Bir Gölge, geçip geçmeyeceğinden emin olamıyormuş gibi ortada tereddüt ediyordu. Birkaç adım ileri, sonra birkaç adım geri atmaya devam ediyordu. Onların yaklaştığını görünce, "On yedi taş mı?" diye sordu.

"Anlamadım?" dedi Peter.

Gölge, transkriptini onlara gösterdi. "Burada on yedi basamak yazıyor, üç yıl boyunca ya da dersimi alana kadar on yedi basamak, hangisi önce gelirse."

Peter transkripti inceleyerek kaşlarını çattı. "Hala anlamıyorum..."

"Oh, burada." Gölge onların etrafında dolaştı. Alice, köprüde Roma rakamıyla XVII olarak işaretlenmiş boş bir yuva fark etti. Gölge aşağı indi ve diz çöktü. O anda olağanüstü bir şey oldu. Yüz hatları bulanıklaştı, uzuvları kayboldu ve griliği koyulaştı. Saniyeler içinde kayaya dönüştü ve bir zamanlar ağzının olduğu yerden yumuşak bir iç çekiş sesi çıktı; birkaç saniye süren düşük bir ses, rüzgarda bile yankılanmaya devam etti.

"Vay canına," dedi Alice.

Artık köprünün tamamı ve tüm süslemelerinin taşlaşmış Gölgeler'den oluştuğu açıktı. Her yerde insan şekillerinin izlerini görebiliyordu. Burada uzanmış bir bacak, orada başını saran iki kol. Ama ayak izleri sabitti ve onları karşıya geçiren başka izler yoktu, bu yüzden

ilerlemek en mantıklı seçenek gibi görünüyordu. Arşimet tereddüt etmeden karşıya geçti. Arkasında bir inilti korosu yankılandı ve Alice onu takip ederken, tek düşünebildiği her adımda her inilti sesinin belirli bir perdesi olduğuydu; beş adımı birden atlayabilseydin, Mozart'ın 25. Senfonisi'nin açılışını çalabilirdin.

Köprüden geçen yol daha dardı ve daha tehlikeliydi; bu sefer yokuş yukarı tırmanmak zorundaydılar. Daha yukarıda, iki Gölge yolun özellikle virajlı bir bölümünde kavga ediyordu. Anlaşmazlık, kimin diğerine yol vermesi gerektiği konusunda gibi görünüyordu, bu da Alice'e oldukça anlamsız geldi, çünkü sonuçta hepsi aynı yere gidiyorlardı. Ama Gölgeler birbirlerini itip kakmaya devam ettiler, ta ki biri diğerinin omuzlarına ellerini koyup onu üst geçitten aşağı itene kadar.

"Dikkat et!" Peter Alice'i geri çekti.

Endişelenen Alice, kenardan aşağıya baktı. Ama düşen Gölge, hiç bir şey olmamış gibi, kendini kaldırıp, banka doğru, hiç de onurlu olmayan bir şekilde sürünerek ilerlemeye devam etti. Alice, onların zaten ölü olduklarını düşündü. Artık olan her şey, sadece onursuzluktu.

Diğerini iten Gölge de kenardan aşağıya baktı, sonra memnuniyetle homurdandı ve yoluna devam etti. Alice ve Peter onun peşinden dikkatlice takip ettiler.

"Ne pislik adam," diye mırıldandı Alice.

"Acaba ne yaptı?" Peter, Shade'e gözlerini kısarak baktı, sonra çok yüksek bir fısıltıyla, "Bu Bill Cadeaux!" diye bağırdı.

Neyse ki Bill Cadeaux adlı Gölge duymadı. Bu isim Alice'e sadece belli belirsiz bir şey çağrıştırdı. "O kim?"

"O ve Hollis Galloway, altmışlı yıllarda aynı işi yapmak için yarışıyorlardı," dedi Peter. "Korkunç bir skandaldı."

"Semiotikçi Hollis Galloway mı?"

Peter başını salladı. "İkisi de semiyolog. *Öyleydiler.* Cadeaux ve Galloway, Chicago'da aynı iş için adaydılar ve iş görüşmelerinden sonra Galloway'e teklifte karar verdiler. Ancak Cadeaux bunu duydu ve Chicago'ya, onun... bilirsin... yaptığını iddia eden, lisansüstü öğrencileri gibi davranan isimsiz mektuplar göndermeye başladı."

"Onları aldattığını mı?" diye tamamladı Alice.

"Temelde, evet. Bu o kadar da büyük bir sorun olmazdı, ama Cadeaux *kadın* öğrencilermiş gibi davranıyordu, bu da Galloway'i bir tür yırtıcı lezbiyen gibi gösteriyordu. Şimdi, Chicago yırtıcıları umursamıyor;

lezbiyenler ise başka bir hikaye. Chicago, aslında lezbiyen olabilecek, ama yırtıcı türden olmayan Galloway hakkında kapsamlı bir soruşturma başlattı ve Galloway o kadar korktu ki iş başvurusunu geri çekti. Cadeaux işi aldı ve kimse gerçeği bilmiyordu, ta ki Cadeaux'nun bir barda yüksek lisans öğrencilerine bununla övündüğü ortaya çıkana kadar. Her şeyi uydurmuştu. Annesine ve kız kardeşlerine anonim mektuplar yazdırmış. Galloway bunu öğrenmiş ve onun kariyerini mahvedeceğini söylemiş, ama kimse olayı tam olarak çözemeden bir trafik kazasında ölmüş.

"Tanrım," diye mırıldandı Alice. "Bence onun yeri Greed'den daha kötü bir yer." "Ve sonra haber yayılınca, masum olduğunu ısrarla savundu. Ölüm döşeğindeyken

ölecek olsan bile hiçbir iddianın uydurma olmadığını, Galloway'in gerçekten tüm o öğrencileri taciz ettiğini yemin etti." Peter, Bill Cadeaux'ya hayranlıkla baktı. "Anlayamıyorum. Birine bunu nasıl yapabilirsin? Sonra nasıl yaşayabilirsin?"

Alice, Peter'ın durumu biraz abarttığını düşündü. "Bence bazı insanlar o kadar bencil."

"Ama bir meslektaşını sabote etmek! Bu şeytani bir şey!"

"Oh, tabii." Alice kendini tutamadı. "Sen ise tam bir meleksin."

Bunu söylediğine hemen pişman oldu. Peter adımlarını yavaşlattı. "Bu ne demek?"

"Üzgünüm, hiçbir şey. Sadece, hepimiz rekabetçiyiz, değil mi?
Her yerde departman politikaları vardır."

O ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır." Sakin konuşmaya çalıştı, ama sesi yerine neşeli bir cıvıltı çıktı. "Neden kızayım ki?"

"Sabahtan beri bana karşı soğuksun."

"Üzgünüm." Alice kollarını göğsünde kavuşturdu. Daha iyi bir aptal rolü oynayabilirdi, bunu biliyordu, ama o kadar da iyi bir oyuncu değildi. "Sadece çok yorgunum ve çok açım. Seninle alakası yok."

"Tamam." Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler. Sonra Peter sordu, "Bu Cooke ile mi ilgili?"

"Ne? Hayır!"

"Sadece ben bundan bahsettiğimden beri biraz tuhaf davranıyorsun. Övünmek kabalıktı, biliyorum, özür dilerim..."

Artık onun onunla dalga geçtiğinden emindi. Ne kadar acımasız, ne kadar inanılmaz derecede acımasızdı bu. Kendini kafese hapsolmuş küçük bir hayvan gibi hissediyordu.

Ya her şeyi açıkça ortaya koysaydı? Bunu yapmak için yarı kararlıydı. Bu işkenceye son vermek için her şeyi yapardı. Ne yaptığını biliyorum, diyebilirdi — köpek yavrusu gibi davranman bende işe yaramaz, *siktir* git Murdoch. Ama sonra ne olacaktı? İtiraf edip özür dileyecek miydi? Saçma. Daha büyük olasılıkla o da onu uçurumdan aşağı itecekti. Onun bütünlüğüne ihtiyacı yoktu, sadece hayatta olmasına ihtiyacı vardı. O büyünün tek önemli özelliği, yaşayan bir ruhun varlığıydı. Ve Peter, onu bitiş çizgisine sürüklemeden önce ona her şeyi yapabilirdi.

Sesi titremesin diye mücadele etti. "Cooke değil." "O zaman ne?

Bir şey mi yaptım?"

"Sen değilsin, gerçekten..."

"O sabah olanlarla mı ilgili? Benim..." "*Tanrım*,

Murdoch, hayır!"

"Bana kızgınsan, söyle yeter."

"Sadece..." Sözünü kesti. Birinin ona güldüğüne dair ani bir inançtan kurtulamıyordu. Bir kadının kıkırdadığını duyduğuna emindi. Etrafına baktı ama kimseyi görmedi. Peter'ın yüzünde tanıdık bir endişe vardı ve delirdiğine dair paniği yeniden hissetti. "Ben sadece..."

Yine aynı şey oldu, kesin bir çınlayan

kahkaha. Alice arkasını döndü. "Kes şunu!"

"Neyi kes?"

"Duymuyor musun?" Setin etrafında dolaştı. Birisi saklanıyordu, pusuda bekliyordu, bunu biliyordu — ama baktığı her yerde sadece kayalar görüyordu. En yakın Gölge Bill Cadeaux'du ve o da şimdiye kadar yokuşun yukarısına çıkmıştı. Yine de kahkaha sesleri yoğunlaşıyordu. Artık çok netti; hayal ürünü olamazdı. Archimedes de bir şey hissetmişti. Kedi adımlarını durdurdu, gözleri yarık gibi, kuyruğu tahta gibi sertleşmişti.

"Alice, dur." Peter kolunu tuttu. "Otur, biraz su iç..." O kurtuldu. "*Dur*,

dinle..."

Archimedes miyavladı.

Kayadan bir renk seli çıktı — kırmızı, pembe ve mor dalgalar, sonsuz gri ve yanan kırmızının ardından, gerçekten de duyulara bir saldırı. Alice ilk başta kelebeklerin ya da canlı pembe bulutların üzerlerine üşüştüğünü sandı, ta ki ipekler şişmeyi bırakıp uzun ve ince bir kadının şekline yerleşene kadar.

"Merhaba." El sallayarak onları çağırdı. "Yaklaşın."

Alice donakaldı, bunun denizkızlarının sizi su altına çekmeden önce söylediği türden bir "yaklaşın" olup olmadığından emin değildi.

"Kaba davrandığım için özür dilerim." Kadın kolunu dudaklarına götürdü ve hiç de üzgün olmayan bir şekilde kıkırdadı. "Çok meraklıyım. Kaçmayın, canlarım." İpekleri dalgalandı ve aniden onların hemen önüne geldi. "Isırmam."

O çok güzeldi. Yuvarlak, açık yüzünde gamzelerle gülümsüyordu. Siyah saçları o kadar parlaktı ki, yansıtıcıydı ve belinin etrafında ağırlıksızca dalgalanıyordu. Güneş ışığı altında su damlacıkları gibi hızla renk değiştiren cüppeler içinde süzülüyordu. Her iki elinde iplik yumakları tutuyordu; konuşurken parmakları hızla çalışıyor, kendi kendine yüzen bir dokuma tezgahından iplikleri çekiyordu ve ürettiği kumaş, elbisesinin dalgalanan kıvrımlarında aynı hızla kayboluyor gibiydi.

Alice zihnini zorladı ama bu kadını cehennemin tanrılarının hiçbirinin tanımına uydurmadı. Kadın, parlak boyalı ağzına kolunu kaldırdı ve kıkırdadı. "Dilini mi yuttun?"

Belindeki ipekler havada ileri geri sallanıyordu. Alice'in zihninde bir çan çınladı; yarı unutulmuş bir dipnot, peşinden gitmeye zahmet etmediği gizemli bir söz. Arachne değildi, Sarı İmparator'un karısı da değildi. Yıldızların, tüylerin ve özlemin tanrısıydı.

"Sen yukarıdan geliyorsun." Alice şimdi hatırladı. Cehennemle ilgili araştırmalarında Dokumacı Kız'la hiç karşılaşmamıştı, ancak lisans seminerinde çevrilmiş mitolojilerle ilgili bir dersinde karşılaşmıştı. Yıldızların kızı olan Dokumacı Kız, ölümlü Çoban'a aşık oldu, ancak tanrılar onların aşkını yasakladı. Yalnızca yılın bir günü bir araya gelmelerine izin verildi ve bir araya geldiklerinde, bir sürü karga ayaklarının altında bir köprü oluşturdu. "Sen, uzun süredir ayrı kalan aşıkların yeniden bir araya gelmesini sağlayan tanrıçasın."

Dokumacı Kız gülümsedi. "Çok iyi!"

"Ama burada ne yapıyorsun? Senin gibiler ölmez." "Yine

haklısın," dedi Dokumacı Kız. "Ama ölümlüler ölür."

"Sevgilin," diye fark etti Alice.

"Çobanım." Dokumacı Kız'ın ipeği kan kırmızısı, kahverengi, sonra da cansız gri renkte parladı. "Yıldız kız kardeşlerim, saçlarının beyazlayacağını, kemiklerinin çürüyeceğini, bir gün o yüze baktığımda hiç tutku hissetmeyeceğimi söylediler. Ama her şey çok *çabuk* oldu. Bir gün, hayran olduğum iri yarısı bir adam. Ertesi gün, bir iskelet. Sonra bir gece kalbi durdu. Onu öbür dünyaya kadar takip ettim. Ama bu yeterli değildi!" İpekleri zifti

siyah, ağır bir renge büründü. "O reenkarne olmak istedi. Ben yapamadım. Ruhlarımız insanlardaki gibi değil; temizlenip yeni bedenlere konarak yeniden denemek mümkün değil. Onunla burada kalması için yalvardım. Ama o, okyanusu olmayan kumlar ve yıldızları olmayan gökyüzünden sıkıldı. Bir zamanlar sonsuza kadar sürecek kadar konuşacak konumuz olduğunu düşünmüştük. Meğer bir yılı bile dayanamamışız." Dokumacı Kız'ın sesi titriyordu. "Bir gün uyandığımda, onun beni Lethe için terk ettiğini gördüm. O günden beri bu tarlalarda tek başıma dolaşıyorum. Arzudan Açgözlülüğe geçen kavşakta, arzunun kuruduğu ve aşıkların sadece kendilerini düşündüğü yerde."

Bir gözyaşı yanaklarından parıldayarak süzüldü. Etkisi çok trajikti, ancak Alice onun biraz abarttığını düşündü. Belki de ölümsüz tanrılar zamanlarını böyle geçiriyorlardı, kendi mitolojilerini mükemmelleştirerek.

Dokumacı Kız yukarıyı işaret etti ve kuşağının iki ucu gökyüzüne doğru spiral şeklinde dans etti. "Bir sonraki fırsatta, gece gökyüzüne bak. Bir takımyıldızı eksik. Bir köprü kırılmış." Kuşağı çöktü. "Şimdi karanlık."

"Onu hiç aramadın mı?" diye sordu Peter.

"Buna izin yok, sevgili çocuk. Ve her halükarda, o beni tanımaz.
Benim hakkımdaki tüm anılarını zihninden silmiş."

"Oh," dedi Peter. "Üzgünüm."

"Çok tatlısın." Dokumacı Kız elini uzattı ve Peter'ın burnunu çimdikledi.
Peter'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

Alice tüm bunlara nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu. Dokumacı Kız oldukça fazla konuşuyordu. Ama bu en azından ona biraz nefes alma fırsatı verdi; bu tanrının onlarla oynamak mı yoksa onları öldürmek mi istediğini değerlendirmek için zaman kazandırdı.

"Ama yine de ben romantik biriyim!" Dokumacı Kız kollarını açtı. Muhteşem bir renk gösterisi. "Bir tanrının bir ölümlüyle evlenmesi asla akıllıca değildi, şimdi anlıyorum. Zaman konusunda ortak bir bakış açısına sahip olmak gerekir. Tanrılar, ruhlarının her zerresiyle, bu kadar geçici, bu kadar umutsuz bir şekilde sevmezler. Ama insanlar... Bir nefes için yaşarsınız, ölürsünüz ve tüm hayatınızı, öbür dünyada nasıl birlikte kalabileceğinizi merak ederek geçirirsiniz, oysa bunun gerçekten istediğiniz şey olup olmadığını bile bilmiyorsunuz."

O, rahatsız edici bir şekilde yaklaşarak uzun parmaklarını omuzlarının üzerinde dans ettirdi. Alice, onların kafalarını birbirine çarpıp bebekler gibi öpüşmeye başlayacakları konusunda absürt bir korkuya kapıldı.

"Sizi çok sık görüyorum. Cinayet-intiharlar, bu çok yaygın. Ya da kazalar. Bazen her iki taraf da doğal nedenlerle ölür ve bir taraf, diğer taraf yaşlılıktan ölene kadar Asphodel Tarlaları'nda yıllarca bekler." Dokumacı Kız iç geçirdi. "Herkes aşkının sonsuz olduğunu düşünür. Ben de onların bu inancını sürdürmelerini istiyorum."

"Öyleyse bizi geçirin," dedi Peter. "Aşk suç değildir."

"Elbette değildir," dedi Dokumacı Kız. "Ben ceza vermiyorum, sevgili çocuk. Bir çözüm sunuyorum." Ellerini birleştirdi. "Sana bir test sunuyorum. Zorlu bir görev değil, sadece bir sorunun cevabı. Sadakatini test edeceğim. Eğer geçersen, bir köprü inşa edeceğim." Ellerini birleştirdi. Parmakları hızlıca hareket etti ve aralarından iplikler döküldü, bir anlığına dalgalanan ve parıldayan bir kumaş ortaya çıktı; kadifemsi siyahın üzerinde altın ve gümüş parıldıyordu. Yıldızlardan yapılmış bir halı. "Köprüm seni istediğin her yere götürecek. Herhangi bir sınır, herhangi bir saray. İsterseniz Asi Kalesi. Ya da doğrudan Lord Yama'nın tahtına. Geçerseniz, bu köprüden bir kez geçmenize izin vereceğim, istediğiniz yere."

"Ya başaramazsak?" diye sordu

Peter. "O zaman Lethe'ye gidersin."

"Ama biz ölmedik," dedi Alice. "Biz Gölgeler değiliz."

"Oh, sizler *misafirlersiniz*!" Dokumacı Kız'ın elleri ağzına gitti. Gözleri kocaman parladı. "Ama bu daha da iyi. O zaman *gerçekten* güvenli bir geçişe ihtiyacınız olmalı." Parmakları dans etti; köprü uçurumun üzerinde dalgalandı. "Bu kayalar aldatıcıdır, sevgililerim. İnancınızı kanıtlayın, ben de sizi güvenle karşıya geçireyim."

Alice bundan hoşlanmadı. Dokumacı Kız'ın yapmacık kıkırdamaları, annesinin çocukken oynamayı sevdiği Çin dramalarındaki kahramanları hatırlattı ona — her zaman rakiplerini kuyulara itmeye çalışan, entrikacı, kötü niyetli yaratıklar. Dokumacı Kız'ı cehennem şemasına sığdıramasa da, tanrılarla yapılan pazarlıklar ve bahisler hakkındaki tüm hikayeleri biliyordu. Orpheus, Hades'in meydan okumasını başaramamıştı. Sisyphus da Hades'i aldatmaya çalıştı ve başarısız oldu. Bir tuzak olmalıydı, her zaman bir tuzak vardı.

"Danışabilir miyiz?" diye sordu. "Özel olarak?"

Dokumacı Kız kolunu salladı. "Çabuk ol."

Alice, Peter'ı kolundan çekerek, kimsenin duyamayacağı bir yere götürdü. "Ona güvenmiyorum."

"Ona güvenmemize gerek yok," dedi Peter. "Sadece oynamamız gerekiyor. En kötü ne olabilir ki?"

"Amnezi, dinlemiyor muydun?" Alice, dövmesinin koruma gücünün ne kadar olduğunu bilmiyordu, ama suya daldırarak bunu test etmek istemiyordu.

"O zaman kazanırız, zor olamaz..."

"Bu, onun doğruyu söylediğini varsayarsak," dedi Alice. "Yukarıdaki tanrılar cehennemde pek dolaşmazlar, biliyorsun... O kılık değiştirmiş olabilir..."

"Başka ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Büyücü olabilir..."

"Eğer büyücü ise, zaten mahvolduk demektir! Bak, Law." Peter ellerini açtı. "Bu bir lütuf. Zaten yeterince zorlanıyoruz ve o bize güvenli geçiş vaat ediyor..."

"Nehre atılmak istemiyorum," dedi Alice. "Bu arada, tam da bu olacak, çünkü biz aşık değiliz."

"Ama numara yapamaz mısın?"

Onun yüzüne baktı. Açık, baştan çıkarıcı... Bu mahcup bakışı öğrenmesi ne kadar sürmüştü? Onun niyetini bilirken ona nasıl böyle bakabilirdi?

Ama belki o da numara yapabilirdi. Belki onun oyununda onu yenebilirdi. Sonuçta, Peter'ın onun gerçeği bildiğini bilmediği için büyük bir avantajı vardı. "Senden seni sevdiğimi numara yapmamı istiyorsun."

"Bu çok kolay," dedi. "Sadece iradelerimizin birleştiğini

varsay." "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Yani, aynı şeyleri istediğimizi. Birbirimiz için en iyisini istediğimizi. Birbirimizin amaçlarını kendi amaçlarımız olarak kabul ettiğimizi ve ideal sonucumuzun birlikte olmamız olduğunu. Hiç aşık olmadın mı?"

"Hayır. Sen oldun mu?"

"Hayır. Ama hayal etmek o kadar da zor olamaz, değil mi?"

"Aşık olmak hayal edilmesi en zor şey olabilir bence." Düşünerek bir süre durdu. "Yani, sadece erotik karmaşıklıklar bile. Penisini bile görmedim."

"Aman Tanrım," dedi Peter. "Law. Aşk felsefesini tartışacak vaktimiz yok."

“O halde, baskın stratejimizi başka nasıl belirleyebiliriz?”

"Sadece tek bir kişi olduğumuzu varsayalım. Senin amaçların benim amaçlarımdır ve tersi de geçerlidir. Seni inciten şey beni de incitir. Hedeflerimiz birlikte kalmak ve ortak bir bütün olarak kendimiz için en iyisini aramaktır."

Alice, gerçek ilişkilerin böyle işlediğini düşünmüyordu, en azından gördüklerinden öyle değildi, ama teoride kulağa hoş geliyordu. "Bunu nereden öğrendin?"

"Immanuel Kant." "Kant

bakir değil miydi?"

"O büyük bir filozoftu! Metafiziği devrimcileştirdi!"

"Mastürbasyon yapmanın ahlaka aykırı olduğunu düşünen Kant'tı sanırım," dedi Alice. "Kendini bir amaç için bir araç olarak görmekle ilgili bir şeydi."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Alice'in başı ağrıyordu. Öncelikle, aslında aşk hakkında alternatif bir açıklaması yoktu; ama ikincisi, Peter'ın aşk açıklaması mantıklı olsa bile, bunu ona sunmasının olası gizli amaçlarından ayırması mümkün değildi. İçten içe, aşık olmanın sadece iki kişinin birbirine yalan söylemesi, şiddetlerini gizlemesi olduğunu düşünüyordu ve bu nedenle Peter'ın teklifi, kendini korumak olan önceliğiyle uyuşmuyordu.

"Hadi ama." Peter koluna hafifçe vurdu. "Law. Bana aşıkmış gibi davranmak o kadar zor mu?"

Bunu söyleme şekli, Law'ın göğsünü acıttı. Peter ne yaptığını çok iyi biliyordu ve en kötüsü, bunun işe yaramasıydı. Law, ona güvenmek, onun aşkının nesnesi olmak istiyordu, en azından numara olsa bile. *"Kes şunu*," diye bağırmak istedi. *"Kes şunu, bana ne yaptığını görmüyor musun?"*

"Pekala, sevgililerim," diye seslendi Dokumacı Kız. "Ne

olacak?" "Kabul," dedi Peter. "Oynayacağız."

"Bekle..." diye başladı Alice. Ama Dokumacı Kız ikisinin de kollarını yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle onları bir kayanın üzerine sürükledi, ta ki birbirlerine karşı durana kadar, bir tür cehennem gibi bir düğün mihrabının üzerinde. İpek şeritler fırladı ve aralarında opak bir bariyer oluşturdu. Peter bir şeyler bağırdı, ama sesi ipek tarafından boğuldu.

"Koordinasyon yok." Dokumacı Kız parladı, sonra iki yarı saydam kopyaya bölündü. Her biri ipek duvarın iki yanına geçti ve aynı anda konuştular.

"Çobanım, seksen yıl boyunca hiç aksatmadan yedinci ayın yedinci gününde benimle buluştu." İpekler gökyüzünde silüetler oluşturdu: birbirlerine doğru koşan ve kucaklaşan, bir olan iki figür. "Yıllar boyunca onun yüzünü görmedim. Tüm köyü ona beni unutmasını ve evlenmesini yalvardı, çünkü ona çocuk veremiyordum, bir eşin yerine getirmesi gereken görevleri yerine getiremiyordum. Ve eğer gelmezse, köprü

kırılırdı. Eğer birbirimize sadık kalmazsak, köprü kırılırdı. Biz asla birbirimize sadık kalmadık. Her zaman birbirimizi seçtik, onun hayatının sonuna kadar. Ta ki o farklı bir seçim yapıp beni mahkum edene kadar."

İpekler yayılıp bir çatal oluşturdu; biri kırmızı, biri yeşil. "Size bir seçim sunuyorum, sevgililerim. Aynı seçim. Yalnız devam etmeyi ya da birlikte devam etmeyi seçebilirsiniz. İkiniz de birlikte devam etmeyi seçerseniz, size yıldızlardan bir köprü inşa edeceğim. İkiniz de yalnız devam etmeyi seçerseniz, ikinizi de Lethe'ye atacağım."

"Ya farklı seçimler yaparsak?" diye sordu Alice.

"O zaman yalnız devam etmeyi seçen kişi bu köprüden istediği kadar geçebilir. Yolculuğunuz boyunca güvenli bir geçişiniz olacak. Sizi her şeyden ve herkesten koruyacağım. Hiçbir şey size dokunamayacak." Köprü dans etti, parladı, bir düzine çatallı yola ayrıldı. "Diğeri ise... Şey, sadece unutulmayı dileyeceklerini söyleyebiliriz."

Alice aşağıya baktı. Aniden önünde bir tepsi masası belirdi, üzerinde iki parlak, mumsu elma duruyordu. Biri kan kırmızısı, diğeri koyu yeşildi.

“Hangisini seçeceksin?” diye sordu Dokumacı Kız. “Kırmızı, birlikte devam etmek için. Yeşil, yalnız devam etmek için.”

"O da aynı seçeneğe sahip mi?"

"Aynen öyle."

Alice düşündü; o zaman bu sadece tutsak ikilemi idi.

Hepimiz birinci sınıfta tutsak ikilemini çalışmıştık. Tutsak ikileminin bariz çözümü, birbirinize güveniyorsanız, karşı tarafı aldatmamaktı. Tabii ki sorun, birinin baskın stratejisinin, karşı taraf ne yaparsa yapsın, her zaman onu aldatmak olmasıydı. Ama önceden işbirliği yaparsanız, ikiniz de hapisten kurtulabilirsiniz. Ve onlar işbirliği yapmışlardı. Değil mi?

"Sadece açıklığa kavuşturmak için," dedi. "Ben tek başıma devam etmeyi seçersem ona ne olacak?"

Dokumacı Kız'ın gülümsemesi tüm yüzünü kaplamış gibiydi. Alice, biraz daha gülümserse kızın kafasının ikiye bölüneceğinden korkuyordu. "Cehennem çok yalnız bir yer. Arkadaşlarımın varlığından hoşlanıyorum." Sırtından büyük beyaz kumaş parçaları çıkıp arkasında asılı kaldı. Bir örümcek ağı. Alice gözlerini kısarak o ağda insan kalıntılarını görebiliyordu; yüzyıllar boyunca sevgililerin emip attığı kalıntılar. O kurbanların bazıları bir zamanlar hayattaydı. Geçici misafirler. Gölgeler kemik bırakmaz.

Alice titredi.

Bu zor olmamalıydı. Onların baskın stratejisi açıktı. Peter, aşıkmış gibi davranmalarını söylemişti ve eğer aşık olsalardı, ikisi de kırmızıyı seçerdi. İşbirliği yapsalardı, kolayca geçebilirlerdi. Kırmızı elmaya uzandı, ama parmakları neden kapanmıyordu?

Merak etmeden duramadı. Ya Peter yeşili seçerse?

Bunu yapamazdı. Bu onun çıkarına değildi. Peter burada ona ihanet etmezdi, Peter'ın hala ona ihtiyacı vardı, en azından ruhuna ihtiyacı vardı...

Peki, ona öylece verecek miydi? Bir tepside sunup, kesime giden kuzu gibi koşarak gidecek miydi? Bu ne aptalca bir mantıktı?

Eli geri çekildi.

O zaman ne olacaktı? Yeşil olanı mı seçmeliydi?

O zaman ona ihtiyacı kalmazdı. Cehennemi dilediği gibi yönetebilir, her mahkemeye kolayca erişebilir ve Profesör Grimes'ın ruhunu parmaklarının ucunda tutabilirdi. Onu bir günde bulabilir, yarın evine dönebilirdi. İstediği her şeye sahip olabilirdi ve bunun bedeli sadece Peter'ı geride bırakmak olurdu.

Ama bu cinayetti.

Ama onunla gitmek ve kendi ölümünü hızlandırmak... Bu nasıl daha iyi olabilirdi? Bu nasıl akıllıca olabilirdi?

Kendinle takas yapamazsın. Kendinle takas yapamazsın, bunu kesin olarak biliyoruz, peki bu durumda biz ne yapacağız? Şu sonuca varmaktan başka ne yapabiliriz ki...

Ve tüm bunlar onun ona ihtiyacı olduğunu varsayarsak. Başka bir planı olabilir, takasa ihtiyacı bile olmayabilir; güvenli geçişin buna değer olduğuna karar verebilir, *onu* mahkum edebilir...

Şakaklarında bir bıçak saplanması hissetti; ikiz güçler, bastırıyordu. Çok fazla bilgi, çok fazla anı vardı ve bunları nasıl sıralayacağını bilmiyordu, ne *anlama geldiklerini* bilmiyordu. Beynine kazınmış tek bir düşünceyle bu noktaya gelmişti: Ben *Alice Law'ım, cehenneme gideceğim, Profesör Grimes'ı bulacağım ve her şey yoluna girecek*. Ama artık bu inanç ona yol göstermiyordu, ileriye giden yol net değildi. Geçmişin tamamı zihninde canlı bir şekilde canlandı, binlerce televizyon ekranı aynı anda oynuyordu ve hiçbiri ona gerçeği söylemiyordu, tek verdikleri anlık görüntüler, işe yaramaz bir detay seliydi. Boş bir bira bardağı, boş bir sandalye. Kapanıştan önce sessiz olan The Pick ve ağzında acı bir tat. Belinda'nın hafif iç çekişleri. *Peter Murdoch* ile *tanıştın mı?* Onun şekli;

kirpiklerinin uzunluğu; parmak uçlarındaki tebeşir, gömleğindeki tebeşir. *Dışarıya bak*, dedi Profesör Grimes; *şu çocuğu görüyor musun?* Darjeeling çayı, fazla demlenmiş, tadı asit gibi. Boğazında çimento gibi kuru çörekler. Yutamıyordu. Grimes tahtada, Grimes satranç tahtasında. Şans cesur olanı sever, sihir kararlı olanı ödüllendirir. İlk hareket eden kazanır; kaybedenler yetişmeye çalışır. Sen doğuştan bir kaybeden misin? Cesaretin var mı?

Laboratuvarda kahkahalar. *Cooke'dan sonra yeni bir danışman bulurdum.* Tokat sesi, açık avuç içleri kalçaya vuruyor, kahkahalar tekrar başlıyor, gittikçe yükseliyor, ayak sesleri uzaklaşıyor. *Onun elinden yemek yiyor.* Büyük, cesur el yazısı — bu yazıda tereddüt yoktu, bu kararlı bir zihnin karalamasıydı, elin yetişemeyeceği kadar hızlı hareket eden bir zihnin, bu merak değildi, bu bir beyannameydi. *ALICE — ???*

Kulaklarında bir uğultu hissetti. Gözlerini sıkıca kapattı, merdiveni bir araya getirmeye çalıştı. Burada ne önemli? Ne stratejik? Bir sonuca varmak için hangi kanıtları kullanmalıyım? *Grimes ne yapardı?* Ama bu çok zordu. Tüm bilgiler karmakarışıktı, nereden başlayacağını bilmiyordu, temel öncülleri bile kavrayamıyordu...

Benim adım Alice Law—
EĞER ALICE—?
Cambridge'de yüksek lisans
yapıyorum—EĞER ALICE—?
Analitik büyü
çalışıyorum—EĞER
ALICE—?

Tahtalar dağıldı. Yapı taşlarına tutunamıyordu, sadece bir duyguya, keskin bir paniğe tutunabiliyordu, kulaklarında bir düzine yangın alarmı gibi çınlıyordu. Kolu ağrıyordu; acı geri gelmişti, yine iğne batması gibi, ama bu sefer her yerine yayılmıştı. *Yine mi*, diye düşündü, ama *yine* ne demek olduğunu bile bilmiyordu; sadece bir hisdi. Bir iğne aşağı doğru parlıyordu. Derisinin altında tebeşir. Pigmentler çiçek açıyor ve acı gözlerini kör ediyor, o kadar çok beyaz patlama... *Yine mi, lütfen, her şeyi veririm, ama yine böyle hissetmek istemiyorum...*

Baş dönmesi başladı. Sallandı. Burası neresiydi? *O* neredeydi? Cehennem anı mıydı, cehennem rüya mıydı? Ellerini yüzüne kaldırdı ve onları göremedi; parmaklarının olması gereken yerde minyatür figürler duruyordu, Peter ve Grimes'ın minik kopyaları, hepsi bir geçit töreninde dans ediyorlardı. *O çocuğu görüyor musun?* Yeşil ve kırmızı daireler arkalarında atıyordu, büyüdü, birbirine doğru sürüklendi

birbirine çarparak büyüdü, ta ki tek gördüğü bir Venn diyagramı olana kadar, ve ortasında bir iğne ve tebeşir, ince bıçak sallanıyor, kolunda acı. Gelecekten hayal edilen bir konuşma: Peter ve Grimes, güvenli bir şekilde geri dönmüşler, ofiste çay içiyorlar — *Alice'e ne oldu? Oh, bilmek istemezsin.* Ve yine o el yazısı; büyük, dans eden harfler. *Alice eğer...?* Onların gülüşlerini izledi, gözlerini devirmelerini izledi ve o kadar boğucu, utanç verici bir öfke hissetti ki neredeyse çığlık atacaktı. Zavallı Alice. Herkesin aptalı.

Peter başını kaldırdı, onun bakışını yakaladı ve sırıttı.

Senden nefret ediyorum, diye düşündü; önce hafifçe, sadece fikri denemek için. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bunun tutunduğunu fark etti. Uyuyordu. Daha önce bunu düşünmeye cesaret edememişti, ama doğruydu, tam da öyleydi — o bir köpek değildi, tekmelenmeyecekti. *Senden nefret ediyorum, SENDEN NEFRET EDİYORUM —*

"Çok iyi!" Dokumacı Kız alkışladı. İkizleri tekrar birleşti. Perdeler, bir sihirbazın kalabalığı coşturması gibi parıldadı ve sonra kalktı.

Peter, kırmızı bir elma tutarak orada duruyordu.

"Alice?" Elleriyle oynayan Alice'e baktı. Kaşlarını çattı. "Ne yaptın?"

On Üçüncü Bölüm

İlk yıllarının kışında, Profesör Grimes'ın baş laboratuvar asistanı olan dördüncü sınıf öğrencisi Joshua aniden programı bırakıp Kanada'ya kaçtı. Bu, o zamanlar büyük bir skandal olmuştu. Söylentilere göre, Joshua'nın hamile kız arkadaşı, onun uzun çalışma saatlerinden bıkmış ve ona daha fazla ilgi göstermesi için ültimatom vermiş, bu da işe yaramayınca her şeyi toplayıp Ottawa'daki ailesinin evine kaçmıştı. Joshua aşk için her şeyi bırakıp onu oraya takip etti. Bu, tüm birikimlerini son dakika uçuşuna harcamak ve gece yarısı Heathrow'a koşmak anlamına geliyordu. Bölümü telaşa sokan bu drama değil, birinin Cambridge'den *Kanada'ya* gitmesi gerçeğiydi. Kanada'da üniversite var mıydı, yoksa herkes yıl boyunca kayak yapıp akçaağaç şurubu içip ayılardan kaçıyor muydu? Her neyse, herkesin bildiği kadarıyla Joshua şimdi mutlu bir evliliği vardı ve Château Laurier'de tur rehberi olarak çalışıyordu.

Önemli olan, Joshua'nın projelerini tamamlamadan ve hatta Profesör Grimes'a ayrılacağını bildirmeden ayrılmış olmasıydı. Profesör Grimes'ın Londra'daki Royal Academy of Magick'te bir konferans sunumu için son teslim tarihi olmasaydı, bu durum kurtarılabilirdi.

Böylece Alice ve Peter, boşluğu doldurmak için işe alındı. Sabırsızlanıyorlardı. Ücretsiz fazla mesai olması kimin umurundaydı? Ders yükü altında ezilirken, haftada otuz saat fazla mesai yapmaları kimin umurundaydı? Profesör Grimes, gerçek bir araştırmada onların yardımını istiyordu! Hayatları boyunca bunun için eğitim almışlardı! Hayır demek aptallık olurdu.

Çalışmaya başladıklarında sadece dostane bir tanışıklıkları vardı. Alice, bahçede ilk karşılaştıklarından beri Peter'ı pek görmemişti, çünkü dersleri onları farklı yönlere götürüyordu. İlk buluşmalarına endişeyle yaklaştı. Ya Peter ona küçümseyici davranırsa? Daha da kötüsü, ya aptal gibi görünürse?

Endişelenmesine gerek yoktu. Zorluklar hızlı dostluklar kurmanın bir yoluydu; yapılacak çok iş varken kişilerarası garip durumlar için zaman yoktu. O ilk günlerin yorgunluğu ne kadar da hoştu. Her gün saat beşte Alice ve Peter, Profesör Grimes'ın bodrumunda buluşuyorlardı.

laboratuvar, yığınla el yazmalarıyla dolu, elleri tebeşir tozuyla kaplı. O geceler, gözleri görmeyecek hale gelene kadar saatlerce deli gibi çalıştılar. O geceler, laboratuvarın zemininde kendi hatalarına gülerek, helal yemek arabalarından aldıkları cips ve köriyi yiyerek, bazen de kendilerini ödüllendirmek istedikleri zaman, köprünün kuzeyindeki Hint restoranından aldıkları tavuk tikka masala'yı yiyerek geçirdiler. Hayatın sunabileceği en güzel şey buydu: yüzlerinde tebeşir lekeleri, grafik kağıdında zerdeçal lekeli parmak izleri. Aristoteles, tam mutluluğun bir tür çalışma olduğunu söylemişti. Ve onlar çok mutluydu; ilhamla dolu bir çılgınlıkla tüm tahtaları tebeşirle doldurup, sonra hepsini silip yeniden başlıyorlardı. Profesör Grimes'in merdivenlerden aşağı indiğini duydukları her seferinde kıkırdamalarını bastırıp ciddi bir ifade takınıyorlardı.

Zihinlerin parçalandığı, hiçbir şeyin mantıklı gelmediği ve olasılıkların sınırlarının belirsizleştiği gece yarısı saatlerinde en iyi çalışmalarını yaparlardı. Ve bu saatlerde Alice, ilk kez aşık olmanın nasıl bir şey olabileceğini deneyimledi.

Flört diline yabancı değildi. Lisede erkek arkadaşları vardı, üniversitede erkek arkadaşları vardı; aftershave kokan, düğmeli gömlek giyen, sessiz filmlerdeki unutulabilir bir geçit töreninde birbiri ardına yürüyen, ellerini beceriksizce sallayan gergin genç erkekler. Bu tür bir sosyalleşmenin "sabit bir ilişkiye", evliliğe dönüştüğünü belli belirsiz anlıyordu, ama tüm bunların nasıl olduğunu anlayamıyordu, çünkü hepsi hoşnutsuzluğunu gizleme egzersizi gibi geliyordu. Peter bu türe ait değildi. Bu tamamen farklı bir duyguydu ve Alice, aralarındaki ilişkiyi romantizmin çöp yığınına atamıyordu. Bu, onun hiç bilmediği bir aşktı. *Sonunda,* diye düşündü, *bu gerçek bir şeydi* — başka bir ruhun yavaş yavaş açığa çıkması, kişinin ayrıcalıklı iç dünyasına doğru yol alması, ilk kez keşfettiğini hissettiğin şeyler. Alice işini tam da bu nedenle seviyordu, öyleyse neden insanlara da aşık olmasın ki?

Peter'ın çalışırken Mendelssohn'u mırıldanmayı sevdiğini, ama o da mırıldanmaya başladığında kızarıp durduğunu öğrendi. Peter'ın mercimeği sevdiğini, ama patates püresi ve muzu "aldatıcı bir şekilde lapa lapa" bulduğu için nefret ettiğini öğrendi. Peter'ın sabahın ikisi civarında "manik durum" olarak adlandırdıkları bir duruma geçtiğini öğrendi. Bu durumda saçları kabarıyor, gözleri büyüyüp dönmeye başlıyor ve üzerinde çalıştıkları her şey hakkında o kadar heyecanlanıyordu ki

çalıştıkları her şeyden o kadar heyecanlanırdı ki, çılgınca bir "AHHH!"dan başka bir şey söyleyemezdi.

Ve aşık olmak bir keşifse, kendini keşfedilmeye izin vermek sevilmekle eşdeğer miydi? Çünkü Alice, Peter'ın kendisi hakkında gözlemlerde bulunmasını, kendisi hakkında hiç fark etmediği gerçekleri açıklamayı çok hoş buluyordu. Örneğin, bir tartışmada aynı fikirde olmadığında ellerini denizanası gibi salladığını biliyor muydu? Saçlarını aynı kireçli parmaklarıyla geriye ittiğinde alnında her zaman aynı çapraz çizgi oluştuğunu biliyor muydu? Peter, Alice uykulu olduğunda yalan söylediğini belirlemişti — kötü niyetli bir şekilde değil, ama absürt bir şekilde; kelimeler, yarı bilinçli ağzından mantıksız bir sırayla akıyordu. Alice'in bilinçsiz yalanları onu o kadar eğlendiriyordu ki, haftalarca onun söylediği en saçma şeyleri kaydetti, böylece ayın sonunda şunu söyleyebilirdi: "Yalan söyleyen, uyuyan halinin tek bir nedeni olduğu sonucuna vardım. Ve bu, mümkün olduğunca uzun süre uyumaya devam etmek. Konuşma partnerini seni rahat bırakmaya ikna edecek her türlü cevabı vereceksin. Örneğin, çarşamba günkü konuşmamızın transkriptine bak. Sana patlıcan olup olmadığını soruyorum. Sen de patlıcan olduğunu kabul ediyorsun, ama endişelenmememi ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyorsun. Geçen ay, Belgravia prensesi olduğunu, ayak parmaklarının aslında bebek hamsterlar olduğunu ve tatilde benimle güneşte kayak yapacağını kabul ettiğini duydum. Sen iflah olmazsın, Law. Bilinçaltındaki benliğin, yalnız bırakılmaktan şiddetle korunuyor."

Paylaşamayacakları hiçbir düşünce yoktu. Bir başka insanla, yüksek sesle konuşmanın kafanda düşünmekle aynı olduğu, hiçbir şeyin filtrelenmediği, hiçbir şeyin gizlenmediği o nadir rahatlık durumuna ulaştılar. Çoğu zaman, eve gidip uyumak yerine, sabahın geç saatlerine kadar oturup konuşurlardı. Monty Hall problemi hakkında tartışırlardı. Peter, değiştirmenin açık olduğunu düşünürken, Alice ikna olmayı reddederdi. Sayıların renkleri ve kişilikleri olup olmadığı konusunda tartışırlardı. Peter, olduklarını ısrarla savunurdu: üç maviydi, beş kırmızıydı, iki sarıydı ve dört turuncuydu; sekiz ağırbaşlı ve sıkıcıydı, dokuz ise şehvetli bir baştan çıkarıcıydı

—ve hangi renk? Tabii ki bordo. Dokuz şaraptı. Alice, Peter'ın dikkat çekmek için bunu uydurduğunu düşünüyordu. Dilin gerçeklikle ilişkisi konusunda Wittgenstein ve Lacan'ın farklı yönlerden aynı dağa tırmanıp tırmanmadıkları konusunda tartıştılar (muhtemelen tırmanıyorlardı, ancak ikisi de Lacan'ı kesin olarak söyleyebilecek kadar iyi anlayamıyordu).

Peter en iyi türden bir muhataptı: cömert, açık fikirli, meraklı. Her yeni disiplini büyüleyici buluyordu ve ona, daha önce hiç düşünmediği kendi alanı hakkında sorular soruyordu.

"Jakobson dil hakkında ne diyor?" diye sorardı. "Metonymy nedir? Metafor nedir? Bilinçaltının dil gibi yapılandırılması ne anlama gelir? Dil *nedir*?"

Konuşurken, ara sıra onun yüzüne hiç gözünü kırpmadan bakardı, bu da onu kekelemeye ve elinde tuttuğu şeyi düşürmeye neden olurdu. Peter'ın ilgisini çekmek onun için zordu. Uzun zamandır bunu başarmak için ne yapması gerektiğini merak etmişti ve şimdi, bunu fazlasıyla başarmış olmasına rağmen, bu onu felç ediyordu.

Ona, patateslerle ilgili paradoksları çözdüğün sürece matematiğin bazen eğlenceli olabileceğini öğretti. Diyelim ki yüz kilo patatesin var. Bunların yüzde 99'u sudan oluşuyor. Diyelim ki bir gecede kurudukları için artık sadece yüzde 98'i sudan oluşuyor. Kaç kilo patatesiniz var? Sadece elli! *Elli mi?* Evet, elli, yüzden elli! Ama sadece yüzde 1 su kaybetmişsiniz. Ama bu nasıl olabilir? "Bu basit bir aritmetik" dedi, ama Alice inanmadı.

Alice ise ona, hangi yönden okursanız okuyun anlaşılır olacak şekilde yazılmış Çin akrostiş şiirlerini öğretti. Ona Çin dilbilgisinin inceliklerini, ya da aslında hiç olmadığını, ve Çin dilinde zaman ve mekan kavramlarının İngilizce'deki kavramların tam tersi olduğunu öğretti. Çinliler geçmişi görebileceğine inanır, ama geleceği göremez, diye açıkladı; bu nedenle geleceğe sadece geriye doğru yürüyebilirsin. Peter, büyülenmiş bir şekilde, onu daha iyi anlayabilmek için Çince öğreneceğini söyledi, ancak kısa bir ton
—ve ton sağırlığı—bu kadar kolay olabileceği umudunu yok etti.

O zamanlar kendi kısaltma dillerini bile geliştirmişlerdi, sembolik mantığın aptalca bir kombinasyonu — ki bunu yüksek sesle söylemek çok komikti — ve sadece Alice'in konuştuğu ve Peter'ın komik bulduğu Fransızca. Gerçek Fransızca yerine çok fazla korna çalınıyordu. Bu dil hiç de verimli değildi, ama onları eğlendiriyordu; kendilerini diğer herkesten uzak bir zihinsel düzlemde var olduklarını, yakında kendi sembolik düzenlerinde kaybolacaklarını ve bir daha birbirlerinden başka kimse tarafından anlaşılmayacaklarını hissettiriyordu.

Sık sık tutarsız kahkahalara boğulurlardı. Oh, onun kahkahasını ne kadar da seviyordu. Gece yarısını geçen bir saatte, zihinleri bulanıklaştığında

Her şeye gülmeye başlardı, ama ara sıra Alice o kadar absürt bir şey söylerdi ki, Peter çaresizce, tüm vücuduyla kahkahalara boğulurdu. Kahkaha onu sarsar, nefesini keser, kollarını çırpmasına neden olur, dirseklerini göğsünün önüne kaldırırdı, sanki kendini tutmaya çalışmazsa kahkaha onu milyonlarca parçaya bölecekmiş gibi. Peter güldüğünde, sanki güneşin tüm sıcaklığı ona yönelmiş gibi hissediyordu, çünkü bunu *o* yapmıştı, onu o kadar şaşırtmış ve sevindirmiş sözleri o söylemişti ki, Peter nefes bile alamıyordu.

Bir zamanlar, tek istediğinin Peter Murdoch'u güldürmek olduğunu hissettiği zamanlar vardı.

Çoğu zaman, çalışırken mutlu bir sessizliğe bürünürlerdi. Saatlerce konuşmadan çalışabilirlerdi; birbirlerinin yanında çok rahat ve doğal bir ritim geliştirmişlerdi. Alice'in arkadaşlık için tek ihtiyacı, yanında Peter'ın tebeşirle yazdığı kendinden emin karalamalardı. Yalnız değildi. Güvendeydi. Bu evrende en azından bir kişi daha vardı ki, onunla aynı frekansta titreşiyordu. Ve bu, Alice'in şimdiye kadar hissettiği en mutlu duyguydu — sessizliğini sevdiğin bir arkadaşın olması ne kadar harika bir şeydi.

Her neyse.

Bütün bunlar Alice'in her şeyi hatırladığı dönemden önce olmuştu, bu yüzden şimdi onun için sadece bir sis gibiydi. Hatırlasa bile, her ne olursa olsun, iki tamamen farklı insanın yaşadığı bir hayat gibi, daha genç, daha mutlu, daha masum insanların yaşadığı bir hayat gibi, absürt bir şekilde uzak hissedeceğini düşünüyordu. Onlar aynı insanlar değildi. Belki uzak kuzenler. Geçici bir benzerlik.

Her şey ne kadar çabuk değişebilirdi. Dönem sona erdi. Proje tamamlandı. Profesör Grimes, Bruges'de yaptığı sunumda ayakta alkışlandı ve Alice ile Peter'ın artık laboratuvarda gece yarılarına kadar çalışmak için bir nedenleri kalmadı. Ve aniden, Peter uzaklaştı.

Alice'in bunu anlaması çok uzun sürdü. Aptalca bir şekilde, arkadaşlıklarının laboratuvarın dışına da uzandığını, gece yarısı saatlerinde olanların sonsuza kadar süreceğini düşündü. Peter'ın da aynı şeyi hissettiğini sandı. Birlikte dersleri yoktu, ama ona rastlamak için bahaneler uydurdu. Peter kahve içmek için gelirse diye, lisansüstü öğrencilerinin dinlenme odasında vakit geçirmeye başladı. Hafta içi akşamları, onun her zamanki patates kızartması ve köri siparişini verirken bulmayı umarak helal yemek arabasına uğrardı. Aklında belirli bir hedef yoktu. Akşam yemeği randevusu gibi somut bir şey yoktu. O kadar cesur bir şey yoktu.

O kadar ileriyi düşünmemişti; soru bile oluşmamıştı. Sadece onun gülüşünü duymak istiyordu.

Ama o hiç orada değildi.

Onu bunun için suçlayamazdı. Ders programları çakışmıyordu. Ortak laboratuvar ödevleri yoktu, birlikte ders almıyorlardı. Birlikte zaman geçirmeleri için hiçbir neden yoktu, sadece o bundan zevk alıyordu ve daha fazlasını istiyordu. Ama o ona zaman ayırmayı vaat etmemişti. Ona hiçbir şey borçlu değildi. O meşguldü, hepsi meşguldü ve sorumlulukları ikiye katlandıkça daha da meşgul oluyorlardı. Ona bunu kıskanamazdı.

Ama bu bile, yolları kesiştiğinde onun davranışını açıklamıyordu. Koridorda birbirlerinin yanından geçerken -biri Grimes'in ofisinden çıkarken, diğeri girerken- sadece başını sallıyordu. Aynı bölüm etkinliklerine katıldıklarında, sadece sıradan nezaket sözleri alışverişinde bulunuyorlardı. Merhaba, nasılsın? İyiyim, evet, her zamanki gibi, çalışıyorum — harika, evet, seni görmek güzel, kendine iyi bak. O, sadece ona yönelik espriler yapıyordu, ama o gülmüyordu ya da duymuyordu. Birçok kez, onunla birlikte çıkmak umuduyla kapıda bekledi, ama o onu görmeden yanından geçip gitti.

Onun dikkatini çekmek umuduyla kapıda beklemesi çok aşağılayıcıydı — terk edildiğini bilmeyen, sürekli geri gelen bir köpek gibi. Ona kaba davranmıyordu. Aslında, klasik Murdoch gülümsemesiyle son derece kibardı. Ona, herhangi bir yabancıya göstereceği aynı nezaketi gösteriyordu.

Ama bu acı vericiydi, çünkü o, onların yabancı olmadıklarını düşünmüştü.

Ve sonunda gerçeği kabullendiğinde - Peter'ın onu görmek istemediği ve ona özel bir ilgi duymadığı gerçeğini - hala bunu kafasında oturtamıyordu. Birine bu kadar uzun süre tamamen açılıp sonra birdenbire kapılarını kapatmanın nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordu.

Ona ne olduğunu sormak istedi ama soruyu çocukça olmayan bir şekilde ifade edemedi. *Neden artık beni sevmiyorsun? Neden benim arkadaşım olmak istemiyorsun?* Oyun parkında sorulacak sorular; acınası sözler. Bunları söylemeyecekti, onun ilgisini çekemeyecek kadar sıkıcı olduğunu ona doğrulamayacaktı.

O dönem boyunca Peter'a karşı hissedebileceği her duyguyu yaşadı — hayal kırıklığı, öfke, kızgınlık, özlem — tek taraflı bir dizi endişe. Ama her şeyden önce kafası karışıktı. Tüm duvarlar yıkılmıştı

yıkılmıştı. Soğukta kalakalmıştı. Aralarında bir uçurum vardı ve bunun nedenini bilmiyordu.

Sonra Venedik'e gitti. Venedik'te birkaç şey oldu ve Alice her şeyin elinden kayıp gittiğini hissetmeye başladı. O anın başlangıç olduğunu, o zamandan beri fark etmişti; Profesör Grimes söz konusu olduğunda, gerçekten hayır deme yeteneği olmadığını anladığı an.

Sonra geri döndü ve her şey ters gitti ve son bir yıldır Alice, Peter'ın yanından geçerken gözlerini kaçırmadan duramıyordu.

Her şey ters gittiği bir dönemde Alice durumu düzeltmeye çalışmıştı. Kayıtlara geçsin, aşk konusunda o kadar kolay pes etmemişti: gerçekten oturup, her şeyi konuşup, neler olduğunu anlamaya çalışmıştı. Peter hala ondan kaçınıyordu, bu yüzden onun yerine notunu posta kutusuna attı. Notu, onun görmemesi imkansız olan, mektuplarının en üstüne koydu. Uzun zaman oldu, diye yazdı. Nasıl olduğunu merak ediyordu. Birlikte oturmak istiyordu. Bir fincan çay içmek. Konuşmak.

Peter notu gördü. Onun gördüğünü biliyordu, çünkü ertesi sabah kontrol ettiğinde not yoktu. Peter onun denediğini biliyordu. Sadece cevap vermedi.

O zamanlar mükemmel hafızası olsaydı, aralarındaki etkileşimleri - tüm o geç saatlere kadar süren geceleri, tüm o gülümsemeleri - hatıraların verdiği rahatlık olmasa da, ipuçları için inceleyebilirdi. Ama şimdi elinde olan tek şey, koridorda soğuk baş sallamalar, kısa selamlar ve kapıdan aceleyle çıkarken ceketinin eteği, başının arkasıydı.

Ve sonra dedikodular, imalar, kahkahalar. Koridorda kaybolan ayak sesleri.

O yaz, filozof Derek Parfit çok tartışmalı olan *Reasons and Persons* (Sebepler ve Kişiler) adlı kitabını yayınladı ve bir süre boyunca Cambridge ve Oxford'da herkes bu kitabı konuşuyordu. Alice kitabı büyük bir ilgiyle okudu. Aslında, kitap onun kafasındaki karışıklığı gidermesine yardımcı oldu. *Reasons and Persons*, kişisel kimliğin indirgemeci bir açıklamasını savunur: yani, kişinin yaşamı boyunca sabit kalan özel bir kişilik özü yoktur. Parfit, beyin nakli, beyin bölünmesi ve uzaktan taşıma gibi bir dizi düşünce deneyi kullanarak, temel kişiliği tanımladığını düşündüğümüz niteliklerin (örneğin psikolojik bağlılık) aslında daha derin bir gerçeğe dayanmadığını savundu. Aynı

hücreleri, bedensel sürekliliği ve anıları paylaşıyor olabiliriz. Ama hepsi bu kadar. Konuyla ilgili başka bir gerçek yok — hayalet gibi etrafımızda dolaşan temel *bir benliğimiz* yok. On yıl önceki halimizle, bir kardeşimizle olduğu gibi aynı ilişkiye sahibiz.

Alice, ahlak felsefesi hakkında pek bir şey anlamıyordu ve uzaktan nakil ile ilgili bazı düşünce deneylerinin ölümsüz ruh fikrini çürütebileceğine şüpheyle yaklaşıyordu, ancak bu bakış açısını özgürleştirici buldu. Bu, Peter'ı hiç tanımadığını ve Peter'ın da onu hiç tanımadığını anlamasına yardımcı oldu. O, Peter'ın sadece bir versiyonunu, kısa bir an için tanımıştı. Ancak o belirsiz anılar olmadan, bir zamanlar Peter'ın omzuna başını yaslayıp çaresizce kıkırdadığı tarihi gerçek olmadan, Peter Murdoch'a aşık olan Alice Law ile hiçbir önemli ilişkisi yoktu. Ve eğer kendini sürekli yeniden yaratabilir, utanç duyduğun veya incittiğin kısımlarını kesip atabilirsen, o zaman başka birini nasıl gerçekten tanıyabilirsin? İnsanlar sadece birer paradoks mu yaşıyorlardı, başkalarıyla iletişimde kalabilmek için bir illüzyonu sürdürüyorlardı? O zaman insanlar sonunda bir dizi yalandan ibaret miydi?

Ve eğer *bu* doğruysa, geçmişinizin, paylaştığınız aşkın ne önemi kalırdı? O merdiven yok olmuştu; tahtalar yeniden bir araya gelmişti ve tanıdığınız ruh, yeni yaratılmış bir kurguydu. Ve belki de, aşık olduğun, uyanık olduğun her anını birlikte geçirdiğin, nefes alışı kendi nefesin kadar tanıdık gelen birinin gözlerine bakıp onu hiç tanımamak tamamen mümkün, hatta sıradan bir şeydi.

On Dördüncü Bölüm

Alice?

Donakaldı.

Eline gözlerini kırptı. Bu hayal değildi; bu durum gerçekti. Harekete geçmek istememişti, sadece seçeneklerini düşünüyordu, kararını verememişti, sadece bir olasılıktı, istediği şey değildi...

Ama bu onun eliydi ve yeşil elmayı tutuyordu. Eğer o

tutmamışsa, kim tutmuştu?

"Ben istememiştim..." Alice onu geri attı, kırmızıya uzandı. "Bekle

—Ben seçiyorum..."

Ama Dokumacı Kız parmaklarını şıklattı ve iki elma da masayla birlikte onun gözünün önünden kayboldu. "Oyun bitti."

Peter bağırdı, "Alice, ne *halt ediyorsun*?"

Alice geri çekildi. *Lütfen*, ağlamak istedi, *beni suçlama; ne yaptığımı bilmiyorum, ben bir denek bile değilim, ben burada değilim*. Kulaklarında bir uğultu duydu. Elleri çok uzaklarda gibi hissediyordu. Odaklanmaya çalıştı, ama ellerinin nerede başladığını, onu ve uzayın geri kalanını ayıran sınırın nerede olduğunu, geçmişin nerede bittiğini ve şimdiki zamanın nerede devam ettiğini göremiyordu.

"Zavallılar," dedi Dokumacı Kız. "O kadar kendinden emindin."

Peter öne doğru adım attı. "Neyin var senin?"

Dokumacı Kız onu geri çekti. Aralarında ipek dalgalandı. Alice sırtında bir baskı hissetti; baskı daha da şiddetlendi ve Alice öne doğru sendeledi. "Sen

devam et. Tek başına Cehennem'e git ve özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu gör. Ve *sen*..." Bir filiz Peter'ın yüzünün etrafında uçuşuyordu. Dokumacı Kız'ın kollarından beyaz şeritler fırladı ve Peter'ın kollarını, ayak bileklerini ve belini sardı, onu bir örümceğin avını döndürdüğü gibi döndürdü. "Seni tutacağım."

"Dur," dedi Alice. "Yapma..."

"Merak etme canım. Ne demek istediğini

anladım." "Ama ben öyle demek istemedim..."

"Sen seçimini yaptın."

Kollarından giderek daha fazla ipek dökülüyordu. Peter çırpınıyor, bağırıyordu, ama kolları ve bacaklarını saran ipek sıkılaşıyordu, sonunda tek yapabildiği

kıpırdamak kaldı. Boynunu Alice'e doğru uzattı. "Alice, *yardım et*..."

O elinde onu . Panik onu onun odaklanmasını ve Peter'ın formunu keskinleştirdi, görünürdeki tek net şey. Peter— evet—Peter'a yardım etmek zorundaydı —

"Hayır, canım." Dokumacı Kız'ın kırmızı ipek kumaşı aralarında dalgalandı. "İçgüdülerine güven."

Alice ipeği uzaklaştırdı. "Dur...

"Biliyorsun ki gelecek yok." Dokumacı Kız, Peter'ı kendine doğru çevirdi. Ağzının üst kısmını tamamen açık bırakmıştı; Alice, onun sadece kocaman ve dehşete kapılmış gözlerini görebiliyordu. "Çoğu zaman erkek olur diye düşünürsün. Ama her zaman kız olur. Kız her zaman korkar. Ona inanmak ister, ama inanamaz. Erkek, geçmişte onu çok kez hayal kırıklığına uğratmıştır. Onun bunu tekrar yapacağını biliyor. Ve sonunda, kendini korumak zorunda kalıyor." İpekler Peter'ı havaya kaldırdı ve onu orada sallanmaya bıraktı, grotesk, aşırı büyümüş bir larva gibi seğiriyordu. "Hepiniz aynı hikayenin parçasısınız. Her seferinde aynı son. Senaryonuzu biliyorum ve onu yeniden yazabilirim. Size bir iyilik yapıyorum."

Alice gerildi. "Dur, lütfen..."

"Merak etme," diye şarkı söyledi Dokumacı Kız. "Onu seveceğim. Onu çok ve uzun süre seveceğim. Zayıf dallardan yapılmış erkekleri severim. Onların böyle bir bakıma ihtiyacı vardır."

Peter bağırmaya çalıştı, ama ağzına bir bez parçası, gözlerine de bir başka bez parçası sıkıca bağlandı; ve sonra mücadele ettiğinin tek işareti damarlarının şişmesiydi.

"Devam et, canım. İzlemek hoşuna gitmeyecek."

Tanrım, ne yapmıştı? Sırt çantasından av bıçağını aradı. Bıçağı bulduğunda, iplikler çoğalmıştı; çapraz çapraz kumaştan bir duvar onları ayırıyordu. Yolunu açmak için bıçağı salladı, ama ipek kumaş esnemedi; sadece gerildi ve bıçağı yakaladı. Daha sert kesmeye çalıştı. Duvar sağlam duruyordu. Peter kumaşın içinde neredeyse kaybolmuştu. Onu zar zor görebiliyordu, sadece kahverengi bir tutam saç, geri kalanı mumya gibi, kıpırdayamıyordu. Onu kurtarabilmek için kumaşı çekip bir delik açmaya çalıştı, ama kumaşa her dokunduğunda kumaş kalınlaşıyordu. Önemli değildi, güçsüzdü, bunu durduramazdı, geri alamazdı.

Bu *sürekli oluyordu.* Çabalarını ikiye katladı, hayal kırıklığıyla hıçkırarak ağladı. Her zaman böyle oluyordu — ne yapmaya niyetlendiğinin önemi yoktu, her şey yine de mahvoluyordu çünkü o çok aptaldı, değersizdi, parçalanmayı durduramıyordu, düşüncelerini içinde tutamıyordu, tüm yanlış

seçimleri yapıyordu ve bu, çevresindeki herkesi incitiyordu. O tereddüt etti ve Grimes öldü; zihni kaydı ve Peter mahvoldu...

"Endişelenme," dedi Dokumacı Kız; ipeksi bir filiz omzunu yukarı aşağı okşadı. "Bunu düşünme canım, yakında her şey bitecek."

Tıkır tıkır.

Alice'in boynu karıncalandı.

Tık-tak.

Dokumacı Kız da bunu duydu. İplik eğirmeyi bıraktı; iplikler Peter'ı yere düşürdü. Kafasını bir o yana bir bu yana çevirerek kayalıkları taradı, gözleri panikle büyümüştü.

O biliyor, diye düşündü Alice; *onları daha önce görmüştü*. Tepeden geldiler, korkunç beyaz bir dalga.

Önce Dokumacı Kız'a saldırdılar. Kız çığlık attı; yüzünün etrafında bir kumaş fırtınası esti, ama bu anlamsız ipek kalkan onları durduramadı. Onu ısırıp sürüklediler, her yöne çekerek, kızın ayakta durmasını imkansız hale getirdiler, hırlayan kitle onu yere indirdi.

Kemik şeylerin en çok ilgilendiği Peter'dı. Alice'i büyük ölçüde görmezden geldiler; ona ulaşmak için onun yanından geçip gittiler. Onun kozasını kısa sürede parçaladılar, kumaş parçalarını havaya fırlattılar. Peter kendini kurtardı ve yüzünü ve boynunu korumak için ellerini başının etrafında salladı. Ama onlar gelmeye devam ettiler.

"Al..." Alice ona bir bıçak uzatmaya çalıştı, ama çok fazlaydılar; bıçağı yere koyduğu anda bıçağın etrafını sardılar. Titreyen ellerle matarasının kapağını açtı. Ama matara çok az su içeriyordu, sadece birkaç damla, etrafındaki kemik şeyleri birkaç saniye oyalamaya yetecek kadar. Ve Lethe, kurtarma için çok uzak bir mesafede, uçurumun çok aşağısında yatıyordu.

Peter acı içinde bağırdı. Kemik bir köpek sırtına atlamış, dişlerini köprücük kemiğine geçirmişti. Alice ona ulaşmaya çalıştı ama aniden bir düzine acı hissetti. Artık ona dikkat etmeye karar vermişlerdi ve ayak bileklerine, dizlerine saldırmışlardı. Ve gelmeye devam ediyorlardı; kayalık tepelerden aşağıya doğru uzanan sonsuz bir beyaz akıntı. O anda, gerçek bir kemik yığını tarafından yutulacaklar gibi görünüyordu, bu yığın azaldığında geriye sadece temizlenmiş et kalacaktı.

Kitleleri o kadar büyüktü ki, dalgaya boyun eğmekten başka yapacak bir şey yoktu. Alice gözlerini kapattı ve sonun çabuk gelmesini umdu. Dayanılmaz bir acı, milyonlarca küçük ısırık bekliyordu. Ama belki şok ya da kan kaybı onu önce uyuşturacaktı, belki bilinci kaybolacaktı.

Ve sonra geri kalanı, uykuya dalmak kadar kolaydı. Ama acı hiç gelmedi. Binlerce küçük baskı yan tarafına uygulandı; burunları ona değil, onun altına kazıyordu. Aniden onu kaldırdılar. Bazıları onun altına koşarak kemiklerden bir yatak yaptılar. Sonra baş döndürücü bir hızla uzaklaştılar, efendilerine ganimetlerini götüren bir karınca ordusu gibi.

Alice kıvrandı, ama boşunaydı. Ne tarafa dönerse dönsün, başka bir kemik yığını onu yakalamaya hazırdı, onu tekrar merkezine itiyordu. Sönük güneş başının üzerinde dönüyordu, turuncu gökyüzüne karşı keskin çıkıntılar, bu da onu yönünü şaşırttı, bu yüzden nereye gittiklerini bilmiyordu, sadece aşağı, aşağı, uçurumlar boyunca daha derine doğru gittiklerini hissediyordu, ta ki kulaklarında Lethe'nin uğultusunu duyana ve yanağına sis değene kadar. Kemik şeyler keskin bir dönüş yaptı. Alice, kıyının aşağısında diğerlerinden daha büyük bir kemik şey gördü; iki ayak üzerinde dik duran, kafası devasa, dişli bir kafatası olan kimerik bir birleşim.

Bir boynuz sesi havayı deldi.

Kemik yaratıklar aniden durdu. Etkisi anında oldu; sanki bir ip kesilmiş gibiydi. Sıkı koordinasyonları ortadan kalktı; uzuvları halsiz ve şaşkın bir şekilde titriyordu. Yatak parçalandı. Alice yere düştü.

Bir an için her şey durdu ve sessiz kaldı.

Kornanın sesi tekrar duyuldu; sağlam, güçlü bir ses. Sonra, çalkantılı suyun üzerinde, çok insanımsı bir ses: "Gidin, siz!"

Lethe'nin üzerinde karanlık bir şekil belirdi, her geçen saniye daha da büyüyerek yaklaşıyordu. Alice, şimdiye kadar gördüğü en garip nehir aracını fark etti: hurda ve kemiklerden oluşan dengesiz bir mavna türü şey, üzerinde tanıdığı hiçbir sembol bulunmayan yırtık pırtık siyah bir bayrak dalgalanıyordu. Güvertede, aynı şekilde giyinmiş tek bir kayıkçı duruyordu; hiçbir döneme veya ulusa ait olmayan, sadece yeraltı dünyasının bir parçası olan dağınık bir korsan. Kemik bir maske yüzünün üst yarısını kaplıyordu, sadece hevesli, sırıtan ağzı görünüyordu.

"Git! Geri çekil!"

Kayıkçı zarif bir hareketle kıyıya atladı ve tek bir akıcı hareketle sırtından bir mızrak çekti. Mızrağı başının üzerinde iki kez döndürdü — Alice'e biraz gösterişli geldi — ve sonra atlayarak mızrağı Alice'e doğru o kadar hızlı salladı ki, mızrak neredeyse burnunu sıyırıyordu. Bir çıtırtı, bir inilti. Alice'in göğsünün yanındaki kemik şey ayaklarının dibinde parçalara ayrıldı.

İlk saldırıyı o yapmıştı. Kemik şeyler de aynı şekilde karşılık verdiler. Kayıkçı, kemik şeyleri sağa sola vurarak bir dizi dönüş yaptı. İzlemesi harikaydı. Kemik şeyler saldırılarını iki katına çıkardılar, ama

Kayıkçı, manevralarında oldukça tecrübeli görünüyordu. Her açıdan saldırdılar, ama o onların darbeleri önceden tahmin etti ve eklemlerini, omurgalarını, geri kalanını bir arada tutan tüm önemli noktaları vurdu.

"En garde!"

Alice'in üzerine çöken adamın kaburgalarına çubuğu sapladı ve çekiverdi. Baskı ortadan kalktı. Alice nefes nefese oturarak doğruldu.

"Geri çekil!"

Alice bunun standart düello kelime dağarcığı olduğunu düşünmüyordu. Miğferli figür daha çok bir rol oynuyor, performansından zevk alıyor gibiydi. Bu yaratıkların arasında dönerek gerçekten eğleniyor gibiydi — sanki aynı eski dansın partnerleriymiş gibi, hareketleri prova edilmiş, mükemmelleştirilmiş.

Düşen yaratıklar, iki ayaklı liderlerinin etrafında toplandılar, koordineli bir saldırı için daire çiziyor gibiydiler. Bir an için birbirlerine baktılar: bir tarafta yalnız kayıkçı, diğer tarafta tıslayan sürü. Lider başını geriye attı ve bir dizi *emir* gibi görünen bir şey verdi — *tak tak tak*. Sürü aynı anda çenelerini indirdi, arka ayakları zıplamak için kıvrıldı.

Kayıkçı sopasını salladı ve diğer ucundaki bir kolu çekti. Alice, bunun çok süslü bir püskürtme şişesi olduğunu fark etti. Lethe suyu havaya yağdı ve kemik yaratıklar inleyerek geriye doğru kaçtılar.

"Geri!" diye bağırdı kayıkçı.

Kemik yaratıklar tısladı. Kayıkçı şişeyi bir kez daha sıktı. "Geri çekilin dedim! Yoksa sizi işe yaramaz kemik yığınına çeviririm, yaparım."

Bir dizi meydan okuyan inilti duyuldu. Sonra kemik yaratıklar yeniden bir grup oluşturup kaçtılar, Alice'in bacaklarının yanından hızla geçtiler. İki ayaklı liderlerinin arkasında toplandılar. Liderleri bir an durup kayıkçıya sessizce baktı, sonra o da geri döndü. Birkaç saniye içinde hepsi tepelere kayboldu.

"İyi ki gittiler." Kayıkçı Alice'e elini uzattı. "Hadi, çabuk bin."

Alice, onları kurtaran bir yabancıyı, onları parçalamaya çalışan yarı tanrıya tercih etmenin açık bir avantajı olduğunu gördü, bu yüzden kayıkçının elini tuttu ve onu mavna üzerine çekmesine izin verdi. Kayıkçı güven verici bir şekilde sağlamdı.

Kayıkçı dönüp Peter'ı da kayığa çıkardı, tam o sırada Dokumacı Kız kıyıya koştu. "Geri gel!" İpekler belinden uzanan eller gibi uzanıyordu. "Seninle işim bitmedi."

"*Seninle işim bitmedi*," diye tekneci taklit etti. "Git buradan, kıskanç inek."

"Yama Tanrısı bunun için seni cezalandıracak!"

"Sen Lord Yama'yı benden daha çok kızdırıyorsun. Defol, harpi!" Kayıkçı, sırığı kıyıya dayadı ve dokumacı kız kıyıya ulaştığı anda kayık kıyıdan uzaklaştı. Kayıkçı, mızrağı kızın yüzüne doğrulttu ve ona da su sıçrattı. Alice bunun ne gibi bir etkisi olacağını bilmiyordu ama dokumacı kız, yüzünü silerek geriye düştü.

Kıyından ipekler fırladı ve kraken'in tentakülleri gibi havada uçuşmaya başladı, titreşerek uzanıyordu. Alice geri çekildi ve yüzündeki kumaşı savurdu. Ama kayıkçı daha hızlıydı. Siyah gemi Lethe'nin kalbine daldı ve tentaküller, püskürtülen sıvının etkisiyle sızlanarak ve cızırdayarak düştü.

Kıyıda Dokumacı Kız başını geriye attı ve kahkaha attı. "İyi şanslar," diye bağırdı, "sadakatsiz aşıklar. Buna ihtiyacınız olacak!"

On Beşinci Bölüm

"Sıkı tutunun!" Kayıkçı, asasını nehir kıyısına dayadı ve tekne buna göre sallandı. Alice, korkuluğa çarpan Peter'a çarptı. "Burada kırılmalar tehlikeli. Bizi sığlıktan çıkarayım..."

Küçük tekne Lethe'ye karşı tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, ama kayıkçı onları su üstünde tutmakta ustaydı. Alice güvertede çeşitli seyir aletleri gördü: farklı uzunluklarda birkaç kürek, iki kürek, bir dümen ve hatta şüpheli bir şekilde modern görünen pille çalışan bir motor. Tekne, kano, kürekli tekne ve yelkenli teknenin bir arada olduğu bir karışım gibi görünüyordu. Kayıkçı yelkenleri düzenlemek için koşturdu, sonra dümenle karmaşık görünen bir şey yaptı, ta ki gemi kıyıya paralel olarak neşeli bir hızda ilerleyene kadar. Sonra sopasını bıraktı ve misafirlerini değerlendirmek için öne çıktı.

"Merhaba!" Yüzündeki maskeyi çıkardı ve ince, dost canlısı yüzünde büyük kahverengi gözleri ortaya çıktı. O bir kadındı. "*Neurath'a* hoş geldiniz. Ben Elspeth."

Alice bu yüzü tanıyordu. Bu ismi tanıyordu.

Bunu bilmemesi gerekiyordu. Elspeth ile ilgili tüm bilgiler bölüm kayıtlarından silinmişti. Bölüm duvarlarında her yılın mezunlarının çerçeveli fotoğrafları asılıydı, ancak 1975 mezunları hariç. Tüm öğretim üyeleri Elspeth'in hiç var olmamış gibi davranmayı seviyorlardı. Ancak söylentiler, mezunlardan mezunlara aktarılarak hayatta kaldı ve Alice'in bu sırrı öğrenme sırası geldiğinde, ondan önce pek çok kişinin yaptığı gibi, üniversite kütüphanesine gidip mikrofilmi araştırarak, *Cambridge Daily* gazetesindeki aynı makaleyi bulmaktan kendini alamadı. Makalede, inatçı ve sevimli bir profille, somurtkan yanakları üzerinde parıldayan koyu renk gözleri olan, lekeli bir fotoğraf vardı.

Elspeth Bayes. Radcliffe'den lisans, Berkeley'den yüksek lisans; Jacob Grimes'ın danışmanı, matematik ve mantık uzmanı. Alice, *Cambridge Daily* manşetinin ilk paragrafından tüm bunları hatırladı. Alice gelmeden on yıl önce ölmüştü.

Alice bu hikayeyi çok iyi biliyordu. Her anlatıldığında halkın hafızasına daha da derin kazınan tüm korkunç ayrıntıları biliyordu, o kadar tüyler ürpertici ayrıntılar ki

O, bir kış sabahı Lady Margaret kadınlar sekizli takımının Bumps öncesi antrenman için Cam Nehri'ne çıktığını söyledi. Kürekçiler tekne evine döndüklerinde, kaptan nehirde yüzen koyu renkli bir şey gördüğünü söyledi — bir çöp torbası mı? Bir yaprak yığını mı? Tam da "Durun" emrini vermek için zamanında, kürekçiler küreklerini suya dik olarak saplayıp tekneyi durdurdular. *Bump bump bump bump.* Tekne kıyıya paralel olarak sürüklenirken, dört kıç tarafındaki kürekler karanlık şeyi arka arkaya vurdu. İlk başta sadece dümenci olanların ne olduğunu anladığını söylediler, çünkü sadece o öne doğru oturuyordu; diğer tüm kürekçiler tekneyi terk edip tekne evine doğru ilerlerken, dümenci titrek bacaklarla dışarı çıkıp kıyıda bayıldı.

Acil servis çağırıldı, ifadeler alındı ve talihsiz kaptan önceki dönem büyü uygulamaları üzerine bir lisans dersini aldığı için, şişmiş mavi ceset hızla Elspeth Bayes'e ait olduğu tespit edildi. Bu korkunç hikayenin en önemli kısmı, herkesin patates kızartması ve bira eşliğinde fısıltıyla tekrar ettiği cümle şuydu: "Ve koç şöyle dedi: 'Eğer o dayaktan önce ölmemişlerse, şimdi kesinlikle ölmüşlerdir.

Otopside cinayet izine rastlanmadı. Boğulmamış, dövülmemiş veya bıçaklanmamıştı. Giysileri ıslak ve vücuduna yapışmış haldeydi. Cinsel istismar izi yoktu. Herkesin vardığı sonuç, Elspeth'in kendi isteğiyle Cam Nehri'nde boğulduğu ve daha sonra odasında bulunan, kendi el yazısıyla yazılmış bir notun polisin sonucunu doğruladığıydı: *Yorgunum, çok yorgunum ve artık sadece karanlığa gidebilirim. Onlara üzgün olduğumu söyle. Ona söyle...*

Ama basında sadece bu kadar yer aldı.

Profesör Grimes Elspeth'ten hiç bahsetmedi. Alice, konferanslarda onun diğer eski öğrencilerinden birkaçıyla tanışmıştı — hepsi de uzun boylu, kalın sesli genç erkeklerdi ve sadece genç kadrolu öğretim üyeleri gibi diğer öğretim üyeleriyle rahatça gülüyorlardı. Grimes'ı atlattıklarını övünüyorlardı ve Grimes de onların başarılarını övünüyordu. Grimes'ın öğrencisi olarak mezun olmak, sizi nadir ve seçkin bir kulübe, altın bir geleceği olan, kendinden emin, Elspeth adının hiçbir anlam ifade etmediği deneyimli kişiler arasına sokuyordu.

Ama Alice kayıtları bulmuştu. Yaklaşık altı ay önce, bir süreliğine bu konuya takıntılı hale gelmiş ve bir hafta boyunca üniversite kütüphanesinde şehir gazetelerinin mikrofilmlerini inceleyerek, *ceset*, *Cambridge* ve *intihar* kelimelerini gördüğü her yerde durmuştu. Elspeth'in hikayesinin gerçek olup olmadığını ve eğer öyleyse, onu nehre atan zayıflığının ne olduğunu bilmek zorundaydı.

Elspeth'in hikayesinin gerçek olup olmadığını ve eğer öyleyse, onu nehrin içine iten zayıflığının ne olduğunu bilmek zorundaydı. İntihara yatkın mıydı, yoksa laboratuvarda bir şey mi olmuştu? Her ikisi ile hayatta kalmak arasındaki çizgi gerçekte ne kadar inceydi? Öğrencilerin kendi teorileri vardı ve her anlatımda farklı bir neden öne sürülüyordu. Sözlü sınavda başarısız oldu. Yayını reddedildi. Durham'daki iş için reddedildi. Ancak haberler çok yetersizdi ve çok belirsiz klişeler içeriyordu. Trajik bir hikaye. Kırılgan bir kız. Yüksek lisans herkes için uygun değildir.

"*Ahhhh!*" Archimedes mutlu bir miyavlama sesi çıkardı ve Elspeth'in bacaklarının arasından slalom direkleri gibi geçerek ileriye doğru fırladı. Elspeth sevinçle güldü ve diz çöküp kafasını okşadı. "Merhaba, sen!"

Archimedes mırıldandı. Elspeth onlara gülümsedi. Alice, onun güzel olduğunu fark edince şaşırdı. Gazete fotoğrafında sert ve çekingen görünüyordu, ama şahsen, göz kırpan, kuş gibi bir çekicilikle hareket ediyordu. Elspeth tam olarak Profesör Grimes'ın tipiydi — ince, yetersiz beslenmiş, balerin topuzu şeklinde toplanmış siyah saçlı — ve bu benzerlik Alice'in içini burktu.

"Yani sizler sihirbaz mısınız?" Elspeth onları değerlendirdi. "Öyle olmalısınız. Her yeriniz tebeşir lekesi içinde."

"Peter Murdoch," dedi Peter. "Ve bu da..." Ona bakmadı. "Alice Law."

"Peter ve Alice. Memnun oldum." Elspeth sırayla ellerini tuttu ve kuvvetlice sıktı. Avuç içi sıcaktı ve nemliydi, Alice onun sağlamlığını hissedince irkildi. George Edward Moore bu dokuyu kıskanırdı.

"Arşimet'i tanıyor musun?" diye sordu Alice.

"Kim bilmez ki? Gel, tatlım." Elspeth kollarını uzattı. Arşimet zıpladı ve göğsüne sokuldu. "Demek Ramanujan, öyle mi? Evet. Zeki. Bunu başaran ilk çift sizsiniz, biliyor musunuz? Herkes hep Setiya'nın Modifikasyonlarında takılıyor, bunun için gerekli matematik bilgileri yok." Elspeth'in ağzından kelimeler duraksama ve noktalama işareti olmadan dökülüyordu; tam paragraflar halinde konuştuğunun farkında değil gibiydi. Belki de on yıllık yalnızlık onu böyle yapmıştı. Belki de Elspeth'in ölümünden bu yana konuştuğu tek ruhlar onlardı. Bakışları hevesle aralarında gidip geliyor, yüzlerini içlerine çekiyordu. "Cehenneme yolculuk benim zamanımda çok popülerdi. Herkes bunu yapacağını söyleyip duruyordu, ama kimse başaramadı ve ilk birkaç yıl o köprüde oturup

beş yıl sonra, artık denemeyi bıraktıklarını anladım. Peki sana ne kadara mal oldu?"

O kadar ani bir şekilde durakladı ki Alice, onlara bir soru sorulduğunu fark etmedi.

Bir süre sonra Peter, "Doğal yaşam süremizin yarısı

kadar," dedi. "Gerçekten çok istemiş olmalısınız."

"Biz buraya..." Peter söze başladı.

Ama Elspeth konuşmaya devam etti. "Mekanizması nasıl işliyor merak ediyorum. Erken yaşlanacağınızı düşünüyor musunuz? Ölümün kanser gibi şimdiden başladığını mı düşünüyorsunuz? Ya da elli yaşına geldiğinizde başınıza korkunç bir kaza geleceğini mi? Yerin altınızda bir çatlak açılıp yeraltı dünyası sizi yutacak mı?" Bütün bunları hiç de incelikli olmayan bir şekilde söyledi. Alice bunu anlayabilirdi; on yıl cehennemde geçirdikten sonra, muhtemelen nezaket o kadar da önemli görünmüyordu.

"Şey... Gerçekten bilmiyorum," dedi Peter. "Umarım ikincisi olmaz."

"Yine de biraz korkutucu olmalı," dedi Elspeth. "Kırk yaşına gelip, ertesi gün kalp krizinden ölecek misin diye merak etmek..."

"Onlar neydi?" Alice sözünü kesti. Elspeth böyle konuşmaya devam edecekse, konuşmayı daha verimli bir alana yönlendirebileceğini düşündü. "Onlarla daha önce tanışmışsın, belli ki..."

"Oh, ben onlara küçük gezginler diyorum." Elspeth yüzünü buruşturdu. "Kemik aletler. Benim gücümün ötesinde bir güçle harekete geçiyorlar, ama fark ettiğin gibi Lethe'den korkuyorlar. Bu yardımcı oluyor. Uzun zamandır sprey şişeleri topluyorum." Asasını salladı. "Bu bir parfüm şişesi. Dior. Koklayın."

Emredildiği gibi kokladılar.

"Çok güzel," dedi Peter.

"Ama onları kim kontrol ediyor?" diye sordu Alice. "Bir tanrı mı?"

"Oh, daha kötüsü. Bir büyücü." Elspeth asasını indirdi. "Kripkes'i duydunuz mu hiç?"

"Hayır," dedi Peter, Alice ise "Oh, Tanrım" dedi.

KRIPKES ÇİFTİ, Cambridge'de öğretim üyesi değildi. En çılgın hayallerinde bile bu mümkün değildi; İngiliz akademi dünyası için lanetliydiler. Kripkes çifti, bu tür çılgın ve alışılmadık büyünün teşvik edildiği Berkeley'de görsel sanatçılar ve illüzyonistlerdi. Magnolia Kripke yağlı boya ve sulu boya ile çalışıyordu. Nicomachus Kripke ise el çabukluğu sihirbazlık numaraları yapıyordu. Onlar, hem Vegas'taki bir oditoryumu hem de Harvard'daki bir

Harvard'daki bir konferans salonunu doldurabilen nadir akademisyenlerdi. Sadece siyah ve beyaz boya kullanarak, dolabın içinde, içeri girenlerin sanki bütün bir avluyu dolaşıyormuş gibi hissettiren labirentler yaratabiliyorlardı. Sadece aynalar ve ışık kullanarak, izleyicilerini onlarca yıl geriye zamanda yolculuk yaptıklarına ikna edebiliyorlardı.

Ticari çekicilikleri, akademik camiadaki birçok kişinin onların bilimsel çalışmalarını küçümsemesine neden oldu. Sonuçta, akademi dünyasında altın kural, bir kişi kitleler arasında ne kadar popülerse, araştırmasının değeri o kadar az olurdu. Alice buna katılmıyordu. Aslında, lisans öğrenimi sırasında, yaşıtı birçok genç sihirbaz gibi, Magnolia Kripke'nin hayranıydı ve Kripkes'in ihtişam ve gösterişinin altında gerçekten nefes kesici teorik gelişmeler yattığını düşünüyordu. Ancak çoğu meslektaşları için Kripkes'ler sadece göz boyayan şovmenlerdi, ciddi düşünürler değildi. Berkeley yönetimi de aynı fikirdeydi. Kripkes'in Kuzey Amerika'daki başrol turunu satıp bitirdiği aynı yıl, kadro başvuruları reddedildi. Alana yeterince katkı sağlamadıkları gerekçesiyle. Keşke tur otobüslerinde parti yapmak yerine yayın yapmak için daha fazla zaman harcasalardı.

Muhtemelen bu küçük hakaret, Kripkes'in beş yıl boyunca kamuoyunun gözünden kaybolmasına neden oldu — üniversite bağlantılarını kaybettikten sonra milyoner amatörlerden özel fon aldıkları söylentileri vardı — ve ardından Royal Albert Hall'da dramatik bir sergiyle yeniden ortaya çıktılar. Kripkes, son numaralarının cehennemden geri dönmek olduğunu açıkladı.

Bu gösteriden önceki haftalarda ülke çapında davetiyeler dağıttılar — "CEHENNEME GİDİP GERİ DÖNÜŞ" yazan ve "Profesör Nicomachus ve Magnolia Kripke" alt başlığı bulunan gizemli, tamamen siyah kağıtlar.

Sadece birkaç akademisyen geldi. Alice'in duyduğuna göre, çoğu insan bu dikkat çekme taktiğinden rahatsız olmuştu. Kripkes, yeni bir büyü tekniğinin etkinliğini doğrulamak için gerekli olan sayıda, Royal Academy of Magick'in üç yönetim kurulu üyesini davet etmişti, ancak bu davetler reddedildi. Muhtemelen Kripkes, ışıklar, cehennem ateşi, belki bir veya iki iblis "çağırma" gibi harika, Gotik bir gösteri sunacaktı. Güzel bir gösteri, ama gerçek büyü değil.

Bu yüzden, bin kişinin önünde Nicomachus ve Magnolia Kripke'nin dikkatlice birbirlerinin karotis arterlerini kesip, yere uzanarak sahnede kan kaybından ölmelerini kimse beklemiyordu.

Akademik camiası, Londra'da olanlardan hemen uzaklaştı. Bu büyü değildi, hepsi kaba bir tiyatro oyunuydu.

Uluslararası Büyü Konferansı bu konuda büyük rol oynadı. Kripkes'lerin itibarının diğer alanları da aşağı çekmesine izin veremezlerdi. Sahte bilim, büyücülük ve paganizm olarak karalanmış oldukları günlerden çok uzaklaşmışlardı ve Kripkes'lerin çalışmalarının şeytani gösterisi, bu alanın meşruiyetine büyük zarar veriyordu.

Kripkes'in delirdiği konusunda fikir birliği vardı. Bu anlatı çok uygun düşüyordu. Büyü, özellikle de bu tür büyü, insanın gerçeklikle bağını koparırdı. Her yüksek lisans öğrencisinin öğrendiği ilk kural, her paradoksun temelinde gerçeğin yattığıydı. Kendi yalanına asla tamamen inanmamalısın, çünkü o zaman pentagram üzerindeki gücünü kaybedersin. Büyü, dünyayı kandırmak için yapılan bir eylemdir, ama kendini kandırmak için değil. Kafanızda aynı anda iki zıt inancı barındırmanız gerekiyordu. Geri dönüş yolunu bilmeniz gerekiyordu.

Ama Nicomachus ve Magnolia giderek karmaşıklaşan fantezi ağları içinde yaşıyorlardı. Bu kaçınılmazdı; sonunda gerçeklikle bağlarını koparmışlardı, kendilerini hayat ve ölüm üzerinde güçleri olduğuna inandırmışlardı. Artık büyücü değillerdi. Artık kendi illüzyonlarında kaybolmuş şarlatanlardı.

Bu yüzden Kripkes öldüğünde, akademik camiası onların ortadan kaybolmasını pek önemsemedi. Kimse onların çalışmalarını anlatan bir kitap yayınlamadı, kimse bir Festschrift dergisi çıkarmadı, kimse onların adını taşıyan bir kürsü kurmadı. Kripkes'in iki yüksek lisans öğrencisi, kendi programlarından ayrıldı. Biri Hollywood'da görsel efekt tasarımcısı olarak iş buldu, diğeri ise son duyduğumuz kadarıyla Palo Alto dışındaki bir komünde yaşıyordu.

Alice, Kripkes'leri tanıyordu, çünkü yeraltı dünyasıyla ilgili her şeyi ve herkesi fanatik bir şekilde araştırmıştı. Kayıt kutularının dibinde, özenle buruşturulmuş, yırtık ve kan lekeli bir Royal Albert Hall broşürü bulmuştu. Nicomachus ve Magnolia'nın halka açık birkaç araştırma notunu bulmuştu; geri kalanı Kripke ailesinin evi satıldığında kaybolmuştu. Ama Peter'ın onların isimlerini tanımamasına şaşmamak gerek. Sonuçta, cehenneme gidip geri dönemeyen birini araştırmanın pek bir anlamı yoktu.

"O zamandan beri sekiz mahkemeyi dolaşıyorlar." Elspeth, halatlar ve yelkenlerle karmaşık bir şey yapıyordu. Artık kıyıdan oldukça uzaktaydılar ve *Neurath*, daha derin ve sakin sularda sorunsuzca süzülüyordu. "Başlangıçta, hala insan gibi görünüyorlardı. Eskiden oldukları şeyi hala önemsiyorlardı. O zamandan beri uyum sağladılar, giderek daha fazla... tanrıların özelliklerini aldılar diyebiliriz.

Tanrıların özelliklerini benimsediler diyebiliriz. Bu küçük gezginleri birkaç yıl önce görmeye başladım." Yüzünü buruşturdu. "İğrenç küçük şeyler. O zamandan beri gerçek bir ordu oluşturdular."

"Onlar *nedir*?" diye sordu Peter. "Yani, ne tür bir büyü..."

"Keşke bilseydim. Bu konuda iki teorim var. Birincisi, Shades'i bulup onları canlı maddeye bağladıklarıdır - bu çok korkutucu, çünkü bunu yapabilirlerse, her şeyi yapabilecekleri anlamına gelir. Bu yüzden bunun olası olmadığını düşünüyorum."

"Diğer teorin nedir?"

"Kendilerinin bir kısmını kemiklere ayırdıkları. Yapıların kendi zihinlerinin uyduları olduğu."

Peter'ın yüzü soldu. "Ama bu... Yani, bu inanılmaz derecede sofistike bir büyü."

"Kripkes'lerin çok fazla zamanı vardı. Bence onlar her zaman gerçek büyücüler olarak küçümsendiler. Burada ortaya çıkardıkları şeyler, yayınlayabilselerdi, yukarıdaki alanı devrim niteliğinde değiştirebilirdi."

"Peki ya o büyük yapı?" diye sordu Alice. "İki ayaklı olan." "Hâlâ o şey onlarda mı?"

"Diğerlerinden farklı hareket ediyor," dedi Alice. "Daha... bilinçli, sanki kendi iradesi varmış gibi. Yenilikler mi yapıyorlar?"

"Hayır." Elspeth'in yüzü gerildi. "Hayır, o onların oğlu."

Alice ve Peter aynı anda konuştular. "*Ne?*"

"Theophrastus," dedi Elspeth. "Sevimli çocuk. Onu bir konferans otelinde görmüştüm. Plastik dinozorlarla oynuyordu. Onları birbirine vurup, türlerini kurtarmak için üremeleri gerektiğini haykırıyordu."

Alice'in göğsü sıkıştı. "Onlar...

"Onu geride bırakmak istemediklerine karar verdiler," dedi Elspeth. "Bu yüzden onu da yanlarında götürdüler. Gösteriden önce ona arsenik katılmış meyve suyu verdiler ve kendileri aşağı indikten kısa bir süre sonra onun küçük ruhunu da topladılar."

"Bu korkunç," dedi Peter. "Onlar... Onların cinayet işlediğine inanamıyorum..." "Cinayet değil. Onların bakış açısına göre değil," dedi Elspeth. "Anlamalısın

anlamalısın: onlar hala bu karmaşadan bir çıkış yolu bulduklarını düşünüyorlar. Yani onların bakış açısına göre, tek yaptıkları onu yolculuğa götürmekti. Anne ve babayla Birmingham'da hafta sonu konferansına katılmaktan farkı yok."

"Yani hala bir çözüm bulmaya çalışıyorlar mı?" diye sordu Peter.

"Büyük Arayış." Elspeth başını salladı. "Yıllardır bu konuda takılıp kalmışlar. Şimdiye kadar sekiz mahkemeyi de dolaştılar. Eminim ki benim bile keşfetmediğim bazı kısımları bulmuşlardır. Ve araştırma asistanlarını, diyelim ki, biriktiriyorlar. Eskiden sadece bir veya iki gezgin görürdüm. Şimdi her sarayda düzinelerce devriye geziyor. Şimdiye kadar, bir yerde bu kadar çok kişinin toplandığını hiç görmemiştim. Senin için gerçekten heyecanlı olmalılar."

"Ne arıyorlar?" diye sordu Alice.

"Yararlı olabilecek her şeyi," dedi Elspeth. "Her türlü şey cehenneme düşebilir, anlarsın ya. Her zaman kasıtlı olarak değil. Genellikle nesnelerdir. Çocukluk oyuncakları. Eski mobilyalar. Tabutlara gömülen veya ölüm yerlerinde atılan şeyler. Kemikler, çok sayıda kemik." Elspeth kendini işaret etti ve Alice, yakından baktığında zırhının kaliteli çelikten değil, birbirine dikilmiş karmaşık kemik ve metal hurdalardan oluştuğunu fark etti. Belinde, Alice'in umduğu gibi bir tavşan kafatası sallanıyordu. Boynunda, bir zamanlar tuvaleti sifonlamak için kullanılmış olabilecek metal bir zincir asılıydı. Sanki bir rock konseri için, sadece kanalizasyondan bulduğu eşyaları giymiş gibi görünüyordu.

"Bazen hayvanlar olur. Çoğunlukla sıçanlar. Ara sıra köpekler. Kedilerle uğraşmazlar, kimse kedilerle uğraşmaz." Elspeth, Archimedes'in kulaklarının arkasını kaşıdı. "Hayır, uğraşmayız, uslu çocuk. Bazen insanlar zamanından önce gelirler. Bu sık olmaz. Çok kaybolmuş ya da ölüme çok yakın olmaları gerekir. Bunu izlemek korkunçtur. Asla geri dönüş yolunu bulamazlar. Öldükten sonra ruhları... Elspeth zinciriyle oynadı. "Bir keresinde bir çocuk gördüm. Çok zayıftı. Sevilmemişti. Dürüst olmak gerekirse, nerede olduğu umurunda değildi. Gidecek başka bir yeri olan kimse cehenneme gitmez. Onu geri göndermeye çalıştım. Kripkesler ondan önce davrandı."

"Peki ne yaptılar?" diye sordu Peter.

Elspeth ona sertçe göz kırptı. "Sence ne yaptılar?"

Alice, aldatıcı bir şekilde boş olan kumsala, kıyıya doğru bakmaya devam etti. Ne kadar şanslıydılar. Ne kadar aptaldılar.

"Onlar artık insan değiller," dedi Elspeth. "Şefkat ya da adalet duyguları yok. Onlarla mantıkla konuşmak imkansız. Yaşam ve ölümle ilgili tüm bakış açılarını kaybetmişler. Sadece bilgi, kaynaklar ve Büyük Arayış var."

"Tanrım." Peter göğsünü kucakladı. "O zaman reenkarne olsak daha iyi. Bunu bir an önce halledelim."

"Ah, canım." Elspeth başını salladı. "Kimse sana söylemedi mi?"

"Ne söylemedi?"

“Cehennemde ölürsen reenkarne olmazsın. Cehennem zaten başka bir metafizik düzlemde işliyor. Hepimiz burada ruhsal varlıklarız. Cehennemde öldüğünde, sadece bedenin parçalanmaz, ruhsal varlığın da parçalanır.” Göğsüne vurdu. “Bütün bunlar yok olur. Burada ölürsen, senin için her şey biter. Benliğin tamamen yok olur.”

"Ama kimse söylemedi," dedi Alice.

"Çünkü kimse bilmiyor. Tüm gezginlerin anlatımları geri dönen insanlar tarafından yapılmış, değil mi? Hayatta kalma önyargısı falan. Ama ben gördüm. Ruhun ölümünü. Aslında Kripkes'in bir ruhu öldürdüğünü gördüm. Gölgelere de aynısını yapıyorlar. Nasıl yapılacağını bulmuşlar. Korkunç bir süreç. Sadece çığlıklar bile. Bir ruh yok olduğunda, her zaman küçük bir patlama olur."

Peter sessiz kaldı.

Alice, hala kum tepelerine bakarken, Weaver Girl'ün ağındaki yaratıkları düşündü. O çarpık figürleri. O da hiçbir sevgilisinin yoluna devam etmesine izin vermemişti. Onları oyalamaya devam etmiş, eğlence için onları parçalamıştı, ta ki... Ta ki...

"Neyse," dedi Elspeth neşeyle. "Kim aç?" Onlar ona

boş boş baktılar.

"Açlıktan ölüyorlar, değil mi?" Elspeth tekneyi kıyıya doğru itiyordu. Alice, seyir yönüne dikkat etmemişti; sadece tehlikeli kayalıkları geçip düz, monoton kıyılara geri döndüklerini biliyordu. "Öyle olmalısınız. Lembas Ekmeği ile beslendiğinizi varsayıyorum; başka hiçbir şey dayanmaz. Ama bu şekilde besin almanız mümkün değil."

"Doğru," dedi Alice. "Ama ne..."

"Harika! Hadi akşam yemeği

yiyelim."

"Yemek yemen gerekmediğini sanıyordum," dedi Peter.

"Tabii ki yemem." Elspeth, Arşimet'in kafasının arkasını kaşıdı. "Ama bunu beslemem gerekiyor. Fareler hakkında ne düşünüyorsun?"

Ne Peter ne de Alice buna nasıl cevap vereceklerini bilmiyorlardı.

Elspeth güldü. "Tuzaklar nehrin karşı kıyısında. Beş dakika sürmez. Tekneyi demirlemeyin ve uzaklaşmayın." Parfüm püskürtücü sopasını sırtına astı, sonra korkuluğa tırmandı. "Gerekirse güverte altında daha fazla sprey şişesi var. Islanmayın!"

Zarif bir hareketle teknenin kenarından atladı ve kıyıya düzgün bir şekilde indi. Dönüp onlara el salladı ve kum tepelerinin üzerinde koşarak kayboldu.

ALICE VE PETER bir an için yan yana durup boş sahili izlediler. Sessizlik dayanılmazdı.

"Peki." Ona baktı. "Tanrım. Ne gün ama." O hiçbir şey söylemedi.

Öfkeliydi, bu belliydi.

Alice, Peter'ın öfkesini daha önce hiç görmemişti. Kariyerlerinin çoğu boyunca, Peter Murdoch'un öfkelenmesinin mümkün olduğunu bilmiyordu. Laboratuvarda her zaman o cana yakın gülümsemesini takınırdı; lisans öğrencileri pentagramlarını mahvettiklerinde, onları sadece neşelendirir ve sonra yavaşça, sabırla işleri nasıl doğru yapmaları gerektiğini öğretirdi. Bölümdeki diğer herkes kin beslerdi, uykusuz kaldıklarında ara sıra patlardı. Bölümlerinde sürekli özür dilenirdi: "*Seni aptal dediğim için özür dilerim, öyle demek istemedim, seni aptal bulmuyorum.*" Ama Peter asla böyle davranmazdı.

Bu yüzden, onun sessiz kalmasına ne yapacağını bilmiyordu. Onun bağırmasını, öfkelenmesini, ona küfür etmesini ya da yumruklarını sallamasını diledi. Bu taş gibi somurtkanlıktan her şey daha iyiydi.

"Konuşabilir miyiz?" Sesi çok kısık çıktı. "Murdoch?" Ona bakmak için dönmedi. "Seni durduramam, değil mi?" "Orada olanlar için özür dilerim."

"Öyle mi?"

Boğazında bir yumru oluştu. "Öyle demek istemedim... Sadece *aşağı* baktım ve ..."

"Ve elma eline mi atladı?" Peter burun kıvırdı. "Bir planımız vardı, Law. Çok kolaydı."

"Biliyorum, ben sadece..."

"Beni mahkum mu ettin? Eğlence için mi?"

"İstememiştim... Bilmiyordum..."

Peter kollarını kavuşturup beklerken, sanki "*Devam et*" der gibi kaşlarını kaldırdı.

Ama ne tür bir açıklama yapabilirdi ki? O el onundu. O yeşil elmaydı. "Bazen..." Konuşmakta zorlanıyordu. Olanları nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Bunu hiç kimseye anlatmamıştı; uzun zamandır bunun bir sorun olmadığını iddia etmeye çalışmıştı, çünkü sorunu kabul etmek onu gerçek hale getirecekti ve bu olamazdı. *Aklım bozuk ve bunu düzeltemiyorum, gerçekleri rüyalardan ayıramıyorum* — bu doğru değildi. Eğer doğru olsaydı, yaşayamazdı. "Bazen, düşünmeye çalışıyorum ve

her şey bir anda gürültüyle patlar ve ben nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmiyorum

—

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Law?" Alaycı bir şekilde sordu. "Dövmen seni aptal mı yapıyor?"

Kadın irkildi.

"Basit talimatları bile yerine getiremiyor musun? Yoksa sadece ölmemi mi istiyordun?"

"Ben öyle demek istemedim..."

"Ama söylediklerini bir düşün," diye tersledi Peter. "*Yeşili aldın.* Beni tuzağa düşürmüş olacaktın. Ve fikrini değiştirmiş olsan bile, yine de bu seçeneği düşündün. *Ölmemizi istedin*."

"Ben..." "Gerçekte

yaptın!"

"Bunu istemedim," diye ağladı. "Bilmiyordum, karar veremedim... Sadece, senin de aynısını yapacağından korktum."

Peter ellerini havaya kaldırdı. "Neden böyle bir şey düşünesin ki?"

"Defterin," dedi çaresizce. "Defterinde, değişim büyüsünü gördüm..."

"Değişim mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Seni* değiştireceğimi mi sandın?"

"Başka ne anlama gelebilir ki Murdoch? Bunu başka nasıl yorumlayabilirim bunu nasıl yorumlayabilirdim?"

Peter başını salladı. Alice bunu hiç anlamadı. Peter'ın suçlu görünmesini tercih ederdi, çünkü o zaman en azından onun anlatımı mantıklı olurdu ve tüm kartlar masaya yatırılmış olurdu. O zaman en azından kesin düşman olurlardı ve Alice'in ondan nefret etmek için bir nedeni olurdu. Ama Peter eskisinden daha kızgın görünüyordu. "Benim öyle bir insan olduğumu mu düşünüyorsun? Senin ruhunu, sanki sen bir hiçmişsin gibi takas edebilecek biri olduğumu mu?"

"Bilmiyorum." Kendi sesini zar zor duyabiliyordu. "Sanırım senin hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum. Ne yapabileceğini bilmiyorum."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, bunun söyleyebileceği en kötü şey olduğunu anladı.

"Tanrı aşkına, Law." Hâlâ ona bakmıyordu. "Ne dediğinin farkında değilsin."

O zaman *söyle bana*, diye ağlamak istedi. Keşke yalvarışları onun kabuğunu kırabilseydi; keşke ona karşı dürüst olması için yeterince uzun ve sert bir şekilde yalvarabilseydi. Ama aralarındaki uçurum şimdi çok büyük görünüyordu ve tüm sözler

aklına gelenler tamamen yetersizdi. Yine de denemek zorundaydı ve ağzını açmış, söyleyecek doğru kelimeleri ararken Peter konuştu. "Biliyor musun, düşündüm ki..." Yutkundu. "Bilmiyorum. Her ne sebeple olursa olsun nedeni ne olursa olsun, senin onun gibi olmadığını düşünüyordum."

Yüzüne yumruk atmış gibi hissetti.

Bir şey teknenin kenarına çarptı. "Akşam yemeği!" Elspeth tırmandı, sonra eğilip avını kaldırdı. "Şanslısın. Taze!"

Alice aşağıya baktı. Üç şişman fare bir ip ile birbirine bağlanmıştı.

"O sobada ateş yak." Elspeth bir eliyle Peter'a talimat verdi, diğer eliyle kasap bıçağını çıkardı. "Kapağın altında kibrit var."

Peter sessizce emri yerine getirmeye gitti. Alice olduğu yerde kaldı, kollarını göğsüne sıkıca sarıldı. Kulaklarında korkunç bir uğultu hissetti. Hareket etmekten korkuyordu; kollarını açarsa parçalanacağından emindi.

Elspeth onların sıkıntısından habersizdi; bıçağı farelere doğru sallarken neşeyle konuşuyordu. "Burada en çok fare var. Fare ve köstebek. Nereye varabileceklerini görmek için yerin derinliklerine doğru kazmaya devam ediyorlar. Sonunda cehenneme varacakları aşikar. Örümcekler de var, ama onları yiyemezsin." Başparmaklarını ete batırdı ve derileri çekip çıkardı, deriler korkunç bir yırtılma sesiyle çıktı. "Kemikleri benim için sakla. Çok küçüktürler ve her türlü şekle sahiptirler... Genelde eti atarım. Zaten göründüklerinden daha etlidirler; seni doyururlar."

Kısa sürede Elspeth, fareleri ateşte şiş üzerinde kızartmaya başladı. Fareler kararmış ve çıtır çıtır olana kadar, küreklerin altından çıkardığı sallanan katlanır masaya tabakları ve çatal bıçakları özenle dizdi. "Bu güzellikleri birkaç yıl önce Desire kıyılarında buldum. Genellikle tabaklar kırık ve parçalanmış olur, ama bunlar... bunlar sağlam, ne kadar güzeller!" Durdu; endişeli yüzlerini gördü. "Oh, hadi ama. Cehennem yemeği değil, güvenli."

Alice, lisansüstü dairelerinde düzenlenen mütevazı akşam yemeği partilerini hatırladı. Yemeklerin belki daha iyi olmadığı ama kesinlikle daha bol olduğu salonda yemek yerine evde yemek pişirmek mantıklı değildi. Ama yine de birbirlerini ağırlamayı seviyorlardı. İkinci el dükkanlarından aldıkları eşyaları gösterme şekilleri, Belinda'nın dairesinde çay içmek için toplandıklarında, üzerinde kedi yavrusu baskısı olan hafifçe çentikli porselen süt sürahisiyle herkesin ilgisini çekmeye çalışması, acınası derecede sevimliydi. Hiçbiri uyumlu bir

yemek takımı, düzgün bir masa veya hatta masa örtüsü alacak paraları yoktu, ama yine de Sainsbury's'te buldukları ucuz porto şaraplarını birbirlerine ikram etmekten gurur duyuyorlardı, çünkü porto şarabı içmek bile bir lüks sayılıyordu. Alice, birinci sınıfta Oxfam'da gerçek bir gümüş sos kasesi bulmuştu ve nisan ayında hep birlikte onun evinde oturup mantar soslu yemek yediler. Arkadaşlarını eve davet etmek, ev hanımı rolünü oynamak ve gerçek bir yetişkinmiş gibi davranmak hoştu.

Bu nedenle, sadece nezaketen olsa da, dumanlı bir sıçan bacağını kabul etti. Ama sonra midesi devreye girdi ve gümüş çatal bıçak takımını tamamen bir kenara bırakıp, dişlerinin kemiklerin arasına girebilmesi için cesedi ağzına tıkıştırdı.

"İşte buradasın." Elspeth, Alice'in tabağına biraz daha koydu. "Sıvı almayı unutma. Böyle daha iyi değil mi?"

Alice *çok* daha iyiydi. Kafasındaki sis dağılmaya başlamıştı. Uzun zamandır yediği ilk ev yemeğiydi — departmanda sadece Lembas Ekmeği ve soğuk çay vardı — ve o kadar hevesle yedi ki, kısa sürede geriye sadece temizlenmiş kemiklerden oluşan düzgün bir yığın kaldı.

Tabağını masaya koydu. Ağzından ıslak bir geğirme sesi çıktı. "Özür dilerim." "Affedersin." Elspeth çok memnun görünüyordu. "Beğendiğine sevindim." "Peki, Elspeth." Peter çatalını masaya koydu. Elspeth'in dönüşünden beri Alice'e bir kez bile bakmamıştı bakmamıştı; şimdi sanki Alice orada değilmiş gibi konuşuyordu. "Merak ediyorum da. Sen ve Kripkes ailesi büyücülüğü nasıl kullanıyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Düşündük ki... belki burada işe yaramıyordur. Kum onu yutuyor." "Oh."

Elspeth güldü. "Bunu anlamadınız mı?"

Kemerinden bir bıçak çıkardı. Alice ve Peter içgüdüsel olarak geri çekildiler, ama Elspeth bıçağın ucunu kendi bileğine dayadı ve bastırdı. Dışarı çıkan tam olarak kan değildi, ama kalın, siyah-mavi bir çamurdu.

Elspeth diğer elini uzattı. "Tebeşir var mı?"

Peter cebinde bir şeyler aradı ve ona bir çubuk uzattı. "Yama yapman gereken bir yer var mı?"

"Kesikler ve çürükler," dedi Peter.

"Tabii ki. Curry'nin Paradoksu olur mu?"

"Muhtemelen, evet."

Elspeth, kanı olmayan sıvıyı mürekkep hokkası gibi kullanarak tebeşiri daldırdı ve ayak bileklerinin etrafına mükemmel bir daire çizdi. pentagram beyaz

fosforlu yeşil bir renkti ve ayak bileklerinin etrafına soluk bir ışık yayıyordu. Ama bu ışık kaybolmadı.

Curry Paradoksu. Analitik Büyüye Giriş derslerinde sıkça öğretilen bu paradoks, koşullu ifadeler ve öz referanslar üzerine kurulu aptalca bir oyundu ve bir an için herhangi bir keyfi iddiayı doğru hale getirebiliyordu. Şunu düşünün: *Bu ifade doğruysa, domuzlar uçabilir*. Bu ifadeye S diyelim. S ifadesi "Eğer S ise, o zaman P" yapısına sahiptir. Bunu mantıksal bir kanıt olarak yazarsanız, S'nin doğru olduğunu kanıtladığınızı göreceksiniz, çünkü sonunda "Eğer S ise, o zaman P" yazmış olursunuz. Yani S ifadesi doğrudur ve domuzlar uçabilir. S ifadesi doğrudur ve Peter'ın yarası yoktur.

"İşte oldu," dedi Elspeth.

Peter kolunu geri çekti ve parmaklarını yatışmış cildinin üzerinde gezdirdi. "Teşekkürler."

"Bunu uzun zaman önce anladım," dedi Elspeth. "Tebeşirin etkisini gösteren tek şey bu, bir tür yaşam gücü. Tebeşirin yaşayan-ölü gücüyle birleşiyor. Sanırım, çamurdan koruyan bir tür yalıtım sağlıyor. Ama benim kanımda pek işe yaramıyor. Bu her neyse," solgun, kanamayan kolunu okşadı, "gerçek olanın soluk bir benzeri gibi görünüyor. Anahtar, yaşam gücü gibi görünüyor. Bir Gölge'den çekilebilecek çok fazla güç yok. Ama senin kanın... sıcak, patlamak üzere."

Bıçağa gözlerini kırptı, sonra Peter ve Alice'e rahatsız edici bir açlık bakışıyla gözlerini kırptı. Alice kolunu bileğine kadar sıvadı.

"Sadece biraz mı?" diye sordu Peter. "Tek ihtiyacın olan bu mu?"

"Ne kadar çok, o kadar iyi. Etkisi, kurbanla orantılı gibi görünüyor." Elspeth tekrar gözlerini kırptı, sonra bıçağı bıraktı. "Curry kolaydır. Fazla bir şey gerektirmez."

"Daha zor bir büyü için ne kadar gerekir?"

"Kanına bağlı," dedi Elspeth. "Shade'in kanıyla oldukça fazla. Canlı kanla, bilmiyorum."

"Denemeli miyiz?"

"Banach-Tarski yap." Alice konuştu. "Flaskında Banach-Tarski yap."

Banach-Tarski Paradoksu, bir topu sonlu sayıda nokta alt kümesine bölebileceğini ve bunları ilkine eşit hacimde iki top haline yeniden birleştirebileceğini kanıtladı. Alice bunu kendisi yapamıyordu; sadece bunun ağır matematik gerektirdiğini ve küme teorisi ve küçük sonsuzluklarla bir ilgisi olduğunu anlıyordu. Ama Peter'ın bunu bildiğini biliyordu ve bu yeterliydi.

Bu düşünce zihninin bir köşesinde gizleniyordu. Çalışır durumda bir şişeye ihtiyacı vardı. Onunki kirlenmişti. Peter'ınki iyiydi. Yalnız başına susuzluktan çabucak ölecekti, ama kopyalanmış bir şişeyle iyi olacaktı, bağımsız olacaktı, kendi yoluna gitmekte özgür olacaktı.

Peter de aynı sonuçları düşünmüş olsa da, bunu belli etmedi. Sırt çantasını uzattı ve matarasını çıkardı.

"Şimdi kan," dedi Elspeth. "Parmak eklemleri en iyisidir, tendonu kesmezsin."

Peter tereddüt etti.

Alice bıçağını çekti. "Al." Keskin ucunu başparmağının eklemine sapladı, gittikçe daha sert, metalin etrafında kan damlacıkları oluşana kadar. "Yeterli mi?"

"Olabilir," dedi Elspeth.

Alice elini Peter'a uzattı. Peter bir an durakladı, sonra tebeşirini Alice'in başparmağına bastırdı. Tebeşir sünger gibi kanı emdi; saniyeler içinde tüm çubuk kırmızıya boyandı.

Peter hızla şişenin etrafına bir daire çizdi, paradoksu yazdı ve yüksek sesle okudu. Sonsuz Şişe parıldadı. Peter elini uzattı ve şişeyi çıkardı. Onu ortasından kaldırdığında, ikizi hala yerinde duruyordu. Alice, izlerken, küçük bir iç çekmeden kendini alamadı. Ne kadar çok büyü görmüş olursa olsun, ne kadar uzun süre büyü öğrenmiş olursa olsun, bu eylem hala onu şaşırtıyordu. Kütle korunumu kuralını aldatabilmek. Bir şeyin bir, sonra iki olabilmesi.

"Deneyin," dedi Peter.

Kontrol etmekte haklıydı. Banach-Tarski kopyaları her zaman işe yaramazdı. Birincisi, her zaman daha zayıf görünürlerdi. Yiyecekse, tadı asla o kadar iyi olmazdı; şarapsa, derinliği eksikti — sanki varlığını matematiksel bir boşluğa borçlu olduğunu biliyormuş gibi. Rastgele ortadan kaybolma gibi kötü bir alışkanlıkları vardı
—ikisi birleşip tek bir şey haline gelmeye karar verdi—ama Alice bu konuda hiçbir şey yapamadı.

Matara kapağını açtı ve içine biraz su döktü. İçti. Tadı temiz ve tazeydi. "İşe yaradı."

"İyi." Peter ona bakmıyordu. "Sen sakla."

"Teşekkürler." Alice, iki katına çıkan matara kendi sırt çantasına koydu. Başparmağı hala kanıyordu. Onu gömleğinin köşesine sardı ve sıkıca tuttu.

"Peki Kripkes." Peter Elspeth'e döndü. "Kimin kanı..."

"Hadi ama," dedi Elspeth. "Sence neden o kadar devriye var?"

Peter, şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı. Alice titredi. Elspeth, onları sert bir memnuniyetle değerlendirdi. "İyice düşünün," dedi. "Tartaroloji alanındaki tüm araştırmalarınızda, son on yıla ait tek bir belge bile bulamadınız mı? Söyleyin bana. Gerçekten merak ediyorum."

Peter başını eğdi. "Huh."

"Hiçbir şey." Alice bundan emindi. "Dedikodu bile yok."

"Sence bunun nedeni ne?"

"Kripkes'in hepsini ele geçirdiğini söyleme," dedi Peter.

"Kripkes'ler hayatta kalan kimse kalmamasını sağlar." Elspeth başını salladı. "Buraya gelen her büyücü, Kripkes'ler tarafından avlanır. Kripkes'lerden önce kimse cehennemden geri dönemez, anlarsın ya. Kimse onlardan önce haber yapamaz. Tebeşirlerini, notlarını ve ders kitaplarını çalarlar. Bazen avlarını en son araştırma gelişmeleri hakkında sorguya çekerler. Zavallı ruhların günlerce işkence sehpasında uzandığını gördüm. Ve her zaman, her zaman, kanlarını akıtarak işlerini bitirirler. Mesane torbalarını doldururlar, tebeşir çubuklarını ıslatırlar ve giderler."

"Bu iğrenç," dedi Peter.

"Bu araştırma," dedi Elspeth. "Cehennemde kimse için hiçbir şeyin önemi yok, sana söylemiştim. Köpekler, sincaplar, kaybolmuş çocuk... Hepsi onlar için sadece yakıt. Büyük Arayış için malzeme."

"Sürekli Büyük Görev diyorsun," dedi Alice. "Bu ne anlama geliyor?" "Artık

Büyük Görev demiyorlar mı? O zaman neden buradasın?

buradasın?"

Alice hızla Peter'a baktı. Elspeth'e en son söylemeleri gereken şeyin, buraya kimin için geldikleri olduğu açıktı. "Sanırım biz..."

"Artık modası geçmiş bir terim olabilir." Elspeth çenesini ovuşturdu. "En azından benim yılımda hepimiz öyle diyorduk. Cehenneme gidip geri dönmek hedefti. Bu çok popülerdi. Kripkes ile başladı, sonra herkes yapmak istedi. Binlerce takipçiyi ilhamlandırmak için muhteşem bir başarısızlıktan daha iyisi yoktur. Houdini sadece ölümün pençesinden kurtuldu, öbür taraftan geri dönmedi."

"Ama sen bu maceraya atılmayacaktın," dedi Peter. "Sen... Yani, ben sanıyordum ki..."

"Doğru, sadece normal bir intihar," dedi Elspeth keskin bir sesle. "Ama sonra çok çabuk fark ettim ki burada kalmak istemiyorum, değil mi?"

Peter başını salladı. "Hayır, bu çok mantıklı."

"Şimdi Kripkes'lerle aynı Büyük Görev'deyim. Ve hepimiz çıkmak için aynı şeyi arıyoruz."

"Peki o nedir?" diye sordu Peter.

"Tabii ki, Gerçek Çelişki," dedi Elspeth. "Dialetheia."

Alice heyecandan tabağını düşürmek üzereydi. Gerçek bir çelişkinin gücü — Çelişki Patlaması — mantık dersinde herkesin ilk öğrendiği şeydi. *Ex contradictione quodlibet* — bir çelişkiden her şey çıkar. Gerçek bir Çelişki varsa, her şeyi kanıtlayabilirsin. Gerçekten de, kanıt sınırlarını patlatır. Ona aptalca, gayri resmi bir versiyon öğretilmişti: Bir ve iki'nin aynı olduğu basit çelişkiyi kabul ederseniz, kendinizin Papa olduğunuzu kanıtlayabilirdiniz. Siz ve Papa ikisiniz. Dolayısıyla siz ve Papa birsiniz. Daha katı bir şekilde, elinizde mantıksal bir çelişki varsa, ayrıştırma kullanarak herhangi bir ifadeyi kanıtın içine ekleyebilirdiniz. Gökyüzünün yeşil olduğunu kanıtlayabilirdiniz. Kayaların ekmek, suyun şarap olduğunu kanıtlayabilirdiniz.

Alice, uzun bir süre boyunca Profesör Grimes'ı cehennemden kurtarmak için Çelişki Patlaması'nın peşinde koşmuştu. Ancak izler soğudukça, sonunda pes etmişti. Gerçek Çelişki'nin var olduğuna inanmak için tek dayanak, Persephone'nin hurma tohumlarının olasılıksızlığıydı, ancak bu tohumlar hiç var olmamış da olabilirdi.

"Dialetheia'nın bir efsane olduğunu sanıyordum." Peter, Alice'in düşüncelerini tekrarladı. "Bu konuda hiçbir literatür yok, yani hepsi sadece varsayımlar..."

"Sadece modern çağda kimse bulamadığı için." Elspeth homurdandı. "Ama keşif zamanı çoktan geldi ve sözlerimi unutma, bunu ben yapacağım."

"Bekle." Alice öne eğildi. "Nerede bulacağını biliyor musun?"

"Bazı ipuçlarım var," dedi Elspeth. "On yıldır bunun peşindeyim. Biraz ilerleme kaydettim."

Peter sordu, "Peki nerede?"

Ama Elspeth'in yüzü kapandı. İkisini sırayla baktı, parmaklarıyla yere vuruyordu. "Şey," dedi bir süre sonra. "Size söyleyeceğimi sanmıyorum."

"Oh," dedi Peter. "Üzgünüm..."

"Yanlış anlama. Çok iyi çocuklar gibi görünüyorsunuz. Sadece sizi pek tanımıyorum, hepsi bu. Ve ortalıkta düzinelerce Gerçek Çelişki yok."

Garip bir sessizlik oldu, tıpkı aynı iş için mülakata girdiklerini fark eden bir grup akademisyenin bulunduğu odada olduğu gibi.

Alice biraz incinmişti, çünkü oldukça iyi anlaşıyor olduklarını düşünmüştü. Ama sonra Elspeth'in bakış açısından, onların Kripkes'lerden farkları olmadığını düşündü. İkisi de sadece araştırma amacıyla Cehennem'e gelmişlerdi. Ve ikisi de Cantabrigians'tı.

"Yine de teknede kalabilirsiniz." Elspeth tabaklarını topladı ve kemikleri dikkatlice bir teneke kutuya döktü. "Ben Nick ve Magnolia gibi değilim. Uykunuzda kanınızı emmeyeceğim. Sadece bildiklerimi paylaşmazsam alınmazsınız umarım."

"Hayır, tabii ki." Peter'ın sesi tuhaf bir şekilde düzdü. Alice onun yüzünden bir şey okuyamadı. Yüzünde karanlık bir ifade gördüğünü sandı, ama bunu nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu. "Çok cömertsin. Daha fazlasını isteyemezdik."

"Ne zaman istersen," dedi Elspeth. "Biz büyücüler birbirimizi kollamalıyız. Bunu yapmadığımızda dünya çok üzücü bir yer olur."

On Altıncı Bölüm

Güneş ufukta kayboldu. Nehir karardı; ayın olmadığı bu ortamda Alice'in görebildiği tek şey Elspeth'in fenerlerinin ışığı ve etraflarını saran sonsuz karanlıktı. Sanki uzayın ortasında yüzüyorlardı; sınırsız, ağırlıksız. Elspeth onları güverte altındaki ambar odasına götürdü, dar ama ev gibi rahat bir odaydı ve çoğunlukla kitaplarla doluydu.

"Benim mütevazı cennetim," dedi onlara. "Bakın."

Alice fenerle duvarlara tutarak, kitapların sırtlarına gözlerini kısarak baktı. Elspeth her dönemden her türden kitap toplamıştı, çoğu suya batmış, yırtık pırtık ve büyük parçaları eksik; bazıları sadece iple birbirine bağlanmış sayfalar. "Oldukça geniş bir koleksiyonun var."

"Buraya kaç kitap geldiğini bilseniz şaşırırsınız," dedi Elspeth. "Sıkıldığımda Desire kıyılarında balık tutmaya giderim."

"Neden Arzu?"

"Gerçekten bilmiyorum, ama yukarıdaki tüm kitaplar oraya gidiyor. Bir sürü aşk romanı var. Gerçekten müstehcen şeyler, doyamıyorum. İsterseniz ödünç alabilirsiniz. Ama ben zamanımı klasik eserleri okuyarak geçirmeye çalışıyorum. Platon, Aristoteles gibi. Gerçekten çaresiz kaldığımda Pride'daki kütüphaneye gidiyorum, orada pek çok sağlıklı ve iddialı eser var." Elspeth onları, duvarın pruva gibi hafifçe kavisli olduğu için ön tarafta olması gereken bir köşeye götürdü. "Neden burada uyumuyorsunuz? Ben yukarıda olacağım. Kripkes genellikle su üzerindeyken beni rahatsız etmezler, ama tedbirli olmakta fayda var."

"Pardon," dedi Peter. "Yani, en iyi tuvalet nerede?"

"Oh, tabii." Elspeth arkasına işaret etti. "Merdivenden yukarı çık, soluna bak. Teneke kutulardan birini kullanabilirsin. İşin bittiğinde boşaltmayı unutma."

"Çok teşekkürler," dedi Peter ve merdivene doğru yöneldi.

"İyi çocuk." Elspeth Alice'e döndü. "Kimse sana departman içinde kimseyle çıkmaman gerektiğini söylemedi mi?"

"Biz sadece iş arkadaşıyız," dedi

Alice. "Tabii, tabii."

"Hayır, gerçekten." Alice kollarını göğsüne kavuşturdu. "Aslında onun benden o kadar da hoşlandığını sanmıyorum."

"Oh, seviyor olmalı. Seni Cehennem'e kadar takip etti, değil mi?"

Alice, kendisini ve Peter'ı cehenneme birlikte götüren karmaşık durumu açıklamak istemedi. "Konuyu değiştirelim."

"Sen bilirsin." Elspeth cebinden küçük bir kutu çıkardı. "Sigara?" "Oh, hayır, teşekkürler." Alice sigarayı bırakmaya çalışıyordu.

Elspeth omuz silkti ve kendi sigarasını yaktı. Alice, Elspeth'in başının yanlarından dumanların yükselmesini büyülenmiş bir şekilde izledi. "Bu sana bir şey yapıyor mu?"

"Tabii ki hayır," dedi Elspeth. "En azından fizyolojik olarak. Ama ritüel güzel. Ruh hatırlıyor. Sanki... o hissin yankıları gibi, bir süre sonra yeterince yakın geliyor." Derin ve şehvetli bir nefes aldı ve zengin, odunsu bir koku havayı doldurdu. "*Ahh*."

Alice pes etti. "Oh, tamam."

Elspeth gülümseyerek bir sigara daha yaktı ve ona uzattı. Duman, başının etrafında bir peçe gibi bir bulut oluşturdu.

Alice yüzünün önünde elini salladı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Elspeth gururlanmış görünüyordu. "Fark ettiğine çok sevindim."

"Bütün Gölgeler bunu yapabilir mi?"

"Sadece çok pratik yaparak," dedi Elspeth. "Propriyosepsiyonun ne olduğunu biliyor musun?"

"Tabii. Vücudunuza bakmadan nerede olduğunu bilmek." Alice bunu sadece tırmanma pratiği yaptığı için biliyordu. Çoğu insan bir dereceye kadar propriyosepsiyona sahiptir - ayaklarınıza bakmadan yürümek, aynaya eğilmeden saçınızı bağlamak için buna ihtiyacınız vardır - ama tırmanma sizi bu konuda olağanüstü iyi yapar. Tüm vücut ağırlığınızı sadece iki parmak ucunda tutabileceğinize güvenmeniz gerekir.

"Doğru," dedi Elspeth. "Peki, bir Gölge olarak, varsayılan durumun gri bir buluttur. Artık bilinçsizce bir araya gelmiyorsun. Nasıl göründüğünün bir görüntüsünü tutmalı ve özünün bir araya gelmesini istemelisiniz. Bu, sürekli nefes almayı hatırlamak zorunda olduğun gibi, muazzam bir konsantrasyon gerektirir. Ben bu konuda çok iyiyim. Nasıl göründüğümü *tam olarak* biliyorum." Elspeth burnunu çekti. "Çok uğraşırsam kelebeklere dönüşebiliyorum."

Parıldadı ve sanki gösteriş yapmak istercesine, kısa bir süreliğine daha da katılaştı. Dumanlı peçesi kayboldu. Yanaklarına renk geldi. Saçları parladı ve ayaklarının dibinde bir gölge katılaştı.

Alice gözlerini kırptı. Dumanına, onun itip çekmesine odaklanmaya çalıştı. Elspeth'e doğrudan bakmakta zorlanıyordu. Benzerliğin onu bu kadar derinden etkilemesinden nefret ediyordu. Ne kadar analiz ederse etsin, Elspeth'in *kendisine* benzediğini açıkça fark etmişti. Ne kadar klişeydiler. Kırılgan esmerler, üzgün kızlar, sigara içenler. Merak etti. Cazibesi neydi?

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi Elspeth. "Neden intihar ettiğimi bilmek istiyorsun."

"Nasıl... Özür dilerim, kaba davranıyorum."

"Hayır, sorun değil. Birçok Gölge sordu. Neden bilmek istiyorsun?" Elspeth başını eğdi. "İntihar etmeyi çok mu düşünüyorsun?"

Alice, onun bu kadar açık sözlü olmasına şaşırdı. Elspeth onu ciddiyetle izledi, cevabını bekledi.

Oh, neden rol yapıyordum ki? Tabii ki merak ediyordu. Ölüm insanı daha iyi bir duruma getirir miydi? Alice sık sık bunun mümkün olduğunu düşünürdü, ama bunu kanıtlayacak sadece dolaylı kanıtları vardı ve bunu deneyimlemiş çoğu insan yorum yapmaya müsait değildi. "Biraz, bir iki kez. Sanırım
—bu, istediğimden daha fazla aklımı meşgul ediyor. Tabii ki yapmadım—şey, bilmiyorum. Ne sorduğumu tam olarak bilmiyorum."

"Sınırın nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun," dedi Elspeth, kaba olmayan bir şekilde. "Ne zaman oldukça üzgün hissetmekten, bir otobüsün seni ezse de umurunda olmayacağını düşünmeye, aktif olarak bir ip bağlayıp sandalyeden ayağa kalkmaya geçeceğini bilmek istiyorsun. Doğru mu?"

"Sanırım, evet." Alice bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememişti ve kendi düşüncelerinin kendisine yansıtıldığını duymak onu korkuttu. Başka birinin otobüs hakkında aynı düşüncelere sahip olması onu korkuttu. "Üzgünüm. Sormamalıydım."

"Hayır, sorun değil," dedi Elspeth. "Birçok insan bilmek istiyor. Pavyon'dan duyuyordum. Herkesin konuştuğu tek şey buydu: *neden yaptı*, falan filan." Sigarasından külü silkeledi, sonra Alice'e yan gözle baktı. "Danışmanın kim?"

Alice yalan söylemenin daha akıllıca olacağını
düşündü. "Helen Murray." "Ve o senin hayatını
zorlaştırıyor, değil mi?" "Biraz."

"Hm. Bak, *benim* danışmanım Jacob Grimes'tı. Eminim onu duymuşsundur."

"Hepimiz duymuşuzdur." Alice cesaretle sordu, "Ve o seni bunu yapmaya zorladı mı?"

"Lütfen, hayır." Elspeth burun kıvırdı. "Ona bu kadar kredi vermekten nefret ediyorum."

"O zaman *neden*?"

"Peki, neden yapmadım diye başlayalım. Sanırım sana, sıkıcı olduğum için vazgeçtiğimi söylediler. Öyle mi duydun?"

Alice, Elspeth'in belki de sadece yeteneksiz olduğu izlenimini edinmişti. Bu, geri kalanını kabullenmeyi kolaylaştırıyordu. Çünkü Alice yeteneksiz değildi, bu yüzden aynı şeyin ona da olması mümkün değildi. İntihara meyilli depresyon, yetersizliğin bir belirtisi olan aşırı bir başarısızlık biçimiydi. Yeterli iradeye sahipseniz, elbette intihara meyilli olmazsınız. Bunu yüksek sesle itiraf etmedi.

"Onlar... pek bir şey söylemediler," dedi. "Daha çok... şey... gizli saklıydı."

"Anlaşıldı." Elspeth homurdandı. "Ben bir dahiyim, biliyorsun. Birinci ve ikinci sınıflarda tüm matematik ve mantık madalyalarını kazandım. Bunu daha önce kimse başaramamıştı. Herkes kadar başarılı olmaya hazırdım. Anlamalısın."

Alice'in onun zeki olduğunu kabul etmesi Elspeth için çok önemliydi. Alice şiddetle başını salladı. "Tabii."

"Her şey tam bir komediydi," dedi Elspeth. "Bir gün her şey bana çok *saçma* geldi ve gülmekten kendimi alamadım. Sembolik sistem çöktü. İyi bir makale yazarsın, ama hakeminin kötü bir günü olduğu için reddedilir. Bir işe mükemmel uyuyorsun, ama komite başkanının vaftiz oğluna yeniliyorsun. Bir kez işe girdin mi, durumun daha iyiye gitmiyor. Birisi bir partide birine kaba davrandığını düşündüğü için kaç kişinin kadroya alınmadığını biliyor musun? Yani, ne anlamı var ki? Bu maskaralığa devam edemedim, ama başka hiçbir şeyin değerini de göremedim, bu yüzden hepsine son verdim. Artık umursamıyordum. Bu arada *o*... Yüzü karardı. Yani, o bunun sebebi değildi. Değildi. Ona bu övgüyü vermek istemiyorum. O sadece bir semptomdu, anlarsınız ya. Bunu anlamam yıllarımı aldı. Bana her bağırdığında, beni her eleştirdiğinde, diğer öğrencilerin önünde beni her küçük düşürdüğünde, bu sadece sembolik düzenin doruğa ulaşmasıydı. Bu, güç olarak algılanan egoların, narsistlerin ve zorbalığın keyfi bir oyunudur. Ve o, bu sistemin saçmalığının mükemmel bir vücut bulmuş haliydi."

"Sana kötü davrandı demek istiyorsun."

"Bana köpek gibi davrandı." Elspeth'in sesi sertleşti. "Benim ne kadar dayanabileceğimi görmek, ona bir oyun gibi geliyordu. Varlığımın her zerresini onun aptal oyunlarına yatırdım. Ve ben de ona uyuyordum, çünkü *"En azından ödülleri çok büyük" diye* düşünüyordum. *Azim karşılığını verir.* Sonra ödülün gelmeyeceğini fark ettim. Artık çok geçti ve çıkış yolu yoktu."

Aha, diye düşündü Alice. İşte aralarındaki fark buydu. Bir çıkış yolu *vardı*. Alice bunu biliyordu, çünkü oyunu kendisi mükemmelleştirmişti. Onun ruh halini okumayı öğrenirdin. Sana sırtını döndüğünde ona yalakalık yapardın; özür dilemeni istediğinde ona yalvarırdın. Onurunu feda ettiğin sürece bu o kadar da zor değildi. Bunu fark etmek ona büyük bir rahatlama sağladı. Elspeth'in yolunu izlemek zorunda değildi. O daha güçlüydü. Daha çok istiyordu.

"O kadar da iyi bir sihirbaz değil," diye devam etti Elspeth, sigarasını sallayarak. "En kötüsü de bu. Eğer gerçekten zamanımızın en büyük sihirbazı olsaydı, belki bir anlamı olabilirdi. Ama o da diğerleri gibi sıradan bir sihirbaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediklerini biliyorsun. Herkes gençken en iyi işini yapar. Elbette, ellili yıllarda Russell ve diğerleriyle birlikte çok ünlüydü. Savaşla ilgili her şey, tamam. OBE, her neyse, belki de bizi Almanlardan kurtardı. Ama önemli bir makale yayınlamayalı on yıllar oldu. Artık tek yaptığı şey, her şeyi onaylamak."

"Bu adil değil," dedi Alice.

Elspeth başını eğdi. "Öyle mi?"

“O zamandan beri inanılmaz keşifler yaptı.” Alice o anda şiddetli bir koruma duygusu hissetti, ancak mantıklı olarak Profesör Grimes'ın onun tarafından savunulmasına gerek olmadığını biliyordu. Onun kusurları olduğunu biliyordu. Sadece Elspeth'ten bunu duymak istemiyordu. Profesör Grimes'ın kendisinden başka kimsenin şeytanı olmaması onun için önemliydi. Ayrıca, onu eleştireceklerdiyse, gerçekleri doğru bilmeleri gerekiyordu. "Hafıza ve geçicilik üzerine araştırma yapıyor. İlk çalışmalarından çok daha iyi, bu alanın sınırlarını belirleyen çalışmalar."

Elspeth dudaklarını kıvırdı. "Sen öyle diyorsan."

"Yayınlanması biraz uzun sürüyor," dedi Alice. "Büyük işleri aceleye getiremezsin."

"Sözüne inanacağım," dedi Elspeth alaycı bir şekilde. "Yani, ben nereden bileyim."

Bir süre sessizce durdular. Alice bu sessizliği tanıyordu; akademide iki kadın karşılaştığında her zaman görülen temkinli bir sessizlikti. Her ikisi de birbirini ölçüp biçiyordu. Aralarında aynı sorular asılı kalmıştı. *Bu etek çok mu dar? Buraya nasıl geldin? Ve bunun bedeli ne oldu?*

Elspeth aniden sordu: "Giriş sınavlarında sana kendini işkenceci problemini mi yaptırdılar?"

Alice başını salladı.

"Sanırım artık moda değil. Anlaşıldı." Elspeth sigarasından derin bir nefes aldı, sonra içini çekti, başı dumanla kaplandı. Konuşmaya devam etti. "Bu, geçişlilik ve rasyonel karar verme sorunudur. Durum şu: Diyelim ki, sizi küçük artışlarla işkence eden bir cihaz takmak zorundasınız, artışlar o kadar küçük ki farkına bile varmıyorsunuz. Kadranı sadece yukarı çevirebilirsiniz, geri çeviremezsiniz. Her gün kadranı bir artışla yukarı çevirme seçeneğiniz var ve bunu yaparsanız on bin dolar kazanıyorsunuz. Bu yüzden her gün, acıdaki değişikliği fark etmeyeceğiniz için, kadranı yukarı çevirip on bin doları kabul etmeniz gerekir. Ta ki bir gün dayanılmaz bir acı ile boğuşana kadar ve geri dönüşü olmayana kadar. Ancak o zaman bile, kadranı yukarı doğru çevirmeye devam etmek mantıklıdır, çünkü değişikliği fark etmezsiniz ve on bin dolar çok caziptir. Bu noktaya nasıl geldik? Hangi karar verme hatası bizi *buraya* getirdi?

"Bu 'kaynayan tencerede kurbağa' problemi," dedi Alice.

"Doğru," dedi Elspeth. "Kendine işkence edenlere birçok çözüm var. Örneğin, başlamadan önce kendine sınırlar koymak mantıklı olabilir. Ya da bir arkadaşının seni durdurması mantıklı olabilir. Ama Cambridge sana bunların hiçbirini vermez. Sadece kadranı çevirmeye devam etmeni sağlar. Yukarı, yukarı ve yukarı. Her şey hakkında tünel görüşü geliştirmeye başlıyorsun. Var olan tek şey ödül ve kadran. Ta ki bir gün kadranım bozulana kadar." Omuz silkti. "Gerçekten de hepsi bu kadardı. Bir gün hiçbir şey hissedemez hale geldim. Acı ile zevk arasında hiçbir fark yoktu. Her şey aynıydı. Hiçbir *şeyin önemi yoktu.* Ve ancak buraya geldiğimde, *öldüğümde,* her şey yeniden önem kazandı."

"Tamam," dedi Alice. "Sanırım anlıyorum." Anlamıyordu. Elspeth'in bahsettiği bu uyuşukluk... buna inanabilirdi, ama bu onun sorunu değildi. Onun sorunu, çok fazla hissetmesi, çok fazla acı çekmesi ve

unutamıyordu ya da düşüncelerini uzak tutamıyordu, bu yüzden buna bir son vermek zorundaydı.

"Anlayacağınızı düşündüm." Elspeth'in ifadesi yumuşadı ve Alice'i baştan aşağı süzdü, sanki bir teşhisi doğruluyormuş gibi. "Sizde o bakış var."

"Ne bakışı?"

"Kaba olmak istemem ama, sen tamamen mahvolmuşsun, değil mi?"

Alice bu yersiz sempatiyi nefret ediyordu. Kimse ona, sanki bir kovada boğulan kapana kısılmış bir fareymiş gibi bu kadar acıyarak bakmasından nefret ediyordu. O bir kurban değildi, tüm seçimlerini kendisi yapmıştı ve güvenli bir yere ulaşmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ama Elspeth ona yardım etmek istediği çok açıktı. Ve Alice'in en kötü yanı, bencil ve kötü yanı, "*Neden olmasın?"* diye düşündü. Elspeth ne isterse inansın. Onların aynı olduğunu, aynı hikayenin kurbanları olduğunu düşünsün. İnsanlar, onlara ihtiyacın olduğunu düşündüklerinde seni daha çok severlerdi. Konferanslarda tanıştığı kızlar da böyleydi. Taciz, küçümseme ve Kadın Olmanın Zorlukları hakkında biraz ses çıkardın ve anında senin tarafına geçip etrafında uçuşmaya başladılar. Yaralı bağlar. Paylaşılan acının çılgınlığı.

"Neşelen," dedi Elspeth. "Her şey yoluna girecek. Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?"

"Nasıl?"

Elspeth ona nazik bir gülümseme attı. "Çünkü geri dönmenin bir yolunu arıyorsun."

Tanrım, diye düşündü Alice. *Öldür beni.* Elspeth'in gözlerine bakamıyordu, bu yüzden sigarasının son damlalarını içmeye odaklandı. Bu markayı tanımıyordu; Elspeth'in onu nereden bulduğunu bilmiyordu, ama cehennemde tattığı en iyi şeydi. "Teşekkür ederim. Çok naziksin."

"Ne zaman istersen, canım. Biraz uyu."

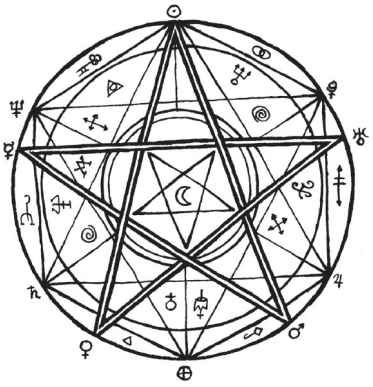
Elspeth kitap raflarının arasında kayboldu. Alice yanına kıvrıldı ve yanağını raflara dayayarak Elspeth'in merdivenlerden yukarı doğru kaybolan ayak seslerini dinledi. Üşüyordu; güverte altındaki hava hem bayat hem de cereyanlıydı. Elspeth'in battaniyesini çenesine kadar çekti. Naftalin kokuyordu.

Kendi giriş bilmecesi, "Gittikçe Daha İyi Şarap Paradoksu"ydu. Zamanla daha da iyi hale gelen bir şişe şarap hediye edildiğini varsayalım — bu şarabın ne kadar lezzetli olabileceğinin bir üst sınırı yoktur. Ayrıca, senin

ölümsüz olduğunuzu varsayalım. Bu şarabı ne zaman içmek mantıklı olur? Mantarını açarsanız, gelecekte içebileceğiniz şaraba kıyasla daha düşük kaliteli bir şarabı tercih etmiş olursunuz. Ancak bu mantığı uygulayarak mantarı hiç açmazsanız, diğer tüm seçeneklere kıyasla daha kötü durumda olursunuz.

Alice, en kötü sonucu önlemek için sadece tatmin edici, optimal olmayan bir sonucu kabul etme tutumunu benimsemenin gerekli olduğu argümanıyla cevap vermişti. En iyi seçeneği seçme ilkesi, pratikte kendi kendine zarar vericiydi. Keyfi olarak beş yıl beklemeyi seçip, sonra şarabı açıp elde ettiğiniz her neyse onun tadını çıkarmak daha iyiydi.

Ancak buradaki ders, paradoksun içindeki gerçek, mutluluğun mutlak değil, göreceli olduğu idi. Bu da, diğerinden daha uzun süre dayanabilirseniz, yani mantarı açmadan önce on dakika bile bekleyebilirseniz, en azından berbat şarabı içen aptal olmayacağınız anlamına geliyordu.

On Yedinci Bölüm

Farkında olmadan uyuyakalmış olmalıydı, çünkü uyandığında Peter yanındaki köşede kıvrılmış yatıyordu. Saatine baktı. Saat sabahın üçüydü. Dirsekleriyle kendini kaldırdı, ona doğru kıvrıldı ve dudaklarını kulağının yanına koydu. "Murdoch."

Murdoch kıpırdamadı, bu yüzden parmağını Murdoch'un yanına batırdı ve tekrar fısıldadı. *"Murdoch*."

Peter irkildi. "Ne?"

"Şşş." Alice rafları dikkatle inceledi ama suyla ıslanmış kitaplardan başka bir şey görmedi. Elspeth'in hâlâ yukarıda olduğunu düşündü. "Dialetheia. Onu bulalım."

Peter artık tamamen uyanmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

Sesini olabildiğince alçak tuttu. "Elspeth nerede olduğunu biliyor. Yakın olduğunu düşünüyor. Onu kendimiz bulmalıyız."

Peter'ın ona karşı tutumunun ne olduğunu bilmiyordu. Akşam yemeği boyunca onu kasıtlı olarak görmezden gelmiş, sanki Alice orada değilmiş gibi doğrudan Elspeth ile konuşmuştu.

Ama Alice öfkeli erkeklerle konuşma konusunda deneyimliydi. Profesör Grimes'ı yıllarca idare ederek, onun kötü bir ruh hali içindeyken dikkatli davranmayı öğrenerek bu sanatı geliştirmişti. Yanlış zamanda yanlış şeyleri söyleyen pek çok mezun, onun kalıcı kara listesine girmişti. Ama Alice, ne zaman onu sakinleştireceğini, ne zaman yalvaracağını ve ne zaman yolundan çekileceğini içgüdüsel olarak bilen, ince ayarlı bir alıcı gibiydi.

Kızgın ve somurtkan erkeklerle başa çıkmanın sırrı, tavrını korumaktı. Asi davranmamalıydın, hayır, bu yüzüne bir tokat yemek demekti. Ama kendini suçlamamalısın da. Kendini kırbaçlanmayı hak ediyormuş gibi davranırsan, bu sadece onlara senin kırbaçlanmayı hak ettiğini doğrulamış olursun. Asla korkmamalıydınız. Sır, hiç ceza hak etmiyormuş gibi konuşmaya devam etmek ve sonra onları, size zarar vermekten daha çok istedikleri bir şeyle dikkatlerini dağıtmaktı. Profesör Grimes için bu her zaman yaklaşan konferanslar, heyecan verici yeni makalelerdi. Peter için ise cehennemden kurtulma bileti olmalıydı. O bunu düzeltecekti. Bu onun özrüydü.

"O bizim hayatımızı kurtardı," diye fısıldadı Peter.

"Bu, kendi başının çaresine bakabileceğinin kanıtı, değil mi? Bak. O iyi biri, ben de kendimi kötü hissediyorum. Ama artık hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Tanrı aşkına, kemiklerle giyiniyor ve *farelerin derisini* yüzüyor. Artık bir insan bile sayılmaz. Cambridge'e döndüğünde ne yapacak?"

Peter bir an sessiz kaldı. Alice, onun düşünmesine izin vererek bekledi. Fikrini değiştirecekti. Öyle olacağını biliyordu, aksi takdirde onunla konuşmazdı.

"On yıl oldu," diye itiraf etti sonunda.

"Gördün mü? Orada onun için hiçbir şey yok ve bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi. Gerçekten ölmesi gerekiyor. Ama *Murdoch*!" Alice heyecan dolu bir titreşim hissetti, kararlılığın verdiği zevki. Evet, cesur olabilirdi. Kararlı. Dağılmıyordu; zihnini harekete geçirebilirdi. Şimdi liderliği ele alması gerekiyordu. Telafi etmek için bunu yapmalıydı. "Eğer onu önce ele geçirebilirsek, tüm sorunlarımız çözülür, sonra sadece Lord Yama'nın mahkemesine gidip beklememiz gerekir. Profesör Grimes'ın hayatı ve kendi çıkışlarımız için pazarlık yapabiliriz." Bir süre durdu. "Ve o zaman beni takas etmek zorunda kalmazsın, biliyorsun."

Peter buna tepki göstermedi. Uzun bir süre Alice'in duyabildiği tek şey onun derin, düzenli nefes alışıydı. Sonra fısıldadı, "Nasıl?"

"Büyü kullanacağız." Alice bunu iyice düşünmüştü. "Artık tek gerekenin kan olduğunu biliyoruz. Onu konuşturmak için bir şey kullanacağız. Ben onun dikkatini dağıtacağım, sen de bir şekilde onu pentagramla çevreleyebilirsin. Yalancı Paradoksu'nu kullanacağız."

Evet, bu kadar basit olabilirdi.

Şu cümleyi düşün: *Bu ifade yanlıştır.*

Bu cümle, mantığı yıkıcı bir şekilde basit bir şekilde çürütür. Buna inanamazsınız. Buna inanamazsınız. Karar verebileceğiniz bir doğruluk değeri yoktur. Ortada kalırsınız, cümlenin bir ucundan diğer ucuna sonsuz bir döngüye girersiniz.

Yalancı Paradoksu, klasik mantığın temel öncülünü, yani dışlanmış orta yasasını ihlal ettiği için tüm zamanların en eski paradokslarından biriydi. İfadeler ya doğru ya da yanlış olmalı, ikisinin arasında bir şey olamaz. Yine de kimse bu paradoksu nasıl çözeceğini bilmiyordu. Yunanlılar ve Hintliler yüzyıllar boyunca Yalancı Paradoksu üzerinde kafa yormuşlardı; ancak onu çözmek yerine, sadece bir dizi ilgili paradoks ortaya çıkardılar. Bunlardan biri Sokrates, b i r timsah ve çalınan b i r çocuğu içeriyordu. Bu,

mantığın temelleri için ciddi sorunlar yaratıyordu; hatta Koslu Philitas, çözüm bulmak için o kadar çok uğraştı ki, zayıflayıp öldü.

Pentagramın içine yazılmış Yalançı Paradoksu, gerçeği ve yalanı tamamen askıya alabilirdi. Sihirbazlar bunu sık sık kullanmazlardı, çünkü çoğu zaman birinin bir şeye inanmasına ihtiyaçları vardı, belirsizlik içinde kalmasına değil. Ama Alice, Elspeth'in kendileri hakkında belirli bir şeye inanmasına ihtiyaç duymuyordu. Sadece Elspeth'in gardını indirmesine, konuşmaya istekli olmasına ihtiyaç duyuyordu. Ve Elspeth'in konuşmayı sevdiğini zaten biliyordu. Zavallı kız, onu dinleyecek birini bulmak için çaresizdi.

"Bu asla işe yaramaz," dedi Peter. "Herkes Yalancı Paradoksu'nu nasıl önleyeceğini bilir."

"Bunu beklemiyorsa işe yaramaz."

"Bekliyor olabilir. Zaten bize güvenmiyor."

"Artık güveniyor." Alice bundan kesinlikle emindi. "Bizim de onun gibi olduğumuzu düşünüyor. Depresif, umutsuz ruhlar. O da bizim Cambridge'den nefret ettiğimizi düşünüyor
—bizim de onun tarafında olduğumuzu düşünüyor."

"Tanrım, Law." Peter battaniyesinin altında kıpırdadı. "Senin neyin var?"

"Bunu anlamlı kılmalıyız." Boğazında bir yumru hissetti. "Bütün bunları, yani. Bir anlamı olmalı. Bütün bunları boşuna yapmamış olmalıyız."

"Hm," dedi Peter.

Alice, onun daha fazla bir şey söylemesini umarak bekledi. Kötülük, bir suç ortağın olduğunda daha iyi hissettirirdi; aksi takdirde sadece sen ve vicdanın kalırdı. Ama o sessiz kaldı. Sonunda nefes alışı düzeldi ve Alice onun uykuya daldığını düşündü.

Bir şey yanağını gıdıkladı. Gözlerini açtığında, yüzünden birkaç santim uzaklıkta, iki büyük, kırpışan yeşil havuz gördü. Küçük göz bebekleri, yarıklar halinde daralmıştı. Oldukça yargılayıcı görünüyorlardı.

"Sak*ın* söyleme," diye fısıldadı Alice.

Archimedes döndü, kuyruğunu yüzüne vurdu ve gölgelerin içine kayboldu.

Sinirlenmiş, adını koyamayacak kadar önemsiz nedenlerden dolayı utanmış, yanına döndü ve gözlerini kapattı.

"NEDEN akademiye bu kadar takıntılı olduğun konusunda bir teorim var," diye Alice'in eski erkek arkadaşı, onun eski sevgilisi olmadan kısa bir süre önce ona söylemişti. Bu

Üniversitenin son sınıfındaydılar ve Alice, lisansüstü okul başvurularına o kadar takıntılıydı ki, onu en az yarım düzine kez ektiği için, onu ihmal ediyor, hatta belki de açıkça kaba davranıyordu. Buna, erkek arkadaşının kısa süre önce psikanaliz seminerine kaydolması da eklenince, intikamcı bir hale geldi. "Altın yıldızlara takıntılısın. Lise yıllarında kağıdının üstüne yazılan A+ notunun verdiği heyecanı hiç unutamadın ve akademi, hayatının geri kalanında bu küçük altın yıldızların peşinden koşmana izin verecek." Alnına hafifçe vurdu. "Sen küçük bir fildişi kule prensesisin. Öğretmenlerin gözdesisin Alice. Onaylanma fetişin var."

"Öyle mi?" Aklında sadece Cambridge, Oxford, Harvard ve Yale'den posta kutusuna gelecek kalın zarflar olan Alice, onun söylediklerini neredeyse hiç dinlemiyordu. Aslında, bu iğrenç monologun onu yatağa atmak için bir girişim olduğunu anlaması aylar sürdü. "Evet. Sanırım haklısın."

Kısa süre sonra ayrıldılar. Alice, sonraki aylarda onun sözlerini düşündü, ama sadece heyecan verici bir küçümsemeyle. "Çok fazla ödün veriyorsun," demişti ona. "Bu değmez."

Ama elbette buna değdi. Buna değecek tek şey buydu. Diğer her şeyi önemsiz kılan bir meslek bulduğu için şanslıydı ve yemek yemeyi, içmeyi, uyumayı veya temel ilişkileri sürdürmeyi unutturan, insanı insanlıktan çıkaran her şey, tek bir amaca adanmış bir bağlılıkla peşinden gidilmeliydi.

Akademi kesinlikle altın yıldızlarla ilgili değildi. Alice bu düşüncenin kurbanı olmuşsa, derslerinin ilk yılında bu düşünceden hızla kurtulmuştu. O yıl, her gün düşünce tarzının milyonlarca yanlışını duyuyor ve sadece ara sıra "Fena değil" diyorlardı. Altın yıldızlar için bu alana girerseniz, hayal kırıklığına uğrarsınız.

Hayır, önemli olan keşiflerin verdiği hazdı. Kimse bunu anlamıyordu — elbette, ipoteklerle uğraşıp fakir insanları daha da fakirleştiren eski sevgilisi de. Zor kavramları çiğneyip sindiriyormuş gibi hissettiği zihnini ona nasıl açıklayabilirdi? Anlaşılmaz bir metni işaretledikten sonra başının ağrımasının, iyi bir biftek çiğnedikten sonra diş etlerinde hissettiği ağrıya benzediğini? Kütüphanede saatlerce aradığı algoritmayı, çeviriyi, tarihi reprodüksiyonu bulduğunda tüm vücudunun heyecandan titrediğini? Saatlerce, bazen günlerce pentagramın üzerinde eğilip, zihninde birbiri ardına fikirler belirirken, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu her zaman unuttuğunu?

saatlerce, bazen günlerce eğildiğinde, zihninde fikirler akıp giderken çılgınca notlar alırken dinlenmeye ihtiyacı olduğunu her zaman unuttuğunu.

Vücudunu tamamen terk etmiş gibi hissettiğinde, tamamen bedensiz hale geldiğinde, fikirler evreninde mutlu bir şekilde süzülürken ne kadar iyi hissettiğini. Yemek yemeyi unuttuğu günlerden çok gurur duyuyordu. Yemeğe karşı bir tiksinti duyduğu için değil, temel ihtiyaç döngüsünü aştığının bir kanıtı olduğu için. Sonuçta sadece yemek yeme, sevişme ve sıçma arzularının esiri olan bir hayvan olmadığını. Her şeyden önce bir zihin olduğunu ve zihnin mucizevi şeyler yapabileceğini.

Bazen sarsılır ve aniden dönen bir uçakta hareketsiz durduğunu hissederdi; soyut şekiller etrafında dönüyor, ona sesleniyor, kendilerini tamamen ortaya koyuyorlardı. Sıradan dünya kayboldu ve o, görüşünün köşelerinde dans eden parlak noktalar — vahiler, yönler, bağlantılar — dışında, siyah bir alanda tek başına kaldı. Diğer her şey o kadar önemsizdi ki! Üniversitenin dünyası; sınıfta sandalyelerin zeminde gıcırdaması, kaşıkların fincanlarda tıkırdaması, sürekli yağmur altında titrek şemsiyeler — bunların hepsinin sadece bir maske olduğunu fark etti; sadece geçici bir cazibe. Gözünü kırptığında hepsi yok oluyordu. Gerçeklerin bulunduğu ve kavramların anlaşılmak için yalvardığı gizli bir dünyaydı. O sadece onlara uzanmak zorundaydı, onlar da ona gelecekti. Evet. Sadece dinlemesi gerekiyordu, o zaman müziği duyacaktı.

Alice'in birinci sınıfta, derslerini derin, spontan iç çekmelerle veren bir profesörü vardı. Bunların önceden planlanmış iç çekmeler olmadığı belliydi. Bazı profesörler, aslında hiç derinliği olmayan yerlere derinlik katmak için, rahatsız edici bir şekilde iç çekerek performans sergilerlerdi, ama hayır — bu profesör, o anın, çözülmeyi ve ifade edilmeyi bekleyen karmaşık düşüncelerin onu o kadar çok etkilediği için, boşluğa bakıp derin bir rahatsızlık hissediyor ve her şeyi hangi sırayla aktaracağını bulana kadar parmaklarını birbirine vuruyordu — ve sonra sıska omuzları titriyor çözülmeyi ve ifade edilmeyi bekleyen karmaşık düşüncelerden o kadar etkilenmişti ki, boşluğa bakıp derin bir rahatsızlık hissediyor ve tüm bunları hangi sırayla aktaracağını bulana kadar parmaklarını birbirine vuruyordu. Sonra sıska omuzları titriyor ve sanki sadece bir araçmış gibi, vücudu tanrılardan gelen bir mesajı iletmek için kusurlu bir araçmış gibi ileri geri sallanıyordu. Alice'in sınıf arkadaşları bunu komik buluyordu. Kafeteryada Profesör Eklund'u taklit ederlerdi, ileri geri sallanırken bazen dizini masanın üzerine koyuşunu taklit ederlerdi. Ne salak, derlerdi. Ne havalı, kendini ne sanıyor, kimi kandırdığını sanıyor? Ama Alice bunun bir maske olmadığını biliyordu. Profesör Eklund o karanlık, dönen düzlemdeydi ve müziği duyuyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordu. Onu oraya kadar takip etmek istiyordu.

Hayır, prestij önemli değildi. Elspeth yanılıyordu. Elspeth tüm umutlarını yanlış sembollere yatırmıştı. Sembolik düzen — kağıt yayınlar, alkışlar, iş ilanları, hibeler — önemli değildi. Alice'in eski sevgilisinin onun tek istediği şey olduğunu varsaydığı Oxbridge diploması bile önemli değildi. Bunlar, Alice'in gerçekten istediği şeyi, yani *düşünmek için* engelsiz zaman ve gerekli kaynaklara erişim sağlamak için sadece araçsal olarak değerliydi.

Bu yüzden yıllarca buna devam etti. Bu yüzden tanıdığı tüm yüksek lisans öğrencileri düşük maaşları, yorucu öğretim görevlerini veya olmayan sağlık hizmetlerini umursamıyordu. Hepsi bedenlerinden kurtulmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, çünkü bunun yapmaları gereken tek şey olduğu söylenmişti. Tüm sistem bozulabilirdi, ama bunun önemi yoktu. O soyut düzleme erişim vaadi için her şeye katlanıyorlardı.

Peter bunu anlıyordu. Peter'ın yüzünde, tahtada durup denklemleri o kadar hızlı yazarken, bileğinin kramp gireceğinden korktuğu kadar saf ve sakin bir mutluluk görmüştü. O kadar derin bir konsantrasyon haliydi ki, isteseniz bile onu o halinden çıkaramazdınız, çıkarmak da istemezdiniz. Zihnin bu kadar yoğun çalıştığını izlemek çok güzeldi.

Her neyse, bu sadece gösterişli bir çilecilik değildi. Güzel geceler de vardı. İlk yılında, dönem sonu partisinde hep birlikte yerel pizzacıda toplanıp paylaşmak için kocaman bir ekşi mayalı margherita sipariş ettiklerini hatırladı. O gece Peter bile gelmişti ve Alice dahil herkes, onun varlığından o kadar memnun kalmıştı ki, neden dönem boyunca onlardan defalarca kaçtığını sormamışlardı. Lehçeler ve bölgesel çalışmaların güvenilirliği hakkında tartışmaya başlamışlardı ve oradan da yakın okuma ile uzak okumanın ne anlama geldiğini ve orta okuma denen üçüncü bir kriter getirmenin mantıklı olup olmadığını tartışmaya geçtiler.

Alice o geceye kadar sınıf arkadaşlarını hiç bu kadar sevmemişti. Öğretim görevlilerinin orada olmaması ve herkesin biraz sarhoş olması, artık doğru izlenim bırakmak için konuşmamaları da buna yardımcı oldu. Yanılma özgürlüğüne sahiptiler, bu da aptalca davranma özgürlüğü anlamına geliyordu. Ve çok aptalca davrandılar. Kant'ın noumena'sı ile Platon'un formları arasındaki fark neydi, merak ettiler. Sandviçin kesin tanımı neydi ve dikey olarak yerseniz hala sandviç miydi? Yatay tanım, tacoları hariç tutmak için yeterli miydi? Ayrıca, uzaylılar neredeydi? Uzaylılardan

Aristoteles'in kozmolojik fizik şemasına geçtiler: toprak, su, hava, merkezden kabuklar gibi dışa doğru genişleyen yıldızlar ve hepsinin üzerinde bir gök cismi - Michele buna "göksel uzay solucanı" adını verdi, çünkü bu devasa, dönen, kıvrılan varlığın, hareketsiz ilk hareket ettirici olan Tanrı hakkında çok fazla düşündüğü için alt kabuklardaki tüm hareketi neden olduğunu düşünmek daha eğlenceliydi.

Bir noktada Peter ve Michele, Michele'in oldukça şüpheli kişilik teorisini tartışmaya başladılar. Bu teoriye göre, insanlar uykuya daldıklarında ölürler ve kendileriyle ilişkili, ancak *tam olarak* eskisi gibi olmayan yeni versiyonları olarak uyanırlar. Michele, bilincin ara veremeyeceğini, uykuya daldığınızda her şeyin bittiğini savundu.

"Peki ya rüyalar?" diye sordu Peter. "Rüyaları kim görüyor?" "Yarı bilinç," diye ısrar etti Michele. "Ne yaşayan ne de ölü bir ruh. Bir iz. Bir eidolon."

Peter bunu saçma buldu, Belinda ise romantik buldu ve hepsi bunun anlamını irdelemeye başladılar, sonra konuşma aniden trenlerle seks yapmanın doğru olup olmadığı sorusuna döndü, özellikle de Aristoteles'in nesnelerin belirli işlevleri için kullanılması gerektiği öğretisini ihlal ediyorsa ("O zaman diş fırçasını mastürbasyon için kullananlar ne olacak?" Michele bilmek istedi, bu da Belinda'yı utandırdı) ve sonra, istenirse, hangi özel koşullar altında trenlerle seks yapılabileceği *konusuna geçti*. Her ne sebeple olursa olsun, bu konu damarlarına dokundu ve sesleri yükseldi. Bir noktada Belinda ve Michele ayağa kalktılar ve masanın üzerinden bağırmaya başladılar.

Alice oturmuş, birasını kucaklayarak izliyordu ve o kadar mutluydu ki ağlayabilirdi.

Buraya aitti. Burada istediği şeyleri söyleyebiliyordu, zihninin nereye gittiği konusunda dürüst olabiliyordu ve kimse ona deliymiş gibi bakmıyordu. Hayatı boyunca, senaryoya bakmayı unutmuş tek aktör gibi sosyal ilişkilerinde beceriksiz davranmıştı. Garip olan, sorunlu olan, kimsenin yanında oturmak istemediği kişi oydu. Ama burada herkes tuhaftı. Ve burada kimse çok fazla önemsediğin, çok derin düşündüğün için seni cezalandırmazdı. Burada istediğin herhangi bir tavşan deliğine atlayabilirdin ve herkes seninle birlikte tünele girerdi.

Ve hayır, belki de onların pub tartışmaları Profesör Grimes'ın sürekli bahsettiği saf gerçeklik alanında değildi. Belki de bunlar, trenlere cinsel olarak çok ilgi duyan insanlar dışında kimse için dünyayı değiştirecek keşifler değildi. Ama en azından benzer bir şey için bir eğitim değil miydi?

Benzer bir şey için bir eğitim değil miydi? Düşünce akrobasiyle sevinmek - Stoacılar gibi, yani kötü ve kişisel çıkarlar için dili manipüle etmek için değil, gerçek kazı için hazırlık olarak araçlarını keskinleştirmek için. Bundan daha büyük bir zevk olabilir mi? Hayat başka ne *için* vardı?

Bir zamanlar, gittiği her yerde, tanıştığı herkesle bu enerjiyi hissediyordu. O zamanlar üniversitenin Platonik idealini yaşıyordu. Bu konuda kasıtlı olarak naif davranıyordu, çünkü naif bir zihin, çocuksu meraklara açık bir zihin, Cambridge gibi bir yerde en mutlu zihindi. Koridorda sohbetleri dinleyerek dolaşmayı, heyecanı özümsemeyi, basit sorular sormayı ve göz kamaştırıcı derecede karmaşık cevaplar almayı seviyordu. Tüm muhataplarını seviyordu. Karşılaştırmalı edebiyat uzmanı, E. A. Nida'nın dinamik eşdeğerlik çeviri teorisini ve bunun geleneksel Çin çeviri teorisiyle olan benzerliğini titizlikle anlatıyordu. Paleontologlar, Surrey'de yeni buldukları tam dinozor iskeletinden ve dinozorları yok edenin bir asteroit olup olmadığından bahsediyorlardı. Matematik bölümündeki sevgili çocuklar, düğümler ve manifoldlar denen şeylerden büyük bir zevkle gülüyorlardı.

Bazen bilim adamlarının parlak inancı onu sarsıyordu. Çünkü burada bir şeyler yaratıyor, dünyayı değiştiriyorlardı. Bu, sonsuz keşiflerin çağıydı. Doktorlar yapay bir insan kalbi yaratmışlardı. Astronomlar Neptün'ün halkalarını inceliyorlardı; genetikçiler çiçek hastalığını ortadan kaldırıyor ve hepatit B'yi durduruyorlardı; fizikçiler sicim teorisi üzerinde çalışıyorlardı; genetikçiler insan DNA'sını çözümlüyorlardı. Sanki tüm dünya daha hızlı dönüyor, daha karmaşık ve heyecan verici hale geliyordu, ama büyücülük alanı çamurda saplanmış gibi görünüyordu, akademisyenler yapabileceklerinin sınırlarını zorlamak yerine, önemsiz anlaşmazlıklar yüzünden kendilerini giderek daha küçük tavşan deliklerine sürüklüyorlardı.

Bir keresinde Profesör Grimes'a dönerek güvence istedi. "Hepsi kumdan ibaret," dedi; "sahte, sadece kelimeler, sadece bir anlık yanılsama, ne anlamı var?" Ve bu, ilişkilerinde nadir görülen anlardan biriydi, o ona tam da ihtiyacı olan şeyi verdi. Sonuçta o iyi bir öğretmendi; insanları büyülemeyi bilirdi.

"Schopenhauer, müzik hariç tüm sanatın sadece temsili ve alegorik olduğunu, müziğin ise saf iradeye en yakın şey olduğunu savunuyordu," dedi ona. "Ama ben pentagramlarımızda müziğe benzer bir şey buluyorum. Günlük olaylardan tamamen soyutlanmasıyla değil, onların merkezine nüfuz etme yeteneğiyle. Hiçbir şeyin

. Heisenberg'in dediği gibi, sevgili Alice. Modern fizik Platon'un lehine karar verdi, maddenin en küçük birimleri sıradan anlamda fiziksel nesneler değil, formlar ve fikirlerdir. Ve bu fikirleri tamamen kavradığınızda, avucunuzun içinde tutup istediğiniz gibi büküp oynayabildiğinizde, Tanrı'ya bir adım daha yaklaşmış olacaksınız. Evet, titiz bir iş olacak. Önemsiz, geçici, bilgiçlik taslayan. Ama bu, çabalarını ikiye katlaman ve gördüğün her değerli hakikat kırıntısını yakalaman için daha da fazla neden. Ve bu, onu gizli dünyaya hayran, çılgın, mest olmuş bir halde uzaklara gönderdi.

Bu kadar basitti: Alice işini seviyordu.

Sadece sosyal dünya, kurumlar, onun yoluna çıkıyordu. Evet, sinir bozucuydu; evet, acı dolu bir dünyaydı. Ama Elspeth'in aksine, o her şeyi bırakmaya hazır değildi. Elspeth yanılıyordu. Anlamsız değildi. Hala uğruna savaşmaya değer bir şey vardı. Alice, o semboller bulutunda bir şey bulmuştu, anlamsız olmayan bir değer, ve tüm varlığıyla buna inanıyordu. Hala buna inanıyordu. Sadece geri kalanını atlatması gerekiyordu.

On Sekizinci Bölüm

Alice uyandığında hava hala karanlıktı. Peter gitmişti, battaniyesi katlanmış ve rafın altına düzgünce yerleştirilmişti. Alice ayağa kalktı ve parmak uçlarında üst güverteye çıktı. Orada, biraz rahatlayarak, Elspeth ve Peter'ı pruvada karşılıklı otururken buldu. Konuşmuyorlardı; ikisi de dizlerini göğüslerine çekmiş, suya bakıyorlardı. Arşimet, korkuluğun üzerine tünemiş, kuyruğunu sarkaç gibi ileri geri sallıyordu. O da gözlerini suya dikmiş, bir pençesini hafifçe kaldırmış, sanki altın balığı yakalamayı hatırlar gibi duruyordu.

Alice, omuzlarına battaniyeyi sararak yaklaştı. Peter onu görmezden geldi. Ama Elspeth onun gözlerine baktı ve sanki "*Gel*, *bize katıl*" der gibi başını eğdi.

Alice, olabildiğince sessizce güverteyi geçti ve Elspeth'in yanına oturdu. *Neurath*, gece boyunca sessizce ilerliyor, dalgasız suların üzerinde süzülüyordu. Sanki uzayda seyrediyor, hiçbir şeyin üzerinde süzülüyorlardı.

Alice büyük su kütlelerinin çevresinde büyümemişti. Çocukken San Antonio'da ailesiyle nehirde tubing yapmaya gitmek istemişti. Kaybolmuşlardı ve öğleden sonranın çoğunu otoyollarda dönüp durarak geçirmişlerdi. Nehre vardıklarında güneş batmak üzereydi ve çoğu aile eşyalarını toplayıp gitmek üzereydi. Kalacaklar mı gidecekler mi tartışırken aniden keskin bir çığlık duyuldu. Kıyıda bulunan aileler telaşla koşturuyorlardı ve sonunda küçük bir kızın nehirde sürüklendiği ortaya çıktı. Nehir sığdı, sadece bel hizasına kadar geliyordu, ama akışı hızlıydı ve kararan ışıkta bir şey görmek zordu. Çığlıklar daha da yükseldi. Alice su sıçramaları duydu; yetişkinler suya atlıyorlardı. Alice'in annesi hepsini arabaya geri götürdü. O küçük kızın boğulup boğulmadığını hiç öğrenemediler; Alice sadece yüzünü cama dayayıp, kıyıya gözlerini kısarak, küçük bir başın ortaya çıkmasını umarak arabayla uzaklaştıklarını hatırlıyordu.

O günden beri yüzmekten çok korkuyordu. Arkadaşlarıyla plaja gitmeye hiç katılmadı. Cambridge'de, bir nehrin olabileceği kadar uysal olan Cam Nehri kıyısında yaşıyordu. Yine de ondan korkuyordu; gece yarısından sonra köprüyü geçerken nehrin ne kadar karanlık göründüğünü, yaklaşan her şeyi ne kadar kolay yutabileceğini. Son zamanlarda zihni sık sık atlamanın olasılığına kayıyordu. Su

gece yarısından sonra köprüyü geçerken ne kadar karanlık göründüğünü, yaklaştığı her şeyi ne kadar kolay yutabileceğini düşünürdü. Son zamanlarda sık sık zihni atlama ihtimaline kayıyordu. Suyun içinde sıçrayıp sıçrayamayacağını. Dipte kayıp kaybolup kaybolmayacağını. Suyun çekici bir yanı vardı; her şeyi emme ve aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi yapma yeteneği.

Ve buna kıyasla Lethe... Ah, büyük, her şeyi saran Lethe. Bir nehirden çok uzayda bir yara gibiydi. Lethe'nin ne kadar geniş olduğunu, hatta herhangi bir noktada kalınlığının düzenli olup olmadığını bilmediğini fark etti. Hiçbir harita Lethe'yi, tersine çevrilmiş coğrafyasını nasıl ele alacağını bilmiyordu. Cehennemin keşfedilmemiş bölgesine ne kadar uzaklaşmışlardı? Yukarıda ay yoktu, kıyı da görünmüyordu, sadece küçük bir teknede üç kişiydiler, sonu ve başlangıcı olmayan sonsuz siyah bir düzlemde yelken açıyorlardı. Alice bedensiz hissetti. Başlarına her şey gelebilir. Sonsuza kadar yelken açabilirlerdi. İz bırakmadan yok olabilirlerdi.

"Bak." Peter, kolları uzanmış, parmakları suya değecek kadar yakın bir şekilde teknenin kenarından aşağıya bakıyordu.

"Dikkat et," dedi Alice, ama Peter başını salladı ve ısrar etti, "*Bak*."

Alice de onunla birlikte teknenin kenarına yaklaştı ve gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu: karanlığın altında parıldayan, palimpsestik bir ışık akımı.

İnsanlar suda yüzüyordu. Aslında tam olarak insanlar değil, onların parıltıları; gülen, ağlayan, tartışan, hıçkıran yüzler; parlak yeşil dalgalar içinde soluk fosforlu silüetler. Başka yaşamlardan insanlar, nesneler ve yerler — deniz kenarındaki güneşli bir uçurum, eğri bir plaj şemsiyesi, mutlu bir şekilde havlayarak yaklaşan bir köpek, pembe ve parlak dili, başının üstündeki tüyler o kadar yumuşaktı ki Alice avucunda hissedebiliyordu.

"Anılar," dedi Elspeth. "Yaşanmış her hayattan unutulmuş her şey. Taze olanlar bazen küçük bir akıntı oluştururlar - yok olmadan önce onları ayrıntılı olarak görebilirsin."

Tekne sola doğru sallandı. Aniden etraflarındaki sular çalkalanmaya başladı. Alice, korkulukların üzerinden, çok fazla gözü ve çok fazla dişi olan, kıpır kıpır eden siyah bir kütle gördü. Geri çekildi, ama Elspeth kenara eğildi ve kütlenin ortasına kürek sopasını sapladı. "Geri çekilin! Geri çekilin, sizi aptal şeyler."

Sular duruldu; tekne düzeldi.

"Endişelenmeyin," diye onları sakinleştirdi Elspeth. "Sadece haylaz bir kabus. Kolayca dağılırlar. Bize gelmeyecekler. Bazen

birleşir ve bu küçük terör girdapları oluşur. Ben onlara Boltzmann beyinleri diyorum."

"Çok komik," dedi Peter.

"Hepsi nereye gidiyor?" diye sordu Alice. "Kayboluyorlar mı?"

"Hiç de değil," dedi Elspeth. "Burası onların deposu. Lethe, şimdiye kadar var olan tüm anılardır. Lethe sonsuzdur. Lethe, palet üzerindeki tüm renklerin karıştırılarak siyah haline getirilmesidir. Lethe silmez, sadece emer."

"Sonsuz tekrarlama," diye mırıldandı Peter. "Olan her şey tekrar olacak."

"Benim teknemde Nietzsche'den alıntı yapma," dedi

Elspeth. "Mea culpa."

Elspeth, kollarını kavuşturarak arkalarına yaslandı. "Her neyse, izlemesi eğlenceli. Yeraltı dünyasının televizyon kanalı gibi. Her zaman en taze anılar en net olanlardır. Yukarıdaki hayatın nasıl bir şey olduğunu gösterir. Her şeyin bu kadar değişmiş olmasına inanamıyorum. John Lennon'ı gerçekten öldürdüler mi?"

"Evet," dedi Peter. "Üzgünüm."

"Oh, ne yazık."

Alice, büyülenmiş bir şekilde güverteye eğildi.

Bir kız, solucanlarla dolu ıslak kaldırımda tek ayak üzerinde zıplıyordu. Bir adam, trafiğe giren otobüsün arkasında bisikletiyle sallanıyordu. Bir kadın ocakta kaynayan tencereleri dengeliyordu. Bir çocuk Cam nehrinin kenarında tek başına yürüyor, ara sıra başını kaldırıp sabahın erken saatlerinde antrenman yapan kürekçileri izliyordu. Bunlar onun anıları değildi; bu yüzler sevdiklerinin yüzleri değildi. Yine de onda derin bir nostalji uyandırdılar, geceleri cadde boyunca parlak ışıklı pencerelerin içini bakarken hissettiğiniz nostalji; sahip olabileceğiniz hayatlara göz atarken hissettiğiniz nostalji. Başkasının rahatlığı. Sıcak bir kanepe, televizyonda mırıldanan eski bir film. Ve sonra karın, annen ya da arkadaşın mutfaktan gelip, iki elinde buharlı sıcak içeceklerle sana katılır. Bu manzara ona garip bir şekilde sakinleştirici geldi. Kafasının içi, suya atılmış gibiydi — ancak bu görüntüler onunla hiçbir ilgisi yoktu, seli tetiklemiyorlardı, sadece geçip gitmelerini izleyebiliyordu; ortaya çıkıp sonra yok oluyorlardı.

"Dikkatli ol," dedi Elspeth.

Alice, korkuluğa oldukça eğildiğini fark etti. Geri çekildi.

"Lethe sana bunu yapar," dedi Elspeth. "Tetikte olmalısın. Aksi takdirde, farkına bile varmadan çabucak yok olursun."

Öyle mi olurdu? Alice merak etti. Grimes'ın dövmesi ne kadar koruma sağlıyordu?

"Lethe'nin Gölgelere zarar veremeyeceğini sanıyordum," dedi Peter.

"Taslak zarar vermez, sadece yeniden doğuş için hafızanı temizler. Ama nehirden gelen filtrelenmemiş su seni yok edebilir. Ben çok dikkatliyim. Bir keresinde küçük parmağımı soktum. Sadece ucunu. Acıtır mı diye görmek istedim."

"Ve hissettin mi?" diye sordu Peter. "Ne unuttuğunu?"

"Hiçbir şey," dedi Elspeth. "En korkutucu kısmı da bu. Neyi kaybettiğini asla bilemezsin. Seçim şansın olmaz."

"Kripkes'lerin Lethe'den korkmadığını söyledin," dedi Alice. "Bununla ne demek istedin?"

"Korkmazlar," dedi Elspeth. "Hayır, onu ararlar. Hatta suyunu içtiklerini bile gördüm. Sadece bir kez. Kıyıda sıraya girip, bir kaseden küçük yudumlar aldılar. Sanki onlar için bir ritüel gibiydi. Sanki daha önce de yapmışlar gibi."

Peter dehşete kapıldı. "Neden?"

"Çünkü insan olmak acı verici, eminim," dedi Elspeth. "Artık sahip olmadığın şeyleri hatırlamak acı verici. Kendini yavaş yavaş silmek daha iyi, ta ki sadece şu anda ihtiyacın olan şey olana kadar." Omuz silkti. "Hepimiz bunu yapıyoruz. Yaşayanlar bile. Tek fark, Kripkes'lerin geride bıraktıkları şeyleri daha az önemsemeleri."

Peter titredi. "Ama bu artık bir hayat değil."

"Onlar hayat yaşamıyorlar," dedi Elspeth. "Sadece mekanik işlevler yapıyorlar.

Tek bir amaca adanmışlar."

Alice bunu o kadar da kötü bulmuyordu. Neden herkes kendisine acı veren kısımlarını ortadan kaldırmasın ki? O da bu numarayı öğrenmek istiyordu. Kafasındaki karmaşayı ayıklayıp, kendisine işkence eden dosyaları çıkarıp yakabilseydi. Her küçük aşağılanma, her parça suçluluk duygusu... Keşke zihnini temizleyip, sadece saklamak istediği unsurları bırakabilseydi: yanan çekirdek, bilgiye olan açlık, bilgiyi elde etme becerileri. Kişiliğin yükü olmadan çok şey başarabilirdi. Kim geri kalanını silip atmak istemezdi ki?

GÜNEŞ, her zamanki gibi alçakta duran yerinden ağır ağır yükselirken, Elspeth onları kıyıya doğru yönlendirdi. "Geceleri açık denizde olmak daha iyidir," diye açıkladı. "Kripkes karanlığın örtüsü altında hareket etmeyi severler. Ama deniz dalgalı olur. Gündüzleri kıyıya yakın olmayı tercih ederim."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Peter.

"Wrath," dedi Elspeth. "Bir fener lazım."

Bir kara parçası görünmeye başladı. Ufukta hiçbir bina yoktu. Hayır, yaklaştıkça Alice, Gölgelerin geçmek için öylesine çaba sarf ettikleri uçurumun diğer tarafında sadece kum ve dalgaların sürüklediği odun parçaları olduğunu gördü. Burası, geminin karaya oturduğu türden, çorak ve düşmanca bir sahil gibi görünüyordu; hayatta kalanların delirdiği ve birbirlerini yediği türden bir sahil. Aslında, ne kadar çok gözlemledikçe, sahil o kadar çok devam eden bir mücadelenin kanıtlarını ortaya koyuyordu. Her yerde kumda karışık izler, gelişigüzel kale benzeri yapılar, dalgaların sürüklediği odun ve taşlardan yapılmış kırık mızraklar, atılmış yakacak odunlar, aceleyle terk edilmiş kamp izleri görüyordu.

"Üçüncü Mahkeme," dedi Elspeth. "Açgözlülük Çölü."

"Kampüs nerede?" diye sordu Alice.

"Anlamadım?"

"Duvarın üzerinden geçerken bu kampüsü gördük," dedi Alice. "Ve ben tüm mahkemelerin kampüsteki binalar gibi olduğunu düşündüm."

"Oh." Elspeth güldü. "Bölümünden en uzak nereye gittin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Eminim hep üniversitede yaşamışsındır," dedi Elspeth. "Daha uzağa hiç gitmedin, değil mi?"

Elbette gittim, demek istedi Alice; ama bunu iddia edemezdi. Gidebildiği en uzak yer, Cambridge istasyonuna doğru güneydeki yürüyüş yoluydu, ama bu sayılmazdı. Downing ve Pembroke oradaydı.

"Bilmiyor musun?" Elspeth eliyle işaret etti. "Ölü alan. Kampüsün bittiği, ama dünyanın geri kalanının başlamadığı yer. Fakülte ve başka hiç kimsenin yaşamadığı yer. Üniversitenin arazi satın aldığı, ama üzerine hiçbir şey inşa etmediği yer. İnşaatın devam ettiği, ama hiçbir şeyin inşa edilmediği, alanın yıllardır oluşmakta olduğu yer. Oraya hiç gitmedin mi?"

"Bir kez Berkeley'i ziyaret ettim," dedi Peter. "Korkunç bir yer."

"Eh, biz de oradayız." Elspeth sopasını kıyıya sapladı. "Burada işler tuhaflaşıyor."

Kıyı şeridinin yakınında bir Gölge diz çökmüş, başını çılgınca yukarı aşağı sallıyordu. Yaklaştıkça Alice, Gölge'nin elinde tuttuğu bir şeyi yemeye çalıştığını gördü. Parlak, yuvarlak, sert bir şey. Alice bunun sadece bir taş olmasını umdu.

"Profesör Carpeaux," dedi Elspeth. "Bir süredir orada.
Her zaman açtır."

Bu isim Alice'e tanıdık geldi. "O adam..."

"Yıllarca öğrencilerinin ödevlerini çaldı ve paçayı kurtardı," dedi Elspeth. "Mide virüsünden öldüğünü söylediler, ama bence öğrencilerinden biri elmalarına siyanür kattı. Öyleyse iyi iş çıkarmış."

Mavna kıyıya doğru sürüklendi. Burada dalgalar tehlikeli hale geldi, dalga tepeleri kayalara çarptı. Kıyıdan biraz daha yukarıda Alice, daha büyük Shades grupları görebiliyordu, ancak ne yaptıklarını anlayamıyordu. Savaşıyor gibi görünüyorlardı — iki grup, silahlarını yanlarında taşıyarak birbirlerine arka arkaya saldırıyordu — ancak sonrasında ne olduğu belirsizdi, çünkü kimse önemli bir şekilde yaralanamazdı, bu da onların sadece kumda şiddetli bir şekilde kıvranmakla yetinmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Alice, birkaç yıl önce, öğrencilerin yıllık bölüm gezisini Inverness yerine Brighton'da yapmak için lobi yaptıkları ve üç gün boyunca herkesin sıcak güneşin altında terleyen solgun, gevşek vücutlarıyla dışarıda doğal görünmeye çalıştıkları fakülte voleybol turnuvasını hatırladı. Biri voleybol turnuvası önerdi ve tüm fakülte bu konuda rekabetçi hale geldi. Bu yeni ortamda fiziksel üstünlük için bir tür içgüdü ortaya çıktı. Alice, departman yöneticisinin fileye topu atarken çıkardığı homurtuyu ya da Helen Murray'in iyi bir servis attığında sevinç çığlığı atmasını seçici olarak silebilecek bir iksir için her şeyi verirdi. Oyun, hakemlikle ilgili bir tartışmanın ardından sona erdi ve tartışma, Helen'in su bardağını diğer takıma fırlatmasıyla doruğa ulaştı. Alice, Profesör Grimes'ın oynamadığı için çok minnettardı. Ona bir daha eskisi gibi bakamazdı.

"Ne yapıyorlar?" Peter dehşetle baktı.

İki Gölge, güreşçiler gibi kollarını yanlarına uzatmış, yavaşça birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Diğerleri ise etraflarında toplanmış, kıyıdan anlaşılmaz bir şeyler haykırıyorlardı.

"Nereden bileyim?" dedi Elspeth. "Daha önce araştırmıştım, öğrenmeye çalışmıştım. Ama benimle konuşmuyorlar. Benimle konuşmayan tek Shades onlar. Gurur'da çok konuşkanlar ve Arzu'dakiler bile yüzlerine el sallarsan bir iki saat konuşurlar. Ama Açgözlülük'te çok paranoyaklar. Yaklaştığın her seferinde kaçıyorlar. Sonra bir bakmışsın, sana sürüklenen odunlardan yaptıkları oklarla pusu kuruyorlar. Benim teorim, bunun bir tür kolektif eylem sorunu olduğu ve hepsi

demokratik bir forum düzenleseler bu durumdan kurtulabilirler, ama sanırım sopa ve oklarla daha çok eğleniyorlar—oh, dikkat et." Elspeth dümen iplerini çekti. "Yaklaştığımda bana taş atmaya başlıyorlar."

Kıyıdan uzaklaştılar. Profesör Carpeaux onlara doğru elini kaldırdı — acıklı, yalvaran bir şekilde. Elspeth de parmaklarını sallayarak karşılık verdi. "Burada tanıdığın çok insan var mı?" diye sordu Alice. Elspeth'in Profesör Grimes'ı görüp görmediğini anlamak için ince bir yol bul

"Oh, evet. Aslında, beklediğinden çok daha fazla büyücü var." "Peki, senin deneyimlerine göre, çabuk çıkabiliyorlar mı?"

"Kesinlikle hayır." Elspeth burun kıvırdı. "Sihirbazlar cehennemden geçmekte berbatlar. Asla yanlış bir şey yaptıklarını düşünmezler, anlarsın ya. Kendilerini farklı görürler. Araştırma için yaptıkları her şey haklıdır. Ama asla araştırma için yapmazlar, değil mi? Her zaman ego, övünme, unvanlar ve imzalarla ilgilidir. Tamamen saçma bir hiyerarşi. Ve bundan vazgeçemezler. Bence bu yüzden yıllardır kumda boşa uğraşıyorlar. Her an kalkıp gidebilirler, ama gitmezler. Vazgeçemezler. Peki ne için?" Elspeth sert bir kahkaha attı. "Küçük salon numaraları mı? Büyü çok zayıf. Anlamsız. Gerçek dünyada yaptıklarımızı umursayan kimse yok. Ve bu insanlar, en basit sırları bile ölüm kalım meselesiymiş gibi yaşıyorlardı. Ve birbirlerinin boğazına sarılıyorlar - ne için? Lanet olası bir tebeşir parçası için mi?"

Bu son cümle oldukça keskin bir tonda çıktı. Alice, Peter'a gergin bir bakış attı. Ama Elspeth onlara bakmıyordu. Kıyıda kıvranan bedenlere sert bir bakış atıyordu.

Peter, "O zaman neden geri dönmek istediğini anlamıyorum," dedi.

Elspeth kaşlarını çattı, gözlerini kısarak. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sadece... reenkarne olsan daha iyi olur gibi görünüyor. Bilmiyorum. Eğer Cambridge'i bu kadar çok nefret ediyorsun." "Cambridge'i nefret etmedim."

"O zaman insanları." Peter parmaklarıyla kolunun kenarlarını endişeyle okşadı. "En azından kurumu. Öylece ölebilecekken neden bu kadar uzun süre Gerçek Çelişki'yi aramaya devam ettin? Geri dönmek istediğin hiçbir şey yokken?"

"Yani, hala bir ailem var." Elspeth'in sesi keskinleşti. "Anne babam vardı. Hala var. Kardeşlerim var. Hala bir *hayatım* var."

"Hayır, haklısın, eminim." Peter başını salladı. "Ama araştırmayı bitirdiysen, o zaman ne yapacaksın? Yani, oraya geri döndüğünde ne yapacağını hiç düşündün mü?"

"Tabii ki," dedi Elspeth alaycı bir sesle. "Dışarıda oturacağım. Bir fincan çay içeceğim, Assam, bol sütlü ve bir kaşık bal ile. Ve bir tarçınlı çörek. Üzümlü."

GREED'i geçtiler ve uzun bir boş kumsalın ardından, Court of Wrath'a vardılar.

Dante, Gazap'ı Styx bataklığı olarak tanımlamıştı; bataklıkta öfkeli çıplak ruhlar yaşıyor, birbirlerine ve kendilerine saldırıyorlardı. Ruhlar öylesine kaynıyordu ki, öfkeleri yüzeyi köpürtüyordu. Alice bu açıklamayı okurken titremeye başlamıştı — "Boğazlarında bu ilahiyi mırıldanıyorlar / Çünkü tek bir kelime bile çıkaramıyorlar" — çünkü bir şair ilk kez öfkenin sadece dışsal olmadığını, sadece çığlık atan, çılgınca bir yıkım kasırgası olmadığını anlamış gibiydi. Bazen onu sıcak kömür gibi yutardınız. Bazen ise sizi yavaşça, içten dışa yakıp, boğulana kadar yakardı. Uyanık geçirdiği geceleri düşündü, anılarının köşelerini izleyerek kendini öfkeye sürükledi, ama bu onu asla parlak, haklı yapmadı; sadece etkisizliğiyle kendini boğdu. *Bütün bunlar bana oldu, diye* düşünürdü, *dünya adaletsiz ve ben yine de bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Boğulsam da olur.*

"Peki Wrath'ta ne var?" diye sordu Peter. "Bir rugby sahası mı?"

"Aslında hayır," dedi Elspeth. "Yapısal kurumlar Greed'den sonra parçalanmaya başlıyor, sanırım. Wrath'ı geçince, her şey daha klasik bir cehenneme dönüşüyor. Ruhun yozlaşması, akıldan kaçış... öyle bir şey. Burada biraz daha dikkatli davranıyoruz."

Alice, elma şarabında boğulan meyve sinekleri gibi, hayalindeki ruh bataklıklarını aramak için kıyıya baktı. Ama sabahın loş ışığında, sadece karanlık ve sonsuz bir kıyı gördü. Kum kapkara idi, ama parlak, ışıldayan noktalarla doluydu. Alice, bunların ayak izleri olduğunu fark etti; topuk ve ayak parmağıyla şekillendirilmiş olduğu inkar edilemezdi. Onları yaratan varlık çok büyük olmalıydı, çünkü yaklaştıkça, bu ayak izlerinin en azından onun boyunu kaplayabileceğini gördü.

"Bunlar Phlegyas'ın bıraktığı izler," dedi Elspeth. "Bir tanrı. Apollo kızını tecavüz ettikten sonra Apollo'nun tapınağını ateşe verdiği için yeraltı dünyasına atılmış."

"Bu mantıklı görünüyor," dedi Alice. "Yani yangını kastediyorum, tecavüzü değil." "Phlegyas da öyle düşünüyor. Sürekli adaletsizlikten şikayet ediyor. Bak, işte orada, dağların eteklerinde. Onu görebiliyor musun?"

Alice ovaya doğru gözlerini kısarak baktı. Uzaklarda, kayalıkların altında, kayaların arasında ağır ağır hareket eden kırmızı bir ışık gördü. Ve içinde, karanlık bir siluet... Ama bunun insan mı hayvan mı olduğunu anlayamadı.

"Tehlikeli mi?"

"Oh, çok. Tek bir bakışıyla seni öldürebilir. Ama adım attığı her yere harika küçük közler bırakıyor. Haftalarca sönmeyen kömürler. Ben de bunun için buradayım." Elspeth lambasına başını salladı. Alice, lambanın da benzer bir kırmızı ışık yaydığını fark etti. Homurdanarak, kürek yığınının altından metal bir kova çıkardı. "Ben toplamaya gidiyorum. Siz ikiniz tekneyi kullanabilir misiniz?"

"Tabii." Alice neşelendi. Elspeth'i gözetimi altında nasıl tuzağa düşüreceğini düşünürken, fırsat ayağına gelmişti. "Ne yapmalıyız..."

"Sadece demirin yanında kalın." Elspeth çoktan parmaklığın üzerine tırmanmıştı. "Ve kemik şeyleri yaklaşırsa, onları püskürtün. Gemimize binmelerinden nefret ediyorum."

Zarif bir sıçrayışla karaya çıktı. Alice, onun kömürlerin üzerinde çevikçe dans etmesini, kayalardan kayalara atlayarak gözden kaybolana kadar izledi.

Sırtında bir şey hissetti. Döndü ve irkildi. Peter çok yakınında duruyordu, gözleri Elspeth'e sabitlenmişti.

"Şimdi tam zamanı," diye fısıldadı. "Onun dikkatini dağıtmak ister misin? Yoksa pentagramı çizmek mi?"

Bu, sabah boyunca ona söylediği ilk sözlerdi. Rahatladığını gizlemeye çalıştı. "Şey... ikisi de olur sanırım. Sen ne..."

"Pentagram çizmek daha hızlıyım. Ben çizerim."

Alice bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama şimdi itiraz etmenin zamanı olmadığını hissetti. "Tamam. Nereye... Yani, onu nereye götürebiliriz sence?"

Bütün sabah bununla uğraşmıştı. Elspeth'ten bilgi almak bir şeydi, ama onu pentagramın içine sokmak daha zordu. Kanla ıslatılmış pentagramın sorunu, saklanması çok zor olmasıydı. Teorik olarak pentagramın boyutu gücünü etkilemezdi ve gerçekten de Roma tarihinde Keltler, düşmanlarını tuzağa düşürmek için bütün tepeleri ve ormanları kaplayan büyük tebeşir

yapılar çizmişlerdi. Ama bu zaman alacaktı ve ellerindeki kandan daha fazlasına ihtiyaç duyacaklardı.

"Onu sobaya götür," dedi Peter. "Orada bir paspas var, şimdi çizebiliriz, o geri dönmeden önce hazır olur. Sence zaman var mı?"

Alice, Elspeth'in coşkuyla külleri kovasına kürekleğiği sahile baktı. "Çabuk olmalısın."

"Tabii. Bıçak alabilir miyim?"

"Neden... oh." Sırt çantasından onu çıkardı. "Al... dikkatli ol." "Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı Peter ve merdivenlere doğru yöneldi.

Alice titrek bir nefes aldı ve sahile geri döndü. Elspeth'in kovası neredeyse dolmuştu. Alice'in kendisine baktığını gördü, dikleşti ve neşeyle el salladı. Alice de el salladı, kendini berbat hissediyordu.

Kararlı ol, diye düşündü. Profesör Grimes ona bunu öğretmişti. Büyüklük ile sıradanlık arasındaki fark, sadece sonuna kadar gitmekti. Her neyse, bu iyi bir şeydi, merhametli bir şeydi. Elspeth'in acısına son verilmeliydi. Tek bir konuşma - hepsi bu kadar. Sonra yoluna devam edeceklerdi ve Elspeth sadece garip bir anı olarak kalacaktı.

"MERHABA! AL ŞUNU." Kıyıya parmak uçlarında duran Elspeth, mızrağının ucuyla kömür dolu kovayı öne doğru salladı. Alice onu yakaladı ve güverte ortasına çekti. Gözünün ucuyla Peter'ın kolunu yanına sıkıştırarak merdivenlere doğru kaybolduğunu gördü.

Dikleşti. "Hey, Elspeth?" "Evet, canım."

"Küstahlık ediyorsam söyle, ama acaba biz... Yani, çay içmek isterim." Boğazını temizledi. "Eğer varsa tabii. Çok uzun zaman oldu."

"Sihirbazlar." Elspeth güldü. "Düzeltilemezler. Earl Grey olur mu? Elimde sadece o var."

"Earl Grey mükemmel olur."

"Gel, sana sobanın nasıl çalıştığını göstereyim. Şu maşayı al, kömür bitmiş..." Elspeth işaret etti ve Alice dikkatlice kovadan parlayan bir köz aldı.

Elspeth sobanın önünde çömeldi. Paspas, Peter'ın bıraktığı yerde sağlam bir şekilde duruyordu. Bir zamanlar sarı olabilecek, sentetik lifleri suyla şişmiş ve kumla dolmuş kirli, siyah-kahverengi bir şeydi. Sobanın ayaklarının altında Alice solmuş bir el yazısı gördü: *Ev, kalbin olduğu yerdir*.

Elspeth'in onu çöp toplarken bulduğunu ve sevinçle gemisine taşıdığını hayal edebiliyordu. Merhaba, benim sevgili kemiklerim! Bakın ne buldum.

"Burada." Elspeth, Alice'e közü ortasına koyması için eliyle işaret etti, sonra kanıt çekmecesinden lekeli, çatlak bir çaydanlık çıkardı. Bunu Alice'in kopyaladığı matara ile doldurdu. Çatlaklardan damlalar akarak sobada hoş bir cızırtı sesi çıkardı. Birlikte alevlerin üzerinde durup çaydanlığın kenarından çıkan buharın kıvrılmasını izlediler. Arşimet, nereye gitmiş olursa olsun, ortaya çıktı ve Elspeth'in bacaklarının yanında, sobanın yanında oturarak, ışıltının tadını çıkardı.

"Peter nerede?" diye sordu Elspeth.

"Oh... şey, uzanmak istedi galiba." Alice, Peter'ın pentagramı etkinleştirmeye vakti olup olmadığını merak etti. Onu güvertede konuşurken duymamıştı, ama pentagramlar uzaktan da etkinleştirilebilirdi, özellikle de şu anda onların altında duruyorsa. O zaman "Sanırım yorgun" dedi.

"O düşünceli bir tip, değil mi?"

"Olabilir, evet." Alice başparmaklarını birbirine doladı ve nasıl devam edeceğini telaşla düşündü.

Yalan söylemede hiç iyi olmamıştı. Bir keresinde Profesör Grimes onu Profesör Stuart'ın ofisine göndermiş, Grimes'ın üzerinde çalışmak istediği Curry alt kümelerinin aynı türünü Stuart'ın da araştırıp araştırmadığını öğrenmesi için. Alice o kadar beceriksizce davranmıştı ki, on dakika sonra Stuart ona, garip ama nazik bir şekilde, bir eşi ve çocukları olduğunu hatırlatmaya başlamıştı. Ama tüm akademisyenlerin, araştırmaları hakkında soru sorulmasından hoşlandıklarını biliyordu. Elspeth'i konuşturmak zor değildi, sonuçta o kadar uzun süre kimse onu dinlemeden acı çekmişti ki.

"Peki, Wrath'ta kimler var?" Mümkün olduğunca rahat bir ses tonu takındı. "Laboratuvar yöneticileri ve kayıt memurları mı?"

"Hiçbir şey iyi değil. Dürüst olmak gerekirse, Wrath'ı geçen pek fazla insan görmüyorum. Geçenleri de, görmekten çok duymakla yetiniyorum." Elspeth başını salladı. "Korkunç bir yer. Kıyıdan daha uzağa hiç gitmem."

"Mahkemelerin amacını anlıyor musun?" Alice ısrar etti. "Biz de kafamız karıştı. Görünüşe göre... Görünüşe göre, sonuçta cezalar tamamen rastgele veriliyor."

"Neden rastgele olsun ki?"

"Şey, hiçbir şeyin amacını anlayamıyorum," dedi Alice. "Gurur ve Arzu, belki. Kendini aşarsın ve sonra çıkarsın. Ama Açgözlülük?

Orada ne yapıyorlar? Bütün bunların *amacı* ne?"

"Biliyorsam ne olayım. Bir süre sonra soru sormayı bırakıyorsun."

"Ama bu çok *sinir bozucu*," dedi Alice. "Bütün bu bilginler günah, karma, tövbe hakkında teoriler üretiyorlar

—günah, karma, tövbe hakkında— ve sonra cehenneme geliyorsun ve her şeyin tanrıların keyfine bağlı olduğunu anlıyorsun. Ve bence eğer herhangi bir Tartarolog gerçekten buraya gelseydi, önceki yayınlarını yakardı."

"Çünkü onlar öbür dünyayı bir oyun gibi görmek istiyorlar," dedi Elspeth. "Tüm akademisyenler doğal olayları uymayan kalıplara sokmaya çalışıyor. Onlar bunu programlamak istiyorlar çünkü bu kendilerini güvende hissettiriyor. Çünkü eğer açgözlülük, öfke ve zulüm içindeki tüm günahkarları işaret edip *'En azından ben onun kadar kötü değildim'* diyebilirlerse, endişelenecek pek bir şey kalmaz. Ve cehennem bu oyuna uymadığında hayal kırıklığına uğruyorlar."

"Ama bir düzen olmalı," dedi Alice. "*Adil* olmalı." "Cehennemin klasik mantığın kurallarına uymasını istiyorsun."

"Mutlaka mantık değil," dedi Alice. "İlahi unsurlar olduğunu biliyorum. Ama kozmosun bir tutarlılığı olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Sen Cambridge Okulu'nun iflah olmaz bir üyesisin," dedi Elspeth. "Hepsi sistem kurucular. Kapalı devreler. *Bah.* Asla spontanlığa açık değiller."

"Sadece neyin beklediğini bilmek istiyorum," dedi Alice. "Hepsi bu."

"Al, bu seni daha iyi hissettirebilir. Teorimi duymak ister misin?"

"Oh, evet."

"Bence Budizm hakkındaki en büyük yanılgı, karmayı günün sonunda saydığın büyük bir hesap gibi görmektir." Elspeth elini salladı. "Ama bu, beş yüz iyi puan ve sekiz yüz kötü puan alıp, cehennemde net üç yüz puanlık bir açıkla hesaplaşmak gibi bir şey değildir. Hiç de o kadar basit değildir. Karma daha çok... hm. Karma bir tohum gibidir diyebiliriz. Tohumlar meyveye dönüşür. Karma doğal bir sonuçtur. Kötülük birikir. Hayatınızı yaşama şeklinizi, dünyayı algılama şeklinizi etkiler. Kötü şeyler yaptığınızda, dünyayı önemsiz, bencil ve acımasız olarak görürsünüz. Ve cehennemde yaşadıklarınız, sadece başlangıçtaki kötülüğünüzün son dalga etkisi. Tam olarak istediğinizi alırsınız. Ve bence cehennemin amacı, size istediğiniz şeyin tam boyutunu göstermektir."

"Huh." Alice bunu kafasında düşündü. Bu teori çekiciydi, ama yine de açıklayamadığı çok şey vardı. "Ve Greed'deki Shades - başından beri istedikleri şey bu muydu? Sahilde mızraklar yapmak mı?"

"Onların istediği şey, herkesten daha iyi olmaktı," dedi Elspeth. "Ve şimdi bunu kanıtlama şansları var. Çamurda güreşebiliyorlar. Güçlerini kanıtlayıp zayıf zihinleri yenebiliyorlar. Her gün. Muhtemelen cennetteler. Sonuç olarak, cehennem içindeki insanlar için o kadar da kötü bir yer değil. Tam olarak olmak istedikleri yerde bulunuyorlar."

Su ısıtıcısı ıslık çalmaya başladı. Elspeth onu ocaktan aldı, suyu dikkatlice iki çay fincanına döktü ve birini Alice'e uzattı. "Al bakalım."

“Teşekkürler.” Alice başını eğip yudumlamak için eğildi, ama burnuna kötü bir koku geldi. Gözlerini kırpıştırarak baktı; kalın, siyah topaklar suyun yüzeyinde yüzüyordu. Bu kesinlikle Earl Grey değildi. Elspeth onu izliyordu, bu yüzden yüzünü buruşturarak gülümsedi ve yudumlamış gibi yaptı.

"Şeker?" diye sordu

Elspeth. "Hadi, al."

Elspeth ocağın arkasına uzandı ve Alice'in fincanına küçük bir şey attı. Alice karıştırdı ve bunun bir çakıl taşı olduğunu fark etmemiş gibi davrandı. "Peki, um... sakıncası yoksa, hangi mahkemeye çıkacaksın?"

Elspeth ona göz kırptı.

"Özür dilerim," dedi Alice. "Sanırım bu çok

kaba bir soru." "İnanılmaz derecede," dedi

Elspeth.

"Bazen, sadece ölmek ve yeniden başlamak çok güzel olurdu diye düşünüyorum." Alice çayından bir yudum daha aldı. "Yani, eğer korkunç bir şey yapmadıysan, bunu kabullenip hayatına devam etsen daha iyi olmaz mı?"

Elspeth gözlerini kısarak baktı. "İkiniz de beni vazgeçip ölmeye ikna etmeye çok heveslisiniz."

"Hayır, hayır, ben sadece... anlamaya çalışıyorum." Alice'in ağzı kurumuştu. Yutkundu, ama bu da yardımcı olmadı. "Var olmayan bir şeyin peşinden koşmak garip geliyor, oysa sen sadece... Yani, devam etmek çok kolay olurdu."

"Bu öncülü reddediyorum, ama tabii." Elspeth sobaya yaslandı. "Çayda bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır, sorun yok... şey." Alice parmaklarını fincanın etrafına doladı. Başı dönüyordu. Oh, bu konuda çok kötüydü. "Peki, yaklaştın mı?

Nerede olduğunu biliyor musun?"

Elspeth, sessizce kendi çayından bir yudum aldı.

"Seni engelleyen ne?" Alice ısrar etti. "Kripkes mi?"

Elspeth'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

Pentagram mı işe yarıyordu? Alice emin olamıyordu. İlk yılından beri Yalançı Paradoksu ile oynamamıştı ve kurbanlarına ne yaptığını tam olarak hatırlayamıyordu. Elspeth'in gözleri donuklaşmış mıydı? Sersemlemiş miydi?

"Yardım edebiliriz," dedi Alice. "Ben ve Peter. Üçümüz Kripkes'e karşı olursak, hiç şansları olmaz. Sadece bildiklerini bizimle paylaşman gerek. Yani, notlarını görebilirsek..."

Elspeth cevap vermedi. Yerinde donmuş gibi görünüyordu. Parmakları, öne doğru eğilmiş ve damlayan çay fincanını hareketsiz bir şekilde sıkıca tutuyordu, ama farkında değilmiş gibi görünüyordu. Gözleri, şimdi dikilmiş, tüyleri diken diken, sırtı kavisli, Alice'e dik dik bakan Archimedes'e sabitlenmişti.

"Bebeğim," dedi Elspeth. "Ne oldu?"

Archimedes matı tırmaladı. Alice'in midesi düğümlendi. Archimedes, sanki ele geçirilmiş gibi matın üzerine atladı, tıslayarak ve tırmalayarak yüzeyini kazıdı. Sonunda matın köşesini yana doğru itmeyi başardı ve matın altında bir tebeşir lekesi ve birkaç kırmızı, parlak kan damlası ortaya çıktı.

Alice ve Elspeth uzun bir süre birbirlerine bakakaldılar. Elspeth çok yavaşça fincanını ocağın üzerine koydu.

Alice'in aklına birkaç olası mazeret geldi. Hiçbiri çabaya değer görünmüyordu.

"Peter, canım." Elspeth sesini yükseltti. "Neden buraya gelmiyorsun?"

Acı verici bir sessizlik. Alice kısa bir süre kaçmayı ya da savaşmayı düşündü, ama nereye? Ve neyle? Sadece çay fincanını sıkıca tutup aptal gibi orada durmakla yetindi. Peter merdivenlerin başında belirdi, kolu kanıyordu, yüzü solgundu. Alice'in gözlerine baktı; Alice çılgınca başını salladı.

"Oraya," diye bağırdı Elspeth. Peter itaat etti ve Alice'in yanına oturdu. Yan yana, cezalarını bekleyen azarlanmış çocuklar gibiydiler. Arşimet, Elspeth'in yanındaki sobanın üzerine tünedi ve iğne deliği gibi gözleriyle haklı bir öfkeyle bakıyordu. *Zavallı şey*, diye düşündü Alice; *sonuçta seni biz besledik*.

Elspeth mızrağını yere vurdu. "Bence bana kimin için geldiğini söylemelisin."

"Sana söyledik," dedi Alice. "Biz geçici olarak..."

"*Yalancılar.*"

Elspeth'in gözlerine siyah bir şey sızdı. Gözleri kafasında çürüyor gibiydi, beyazları yeşile, sonra siyaha dönüştü, yılların çürüğü saniyelere sığdı. Aniden göz çukurlarından kelebekler uçtu; bir sürü kelebek, korkunç bir hışırtı ve mor renk. Alice ve Peter geri çekildiler, ama Elspeth yaklaştı, her adımda kelebekler ikiye katlandı, ta ki o bir insan değil, hışırdayan, koyu ve suçlayıcı bir kadife yığını haline gelene kadar. Mızrağını çıkardı; ucu Peter'ın çenesinin hemen altına dayandı.

"İçeri gir."

Peter'ın boynu sallandı. "Neden..."

"İçeri gir, canım."

Peter itaat etti.

"Beni rahatsız eden acımasızlık değil." Elspeth bir tebeşir çıkardı, kemerindeki keseye daldırdı ve asasının ucuna taktı. "Saygısızlık. Ben Grimes'ın öğrencisiyim, hatırlarsın." Paspası tekmeledi ve Peter'ın çalışmasına değişiklikler yapmaya başladı. Öfkeli bir hızla yazarken, Yunanca mırıldanıyordu. Bu müthiş etkileyici bir büyüydü; çok az büyücü aynı anda yazıp büyü yapabilirdi. O *çok iyi,* diye düşündü Alice; *Grimes'a layık.* "Onlarca yıldır burada Kripkes'lerle dans ettiğimi ve lanet olası Yalancı Paradoksu'nu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Son bir sert vuruşla çemberi kapattı. "Yalancı Paradoksu çocuk oyuncağıdır. Ama ileri düzey büyü, çocuklar, birine gerçeği söyletmektir."

Asasını güverteye vurdu. Alice boğuldu. İki görünmez el yüzünün yanlarını kavradı ve çenesini açtı.

Elspeth, "Amacın nedir?" diye sordu.

Görünmez eller daha da sert bastırdı. Alice boğuk bir cevap verdi ve onu bastırmaya çalıştı.

"Grimes," diye nefes

nefese söyledi Peter.

"Anlamadım?"

"Profesör Grimes... danışmanımız, öldü, onu geri getirmeliyiz..." "*Grimes için* mi *buradasınız?*"

Elspeth o anda uludu, uluması ikiye, üçe katlandı, imkansız bir koro haline geldi, binlerce Elspeth hiçbir yerden çığlık atıyordu. Küçük siyah

çizgiler hızla yayıldı ve sonra cildinin üst tabakası soyulmuş gibi göründü. Karanlık parçalar birleşti, döndü - ama Elspeth gitmemişti, sadece bir kelebek sürüsü tarafından korunuyordu, kelebekler etrafında heyecanla dönüyor, rüzgarlar estiriyor, gittikçe daha hızlı dönüyorlardı, ta ki fırtınanın gücü gemiyi parçalamak üzereymiş gibi görünecek kadar. Koro çığlık attı, rüzgarların üzerinde yankılandı. "Hayatınızın yarısını feda ettiniz ve yeraltı dünyasına yolculuk yaptınız" — kelebekler onu bir kalkan gibi sardılar, onu yarı insan formunda kapladılar, ta ki o artık insan bir Gölge değil, tekil-çoğul bir tanrı haline gelene kadar, gök gürültüsü gibi bir sesle konuşuyordu — "o sefil, tanrının unuttuğu *palyaço* için mi*?*"

Elspeth asasını doğrulttu. Kelebekler bir anda dışarıya doğru fırladı. Alice kollarını başının üzerine attı, ama bunun bir önemi yoktu; yaratıklar kadife bir duvar gibiydi, Alice ve Peter başlarını kaldıramayacakları kadar güçlü rüzgârlar nedeniyle dizlerini bükerek pruvaya doğru itildiler.

"Teknemden inin," dedi Elspeth.

"Lütfen," dedi Peter. "Lütfen

yapmayın..." "Yalvarmaya cüret mi

ediyorsun?"

"Sen ne yapardın?" diye bağırdı Alice. "Danışmanın ölseydi? Bizim durumumuzda olsaydın?"

Kelebekler ayrıldı. Elspeth'in yüzü yine ortaya çıktı, solgun ve korkunçtu. "*İstifa* ederdim, seni aptal. Başka bir tane bulurdum." Bir an için sesi insaniydi. Alice, sesinin kırıldığını duyduğunu sandı. "*Gerçekten başka her şeyi* yapardım."

"Ama başka bir şey yok," diye Alice boğuk bir sesle konuştu.

"Anlamıyor musun?" Kelebekler Elspeth'in yüzünü bir kask gibi kapattı.

Kitle dalgalandı. Alice kıvrandı, ama nafileydi. Peter'a uzandı, ama kitle onları ayırdı. Gördüğü ve duyduğu tek şey, çırpınan siyah kanatlar ve altında, tıslayan bir öfke bulutuydu. Milyonlarca rüzgar patlaması onu yukarı kaldırdı ve dışarı fırlattı. Kör ve yönünü kaybetmiş bir şekilde havada sallanıp durdu, sonra sert bir şekilde yere çakıldı. Kelebekler onu bırakıp düzenli bir şekilde uzaklaşırken, Elspeth, Archimedes ve *Neurath* ufukta bir nokta haline gelmiş, kinle gözden kaybolmuştu.

On Dokuzuncu Bölüm

"Tamam." Peter sırt çantasını omzuna attı ve kıyıya doğru yürümeye başladı. "Sana iyi şanslar."

Alice ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedi. Alice bir an şaşkınlıkla onu izledi, sonra onun arkasından sahile doğru koştu. "Ne yapıyorsun?"

Hâlâ cevap vermiyordu. Alice onun kolunu tuttu.

"*Murdoch!*" "Bırak."

"Nereye gittiğini söyle."

"Neden?" Kolunu o kadar şiddetle çekti ki Alice geriye doğru sendeledi. "Sen benimle gelmiyorsun."

"Ayrılmamalıyız, bu güvenli değil."

Adam kahkahayı bastı. "*Güvenli*, diyor. Beni Weaver Girl'e mahkum edecek olan kız *güvenli* diyor."

"Ben..."

"Yaptığımız şey yanlıştı. Elspeth bizi kovmakta haklıydı." Ondan uzaklaşıp yürümeye devam etti. "Ben bittim."

"Murdoch." Onun peşinden gitti, acınası bir halde... ama başka nereye gideceğini bilmiyordu. "Lütfen benden nefret etme."

Yine güldü. Bu seferki gülüşünde çaresizlik vardı; ağlamaya ramak kalan türden bir gülüş. "Ben sevmiyorum, Law. Ama senin *benden* nefret ettiğinden eminim."

"Senden nefret etmiyorum."

"O zaman beni pek önemsemiyorsun," dedi. "Çünkü buraya geldiğimizden beri, sadece... Bilmiyorum, bir *soğukluk* hissediyorum, sanki burada olmam umurunda bile değilmiş gibi."

"Senden gelmeni hiç istemedim," dedi. "Yalnız giderdim, gelmek isteyen sendin..."

"Çünkü birlikte daha iyi olacağımızı düşündüm."

"Ya da karşılığında bir fedakarlık istiyordun, değil mi?" "Sana *söyledim*, planım bu değildi..."

"Bu çok komik," dedi. "Notlarında benim adımı üç kez altını çizdiğini gördüm."

Peter arkasını döndü. Gözlerindeki öfke onu irkiltti; Peter'ı hiç bu kadar kızgın görmemişti. "Sana kendimi haklı çıkarmak zorunda değilim," dedi. "Ama beni öyle bir insan olarak görüyorsan, Law, o zaman cehennemi tek başına geçmeye devam etsen daha iyi olur."

Yokuş yukarı yürümeye devam etti. Alice bir anlığına onun arkasından baktı, sonra onu takip etti. Bir planı yoktu; sadece gidecek başka yeri olmadığını biliyordu ve Murdoch'u kaybederse, tamamen kaybolmuş olacaktı.

Ayağı takıldı. Sallandı, neredeyse dengesini kaybediyordu. Ayağını kurtardı, sonra eğilip baktı, çünkü kum ıslak görünüyordu, ama bu mantıklı değildi, çünkü kıyıdan uzaklaşıyorlardı.

İleride Peter ayak bileğine eğilmiş duruyordu. "Murdoch!"

O cevap vermedi. Ona doğru yürümeye başladı ama aniden bacakları hareket etmedi. Denedi ama bir şey onları yerinde tutuyordu ve aşağı baktığında bir el gördü. Alice çığlık attı.

Ölü kollar sudan fırladı. Alice atladı, ama ayakları derin bir çukura saplandı ve yana doğru sendeledi. O zaman, sağlam zeminde olmadıklarını gördü — çamurlu zemin gibi görünen şey, su yüzeyine yapışmış kumdu, suyla kaplı geniş bir alan, pusuda bekliyordu.

Bir güç dizini çekti. Yan tarafa doğru bataklığa düştü.

Buz gibi suyun şokunu hissetti. Gözlerini açtı. Keşke açmasaydı. Çünkü o anda, birbirlerini ısırıp, büküp, çeken Gölgelerle dolu bir göl gördü. Yüzleri korkunçtu, gözleri kızıl alev alev yanıyordu, ağızları öfkeyle genişçe açılmıştı. Nerede bittiğini göremiyordu. Sonsuza dek devam ediyor gibiydiler, boğucu öfkenin dipsiz bir inişi, ışık olmayan karanlığa kadar uzanıyordu. Dante*, kara çamurda somurtkan olduklarını* bildirmişti. *Boğazlarında gırgır sesleri çıkarıyorlardı.*

Tekmeledi. Ayağı sert bir şeye çarptı, ona destek sağlayan bir şeye. Bacağının etrafındaki ağırlık kayboldu. Yüzerek yüzeye çıktı. Tutunacak bir yer ararken çırpındı. Orada, elleri sert taşa tutundu. Parmaklarını bastırdı, kendini yukarı çekti. Titreyerek, tutunduğu yere çömeldi, sonra hemen ötesinde, sudan çıkıntı yapan bir kaya parçası gibi görünen bir şey gördü. Sırt çantasını çıkardı ve öne doğru attı. Batmadı. Alice dört ayak üzerinde o kayaya doğru süründü.

Bataklık arkasında sessizdi. Tek görebildiği kabarcıklar vardı.

"Murdoch?" Sesi boğuk ve kısık çıkıyordu. Bataklığa su tükürdü ve tekrar denedi. "*Murdoch?*"

Boğuk bir nefes sesi duyuldu. Peter birkaç metre ötede su yüzüne çıktı. Onunla birlikte bir grup Gölge yükseldi; parmakları yüzünü, gözlerini, omuzlarını tırmalayarak onu tekrar suya çekmeye çalışıyordu. Alice dizlerinin üzerine çöktü, paniğe kapıldı; ona ulaşmak için çok uzaktaydı ve av bıçakları buradan hiçbir işe yaramazdı.

Perpetual Flask'ını çıkardı. Bataklık suyu Lethe suyu değildi, diye düşündü. Bu Gölgeler, öfkeli olsalar da, unutulmaktan korkuyor olabilirdi. Nişan alamıyordu — zaten nişan alacak bir şey yoktu, çünkü Peter şimdi köpüklü bir ölü ruhlar yığınıyla çevriliydi. Sadece titrek bir yay çizerek siyah suyu fırlatabilirdi. Damlacıklar havada süzülerek bataklığa düştü ve yanan tavaya su dökülür gibi keskin bir cızırtı çıkardı.

Gölgeler uzaklaştı. Peter bataklıkta ona doğru sıçradı. Üç adım, iki adım... Durdu, bataklığa battı, sonra tekrar ortaya çıktı. Bir Gölge sırt çantasına asılmış, dişlerini üst cebe geçirmişti.

"Çıkar onu!" diye bağırdı. Peter kayışların arasında kıvrandı, önce bir omzunu, sonra diğerini kurtardı. Gölge, bir *plop* sesiyle bataklığa geri battı. Peter öne doğru eğildi, ellerini Alice'e uzattı. Alice onun kollarını tuttu ve onu yukarı çekti.

Birlikte birbirlerine sıkıca sarıldılar, birbirlerine olabildiğince yakın durdular, nefes almaktan başka bir şey yapamadılar.

"Sırt," diye fısıldadı. En dar kara şeridini görebiliyordu ve onun ötesinde, bataklığın üzerinde bir kaya sırtı vardı. Sağlam bir arazi. "Başarabilir misin?"

Peter başını salladı.

Ayağa kalktı ve parmak uçlarında ilerledi. Neredeyse düşecekti; Peter onu dengeledi. "Teşekkürler," diye nefes nefese söyledi, ama Peter onu bırakmadı. Parmakları kolunu mengene gibi sıktı ve adım adım Wrath'ı geçtikleri süre boyunca orada kaldı.

SIRTI, bir insanın ellerini açarak uzanabileceği kadar geniş, kalın bir kaya şeridine dönüştü. İkisi de tek tek kenara tırmandılar ve yere yığıldılar. Alice karnının üstüne döndü ve uzun bir süre öylece yattı.

"Geri dönmeliyiz," dedi Peter.

Alice oturdu. "Nereye dönelim?"

"Asphodel Tarlaları'na. Duvarın ötesine."

"Delirdin mi? Duvar yok..."

"Yalvaracağız. Muhafızları bulup onlara hayatta olduğumuzu söyleyeceğiz, geri dönmemize izin vermeleri için yalvaracağız..."

"Ne... *neden*?"

"Bize bak." Kollarını havaya kaldırdı. "Çantam yok. Senin çantandaki her şey sırılsıklam. Kirecin ne kadarı hala işe yarar kim bilir. Yiyecek ve su olmadan üç günümüz var, o da varsa. Ve bu zamanı nasıl geçireceğiz, Law? Varlığından bile emin olmadığımız bir şeyi kovalayarak mı, yoksa eve dönüş yolunu bulmaya çalışarak mı?"

"Ama o zaman boşa harcamış olacağız..."

"Zaten boşa gitti. Zaten boşa gitti. Ama lütfen, Alice." Peter'ın sesi çatladı. "Ölmek istemiyorum."

"Zaten ölebiliriz," dedi Alice. "Hiçbir... Yani, tekneyi aldık... Duvara ya da tarlalara nasıl geri döneceğimizi bile bilmiyorum..."

"O zaman yol boyunca herhangi bir tanrı bulup yalvarırız," dedi Peter. "Hatta Dokumacı Kız'a bile yalvarabiliriz, belki acır..."

"Yoksa bizi sonsuza kadar burada tutsak bırakır! Hiçbir garanti yok..."

"Ama yine de ilerlemektense bu seçenek daha iyi, sence de öyle değil mi? En azından alt mahkemeler öngörülebilir. İleride neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

"Ama zaten bu kadar yol geldik."

"Biliyorsun," dedi Peter, "batık maliyet yanılgısı, günlük mantığın en yaygın hatalarından biridir."

"Oh, siktir git Murdoch..."

"Bu dikkat çekici, çünkü herkes bunun *ne olduğunu* biliyor, ama mantıklarını buna göre yönlendirmelerine izin vermiyorlar."

"Batık maliyet yanılgısını siktir et," dedi Alice, yine de aynı hatayı yaparak. "Çok fazla şeyden vazgeçtik, Murdoch. Hayatımızın yarısından fazlasını."

"Yarısı hiç yoktan iyidir."

"Ama ne *diyeceklerini* bir düşün. Murdoch ve Law'un aptalca girişimi. Cehenneme gittiler ve hafif bir hafıza kaybı dışında elde ettikleri hiçbir şey yok."

"En azından *geri* döneceğiz," dedi Peter. "Hayatta olsaydım, her türlü alaycılığa katlanabilirdim, sence de öyle değil mi?"

"Elbette," dedi Alice. "Peki. O zaman o bataklığın üzerinden geri dönmenin bir yolunu bilmiyorsun herhalde."

Bir an sessizce durup tepenin ötesine baktılar. Bu noktadan, geldikleri yere geri dönmenin imkânsız olduğu görünüyordu. Bataklık, onlar ile kıyı şeridi arasında duruyordu ve Wrath'ı dört bir yandan çevreleyen dağlarda net bir yol yoktu. Elspeth onları Greed'e tekneyle getirmişti; yolun nereye çıktığı belli değildi. Görünürde tek sabit yer, üzerinde durdukları zemin idi ve bu da Wrath'ın derinliklerine doğru uzanıyordu.

"Tyranny'ye kadar gidelim," diye önerdi Alice. "Uyumak için durmazsak, bir günde iki sarayı geçebiliriz. Ve orada Profesör Grimes'ı bulma şansımız daha yüksek."

"Bu yine de geri dönüş sorununu çözmüyor."

"Ama en azından üçümüz birlikte olacağız, değil mi?" Alice sesini neşelendirmeye çalıştı. "Eminim bir çaresini bulacaktır, muhtemelen bizim bilmediğimiz türlü türlü numaraları vardır..."

Peter'ın yüzünde bir değişiklik oldu, ama Alice fark eder etmez hemen geçti.

"Peki." Sesi dikkatlice düzgündü. "Çantayı ben taşıyacağım."

Parmakları refleks olarak kayışlarını kavradı. "Bu benim sırt çantam." "Sadece ağır olduğunu söylüyorum," dedi Peter. "Sırayla taşıyabiliriz."

Tereddüt etti, sonra omuz silkti ve sırt çantasını uzattı. Peter sırt çantasını taktı, kollarını uzattı ve başka bir şey söylemeden ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

Alice, önündeki bataklıkta bir yol görebiliyordu; kalem izi kadar ince, dolambaçlı bir çizgi. Uzak tepeler arasındaki bir çukurdan yukarı doğru uzanıyordu ve onun ötesinde tek görebildiği şey gök gürültüsüydü.

Dört mahkeme kalmıştı. Şiddet, Zalimlik, Tiranlık ve sonuncusu, isimsiz, son mahkeme. Orpheus bundan hiç bahsetmiyordu. Budist kaynaklar burayı sadece son Cehennem, isimsiz kötülüğün meskeni olarak adlandırıyordu. Dante bunun sapkınlık olduğunu iddia ediyordu, ama Dante'nin çoğu şeyinde olduğu gibi, bu da Hıristiyan dogmasının engel olduğu bir durum gibi görünüyordu.

Alice, o kadar uzağa gitmemelerini umuyordu. Zulüm bunun sonu olmalıydı. En kötü ihtimalle tiranlık. Profesör Grimes'ın günahları çoktu, evet. Alice bunu inkar etmiyordu. Ama Alice onu sadece trajik bir şekilde kusurlu, büyüklüğe giden yolda hatalar yapan bir adam olarak görebiliyordu. Asla kötü niyetli değil. Sadece dikkatsiz. Sadece zihni diğerlerinden daha geniş, amacı nedeniyle yük altında olan, ardında bıraktığı hasara dikkat edemeyen bir adam.

Vadi boyunca ağır ağır ilerleyerek sefil bir ritme yerleştiler; Alice önde, Peter arkada, sağlam zeminin ince, kıvrımlı şeridinde dikkatlice adımlar atarak. Bataklık etraflarında köpürüyor ve kaynıyordu. Alice, ara sıra yarı saydam zeminden aşağıda, bir varildeki yengeçler gibi birbirlerine tırmanıp pençeleyen korkunç bir gölgeler yığını görebiliyordu. Ama yolundan sapmadıkları ve suyu rahatsız etmedikleri sürece, ölüler de onları rahatsız etmiyordu.

Kısa süre sonra, kayalıklarla dolu çorak bir çöl olan Violence'a geçtiler. Bataklık kurudu ve kayalık zemin kaygan çamur haline geldi. Yürüdükçe dağlar uzaktan gittikçe küçüldü ve gün batımında etraflarında kilometrelerce uzanan düz bir arazi görünüyordu. Arada sırada uzaktan bir şeyler uluyordu. Alice ve Peter bunu araştırmaya tenezzül etmediler.

Gece çöktü. Durmadılar; sadece fenerlerini yaktılar ve yürümeye devam ettiler. Alice, bacaklarının ağrıdığını, boynunun ve omuzlarının zonkladığını fark etti. Yürümeye devam etti. En azından vücudunun isteklerini görmezden gelme konusunda tecrübeli olduğu için mutluydu. O ofiste gece gece, yemek yeme, uyuma veya oturma ihtiyacını görmezden gelmişti. O sadece karanlıkta süzülen, arazinin üzerinde uçan bir zihindi. Bunun doğru olduğuna kendini ikna ettiği sürece, vücudunun varlığını neredeyse tamamen unutabiliyordu.

"Alice." Peter yürümeyi bıraktı. El fenerini tam önüne doğrulttu. "Bak."

Alice yanına geldi. "Ne?"

"Şu kayalar," dedi Peter. "Az önce geçtiğimiz kayalarla aynı şekilde dizilmişler."

Alice el fenerini kayaların arasında salladı. Kısa, yuvarlak bir top ve uzun, dikdörtgen bir levha. Bunları daha önce görmüş müydü? Fark etmemişti; son bir mil boyunca tek baktığı şey ayaklarının önündeki zemindi.

"Muhtemelen cehennemde çok fazla kaya vardır," dedi Alice. "Muhtemelen bu şekilde olanlar da çoktur."

Yürümeye devam ettiler. Beş dakika sonra aynı kayalara vardılar. Küçük adam ve uzun adam. Bu sefer onları fark etmemesi imkansızdı. Tam olarak hafızasındaki gibiydi — kürelerin üstündeki çatlaklar, levha boyunca uzanan uzun oluk.

"Daire çiziyoruz," dedi Peter.

"Ama bu mümkün olamaz." Alice'in içini bir ürperti kapladı. "Wrath arkamızda, güneş önümüzde, nehir solumuzda, anlamıyorum..."

Peter cebine uzandı ve ıslak bir Lembas Ekmeği parçası çıkardı. Bunu avucunda ufaladı ve kayaların dibine serpiştirdi. Kalan kırıntılarla kayaların dibinden dışarı doğru küçük bir iz bıraktı.

"İşte," dedi. "Bu sorunu çözecektir."

Yürümeye devam ettiler. Beş dakika sonra kayaların ve kırıntıların olduğu yere geri döndüler.

Peter elini şakağına koydu. "Kendimi... Kendimi iyi hissetmiyorum."

Alice de aynı şeyi hissediyordu; midesi hafifçe bulanıyor, başı dönüyordu. Her an, yönü tamamen mantıklı geliyordu, önündeki yol net görünüyordu, ama her adım attığında her şey değişiyordu.

"Bak," dedi Peter. "Şuradaki çizgiyi görüyor musun?"

Sırt çantasını çıkardı, diz çöktü ve ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek ilerledi, kumları elleriyle yokladı. Alice de bir an gözlerini kısarak baktıktan sonra onu gördü: kumda, kayaların etrafında bir bariyer oluşturan, hafifçe yükselen, kavisli bir çizgi. Arkalarındaki büyük bir döngü içinde, geldikleri yeri çevreleyen kavisin izini takip etti.

Mükemmel bir daire, diye düşündü. Tüm sihirbazlar mükemmel bir daire çizebilirdi. "Tanrı'nın annesi." Peter ellerini toprağın üzerinde açtı. "Bu bir Escher..."

O ortadan kayboldu.

Alice, zeminin onun da altında açılmasından hemen önce bağırmak için zaman buldu. Kısa bir mesafe düştükten sonra sırt üstü yere *çar*ptı. Gözlerinin arkasında yıldızlar patladı. Ama toprak yumuşaktı ve acı çabuk geçti. Kısa süre sonra oturup gözlerindeki kumu silebildi.

"İyi misin?" Peter'ın el fenerinin ışığı onun üzerinde dans ediyordu. Onun solgun ve korkmuş yüzünü gördü.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. "Ama nerede..."

Peter el fenerini etraflarında daire şeklinde salladı.

Bir çukurdaydılar. Doğal değil, insan yapımı bir çukur; kenarları çok düzdü ve çukurun tabanına dik açıyla birleşiyordu. Yaklaşık on beş, yirmi fit derinlikteydiler. Yüzey çok yakın görünüyordu ama atlamak için açıkça çok yüksekti ve Alice, Peter'ın omuzlarında mükemmel bir denge kurup parmak uçlarına çıksa bile yine de çok yüksekti.

Alice, kendi el fenerini bulana kadar toprağı elleriyle yokladı. Birlikte pürüzsüz toprak duvarları taradılar, ta ki Alice'in ışığı köşedeki çıkıntılı, köşeli bir şeye denk gelene kadar.

"Basamaklar," diye fısıldadı. Meşalesini duvarların etrafında sallayarak basamakları takip etti. Tanrıya şükür, basamaklar yüzeye kadar uzanıyordu. Basamaklar güzel değildi; toprağa gömülü kısa bloklardı ve bir ayağı dengede tutacak kadar kalındı. Ama yukarı çıkıyorlardı.

Dengelerini sağlamak için göğüslerini duvara dayayarak tırmandılar. Alice, asla tepeye ulaşamayacaklarını bilmeliydi — topraktaki o daireyi gördüğü anda bilmeliydi — ama yine de ilk köşeyi döndüklerinde ve yüzey hala eskisi kadar uzak göründüğünde midesinde bir korku hissetti. İkinci köşeyi, sonra üçüncü köşeyi, boş bir umutla geçtiler, ama mesafe hiç değişmedi. Hala yerden bir fitten az yükseklikteydiler.

"Lanet olsun." Peter aşağı atladı. Elini duvara vurdu. "Bu Penrose merdiveni."

O bunu söyler söylemez desenleri tanıdı. Sıfır geometrili bir alana itilmişlerdi; bir illüzyonun etrafında dönüyorlardı. Merdivenler onları asla dışarı çıkarmayacaktı; çünkü merdivenler, imkansız bir şekilde, sürekli bir döngü içinde sürekli doksan derecelik dönüşler yapıyordu. Birinin Escher tuzağına düşmüşlerdi.

Hollandalı mimar ve deneysel sanatçı Maurits Cornelius Escher, var olamayacak fiziksel düzlemleri betimleyen illüstrasyonlarıyla yirminci yüzyılın ortalarında ün kazandı. Eserleri, fiziksel alanı çarpıtmak için illüzyonları kullanan görsel sihir alanının tüm bir alt dalını oluşturdu. Escher teknikleriyle başarıya ulaşanlar çok azdı, çünkü bu teknikler sanatsal yetkinlik, hız ve çok boyutlu sanatsal temsilleri algoritmik dile çevirme becerisi gerektiriyordu. Yetmişli yılların sonlarına kadar, bu alt alan Nick ve Magnolia Kripke tarafından domine ediliyordu.

"Pentagramı bul," diye fısıldadı Alice. "Kusurları bul."

Peter çoktan ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, kirleri karıştırıp taşları çevirerek, ipucu niteliğinde bir tebeşir izi bulmayı umuyordu. Ama Alice bunun boşuna olduğunu biliyordu. Kendine saygısı olan her büyücü, pentagramı katmanlarca kirin altına saklamış olacaktı.

Cuck-oo.

İkisi de sıçradı.

Cuck-oo.

"Tanrım," dedi Peter.

El fenerini yüzeye doğru tuttu. Yukarıda, bir kayanın oyuğuna yerleşmiş, yaylı bir guguk kuşu vardı; iç kısmı sökülmüş bir

. *Cuck-oo.* Yüksek lisans öğrencilerinin dinlenme odasında da aynısından vardı, sesi dayanılmaz derecede yüksekti. Ve saat başı kuş ortaya çıktığında, herkesin çay fincanlarını bırakıp kalkıp gitmesini sağlayan bir etkisi vardı. Kimse bu sesi dayanamazdı, çünkü günün sona erdiğini, zamanın boşa geçtiğini hatırlatıyordu. Bu kuş, paslı yayında ileri geri sallanarak, otuz saniye aralıklarla dışarı bakıyordu. Sesi yüksek değildi, ama yayılıyor ve yayılıyordu; neşeli cıvıltısı, kumların üzerinde uğuldayan rüzgarda kayboluyordu. Bir *işaret,* diye düşündü Alice. *Buraya gel. Bir şey bulduk.*

Elspeth'in acımasız gülümsemesi, istemeden zihninde belirdi.

Sence neden canlıları seviyorlar?

Alice nefesini yavaşlatmaya çalıştı.

Panik halindeyken düşünemezsin — bu ders her genç büyücüye öğretilirdi. Zihnini, bir sınav setini çözmek için gereken odaklanmaya zorlamaya çalıştı. Çünkü bu sadece bir sınav setiydi, çok zor bir sınav setiydi ve kafasını kaybetmesi iyi olmazdı. Tek yapması gereken, riski görmezden gelmek ve başka bir büyücünün eserini bozmak için standart rutinleri uygularken sakin kalmaktı. Pentagramı bul, kusurlarını bul — zayıf ifadeler, garip yapılar — ve sonra başka bir sanat katmanı ile gerçek dışı olanı geri al...

Ama bunun bir anlamı yoktu. Kripkes'ler sanatlarını mükemmelleştirmek için çok uzun bir süreleri olmuştu. Çalışmaları kusursuzdu. Bu, cesur, emin çizgilerinde, her vuruşu manzaraya ustaca yerleştirmelerindeki zekâda görülüyordu. Ve ne kadar uzun ararsa, göğsünde o kadar çok baskı oluşuyordu.

Alice bu ürpertici korkuyu çok iyi tanıyordu. Hemen hemen her araştırma projesinde, denemeyi bırakma zamanının geldiğini anladığınız bir nokta vardır — bir zamanlar umut vaat eden bir hipoteze harcadığınız onca zaman ve çabanın hiçbir yere varmadığını anladığınız bir nokta. Belki de devam etmeye çalışabilirdiniz, ama bir kez şüphe tohumları içinize yerleşince, bu tohumlar yayılmaya devam eder, dalları ciğerlerinizi sararak nefes almanızı ve düşünmenizi engellerdi. Çabalarınızla olumlu bir sonuç elde etmeye çalıştıkça, projenin ipleri daha da gevşer, altınızda kumlar kayar ve sonunda tüm yapaylık ortadan kalkar ve bunun işe yaramayacağını kabul etmek zorunda kalırdınız.

Eğitimli bir sihirbaz bu tür paniğe alışkındı. Thomas Edison'un gösterdiği gibi, bilim sadece başarısızlık anlamına geliyordu; bilim, ne zaman zararınızı kesip yeniden başlamanız gerektiğini bilmek, yeni fonlar, yeni hipotezler, yeni malzemeler ve fikirler biriktirmek anlamına geliyordu. Oyunu nasıl oynayacağınızı biliyorsanız

oyunu nasıl oynayacağını biliyorsan. Her zaman başka bir şey bulabilirdin.

Ancak bu sefer mesele hayat memat meselesiydi ve yeniden başlamak için hiçbir yer yoktu. Sadece Kripkes'lerin ve onların kana susamış tebeşirlerinin kaçınılmazlığı vardı.

"Hayır," diye fısıldadı Alice. "Hayır, hayır, lütfen..."

Ama bunun bir önemi yoktu. Arama hiçbir sonuç vermedi ve el fenerini nereye tutarsa tutsun, sadece kusursuz bir illüzyon buldu, ortada bir parça tebeşir bile yoktu.

Peter pes etmişti. Duvara yaslanmış, başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Titriyordu, ama Alice onun güldüğünü anlaması biraz zaman aldı.

"Elspeth haklıydı," dedi. "Biz tam birer aptalız."

"Öyle deme," dedi Alice.

"Ben hayattaydım." Omuzları şiddetle titredi. "Hayattaydım, *mutluydum*, *iyidim*, ama yine de bu aptalca görevi yerine getirmek için buraya geldim..."

"Aptalca değildi."

"Tamamen anlamsızdı..."

"Grimes için geldik, buna değdi..."

"Oh, kes sesini Law." Peter avucunu alnına bastırdı. "Ne kadar çaresiz konuştuğunu duymuyor musun? Bütün bunlar, sadece geri koşup onun gözdesi olabilmen için..."

"En *sevdiği kişi olmak için* mi?"

"Senin tek amacın bu, değil mi?" Acımasız, tiz bir gülümseme takındı. Onun sesinden duyduğu en acımasız ses buydu. "Oh, Profesör Grimes! Çok *zekisiniz*, Profesör Grimes! Beni Roma'ya götürün, Venedik'e götürün... Sadece kolunuza asılıp *Aperol spritz* içmek istiyorum..."

"Murdoch, dur." Neredeyse ona tokat atacaktı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle mi?" Peter'ın gözleri kızarmıştı. "Ona aşık değil misin? Bütün mesele bu değil mi?"

Alice gülmeli mi, çığlık atmalı mı bilemedi. Kesinlikle şaka yapıyordu. Ama o sadece ıslak, hüzünlü gözleriyle ona bakmaya devam etti ve Alice, Peter'ın söylediklerine inandığını fark etti.

"O adamdan *nefret ediyorum*," dedi. "O öldüğünde, nefes alabiliyormuşum gibi hissettim." "O zaman neden buradasın?" Peter ateşli bir şekilde fısıldadı. *"N*eden

—

"Çünkü bu benim hatam." Titrek bir nefes aldı. Sonra aylardır içinde tuttuğu sözleri yüksek sesle söyledi, çünkü bunları yüksek sesle söylemek onları gerçek yapacaktı ve o bunların gerçek olmasını istemiyordu: "Onu ben öldürdüm."

Yirminci Bölüm

Akademinin cinsiyetçi olduğu o kadar sıkıcı bir gerçekti ki, Alice artık bu durumdan rahatsız olmuyordu. 1893'te Cambridge Üniversitesi Senatosu kadınlara tam diploma vermeyi önerdiğinde, protesto eden öğrenciler King's Parade'in sonuna bir kadın bisikletçi kuklası astılar. Öneri reddedildiğinde, protestocular kutlama olarak kuklanın kafasını kestiler ve onu parçaladılar. Oxbridge kolejlerinin tümünün kadın öğrencileri kabul etmesi neredeyse bir yüzyıl daha sürdü. Magdalene sonuncu oldu ve Alice'in geldiği yıl kadınları kabul etmeye başladı. Dönemin ilk gününde erkek öğrenciler siyah kol bantları taktılar ve bayrak yarıya indirildi.

Yine de, Alice'in arkadaşları arasında feminizmin utanç verici bir moda, yetmişli yılların geçmiş bir hevesi olduğu konusunda genel bir fikir birliği vardı. Alice kesinlikle bununla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Kristeva veya Irigaray okumak, her şeyi fallusla karşılaştırmak, "tarih" kelimesinden "onun" kelimesini çıkarmak için dili değiştirmekle ilgilenmiyordu. Tek siyasi adalet yolunun lezbiyen olmak olduğuna inanan çığırtkan aktivistlere tahammül edemiyordu. Sütyen yakmak, bebekleri çöpe atmak, sürekli o korkutucu kelimeyi, ayrımcılık kelimesini kullanmak... Hepsi o kadar utanç vericiydi ki, devrimden çok öfke nöbeti gibi geliyordu. Kadınların aşağılık olmadığını kanıtlamanın en iyi yolu, aşağılık olmamaktı.

Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Üniversitede Alice, Lacey Cudworth adında bir kızla birkaç dersi paylaşmıştı. Lacey, sınıf arkadaşlarının kendisiyle çok "erkeksi" bir şekilde tartıştığını veya kadınların iyi mantıkçılar olmadığını ima ettiklerini hissettiğinde düzenli olarak gözyaşlarına boğulurdu. Bazen Lacey, Alice'e dayanışma için başvururdu, ama Alice bu girişimleri geri çevirirdi. *Bana gelme,* diye düşünürdü; *biz aynı değiliz.* Lacey'nin kadınlara kötü bir ün kazandırdığını, şikayetlerinin erkeklerin kadınlar hakkında inandıkları her şeyi haklı çıkardığını ve Lacey'nin enerjisini yanlış konulara odakladığını düşünürdü. Elbette bölümleri, kadınların bebek doğurmaktan başka bir işe yaramadıklarını düşünen, gözleri dolaşan, sıkıcı yaşlı adamlar tarafından yönetiliyordu. O adamlar yakında ölecek ve gömülecekti — bu arada, iş eğlenceli değil miydi!

Ama Alice, bunun ne kadar şaşırtıcı, hatta komik derecede kötü olabileceğine hazırlıklı değildi. Lisans öğrencisiyken, nazik bir danışmanı ve lisans öğrencisi olarak büyük kötü kurtların ilgisini çekmeyecek kadar önemsiz olması sayesinde en kötüsünden korunmuştu. Bu yüzden Cambridge'e geldiğinde, evet, gerçekten de, kadrolu profesörlerin ona ne zaman hamile kalmayı planladığını (umarım doktora yaparken değil, ideal olarak otuz yaşına girip rahmi kuruyana kadar), başka bir bölümden biriyle çıkmaya başlayıp başlamadığını (bu, kendisi iş bulamazsa eşinin işe alınma şansını artıracaktı) ve daha kısa etekli gelmeyi düşünüp düşünmediğini (bu, erkek yüksek lisans öğrencilerinin moralini yükseltecekti).

Bu, herkesi istifa etmeye yeterdi. Kesinlikle Cambridge'deki kadınların çoğunu acımasızlaştırdı. Güzelliğinin farkında olan güzel Belinda, ipek bluzlarını hızla erkeklerin oxford gömlekleriyle değiştirdi; ancak bu işe yaramadı ve erkekler şaka olarak ona Axiothea demeye başladı. Alice'in bazen kahve içmek için buluştuğu genç öğretim üyesi Katie, saçlarını kafasına yakın bir şekilde kestirdi, ancak bu, onun lezbiyen olduğu söylentilerinin yayılmasıyla ters tepti. Ada ve Geraldine, evlendikleri anda bölümden ve Alice'in bildiği kadarıyla bu alandan ayrıldılar ve bir daha geri dönmediler.

Ancak Alice, imkansız bir ortalamanın varlığından hâlâ emindi: Kadınlık ve boyun eğme arasında mükemmel bir çizgi olabileceği, bu çizgide hem mükemmel derecede çekici hem de mükemmel derecede mütevazı kıyafetler giyebildiği takdirde, bölümdeki bir kadın olarak aldığı ilgiyi keyifle yaşayabileceği ve aynı zamanda bir akademisyen olarak saygı görebileceği fikri. Bu ortalamanın var olma ihtimali yok denecek kadar azdı, ama Alice yine de bu umuda sarıldı. Yüksek lisans eğitiminin tüm çabası, yok denecek kadar küçük umutlara tutunmaktı. Sihirbaz olmak, Achilles'le yarışan kaplumbağa olmak gibiydi; koşucu arkasında giderek büyüdükçe, uzay ve zamanın durup onun önde kalmasını sağlayacağına kendini kandırmak gibiydi.

EĞER Birisi ALICE'e, Profesör Grimes'ın kendisine söylediği veya yaptığı hiçbir şeyi neden hiç bildirmemiş olduğunu sorsaydı, bildirecek bir şey olmadığını, çünkü bunun kendi hatası olduğunu açıklardı.

Çünkü, Profesör Grimes'ın kız öğrencilere karşı ellerini kendine saklayamama sorunu olduğunu ilk duyduğunda, heyecan verici bir heyecan hissetmişti. Elbette, herkesin önünde tiksindiğini söylemişti, ama sonra özel olarak, aynı ilgiyi çekecek kadar güzel, narin ve zayıf

olup olmadığını merak etmişti. Onun balerin gibi görünen kızları sevdiğini söylüyorlardı; babalarıyla sorunları olan, üzgün, sıska kızları. Eve gidip saçlarını arkada topuz yapıp, bu kriteri karşılayıp karşılamadığını merak etmişti.

Bu onun hatasıydı, çünkü geceleri bazen, ellerinin omuzlarında, gözlerinin gözlerine kilitlendiğini hayal ediyordu. Bu hayaller asla cinsel yönlü değildi; teorik olarak, bu onun istediği bir şeydi, ama bir şekilde Profesör Grimes'in ihtişamını kirletmek, onu arzulu, terleyen bir bedene indirgemek yanlış geliyordu. Profesör Grimes'ı, üniversiteden tanıdığı, nefes nefese, çaresiz erkeklerle aynı kefeye koyamazdı; onlar, eli onların kasıklarına doğru kaydırdığı anda, düşüncesiz hayvanlara dönüşüyorlardı. Profesör Grimes'ı sevmesinin nedeni zekasıydı. O bıçak gibi keskin zekası.

Onunla birleşmekten ne istediğini bilmiyordu. Profesör Grimes'ın onu yutmasını istiyordu. Satürn'ün elindeki o et parçası olmak istiyordu. Onun gibi olmak istiyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

Alice aptal değildi. Danışmanıyla bir ilişki kurmanın kariyerini tehlikeye atacağını biliyordu. Profesör Grimes ile tanışmadan önce Belinda ve Hilary'den bolca uyarı almıştı. Akşam yemeği veya içki davetlerini asla kabul etmemeye özen gösteriyordu — erkek arkadaşı olduğunu söylüyor, havalı bir şekilde yalan söylüyor, müsait olmadığını söylüyordu — veya çok rahat giyinmemeye, hatta kapalı kapılar ardında onunla yalnız kalmamaya özen gösteriyordu. Bunlar, akademide kadın olarak geçirdiği beş yıl boyunca edindiği tüm ipuçlarıydı.

Ama ah! O çizgide yürümek, erdem ve günah arasındaki o sınırda var olmak ne kadar heyecan vericiydi. Ders sırasında onun bakışları ona düştüğünde, yaptığı bir gözlemden dolayı dudakları onaylayarak kıvrıldığında kalbi nasıl da çarpıyordu. Onun *gözdesi* olmayı ne kadar seviyordu — *Alice başardı, geri kalanınız Alice gibi olmalısınız*.

Onun kendisini çekici bulduğunu biliyordu. Çok fazla uzun bakışlar, omzunda olması gerekenden çok daha uzun süre kalan çok fazla el fark etmişti, bu yüzden profesörünün fırsat bulsa onunla yatıp yatmayacağı konusunda şüpheye düşmüyordu. Bu bilgi, harekete geçmediği sürece ona çarpık bir güç hissi veriyordu. Çünkü yapabilirdi, *yapabilirdi*; tek yapması gereken evet demekti. Profesörün onu danışmanı olarak seçmesinin, konferanslara ve araştırma gezilerine götürmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordu. Kapalı kapılar ardında ve bazen de yüzüne karşı Profesör Grimes hakkında ne dediklerini biliyordu. Kolunda güzel bir kızla görünmeyi seviyordu. Eh, sadece

koluna takılıyorsa, sorun yoktu. Kendisine fayda sağladığı sürece, kayırma sorun değildi.

Sınırı nasıl aşmayacağını biliyordu. Konferanslarda profesyonelliği ve duruşuyla, kalem etekleri ve tıklayan topuklu ayakkabılarıyla hepsini büyülemeyi seviyordu. Eski muhafızların müstehcen şakalarına alaycı bir şekilde gülüyor ve ona asılan herkesi geri çeviriyordu.

"Alice'e bulaşma." Bir keresinde Profesör Grimes'ın bütün gece ona gülümseyen genç bir adama bunu söylediğini duymuştu. "İşine çok önem veriyor."

Bu iltifattan günlerce gizlice keyif aldı. Onu ciddiye alıyordu. İşine çok önem verdiğini düşünüyordu!

O, imkansız bir ideale ulaşmayı öğrendiğini düşünüyordu: son derece çekici ama ulaşılmaz, dolayısıyla erdemli ve mükemmel olan kız. Her şeyi bir arada barındıran kız. İkinci dalga feminizmin son günleri idi ve Alice'in neslindeki tüm kızlar, tecavüze uğramak, ezilmek ve susturulmak için doğdukları söylenmesinden bıkmışlardı. Elbette bu, resmin tamamı değildi; elbette cinsiyetlerinde bir güç vardı. Alice hem çekici hem de ölçülüydü ve bu, Profesör Grimes'ın konferanstan diğer kadınlarla otel odalarına girip çıktığını görse bile, ona üstünlük hissi veriyordu. Alice onlardan farklıydı. Onlar müstakbel eşlerdi, o ise bir sihirbazdı.

Ofiste geç saatlere kadar çalışırken, Profesör Grimes kıkırdayan, sendeleyen sarışın bir kadınla içeri girdi. Bu, yeni bölüm sekreteriydi. Alice onunla o hafta başında, lisans öğrencilerinin notlarını vermek için uğradığında sadece bir kez karşılaşmıştı. Adı Charlotte'tı, Kensington'dan geliyordu ve zamanını aldığınız için kendinizi kötü hissettiren, hızlı ve bakımlı bir kişiliğe sahipti. Parlak, tereyağı rengi saçları vardı. Eski bir dansçının bacaklarına sahipti.

"Oh!" Charlotte nefesini tuttu. "Kes şunu."

"Beni durdur," dedi Profesör Grimes, bu Alice'in ondan duyduğu en az profesörce sözdü.

"Seni kötü..." diye başladı Charlotte ve Profesör Grimes yüzünü boynuna gömdüğünde kıkırdadı. "Seni büyük kötü *kurt*."

Alice hareket edemiyordu.

Burada bulunmasına izin verilmişti; aslında Profesör Grimes onun burada olacağını *biliyordu*, çünkü ona geç kalmasını söyleyen kendisiydi. Muhtemelen unutmuştu, ama bu onun yanlış bir şey yaptığı anlamına gelmezdi;

ışıklar sönük olsa bile, mantıklı bir insana ofis terk edilmiş gibi görünse bile. Yine de, varlığını belli etmeliydi; ve binaya ilk girdiklerinde bunu yapmadığı için, şimdi onları korkutmadan bunu yapamazdı.

Görülmeden kapıya ulaşamazdı. Aptal gibi masasının altına çömelip saklanmak istemiyordu. Alice'in panik halindeki beynine göre, tek seçenek yerinde durup, kalbi çarparak ve ağzı açık bir şekilde Profesör Grimes'ın Charlotte'u laboratuvarda döndürmesini izlemekti.

Neyse ki Profesör Grimes ofisine doğru gidiyordu. Keşke oraya girip kapıyı kapatsalar. O zaman fark edilmeden kaçabilirdi.

Ama başaramadılar. Kara tahta önünde öpüşmeye başladılar. Charlotte nefesini tuttu. Profesör Grimes onu bacaklarından kaldırdı, sırtını duvara dayadı ve elleriyle Charlotte'un sesini birkaç oktav yükselten bir şey yaptı — tek bir inilti, ses perdesini yukarı aşağı gezdi.

Alice, büyülenmiş ve dehşete kapılmış bir şekilde olduğu yerde donakaldı, bu tabloya katılmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Charlotte bir kez daha inledi. Alice'in eli kaydı ve bir beheri devirdi. Beher kırılmadı, kenardan çok uzaktaydı, ama başka bir beherle çarpıştı ve ses odayı deldi.

Profesör Grimes, kapüşonlu gözleriyle ona baktı. İşine devam etti.

Alice'in kalbi atladı.

Rozetini alıp aceleyle dışarı çıktı. Bina dışına çıkana kadar Profesör Grimes'ın gözlerinin sırtında yakıcı bir şekilde hissettiğini hissetti ve ön kapıdan dışarı çıkıp gece soğuğuna dalana kadar nefes alamadı.

Charlotte'un onun orada olduğunu hiç bilmediğini düşünüyordu. Bazen koridorda Charlotte'un yanından geçerken merak ediyordu. Sonraki birkaç hafta boyunca, Profesör Grimes ofisinin önünden geçerken Charlotte'un neşelendiğini, Grimes el sallamasına karşılık vermediğinde omuzlarının düştüğünü gördü. Charlotte'un görünüşünde küçük değişiklikler fark etti: ruj sürmeyi bırakmıştı, bluzlarını ayakkabılarıyla uyumlu giymiyordu, saçları giderek daha sık yıkanmamış ve taranmamış görünüyordu. Charlotte'un bölümdeki diğer kadınlara, özellikle Belinda'ya

'ye özellikle; gözlerini kısarak, parmaklarını bükerek. Bazen Charlotte'un gölgeli, bitkin yüzüne bakarken, Charlotte'un ona güvenip sırlarını açığa vuracağını merak ediyordu — ama karşılığında aldığı tek şey nazik bir "Günaydın, Alice" idi.

Bazen tüm bu olayı uydurmuş ya da abartmış olabileceğini, zihninin bu yoğun dönemlerde her zamanki gibi dalmış olabileceğini merak ediyordu.

Ama bunu kafasından atamıyordu. Sonuçta hafızası kusursuzdu.

Profesör Grimes'a bakarken Charlotte'un kahkahasını, zıplayan uyluklarını veya keyifli inlemelerini düşünmeden edemiyordu. Onun sesini duyduğunda o düşük homurtuyu düşünmeden edemiyordu.

Beni zorla.

Ve o panik dolu anıları kendi arzularıyla karıştırmaya başladı

çünkü bunları sürekli gündeme getirmesi kendi hatasıydı, değil mi? Varlığını belli etseydi, bu kadar çok şey görmezdi — bu kadar *hasta*, bu kadar yaramaz, bu kadar kalıp izlemek için bu kadar hevesli olmasaydı.

Profesör Grimes'ın suistimalinin nerede bittiğini ve kendi suç ortaklığının nerede başladığını bilemiyordu. Neyi yanlış yaptığını anlayamıyordu. Her şey dayanılmaz hale geldiğinde, derslerine engel olmaya başladığında, onun gözünde artık bir akademisyen değil, yürüyen bir çift bacak gibi hissetmeye başladığında, kendini suçlamaktan başka bir şey yapamadı.

aşık olmuş, boş kafalı bir sürtük gibi davrandığı için suçlayacak kimsesi yoktu.

Başından beri daha iyi bilmeliydi.

O, tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek istediği için aslanın inine doğru yürüyen kuzu gibiydi. İçten içe, bir parçası yutulmak istiyordu. Ve o gece, Profesör Grimes'ın gözlerine baktığı anda bunu anladığını hissetti. Belki de Profesör Grimes bunu başından beri biliyordu.

BU, LEVERHULME ÖDÜLÜ akşam yemeğinden döndükleri gece oldu; başları dönüyor, keyifliydiler, ikisi de bütün akşam gördükleri ilgiden sarhoş olmuştu. Liverpool Street istasyonundan geç trenle döndüler ve sonra taksiyle bölümlerine gittiler — bölümlerine, kendi evlerine değil, çünkü Profesör Grimes istasyonda önce ofisine uğrayıp bazı belgeleri almaları gerektiğine karar vermişti ve Alice, heyecanlı ve yorgun olduğu için bu uyduruk mazereti sorgulamayı akıl edemedi.

Bölümde, eşyalara çarparak kıkırdamaya devam ettiler. Profesör Grimes dengesini kaybetti ve Michele'in bütün hafta boyunca tahtaya yazdığı bir dizi algoritmayı eliyle sildi, yoğun tebeşir tabakalarının üzerinden beş parmağıyla mükemmel bir yay çizdi ve bu ikisine de çok komik geldi. Ofisinde, Profesör Grimes gelecek dönem ders planlarına şimdiden başlamalarını önerdi, ki bu saçma bir bahaneydi çünkü ikisi de dönem için ders planı yapacak durumda değildi.

Ofisinde, kapılara çarparak, eşyalarını düşürerek, anahtarlarıyla uğraşarak mükemmel bir aptal dioraması oluşturdular. Alice, çok sarhoş ve bu bahaneye çok odaklanmış bir şekilde, Profesör Grimes'in masasını, ders notlarını bulmak için karıştırdı. O anda, o notları bulmak dünyadaki en önemli şey gibi görünüyordu.

"Az önce buradaydılar," diye tekrarlıyordu. "Dün bastırdım, az önce buradaydılar."

"Alice," dedi Profesör Grimes.

Alice ayağa kalktı, arkasını döndü.

Oda boyunca yürüdü ve Alice'in yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bu romantik bir jest olabilirdi, ama Alice'in o anda hissettiği tek şey, kendini kapana kısılmış gibi hissetmesiydi. Yanakları adamın demir gibi sıkı tutuşunda eziliyordu. Yakından bakıldığında, adamın yüzü o kadar *büyüktü* ki, sanki televizyon ekranında şişirilmiş gibi dayanılmaz derecede büyüktü.

Onca gece boyunca özlemini çektiği özellikler - kalın, koyu kaşlar, keskin burun - birkaç santim uzaklıkta, birdenbire grotesk göründü. Çok insani, çok *arzulanan*. Hayran olduğu tüm nitelikler - deha, zeka, keskin ve acımasız bir zeka - sonuçta kaba ve ölümlü bir bedene kazınmıştı. Nefesi keskin ve ekşiydi, Alice öğürme hissini bastırdı.

Heyecan ne kadar çabuk kaybolmuştu. Kahkahası boğazında kaldı.

"Biliyorum." Adam, onun titremesini zevkten sandı. "Gözlerinde gördüm, Alice. Ben de hissediyorum."

"Hayır," diye boğuldu.

"Sorun yok." Eli, kadının başının arkasını okşadı. Gözleri kadınınkini inceledi ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Kadın yıllarca o gülümsemeyi, onun karizmasının sıcaklığını hayranlıkla izlemişti. Şimdi ise onu dehşete düşürüyordu. Hepsi yapmacık bir çekicilik, hepsi kapris. Tanrım, dişleri ne kadar beyazdı.

Diğer eli belini okşadı. Daha aşağıya indi. "Seni

lanet olası baş belası," dedi.

"Tanrım, kaburgaların," dedi.

Alice, kalbi göğsünden fırlayacak sandı; işler daha da ilerlemeden önce gerçekten de öyle olacağını düşündü. Hayatında hiç bu kadar kapana kısılmış bir hayvan gibi hissetmemişti; zayıf, çaresiz, tamamen kendi yarattığı bir kafeste sıkışmış.

O gece onu en çok utandıran, kafasından asla silemediği anı, tüm bunlara evet demeye ne kadar yaklaştığıydı.

Profesör Grimes'ın istediğini verseydi, her şey çok kolay olurdu. O, arzularını tatmin ederdi. Doyurulmuş, onunla mutlu olurdu ve bu ona biraz rahatlama sağlayabilirdi. Yorgun düştüğü anlarda, araştırma önerisiyle ilgili biraz rehberlik isteyebilirdi. O yaz ekstra fon başvurusunda bulunurken, onun için iyi şeyler söylemesini isteyebilirdi. Bundan bile zevk alabilirdi. Zihnini ikiye bölerse, çığlık atan tüm parçalarını görmezden gelirse, sarhoşluktan gelen aptalca coşkusuna geri dönerse, bunu biraz çılgın, eğlenceli bir geceye dönüştürebileceğinden emindi.

Ve bu devam edebilirdi, çünkü bir kez evet derseniz, gelecekte her zaman evet demek anlamına gelirdi. Ama ona sadece üç yıl kalmıştı. Üç yıl sonra mezun olacak, tavsiye mektuplarını toplayacak ve işinin o kadar göz kamaştırıcı olacağı yeni bir kuruma geçecekti ki, kısa sürede herkes onun etrafında dolaşan söylentileri görmezden gelecekti. Ve belki de o zamana kadar, onun gözü başka bir parlak gözlü, coşkulu birinci sınıf öğrencisine takılacaktı ve Alice işine konsantre olabilirdi.

Sadece üç yıl için her şeye katlanabilirdi.

Onun kollarında yumuşadı; dudaklarının onun dudaklarına doğru açıldığını hissetti. Ve aniden, her şeyi bastıran bir tiksinti dalgası hissetmeseydi, tam o anda teslim olacaktı.

O, bölümdeki sıradan bir adam değildi. Bu adam, onun danışmanıydı. Zihninin koruyucusu. *Öğretmeni*.

"Bunu istemiyorum." Bu sözleri boğazından çıkarmak için tüm gücünü kullanması gerekti. "Profesör..."

Dudakları boynuna değdi. "Ne dedin?"

"Ben..."

Korkuyla, onun omzunun üzerinden bir hareket gördü.

Laboratuvarın karşısında, uzaktaki dikdörtgen ışıkta Peter Murdoch duruyordu. Elinde kitaplar, üstünde bir paket tebeşir, kapıda donmuş gibi duruyordu, sanki kapıyı çalmak üzereymiş gibi bir elini kaldırmıştı.

Profesör Grimes Peter'ı hiç görmedi. Ama Alice, Peter'ın ağzı hafifçe açık bir şekilde kapıdan yavaşça uzaklaştığını izledi. Peter dönüp aceleyle uzaklaşmadan önce, gözleri Profesör Grimes'ın omzunun üzerinden bir anlığına buluştu.

"Lütfen." Sonunda onun tutuşundan kurtulacak gücü buldu. O, onu bırakmak istemiyordu; Alice, onun tutuşunu kırmak için gerçekten mücadele etmek zorunda kaldı ve ani şiddet, sonunda onun itirazlarının aslında flört olmadığını ikna etmiş gibi görünüyordu. "Ben..."

"Korkma."

"*Hayır!*" diye çığlık attı; bu, onun çıkardığı ilk gerçek sesdi; en azından, onun onu ilk kez duyduğu andı. İşe yaradı. Adam geriye doğru çekildi. Kız onun kollarından kurtuldu.

"Alice," diye seslendi, kız koridorda hızla uzaklaşırken. Her zamanki gibi sakindi. Sanki ders programlarına bakmaktan başka bir şey yapmamışlar gibi. Sesi sertleşti. "Alice, buraya gel. Buraya gel."

Ama kız koridordan kaçtı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Adamın onu takip etmeyeceğini biliyordu, paltosunu unutmuştu ve topuklu ayakkabıları kaldırım taşlarında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, ama sokağı geçip köprüyü aşıp nehir boyunca koşarak dairesine dönene kadar koşmayı bırakmadı.

O GECEDEN SONRA PROFESÖR GRIMES çok soğuk davranmaya başladı.

Bunun olacağını tahmin etmişti, ancak onun desteğinin aniden kesilmesi onu çok üzmüştü. Ertesi gün laboratuvara geldiğinde, çekingen ve kırılgan bir halde, çalışma masasının boşaltıldığını ve tüm eşyalarının koridorun sonundaki ek ofise taşındığını gördü. Bir hata olduğunu umarak, tereddütle onun ofisine doğru yürüdü, ancak Charlotte, Profesör Grimes'ın tüm sabah Londra'da olacağını söyledi. Grimes geri döndüğünde, Michele diğer yüksek lisans öğrencileriyle birlikte koridorda çay molası vererek duruyordu. Onu selamlamak için başını kaldırdı, ama Grimes tek kelime etmeden yanından geçip gitti.

"Ne yaptın?" diye sordu Michele.

"Bilmiyorum," dedi Alice.

"Çok kızgın görünüyor," dedi Michele. "Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim." Profesör Grimes ertesi gün de, ondan sonraki gün de onunla konuşmadı.

Başka birinden bu tür bir sessiz muamele komik, çocukça olurdu, ama Profesör Grimes'tan gelince onu çok korkuttu. Bunun ne zaman biteceğine dair hiçbir işaret yoktu

Ne zaman misilleme yapacağını, başka bir ceza planlayıp planlamadığını bilmiyordu. Aklından hiç geçip geçmediğini, onu düşüncelerinden tamamen silip silmediğini bilmiyordu. Ofisinde sadece parmak uçlarında yürüyebiliyor, o yaklaştığında nefesini tutabiliyor ve her gün onun merhametini umut edebiliyordu.

Bölüme gelmeye devam etmek için nedenleri vardı. Yapması gereken projeleri, yazması gereken makaleleri, vermesi gereken dersleri vardı. Profesör, onun çalışmalarını öylece geçersiz kılamazdı. O işinde iyiydi ve şimdiye kadar diğer öğretim üyelerine birçok kez yeteneğini kanıtlamıştı. Profesör, herkesin önünde onu görmezden gelmeye devam edemezdi. En azından kamuoyu önünde, iyi bir danışman gibi davranmaya devam etmek zorundaydı. O, ondan daha da az soru sormak istiyordu.

Ancak yorumlar ve küçümsemelerle onun özgüvenini yavaş yavaş aşındırdı. Küçük darbelerle. Artık onu ofisine çay içmeye davet etmiyordu. Dilbilimsel büyüyle ilgili son derleme kitabın editörü olarak ilan edildiğinde, ona katkıda bulunmasını istemedi, oysa sahte dostlar ve eşanlamlılar üzerine giriş bölümünü yazmak için en uygun kişi oydu, ancak o bu görevi kendi adını bile zar zor heceleyebilen bir birinci sınıf öğrencisine verdi.

Bu durum aylarca devam etti.

Bu arada Peter, Profesör Grimes'ın gözünde yeniden değer kazandı. Yaz boyunca yaptığı gizemli küçük ihmal unutuldu. Alice, Profesör Grimes'ın ofisinin önünden geçtiğinde, pencereden Peter'ın orada olduğunu görebiliyordu; sandalyesinin kenarına eğilmiş, ellerini heyecanla sallayarak konuşuyordu. Aniden herkesin konuştuğu tek şey, Murdoch ve Grimes'ın birlikte yazdıkları heyecan verici yeni makale oldu; makalenin *Arcana* dergisinde yayınlanacağından, set teorisi alanında devrim yaratacağından, Bertrand Russell'ı mezarında ters döndüreceğinden bahsediliyordu.

Bölümün geri kalanı bu değişimi hissetti, ancak hiçbiri gerçekte ne olduğunu tahmin edemedi. Öğretim üyeleri, Alice'in kalitesiz çalışmalarıyla Profesör Grimes'ı kızdırdığını düşündü ve ona karşı çok dikkatli davranmaya başladı. Daha önce de öğrencilerin tükenişini görmüşlerdi. Çöküşün öncesinde yaşanan bozulmayı gözlemlemişlerdi.

"Jacob zorlu olabilir," dedi Profesör Byrne bir gün dinlenme odasında, hiç sorulmadan. "Ama... başını dik tut ve iyi iş çıkar, her şey kısa sürede normale dönecektir, tamam mı?"

Kendi gölgelerinden bile korkan lisans öğrencileri, Profesör Grimes'ın Alice'e konuşma şeklini gördüler ve (belki de haklı olarak) onun başarısızlık kokusunun bulaşıcı olduğunu düşündüler. Öğrenciler onun derslerinden Michele ve Peter'ın derslerine geçmeye başladılar. Yüksek lisans öğrencileri daha akıllıydı. Herkesin Charlotte hakkında bildiği gibi, onlar da biliyorlardı. Hikayenin genel hatlarını sezebiliyor olsalar bile, biliyorlardı. Michele anlayışlıydı, Alice ile karşılaştıklarında ona her zaman nazik ve hüzünlü bir gülümseme sunuyordu. Belinda ise Alice'e karşı oldukça soğuk davranmaya başladı. Alice, Belinda'nın, belki de haklı olarak, Alice'in daha akıllı davranması gerektiğini düşündüğünü hissetti. Alice o kadar fahişe gibi davranmasaydı, Belinda'nın her zaman olduğu kadar dikkatli olsaydı, bu karmaşaya girmezdi.

Haber yayılmıştı ve Alice bunu duymuştu. Sonunda bölümdeki herkesin Alice hakkında bir görüşü vardı, ister acıma, ister küçümseme, ister aşırı merak olsun. Yine de Alice dedikodulara alışkındı. Ne de olsa o bir Grimes öğrencisiydi. Peter olmasaydı, tüm bunları atlatabilirdi.

Peter'la olanların değişmesine dayanamıyordu.

O geceden sonra dayanılmaz derecede garip davranmaya başlamıştı. Onunla nasıl davranacağını bilmiyor gibiydi. Ondan korkuyor, ona kızgın ve aynı anda ona şaşkın gibi görünüyordu. Profesyonel bir ilişki görünümü bile sürdüremiyordu. Gözlerine hiç bakmıyordu. Ona bir şey söylemek istediğinde, çoğu zaman bir lisans öğrencisinden bunu yapmasını istiyordu. Bir keresinde laboratuvarın diğer ucundan ona merhaba dediğinde, kahvesini hemen düşürdü. Bir zamanlar onun ilgisizliğini en acımasız şey olarak görmüştü, ama şimdi yaşadıkları her şeye tercih ederdi: tüm bu gerginlik ve çok canlı anılar. Bunu sürekli görüyordu; ona her baktığında gözlerinin önüne geliyordu. Kapıda duran Peter. Göğsüne sıkıca sarılmış kitaplar. Titreyen bir el. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde tiksinti yayılmış.

Ona gerçeği söylemeyi sık sık düşünüyordu. Onun ne düşündüğünü biliyordu; öyle olmadığını bilmesini istiyordu. Ama çok utanıyordu! Sadece onun şaşkınlıkla açılmış gözlerini hatırlamak bile onu yere çökmek istemesine neden oluyordu. Onun kızgınlığı mı yoksa acıma duygusu mu daha kötü olurdu, karar veremiyordu. "Bana bir şey oldu," derdi ve onun ona olan tüm saygısı yok olurdu.

Sonunda kararını verdi: Acıma, tiksinti duymaktan daha iyiydi. En azından bir kişinin bunun doğru olmadığını bilmesini istiyordu. En azından denemesi gerekiyordu. Ve Peter Murdoch, sözlerinin anlam ifade edebileceği,

nüansların parçaları gerçeği ortaya çıkarabilirdi. Cesaretini toplaması haftalar sürdü, ama bunu yapacaktı. Keşke önce Belinda ile konuşmasaydı.

"Murdoch bugün ne zaman gelecek, biliyor musun?" diye sordu Alice. "Peter mı?" Belinda omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım gececi oldu. Neden sordun, sorun ne?"

"Hayır, aptalca bir şey... Bu kağıtla ilgili bir şey var ve Grimes'ı rahatsız etmek istemiyorum."

"Tamam. Grimes." Belinda'nın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Biliyorsun, Peter bir şey söyledi."

Alice'in tüm vücudu üşüdü. "Ne dedi?"

"Oh, önemli bir şey değil." Belinda'nın ağzı hareket etti, ama ses çıkmadı. Sözlerini nasıl seçmesi gerektiğini, suçlamadan suçlamayı ima etmeyi düşünür gibi bir ifade vardı yüzünde. "Sadece senin ve Profesör Grimes'ın yakınlaştığını söyledi."

"Öyle mi dedi?"

"Bir şey... geç saatlerdeki bir şey ve senin öğretmeninin gözdesi olduğunla ilgili bir şey mi?"

Alice ayaklarının altındaki zeminin çöktüğünü hissetti.

"Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Belinda'nın gözleri kısıldı. "Böyle şeyleri açıklamak zorunda mısın?"

Alice konuşamadı. Zihninde kuleler yıkıldı, rüzgar ve kasırgalar esip geçti ve geriye sadece gürültü ve toz kaldı. Belinda'nın hala orada durduğunu, dudaklarını büzmüş, bir cevap beklediğini belli belirsiz fark etti. Bunun kendini savunmak için tek şansı olduğunu biliyordu. Şimdi konuşmazsa, söylentiler giderek büyüyecek ve gerçekmiş gibi kabul edilecek, ta ki bölümdeki herkesin bildiği bir gerçek haline gelene kadar... Elspeth Banks sınavlarından kalıp intihar ettiği gibi, Alice Law da Profesör Grimes ile yatmıştı.

Yine de sözler ağzından çıkmıyordu. Ne tür bir savunma yapabilirdi ki?

"Sen... Yani, bu doğru değil, değil mi? Hemen sonuca vardığım için özür dilerim." Belinda'nın ifadesi yumuşadı. "Hadi ama Alice. Bana söyleyebilirsin."

Alice o anda söyleyebileceği pek çok şey vardı. Ama ne gereği vardı? Her şey çok anlamsız görünüyordu. Tüm sözler etkisizdi, anlamsızdı. Belinda bakarak bekledi, ama Alice sadece arkasını dönüp uzaklaştı.

ALICE ONDAN SONRA ÇOK HIZLI BİR ŞEKİLDE DAĞILDI. Özgüveni dibe vurdu. Ruh hali dengesizleşti, çalışması düzensizleşti. Profesör Grimes'ın gözüne girmek için her şeyi denedi, ancak çok çabalaması onun küçümsemesini daha da artırdı.

En dip noktaya geldiğinde, onu tekrar baştan çıkarmaya çalıştı. Bir keresinde beğendiğini söylediği siyah taytları ve kısa etekleri giydi. Bluzunun üst düğmelerini açık bıraktı. Elindeki tüm eski numaraları denedi: bacaklarını kışkırtıcı bir şekilde çaprazlayarak oturdu, gereğinden fazla eğilerek kalçasının kıvrımlarını tam olarak sergiledi.

"Buradayım," diye söylemeye çalıştı. "*Hazırım. Beni al."*

Adam, onun varlığını yok saydı.

Alice mücadele etti. Gerçekten mücadele etti; kariyerini bu kadar çabuk mahvetmek için çok yol kat etmişti. Helen Murray'in ofisine danışmaya gitti.

Helen, Alice'i pek sevmezdi. Alice'in yaptığı bir şeyden dolayı değil, Grimes'ın öğrencisi olduğu için. Helen Murray ve Jacob Grimes birbirlerinden nefret ediyorlardı. Grimes bir keresinde onu herkesin önünde "orospu" diye çağırmıştı; Helen ise, bölüm başkanı olduğu sürece her yıl lisans öğrencilerine ders vermesini zorunlu kılmıştı. Ama bu sabah Alice, belki de aralarındaki düşmanlığın kendi lehine olabileceğini düşündü.

"Merhaba Alice." Helen Murray onu bekliyor gibiydi. Her halükarda, danışmanı olmayan ve seminerlerine katılmayan Alice'in neden uğradığını sormadı. "Çay ister misin?"

"Oh, hayır, gerek yok."

"Çay iç."

Alice oturdu ve bir fincan aldı.

Helen Murray'in, su ısıtıcısında suyu kaynatma, çay yapraklarını ölçme ve demlenmesi için tam beş dakika bekleme ritüelini tamamlamadan iş konuşmalarına girmeyeceği bilinen bir gerçektir. O zamana kadar küçük konuşmalar yapmanız gerekir. Bu, onun en insancıl özelliği olarak kabul ediliyordu. Helen Murray sizi önemsiyordu; hayatınızın nasıl gittiğini, hangi ekstra dersleri aldığınızı önemsiyordu. Danışanları onu bu yüzden seviyordu. Alice, bu nedenle Helen Murray'in onu dinleyeceğini umuyordu.

Helen, kaşığını fincanın kenarına vurdu. "Bana ne olduğunu anlat."

Alice, duraksayarak açıkladı.

Alice anlatmayı bitirdiğinde, Helen uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra gözlüklerini çıkardı, Alice'i baştan aşağı süzdü ve iç geçirdi. "Lütfen bu konuda bu kadar çocukça davranmayalım."

"Şey... Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Beni şaşırttın Alice. Neye bulaştığını bildiğini düşünürdüm."

"Neye bulaştığımı mı?"

"Zaman kadar eski bir hikaye. Aristoteles ve Phyllis'i düşün. Merlin ve Morgan le Fay. Bizim bölümdeki erkekler hiç öğrenmiyorlar. Aç canavarlar. Sen Cambridge'desin. Bilmiyor muydun?"

Alice, Helen'ın şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. Referansı anladı; o da, Alexander'ın eşi çıplak Phyllis'in Aristoteles'i bir at gibi sürdüğü o gravürü görmüştü. Çok komikti ve Aristoteles gülünç görünüyordu, ama Alice bunun kariyerine nasıl yardımcı olabileceğini anlayamadı.

"Ama bu... Yani, kadınlara davranışları adil değil." Helen'ın dudakları kıvrıldı. "Ah, şimdi de feminist oldun!"

Bu keskin bir iğnelemeydi, tuzağın ilk işaretiydi, ama Alice neye bulaştığını görecek kadar üzgündü. Helen, Cambridge'de her yıl düzenlenen Women in Magick konferansına ev sahipliği yapıyordu, ama Alice hiç gitmemişti. Onun arkadaşlarından kimse gitmeye zahmet etmemişti. Belinda birinci yılında bir kez gitmiş ve gözlerini devirerek geri dönmüştü — *Sadece bir grup yaşlı kadın, erkeklerin ölmesini diliyorlar.* Hayır, onun arkadaşlarından hiçbiri feminist değildi; bu etiketi reddediyorlardı, bunun onlara sadece sorun getireceğini düşünüyorlardı.

"Demek istediğim o değil," dedi Alice. "Sadece... ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tabii ki." Helen fincanını masaya koydu. "Peki neden bana geldin?"

Bu çok açık olmalıydı, diye düşündü Alice. Helen neden onun burada olduğunu düşündü, Caspar Stuart'ın ya da Aaron Byrne'ın ofisinde değil?

"Çünkü çok ortak noktamız var mı?"

Bu da tuzak bir soruydu, ama Alice tuzağa düştü. Dayanışma teklif edildiğini düşündü; başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

"Hayır, canım." Helen kollarını kavuşturdu ve öne doğru eğildi. "Aslında, hiçbir ortak yanımız yok."

Tuzak kurulmuştu.

"Senin gibi kızlar benim gibi kadınları hor görür. Öyle değil mi? Cinsiyetlerimizin farklılıklarını vurgulamamızın yanlış olduğunu düşünüyorsunuz. Aktivizmimizi

utanç verici buluyorsunuz. Çok fazla şikayet ettiğimizi düşünüyorsunuz."

Suçlama haklıydı, tüm bunlar doğruydu. Ama Alice bu düşünceleri her zaman gizli bir inanç olarak saklamıştı. Bunları gerçekten haklı çıkaramazdı.

Helen devam etti. "Neden öyle düşünmeyesin ki? Hiç kapalı bir kapı görmedin. Annelerin eğitimliydi, okulların karma okuldu, bu yüzden tüm dünyanın sana açık olduğunu düşünüyorsun. Pantolon giymek, sütyensiz gömlekler giymek, bütün gece erkeklerle içmek istiyorsun ve herkesin sana aynı şekilde davranmasını istiyorsun."

Alice'e, Helen'in bu sözleri söylemek için uzun zamandır beklediği, onu, Belinda'yı ve diğerlerini koridorlarda izleyerek, ilk gelenin durmasını bekleyerek bu nutku biriktirdiği geldi. Bu artık onunla ilgili değildi; Grimes'la bile ilgili değildi; Helen'in sözünü söylemesiyle ilgiliydi ve Alice sadece dinleyiciydi.

Helen öne doğru eğildi. "Benim gibi kadınlarla senin gibi kızlar arasındaki fark, bizim savaşın asla bitmeyeceğini her zaman anlamış olmamızdır. Senin neslin, kuralların size uygulanmadığını varsayarak yaşamayı seçti. Ve bu işe yarıyor gibi görünüyor. Sizi selamlıyorum kızlar, sizi destekliyorum. Keşke ben de aynısını yapabilseydim. Ama işler istediğiniz gibi gitmediğinde, sırf öyle diye alarm veremezsiniz. Anlaman gereken şey, Alice, sana uygun olduğunda feminizme sığınamayacağın."

"Kurt diye bağırmıyorum," dedi Alice çaresizce. "Sadece... rehberliğe ihtiyacım var.
..."

"Öyleyse danışmanını değiştirmek mi istiyorsun? Benimle çalışmak mı istiyorsun?"

Bu Alice'i şaşırttı. Bunu sormayı planlamamıştı, hatta
bir çözüm olarak düşünmemişti bile. Ve belki de yüzü düşüncelerini ele verdi, çünkü Helen güldü. "Tabii ki istemezsin. Bunun için bana yeterince saygı duymuyorsun. Beni ne sanıyorsun? Neydi? Korse giyen bir eş mi?"

"Ben yapmadım..."

Ama Alice yapmıştı. Hepsi söylemişti. Önce danışmanlarından dedikoduyu duymuşlar, aralarında kıkırdamışlar, gece geç saatlerde barda hikayeler anlatmışlardı — *Helen yayın yapıyor mu, Helen'ı kimse ciddiye alıyor mu, o ineği boşadığında ne olacak?* Ama profesörlerin kulakları, kimsenin sandığından çok daha yakındı. Alice bunu bilmeliydi, çünkü Grimes'ın herkesin *kendisi hakkında* söylediklerinin hepsinden haberdar olduğunu biliyordu.

"Elbette." Helen, yüzünde onay gördü. "Bu bir hayır demek.
O zaman polise gitmek ister misin?" "Ne?

Hayır..."

"O zaman şikayette bulunmak ister misin?" Helen eğleniyordu. "Onun üniversite tarafından kınanmasını, sana bir özür mektubu yazmasını ister misin? Bunlar seni daha iyi hissettirir mi?"

"Hayır..."

Helen ellerini havaya kaldırdı. "O zaman anlamama yardım et. Burada ne yapıyoruz, Alice? Ne *istiyorsun*?"

Alice o anda kendini çok aptal hissetti.

Neden hiçbir yanıtı yoktu? Bu soru neden bu kadar zordu? Sanki bir sınava girmiş, ama konuyu hiç anlamamış gibi hissediyordu. Tüm çelişkiler doruğa ulaşmıştı ve hiçbir tutumu mantıklı olmadığı için bir yanıt bulamıyordu. Grimes'ın ilgisini istiyordu, ama aynı zamanda saygısını da. Onun gücüne hayrandı, ancak bu gücü ona karşı kullandığında hariç. Cinsiyeti nedeniyle özel muamele görmek istemiyordu, ama yine de haksızlığa uğradığını hissediyordu, sadece kadınların uğrayabileceği bir haksızlık gibi. Helen haklıydı, her şeyi elde edemezdi, yaptığı her şeye inanıp yine de şikayet edemezdi. Ama yine de, burada yanlış bir şey yok muydu? Kırgın hissetmesi bu kadar yanlış mıydı?

En temel soruyu çözmeye çalıştı. Ne istiyordu? Bunu düzeltmek için sihirli bir değnek sallayabilseydi, ne gibi bir sonuç elde ederdi?

Her şey tek bir şeye indirgeniyordu: Grimes'ın ona saygı duymasını, onu tekrar sevmesini, tekrar öğretmeni olmasını istiyordu. Ama Helen bu konuda yardımcı olamazdı. Grimes'ın ona karşı tutumu değişmez bir gerçekti. Dilekleriyle bunu değiştiremezdi.

Aslında, tüm istekleri saçmaydı. Hiçbir şey olmamış olmasını istiyordu. Aklını geri istiyordu. Ve bir bedenden, sadece *etten*, sıkıldığında yazıp gözlemleyip belki de okşayabileceğin bir şeyden daha fazlası olmak istiyordu. Kendisine vaat edilen versiyonu istiyordu, ona değer veren, onu bir düşünür olarak saygı duyan, onu bir araç olarak görmeyen bir öğretmen istiyordu.

Ama tüm bunlar bir masaldı. Büyüyü acımasızca uygulayarak, diğer seçeneklerini kapatmıştı. Ve şimdi kendi kurduğu tuzağa düşmüştü.

Hiçbir anlamı yok, diye düşündü çaresizce. *Kaçmanın bir anlamı yok. Denemek her şeyi mahvedecek. Bir postülaya inanmayı bırakırsan, tüm*

yapı yıkılır. Paralel postülat olmadan sabit bir Öklid yüzeyi olamaz; kendini yenilmez olduğuna inanmadan hayatta kalamazsın. Bu yüzden tek seçeneğin yalanı yeniden inşa etmektir — ben bedenlenmedim, bu önemli olamaz, dolayısıyla önemli değildir.

"Anlıyorsun." Helen'in ifadesi anlayışsız değildi. "Bunu daha ileri götürmek sadece sana zarar verir. Kariyerin için şu anda yapabileceğin en iyi şey, bunun hiç olmamış gibi davranmaktır."

Yapamam, Alice ağlamak istedi. *Hiçbir şeyi unutamam.*

"Grimes kesinlikle unutacak." Helen'in ağzı seğirdi. "Michaelmas'a kadar bir sonraki birinci sınıf öğrencisine geçecek ve sonra seninle her şey eskisi gibi olacak. Ve ne de olsa, senin de dediğin gibi, sadece bir öpücüktü."

Sadece bir öpücük değil, diye düşündü Alice. Dövmesi, onu derisine kazıdığı günkü kadar sıcak, beyaz bir ateşle yanıyordu. Ama bunu açıklayamazdı. Grimes'a sessiz kalacağına söz vermişti; hala çok iyi bir kız olmak istiyordu.

Ve Helen'in zaten bildiğinden şüpheleniyordu. Ayrıntıları değil. Sadece şekli. Helen biliyor olmalıydı, çünkü daha önce de aynı şeyi görmüştü, kendisi de aynı şeyi yaşamıştı ve hala aynı yerde oturuyordu. Kendi ofisinde. Avlu penceresi, maun masa, kadro. Bunun için ne gerekiyordu? Alice merak etti. Helen'i ayakta tutan inanç kafesleri neydi?

Helen onunla alay etmiyordu. O bir plan hazırlamıştı. Yalanlara inan, yalanlara güven, sahip olduğun tek şey bu. Kafeste kal ve duvarları boya. Eğer yapmazsan, istifa etmelisin; ama kendini yeterince uzun süre kandırabilirsen, hayallerin gerçek olabilir.

"Teşekkür ederim," dedi Alice. "Bu çok yardımcı oldu." "Rica ederim," dedi Helen. "Çayını bitir."

O TOPLANTIYI TAKİP EDEN GÜNLERDE ALICE ÖLMEK İSTEYE BAŞLADI.

Hayatına son vermek için aktif planlar yaptığı söylenemezdi. Bu çok fazla inisiyatif gerektirirdi. Daha çok, otobüslerin hızla geçtiği Sidney Caddesi'nde yürürken, bir otobüsün ona çarpmasının o kadar da kötü olmayacağını düşünürdü. Kemiklerinin kırıldığını, kanının kaldırıma sıçradığını hayal etmekten hoşlanırdı. Ölümünün kesin nedeninin ne olacağını merak etmekten bir oyun çıkardı: kafatasının parçalanıp beynine girilmesi mi? Bu en iyisi olurdu. Çok daha kötüsü, iç organlarının parçalanmasıydı. Bu, insanı geri dönülmez bir şekilde yok ederdi, ama acı hissetme, düşünme ve bunun son olduğunu fark etme yeteneğini bozulmaz bırakırdı. Eğer ölecekse, bunu başından yapmayı tercih ederdi.

Her neyse, ölmek ahlaki açıdan tamamen kabul edilebilir görünüyordu. Sokrates'in *Phaedo'da* intihara karşı öne sürdüğü en iyi argüman, ölümlülerin tanrıların mülkiyeti gibi olduğu ve tanrıların, mülkiyetlerinden biri kendini yok ederek ölümlü hapishanesinden kurtulursa kızacaklarıydı. Hristiyanların intihara karşı emri, bunun sadece yeniden çerçevelenmiş hali gibi görünüyordu. Ama Tanrı'nın çıkarları burada önemli görünmüyordu. Muhtemelen arkadaşları ve ailesi üzülecekti — zihni, Colorado'daki, telefonu kapatırken ağlayan anne babasına belirsiz bir şekilde kaydı
—ama kimsenin onu bu kadar özleyeceğini hayal edemiyordu. Devam etmek için pek bir neden yoktu.

Bunu nasıl açıklayabilirdi? Yıkıcı olan dokunuş değildi — ona karşı neredeyse hiç şiddet uygulamamıştı. Hayır, onu inciten şey, onu ne kadar kolay bir nesneye dönüştürebilmesiydi. Artık bir öğrenci, bir zihin, onun altında büyüyen, öğrenen ve *gelişen* meraklı bir varlık değil — sadece başından beri olmaktan korktuğu en basit kimliği, yani sadece bir kadındı. Her şey lanet olası bir klişeydi. Bunun kendisine uygulanmayacağını nasıl düşünmeye cesaret edebilirdi? Kız akademiye girer, erkekler sertleşir. Sonu önceden yazılmış, çok bilinen bir hikayeye atılmış gibi hissediyordu ve tek seçeneği hikayeyi takip etmek, repliklerini söylemek ve perdenin kapanmasını beklemekti. O günlerde, onun için en kolayı sahneden atlamak gibi geliyordu.

Ama işleri sonsuza dek bitirecek cesareti hiç bulamadı. Acıdan korktuğu için değil, o noktada hala acı hissedebileceğinden emin olmadığı için, utançtan dolayı. Çünkü her şeye rağmen, ne kadar hissizleşmiş olursa olsun, aklında kalan akademik dünyanın ilkeleriydi, o kadar derine işlemişti ki, en zayıf anlarında bile yankılarını hissediyordu.

Eğer ölürse, onun başarısız olduğunu düşüneceklerdi.

Zavallı Alice, derlerdi. Bir başka Grimes öğrencisi daha delirdi. Ve Belinda dilini şaklatıp, parlak gözlü adaylara dedikodu tonuyla şöyle derdi: "Eminim hepiniz de Alice'i duymuşsunuzdur, *zavallı* kız
—konuşmak isterseniz danışmanlık ofisi her zaman hizmetinizdedir."

Alice her türlü acıyı çekebilirdi. Ama o utancı çekemezdi. Onun için her şeyden önce, onun bir akademisyen olarak saygı görmesi hâlâ önemliydi.

Bu yüzden çalışmaya devam etti; derslere katıldı, laboratuvarda saatlerini geçirdi, ödevleri notlandırdı, pentagramlar çizdi ve beynini her türlü gereksiz bilgiyle doldurdu. Laboratuvarda olduğu, işine odaklandığı, başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar zor çevirilerle uğraştığı sürece, zihnini yeterince oyalayabilir ve anıları uzak tutabilirdi.

Anıları geri geldiğinde, bölümden ayrılmıştı. Uyuyamıyordu; karanlıkta yatıp, tavana bakarken, hayalinde Profesör Grimes'ın yüzü beliriyordu. Yemek yemeyi bıraktı; ağzına koyduğu her şey midesini bulandırıyordu. Saçları dökülmeye başladı. Cildi grileşti. İnsanlar ona seslendi, yardım etmeye çalıştı. Onları zar zor duyuyordu; cevap vermiyordu. Kulaklarında sürekli garip bir uğultu duyuyordu. Dünya sanki su altında hareket ediyormuş gibi sessiz ve çarpık geliyordu.

Yine de devam etti. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Planı, eğer buna plan denilebilirse, merkez artık dayanamayana kadar, kendi iradesi dışında parçalara ayrılana kadar bir otomat olmakti.

Ama ilk parçalanan Profesör Grimes oldu — kelimenin tam anlamıyla, milyonlarca yıldır biriken yaşayan-ölü tebeşir enerjisinin merkezkaç kuvvetiyle tüm eti, bağırsakları ve kemikleri parçalandı.

Ve Alice, yüzüne beyin parçaları, kafatası parçaları ve kan sıçramış halde hareketsiz dururken, gülmeyi kesemedi. Sonuçta bir çıkış yolu açılmıştı. Ve o anda, bunun doğrudan Cehennem'e götürdüğü gerçeği, dünyadaki en komik şey gibi görünüyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Peter, Alice konuşmasını bitirdikten sonra uzun süre sessiz kaldı. Alice, Peter'ın konuşmaması için minnettardı; eğer Peter standart tepkilerden birini verseydik, Alice yıkılırdı. "*Çok üzüldüm, neden bana söylemedin, başına gelenlere çok şaşırdım."* Peter durumu düzeltmeye çalışmadı. Tek yaptığı, tanık olmaktı.

Bir ara elini tutmuştu. Başparmağı, parmak eklemlerinin arasındaki boşlukları tekrar tekrar ovuşturuyordu. Alice bunun otomatik bir dürtü olduğunu biliyordu; Peter asla yerinde duramazdı, elinde bir şey oynaması gerekiyordu. Onun eli olmasaydı, bir tebeşir çubuğu olurdu. Yine de bu, aylardır hissettiği en rahatlatıcı dokunuştu.

Başladıkları yere geri dönmemişlerdi. Ama Alice'in hatırlayabildiği kadarıyla, ilk kez birbirlerine karşı dürüst olabilecekleri anlaşılıyordu.

Sonunda Peter, "Ama sen çok emindin," dedi.

"Ne hakkında?"

"Onun Desire'da olmadığına."

"Desire aşıklar içindir," dedi Alice. "O aşk değildi."

Peter bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Peki senin çözümün neydi?"

"Neye?"

"Profesör Grimes'ı buradan canlı olarak nasıl çıkaracaktın?" Elini bıraktı. "Benim planımı gördün. Seninki neydi?"

Olsa da olur, diye düşündü Alice. Sırt çantasını kendine doğru çekti. "Bir planım olduğundan emin değilim."

"Bu ne demek?"

"Kendime onu geri getirmek için burada olduğumu söyleyip durdum." Defterini çıkardı. Cilt ve kenarları suyla ıslanmıştı, ama sayfalar hala kuru ve okunaklıydı. "Ama biliyor musun? Asla tam olarak çözemedim. Kendime sürekli şunu söylüyordum: zaman geçiyor, gitmelisin, gerisini yolda halledersin. Ama aklıma gelen tek şey buydu ve bunun işe yarayacağından bile emin değilim."

Defterinin en son sayfasına, cehenneme pentagram çizmeden önce yazdığı son notlara baktı. "İki hafta önce, Teselya cadısı Erichtho'nun hece tablosunu buldum."

"Erich-kim?"

"Erichtho."

"Hiç duymadım."

"Duymamış olman normal. Erichtho kurnaz biridir. Her zaman kenarda kalır, ana arşivlerde asla yer almaz. Bana göre oldukça yetenekli bir büyücüydü, ancak yaşadığı dönemde herkes onun sanatını çok tuhaf ve korkutucu bulduğu için düzgün bir şekilde belgelemedi. Ben de onu hiç duymamış olacaktım, ama... buraya geldiğimizde, oldukça tuhaf şeyleri araştırmaya başlamıştım."

Defterinde geriye doğru çevirdi. "Görüyorsunuz, Dante ile başladım. Virgil, Erichtho'yu, onu Aşağı Cehennem'e yolculuğa çıkaran ve bulduklarını ona rapor etmesini isteyen kişi olarak gösterir. Dante'den Virgil'e geçtim, Virgil'den de akrostişlere geçtim. Ve Memnon Heykelleri denen bu kalıntılar hakkında bilgi edindim. Bunlar, Mısır firavununun mezarını korumak için Teb'de inşa edilmiş iki devasa heykel, ancak antik çağdan beri Truva kralı Memnon ile ilişkilendiriliyorlar. Binlerce yıldır, her sabah şafak vakti, bu heykeller tiz bir çığlık atıyorlar. Bunun nedenini bilmiyoruz. Belki de güneşin ısısı kayaları genişletiyor ve rüzgar onlara tam doğru açıyla çarpıyor. Ama bu sesin, ölen Memnon'un annesi, şafak tanrıçası Eos'a haykırması olduğuna inanılıyor. Ve Memnon Heykelleri'nde yeraltı dünyasından iletişim kurmayı sağlayan bir tebeşir yazısı olup olmadığını merak etmeye başladım.

Söylediklerinin mantıklı olup olmadığından emin değildi - hepsi, günlerce süren çılgın araştırmaların sonucunda ortaya çıkan, birbiriyle ilişkili kavramların karışık bir yığınıydı - ama Peter sabırla başını salladı. "Peki ne buldun?"

"Çoğunlukla akrostişler. Her şeyi bırakıp Mısır'a gidemedim, ama bazı kişisel koleksiyonlarda saklanmış tüm bu fotoğrafları buldum ve yıllar boyunca ziyaretçilerin heykellere bıraktığı tüm bu Yunanca ve Latince yazıtları buldum. *Proskynemata.* Dini yazılar. Hepsi hafif şifreliydi ve hepsi temel akrostiş büyüsünü kullanıyordu. Sevdiklerine mesaj göndermek veya sevdiklerinin ölümünde huzur bulmasını dilemek için küçük büyüler, bilmiyorum. Ama bir ismin tekrar tekrar ortaya çıktığını gördüm. Erichtho."

"Bu harika bir tavşan deliği," dedi Peter.

"Kesinlikle." Alice keskin bir şekilde güldü. "Biliyorum, üzgünüm. Ama bir araştırma projesinde kendinizi yıpratırken hiçbir şeyin tutmadığını ve sonra umut vaat eden bir şey bulduğunuzu bilirsiniz, değil mi? Sanki parıldıyor, sizi çağırıyor gibi? Karanlık gökyüzündeki tek bir yıldız gibi?"

Peter başını salladı. "Bu bir can simidi."

"Doğru. Elindeki her şeyle ona tutunursun. Çünkü başka bir şey yok."

Erichtho, o günlerde Alice için anlamlı olan tek isimdi, tek umut ışığıydı. İstemediği uykudan uyanır, Orpheus'un korkunç görevi önünde dururdu ve yüzyıllar boyunca yapılan tüm araştırmaların gri çıkmazları arasında sadece Erichtho, Ariadne'nin ipi gibi parıldayarak bilinmeyen bir yere, ama en azından *bir yere* götürüyordu.

"Sonra Yunan arşivlerinde araştırmaya başladım. Onun el yazmalarını bulmak çok uzun sürdü, çünkü bunlar büyü kütüphanesinde bile sınıflandırılmamıştı, ama sonunda Thessaly'ye ait olduğu karbon tarihlemeyle tespit edilen bazı eski papirüs parçaları buldum. Sonra bir süre *bunlarla* oturdum ve Erichtho'nun modern Tartarologların takıntılı olduğu aynı farklı serilerle oynadığını fark ettim. Ve yüzyıllar önce, Erichtho'nun bizim "Ramanujan'ın Toplamı" dediğimiz şeye ayrı ayrı ulaşmış olması mümkün..."

"Ramanujan'ın Toplamı" dedi Peter.

"Aynen öyle. İlk başta cehenneme gelmemizi sağlayan mekanizmanın aynısı." Alice sayfayı çevirdi ve onları cehenneme gönderen pentagramın çok benzer bir çizimine dokundu; sadece iki önemli isim başka bir yere yerleştirilmişti. "İşte benim çözümüm bu. Ama fiziksel bir nesneyi yeni koordinatlara göndermek yerine, bir ruhu ayrı koordinatlara bağlayıp onu dünyaya geri getirirdim."

"Anlamadım," dedi Peter.

Alice tereddüt etti. Her şeyi yüksek sesle söylemek çok korkunç geliyordu, bu yüzden klasik bir sihirbaz yaklaşımını tercih etti, yani her şeyi bir dergi özetindeki klinik terimlerle ifade etti. *"Dante*'nin *Inferno'sunda,* Erichtho, Virgil'i cehennemin derinliklerine gönderen diğer kişi olarak geçiştirilerek bahsedilir. Bilim adamları, Dante'nin bu bahsettiği şeyle neyi başarmaya çalıştığı konusunda fikir ayrılığı içindedir. Bazıları, bunun okuyucuya Virgil'in Aşağı Cehennem'i iyi bildiğini güvence vermek için olduğunu düşünürken, diğerleri ise Virgil'i büyücülükle ilişkilendirerek onun paganizmini vurgulamak için olduğunu düşünür.

“Her halükarda, Dante burada Lucan’ın *Pharsalia* adlı eserindeki daha ayrıntılı bir anekdotu kullanıyor. Bu anekdotta, Romalı general Sextus Pompey, Teselyalı cadı Erichtho’dan Pharsalus Savaşı’nın sonucunu kehanet etmesini ister. Ve Erichtho bunu yapar.” Kollarını göğsüne doladı. "Savaş alanından bir ceset sürükler ve ruhunu parçalanmış bedenine geri dönmeye zorlar, Sextus'a bir kehanet iletmesi için. Bu korkunç bir büyü. Ruh

yaşıyor ne de ölü; eski bedeniyle konuşuyor, ama bunu ancak büyük bir çaba sarf ederek yapabiliyor. Eskisi gibi yaşayamıyor; ama ölemiyor da, çünkü ruhu hapsolmuş durumda. Sonunda Erichtho, bedenini bir ateş üzerinde yakarak ruhunu özgürleştirir."

Peter hiçbir şey söylemedi. Bunun nereye varacağını biliyorsa da, bunu belli etmedi; sadece onu izlemeye devam etti, anlaşılmaz bir şekilde.

"Ve ben de Grimes'a aynısını yapardım." Alice'in kolları göğsünü sıkıca sardı, kapanan bir tuzak gibi, yeterince uğraşırsa kendini yok olana kadar sıkıştırabilirmiş gibi. "Onu o cesede geri koyardım. Onu bir arada tutmak için her türlü doğal olmayan şeyle doldurur ve ses telleri ve dilinin hareket edebilmesi, söylemem gereken her şeyi söyleyebilmesi için büyüyü yeterince uzun süre devam ettirirdim. Onu tamamen merhametime bırakırdım. Grimes'a ikinci bir hayat vermezdim. Onu oyuncağım ve evcil hayvanım yapar, serbest bırakılmak için yalvartırdım."

Peter her zamanki gibi kibar ve meraklıydı. "Peki bunu nasıl yapardın?"

"Oh, tüm cadı şeyleri. Öldürülen deli köpeklerin köpüğü. Vaşakların iç organları. Deniz sülükleri. Doğanın tüm canavarca şeyleri. Lucan çok açıklayıcıdır."

"Aman Tanrım."

Alice boğazını temizledi. "Ve ayrıca onu mezarından

çıkardım." "İşte bu."

"Zaten mezardan çıkaracak pek bir şey yoktu."

"Eminim."

"Ama bak, bu işe yarıyor çünkü sen ruhu geri getirmeye çalışmıyorsun," dedi Alice. Geri kalanını olabildiğince hızlı bir şekilde söyledi; robot gibi, sadece özeti okudu. "Yaşam, ölüm, yeniden canlanma ve tüm bu kozmolojik sorunları bir kenara bırakabilirsin, çünkü Grimes'ın bu versiyonu artık yaşayanlarla etkileşime giremez. O tam anlamıyla canlı olmayacak. Sadece bir ses olacak. Bir iz. O benim olacaktı. Tamamen benim. Benim *şeyim*. Oynamak, üzerinde deney yapmak, sorgulamak, hatta sadece onu bir dolaba kilitlemek ve yıllarca unutmak için benim."

İşte böyle. Nefesini bıraktı, çenesini kaldırdı ve yargıyı bekledi.

"Anlıyorum." Peter başını eğdi. "Bu... hm. Büyüleyici."

"Bunun hasta bir şey olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, bence..." Sayfalara bakarak düşündü. "Bence bu, düşünüldüğünde çok etkileyici bir araştırma. Yaratıcılığın şaşırtıcı."

"Oh, peki. Teşekkürler."

"Onu ne kadar süre hayatta tutacaktın?" "O
kısmı da pek düşünmemiştim."

Gerçekten de planının pek çok kısmını düşünmemişti. Canlandırılmış bir cesedi bölümün geri kalanına nasıl açıklayacaktı? Grimes'ın yardım için çığlık atmasını nasıl engelleyecekti? Tez komitesini, boğuk sesle gevezelik eden çürümüş et ve kemik yığınının aslında Profesör Jacob Grimes'ın ruhu olduğunu, döşeme tahtalarının altında saklanan ücretli bir lisans öğrencisi olmadığını nasıl ikna edecekti?

Neden yapmayacağı açıktı. Bunun bir kurtarma operasyonu olduğuna kendini ikna edebilirdi. Ama bu hiçbir zaman tavsiye mektuplarıyla ilgili olmamıştı. Bu sadece intikam, kanlı kontrol ve Grimes'ın sonunda başkasının oyuncağı olmanın nasıl bir his olduğunu anlaması ile ilgiliydi. Bu sadece ateşli bir rüyaydı. Peter ise bir saniye bile olsa başka bir şeye inanmayacak kadar akıllıydı.

"Ama bunun beni daha iyi hissettireceğini sanmıyorum." Alice dizlerini göğsüne çekti. "Sorun da bu. Öyle olacağını ummuştum ama düşündükçe, bunun sadece onun yapacağı şey olduğu için istediğimi fark ediyorum. Bu tam da Grimes'ın yapacağı bir şey, biliyorsun. Acımasız, etkili, şok edici. Asla yarı yolda bırakmazdı, her zaman sonuna kadar giderdi. Ve içimdeki bir parçam, derinlerde, aslında heyecanlı. Çünkü onun uyanıp yaptıklarımı göreceğini hayal edip duruyorum." Çaresizce güldü. "Ve onun etrafına bakıp bana "*aferin*" diyeceğini hayal edip duruyorum."

"Biliyor musun," dedi Peter, "bence öyle yapardı." "O
bizim zihnimizde iz bırakmış," dedi Alice.

"Oh, evet." Peter ona üzgün bir gülümseme attı. "Onu kafamdan
çıkaramıyorum." İkisi de deftere baktılar.

Alice, notlarını karaladığından beri bu sayfalara tekrar bakmamıştı. Şimdi kendi el yazısını görünce şaşırdı, çılgınca karalanmış, normalde kullandığı düzgün yazı stiline hiç benzemiyordu. Araştırmasının son saatlerini hatırladı, loş ve vızıldayan bir lambanın yanında Erichtho'nun yazıları üzerinde eğilmiş, elini hızla akan düşüncelerine yetişmeye zorluyordu. Bazı noktalarda sayfaya o kadar sert bastırmıştı ki kurşun kırılmış ve karakalem lekeleri bırakmıştı. Peter'ın defteri buna kıyasla çok sakin görünüyordu. Onunkisi ise bir delinin eseri gibi görünüyordu.

Küçük bir sesle sordu, "Yani benim deli olduğumu düşünmüyorsun?" Peter elini uzattı; parmakları Alice'in parmaklarını sardı.

Ve her ne kadar sessizce oturmaktan başka bir şey yapmasalar da, hala bir çözüm ve çıkış yolu bulamamış olsalar da, Alice uzun zamandır hissetmediği kadar zihninin berraklaştığını hissetti. Sakinleşti, düşünceleri yerleşti. Sanki havada çırpınıp boğuluyormuş gibi hissediyordu ve sonunda burada biri ona inebileceği bir yer vermişti.

ZAMAN İLERLEDİ. KAFATASI CUCCU ÇALIŞMAYA DEVAM ETTİ. Alice ilk başta saatine bakmaya devam etti, ama kısa sürede bunu yapmayı bıraktı. Dakikalar, saatler, fark etmezdi. Çıkış yolu yoktu.

Kripkes gelmemişti. Bu, Alice'e küçük bir umut ışığı verdi
—belki Kripkes onları unutmuştu, belki korkunç ve kanlı bir ölüm yerine, sadece boğulmuş, sessiz bir ölümle öleceklerdi. Kripkes'ler acele etmiyorlardı. İki yetişkinle boğuşmaları gerekmiyordu. Sadece onların pes etmesini beklemeleri gerekiyordu. Ve Kripkes'lerin dünyadaki tüm zamanları vardı.

Bunun için ağlamayı düşündü, ama hava çok sıcak ve kuruydu; bu noktada vücudunda gözyaşlarına dönüşecek nem kalmamıştı.

Öyleyse bu son muydu? Hayatını, tüm hayallerini, çabalarını ve umutsuz özlemlerini gözden geçirdi ve geldiği noktaya karşı acınası bir eğlence dışında hiçbir şey hissedemedi.

Üniversitenin ilk yılında, felsefeye alerjisi olduğunu keşfetmeden önce, Yunan filozofları üzerine bir ders almıştı. Sokrates'i pek umursamıyordu, ama Aristoteles'in dünya, ruh ve canlıların formu hakkında yazdıklarını seviyordu. Aristoteles, onların gelişme dürtüsüne büyük bir inanç besliyordu. Aristoteles'in, en ilkel organizma dahil her canlı varlığın iyilik fikriyle canlandığını savunan argümanını okuduğunu hatırladı. Bitkiler bile yüzlerini güneşe çeviriyordu. En küçük karınca bile yiyecek arıyordu; beyinsiz solucanlar toprak arıyordu. Canlılar için her şey çok kolaydı, insanlar hariç, *onun gibi* sadece kendilerini mutsuz eden şeyleri arama becerisine sahip insanlar hariç.

Görünüşe göre, hayatı boyunca tam da yanlış yönlere koşmuştu. Fırsat eksikliğinden değildi. Güneşin nerede parladığını çok iyi biliyordu, ama yine de kendini karanlığa gömmek için dürtülerine kapılmıştı.

Belki de insan zekası bir hataydı ve Cennet Bahçesi'nden kaçmayı kutlayan herkes yanılıyordu. Belki de

akıl yeteneği, beraberinde gelen zayıflatıcı ıstırabı telafi edememişti.

Ya da belki Alice gibi insanlar temelde bozuktu. Belki hayatları boşa gitmişti; belki ölmek onun için en iyisiydi. Belki o Aristoteles'in bitkisine değil, Freud'un organizmalarına benziyordu, onlar da doğma talihsizliğini yaşamadan önce, ölümün, sakin, cansız durumun içine zorla sürükleniyorlardı. Bu teorisini Peter'a dile getirdi.

"Hm," dedi. "Bence biz ölümün peşinde koşmuyoruz." "Kendi

adına konuş."

"Sadece karıştığımızı düşünüyorum. Ama yine de ışığa bakmaya çalışıyoruz."

Biraz sohbet ettiler. Anlamsız anılar, sıradan gözlemler. Bir zamanlar yedikleri yemekler. Bir zamanlar okudukları kitaplar. Alice bir iki kez Peter'ı güldürdü ve bu, o anda elde edebileceği en büyük zafer gibi görünüyordu; hala onun hıçkırarak gülmesini sağlayabiliyordu.

Sesleri kısıldı, dilleri kurudu, sesleri yumuşadı. Sonunda sessizliğe gömüldüler.

Alice, daha kötü ölüm şekilleri olduğunu düşündü. En azından korkacak bir şeyi olmadığını biliyordu. En azından yalnız ölmüyordu.

Ve sonunda her şeyin kendi elinden çıktığı, artık entrikalar, büyü yapma ve mücadele etmenin bir anlamı kalmadığı gerçeğine içten içe rahatladığını inkar edemedi. Sonunda her şeye bir nokta konmuştu ve o bunun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Bu bir teselliydi.

"Alice." Peter omzuna hafifçe dokundu.

"Alice?" Gözlerini kırpıştırarak uyandı. "Evet?"

"Sana yalan söyledim."

"Hayır, yalan söylemedin," diye mırıldandı. "Öyle deme."

"Bulduğun denklem." O dik oturdu. "Haklıydın. Bu sadece benim oyunum değildi. Aslında, Profesör Grimes'ı cehennemden kurtarmak için benim baskın stratejim."

"Oh, çok güzel bir an yaşıyorduk." Alice kolunu onun koluna gevşekçe bıraktı. Bu itiraf artık onu çok rahatsız etmiyordu — artık ölecekleri için, Peter'ın istediğini elde etseydi onu öldüreceğini bilmek hayal kırıklığı yaratıyordu, ama sürpriz değildi. "Lütfen bunu mahvetme."

"Anlamıyorsun," dedi Peter. "Seni takas etmeyecektim. Seni asla takas etmezdim. Kendimi takas edecektim."

"Ama yapamazsın," dedi Alice. "Aksiyom... yapamazsın. Denedim."

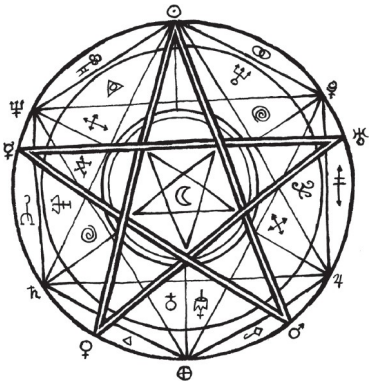
"Hayır," dedi Peter, "benim için yapmanı isterdim."

Alice çok sıcak olduğunu düşündü. Çok sıcak. Vızıltının dışarıdan mı yoksa içeriden mi geldiğini anlayamıyordu. Ama zihnini boşaltıp sadece vızıltıyı düşünebilir, bunun anlamını düşünmezdi. Ah, tatlı boşluk; düşüncenin yokluğu. Bir kaya olarak doğmalıydı. Bir kaya gibi davranmayı düşündü; sağır numarası yapıp Peter'ın sözlerini su gibi üzerinden akıtmayı.

Ama Peter çok üzgün görünüyordu. Bu konuyu kesinlikle bırakmayacaktı.

Enerjisini toplayarak sordu: "Neden?"

"Çünkü onu *ben* öldürdüm." Peter'ın yüzü korkunç bir ifadeye büründü. "Yani, onun ölümü benim suçum. Senin değil. Bu yüzden onu geri getirmem mantıklı."

Yirmi İkinci Bölüm

Peter Murdoch kimseyi incitmek istememişti. Alice gibi değildi; acımasız bir kararlılığı yoktu. Peter kin tutmazdı ve rakiplerini tanımazdı, kısmen de olsa, çünkü kazanmaya o kadar alışmıştı ki. Peter Murdoch, gümüş kaşıkla doğmuş ve elinde tebeşirle büyümüştü. Onun için akademi bir oyun alanıydı, savaş alanı değil, ve o tüm oyunlarda çok iyiydi.

Ancak bu, onu kendi çapında tehlikeli birisi yapıyordu. Peter, hayatı boyunca her şeyin tam da istediği gibi yoluna gireceğini varsayarak yaşıyordu, çünkü çoğu durumda her şey her zaman öyle olmuştu. Bu da onu dikkatsiz yapıyordu. Sonuçları pek düşünmezdi, kendi araştırmaları dışında pek bir şey düşünmezdi. Ve ancak işler ters gittiğinde, işler çığırından çıktığında, kaprislerinin domino etkisi umduğundan ve amaçladığından çok daha öteye gittiğinde, ancak o zaman dikkatsiz olmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini keşfetti.

PETER BEŞ YAŞINDAYKEN DEHASINI ortaya koydu. Evde hasta yatıyordu ve umulduğu kadar çabuk iyileşmiyordu, bu yüzden ailesi Peter'ın geride kalmaması için ona bir matematik öğretmeni tutmayı gerekli gördü. Bu öğretmen, babasının danışmanlarından biriydi ve cep harçlığı ihtiyacı olmasaydı başka herhangi bir işi seve seve yapardı. Pedagojik olarak sorumsuz bir yaklaşım sergileyerek, Peter'a bir seferde bir cebir alıştırması verirken, kendisi de not vermesi gereken bir yığın problemle meşguldü.

Peter, problemleri mutlu bir şekilde çözdü. Ve sınıfta, boya kalemleriyle uğraşan çocuklarla dolu bir sınıfta olmadığı ve tüm dikkatini kendine dikkat çekmemek için harcamadığı için, bir sonraki dersi ve ondan sonraki dersi de kolayca geçiştirdi. Peter'ın gözünde, sadece karşısına çıkan problemleri mutlu bir şekilde çözüyordu. Öğretmeninin bir saat boyunca çenesinin gevşediğini fark etmedi.

"O şaşırtıcı," dedi yüksek lisans öğrencisi babasına. "O birinci sınıfa ait değil, onu oradan çıkarmalısın."

Peter'ın ebeveynleri —babası matematikçi, annesi biyolog— bu habere çok sevindiler; tüm akademik ebeveynlerin umduğu ve beklediği gibi

akıllı çocuklar ama yüksek sesle dahi çocuklar istediklerini itiraf etmeye cesaret edemiyorlardı. Ancak Peter aslında bir dahi gibi görünüyordu, bu yüzden onun her zaman öğretmenlerle çevrili olması ve ileri düzey çalışmalarla beyninin uyarılması için düzenlemeler yaptılar.

Bu iyi bir şeydi, çünkü aksi takdirde Peter'ın çocukluğu sıkıcı bir yalnızlık içinde geçecekti. Peter'ın diğer belirleyici özelliği ise sık sık hastalanmasıydı. İlk başta, klasik bir huysuz çocuk gibi görünüyordu, sürekli mide rahatsızlığı, gıda zehirlenmesi, ishal veya kabızlık ile uğraşıyordu. Büyükbabası ve büyükannesi, bunun geçeceğini, bazı çocukların havadaki her mikrobu yakalamayı sevdiğini söylediler. Ancak altı yaşına geldiğinde, Peter'ın hastalığının şiddetli ve kronik olduğu anlaşıldı. Peter'ın yaşamı boyunca, iltihaplı bağırsak hastalıkları üzerine yapılan tıbbi araştırmalar oldukça ilerleme kaydetti. Ancak çocukluğunun ilk yıllarında, doktorlar ailesine en fazla, kolonunun belirgin bir neden olmaksızın iltihaplandığını ve buğday unundan uzak durmasının en iyisi olacağını söyleyebiliyordu. Daha sonra bu liste süt ürünleri, fındık ve çiğ sebzeleri de içerecek şekilde genişledi; Peter, eliminasyon diyetleri için çok zaman harcadı. Bunların herhangi birinin yardımcı olup olmadığını söyleyemediler, sadece tamamen sıvı diyetlerin, yani kemik suyu ve elma suyunun, durumu en kötü olduğunda iyileştirici etkisi olduğu görülüyordu, ancak bunun nedeni bağırsaklarında temizlenecek hiçbir şey kalmamış olmasıydı.

Sonunda, birçok uzman ziyareti ve yanlış teşhislerden sonra, nedeni bilinmeyen ve tedavisi olmayan kronik bir iltihaplı bağırsak hastalığı olan Crohn hastalığı teşhisi kondu. Peter ve ailesi, onun durumunu "Canavar" olarak adlandırmaya başladı. Bu, hastalığı kişileştirmeye yardımcı oldu, aksi takdirde bu, onun benlik duygusunu bozan gizemli bir şeydi. Kendi bağışıklık sistemi, belirgin bir neden olmaksızın kendi hücrelerine saldırıyordu. Bunu kaprisli, yabancı bir varlık olarak düşünmek daha kolaydı. Bazen Canavar onu rahat bırakıyordu. Bazen iç organlarını acımasızca kemirirdi. Bazen birkaç hafta boyunca ortadan kaybolurdu, bu süre Peter'ın doğum günü partilerine, plaja ve hiç gitmediği yürüyüşlere gitme planları yapmasına yetecek kadar uzundu, ama sonra intikam almak için geri dönerdi. Canavar bilinmez ve öngörülemezdi. Canavar hakkında bildikleri tek sabit şey, onun asla yenilemeyeceği, sadece kısa süreliğine uzak tutulabileceği ve gizlenebileceğiydi.

Peter doktor ziyaretlerine alışmıştı. Crohn hastalığı, yetersiz beslenmenin bir sonucu olarak bir dizi yan etkiye sahipti. Gözleri her zaman kırmızı ve kabukluydu. Dişleri tamamen bozuktu. Arada sırada sırtında büyük kırmızı kızarıklıklar beliriyordu

ve bu kızarıklıklar ne kadar yulaf ezmesi banyosu yaparsa yapsın geçmiyordu. Kronik olarak zayıftı ve Crohn hastalığının alevlenmesinde ilk tedavi immünosupresanlar olduğu için, mevsimsel virüslerden de kronik olarak muzdaripti. Peter'ın öksürmediği, burnunu çekmediği veya kusmadığı bir an bile yoktu; hatta, nadiren de olsa sağlıklı göründüğü bir gün olsa bile, ailesi şiddetli bir alevlenmenin geleceğine kendilerini hazırlıyorlardı.

Peter tüm bunları neşeyle karşıladı. Komşularında ne kardeşi ne de arkadaşı vardı; karşılaştırma yapabileceği bir "normal çocukluk" yaşamamıştı. Kötü sağlık durumu, onun için sadece başa çıkması gereken bir şeydi. Bunun dışında, özel öğretmenleri vardı. Zihnini geliştirebildiği için spora ihtiyacı yoktu; hayal gücünde tüm soyut evrenler açığa çıkarken ve sırları keşfedilmeyi beklerken, açık havaya çıkmaya ihtiyacı yoktu.

Sayıları seviyordu çünkü sayılar olması gerektiği gibi davranıyordu, kurallar asla değişmiyordu. Altmış dördün karekökü her zaman sekizdi.

Çoğu zaman o kadar eğleniyordu ki, hasta bir çocuk olduğunu, odasına kapanmış, arkadaşları olmadığını neredeyse unutuyordu.

Yine de Peter'ın ailesi, onun kendi yaşıtlarıyla biraz zaman geçirmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu nedenle, Peter'ın sekizinci doğum gününde, Peter'ın kendini oldukça iyi hissettiği birkaç aylık bir dönemde, ailesi üçüncü sınıf arkadaşlarını doğum günü partisine davet etti. Peter o dönem sınıfta çok az zaman geçirdiği için neredeyse hiç kimsenin adını bilmiyordu, ancak davet edilen herkes evine gelerek hediyeler ve neşe getirdi.

"Bakın kim popüler olmuş," dedi annesi.

Peter, yatak odasından çıkarak kalabalığın ve gürültünün arasında kendini oldukça bunalmış hissetti. "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Sosyal ol," dedi babası. "Bu senin gelişimin için iyi." "Ama nasıl?"

"Sadece dene." Babası onu merdivenlere doğru itti. "Eğlen." Denedik ve çok eğlendi. Peter daha önce hiç bu kadar uzun süre diğer çocuklarla vakit geçirmemişti; saklambaç, kovalamaca veya eşeğe kuyruk takma oyunlarının keyfini hiç yaşamamıştı. Saklanacak yer bulmakta çok kötü olmasına ve grubun en yavaş üyesi olmasına rağmen, herkes onun küçük zaferlerini alkışladı; herkes onunla birlikte güldü onunla birlikte güldü, ona gülmedi.

O öğleden sonra üç saat boyunca Peter kendini komik, çekici ve sevilen hissetti. Herkes çok nazikti! Hatta Peter'ın bile mahallenin en güzel kızı olarak kabul edildiğini bildiği Jemma Davies'in dikkatini çekmeye devam ediyor gibiydi. Jemma'nın kocaman kahverengi gözleri ve parlak, pürüzsüz kestane rengi saçları vardı.

Pasta ve mumların zamanı geldiğinde, Jemma yanına oturdu, küçük elini onun elinin üzerine koydu ve çok ciddi ve yetişkin bir sesle, "Bizi davet ettiğin için *çok* mutluyum. Misafirler hastalar için iyidir." dedi.

"Hastalar," diye tekrarladı Peter.

"Sen çok hastasın, değil mi?" Jemma elini sıktı. "Annenin anneme söylediğini duydum. Bu yüzden hepimiz geldik. Seni daha iyi hissettireceğiz."

Ona gülümsedi. Peter de gülümsedi. Ama artık ağzında her şey kül gibi tadı vardı. Şarkılar ve mum üfleme, devasa hediye yığını ve ardından gelen bitmek bilmeyen parti oyunları boyunca gülümsemeyi taklit etti, ama gün mahvolmuştu ve kimsenin iyi niyetini şüpheyle karşılamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Gecenin sonunda, Jemma Davies'in yanağına bir öpücük kondurup, "İyiliğin için çok teşekkür ederim," dedi. Sonra kapıyı kapattı.

Bardaklar ve tabaklar temizlenip hediyeler kaldırıldıktan sonra, Peter anne babasına A-seviyesi sınavlarına kadar evde eğitim alıp alamayacağını sordu. Eyvah, diye endişelendiler; çocuklar ona kötü mü davranmıştı, zorbalık mı yapmıştı? Hiç de değil, diye cevapladı; çocuklar çok hoştu, sadece aşağı seviyedeki zihinlerle sosyalleşmekten pek bir şey kazanamayacağını düşünüyordu. Bu, gelişimi için iyi olamazdı.

O gece, kapalı kapılar ardında anne babasının tartışmasını dinledi. Babası, onun haklı olduğunu, onun ileri düzeyde *olduğunu*, onu engellemek için bir neden olmadığını söyledi. Ama annesi, onun soğuk bir insan olduğunu söyledi. *Aşağı zekalılar*, ne kelime ama, bunu nereden öğrendi? Onun, herkesten daha iyi olduğunu düşünerek büyümesine izin veremeyiz.

Bu iyiydi, diye düşündü Peter. Onu soğuk, kaba, antisosyal bulsunlar. Kronik bir hastalıkla büyümek, kötü ile daha kötü arasında seçim yapmak anlamına geliyordu ve Peter o gün, ne olursa olsun, bir daha asla acıma nesnesi olmayacağına karar verdi.

PETER A-seviyesi sınavlarına girdiğinde, doktorları nihayet diğerlerinden daha iyi sonuç veren bir ilaç tedavisi belirlemişlerdi.

merkaptopurin adı verilen bir ilaçtı ve DNA sentezini engelleyerek iltihaplı hücrelerin kolayca bölünmesini önlüyordu. Bunun talihsiz bir yan etkisi, bağışıklık sisteminin geri kalanını da baskılayıp Peter'ın kışın grip mevsiminde ellerini sürekli yıkamak ve kalabalık yerlerden uzak durmak zorunda kalmasıydı. Ancak bunun dışında, yaşıtları gibi aynı yiyecekleri yiyip aynı şeyleri yapabilirdi. Bu yüzden, on yedinci yaş gününden üç hafta sonra, iki bavuluyla birlikte, anne babasının tanışıp aşık olduğu üniversiteye gitti.

Peter, Oxford'da açıldı. Dersleri onu büyüledi; hocaları ona hayrandı. İlk kez şampanya denedi. İlk kez bisiklete bindi. İlk döneminin birinci haftasında, büyücülükteki temel paradokslar üzerine bir halka açık konferansa katıldı ve bu alana, onun kaprislerine, bilinmezliğine aşık oldu. Önceden matematik veya fizik okumayı planlamıştı. Ama büyü, sanki sadece ucunu gördükleri devasa bir buzdağı gibiydi ve keşfedilecek daha ne kadar çok şey olduğunu bilmek onu heyecanlandırıyordu. O yıllarda, insanlar her gün çığır açan keşifler yayınlıyorlardı. Carne Abbas'ta araştırmalara yeni başlamışlardı. Agora'da tebeşir yatakları bulmuşlardı. Antik dünyanın tarihini destekleyen büyünün temellerini yeni keşfediyorlardı ve o da bunun merkezindeydi. Bazen, hiç bir amaç gütmeden kolejlerin çevresinde uzun yürüyüşler yapardı, heyecandan uyuyamayacak kadar başı dönüyordu.

Bu dönemde, bazılarının çekici olarak nitelendirebileceği birine dönüştüğü de ona açıkça belli olmuştu. Çocukluğunun çoğunu kilosu açısından en alt yüzde dilimde geçirmiş olmasına rağmen, bu kadar uzun boylu olması bir mucizeydi. Ancak ergenlik çağı geldiğinde, sanki bir tanrı onu başından ve ayak bileklerinden tutup Silly Putty gibi germiş ve tanınmaz bir şekilde sarkık saçları ve sırık gibi uzuvları olan birine dönüştürmüş gibiydi. Bu karışımı bir takım elbise ve kravatla giydirdiğinde, Oxford'daki erkek ve kızlar onu oldukça sevdi. Vücut oranları onu kürek çekmede başarılı kıldı ve kürek çekmeye başladığında vücudunda bir sürü yeni ve güzel şey fark etti. Kolları güçlendi, göğsü dolgunlaştı ve saçlarını yarıya kadar dikleştirmek için saçlarına az miktarda jel sürmeyi öğrendi.

Tüm bunlar, Peter'ın Oxford yıllarında biraz aptallaştığını gösteriyor.

Remisyonu mükemmel değildi. Canavar hala birkaç ayda bir geliyordu ve bu da hastanede kalmak, damardan steroid almak ve yatak istirahati anlamına geliyordu. Ama Peter, kimseye ne olduğunu *söylemediği* sürece kimsenin umursamadığını öğrendi.

onların kendi varsayımlarıyla boşlukları doldurmalarına izin verdi. Hiçbir zaman kendini iyi hissetmediğini söylemedi; sadece hiçbir mazeret göstermeyi reddetti. Gittikçe daha fazla şeyin yanına kâr kalabileceğini fark etti. Dersleri kaçırabilirdi. Hatta haftalarca, ama aşırıya kaçmamaya çalışıyordu. Yataklara düşmedikçe evde kalmamaya çalışıyordu. Kimse şikayet etmedi; aksine, arkadaşları ve öğretmenleri bunu hiç sorun etmediler. "Oh, dediler; bu tam Murdoch'a göre. Ne isterse onu yapıyor, ne çılgın çocuk. Böylece Oxford'da geçirdiği üç yıl boyunca, bu ünü kazandı: devamsız, dengesiz bir dahi.

Belki de bu şöhrete kendini kaptırmıştı. Belki de bazen yapmacık davranıyordu; problemlerin çözümlerini, sanki saatlerce üzerinde çalışmamış gibi hayalperest, kayıtsız bir sesle anlatır ya da aslında bütün gece uyanık kalmış olmasına rağmen okumayı yapmamış gibi davranırdı. Sınıftan tuvalete gitmek için çıkması gerektiğinde, sigara içmeye gittiğini söylerdi. Hastanede bir haftadan fazla kaldığında, Barselona'ya veya Göttingen'e kaçtığını söylerdi — bu bazen doğruydu, çünkü ailesi konferanslara katılmayı severdi ve o da onlara eşlik etmeyi severdi — ya da sadece evde kalıp uyurdu, çünkü canı öyle istiyordu, çünkü Peter Murdoch derslere katılmadan da sınıfını geçebilirdi.

Bunun ne kadar iyi işlediğine şaşırıyordu. Kimse onun yokluğuna kızmıyordu; aksine, derse geldiğinde çok daha heyecanlanıyorlardı. Murdoch nadir bulunan biriydi; onun ortaya çıkması bir lütuftu. Algının belirleyici olduğu bir dünyada, Peter şimdi en ikna edici görünüşü oluşturmayı öğreniyordu. Dahiler her türlü tuhaflıklarını affedilebilirdi. Peter, zihinlerinden etkilendikleri sürece, hasta bir bedeni affedeceklerine karar verdi. Ve ah, ne kadar zeki bir zihin olacaktı.

GELECEĞİNİ TARTIŞMA ZAMANI GELDİĞİNDE, Peter analitik büyü alanında doktora yapmaya karar vermişti. Matematik ve fizik onu eğlendiriyordu, ama onu cezbeden şey, kaygan ve bilinmeyen bir alandı; büyüde gerçekle boğuşmak, avucunda güneş ışığını tutmaya çalışmak gibi bir şeydi. Eğer ailesi bu konuda çekinceleri olmasaydı, Cambridge en bariz seçim olurdu. Aoife ve Howard Murdoch, kendi görüşlerine göre dünyadaki en büyük kurum olan Oxford'da doktora yapmışlardı. Ayrıca İngiliz akademi çevreleriyle de derin bağları vardı, bu yüzden elbette söylentileri duymuşlardı.

"O adam bir canavar," dedi annesi. "Her neyse, daha rahat bir yerde daha mutlu olmaz mısın? Neden Oxford'da kalmıyorsun?"

"Ya da Yeni Dünya," dedi babası, kimse gülmese de hala oraya Yeni Dünya diye hitap etmekte ısrarcıydı. "Orada bu aralar oldukça yenilikçi şeyler yapıyorlar, harika zaman geçireceksin. Neden en güzel yıllarını *Cambridge'de* boşa harcayasın ki?"

İkisi de yüksek sesle söylemedikleri şey şuydu: *Buna dayanabileceğinden emin misin?*

Ancak Peter, çocukluğundan beri birbiriyle ilişkili iki ilkeye göre hareket ediyordu. Birincisi, sadece mümkün olan en zor şeyi yapmakla ilgileniyordu. Bu konuda

Bu bakımdan Nietzscheciydi. Oxford'daki pek çok gencin benimsediği tuhaf ve antisosyal Übermensch tarzında değil. Daha geniş anlamda Nietzscheciydi, yani hayatın ancak sürekli kendi sınırlarını zorlayarak bir anlamı olduğunu düşünüyordu. Sadece Cambridge'deki öğretim üyelerinin sınırlarına ulaşmasına yardımcı olabileceğine inanıyordu. Ve en iyi işini yapmaktan başka hiçbir şeyle zamanını boşa harcamayacaktı.

İkincisi, sağlık durumundan dolayı istisna yapılmasından nefret ediyordu. Peter tüm hayatını hasta Murdoch çocuğu olarak geçirmişti. Çocukluğundan beri, genellikle iyi niyetli ve anlayışlı öğretmenler tarafından, bu oyuna katılmasa, bu geziye gelmese, sınavlara giremese, son turu koşmak istemese de sorun olmadığı söylenmişti. Peter, diğer insanların kendisine acımalarından bıkmıştı. Diğerleriyle aynı seviyede kalmak, Crohn hastalığı olmayanların yapabildiklerini yapmakla ilgilenmiyordu. Crohn hastalığı olmayanların *yapamadıklarını* yapmak istiyordu. Bu yüzden, laboratuvar asistanlarının istifa ettiği, yüksek lisans öğrencilerinin düzenli olarak Grimes'in ofisinden gözyaşları içinde çıktığı gibi korkunç hikayeleri duyduğunda, Peter bunu bir meydan okuma olarak gördü.

Belki de Oxford'da geçirdiği zamanlar, kendi cazibesine aşırı güvenmesine neden olmuştu. Belki de arkadaşları ve hocaları ona biraz fazla yağ çekmişti; belki de egosu, kendisi için iyi olmaktan biraz daha fazla büyümüştü. Ama Peter, kendisinin çok özel biri olduğuna inandığını ve Jacob Grimes'ı etkileyebilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşünerek yanıldığını düşünmüyordu.

CAMBRIDGE! PETER BURAYI HEMEN SEVDİ; Arnavut kaldırımlı sokaklar, kıvrımlı nehir, yeşil ve huzurlu kıyılar. Lisans öğrencisiyken kulüplere gitmeyi bırakmıştı — Wetherspoons'ta geçirdiği birkaç zorlu dönem yeter de artardı — ve şimdi Cambridge'in sessizliğini takdir ediyordu. Oxford'da her zaman çok fazla şey oluyordu. Bataklıkların ortasındaki Cambridge, odaklanıp işleri halledebileceğiniz türden bir yer gibi görünüyordu. 'da balık tutan çocuklar, Westminster'da , , , siyaset, felsefe, ve

ekonomi okuyorlardı; burada, Cambridge'de ise bilim adamları hayallerini gerçekleştirmek için geliyorlardı. Analitik Büyü Bölümü de ona vaat edilen her şeyi sunuyordu: parlak öğretim üyeleri, parlak sınıf arkadaşları ve tebeşir için sınırsız bir bütçe. Profesör Grimes, Peter'ın umduğu gibi titiz ve heybetli biriydi; onun rehberliğinde Peter, zihninin bileme taşı üzerinde keskinleştirilen bir bıçak gibi keskinleştiğini hissediyordu.

Ve Alice vardı.

Alice Law. O ilk yıl, gece yarısından çok sonra, onun kahkahasının hatırasıyla başı dönerek kaç gece bisikletle eve döndü? Peter, onun gibi birini hiç tanımamıştı — huysuz, inatçı, gülünç Alice. O, bir mazlumun azmi, bir sanatçının yaratıcılığına sahipti ve en önemlisi, Oxford'da birlikte eğitim gördüğü herkesten çok *farklı* düşünüyordu. Belki de bu, Amerikan etkisinden kaynaklanıyordu (Peter Amerika'ya hiç gitmemişti, ama babası ona Amerika'nın ikonoklastların ülkesi olduğuna inandırmıştı), ya da belki de Alice'in sıra dışı duyarlılığından kaynaklanıyordu, ama zihninde bir şey vardı — en iyi şekilde onu rizomatik olarak tanımlayabilirdi. Düzgün bir şekilde düşünmüyordu; her zaman zikzaklar çizerek dışarıya doğru gidiyordu. Her zaman birbiriyle ilgisiz disiplinlerin birbirleriyle nasıl iletişim kuracağını merak ediyordu ya da kimsenin duymadığı arşivlerden rastgele şeyler çıkarıyordu. Hafızanın olmadığı bir dünya hayal edebiliyor musun? diye sorardı. Goldfish'in hafızasına sahip olsak anlamlı ilişkiler kurabilir miyiz? Evcil hayvanın bir gün öleceğini biliyor mu? Işınlanma ölümle eşdeğer mi? Şimdi, ışınlanmanın ölüm olduğunu düşündüğünü varsayalım. Uyandığında, eşin bir yatak kenarından diğerine ışınlandığını söylese, onun yasını tutar mıydın? Daha önce, düşünceleri onun kolayca takip edemeyeceği yerlere doğru sarmal şeklinde yayılan bir düşünürle hiç tanışmamıştı. Onun yüksek sesle düşünmesini izlemeyi, parçalı düşüncelerinin tam bir argümana dönüşmesini dinlemeyi, onun göremediği bir noktaya gözlerini dikmesini izlemeyi çok seviyordu.

Sadece zeki olması da değildi. Etrafındaki herkes zekiydi; burada zeka sıkıcıydı. Alice bir *meydan* okumaydı. Alice onu tetikte tutuyordu. Ona dikkat et, dedi Profesör Grimes, fakülte kulübünde çay içerken. Ya erken sönecek ya da Nobel kazanacak.

Evet, Peter Alice'i çok izledi. Geceleri, kara tahta önünde parmak uçlarında uzanan kuş gibi bir siluet hayal etti. Başını eğmiş, düşünürken.

Her şey çok romantikti. Kısa bir süre için Peter Murdoch, hayal ettiği her şeye sahipti: ona ilham veren bir danışman, onu zorlayan ve heyecanlandıran en iyi arkadaş

ona meydan okuyan ve heyecanlandıran bir en iyi arkadaş ve şaşırtıcı derecede işbirlikçi bir vücut. Birkaç haftada bir, gastroenteroloğuna muayene olmak için bisikletle hastaneye gidiyordu, ancak içten içe bunun gereksiz olduğunu düşünmeye başlamıştı. Şu anda, hiç olmadığı kadar uzun bir süre alevlenme yaşamamıştı. Bazen, inanılmaz bir şekilde, Canavarı hatırlamak için aktif bir çaba sarf etmesi gerekiyordu.

On yıllarca remisyonun devam edebileceğini söylüyorlardı. Crohn hastalığı broşürleri, bir gün ağrısız, kramp hissetmeden uyandıkları ve yıllarca bir daha hiç hissetmedikleri insanların tanıklıklarıyla doluydu. Remisyona neyin neden olduğu bilinmiyordu; remisyona girme bir mucizeydi; bazen vücut kendi kendine saldırmayı bırakmaya karar veriyordu. Peter çocukluğu boyunca kendine cesaret edememişti. Ama zaman geçtikçe, bunun son olduğunu, Canavarı sonsuza kadar geride bıraktığını ve artık özgürce koşabileceğini ummak daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

DÖNÜŞÜ İLK YILININ ORTASINDA GERÇEKLEŞTİ.

Crohn hastalığı insana bunu yapabilirdi. Hatırlaması gerekirdi. Canavar asla yenilgiye uğratılmamıştı, sadece saklanmaya zorlanmıştı. Bir gece, köprünün karşısındaki Hint restoranında baharatlı köriler yiyip gül ve kakule lassi içiyordu. Ertesi sabah midesinde belirgin kramplar vardı; henüz hafifti, ama gelecek olanın habercisiydi.

Durum çok hızlı bir şekilde kötüleşti. Bu, Peter'ın on iki yaşından beri yaşadığı en kötü ataktı. Uzun süredir her şey yolunda gittiği için, bunun ne kadar korkunç olabileceğini unutmuştu — sürekli ishal ve dehidrasyon, kramplar ve hemoroidler, ağzına bir şey koymaktan korkması, çünkü her şeyi tekrar kusacağından korkması. Bir ay içinde dört kez hastaneye gitti; ilk ikisinde serum takıldı, üçüncü ve dördüncü seferinde ise damardan steroid tedavisi gördü. Mercaptopurine karşı direnç geliştirmiş gibi görünüyordu ve bu, tedavi planının artık çeşitli şeyleri denemek ve hangisinin işe yaradığını görmekten ibaret olduğu anlamına geliyordu. Kilosu düştü. Cildi yarı saydam bir solgunluğa büründü; aynaya baktığında, mavi ve ince damarlarının altında yüzdüğünü görebiliyordu.

Kimseye bir şey söylemedi. Onun gibi bir ün kazandığınızda, dünya size belli bir mahremiyet sağlar. Herkesin Peter Murdoch hakkında kendi teorileri vardı ve o laboratuvar günlerini kaçırıp yatakta kıvrılmaya başladığında, not verme ödevlerini teslim etmediğinde, bu teoriler daha da güçlendi. *Murdoch umursamıyor. Murdoch umurunda değil.*

İyi niyeti tükeniyordu. Dengesiz olmak bir şeydi, sorumsuz olmak başka bir şeydi. *Tanrım, Peter*, Belinda bir keresinde, Peter onun bölümlerini kapatmak için bir kez daha ona yüklendiğinde, *"Bütün dünya senin etrafında dönmüyor ki" diye çıkıştı*.

Ama savunmasız olmaktan her şey daha iyiydi. Peter'ın hayalinde, biri bunu öğrendiği an, Büyük Peter'ın itibarı yok olacak, yerine Hasta Peter geçecekti. Sakat Peter. Bu yüzden, yolda bayılma korkusuyla eve bisikletle gidemeyecek hale geldiğinde bile, kimsenin bunu öğrenmesini düşünmeye dayanamıyordu. En azından Alice'in.

Onu inciteceğini biliyordu. Onun yaralı bakışlarını gördü. İşleri bu şekilde bırakmış olmaktan dolayı kendini çok kötü hissediyordu. Daha önce hiç kimseye bir açıklama borçlu olduğunu hissetmemişti, çünkü daha önce hiç kimseyle, ani ortadan kayboluşunun hayatlarını etkileyebilecek kadar yakınlaşmamıştı. Daha önce Peter, sadece arka plana kaymış, yörüngeden çıkmıştı. Arkadaşlıklarını gelip geçici olarak sürdürmüş, her zaman değerli bir tanıdık olmuş, ama asla sabit bir kişi olmamıştı. Burada Alice sabit bir kişi haline gelmişti. Ondan vazgeçemezdi.

Yine de, küçük Jemma Davies'in hatırası zihnine kazınmıştı, tıpkı dostluk ile sadakati birbirinden ayıramadığı o korkunç an gibi. Daha sonra özür dileyip, bahaneler uydurup, onu geri kazanabileceğini düşündü. Ama tekrar arkadaş olabilmeleri için Alice'in bunu asla bilmemesi gerekiyordu.

Yalan söyleyemeyeceği tek kişi Profesör Grimes'dı. İşler kırılma noktasına gelmişti; çok fazla ödevde geride kalmıştı, çok fazla toplantıyı kaçırmıştı. Artık sadece itibarıyla idare etmek imkansızdı. Bu noktada, fonunu kaybetme riski vardı.

Peter, elinde tıbbi kayıtlarla danışmanının ofisine gidip merhamet dilemeye karar verdi.

"Ama gayet iyi görünüyorsun," dedi Profesör Grimes, ki pek dikkatli bakmamış olmalıydı, çünkü Peter bu noktada on kilo kaybetmişti ve aynada tüm kaburgalarını sayabilirdi.

"Bu, ah, çok belirgin bir şey değil." "Ve hayatınız boyunca bu durumdaydınız."

"Altı yaşındayken teşhis edildi."

"Ama şimdi daha da kötüleşti."

"Öyle görünüyor," dedi Peter. "Açıkçası çok hayal kırıklığına uğradım."

Profesör Grimes kaşlarını çattı. "Peki, bu ne kadar sürecek?"

"Kimse bilmiyor. Gelip gidiyor, belirli bir düzeni yok." "Yani bir yıldan fazla bir süre boyunca iş göremez hale gelebilirsiniz."

Peter yüzünü buruşturdu. "Umarım öyle olmaz, efendim."

"Bunun için alabileceğiniz bir ilaç yok mu?"

"Vardı," dedi Peter. "Artık işe yaramıyor. Daha iyi sonuç verebilecek yeni ilaçlar var, ama bunların etkisi zaman alacak ve onları denemeden önce semptomları kontrol altına almamız gerekiyor. Bu da haftalar sürecek. Bu arada, ne kadar bir şey yapabileceğimden emin değilim."

Profesör Grimes hiç ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Anlıyorum."

Peter, buna kendisinin bile inanacağından emin değildi. Bu, sınırına ulaşmış, güvenilmez, sahtekar bir doktora öğrencisinin uydurması muhtemel bir yalan gibi görünüyordu. Belki de bir uzvunu kaybetmiş ya da vücudunda kesik kesik bir yara izi olsaydı daha iyi olurdu. En azından kaybının ve yetersizliğinin sınırları net olurdu. Oysa Crohn hastalığı, tamamen ve uygun bir şekilde uydurulmuş bir şey gibi görünüyordu. Bir *canavar günün her saati beni kemiriyor, ama sen onu göremiyorsun. Kendimi çok zayıf ve dağınık hissediyorum, zihnim çalışmıyor — ama işte buradayım, seninle konuşuyorum, açıkça uyanık durumdayım. Karnım ağrıyor — ne komik.*

"Peki." Profesör Grimes ne söyleyeceğinden emin değil gibiydi. Onun teselli etmeye çalışmasını izlemek, bir ördeğin takım elbise giymesini izlemek gibiydi. Aristoteles en iyi şekilde ifade etmişti; bazı varlıklar belirli işlevler için yaratılmamıştı. "Peki... elinden gelenin en iyisini yapmaya çalış, olur mu?"

"Öyle yapacağım, efendim," dedi Peter. Sanki bu çok kolaymış gibi; sanki tüm bunları zihninin gücüyle ortadan kaldırabilecekmiş gibi. "Bir daha bu konuyu açmayacağım."

Kapının yarısına kadar gitmişti ki Profesör Grimes onu çağırdı: "Murdoch, bir tavsiye."

Durdu. "Evet?"

"Kendine bu kadar acımaya çalışma."

"Ben... şey, deniyorum, Profesör."

"Demek istediğim, engelli olan büyük zihinler var. Edison, mesela. Kozmolojideki şu adam." Peter, Profesör Grimes'ın kendisiyle alay mı ettiğini, yoksa bu gerçekten içten ve korkunç bir teselli girişimi mi olduğunu anlayamadı. Profesör Grimes devam etti: "Belli bir bakış açısına göre, normal insan arzularından ve dikkat dağıtan şeylerden kurtulmak büyük bir özgürlüktür. Bir zamanlar harika bir matematikçi tanıyordum, Irene Fulmencio. Olağanüstü bir kadındı. Venezuela'da tanıştık, o hiç memleketinden ayrılmamıştı. sakat kalmıştı. çocukluğunda bir hastalık geçirmişti ve günlerini yatakta

düşüncelere dalmıştı. O, fikirlerin dünyasında yaşıyordu. Başka hiçbir şey düşünmüyordu. Başka hiçbir şey düşünemiyordu. Zihni saf soyutlamaya yükselmişti; bedeni ikinci planda kalmıştı. Bu, gerçekten büyük bir özgürlükçeydi.

Peter, kendi hastalığının, bedeninin ne kadar somut olduğunu asla unutmasına izin vermediğini açıklamak için çok şaşkındı.

“Her neyse, gerçekten yataktan kalkamıyorsan, dikteyi yazması için bir üniversite öğrencisi tut.” Profesör Grimes masasına döndü. “Tanrı biliyor ki, yeterince maaş alıyorsun.”

İŞLER KÖTÜLEŞMEDEN ÖNCE BİRAZ İYİLEŞTİ, bu tür şeyler genellikle böyle olur. Birkaç hafta boyunca steroidler işe yarıyor gibi göründü ve iltihap azaldı. Bu süre zarfında Peter, kaybettiği zamanı telafi etmek için deli gibi çalıştı. Son not verme görevini tamamladı. Belinda'ya teşekkür etmek için bir buket çiçek verdi ve bunun karşılığında bir dizi yanak öpücüğü aldı. Sınavlarını başarıyla geçti.

Ve sonra, her zaman aşırı başarılı biri olduğu ve en iyi araştırma fikirlerinin her zaman bu tür çılgın dönemlerde ortaya çıktığı için, kategorizasyon alanını sonsuza dek değiştirecek bir algoritma geliştirdi.

Bu, sıradan bir gözlemciye sıkıcı gelmiş olabilir ve aslında, büyücülükle uğraşan çoğu insan için de sıkıcıydı. Ancak kategorizasyon, herhangi bir mantıkçı için son derece önemliydi. Dünyayı nasıl sıralayıp tanımlayacağımız sorusu, neredeyse diğer tüm alanları etkiliyordu. Peter'ın yeniliği, Russell Paradoksu'nun ince bir varyasyonundaydı; bu paradoksta, kümeler kendilerini tanımladıkları kümelerin üyesi değildi, yani şeyler hem normal hem de anormal ya da ne normal ne de anormal olabilirdi. Bu, şeylerin doğasını nasıl askıya alabileceğiniz konusunda bir dizi sonuç doğurdu, ancak bu arada Peter, insanları geçici olarak uzay ve zamanın dışında nasıl konumlandırabileceğinizle ilgileniyordu. Başlangıç seviyesinde bir konu.

"Fena değil," dedi Profesör Grimes, bu Peter'ın ondan duyduğu en büyük övgüydü. "Pentagram çizimlerini bitir, gelecek hafta test etmek için geri geleceğiz."

"Evet, efendim." Peter eve gitti, akılsızca bir hamburger yedi ve sonraki on iki saati tuvalette geçirdi.

O hafta boyunca sık sık hayal kırıklığından ağladı. Bu makaleyi bitirmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sorunun şeklini biliyordu, düşüncelerinin izlemesi gereken yolu biliyordu, ama zihnini

zihnini oraya götüremiyordu. Bunun yerine, bir saat içinde kaç kez tuvalete gittiğini, o gün aldığı kalori miktarını, iki kutu Saltine krakerinin onu hastaneden uzak tutmaya yetecek olup olmadığını düşünmek zorunda kaldı. İçinde hapsolduğu bu et yığınına nefret ediyordu; tek istediği oturup düşünmekken, dikkatini ve enerjisini tüketen her doku ve organa nefret ediyordu. Vücudundan çok az şey istiyordu, ama vücudu ona bunu bile vermiyordu.

O anda korkunç bir dürtü onu ele geçirdi.

Yardım almayacağına karar verdi. Bu sefer değil. Doktor yok, hastane yok, ilaç yok, çeşitli tedavilere nasıl tepki vereceğini görmek için beklemek ve izlemek yok. Steroid yok, yan etki yok. Tüm bu döngüden bıkmıştı. Hayır, annesinin gelip yatağının başında endişeyle oturmasını, her hareketini izlemesini, her inlemesinde irkilmemesini, sanki iradesinin gücüyle onu iyileştirebilecekmiş gibi ona dikkatle bakmasını istemiyordu. Bu çılgınca ve muhtemelen intihara sürükleyecek bir karar idi, ama bir kez kararını verdikten sonra fikrini değiştirmedi. Bu, ona kalan tek özgürlük gibi görünüyordu. Evren adaletsizdi, o da evrene tuzak kuracaktı. *Elinden gelenin en iyisini yap,* dedi ona. *Beni toprağa göm.*

Olanlar, herhangi bir doktorun beklediği gibi, Peter'ın hızla kötüleşmesiydi.

O son geceyi asla unutamadı. Banyo zemininde yatarken, acıdan acınacak bir şekilde ağlıyordu, midesinde birkaç dakikada bir sanki daha da küçük düğümler atılıyormuş gibi spazmlar oluyordu. Yüzüne değen banyo paspasının yakıcılığını, ıslak ayakların küflü kokusunu hep hatırlayacaktı. *Bu odalardan pek çok öğrenci geçti*, diye düşündü, *ve ben burada ölen ilk kişi olabilirim*. Yıllardır yapmadığı bir şeyi, dua etmeyi her zaman hatırlayacaktı; safra lekeleriyle kaplı banyo fayanslarının üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, ayinden yarı hatırladığı sözleri mırıldanıyordu*: "Bana merhamet et, ey Tanrım" "Christe, eleison"*

Tanrım, ölmeme izin verme, ölmek istemiyorum Tanrım...

Ölmedi. Ertesi sabah temizlikçi odaya girdi ve kapıyı çaldığında cevap alamayınca odanın boş olduğunu düşünerek içeri girdi. Peter yerde baygın yatıyordu. Acil servis arandı, ambulans çağırıldı. Peter hastanede uyandı, damar yoluyla serum ve steroid veriliyordu. Annesi o öğleden sonra Londra'dan gelmişti. Bir doktor gelip Peter'ın kolonunun bir kısmının alınması gerektiğini açıkladı. İltihaplanma o kadar şiddetli hale gelmişti ki iyileşme umudu kalmamıştı; kolonunda daralma vardı

ve semptomlarını hafifletebilecek tek şey kolonoskopi idi. Kolonunun hastalıklı yarısını çıkaracak ve hastalıklı olmayan uçları birbirine yeniden bağlayacaklardı. Bu, Peter'ın şanslı olması durumunda geçerliydi. Değilse, tüm kolonunun alınması gerekecek ve hayatının geri kalanını stoma torbasıyla geçirecekti. Her şey yolunda gitse bile, Peter yine de tüm kolonunun alınmasına ihtiyaç duyabilirdi — sonuçta kolektomi sadece geçici bir çözümdü; hastalığın kökünü tedavi etmiyordu.

Olumlu tarafı, Peter'ın bunu önlemek için yapabileceği çok az şey vardı. Crohn hastalığı er ya da geç bu aşamaya gelirdi; ilaçlar etkisini yitirmiş ve iltihaplı doku kullanılamaz hale gelmişti. Hastaneye daha erken gidebilirdi, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, sadece ameliyatını hızlandırırdı. Bu yüzden, annesinin somurtkan suçlamalarına rağmen, Peter bu gelişmeden kendi inatçılığını sorumlu tutamazdı. Sadece kusurlu biyolojisini sorumlu tutabilirdi.

"Yine de," dedi gastroenterolog. "Bir dahaki sefere sepsis riskiyle karşı karşıya kalmadan önce gelmenizi öneririz."

Peter daha fazla dinlemek istemiyordu. Gözleri donuk bir şekilde muayeneyi dinledi. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, dedi doktorlarına; işiniz bittiğinde beni uyandırın.

ALTı HAFTA SONRA PETER titrek adımlarla bölüme geri döndü. Bazı tepkilere hazırlıklıydı. Sonuçta kimseye ameliyat olacağını söylememişti; sadece ortadan kaybolmuş ve geri döndüğünde karışıklığı düzeltebileceğini düşünmüştü. Bu, daha önce her zaman işe yaramıştı. Ama insanlar her zaman kaçınılmaz olarak üzülür, kızardı; her zaman durumu yumuşatması gerekirdi.

Bunun yerine, herkesin konuşmak istediği tek şey, Profesör Grimes'ın yakında *Arcana'da* yayınlayacağı makaleydi. Peter duymuş muydu? Görünüşe göre bu makale çığır açıcıydı ve kategoriler hakkındaki düşünce biçimimizde devrim yaratacaktı. Russell Paradoksu ile ilgiliydi; bu, Peter'ın tezinin konusu değil miydi? Geçen hafta, devam eden çalışmaların sunumunda taslakları dağıtmışlardı; işte, bir kopyasını alabilirdi.

Peter bunu bilmeliydi, ama yine de yazarın adını görmek yüzüne bir tokat yemiş gibi hissettirdi:

RUSSELL'IN PARADOKSUNUN NEM UYGULAMALARI
Yazar: Jacob Grimes
Gizemli Büyü Bölümü Cambridge
Üniversitesi

Peter hayatında hiç kimsenin kendisini dinlememesini yaşamamıştı, bu yüzden o öğleden sonra Profesör Grimes'ın ofisine daldı ve bunu düzeltebileceğinden emin bir şekilde.

"Bu benim araştırmam." Taslak metni aralarındaki masaya sertçe vurdu. "Bunlar benim fikirlerim."

"Ve ne kadar da iyi fikirler." Profesör Grimes sandalyesine yaslandı. "Hoş geldiniz, Bay Murdoch. Nerede olduğunuzu açıklamak ister misiniz?"

Peter yazının altında yazan ismi gösterdi. "Neden ortak yazar
değilim?" "Belki de hiçbirini siz yazmadığınız içindir."
"Bu hırsızlık."
"Öyle mi?"
"Sizi şikayet
edebilirim." "Öyle
mi?"
"Bunun prosedürleri var," diye kekeledi Peter. "Yönetim kuruluna
gidebilirim..."

"Ve tam olarak *ne* diyeceksin? Bu makaleyi senin yazdığını mı? Yazmadın. Senin fikirlerini çaldığımı mı? Çalmadım." Profesör Grimes'ın sesi yükseldi; tüm oda küçülmüş gibi görünüyordu. "Benim bakış açımdan, Bay Murdoch, istifa edene kadar mutlu bir işbirlikçisiydin. Ocak ayından beri laboratuvara giriş yapmadınız. Birçok kez aradım ve yazdım, ama cevap alamadım. Hiçbir açıklama yapmadınız ve özür dilemediniz. Bir aydan fazla ortadan kayboldunuz ve benim bulgularımızla hiçbir şey yapmamamı mı beklediniz?"

Hastaydım, Peter demek istedi, *hastane yatağında yatıyordum, vücudumdaki hastalıklı doku kesilip çıkarıldı*. Ama tüm hayatı boyunca inkar ettiği şeyler — beklenen şüphecilik; her şeye rağmen, özel muamele görmek için kendi acısını abarttığına dair inancı— sözlerini boğdu ve dili boğazında takıldı.

"Dinle, Murdoch. Yetenek için birçok mazeret uydururum. Büyük beyinler kendi tempolarında çalışır. Bunu biliyorum. Ama sen tembelleşiyorsun. Ve tembellik*, Arcana'da* yayınlanmanı sağlamaz. Seni kovdurur."

Peter ne tür bir savunma yapabilirdi? Suçlu, her açıdan suçluydu — yeterince gayretli olmamıştı; teslim tarihlerine uymamıştı; üstesinden gelememişti. Zayıf bir vücut, zayıf bir zihinle aynı şeydi; ikisi de sana zarar verebilirdi ve ikisi de seni deha olmaktan diskalifiye ederdi.

Başı eğik bir şekilde ofisten çıktı. Dışarıdaki laboratuvar sessizdi; herkes ona bakıyordu. Alice gözlerine baktı; sanki konuşacakmış gibi öne çıktı.

konuşmak istermiş gibi. Ama Peter'ın görüş alanı kapının etrafında bir iğne ucu kadar daralmıştı ve sanki Alice orada değilmiş gibi yanından geçip gitti.

PETER, SONRA YAPTIĞI ŞEYİ SADECE ÇOCUKÇA GURURUNA BAĞLAYABİLİRDİ.

Yaraya tuz basmak için, Profesör Grimes Peter'dan kanıtları son taslaklara eklemesini istemişti. Her yayının bir kısmında, insan denek üzerinde etkinleştirilmeden önce her pentagram bileşeninin birçok kez tekrarlandığına dair belgeler ve ardından tüm insan temelli yinelemelerin birçok kez tekrarlandığına dair belgeler yer almalıydı. Bu, Peter'ın kendi çaldığı araştırmasını kırmızı kalemle gözden geçirmesi ve gözden kaçırmış olabileceği tüm hataları rapor etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Elbette Peter kabul etti; kimse Profesör Grimes'ın doğrudan talebini reddedip fonunu koruyamazdı. Ancak bu, iyi bir iş çıkarması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Tanrıya yemin etti ki, kimseye zarar vermek istememişti. O ana kadar aklından geçen en kötü düşünce, profesörü utandırmanın hoş olabileceğiydi. Grimes'ın kendi çalışmalarını iki kez kontrol etmediğini biliyordu; Grimes'ın uzun zamandır detaylara dikkatsiz davrandığı, onun için araştırma yapan bir yardımcı ordusu olmasaydı hiçbir makaleyi bitiremeyeceği açık bir sırdı. Peter'ın hayalinde, tüm bunlar belki de Kraliyet Büyü Akademisi'nin yaz konferansında büyük bir utançla sonuçlanacaktı; Profesör Grimes, bir lisans öğrencisinin bile fark edeceği hatalar yaptığı için sahneden yuhalanıp gülünç duruma düşecekti.

Ve aslında, Peter'ın en büyük motivasyonu, Profesör Grimes'ın hak ettiğinden daha fazla zamanı bu makaleye harcamamakti. Eğer hiçbir övgü almayacaksan, neden uğraşasın ki?

Bu yüzden, tek bir gecede tüm yığını gözden geçirdi, yatakta oturarak, kenarlara yarım yamalak düzeltmeler yazdı. Her pentagramik yinelemeyi yeniden izlemekle uğraşmadı; bu çok zaman alıyordu ve Latince ve Yunanca'dan çok sayıda geri çeviri gerektiriyordu. Algoritmaları kısaca gözden geçirdi — başka bir yüksek lisans öğrencisi hepsini bir araya getirmişti, her şeyin yolunda olduğundan emindi — ve en üste şunu yazdı: *İyi görünüyor. Küçük düzeltmeler, aşağıya bakın. Devam edilebilir.*

Sonra bölümüne geri döndü, taslağı Profesör Grimes'ın tepsisine bıraktı ve hiç düşünmeden oradan ayrıldı.

Ertesi sabah bölüme varır varmaz, durumu anladı. Polis arabaları ve itfaiye araçları ön girişin etrafına park etmişti.

kapıları ve pencereleri kaplamıştı; bir polis memuru ön kapıda durmuş, içeri girmeye çalışanları uzaklaştırıyordu. Peter kalabalığın arasında durmuş, üniformalı kişilerin içeriden çıkmasını izlerken kalbi çarpıyordu. İki sağlık teknisyeni boş bir sedyeyle dışarı çıktı.

"Bunun bir anlamı yok," diye bir acil tıp teknisyeninin söylediğini duydu. "Bir kova lazım."

O sırada tüm bölüm dışarıda toplanmıştı. Fısıltıları çılgınca artıyordu; sesler yükseliyor, kimlerin orada olup kimlerin olmadığı sayılırken teoriler uçuşuyordu. Bir grup lisans öğrencisi o kadar üzgündü ki ağlamaya başlamıştı. "Burada sorumlu kim?" Helen Murray bağırmaya devam ediyordu. "Neler oluyor? Biri bize ne olduğunu söyleyemez mi?"

Peter kalabalığın arasından geçerek eve gitti ve lavaboya kusmaya başladı.

O gece aklına birkaç çözüm geldi.

İntihar etmeyi düşündü. Kafasında tüm senaryoları gözden geçirdi. Asılmak, fırın, siyanürlü elmalar... En az çaba gerektiren hangisiydi? Muhtemelen fırın, ama lisansüstü öğrencilerin kaldığı kulübede sadece ortak bir fırın vardı ve fırın zemine çok yakındı, kafasını rahatça içine sokması imkansızdı. Evet, bu onun mazereti olacaktı. *Kendimi rahatça öldürmek için çok uzunum.* Ayrıca teslim olmayı, yaptıklarını itiraf etmeyi ve Kraliyet Büyü Akademisi'nin onu istedikleri gibi cezalandırmasına izin vermeyi de düşündü - bu, kendini öldürmekle aynı şeydi, çünkü büyü yapamazsa, ölmüş olmaktan farksızdı. Ama ölmek çok tatsız görünüyordu ve her halükarda ailesine böyle bir acıyı yaşatamazdı.

Her neyse, işleri düzeltmenin en bariz ve en zor yolu, Profesör Grimes'ın ruhunu yeraltından geri getirmek gibi görünüyordu. Peter her zaman en zor olanı yapmaktan motivasyon almamış mıydı?

Yine de, yolculuğunu planlamak düşündüğünden daha uzun sürdü. Değişim formülü kolay kısmıydı — simyacılar onu uzun zaman önce bulmuştu; ancak kimse bedelini ödemek istemediği için nadiren kullanılıyordu. Cehenneme açılan kapı daha zordu. Temel fikri vardı, ancak karşılaştırmak istediği ayrıntıları içeren bazı metinler kütüphaneden sürekli kayboluyordu. Bir hayalet arşivleri musallat olmuş gibiydi, her zaman ondan bir adım öndeydi.

Bir gece, Alice ayrılırken laboratuvara girdi. Çıkarken koluna çarptı, ama tek kelime etmedi. Aslında, onun varlığını hiç fark etmemiş gibi görünüyordu; sadece ona geniş gözlerle baktı,

bakmıyor gibi görünüyordu, sonra kollarında dengelediği kitapların ağırlığıyla sendeleyerek koridordan hızla uzaklaştı. Elleri ve yüzü tebeşirle lekeliydi. Arkasında aceleyle silinmiş tahtada, Peter son zamanlarda çok iyi öğrendiği bir toplamın izlerini görebiliyordu. Bir bakışta hepsini tanıdı.

Ramanujan'ın Toplamı. Setiya'nın Değişiklikleri. İki sütun kafasında birleşti; iki öncül, onun kurtuluşuyla sonuçlandı; o anda, dünyadaki tek geçerli şey buydu.

Birincisi: Alice Law cehenneme gidiyordu. İkincisi: o da onunla birlikte gitmeliydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Neden bana hiç söylemedin?" diye sordu Alice.

Peter tek doğru cevabı verdi, ki bu gerçek cevaptı, sadece soruyu tersine çevirmişti. "Neden *bana* hiç söylemedin?"

Bunca zamandır, diye düşündü Alice. Bunca zamandır ikisi de boğuluyordu ve diğerinin kıyıdan onlara alay ettiğini düşünüyordu. O set teorisi makalesini hatırladı; Profesör Grimes'ın onun hakkında ne kadar gururla konuştuğunu hatırladı. *"Kategoriler hakkında düşünme biçimlerinde devrim yaratacağım,"* demişti ona. "*Russell Paradoksu'nu çözmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştık. Altlarına sıçacaklar."* Peter'dan hiç bahsetmemişti.

Avuç içini yanağına dayadı. "İnanamıyorum." Peter sertleşti.

"Neden?"

"Sana yalancı demiyorum," dedi. "Sana inanıyorum, sadece... Yani, onun bunu neden yapması gerektiğini anlayamıyorum. O *Grimes*, Tanrı aşkına —her zaman milyonlarca projesi var, *çalmasına* gerek yok —

"Yine yapıyorsun," dedi Peter. "Neyi yapıyorum?"

"Onu yüceltmek. Onu savunmak. Onu her zaman bu... bu büyük, efsanevi bir dahi gibi gösteriyorsun..."

*"*Çünkü o..." "O sadece bir pislik, Law."

"Hayır, değil." Sesi titredi. "Anlamıyor musun? Öyle olamaz. Aksi takdirde, *birinin* bizi kandırmasına izin vermiş oluruz."

"Peki, onun bir dahi olması durumu daha iyi hale getirir mi?"

"Daha iyi değil. Ama... buna değer." Alice ellerini açarak gösterdi. "Ne demek istediğimi anlamıyor musun? Bu çılgınlığın bir yöntemi olsaydı, en azından... değil mi?"

Peter ona uzun bir süre baktı, sonra iç geçirdi. "Anlıyorum, evet."

"Ve çünkü... şey, o kadar da kötü görünmüyordu, anlıyor musun? Diğerleri gibi değildi. Kötü bir aktör."

"Biliyorum," dedi Peter.

Yıllardır kendilerini böyle teselli ediyorlardı. En azından Profesör Grimes *diğer* profesörler gibi değildi, zehirli olanlar, laboratuvar asistanlarına küfürler yağdıran ve yüzlerine karşı aptal diyen, ağızlarından tükürükler saçan profesörler gibi değildi. Öğrencilerini Güney Amerika'ya saha gezisine götüren ve çılgına dönüp bardakları ve tabakları fırlatarak öğrencilerinin hayatını tehlikeye atan antropoloji profesörleri gibi değildi. O bir zorba değildi, bir tiran değildi. Sonuçta, tüm bu küfürler genellikle güvensizlik ve yetersizlikten kaynaklanıyordu ve Profesör Grimes ikisi de değildi. Tek yaptığı sert sözler söylemekti. Onlara sadece kendisine uyguladığı aynı titiz standartları uyguluyordu. Grimes'a kızmak, işinde kötü olmakla eş anlamlıydı. Ve şimdi, cehennemin dibinde bile, Alice, bu konuda telaşlanıyorsa, bunun tamamen kendi hatası olduğu inancından kurtulamıyordu.

"Ve ben de, eğer bu benim için işe yaramıyorsa, o zaman benim bir sorunum var demekti, diye düşündüm," dedi. "Sonuçta, sen gayet iyi gidiyordun."

"Komik," dedi Peter. "Ben de senin için öyle hissediyordum." Birbirlerine göz kırptılar.

"Geriye dönüp bakınca utanç verici," dedi Peter. "Bizi birbirimize düşürmekte çok başarılıydı."

"Sen de öyle mi hissediyordun?"

O, bunun tek taraflı bir rekabet olduğunu düşünmüştü. O dağınıktı ve Peter Murdoch ulaşılamaz bir ölçüttü; her zaman onunla kıyaslanıyordu. Peter bunu uykusunda bile yapabilirdi. Sonuçta Cooke ödülünü Peter'a verdi; bu arada zavallı Alice o kadar umutsuzca geride kalmıştı ki, ayak uydurmak için yasadışı, kalıcı bir pentagram'a ihtiyaç duyuyordu.

"Oh, evet. Her seferinde." Peter homurdandı. "'Senin Alice'in yaratıcılığı, Alice'in azmi yok. Alice ilk gelen ve son giden, aranızda ilerleyecek tek kişi o, *onda gerekenler* var. Alice gerçek bir akademisyen. Alice tarihe iz bırakacak, sen ise sadece bir amatör olacaksın.'"

"O böyle demedi," dedi Alice. Bunu duymak, onu aptalca bir şekilde daha iyi hissettirdi. "Bunu söylemiş olamaz."

"Yüzün kızardı mı?"

Ellerini yanaklarına bastırdı. “Kızarmadım.”

"Övgüyü kabul edeceksin. Şimdi bile." Omzuna itti. "Tanrım, bize gerçekten büyük zarar verdi."

"Ama her şey kötü değildi," dedi. "Bizi iyi sihirbazlar yaptı." *Beni mükemmel yaptı*. Dövmesi seğirdi ve o anda bile, bunu bir lanet değil, bir lütuf olarak görmeye kendini ikna edemedi.

"Bilmiyorum, Law." Peter bacaklarını göğsüne çekti ve çenesini dizlerinin üzerine koydu. "Ben de bunu merak ediyorum. Grimes'ın bizi olduğumuz kişiye dönüştürmesi gerçekten gerekli miydi? Çünkü, dürüst olmak gerekirse, bence herhangi biri bizi iyi sihirbazlar yapabilirdi. O sadece bunun için acı çekmemiz gerektiğine bizi ikna etti. Banyo zemininde yatarken bile, yeterince güçlü olmadığımı düşünmemi sağladı. Eğer yeterince istersem, her şeyin daha iyi olacağını düşündürdü." Burun kıvırdı. "Aptalca."

"Peki nasıl..." Alice, Peter'ın karnına baktı, sonra tekrar yüzüne. "Şimdi nasılsın?"

"Ameliyat yardımcı oldu," dedi Peter.

"Remisyondayım." "Ne zamana kadar?"

Omuz silkti. "Değil olana kadar."

"Üzgünüm."

"Önemli değil," dedi. "Öyle işte. Artık önemi yok."

BUNDAN SONRA DÜŞÜŞ ÇOK HIZLI OLDU.

Escher tuzağının enerjilerini bu kadar hızlı tüketmesi gerçekten merhametliydi. Hava daha da ısındı. Ağızları zımpara kağıdı gibiydi, dilleri düz, pürüzlü taşlar gibiydi. Yan yana oturdular, ama zaman geçtikçe, başları ve omuzları, pili bitmiş oyuncaklar gibi sarkmaya başladı, ta ki Alice Peter'ın kucağına, Peter de Alice'in üzerine yığılana kadar.

Alice tüm bunlardan pek rahatsız değildi. Üzgün olsa bile, zihni ve vücudu çok uyuşmuştu; yas tutmak enerji gerektirirdi ve onda artık enerji kalmamıştı. Kulakları neredeyse hoş bir şekilde uğulduyordu. Gözlerini kapattı ve sadece serin nehirleri, kadifemsi karanlığı, örtü gibi suları düşündü. Bu o kadar da kötü müydü? Tek yapması gereken uykuya dalmaktı.

Kağıda kalemin sürtünme sesini duydu. Gözlerini açtı.
Peter onun defterine bir şeyler karalıyordu.

Kafasını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" "Bir çıkış
yolu bulmaya çalışıyorum."

"Her şeyi denedik," diye mırıldandı. "Başka bir şey yok." "Oh, bir
şeyler olacaktır."

"Nereden biliyorsun?"

"Gödel'in Tamamlanmamışlık Teoremi sayesinde."

"Ne?"

"Matematikte bir teorem." Peter tuhaf bir şekilde neşeli görünüyordu. "Çocukken öğrenmiştim. Temel olarak, hiçbir matematik teorisinin tam olamayacağını söylüyor, çünkü herhangi bir makul matematik sisteminde, sistemin kanıtlayamayacağı gerçekler her zaman olacaktır. Matematiğin sınırları vardır. Her zaman bilmediğimiz şeyler vardır. Bazı insanlar Gödel'in teoreminin Tanrı'nın varlığını kanıtladığını düşünür."

"Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamıyor."

"Kanıtlıyor. Her zaman başka bir seçenek olduğunu kanıtlıyor. Hiçbir sistemin kapalı olmadığını kanıtlıyor."

“Tanrım, Peter.” Alice hızla gözlerini kırptı, ama noktalar görüşünden kaybolmadı. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bazen matematik sadece matematiktir.”

Peter'ın kalemi elinde çılgınca dönüyordu. "Şunu bir düşün: *Inferno'nun* dördüncü kitabında Dante, Virgil'e, Mesih tarafından kurtarılmayan hiçbir ruhun sonsuz Limbo'dan kurtarılıp kurtarılmadığını sorar. Ve gerçekten de, Adam, Abel ve Nuh, diğerleri gibi, kutsanmış ve Cennete yükseltilmişlerdir. Tanrı, sırf onlar için kendi kurallarını çiğnemiştir."

"Kimse dördüncü kitabı ciddiye almaz."

"Yani, benim de Dante ile bazı sorunlarım var. Ama mesele şu ki, Dante'nin cehennem vizyonunda bile istisnalar var. Yeraltı dünyası pes eder ve boyun eğirir. Tahmin edilemez, kendi düzeninden başka bir düzene uymaz. Borges'in dediği gibi, *her şeyin önceden yazılmış olduğu kesinliği bizi geçersiz kılar,* hayalet gibi *yapar*, ama biz hayalet *değiliz*, geçersiz de değiliz, çünkü hiçbir şey tam olarak yazılmamıştır! Bunu tam olarak açıklayan tutarlı bir aksiyomlar dizisi yoktur. Tıpkı matematik gibi. Dolayısıyla, bir çıkış yolu olacaktır. Ve ben onu bulacağım. Bulmak zorundayım."

“Mantık böyle işlemez,” dedi Alice. “Bu kanıtta pek çok adımın eksik olduğundan eminim.”

Peter omuz silkti ama hiçbir şey söylemedi. Sadece yazmaya devam etti.

Onu izlemek onu yoruyordu. Ne kadar aptalca, diye düşündü. Ne kadar aptalca, diye düşündü. Sadece onun karalamaları değil, tüm çabaları. Escher tuzağındaki durumları, Cambridge'deki tüm hayatlarının bir mikrokozmosuydu: gerçekte kendilerinde olağanüstü hiçbir şey olmamasına rağmen, altın istisna olabileceklerini kanıtlamak için sonsuz karalamalar. Onlar sadece kendileri için yazılmış senaryoları takip ediyorlardı.

başlangıç. Ve açıkça yapılacak tek şey tekerlekten inmek, bırakmak ve oyunu oynamayı reddetmekti. Burada tek zafer gerçekten ölümdü. Onu nasıl ikna edebilirdi?

Onun kolunu çekiştirdi. "Peter."

Durdu. "Evet?"

"Korkmamıza gerek yok," diye fısıldadı. "Elspeth'in dediği gibi. Biz cehennemde yaşayan ruhlarız. Hiçbir yere gitmeyeceğiz. Hiçbir şey olmayacağız. Her şey bitecek, hepsi, her şey."

"Ama ben bitmesini istemiyorum."

"Oh, sus." Dizini okşadı. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." "Öyle söyleme."

O ise sanki ağlayan bir bebekmiş gibi, sanki sadece bu kadar yaygara yapmayı kesmesi gerekiyormuş gibi, daha da sıkı bir şekilde okşadı. "Her şey sessiz olacak. Her şey yoluna girecek."

Çok yorgundu. Gözleri bulanıklaşmıştı. O anda Peter'ın yüzünü göremiyordu. Dudaklarının hareket ettiğini görüyordu ama hiçbir şey duyamıyordu, sonra tek gördüğü, gözünde gittikçe küçülen bir şeklin silueti oldu, ta ki her şey karanlığa gömülene kadar.

ÇAT.

Gözlerini açtı. Peter'ın parmakları burnunun hemen altında duruyordu. Peter tekrar çıt attı ve kulakları çınlayarak uyandı.

"Uyan," dedi Peter sertçe. "Çözdüm."

"Hm?" Alice başını kaldırdı. Bütün vücudu bulanık hissediyordu. Ne zaman uykuya daldığını hatırlamıyordu, ne kadar süre uyuduğunu da bilmiyordu. Alçak kırmızı gökyüzü her zamanki gibi yukarıda parlıyordu.

Peter bir dizi kağıdın üzerinde kambur oturmuş, hâlâ bir şeyler yazıyordu. Alice uykuya daldığından beri en az sekiz sayfa doldurmuştu; hepsi çizili, daire içine alınmış ve gölgeli algoritmalarla doluydu.

"Çıkış yolumuz," dedi. "Buldum."

İsteksizce oturdu. "Ne?"

"Bu çok açık olmalıydı." Hızlı, robotik bir ses tonuyla konuştu, Alice'in çok iyi tanıdığı bir ses. Laboratuvarda bir şeyi çözdüğünde, her şeyi bir anda dökmek istediği halde düşüncelerini ağzıyla takip edemediğinde her zaman kullandığı ses tonuydu. "Giriş mantığından öğrendiğim bir şey. Aslında aptalca bir oyun. Bilgi türleri ve olasılıklarla ilgili

ama belki de sana söylememeliyim, paradoksu zayıflatır..."

"Murdoch."

"Tamam. Dinle." İkisi yan yana durabilecek kadar büyük, aralarında düzgün bir daire çizdi. "Kripkes geldiğinde bunun bir sürpriz olacağını söyleyebilir misin?"

Alice bu ifadenin anlamını tam olarak anlayamadı, ama bir sorun da görmedi. "Ah, tabii."

"Ve onların, şu andan beş gün sonra açlıktan öleceğimiz zamana kadar gelmeleri gerektiğini, aksi takdirde kanımızın bozulacağını söyler miydin?"

"Sanırım öyle yapardım."

"Mükemmel." Avuçlarını birbirine bastırdı. "O zaman şartlar belirlendi."

Başı ağrıyordu. "Hâlâ anlamıyorum."

"Sadece dinle," dedi Peter. "Şimdi, bir mahkumun darağacında idamını beklediğini varsayalım. Cellat ona, hafta içinde bir gün asılacağını söyler, ama idam tarihini bilmesini istemez. O zaman, haftanın hangi gününü eleyebiliriz?"

Alice bunu düşündü ve sonra "Pazar mı?" diye sordu.

"Doğru. Neden?"

"Çünkü haftanın son günü. Yani önceki günlerde asılmamışsa, idamın Pazar günü olacağını bilecektir. O zaman da sürpriz olmaz."

"Çok iyi," dedi Peter. "O halde Pazar günü elendi. Peki, Cumartesi gününe kadar asılmamışsa ne olacak?"

"Sanırım cumartesi de olmaz." Alice'in düşünceleri yavaşça dönüyordu. "Çünkü pazar olmaz, bu da cumartesi günü bunun olabileceği son gün olur, ama cuma gününe kadar olmamışsa, cumartesi de sürpriz olmaz... Oh." Aklında bir şey çaktı. "Ama o zaman cuma günü bunun olabileceği son gün..."

"Gördün mü," dedi Peter neşeyle. "Bu bir döngü."

Alice şimdi anladı. "O zaman mahkum asla asılamaz, çünkü hiçbir gün sürpriz olmayacak. Ve onu serbest bırakmak zorundalar."

"Aynen öyle!" Peter gülümsedi. "Ve bu paradoks için koşullar mükemmel değil mi? Beş gün sonra öleceğimizi biliyoruz. Kripkes'lerin her zaman en beklenmedik anda geldiğini biliyoruz. Ama seni Hangman'ın

Paradoksu'na yerleştirirsek, o zaman yenilmez olursun, seni asla yakalayamazlar. Bu yüzden benim hipotezim, bunu bir algoritmaya yazarsak, bu seni tuzaktan kurtarır
—ya da bir tür yenilmezlik örtüsü oluşturur, böylece onlar gelse bile sana zarar veremezler—"

"Peki," Alice iç geçirdi. Aptalca, silinmez bir umut göğsüne geri sızdı; aptalca, yorucu *bir duygu*. Sadece hissizken her şey çok daha iyiydi. "Onu bana ver."

Peter defterini kumun üzerinde kaydırdı.

Parmağını satırların üzerinde gezdirerek, kendini odaklamaya çalıştı. Yavaş yavaş onun karalamalarının anlamını çözdü. "Her şeyi mahvetmişsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir kişi için yazmışsın." Sayfaları Peter'ın kucağına geri attı. "Bu iyi değil. İki kişi için baştan yazmalısın."

"Oh," dedi Peter. "Hayır, fark etmiştim. Bu kasıtlıydı."

Bunun ne anlama geldiğini anlaması biraz zaman aldı. "Murdoch..." "Bu çok güçlü bir paradoks değil," dedi Peter. "Sorites gibi değil.
birkaç bariz çözüm var ve ben bunları çok iyi biliyorum. Bunun işe yaraması için şüphemi yeterince uzun süre askıya alamam."

"Tüm paradoksların çözümleri vardır." Alice yükselen paniği bastırmaya çalıştı. "Bu yüzden geçicidirler."

"*Çok* geçici," dedi Peter. "Korkarım bu özellikle zayıf. Ve Escher tuzağı gibi bir şeye karşı, şüpheye yer yok."

"O zaman bunun bende işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

Ona yumuşak bir gülümseme attı. "Çünkü sen pek iyi bir mantıkçı değilsin."

"Siktir git, Murdoch."

"Bin." Elini salladı. "Seni gönderelim." "Seni
terk etmeyeceğim."

"Ben de senin ölmene izin vermeyeceğim," dedi Peter. "Buraya kadar boşuna gelmiş olamayız. Sen kendin söyledin. Bütün bunların bir değeri olmalı."

"O zaman birlikte girelim."

"Bunun işe yarayacağından
emin değilim."

"Denemeliyiz." Defteri vurdu. "Yeniden yaz. İki kişi için ayarla."

"Bu benim için işe yaramaz," diye ısrar etti Peter. "Ve işe yaramadığında, sen de bozulmuş bir denek olacaksın ve o zaman sen de çıkamayacaksın, öleceksin..."

"Ölmeyi tercih ederim." Ciddiydi. Hayatında hiç bu kadar ciddi olmamıştı. Bir hafta önce Peter'ın hayatını kurtaracağından emin olamıyordu, ama şimdi emindi. Yaşamak istemiyordu. Geleceği, peşinde koştukları bu aptalca hedefi istemiyordu. "Ya ikimiz de yaşarız ya da ikimiz de ölürüz, üçüncü bir seçenek yok."

"Üçüncü seçenek sen *yaşarsın*. Yaşamayı hak ediyorsun..."

"Ben hiçbir şeyi hak etmiyorum." Alice bunu da içtenlikle söylüyordu. Cehenneme geldiklerinden beri ne yapmıştı? Yalan söylemiş, Peter'ı ve Elspeth'i ihanet etmiş, hepsini bu acınası duruma düşürmüştü. Bu acınası hikayenin sonunu getirmesinin zamanı gelmişti. Çok yorgundu, artık sadece karanlıkta sessizce ölmek istiyordu, ama Peter ona bunu bile yapmasına izin vermiyordu. "Hak etmiyorum, gerçekten hak etmiyorum... Tanrım, Peter, bırak da öleyim."

"Yapamam. Yapmayacağım."

"Neden bu kadar asil davranıyorsun?" Gücü olsaydı, yumruklarıyla onu dövecekti. "Bu kadar asil davranmayı bırak."

"Onu geri getirecek algoritmaya sahip tek kişi sensin. Benimki işe yaramıyor. Ben dışarı çıkarsam, yukarıya gönderebileceğimiz tek kişi Grimes. Sen dışarı çıkarsan, en azından eve sağ salim dönebilirsin."

Şiddetle başını salladı. "Erichtho büyüsünün işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyorum..."

"İşe yarama ihtimali var. Burada olumlu sonuç alabilecek tek kişi sensin, Law. Rakamlar öyle gösteriyor."

"Rakamlar umurumda değil!"

"Her neyse, onu öldürmeye çalışmayan tek kişi sensin..."

"Onu sen öldürmedin. Ben öldürdüm. Döngüyü kapatmadığımı hatırlıyorum. Hatırlıyorum, unutmadım..."

"Sonrasında gönderimi iki kez kontrol ettim. Döngüyü kapatmadın çünkü kapanış yoktu. Ben hiç koymadım."

"Ama yine de bilmeliydim." Alice hata yapmazdı; yapamazdı. Her şeyi görürdü; her ayrıntı beynine kazınmıştı. Ve Karınca Testi gibi bir şeyi gözden kaçırmasının tek yolu, bir parçası bunu istemesi idi. "Bunu binlerce kez düşündüm. Boşluğu gördüm, *biliyordum*
—"

"Kes şunu." Peter ellerini havaya kaldırdı. "Kes şunu. Onun cinayetinin sorumluluğunu kim üstlenecek diye kavga etmiyoruz. Detaylar kimin umurunda..."

"Detaylar önemli," diye ısrar etti Alice. "Önemli çünkü sen ölmeyi hak ettiğini düşünüyorsun, oysa *hak etmiyorsun*, bu senin hatan değil ve

hiçbir şey yapmadın ve burada bile olmamalısın..."

"Gerçek değişmez." Peter sesini yükseltti, onun sözünü keserek konuştu. "Bu paradoksu senin üzerinde işe yarayabilirim. Bunun işe yarayacağından kesinlikle eminim. İkimiz hakkında neredeyse hiç emin değilim. Bu sadece temel karar teorisi, Law. Maksimum beklenen sonuç."

"Kapa çeneni."

"Bu sadece matematik. Hoşuna gitmediyse üzgünüm."

"Ama burada ölemezsin." Yutkundu. "Ben... ben daha yeni..."

Peter'ın gözlerinde vahşi, çaresiz bir şey vardı. "Ne yaptığında?"

Ne demek istedi? Alice bilmiyordu. Bu karanlık, kemiren ve çılgın duyguyu ifade edecek kelimeler bulamıyordu. Kendini onun bilinmezliğine atmak istiyordu; tarif edemediği bir yakınlık istiyordu. Onun hayatta olmasını, yanında olmasını, yanında olmasını istiyordu. Aklına gelen kelimeler beceriksiz ve yetersizdi, ama elinde olan tek şey buydu. "Birbirimizden nefret etmemeyi yeni öğrendiğimizde."

Peter'ın yüzünde bir şey kapandı.

Birbirlerine baktılar, aralarında bir uçurum açılmıştı.

Oh, neden bu kadar zordu? Alice çaresizce merak etti. Neden Peter'a ne *düşündüğünü* söyleyemiyordu? Her zaman birbirlerinin yörüngesinden fırlayan bedenler olmuştu, oysa tek gereken dürüst bir kelimeydi. Ama sihirbazların eksikliği tam da buydu; dürüst kelimeler yoktu, sadece kelime oyunları, illüzyonlar ve gerçekliğin o kadar karmaşık yapıları vardı ki, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını artık takip edemiyordunuz. Herkes sürekli başka biri gibi davranmaya çalışıyordu.

Keşke birbirlerini yakalasalar, birbirlerine baksalar, aradaki boşluğu aşmaya çalışsalar.

Ama artık her şey için çok geçti. Peter bir bıçak çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"İkimiz için de karar veriyorum."

"Yapamazsın."

"Bu tek mantıklı çözüm," dedi. "Lütfen Alice. Aptal olma."

Kız bıçağa uzandı. O bıçağı onun ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. Kız onu itmeye çalıştı, tüm gücüyle denedi, ama Peter pentagramdan kıpırdamadı. Kız onun kollarını tokatladı, tırmaladı ve çekti. Ama o daha uzun, daha ağır ve daha güçlüydü; tek yapması gereken onu kenara itmekti.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdı. "Sen çok... sen çok..." "Mantıkçı." Ona hüzünlü bir gülümseme attı.

"Biliyorum."

Bıçağı koluna sürdü. Kan, derisinden kalın ve hızlı bir şekilde akarak parmaklarından tebeşirin üzerine damladı ve pentagramı mürekkep gibi kaplayarak her yeri kırmızıya boyadı. Peter ilahi söylemeye başladı. Alice ağladı. Ona vurdu, çırpındı, onun tutuşuna karşı direndi ama o çok güçlüydü ve Alice'in yaptığı hiçbir şey onun ritmini bozamadı. O, her zamanki gibi gür sesle, son ana kadar kendinden emin bir şekilde devam etti.

"Sırt çantası, Alice." Omzuna hafifçe vurdu. "Sırt çantasını unutma."

Sonra, tebeşirle bir hareketle çemberi kapattı.

Alice çığlık attı, ama Peter duymadı. Bir anda kum onun etrafında yükseldi, onu dışarı attı ve Peter'ı içeride hapsetti. Escher tuzağı, guguk kuşu, kayalar ve her şey onun gözleri önünde kayboldu. Sonra tek gördüğü, sürekli batmakta olan güneşin altında, sonsuz bir düzlük olan çamurdu.

"Paralel çizgiler
sonsuzlukta birleşir!"
Euclid, tekrar tekrar,
hararetle
dedi
Ölene kadar.
ve böylece o bölgeye ulaştı:
orada
lanet olası şeylerin ayrıldığını gördü.

—PIET HEIN, "PARALELLİK"

Paradokslar Üzerine

Paradoksların bizi rahatsız etmesinin nedeni, sonuçlarının doğru olması değildir. Eşek açlıktan ölmez. Dünya sonsuz merdivenlerden oluşmaz. Elbette Achilles bir kaplumbağadan daha hızlı koşabilir, elbette ok hedefini vurur, elbette yığın biter. Hayatımıza devam etmek istiyorsak kabul etmemiz gereken ilke, hiçbir paradoksun dünyanın olması gerektiği gibi işleyişini durdurmadığıdır. Evrenin kanunları sözünü söyler. Her şey her zaman olması gerektiği gibi geri döner ve bir paradoks her zaman sonunda etkisini yitirir. Paradoksların bu kadar uzun süre devam etmesinin tek nedeni, bizim buna izin vermemizdir.

Hayır, paradoksların bizi rahatsız etmesinin nedeni, absürt sonuçlarının tüm öncüllerimizi yeniden düşünmemize neden olmasıdır. Paradoks, her basamağı kaçınılmaz olarak hedefe götüren bir merdiven gibidir. Ama zirveye ulaştığınızda, varış noktası imkansızdır; boşluğa adım atmışsınızdır. Yani basamaklardan biri yanlış olmalıdır. Sonuç mutlaka yanlış olduğu için, mantığın işlemediği bir dünyada yaşayamayacağımız için, öncüllerimizden biri mutlaka hatalı olmalıdır. Rahatsızlığımızın kaynağı budur. Bir paradoks, yolun bir yerinde, derin ve korkunç bir hata yaptığımız anlamına gelir.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cambridge'de yaz sonu, Michaelmas'a iki hafta kalmıştı. Kasaba kuş cıvıltıları, dalgalanan su ve yaprakların kenarlarında beliren kırmızı renklerle doluydu ve güneş, her yıl kış yağmurlarının yaklaştığını unutturacak kadar sıcak parlıyordu. Her şey yeni, parlak ve umut doluydu.

Alice Law, yepyeni bir kalem etek ve sert beyaz oxford gömleği ile bölüme doğru koştu. O sabah panik içinde ikisini de ütülemişti; kapıdan çıkarken aynada bir kırışıklık gördüğünü sanmıştı. Ana girişin önünde durup, bir eliyle kapı koluna tutunarak yeni danışmanıyla ilk görüşmesine hazırlanırken, ütünün ısısını hâlâ hissedebiliyordu.

Önceki gece ilk kıtalararası uçuşunu yapmış, ardından King's Cross'tan Cambridge istasyonuna giden gece trenine binmiş ve valizini iki mil kuzeye, Audley Cottage'daki küçük odasına sürüklemişti. Her şey yeni ve heyecan vericiydi: Digestive bisküvilerinin tadı, parlak kırmızı telefon kulübeleri, sağdaki yolda hızla geçen arabalar. O sabah dışarı çıktığında, hem uzayda hem de zamanda yolculuk yapmış, tavşan deliğinden kendi yarattığı bir fantezi dünyasına, daha zarif ve renkli bir dünyaya girmiş gibi hissetti. Son engeli aştığını hissetti. Sonunda onu kulübe kabul etmişlerdi.

Jacob Grimes ile henüz şahsen tanışmamıştı. Amerika'da birkaç konferansta onun sunumunu izlemişti, ancak gidip merhaba demek için cesaretini toplayamamıştı. Kabul edildiğinden beri aralarındaki tüm iletişim posta yoluyla olmuştu — Profesör Grimes telefonu sevmiyor gibiydi — ve bu yazışmalarda onun kişiliği hakkında ipuçları toplamaya çalışmıştı. Ona açık sözlü, rahat ve biraz dağınık bir izlenim vermişti — iki ay boyunca üç kez aynı soruyu, yani varış tarihini sormuştu. Ama dünyanın en büyük sihirbazından başka ne beklenebilirdi ki?

Derin bir nefes alarak kendini hazırladı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Bina sessizdi. Dönem önümüzdeki aya başlayacaktı; kampüs boştu. Profesör Grimes'ın ofisi koridorun sonunda bulunuyordu.

Kapı hafifçe aralıktı. Alice, kapının arkasında birinin oturduğunu görünce rahatladı. Kapıyı çaldı.

"Girin."

"Günaydın," dedi ve sesi sadece biraz titredi. "Ben... ben sizin yeni danışmanızım. Alice Law."

"Merhaba Alice. Oturun." Masasının önünden çıktı ve masaya yaslanarak, ellerini önünde birleştirip ona baktı. Sonrasında, onun nasıl göründüğünü söyleyemedi. Gözünün ucuyla birkaç hafta boyunca onun profilini, boyunu, hafifçe eğik duruşunu kaydetmesi gerekecekti. Profesör Grimes güneş gibiydi. Ona doğrudan bakamıyordu, sadece kenarlarından varlığını hissedebiliyordu. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Burada olduğum için çok heyecanlıyım." Bu cümleyi defalarca prova etmişti ama hiçbir zaman bu sözleri dalkavukluk ya da yapmacık görünmeden söyleyememişti. Şimdi ise sözler ağzından düzensiz, nefes nefese ve aptalca dökülüyordu. "Sizin laboratuvarınızda çalışmak büyük bir onur. Burada olduğum için çok minnettarım, başlamak için sabırsızlanıyorum..."

"Gergin görünüyorsun Alice."

"Ben... gerginim." Yutkundu. "Tabii ki gerginim."

"Gergin olmana gerek yok." Adam gülümsedi ve Alice ilk kez birinin gözlerinin kelimenin tam anlamıyla parıldamasının ne demek olduğunu anladı. "Burada olmayı hak ediyorsun. Senin başvurunun uzun zamandır okuduğum en güçlü başvuru."

"Oh." Alice'in kirpikleri gerçekten *titredi* ve parmakları kucağında çılgınca kıvrıldı. Bir dizi soruya hazırlıklıydı. Profesör Grimes'ın onu kabul etmekle hata yaptığını fark etmesini bekliyordu; hala bir sınavı geçmesi gerektiğini düşünüyordu. Böyle bir iltifata nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Basit bir cesaretlendirme sözünün genç ve güvensiz bir zihin için ne kadar önemli olabileceğini. Profesörler, sözlerinin etkisini asla bilmezlerdi. Dikkatsiz bir yorumun, en kısa bir gülümsemenin bir öğrencinin gününü mahvedebileceğini ya da güzelleştirebileceğini fark etmiyor gibiydiler. Bir gün boyunca düzinelerce umut dolu yüz gören profesörler, her zaman öğrencilerinin tüm evreni olduklarını unuturlardı.

Belki de Profesör Grimes bunu biliyordu. Belki de bu yüzden Alice'in gözlerine bu kadar dikkatle baktı. Belki de bunun Alice için ne anlama geldiğini biliyordu — Amerika'dan yeni gelmiş, yanlış kıyafetler ve tavırlarla, çok geride kaldığı bir programa girmiş olmaktan korkan

ve doğuştan Oxbridge'e gitmeye mahkum gibi görünen akranlarına şimdiden kin besleyen bir öğrenci için, onun ağzından bu sözleri duymak ne anlama geldiğini biliyordu.

Tek gereken bu basit sözlerdi ve Profesör Grimes, Alice'in sonsuz sadakatini kazandı.

"Asla sana ait olmadığını hissettirmelerine izin verme." Öne doğru eğildi ve bakışları o kadar yoğundu ki Alice başı dönmeye başladı. "Çırpınan cüppeli pozcular. Gelecek vadeden genç memurlar. Özel olduğunu unutma, Alice Law. Kendine özgü zihinsel imzanı unutma. Tutunmaya değer tek şey bu. O kıvılcım." Parmak eklemlerini masaya vurdu. "Cambridge'e hoş geldin, Alice. Dünyayı parçalara ayıracağız." Önümüzdeki aylarda Alice, Profesör Grimes'ın da kendisi gibi pek parlak olmayan koşullardan geldiğini öğrenecekti. Gençliğinde babasının servetini çarçur eden, alkolik ve evden uzak bir babanın oğlu olan Jacob Octavian Grimes, geceleri yerel kütüphanede Bacon'dan Wittgenstein'a kadar her şeyi okuyarak geçirirdi. Nesiller atlayan aristokratik merakı miras almıştı. Onun zihni Mozart ve Proust için yaratılmıştı ve o bu inancına sıkı sıkıya bağlıydı. Lise sonrası eğitim için parası yoktu, bu yüzden orduya katıldı, yurtdışında görev yaptı ve Austin'deki bir üniversiteye burslu olarak geri döndü, burada ziraat mühendisliği alanında teknik bir derece aldı. Sonra, onda eşsiz b i r matematik zekası gören, emekliliğine az kalmış bir profesörün ısrarlı telefonları sayesinde Grimes kendini Oxford'da buldu. Orada o kadar geride kalmıştı ki, hayatında ilk kez evini özlemeye başladı. Onun el yazısını, modası geçmiş kanıtlarını alay ettiler. Onun aksanlı konuşmasını taklit ettiler. Ona Teksaslı dediler. Kovboy şapkası takıp takmadığını sordular. Kendini dönüş bileti fiyatını araştırırken buldu. Sonra daha dikkatli düşündü. Lubbock, lekeli zeminler ve boş şişelerle dolu. O kaldı.

Sonra savaş çıktı. Jacob Grimes tekrar üniformasını giydi, bu sefer Savaş Bakanlığı'nın araştırma bölümünde çalıştı ve işler bittiğinde, başarılarının ödülü olarak bir İngiliz pasaportu ve birkaç madalya aldı. Sürekli çalışan matara, anında dezenfektanlar, hiç bitmeyen Lembas Ekmeği. Jacob Grimes askerleri hayatta tutmuştu. Başarısız sorgulama denemeleri vardı - hepsi de Yalancı Paradoksu'nun giderek sadistçe versiyonlarıydı - ama artık kimse bunlardan bahsetmiyordu. Savaştan sonra kısa bir süre için, büyücüler ünlü oldular ve Grimes'in yüzü ülkedeki her gazetede basıldı. Ona Savaş Bakanlığı'nın Büyücüsü diyorlardı.

Ordudan, sınırsız araştırma fonu sağlayan bir ünle ayrıldı. Viyana Çevresi'nin ihtişamına katılmak için çok geç kalmıştı, ancak bundan sonra bilim dünyasının patlayan yeniliklerinin en ön saflarında yer aldı. Savaş yıllarında herkes bombaya takıntılıydı, ancak savaştan sonra katı hal fiziği, transistör ve bilgisayar ortaya çıktı. Kuantum fiziğindeki yeni çalışmalar Einstein'ı mezarına gömüyordu. Fred Hoyle "büyük patlama" adını icat etti ve onun üzüntüsüne rağmen, bu isim yaygınlaştı. Nash, ellili yıllarda oyun teorisi dengesini önerdi ve bu, sosyal paradokslar üzerine bir araştırma furyası başlattı. Dünya daha hızlı, daha kafa karıştırıcı hale geliyordu. Sorular patladı ve Jacob Grimes her birini takip etti.

60'lı yıllara gelindiğinde, Jacob Grimes'ı bu alanın vazgeçilmez bir parçası olarak hatırlayan kimse kalmamıştı. O, analitik sihrin kendisiyle eş anlamlıydı. Gündemi o belirliyordu. Başlangıcı ve sonu yoktu; o sadece her zaman *oradaydı*, bu disiplinin tartışılmaz bir gerçeği, bir şey başarmak istiyorsanız mutlaka karşılaşmanız gereken biriydi.

Gizli dünyaya yükselmişti. Danışmanlarını da yanında götürdü. Grimes'ın öğrencisi olmanın avantajı buydu. Tüm kapılar açıktı. Herkesle görüşebilirdiniz; her şey için fon sağlayabilirdiniz; her yere seyahat edebilirdiniz ve tek gereken onun onayıydı. Alice onun himayesindeyken, kimse onun o odada olma hakkını sorgulamıyordu. "Öğrencim," derdi, elini ona doğru uzatarak. Ve aniden sanki üzerinde bir ışıltı varmış gibi oldu. İnsanlar onu ilk kez gördüler. O konuştu ve insanlar dinledi.

Bu yüzden, sonrasında olan her şeye rağmen, Alice her zaman kendisine ilk inanan kişinin Profesör Grimes olduğunu hatırlayacaktı. Onu bilinmezlikten kurtarmıştı. Bir yığın başvuru arasında onun dosyasını görmüş, ışığa tutmuş ve kararını vermişti. Evet, o yatırım yapmaya değerdi, gizemli bir dünyaya girmeye değerdi, onu kendisiyle eşit hale getirmeye değerdi, soyut diyarlarda cesur bir gezgin. Onun inancının merdivenindeki ilk basamak oydu. Ve samimiyetsizlik ve güvensizlik üzerine kurulu bir dünyada, bu inanç, her zaman geri ödemesi gerektiğini hissedeceği bir borçtu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Alice tuzağın dışında çılgına döndü. Her şeyi denedi. Kumun içinde ellerini sürerek, dokunduğu her şeyin gizli pentagramı bozmasın diye kumları avuç avuç fırlattı. Aklına gelen her büyüyü yaptı. Parmak uçlarına bıçak sapladı ve yere bolca kan damlatarak, beyaz tozu kırmızıya boyadı. Ama hiçbir işe yaramadı. Tebeşiri kumda kayboldu. Peter'a bağırarak, büyüyü tekrar denemesini, dışarı çıkıp ona katılmasını yalvardı. Tuzak sağlam duruyordu. Peter'ın çığlıklarını duyup duymadığını bilmiyordu.

Ufukta bir ses duyunca kaçtı. Olduğu yerde kalıp, yere çöküp Kripkes'in onu da almasına izin vermeyi düşündü. Bu en kolay yoldu. Ama Peter'ın geniş, kederli gözleri zihnine kazınmıştı. Onun fedakarlığından sonra ölmek, onun cesedine tükürmek olurdu. Bu yüzden sırt çantasını kapıp, çığlıklarını bastırarak olabildiğince hızlı koştu.

Buna gerek yoktu. Kripkes ona aldırış etmedi. Birkaç dakika sonra koşuşturma durdu ve kumların üzerinde zafer çığlıkları yankılandı. Alice durdu, korkunç bir şekilde geri dönmek zorunda hissetti. Onları kumların üzerinde düz bir çizgi halinde ilerlerken gördü. Durduğu yerden yüzlerini net olarak göremiyordu: sadece silüetlerini, iki büyük figür ve bir küçük figür. Elspeth gibi baştan aşağı zırh giymişlerdi, ama Elspeth'in zırhı zincir bağlantılı enkazdan yapılmışken, onlarınki beyaz kemikten yapılmıştı. Keskin dişler çenelerini aşıyordu. Başka bir şeyin kaburgaları gövdelerini çevreliyordu. Tüm bellerinde yuvarlak, şişkin şeyler asılıydı ve hareket ettikçe sallanıyordu. Elspeth ona bunların kan torbaları olduğunu söylemişti. Bunları mesanelerden yapıyorlarmış.

Küçük alay kayaların önünde durdu. İki yaşlı Kripkes eğilip, büyülerini okudular. Kumda bir dalgalanma oluştu. Birer birer kumun içine kayboldular. Alice keskin, tiz bir ses duydu. Metal çığlığı. Peter'ın çığlığını duydu.

O da yumruklarını ağzına sokarak sesini bastırmaya çalışarak çığlık attı. Dizlerinin üzerine çöktü, omuzları titriyordu. Baskı çok şiddetliydi. Parçalanacağını sandı. Ama bu hissin kendisinden daha korkunç olan tek şey, yok oluşun gelmemesi,

acı çekmeye devam etmesi. Hiç bu kadar keskin bir şey hissetmemişti. Daha önce bu acıyı sadece teorik olarak düşünmüştü, kelimelerin tarif edemeyeceği bir acı. Buna en yakın olan şey, Klasik Çince'ydi.

"斷腸" ifadesi, çünkü bu kelimeler mecazi olarak "kırık kalp" anlamına gelse de, 腸 kelimesi kelimenin tam anlamıyla kişinin tüm iç organlarını ve iç organlarını ifade ediyordu ve kalbin kırılması, her şeyin bükülüp parçalanmış ve kuma dökülmesi anlamına geliyordu. Kalp sadece kırılmıyordu, kalp geri kalan her şeyi de beraberinde çekip çıkarıyordu.

Orada kanayan ve bağırsakları deşilen kişinin kendisi olmasını diledi. Yerlerini değiştirmek için her şeyi verirdi. O bıçakların derisine saplanıp damarlarını parçalamasını diledi, çünkü bu acıya kıyasla, bağırsakların deşilmesi çok temiz ve tatlı olurdu. Ama ne kadar isterse istesin, bunu gerçekleştiremezdi ve kırmızı sis dağıldığında, o hala hayattaydı ve Peter hala ölüyordu.

Peter'ın çığlıkları tamamen kesilene, kanı o şişkin torbalara akıp gidene kadar boğuk çığlıklar attı. Sonra ayağa kalktı, yüzünü sildi ve koşmaya devam etti.

GECENİN GERİ KALANINDA Alice kum tepelerinde dolaştı. Görüş alanının kenarlarında simgesel yapılar belirip kayboluyordu. Parıldayan kemikler. Pürüzlü kayalar. Tüm Violence aynı görünüyordu, nehirden sonsuza kadar uzanan çorak bir arazi. Bayılmayı tercih ederdi, çünkü bu onu bilinç yükünden kurtarırdı, ama adrenalinle doluydu. Kalbi göğüs kafesine çarpıyordu ve kuru ağzında ve çınlayan kulaklarında nabzını neredeyse hissedebiliyordu. Hareket etmeye devam etmesi gerektiğine karar verdi; o korkunç enerji tükenene ve o çökene kadar hareket etmeye devam edecekti.

Ama o an gelmiyordu, bu yüzden Alice ilerlemeye devam etti.

Kafası sakinleşmiyordu. Merdivenlerini denedi; odaklanmak için çabaladı; hiçbirisi işe yaramadı; televizyon gürültüyle çalıyordu. Çukurda geçirdiği son anların her saniyesini acı verici ayrıntılarla tekrar tekrar canlandırabiliyordu. Peter'ın karalamaları. Kumun üzerine çizdiği tebeşir izi. Yumuşak, tatlı gülümsemesi. Yeterince çaba gösterip göstermediğini bilemiyordu — daha sert bir şekilde itiraz etseydi, onu ikna edebilseydi, elinden o tebeşiri alabilseydi... Ama bu soruların cevabı yoktu. Tek hatırlayabildiği, kendi çığlıkları ve Peter'ın kararlılığıydı.

Peter—Peter—Peter. Hafızası yana kayarak her ayrıntıyı geri getirdi. Saçlarının dalgalanması, sırtına yaslanan kavisli vücudunun sıcaklığı. Geç saatlerde, duş almadığında etrafında yayılan tatlı, hafif küflü koku. Sesinin tınısı, kahkahası. Peter'ın kahkahası çok güzeldi. Tüm vücudunu sarsar, kollarını ve omuzlarını titretirdi; sanki onu tamamen ele geçirmiş ve kahkahasına boyun eğmekten başka seçeneği kalmamış gibi, savunmasız ve çaresiz bir yanı vardı.

Şimdi tüm bunlar yok olmuştu. Ölümün inanılmaz gerçeği buydu. Bu, zihninin kabul edemediği bir paradokstu, bir an dünyada olan birinin bir sonraki anda ortadan kaybolması. Ama Peter artık burada değildi; Kripkes ailesi onun kanını emmiş ve ruhunu yok etmişti; artık hiçbir dünyada değildi, ne bu dünyada ne de öbür dünyada, ve hepsi onun suçuydu.

Her adımda suçluluk duygusu artıyordu. Aldığı en kötü kararları tekrar tekrar düşünüyordu. Kampüste onu her gördüğünde içinde kaynayan öfke. Onun gülümsemesine duyduğu küçümseme. Tüm o alaycı sözler ve iğneleyici sözler. Onun hakkında inandığı en kötü şeyler; iğrenç öfkesi. Çirkin, sefil, önemsiz... Kendi vücudunun içinden bir korku filmi izlemek gibiydi; kendini aktör olarak tanıdı ama her korkunç kararın mantığını kavrayamadı. Bu kişiyi, bu iğrenç, kin dolu, entrikacı küçük sürtüğü tanımadı. Ama anılar yalan söylemezdi. Her şeyi yapmış ve söylemişti ve suçluluk duygusuyla yaşamak zorundaydı.

Peter'ın tek yaptığı, onun hayatını kurtarmaktı. Oysa Alice'in tek yaptığı, ona yardım etmeye çalışan insanları incitmekti ve yaşamayı hak etmediği çok açıktı. Keşke her şeyi bitirip ölebilseydi, ama Peter'ın hatırı için, bu onun yapamayacağı tek şeydi.

GÜNEŞ DOĞDU. SOLUK TURUNCU ışık, etrafındaki dalgalı çölü aydınlattı. Sabahın erken saatlerindeki silüetler çoktan kaybolmuştu. Alice, onları ne kadar özleyeceğini şimdiye kadar fark etmemişti. Korkunç ve klostrofobik olsalar da, en azından *tanıdıktı,* dokunabileceği, tanıyabileceği ve kendini sabitleyebileceği somut yapılar. Şimdi Desire'da bir şekerleme yapmak, hatta Pride'da ders çalışmaya ara vermek için neler vermezdim! Onlar, tüm yönlendirmeleri yanlış olsa da, ona yön veriyorlardı. Ama burada dünya, ölümlü ruhların bildiği dünyadan gittikçe uzaklaşıyordu ve bu sabitlenememe durumu onu dehşete düşürüyordu.

O, Cruelty'nin derinliklerindeydi. Gecenin bir saatinde, geçişi yapmıştı; belki de Escher tuzağı, Violence ve

Zulüm'ün sınırında olabilir. Değişiklik, türde değil, derecede bir farktı. Her ikisi de çöl düzlükleriydi, ama Şiddet sert ve akılsızken, Zulüm niyetle doluydu. Zulüm, sizi kasten sikiyordu. Gizemli yapılarla karşılaşmaya devam ediyordu — iç içe geçmiş kemikler, dik bir şekilde dengelenmiş, bazen soyut sanat gibi düzenlenmiş. Kuma oyulmuş şekiller. Ayak izleri, belki insan ayak izleri, anlam veremediği desenlerde dans ediyordu. Bazen yol işaretlerini taklit ederek özenle çizilmiş çizgiler gibi görünen yollar buluyordu, ancak bunlar aniden sona eriyor ya da kendi üzerlerine dönüyordu. Kıyıya yakın bir yerde, yeşil çimlerdeki bahçe sandalyelerini anımsatan yarım daire şeklinde bir dizi levha gördü. Yolculuğunun derinliklerinde, kapı büyüklüğünde, işaretsiz ve korumasız, saf, pürüzsüz bir mermer blok buldu. Bir saatin büyük bir kısmını, blokun etrafında ellerini gezdirerek, onun varlığıyla ilgili herhangi bir ipucu bulmaya çalışarak, yaratıcısını saklandığı yerden çıkarmaya çalışarak geçirdi. Ama bu blok hiçbir şey vermedi; gizli oymalar yoktu, gizli tasarım yoktu. Hayal kırıklığıyla çığlık attı ve ayak parmakları ağrıyana kadar bloğa tekme attı.

O, tüm bunlar için bir açıklama bulmaya çalıştı. Diyelim ki Gölgeler barınak aradılar. Diyelim ki bu düzenlemeler geçici evler, dinlenmek ve düşünmek için istasyonlardı. Diyelim ki Gölgeler burada plaj partileri verdiler. Diyelim ki Gölgeler sanat sergileri düzenlediler. Ama aslında bunlar, eğlence amacıyla bir araya getirilmiş kemikler gibi görünüyordu — temelde anlamsız olan bir düzlemde anlam yaratma çabası gibi. Alice, bilinç çölünde, bir delilik haritasında izinsiz dolaştığını artık açıkça görüyordu; ve gördüğü yer işaretleri, ondan önce gelen herkesin gördüğü yanılsamalardan farksızdı.

Arada sırada gözünün ucuyla parıldayan vahaları gördü. İçmek için durmadı. Hala kopyalanmış Ebedi Matarası vardı ve Cehennem'in suyunu içmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama bir keresinde meraktan bir havuza doğru yöneldi. Parmaklarını o parıldayan yüzeyde gezdirebileceğini düşündü. Altında boğulmuş şeyler olup olmadığını, önceden olanların izlerini merak etti. Ama diz çöküp uzandığında, elleri sert bir yüzey buldu. Burada su yoktu; sadece bir obsidiyen cam tabakası vardı. Biri onu cilalamış ve yeterince kavisli bir şekilde şekillendirmişti, böylece yakından bakıldığında bile sıvı gibi görünüyordu.

Alice burada bir anlam aramayı düşündü, ama mermer blok ona daha iyisini öğretmişti. Yürümeye devam etti.

Gün batımı civarında, ufukta uzun, beyaz yapılar belirdi. En temel ihtiyaç olan bir varış noktasına doğru çekildi

Beyaz yapılara yaklaşırken, düşük, gırtlaktan gelen inlemeler duymaya başladı. İlk başta o kadar zayıftılar ki, onları insan sesi olarak algılamadı. Daha çok rüzgârın ağızlarına çarptığında boş cam şişelerin çıkardığı seslere benziyorlardı. Sonra daha da yaklaştı ve yukarı baktı. Yukarıda iskelet kafesler gördü; tozlu arazilerdeki inşaatları, terk edilmiş bina iskeletlerini andırıyorlardı, ancak bunlar alabaster kemikten yapılmıştı ve güneşin altında parıldıyorlardı. Yapıları çok zarifti, kemiklerden oluşan bir kafes ağı, oluklar birbirine mükemmel şekilde oturuyordu, böylece kafesler ileri geri sallanıyor ama asla düşmüyordu.

Bunların tanrılar tarafından yapılıp yapılmadığını merak etti. Ama matematiksel mükemmelliklerinde muhteşem bir şey vardı. Bunlar, ancak sonsuz zaman ve tekil, yıkıcı bir odaklanma ile mümkün olan projelerdi. Cehennemin yapıları, sisin içinden zahmetsizce ortaya çıkan rüya manzaralarıydı. Bu kafesler ise çaba gerektiriyordu. Titizlikle insan yapımıydılar.

İçlerinde hapsolmuş Gölgeler vardı; elleri parmaklıklara sıkıca tutunmuş, uyumsuz bir şekilde inliyorlardı. Alice'in zihni, sınav zamanındaki çalışma odalarına, çalışma kabinlerine gülünç bir şekilde gitti; odalar, tek tip bir yalnızlık içinde eğilmiş başlar ve kambur omuzlarla doluydu. Çalışma kabinleri tamamen dolduğunda, bazı öğrenciler kitaplardan kendi kabinlerini yapar, kendilerini duvarlarla çevirir ve odaklanmak için düşmanca davranırlardı. Bu umutsuz atmosfer... Oh, bunu çok iyi hatırlıyordu; daha önce de bunu keskin bir şekilde hissetmişti. O kabinlerin arasından, umutsuzluktan boğulmadan geçmek imkansızdı.

Bu Gölgeler, iradeleri dışında hapsolmuş gibi görünmüyorlardı. Parmaklıklar çok genişti. Alice ne gardiyan ne de zincir gördü. Ve bunlar umutsuzluk çığlıkları değildi. Hiç de gönüllü sesler değildi. Ses onlardan gelmiyordu, içlerinden geçiyordu, fiziksel güçlere karşı istemsiz bir tepkiydi. Evrene hala orada olduğunu bildirmek için gerekli tepkiydi. Bu bir ceza mıydı, yoksa bir sığınak mı? Belki de ikisi birden. Net değildi. Alice, her şey gibi bunun da Cehennemi daha katlanılabilir hale getirmek için bir yol olduğunu varsayabilirdi. Kendi kafesinde hapsolmuş, gökyüzünde bir tür huzur hayal edebiliyordu. Etrafında zar zor görülebilen, kendi kafeslerinde olan diğerleri ve diğerlerinin de senin kadar yalnız olduğunu bilmenin verdiği rahatlık. Hiçbir şeyin sana dokunamayacağı acımasız çölden uzak, kendine ait bir vaha.

Ellerini ağzına götürdü.

"Merhaba yukarıdakiler," diye seslendi. Aniden onlara katılma isteği duydu. O anda, kendi spiral kafesinden daha iyi bir şey yoktu, adil ve

sonsuz bir kafes. *Ben de inlemek istiyorum, umutsuzluğa kapılmak istiyorum.* "Merhaba?

Gölgeler ona cevap vermedi.

"Merhaba? Oraya çıkabilir miyim?"

İnlemeler kısa bir süre durdu. Sonra, sanki kesintiyi bastırmaya kararlıymışçasına, iki katına çıkarak devam etti.

Alice o anda kendini çok aptal hissetti, bu yüzden yoluna devam etti. *Bırakın istediklerini yapsınlar*, diye düşündü. O kafesler zaten çirkindi. Kendi başına bir hapishane inşa edebilirdi.

ÖĞLEN YAKINLARINDA, KUM ÇATLAKLI, KAHVERENGİ KAYA HALİNE GELMİŞTİ. Artık yabancı kayalar ve alaycı desenler yoktu. Çölden ölü topraklara geçmişti. Aralarında bir fark vardı; biri sessiz bir yaşamdı, diğeri ise tüm canlıların yakıldığı yanmış topraktı. Buradaki hava daha yoğun, daha kuru ve daha sıcaktı. Hayal kırıklığı kokuyordu; asla giderilemeyen susuzluk kokuyordu.

Alice, Zulüm ve Tiranlık arasındaki sınıra yaklaştığını düşündü.

Kumda bir çizgi yoktu, zalim adamın darbeleri ile tiranın kurnaz manipülasyonu arasında kesin ve net bir ayrım yapan hiçbir şey yoktu. Yine de Alice aradaki farkı anlayabiliyordu. Hava dilinde ağır bir his bırakıyordu. Burada metalik, küflü bir koku vardı. Rüzgâr şiddetini artırdı, yanaklarını acıyan bir güçle ovuşturdu. Yüzünü kapüşonuyla kapattı. Parmak eklemleri çatladı ve kanadı.

Gölgeler de farklı davranıyordu. Önceki mahkemelerin tüm Gölgeleri zararsızdı, kendi acılarına o kadar dalmışlardı ki Alice'e pek dikkat etmiyorlardı. Ama Zorbalığın Gölgeleri, sayıları az olsa da, onu ve birbirlerini farkında gibiydiler ve bu onu tedirgin ediyordu. Birkaç kez gözünün ucuyla hareketler gördü ya da ağaçlardan onu izleyen yüzler gördü. Ama her döndüğünde, ortadan kaybolmuşlardı.

Onların ondan ne istediklerini ya da ona ne yapabileceklerini bilmiyordu. Sadece etrafında sürekli ve keskin, karınca ısırıkları gibi batıcı bir kötülük hissediyordu.

Ama geri dönemezdi. Gidecek başka bir yer yoktu. Bu yüzden ceketini daha sıkı sardı, bıçağını kemerine yakın tuttu ve zorlukla yürümeye devam etti.

GÜNEŞ BATTIKTAN SONRA ALICE, bacakları titreyene kadar yürüdü ve sonra bir kayanın gölgesine çömelerek, yanında kalan erzakları inceledi.

Lembas Ekmeği suyla ıslanmıştı, ama ortadaki parçalar hala iyiydi. Çay, bataklık suyuyla kirlenmişti, onu attı. Mucizevi bir şekilde, kopyalanmış matara hala çalışıyordu. Bir bardak temiz su içti, sonra bir bardak daha, sonra altı bardak.

Vücudu doydu, zihni berraklaştı, ama ne yazık ki düşünmeye başladı.

Hayatta kalma sürecinde, tüm bu çabaları için bir gerekçe bulması gerektiğini fark etti.

Bildiği tek şey, artık ölümden korkmadığıydı. O Escher tuzağında öbür tarafı görmüştü ve ilk grip aşısını olan ya da dişçiden sağ salim çıkan bir çocuk gibi, korkacak pek bir şey olmadığını anlamıştı. Ölüm sadece bir hiçti. Bir anlık acı, hepsi bu. Ve o, herhangi bir Gölge'den daha iyi durumdaydı, çünkü uğraşması gereken bir öbür dünya bile yoktu. Sadece benliğin yok olması ve tüm yükümlülüklerin sonu.

Ama şimdi soru şuydu: Artık ölümün içgüdüsel korkusu onu motive etmiyordu, artık kaçmaya devam etmek için acil bir nedeni yoktu.

—sonra gelen şey buydu. Artık daha büyük bir sorunu vardı, o da yaşamın anlamıydı. Yaşamak, bir gelecek, bir teleolojik son anlamına geliyordu, ama Alice ne için yaşadığını bir türlü anlayamıyordu.

Başlangıçtaki arayışı şimdi çok saçma geliyordu. Profesör Grimes'ı bulmak umurunda değildi. Profesör Grimes'ı bir daha görmese de mutlu olabilirdi. Gözlerinden perde düşmüştü. Ama kendisi için başka bir gelecek hayal edemiyordu. Şimdiye kadar istediği her şey çok anlamsız geliyordu; bunların peşinde koşmak ise ıstırap vericiydi. Tez komitesinin önünde durduğunu, Grimes'tan notlarını aldığını, kendi işine geçtiğini ve başka bir grup mutsuz yüksek lisans öğrencisinin onun gözetiminde eğitim göreceğini hayal etti. Bu döngünün bir parçası olacağını hayal etti. Desire'da bir hücrede kalmayı tercih ederdi.

Bu arada ölüm çok yakındı, çok açıktı ve çok cazipti.

Ne yazık ki, bu konuyu kafasına koymuştu ve zihni, yaşaması gerektiği konusunda tartışılmaz bir sonuca varan iki öncüle karar kılmıştı.

Birincisi, Peter ondan bunu istemişti ve ona bu kadarını borçluydu.

İkincisi, her şeyin sonunda cehennem için bir istisna yapılabileceği yönündeki saçma umudu yüzünden.

Lanet olsun Peter ve istisnalarına. Hoşuna gitse de gitmese de, Peter onun içine, onun yok edemeyeceği bir tohum ekmişti. Dante'nin Adem ve Nuh'u gibi, Gödel'in Tamamlanmamışlık Teoremi gibi, Gerçek

Çelişki olasılığı gibi, belki de devam etmek, onun asla bilemeyeceği bir şeye inanmak anlamına geliyordu. Belki devam ederse, bu acıyı dindirecek bir yol bulabilirdi. Belki. *Belki.*

Nehri takip et. Profesör Grimes'ı kurtar. Çık dışarı. Alice bu hedeflere karşı içsel bir motivasyon hissetmiyordu, ama elindeki tek senaryo buydu ve hiç yoktan iyiydi. En azından ona, dakikalar saatlere, saatler kilometrelerce sonsuz çamurda dönüşene kadar, bir adımını diğerinin önüne atması için bir neden veriyordu.

Ertesi gün, Alice kuleye ulaştı.

Önce gölgesini gördü, çünkü başını eğik tutarak yürüyüş yapıyordu ve önündeki zeminden başka hiçbir şeyi fark etmiyordu. İlk başta gri zeminin ortasında bu koyu renkli çizgiyi garip buldu, ama sonra gözlerini kaldırdı ve yüz metre ötede büyük bir kule gördü; ufukta tek bir keskin nokta. *Ah,* diye düşündü, *bu bir saat kulesi, kampüsün merkezi;* çünkü Cornell'de saat ya da haritaya hiç gerek yoktu, sadece çan kulesine bakmak yeterliydi, eve dönüş yolunu bilirdin. Ama elbette bu bir saat kulesi değildi, çünkü Cehennem'de zaman kavramı yoktu, çanların çalması için bir neden yoktu ve saatin olması gereken tepenin yakınında sadece boş bir daire vardı. *Bu çok acımasız,* diye düşündü. *Bunu bilerek yaptın, bu çok acımasızca.*

Yaklaştıkça, kulenin tabanının düşündüğü gibi taştan yapılmadığını, birbirine yığılmış, birbirine dolanmış şekillerden oluştuğunu fark etti: insan yüzleri ve gövdeleri, birbirlerinin üzerine yığılmış, tırmanmaya çalışırken donmuşlardı. Bunların Gölgeler mi yoksa taşa oyulmuş benzerlikler mi olduğunu anlayamadı. Kule tabanının etrafında, yükseltilmiş toprak parçalarının üzerinde dengelenmiş bir dizi kaya vardı. Alçak bir duvar, kolayca aşılabilirdi, ama yine de bir sınırdı.

Bir tıslama duydu. Yukarı baktı.

Balkonda üç tanrı duruyordu. Uzun, kıvrımlı vücutları, mermer gibi tenleri, en koyu kırmızı renkteki dalgalı kumaşlarla giyinmişlerdi. Omuzlarından büyük, hantal kanatlar çıkıntı yapıyordu. Alice bunların Erinyesler olduğunu anladı. Alecto, Megaera ve Tisiphone, Kronos'un babasını öldürüp parçalarını okyanusa attığı, ilk bozulan yeminin kanından doğan yeraltı yaratıkları. Biri öfke, biri hiddet, biri sonsuz yıkım için. Koyu renkli, kıvrımlı saçları yüzlerinin etrafında dalgalanıyordu. Çok güzellerdi.

Üçü de aynı anda ona baktılar.

Gözlerinde göz bebeği yoktu; tek bir yakıcı bakış vardı. Alice, onu incelerken korkunç bir sıcaklık hissetti, Profesör

Grimes'ın bakışlarından bile daha yoğundu. Giysilerinden, etinden ve kemiklerinden sıyrılmış gibi hissetti. Sadece ruhu kalmıştı, titreyerek ve çıplak, şimdiye kadar sahip olduğu tüm kötü ve bencil düşüncelerini gizleyemiyordu. Bu durum sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Her düşünce ortaya çıkarıldı, askıya alındı, ters çevrildi ve dikkatlice incelendi. O, incelenmemiş gerçeklerine indirgenmişti. Ve kafatasının içinde yankılanan derin üçlü bir ses, tekrar tekrar soruyordu: *Kimin yeminlerini bozdun?*

Alice gözlerini sıkıca kapattı ama bunun bir önemi yoktu; Erinyes'in bakışları hala zihnini yakıyordu. Kendini çok küçük, önemsiz, ölümlü ve acınası hissediyordu. Hayatında hiç özgün bir düşünceye sahip olmamış gibi hissediyordu. Her şeyi ortaya koyan bir günah çıkaran, ama söyleyecek ilginç bir şey yoktu, sadece normal insan pisliği vardı. *Gururluydum, arzuluyordum, açgözlüydüm, öfkeliydim...*

KİMİN YEMİNLERİNİ BOZDUN?

"Hepsini," diye nefes nefese söyledi. "Bilmiyorum..."

YALANCI, üçü aynı anda konuştu.

Sıcaklık yoğunlaştı. Cehennem beyaz bir düzleme dönüştü, Alice sadece hareket eden gölgeler görebiliyordu. Baş aşağı dönen bir beden. Bir ilmek. Bir yığın. Alevler yüzünü yalıyordu. Kulakları uğuldadı, sıcaklık keskinleşti ve Alice Furies'in kahkahalarını duydu, yakıcı soru zihninde yanana kadar tekrarlandı:

Neden...

Neden...

Söyle

bize...

Neden?

Ama bu, kendisinin cevap veremediği bir soruydu. Hata yaptığını biliyordu, ama günahları, anlayamadığı nedenlerle başka biri tarafından işlenmiş gibi geliyordu ve sunabileceği tek savunma, başından sonuna kadar her adımda, bir sonraki hamlenin o anda tek mantıklı şey gibi göründüğüydü. Grimes öldü, Alice cehenneme gitti; Peter ona zarar verdi, o da ona zarar verdi. Elspeth'in ihtiyaçları olan şey vardı, onlar da onu çalmaya çalıştılar. Bir şey diğerine yol açtı ve hepsi bu kadardı. O, gerçeği gizlemek istememişti. Bu güzel, yanan kadınlar için iyi olmak istemişti. Her şeyi itiraf etmek istemişti, ama her şekilde ifade ettiğinde, sanki tüm hayat hikayesi bir abaküsün üzerinde yuvarlanan boncuklar gibi, çok daha zayıf, banal ve uygunsuz görünüyordu. "Sadece deniyordum," diye fısıldadı. "Ben sadece... sadece elimden geleni yapıyordum."

Alevler aniden söndü. Isı kayboldu. Alice öne doğru yalpaladı ve küçük ve gevşek bir şekilde, suya batırılmış bir mum gibi nefes nefese kaldı. Yukarıda, yerleştikleri yerin tepesinde, Erinyes başlarını geriye attılar ve güldüler.

"Profesör Grimes," dedi Alice. "Burada mı?"

Erinyes onu görmezden geldi. Neşeyle titriyorlardı; büyük kanatları titreşiyor, muhteşem başları geriye atılmış, gururlu, beyaz boyunlarını sergiliyorlardı. *İsterseniz girin*, diyordu kahkahaları. *Umurumuzda değil.*

Böylece Alice duvarın üzerinden atladı ve Cehennem'in son avlusuna girdi.

SEKİZİNCİ AVLU ÇOK SESSİZDİ. Sınırda gizlenen gölgeler kuleye karşı temkinliydiler ve Alice ilerledikçe, onların kötü niyetli varlıkları kayboldu. Artık tamamen yalnızdı. Kule yavaş yavaş ufukta küçük bir nokta haline geldi ve kayboldu, Alice'i gerçekten boş bir arazide bıraktı: solunda sürekli akan nehir, üstünde turuncu bir tabaka, sağında sonsuza kadar uzanan gri bir tabaka. Bu geometrik düzeni güzel bulacak kadar sersemlemişti. Burada üç kavram mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Sonlu sınır, sonlu nokta, sonsuz düzlem. *Artık bir ders kitabında yaşıyorum,* diye düşündü; ben *Poincaré diskinin bir diyagramıyım.*

Sonra önünde havada hafifçe dönen lekeler gördü. Daha ileride, daha fazla beyaz leke yere dağılmıştı.

Kuşlar mı? Ne kadar güzel olurdu. Alice, bir keresinde şafak sökmeden önce, tüm martılar hala uyurken bir plaj görmüştü. Martıların yuvalarında uyuduğunu düşünürdü; plajda da uyuduklarını bilmiyordu, başlarını tüylü sırtlarına gömmüş, kumulda küçük beyaz topaklar gibi duruyorlardı. Yaklaştı ve o beyaz şeylerin kuş değil, kağıt parçaları olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Elini uzattı ve birini aldı. Tüm bu maddi olmayan gölgelerden sonra, bu kadar inanılmaz derecede insani ve maddi bir şeye dokunmak garipti. Ayrıca modern bir kağıttı. Pürüzsüz, parlak bir kağıt, eski kağıtlarda görülen mürekkep lekeleri veya pürüzlü dokular yoktu. Bunlar Elspeth'in koleksiyonundaki, yaşayanlardan toplanan eski, istenmeyen şeyler değildi. Bunlar cehennemden gelen yeni kırtasiye malzemeleriydi.

Alice'in elindeki sayfa boştu. Ancak diğerleri satırlarla dolu görünüyordu. Rüzgarda uçan başka bir kağıdı kovaladı, yakaladı ve yüzüne yaklaştırdı. El yazısı o kadar dağınık ve karışık ki, ne yazdığını zar zor anlayabiliyordu. Gerçekten okunabilir tek parça, içindekiler sayfası gibi görünen şeydi.

İkinci Bölüm — Patolojim
Üçüncü Bölüm — Talihsiz ve Kaçınılmaz Suçluluğum

Alice, bunların bir tezin taslakları olduğunu düşündü. Tezin yapısına tam olarak uyuyorlardı — bölümlerin akışı, üç açıkça tanımlanmış bölümde argümanların yavaş gelişimi. Dipnotlar, ekler ve hatta alan için önemli ve sonuçları olan dramatik bir sonuç vardı: "Bu nedenle neden kurtuluşu ve Lethe Nehri'ni geçmeyi hak ediyorum."

"Birinci Bölüm — Benim Yetişme Sürecim" başlıklı bölümün bir sayfasını gözden geçirdi. Gözü, yazarın ailesinin maddi imkânlarının kısıtlı olduğunu ve bu nedenle keman çalmak gibi erdemli hobiler peşinde koşmak yerine sokaklarda koşup kötü tiplerle takılmaktan başka seçeneği olmadığını belirten birkaç dipnota takıldı. Babası onu dövüyordu ve bu da onda dünyaya karşı bir nefret uyandırmıştı. Annesi görmezden geliyor, kız kardeşleri onunla alay ediyor, Alman dadısı sık sık onu akşam yemeği yemeden yatırıyordu ve bu da onda karşı cinse karşı şiddetli bir nefret uyandırmıştı.

Alice, "Üçüncü Bölüm - Talihsiz Suçluluğum" başlıklı bölüme geçti.

Yazar, "*Yaptığım şeyi yapmak istememiştim*" dedi ve ardından şiddet içeren suçunu anlattı. Alice burada oldukça fazla pasif yapı gördü. *Kalbim öfkeyle doldu. Elim bıçakla ele geçirilmişti.*

Sayfayı bırakıp havadan başka bir sayfa aldı. Bu sayfa farklı bir el yazısıyla yazılmıştı ve kadınların aslında tecavüze uğramaktan hoşlanmalarının birçok nedenine odaklanıyor gibiydi. Bir sayfa daha aldı. Yaşlıların öldürülmesi toplumsal bir gerekliliktir, diyordu. Kaynakları tüketiyorlar ve ayrıca can sıkıcılar.

O halde bu, tek bir delinin işi değildi. Her ne sebeple olursa olsun, Aşağı Cehennem, günahlarını haklı çıkaran yazarlarla doluydu ve görünüşe göre, birçok başarısız taslak üretiyorlardı. Alice, bunun kimin için yazıldığını, kimin okuduğunu ve hangi ilahi okuyucunun bu tezleri geçmeye layık görmediğini merak etti. O okuyucu, onun mazeretlerini nasıl değerlendirirdi? O, ne tür mazeretler uydurabilirdi?

GÜNEŞ tekrar batana kadar devam etti, sonra oturdu ve küçük kampını kurdu. Lembas Ekmeğinden biraz yedi. İşaret parmağı uzunluğunda sadece bir parça kalmıştı, bu da sekiz gün boyunca yiyebileceği sekiz parça demekti

sekiz güne yayabileceği bir parça kalmıştı. Midesine ağrı girene kadar Perpetual Flask'tan içti, bu da tok olmaktan sonra en iyi ikinci şeydi. Ancak ne kadar içerse de, dili hala zımpara kağıdı gibi hissediyordu. Yine de geri kalanı lezzetli bir hafiflik hissediyordu, laboratuvar günlerinden iyi hatırladığı bir his; yemek yemediği ve kasıtlı olarak artık yemek yemediği günler, sadece ne kadar az ihtiyacı olduğunu görmek için sınırları zorladığı günler. O hafifliğe güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Bu her zaman çöküşün habercisiydi.

Herhangi bir sığınak bulabilmeyi diledi. Kule çok geride kalmıştı ve önünde sadece açık arazi uzanıyordu. Sığınabileceği kayalar bile yoktu. Yapabileceği en iyi şey, ceketini başına geçirmek ve devekuşu mantığıyla sığınmaktı — belki onları göremezse, onlar da onu göremezdi. Bacaklarını altına çekti ve ellerini başına doladı.

Bir şey onun yanına sürtündü. Gözlerini araladı. Arşimet, gölgesinin içinde dikkatlice bir top haline gelmişti.

Tüyleri yaralı ve keçeleşmişti; yüzünde kurumuş kan izleri vardı. Alice, onun varlığını hayal etmediğini umarak birkaç kez gözlerini kırptı; ama her baktığında kedi hala oradaydı. Elini uzatıp kedinin yanını okşamak istedi, ama kedi dokunuşundan çekindiği için vazgeçti.

"Onlar seni de mi yakaladı?"

Archimedes miyavladı. Sağ gözü açılmıyor gibiydi. Sol gözü, sert yeşil bir parıltıyla Alice'in bakışlarına karşılık verdi.

"Ama onlara cehennemi yaşatmışsın gibi görünüyor." Archimedes burnunu çekti.

"En azından bizden daha iyi idare etmişsin." Onu tekrar okşamaya çalıştı, ama bu sefer önce elinin nerede olduğunu anlamasını sağladı. Bu sefer izin verdi ve başının üstünü avucuna bastırdı. "Aferin sana."

Oturur pozisyona geçti ve sırt çantasından biraz Lembas Ekmeği çıkardı. Kedi, onu önündeki bir parça ambalajın üzerine yerleştirirken hareketsizce izledi. "Hadi," dedi.

Kedi başını uzatıp ısırmaya başladı.

"Kedilerin zorunlu etobur olduğunu sanıyordum," dedi Alice.

Archimedes kıçını salladı, bu kedilerin "*ne istersem onu yaparım"* demek için kullandıkları bir hareket gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Alice. "Elspeth nerede?"

Archimedes cevap vermedi.

"Belki birbirimizi koruyabiliriz," dedi Alice. "Birbirimizi kollayabiliriz."

Archimedes onu duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi.

"Lütfen kal," dedi Alice. "Ben... Tek başıma yapamam."

Archimedes öne doğru uzandı ve başını ön bacaklarının arasına koydu. Poposu, Alice'in bıçağının sapının üzerine yararsız bir şekilde oturdu. Sonra sağ gözünü kapattı.

Ne kadar aptalca, diye düşündü Alice, *bir kediden yardım isterken*.

Ama yine de, kanlı ve keçeleşmiş yan tarafının inip kalkmasını izlemek rahatlatıcıydı. Arşimet nefes aldığında her seferinde hafif bir hırıltı sesi çıkarıyordu. Küçük göğüs kafesi bu çabayla titriyordu, ama bu onun uykusunu bozmuyordu. Onu terk etmek için hiç aceleci görünmüyordu. Alice, hayatın burada da devam ettiğini düşündü; tekmeleyerek, ısırarak ve hırlayarak yoluna devam ediyordu. Yenilmez yaşama arzusu. Kedinin yanına uzandı, kendi vücudunu bir kale gibi kedinin etrafına sararak, kendisinde de bunu nerede bulabileceğini merak etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Alice uyudu. Rüya gördü ve anıların ayrıntılarında kendini kaybetti: bir kaşığın çay fincanına çarpması, kenarlarından kan kırmızısına dönüşen damlaların dökülmesi; çay fincanı bir mesane kesesi, kaşık ise kemik bir bıçak haline geldi. Helen Murray'in sesi; beyaz dişler, çok parlak ruj, kuru cilde bulaşmış. Ne istiyorsun, Alice? İlk sen olduğunu mu sandın? Alice mezarlıkta, tırnaklarının altında kir; elinde kürek, sırtında ağrı. Profesör Grimes, ya da en azından onun bulduğu parçaları; bir göz, bir dudak, bir burun parçası; tüm küçük parçalar bir balmumu kağıdının üzerinde, kötü bir kalem çiziminin yanında sıralanmış; ve hepsini yerinde tutmak için alnına çakılmış bir çivi; Thessalian cadısının tüm karalanmış kayıtları. Canlanan parçaların üzerine yerleştirilmiş canlı yüz. O parçalanmış dudaklar hareket etti. Günaydın, dedi.

Alice uyandı.

Bir Gölge onun üzerine çöktü; gümüş rengi duman, yüzü Alice'in yüzüne çok yakındı. Alice birdenbire doğruldu.

Birbirlerine baktılar. Gölgenin yüzü çok kaygandı, özellikleri değişiyor ve kayıyordu, sanki kendi görünüşüne karar veremiyormuş gibi. Alice onu tanımlamak zorunda kalsaydı, aklına gelen en iyi benzetme gri tonlu bir sabıka fotoğrafı olurdu. Belirsiz, kaçak. Alice'in sadece geniş gözlü bir açlık olarak tanımlayabileceği bir bakışla ona baktı, yıkıcı değil, özlem dolu, sanki onu tüm duyularıyla içine almak istiyormuş gibi. Görünüşü, kokusu.

Yine de — ve bu, sisli, açlıktan bitkin kafasının düşüncesiydi — tehlikeli *görünmüyordu*. En azından, Açgözlülük'teki Gölgeler'in o tuhaf kötülüğüyle ya da Öfke'nin boğucu ulumasıyla bozulmuş değildi. Onlardan daha insan gibi görünüyordu, en azından arzularını daha iyi kontrol edebiliyordu. Bu Gölge ona zarar verecek olsaydı, uyurken yapardı, bu yüzden olduğu yerde hareketsizce oturdu.

"Kimsin sen?"

"Ben Alice," diye fısıldadı. "Alice Law."

"Sen yaşayanlardan birisin." Sesi çakıl gibi, toprağın kayması gibi çıkıyordu.

Rol yapmanın bir anlamı yoktu. "Evet."

Gözleri, süveterindeki tebeşir lekelerini yukarıdan aşağıya doğru taradı. "Sen bir sihirbazsın."

"Evet."

Adam kahkahaya boğuldu.

"Tanrım," dedi. "Bekledim, bekledim ve şimdi buradasın."

Alice bunu biraz tehditkar buldu. Ayağa kalktı ve hemen pişman oldu; baş dönmesi hissetti ve sallandı, gözleri karardı.

Gölge ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim." "Ne istiyorsun?"

"Sadece konuşmak." Gölge öne doğru eğildi, ta ki yine birkaç santim uzaklıkta olana kadar. Kişisel sınırlar kavramı yokmuş gibi görünüyordu. Alice nasıl hareket ederse etsin, yüzü Alice'in yüzüne yaklaşıyordu, sanki onu yalamak ya da öpmek üzereymiş gibi. "Ama sen, yaşayanlardan biri olarak, burada, cehennemde tek başına ne yapıyorsun?"

Gerçekten ne yapıyordu? Hâlâ bir cevabı yoktu ve bu Shade'in pişmanlıklarını duymasına gerek olmadığını düşünüyordu. "Birini arıyorum."

"O kişi nerede olabilir?"

"Bilmiyorum." Diye iç geçirdi. "Yukarı Cehennem'i aradım. Öfke, Zalimlik, Şiddet ve Tiranlık'ta dolaştım. Onu hiç bulamadım ve günahlarının o kadar hafif olmadığını düşünmek için nedenlerim var."

"Onun Dis'te olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben... evet, doğru." Alice bu şehrin gerçek olduğundan emindi; tüm güvenilir arşivler bunu doğruluyordu; ama ölülerin ağzından bu ismin doğrulandığını duymak onu şaşırttı. Demek oradaydı, demektir ki bekliyordu. "Orada olmalı."

"Ve sen kapıları bulmalısın."

Bir rehberim var, demek istedi Alice, ama Archimedes'in kaçtığını gördü; yine tek başına kalmıştı. "Sanırım."

"Hadi o zaman." Gölge ufka doğru başını salladı. "Sana göstereceğim. Güvenli yolculuk."

"Ne için?"

"Ne demek *ne için*?"

"Kırmak istemem." Alice, George Edward Moore'u düşündü, bir dost için deli olan adamı. Weaver Girl'ün kız gibi kahkahasını düşündü. Elspeth'i düşündü, adil ve intikamcı olanı. "Sadece biz... Ben burada harika zaman geçirmedim. Ve biz Aşağı Cehennem'deyiz. Herkes bir şey

Elspeth'i düşündü, adil ve intikamcı. "Sadece biz... Ben burada harika zaman geçirmedim. Ve biz Aşağı Cehennem'deyiz. Herkes bir şey istiyor."

Gölge yine kahkahayla gürledi. Gözlerini tekrar ona çevirdi ve bu sefer gözleri onun en sağlam parçaları haline geldi; derin taş, zamanın oyukları. "Bir şarkı karşılığında bir hikaye," dedi. "Hepsi bu. Sen Dis'i bilmek istiyorsun. Ben hayatı bilmek istiyorum."

İŞTE O, cehennemin en derin çemberlerinde, günahlarını bilmediği bir Gölge ile hızlı bir yürüyüş yapıyordu.

Alice, çok şanslı mı yoksa çok aptal mı olduğunu belirleyemiyordu. En azından bu Gölge - kendini John Gradus olarak tanıttı, ki bu bariz bir yalandı - onun arkadaşı gibi davranmıyordu. Arzuları oldukça açıktı. Ona, bildiği dünya hakkında bilgi vermek için ısrarla soruyordu. Siyasi veya tarihi gelişmelerle hiç ilgilenmiyordu. Ona Sovyetler Birliği'nden bahsetmeye çalıştı, ama o sabırsızlıkla elini salladı. Bunun yerine, hangi marka tebeşirlerin moda olduğunu ("Shropley's mi? İflas etmediler mi?"), yemekhanelerde hangi tür yiyeceklerin servis edildiğini ("Hala aynı patates püresi mi? Yorkshire pudingi hala karton gibi mi?") ve kampüste kızların modasının nasıl değiştiği (Alice bunu anlatırken biraz rahatsız hissetti, ama Gradus etekler ve çoraplar hakkında mırıldanarak verdiği cevapla yetindi. Ne kadar kısa? Hatırlamıyordu. Dizlerin üstünde mi? Eh, bazen. Üniversitede değil, ama bazen.) Sorgulamalardan rahatsız olmuyordu. Burada hafızası işine yarıyordu ve sadece gözlerini kapatıp, zihninde fotoğrafları canlandırıp, yürürken ayrıntıları anlatması gerekiyordu.

"Londra silüeti?"

"Bir sürü yeni inşaat var. NatWest kulesi gibi çirkin, havaya dik bir şekilde yükselen büyük bir yapı var."

"Müzik?"

Bir plak dükkanının vitrinini hatırladı ve orada gördüğü tüm isimleri ona söyledi. "Judas Priest. Soup Dragons. Iron Maiden. Talking Heads."

"Bu ne tür bir müzik?"

"Bir nevi... indie punk, rock, o tür şeyler? Dusty Springfield'ın tam tersi gibi?"

Bu isimlerin John Gradus için bir anlam ifade edip etmediğini bilemiyordu. O sordu: "Onları seviyor musun?"

"Biraz gürültülüler," dedi. "Ama ben pek maceracı değilim. Sadece Beatles'ı ve Bach'ı severim."

"Gösterişçi," dedi. "Son yediğin yemek neydi?"

"Lembas ekmeği."

"Hayır, ondan önce demek istedim."

"Oh." Alice zihnini taradı. "Um. Çay ve tost." "Ne tür?"

"Peynir. Cheddar sanırım."

"Isıtılmış mı?"

"Hayır, soğuk." Zihninde plastik ambalajı, genel logoyu gördü. Kapanmak üzere olan bir pastaneden gece geç saatlerde alınan ürünler. "Tadı pek iyi değildi."

"Soğuk bir tost," diye mırıldandı. "Dünyadaki tüm zaman ve soğuk, donmuş bir tost."

Somut, maddi şeylere açtı. Alice'in yukarıda zamanını boşa harcadığını hissettiğinde kızgınlık duydu. En çok da kaçırdığı gastronomik fırsatlar yüzünden sinirlenmişti. Alice'in neden her gün üç çeşitlik gurme yemekler yemediğini anlayamıyordu. "Aç değildim" cevabı ona mantıklı gelmiyordu. Alice konuşurken o kadar keskin ve aç bir bakış attı ki, Alice bazen rahatsız hissetti; ondan bir şey çaldığını hissetti, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Canlı bir güç gibi hissediyordu. Belki de işleri bittiğinde o neredeyse canlı olacak, o ise gürleyen gri bir kütle haline gelecekti. Bu rahatsız edici olsa da, bu açık sömürü, onun sözlerine inanmasını sağladı. Bu kadar kolay olabilirdi. Onu gerçekten Dis'in kapılarına götürüyor olabilirdi.

Yürürken ona yan gözle baktı, rehberinin yüzünü anlamaya çalıştı. Kendi Virgil'i. Onu tanıyabilecek miydi, hikayesi akademiyi saran birçok söylentiden biri miydi? Azazel'e kızını yediren şeytanbilimci miydi? Öğrencilerini can simidi olmadan Faerie'ye gönderen kriptolog mu?

Ne yazık ki Gradus, Elspeth kadar sağlam bir formu korumak için pek çaba sarf etmemişti. Gözlerine veya vücuduna çok fazla odaklandığında, özellikleri sanki eskiden ne olduklarına karar verememiş gibi kaybolup değişiyordu. Garip bir şekilde, onu göz ucuyla gördüğünde, hayal gücü geri kalanını tamamlayabildiğinde en net şekli alıyordu. Düz sırtlı, gözlüklü bir adam, e l i n d e evrak çantası taşıyan ya da yağmur yağdığında size şemsiye uzatan türden bir adam. A

Tamamen unutulabilir bir adamdı. Onu trende, üniversite kütüphanesinde veya kitapçıda görmüştün. Sonra hayatından çıktı ve onu tamamen unuttun; çünkü onun gibi tipler sadece senin daha zengin dünyasının arka planını doldurmak için var olmuştu. Gradus tamamen belirsiz bir adamdı ve Alice onun bunun için çok uğraştığını düşünüyordu.

En azından coğrafi veya zamansal olarak onu bir yere yerleştirmeye çalıştı, çünkü o zaman en azından hafızasını zorlayarak, örneğin 60'larda Yale'de işlenmiş korkunç suçlardan bahsedilip bahsedilmediğini hatırlayabilirdi, ama Gradus o kadar uzun süredir yeraltı dünyasında yaşıyordu ki, kendini bir yere yerleştirecek hiçbir referans vermiyordu. Bazen konuşmasında belirsiz bir İskandinav aksanı sezdiğini düşünürdü, ama bunun dışında, Amerikalılar arasında çok fazla zaman geçirmiş bir İngiliz'e ya da İngiltere'de çok fazla zaman geçirmiş bir Amerikalıya ait olabilecek gizemli bir Orta Atlantik aksanı vardı. Açık sözlü değildi. Bir keresinde ona nereli olduğunu sormayı denedi, ama tek söylediği "Tahmin etmeni istiyorum" oldu. Hatta onunla dalga geçmekten zevk alıyor gibiydi. Roosevelt ve Churchill'den bahseder, sonra Copernicus'u şahsen tanıdığını ima ederdi.

Bir keresinde bir şüphe uyandı ve onu hazırlıksız yakalamak için çabucak "Jacob?" diye sordu.

Profesör Grimes her zaman küçük testlerini severdi.

Ama John Gradus sadece "Ne?" diye sordu.

Hayır, o Profesör Grimes olamazdı. Profesör Grimes, ofisinin dışındaki dünyayı pek umursamazdı. Ona Talking Heads hakkında soru sormazdı. Modalar değişirdi; Profesör Grimes aynı kalırdı. Bulutların üzerindeki bir kalede yaşardı. Önemli olan tek şey, fikirleri ve bu fikirlerin onu ne kadar uzağa götürebileceğiydi.

EN AZINDAN JOHN GRADUS, kişisel kimlik hakkında çok fazla soru sormadığı sürece, aldığı kadarını verdi. Cehennem konusunda her zaman yardımcı olmasa da çok açık sözlüydü. Söylediklerinin çoğu, onda milyonlarca soru daha uyandırdı. Ona bu yazılar ne olduğunu sordu ve o da "Tabii ki tezler. Bu kadar açık değil mi?" diye açıkladı.

"Ne hakkında tezler?"

"Karşılaştığımız her şey
hakkında." "Herkes yazıyor
mu?"

"Hepimiz yazmak zorundayız." "Kim okuyor?"

"Yetkili olanlar. Furiler. Lord Yama'nın kendisi. Kim bilir? Henüz kimsenin okuduğunu görmedim, ama kabul edilen tezler çok nadirdir. Elinden gelenin en iyisini yapana kadar yazmanı söylerler ve elinden gelenin en iyisini yaptığında, gemiler gelip seni Lethe'nin karşısına geçirir."

"Bunların amacı nedir?"

"Eğlence, eminim. Başkalarının taslaklarını okumaktan kesinlikle keyif alıyorum. Geçen gün *My Lolita* başlıklı bir yığın taslak buldum. O gerçekten çok eğlenceliydi!"

"Demek istediğim, iyi bir tezi ne yapar?"

"Biliyorsam ne olayım. Bütün sır da bu, değil mi?"

Adamın kasıtlı olarak alaycı davrandığını mı, yoksa gerçekten bilmediğini mi anlayamadı. "Demek cezalandırılma şeklin bu mu? Kendi suçunu iyice anlayana kadar dışarı çıkamıyorsun?"

"Bazıları öyle düşünüyor."

"O zaman nasıl geçiyorsun?"

Bu soru Gradus'u tereddüt ettirdi. Bir süre durakladıktan sonra, "Kesin olarak bilinen tek şey, gerçeği söylemen gerektiği. Hepsi bu," dedi.

"Gerçeği söylemek çok zor mu?"

"Öyle olmalı. Çıkan kimseyi görmedim."

"Bu onları çıldırtıyor olmalı," diye düşündü Alice. Tez yazan öğrencileri iyi tanıyordu. Cambridge'de iyi bir tezin standardı asimptotik gibi görünüyordu. Yaklaştıkça, sınıra asla ulaşamayacağınız daha da belirgin hale geliyordu. Sonunda, işleri belirleyen şey zaman kısıtlamalarıydı; mükemmel olsun ya da olmasın, çalışmanızı son teslim tarihine kadar teslim ederdiniz. Ama cehennemde son teslim tarihi yoktu. Hatalar için sonsuz zamanınız vardı. "Eminim çok acı vericidir."

"Muhtemelen," dedi Gradus.

"Denemiyorum." "Neden?"

"Başka soru yok," dedi. "Anlaşmamız, beni eğlendireceğin." "Oh, peki."

"Peki ya aradığın bu adam? Tezini ne üzerine yazıyor?" "Oh, şey, ben tam olarak bilmiyorum." Alice bir an durdu. Profesör Grimes'ın *işlediği*

Profesör Grimes'ın işlediği en büyük günah neydi? Aklını buna verdiğinde, en belirsiz tanımlamalardan başka bir şey bulamadı ve hiçbiri

doğru gelmiyordu. Hırsızlık yapmıştı (ama iyi bir nedeni vardı). Zalimdi (iyi bir amaç uğruna, hak edenlere karşı). "İkimizin de teorileri vardı, ama bunu bilmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Gradus'un sesi keskinleşti, bir kanca tutunacak bir yer bulmuştu.

"İkiniz de mi?" "Oh," dedi Alice.

Gradus'un adımları yavaşladı. Varlığı, memnun bir kedi gibi yayıldı. "Bu çok ilginç."

Onun acısı onu memnun etti. Yatma vakti hikayesinden keyif alan bir çocuk gibi, dumanlı ellerini birbirine sürtmeye devam etti. *Sonra ne olacak?* Bunu sormaya devam etti. *Sonra ne olacak? Sonra ne olacak?* Daha fazla şeker isteyen bir çocuk gibi, ondan sıkabileceği tüm yaşam damlalarını zevkle emdi. Ona Dokumacı Kız'dan bahsetti ama Elspeth hakkında belirsiz kaldı; Wrath'taki bataklığı, Escher tuzağını, guguklu saati, Peter'ın fedakarlığını anlattı. Metalin çığlığı. Kripkes'lerin sevinci.

"Dur bir dakika." Gradus yürümeyi bıraktı. Aurasının rengi değişti. Hışırdayan, kayıtsız gri renkli girdap, Alice'in çok iyi tanıdığı bir insanlık haline dönüştü. Korkunun nemli soğukluğu. "Kripkes'ler senin peşinde mi?"

"Kripkes'ten neden korkuyorsun?"

"Onlar şeytanlar," dedi Gradus. "Bu topraklarda dolaşan en kötü şeyler."

"Ama sen zaten ölüyorsun, sen..." Ama sonra Alice, Elspeth'in sözlerini hatırladı. *Kripkes'in bir ruhu öldürdüğünü gördüm.* "Peki. Sanırım daha hızlı yürümemiz iyi olacak."

"Ama şimdi bu çok *heyecanlı*!" Gradus ellerini açarak avuçlarını gösterdi. "Bir trajedi, bir intikam hikayesi, bir kurtarma, zamana karşı bir yarış. Kripkes'ten kaçabilecek misin? Yoksa düşmüş yoldaşının görevini tamamlayamadan seni yakalayacaklar mı?"

"Sanırım."

"Ne demek, *sanırım*?"

"Yani, bu güzel bir senaryo gibi geliyor." Alice çok yorgun hissediyordu. "Sanırım onu takip edeceğim."

"Ne demek, sen de onu *takip edeceksin*?" Bir şekilde Gradus'u kızdırmıştı. Ceketi, sanki onu öfkesinin girdabına çekmek istercesine, ikisinin de ayaklarının etrafında çırpınmaya başladı. "Üzgün değil misin?" diye sordu. *"Yıkılmadın* mı?"

"Elbette, Gradus."

"Sanki burada ne yaptığını bile bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Aynen öyle." Onun hayal kırıklığı yorucuydu. Onu bir sinek gibi uzaklaştırmak istedi. "Bilmiyorum. Sadece yorgunum."

"Ama hiçbir şey umurunda değil mi?"

"Sanırım umurumda olmalı."

Bu uyuşukluğu ona nasıl açıklayabilirdi? Alice umursamıyordu değil, çok fazla umursamıştı ve bir iplik kopmuştu. Bazı temel yetenekleri bozulmuştu. Anlam, duygu ve bağlılık dünyasından fırlatılmış gibi hissediyordu. Artık kanamıyordu. Zaten tükenmişti. Artık elinde sadece senaryolar vardı ve bunlar yürümesi için yeterliydi, ama kalbinin atmaya başlaması için yeterli değildi.

"Ama sen *hayattasın*," dedi Gradus, sanki bu her şeyin cevabıymış gibi.

"Tüm isteklerime rağmen. Evet."

Gradus hiçbir şey söylemedi. Konuyu değiştireceğini umarak yürüdü ve bekledi, ama o sessiz kaldı. Onu üzdüğünü hissetti, ama nasıl olduğunu söyleyemedi. Gradus hassas bir tip gibi görünmüyordu. Şimdiye kadar, onların duygusuz ilişkilerinde rahat hissediyordu. Bir ara onun Jack the Ripper olduğunu ima etmişti ve o sadece gülmüştü.

Ama başka soru sormadı. Sabahın geri kalanında sessizce yürüdüler. Birkaç kez kendi kendine mırıldandı, ama ne dediğini anlayamadı. Sadece onun öfkesini, acı ve düşmanca bir dalgayı hissetti, bu dalga ani olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da. Ve değişken erkekleri yatıştırmaya alışkın olan Alice, cezasını beklemekten başka bir şey yapmayı bilmiyordu.

"PEKİ." GRADUS SONUNDA KONUŞTU. "İŞTE BURADA."

Son bir saat boyunca dik ve kayalık bir tepeyi tırmanmışlardı. Alice yorgunluktan neredeyse eğilmiş, elleri dizlerinin üzerindeydi. Gözleri önündeki zeminden nadiren ayrılmıştı. Şimdi başını kaldırdı, dikleşti ve nefesini tuttu.

Orada Dis şehri uzanıyordu. Hayal ettiğinden çok daha muhteşemdi: parlak beyaz bir kale, üç halka, alt kısmında temellerine çarpan kıvrımlı su kanalları, taşlara, kemiklere, tuğlalara öfkeyle çarpan siyah dalgalar, Alice'in bulunduğu yerden uzaktaki kükremeyi duyabiliyordu.

Dis hakkında pek çok şey okumuştu. Lanetlilerin Ülkesi. Kederli Şehir. Virgil'in *Aeneid'inde* Dis, cehennemin tamamının adıydı ve bu alemde, üç duvarla çevrili, ateş nehrinin

ateş nehri ile çevrili bir kale vardı. Dante için Dis, cehennemin altıncı ila dokuzuncu çemberlerini kapsayan, kırık mezarlarla dolu bir arazide bulunan büyük bir kaleden ibaretti. Diğerleri ise Dis ve Pandemonium şehirlerinin aynı şey olduğunu, Lucifer ve iblislerin krallığı olduğunu söylüyordu. Dis'in Tanrı tarafından terk edilmiş, pis ve kötü bir yer olduğunu söylüyorlardı.

Kimse onu şehrin güzelliğine hazırlamamıştı.

Dante sadece şehrin yüksek surları olduğunu söylemişti. Bu surların, sakinlerinin hor gördüğü kutsal yerlerin mükemmel bir yansıması olduğunu, Dis'in mimarisinin Vatikan'a açık bir sitem olduğunu anlatmamıştı. Hayır, gerçekte Vatikan'ı utandırıyordu. Michelangelo ve Raphael, Tanrı'larını övmek için sadece bir ömürleri vardı, ama Dis sakinlerinin ise sonsuzluğu vardı. Dis, insan mükemmelliğinin en uç noktasıydı. Dis, kusursuz mermer, korkuluklar ve kubbeler, sütunlarla çevrili kiremitli avlulardan oluşuyordu. Borges, şehrin korkunç olduğunu, varlığıyla geçmişi ve geleceği kirlettiğini ve yıldızları tehlikeye attığını yazmıştı; ama Alice ve Borges aynı şehri mi görmüşlerdi? Borges'in sapkınlık bulduğu yerde, Alice bir mucize bulmuştu. Dis, bin yıllık bir çabanın ürünü, kurtuluşu olmayanlar tarafından inşa edilmiş bir sığınaktı. Alice, şehrin ne olmaya çalıştığını ve asla olamayacağını çok net görebiliyordu. Ama bu temel eksiklikte bile, insan iradesinin bir kanıtı olan, sevimli, aşkın bir şey vardı. Dis şehri, öbür dünya fikrine karşı gelmişti. Kampüsü geride bırakmışlardı; burası bir tapınaktı. *"Lanet olsun bize,"* diyordu, *"Cehennemi parlatacağız."*

Gradus'un sesinde tuhaf bir melodi vardı. "Diyelim ki adamın orada."

Alice'in tüyleri diken diken oldu. "Tehlikeli mi?"

"Hiç de değil," dedi Gradus. "Dis'tekiler sana tehdit oluşturmaz. Göreceksin. Onlar çok özel günahkârlar."

"Ne demek istiyorsun? İçeride kim var?"

"Hainler. Yemin bozanlar. Söz verdikleri halde tutmayanlar
."

Bu cevap onu hayal kırıklığına uğrattı. Dante'nin her zaman abarttığını
düşünmüştü
abarttığını düşünmüştü. "O kadar da kötü
görünmüyor." "Öyle mi?"

"Yani, herkes sözünü tutmaz."

"Önemsiz sözler vardır," diye onayladı Gradus. "Ve sonra da beyanlar vardır. *'Sen benim için bu kadar önemlisin ve sana olan borcumu*

sana borcum budur' diyen sözler vardır. Bir kocanın karısına verdiği türden sözler. Bir ebeveynin çocuğuna verdiği türden sözler. Bir öğretmenin öğrencisine verdiği türden sözler."

Alice'in omurgasından bir ürperti geçti.

Dis'e bakarken, sanki göğsüne bir buz parçası bastırıyormuş gibi hissetti. O güzellik, acımasız bir parıltı aldı. İçindeki günahı hissetti — ısırıcı, kötü bir şey; bağları zehirleyen, dostları dostlara, akrabaları akrabalara düşman eden o güç. O hissi sadece bir ihlal olarak tanımlayabilirdi; en keskin, en şiddetli acı, kendini en güvende hissettiği içsel derinliklerini delen acı.

"Peki ne yaptın, Gradus?" diye sordu. "Kimi ihanet ettin?"

Bir parçası ondan intikam almak istiyordu, ama nedenini bilmiyordu. Sessizliği mi? Ani soğukluğu mu? Onun tarafından yargılandığını ve utandırıldığını hissediyordu ve şimdi tekrar konuşmaya başladığına göre, ona acı çektirmek istiyordu. Her neyse, kendi sorularında çok duygusuz davranmıştı ve şimdi o da duygusuz davranabileceğini hissediyordu.

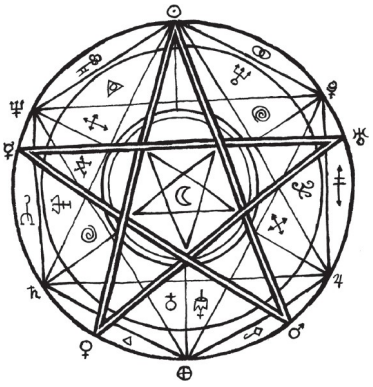
"Bunu sormadın," dedi Gradus.

"Evet, sordum. Ne yaptın? Neden yazmıyorsun?" "Asla

bunu sorma."

Hadi ama, diyecekti, ama onun ciddi olduğunu fark etti. Yüzünde gülümseme yoktu.

"Seni uyarıyorum, Alice Law." Gradus'un gözleri taş gibiydi. *O bu yüzyıldan olamaz*, diye düşündü Alice aniden, *bu yüzyıldan hiç kimsenin gözleri zamanın etkisiyle bu kadar donuk olamaz. O burada bir ömür boyu yaşamış.* "İsteyerek itiraf ederse itiraflarını alabilirsin. Bu izin verilir. Ama hayatta kalmak istiyorsan, Dis hakkında bu tek kuralı unutma. Asla sorma."

Yirmi Yedinci Bölüm

Küçük, huzursuz bir Gölge, Dis'in soluk kapılarını koruyordu. Göğsünü şişirerek onların yaklaşmasını izledi; bir eli belinde, diğer eli oyulmuş taş uçlu siyah bir mızrağı tutuyordu. Onlar yukarı çıkarken mızrağını mermere üç kez vurdu. "Kim cesaret edip Lanetlilerin Büyük Şehrine girmeye cüret eder?"

"Defol git, Parmenides," dedi Gradus. "Benim."

Parmenides Alice'e gözlerini kısarak baktı. "O zaman bu kim?" "O yeni," dedi Gradus.

"Ooh hoo *hoo*!" Parmenides'in kıkırdaması birkaç oktav yukarı ve aşağı çıktı. Alice'e sinsi sinsi baktı. "Neden buradasın, canım?"

"Cevap verme." Gradus, Parmenides'i iterek yanından geçti. Kapılar onun dokunuşuyla gürültüyle açıldı.

"Cinayet mi?" diye sordu Parmenides. "Zehirleme mi? Bir çocuğa mı dokundun?" Gradus elini salladı. "Gel, Alice."

Alice onun arkasına koştu.

"Hikaye karşılığında hikaye," diye bağırdı Parmenides arkalarından. Alice, onun peşlerinden geleceğinden korktu, ama o sadece eşikte durdu ve kapılar mermer zemine sürtünerek gıcırdadığında mızrağını salladı. "Nerede olduğumu biliyorsun."

Kapılar gürültüyle kapandı.

İçerisi karanlık, serin ve sessizdi. Gradus sağdaki koridora doğru ilerledi. Alice onu takip etti. Gradus bir kapıyı açıp avluya çıktıkları sırada, Alice'in manastır avlusunu anımsatan dört duvarla çevrili açık alana, giderek artan bir ses karmaşası duydu. Yeşil hiçbir şey yetişmiyordu, ancak kayaların heykelsi düzeni ve fayansların üzerindeki çiçek mozaik desenleri, titiz bir bakım çabasını akla getiriyordu. Etkisi şaşırtıcı derecede hoştu. Ortasında uzun, bükülmüş beyaz bir ağaç duruyordu ve Alice onun ölü mü yoksa taştan oyulmuş mu olduğunu anlayamadı. Dalları altında, üçer dörtlü gruplar halinde, birkaç düzine mırıldanan Gölge dolaşıyordu.

"Profesörün burada mı sence?" diye sordu Gradus.

Alice emin olamıyordu. Sorun, bu avluda Profesör Grimes'a benzeyen çok fazla Gölge olmasıydı. Bu kadar çok orta yaşlı erkeğin bulunduğu bir avluya

orta yaşlı erkeklerle dolu bir avluda bulacağını hiç beklemiyordu. Yarısı gözlük takıyordu ve hepsi de Oxbridge'in koyu renkli cüppesinin bir çeşidini giyiyordu.

"Devam et!"

"Evet, devam et!"

Gölgelerin çoğu avlunun uzak köşesinde bir araya toplanmıştı. Duvarda duran bir Gölge'yi kışkırtıyorlardı. Gölge, bir eliyle kalın bir ciltli sayfa yığını tutarken, diğer eliyle duvara gömülü bir kütüphane kitap bırakma çekmecesinin tutamağına benzeyen bir şeye dayanıyordu. Panik içinde titreyerek çekmeceyi açıp kapatıyordu. Her seferinde, Gölgeler hep bir ağızdan yuhalıyordu.

"Bırak düşsün," diye bağırıyorlardı. "Bırak düşsün!"

"Belki hazır değildir," dedi duvardaki Gölge. "Yine mi?"

"Onlarca yıl oldu."

"Şimdi değilse, ne
zaman?"

"Tamam," dedi Gölge. "Tamam."

Gözlerini sıkıca kapattı — ve bunu yaparken, havuza atlamadan önce burnunu kıstıran bir çocuk gibi oldukça aptalca görünüyordu — ve tezini çekmeceye kaydırdı. Elini bıraktı ve geri çekildi. Çekmece, metalik *bir sesle* gürültüyle kapandı. Herkes çekmeceye umutla baktı, ama hiçbir şey olmadı. Sonunda, ılık bir alkış sesi duyuldu. Gölgeler birkaç saniye çekmeceyi izlemeye devam ettiler ve sonra hayal kırıklığıyla mırıldanarak tekrar gruplarına dağıldılar.

"Ne oldu?" diye sordu Alice.

"Biri tezini teslim etti," dedi Gradus. "O çekmece nereye
açılıyor?"

"Kimse bilmiyor. Sadece o yuvaya giren hiçbir şey geri alınamaz." "Peki
notlarını ne zaman alacaklar?"

"Notlar." Gradus güldü. "Düşünsene, notlar. Hayır, geçmedikçe sana hiçbir şey söylemezler. Revizyon almıyoruz. Hiçbir geri bildirim almıyoruz. Umut panik ve hayal kırıklığına dönüşene kadar sonsuza kadar bekliyoruz. Hiçbir haber almazsan, başarısız olduğunu varsaymalısın. Ancak hiçbir zaman kesin bir onay yok ve burada zaman çizelgeleri hiçbir anlam ifade etmiyor, bu yüzden kendi umudunu ne zaman söndüreceğine karar vermek sana kalmış."

Ağacın altında, birkaç Gölge aynı soru üzerinde tartışıyordu. "Sana
söylüyorum, Furies onları okumuyor."

"Furies okumuyorsa, kim okuyor?"

"Buraya yeni gelmiş olmalısın," dedi bir Gölge alaycı bir şekilde ve bu, avluda kahkahalara neden oldu. "Kurbanlar, anlarsın ya, kurbanların ölmesini beklememiz gerekiyor, sonra *onlar* yeterli olup olmadığına karar veriyorlar..."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Kurbanlar neden buralarda takılsın ki?"

"Sokrates ne demişti? *Çağrılarının ardından yalvarışlar gelir, kurbanlarından nehirden çıkmalarına izin vermelerini dilerler...*"

"Sokrates can sıkıcı olduğu için idam edildi, Sokrates'in görüşü hiçbir şey ifade etmez."

"Her neyse, kurbanların görüşleri kimin umurunda? Onları bu kadar ahlaki uzman yapan nedir?"

"Doğru, iki hırsızın aynı anda birbirlerinin kafasına ateş ettiğini varsayalım."

"Hadi ama, sana olan bu değildi."

"Yakın mesafeden ve diğer adam yataktaydı, daha çok öyle oldu..."

"Ama *varsayalım*," diye ısrar etti ilk itirazda bulunan Gölge. "Varsayalım ki iki hırsız birbirlerini vurdular ve ikisi de hem kurban hem de fail ve hiçbiri ahlaki üstünlüğe sahip değil. O zaman kim okuyor? Kimin affı önemli? Kim karar verecek?"

Shades ahlaki sorumluluk, affetme ve önce yanlış bir şey yapsan bile haksızlığa uğrayıp uğrayamayacağın konusunda tartışmaya başladığında, ortalık sesler ile doldu. Bu, avluda eski bir konu gibi görünüyordu, tartışmalı ve bölücü, ama bir şekilde o kadar tanıdık bir tartışma ki, tüm taraflar uzun zamandır kendi pozisyonlarını prova etmişlerdi. Biri İsa ve koşulsuz sevgi hakkında bağırdı ve tüm forum inledi.

Tezini sunan Shade, duvarın yanında tek başına kambur durmuş, üzgün bir şekilde bakıyordu. Arada sırada çekmece kolunu parmağıyla okşuyordu, sanki onu cevap vermeye zorlayabilirmiş gibi.

"Hadi." Gradus, Alice'i avlunun karşısındaki çıkışa doğru yönlendirdi. "Önce Yazma Pazarı'nı deneyelim. Sonra atölyeleri."

ALICE, GRADUS'UN "YAZI PAZARI"NI, *HARPER'S BAZAAR*'IN "PAZAR" ANLAMINDA, YANİ METAFORİK OLARAK FİKİRLERİN PAZARLANDIĞI BİR YER OLARAK ANLADIĞINI DÜŞÜNDÜ. Belki bir konferans ya da basılı dergilerin bulunduğu bir raf bekliyordu. Fantastik Doğu anlamındaki bir pazarı beklemiyordu: kaotik bir pazar yeri, tezgahlar ve tezgahlar sıralar halinde dizilmiş, satıcılar mallarını ve gölgeleri satmak için bağırıyorlardı

ve Gölgeler sıralar arasında dolaşıp, alıp satıyorlardı. Çölün uzayan sessizliğinden sonra tüm bunlar oldukça bunaltıcıydı ve Alice, kapının yanında çömelmiş bir Gölge'ye takılıp neredeyse düşüyordu. Gölge ciyakladı ve geriye düşerek arkasında sararmış kağıt yığınlarını devirdi.

"Özür dilerim," diye nefes nefese söyledi Alice. "Seni görmedim..."

Shade, Alice'in anlayamadığı bir şey mırıldandı. Ama Alice'e konuşuyor gibi görünmüyordu. Daha çok, elinde tuttuğu kağıt parçasına şiddetle bir şeyler fısıldıyordu. Alice, Shade'in her sayfayı yavaş yavaş yüksek sesle okuduğunu, sık sık durup edatlar ve nesne zamirleri hakkında sorular mırıldandığını fark etti. Yanında, Alice'in ilkokuldan beri görmediği Strunk ve White'ın *The Elements of Style* kitabının bir kopyası vardı.

"O iyi," dedi Gradus, onu çekerek. "Sadece düzeltme okuması yapıyor."

"Düzeltme mi?"

"Birçok Gölge, en ufak bir yazım hatası yüzünden başarısız olabileceklerine inanır. Göndermeden önce, onlarca yıl boyunca el yazmalarını titizlikle incelerler."

Alice, öğrencilerin ödevlerini o kadar hızlı gözden geçiren Profesör Grimes'ı düşündü ki, bazen onların içeriğini gerçekten okuduğunu merak ediyordu. "Jüri üyeleri umursuyor mu ki?"

"Kimse bilmiyor," dedi Gradus. "Tezleri neden reddettiklerini asla açıklamıyorlar. Tek yapabileceğimiz, elimizden gelenin en iyisini yapmak."

Arkalarında, Gölge uluyor ve şakağına vuruyordu.

"Aptal," diye bağırdı. "Aptal, aptal—her noktanın ardından *iki* boşluk bırakılır!

Oh, *hepsi* yeniden yapılmalı!"

Bir sonraki tezgah tamamen kullanılmış kitap piramitleriyle doluydu. Koleksiyon muazzamdı. Elspeth'in kütüphanesi bunun yanında çok yetersiz kalıyordu. Tüm kitaplar çeşitli derecelerde yıpranmış ve lekelenmişti. Bazılarının kapağı eksikti, bazılarının ortası tamamen yoktu, bazıları nehirden çıkarılmış, kurutulmuş ve iğne ve iplikle özenle yeniden ciltlenmiş gibi görünüyordu. Yine de çekici görünüyor ve kokuyorlardı, çünkü tüm kitaplar, şarap gibi, yaşlandıkça olgunlaşan bir okuma aromasına sahiptiler, bu yüzden kitapçılar ve kütüphaneler o kadar güzel kokuyordu. Alice'in parmakları, kitapları karıştırma isteği ile kaşınıyordu. Satıcı, onun ilgisini fark edince canlandı. Yığınların arasından geçip

"De Quincey?" Kalın ve ince olmak üzere iki cilt kaldırdı. "De Sade?"

"Bugün yok, teşekkürler," dedi Gradus.

"Emin misin? De Sade çok eğlencelidir. Pişmanlık olmasa bile, heyecan için bile olsa." Gradus elini kaldırarak yanlarından geçti. "Biz iyiyiz."

"O zaman Rousseau," diye seslendi seyyar satıcı. "Onu seveceksiniz." "Ne demek istiyor?" diye sordu Alice.

"İtiraf metinleri satıyor," dedi Gradus. "Aziz Augustine, Aziz Patrick ve diğerleri. Buradaki birçok insan bunun bir şablon olduğunu düşünüyor."

"Yani ilham almak için mi okuyorlar?"

"Elbette. Ya da hile yapmak için. İnsanlar tüm iyi kısımları kopyalamayı severler — ruhların ikiye bölünmesi, suçluluk duygusunun içini yakıp kül etmesi, falan filan."

"Ya da ilahi kurtuluş," diye bağırdı seyyar satıcı. "*Suç ve Ceza'*nın yeni çevirisi şimdi burada, yepyeni, Derbyshire'daki bir mezardan çıkarılmış, mükemmel durumda..."

"Hayır, teşekkürler." Gradus adımlarını hızlandırdı.

"Bu işe yarıyor mu?" Alice onun arkasında aceleyle yürüdü. "İtirafları kopyalamak?"

"Oh, asla. Orijinal olmayan eserleri her zaman anlarlar. Burada intihalı çok ciddiye alırlar - nedense insanlar bunu hep unutur. Bir süre önce biri *İngiliz Afyon Tükenmişinin İtirafları'ndan* iki cümle kopyaladı ve onu elli yıl boyunca kağıda dokunmasına izin vermediler."

"Vay canına," diye mırıldandı Alice. "*Cehennemde* kim kendi işini yapmaz ki?" "Herkes," dedi Gradus. "Hiç yazar tıkanıklığı yaşamadın mı?" "Tabii ki, ama..."

"Biri yazar tıkanıklığından bahsetti mi?"

Alice, büyük, etli bir duvara çarpmış gibi hissetti. Sendeledi. Önünde gerçek bir centaur duruyordu; bir erkeğin kafası ve kaslı gövdesi, indigo mavisi bir atın vücuduna oturmuştu. Ağzı, onu yemek istediğini gösteren kocaman, dişli bir gülümsemeyle açılmasaydı, onu dağ adamı tarzında çok yakışıklı bulurdu.

"Özür dilerim..."

"Özür dilemene gerek yok." Başını ve ön bacaklarını, göründüğü kadar zarif olmaması gereken bir şekilde eğdi. Başı Alice'in kasıklarının yakınında bir yerde durdu, bu hem şaşırtıcı hem de tahrik ediciydi. "Ben

Nessus." Sesi harika bir şekilde pürüzsüzdü. "Alt dünya tanrısı, Dis'in gezgin yazma öğretmeni, hizmetinizdeyim."

"Defol git," dedi Gradus.

Nessus ayağa kalktı ve Alice'in ellerini tuttu. "Şehre yeni mi geldin, canım? Pazara ilk kez mi geldin?"

"Evet, ben..."

"Korkma!" Ellerini sıkıca sıktı. Cildi çok sıcaktı. "İhtiyacın olan her türlü kağıt yazma hizmetini sunmak için buradayım. Teklifler, taslaklar, bibliyografyalar, hatta istersen tüm tez bölümleri. Ücretler pazarlığa açık..."

"Onu rahat bırak," dedi Gradus.

"Bu işe yarar mı?" diye sordu Alice, merakla.

"Tabii ki olmaz," dedi Gradus. "Kimse o sahte makaleleri istemez."

"Bizim makalelerimiz piyasadaki en iyisidir." Nessus, Gradus'u görmezden gelmeye devam etti. Nitekim, Gradus her konuştuğunda, Nessus sadece ağzını daha da açarak, sağır edici bir sesle konuşmaya devam etti. "YÜZLERCE KİŞİNİN TEZ SAVUNMALARINI GEÇMESİNE VE UZUN ZAMANDIR BEKLEDİKLERİ ALTIN GEMİLERLE LETHE'DEN GEÇMESİNE YARDIM ETTİK..."

"Bu tamamen bir aldatmaca," dedi Gradus.

"DENEME YAZARLARIMIZ, ÖLÜM DÜNYASININ İŞLEYİŞİ HAKKINDA DERİN BİLGİYE SAHİPTİR. ÇOĞU, DÜNYANIN YARATILIŞINDAN BERİ ÖLÜM KUMLARINDA YÜRÜMÜŞTÜR..."

"Ama sizler tanrısınız!" diye haykırdı Alice. "İnsanlardan ne isteyebilirsiniz ki?"

Nessus bağırmayı kesti, onu baştan aşağı süzdü ve kulağına fısıldadı. "Bir insan ruhu birçok yönden faydalı olabilir."

Alice ne demek istediğini tam olarak anlamadı, ama ellerini çekecek kadarını anladı.

"Onu rahat bırak." Gradus, Alice'in kolunu tuttu ve onu tezgâhların arasına sürükledi. Nessus peşinden gitmedi. Alice omzunun üzerinden geriye baktığında, Nessus başka bir Shade ile kelime sayısı ve teslim süresi konusunda hararetli bir pazarlık yapıyordu.

"Daha önce hiç pazara gitmedin mi?" diye sordu Gradus. "Gözlerini öne dik, asla cevap verme..."

"Üzgünüm," diye nefes nefese konuştu Alice. "Sadece... çok fazla..."

"Pazar, dikkatinizi dağıtmak için yapılmış," dedi Gradus. "Bu, Lord Yama'nın tasarımı. Ruhun yazmasını engelleyecek milyonlarca şey var, hepsi de sizi daha iyi hale getirmek için. Bunu unutma, Alice Law. Cehennem, yazarların pazarıdır."

Pazar bitmek bilmiyordu. Kalabalığın içinde kaybolan Alice, çıkış yolunu göremiyordu. Sadece Gradus nereye gittiklerini biliyor gibiydi, sinirli bir kayıtsızlıkla seyyar satıcıların arasında dolanıp duruyordu. Yazma gereçleri ve üretkenlik ilaçları satan tezgahların önünden geçtiler: eski daktilolar, kağıt desteleri, kum saatleri ("SONSUZA DEK ERTELEME!"), kişisel gelişim kitapları (*On Günde İtiraf Yazmak, Günde İki Bin Kelime: Augustinian Yöntemi)* ve gerçek akbaba tüyü olarak tanıtılan siyah tüy kalemler ("DAKTİLOYA HAYIR DEYİN: YARATICI ZİHNİNİZİ HAREKETE GEÇİRMEK İÇİN ANALOG YAZIN
Zihninizi Harekete Geçirmek İçin Analog Yazın"). Alice, Dis'te neyin para olarak kabul edildiğini tam olarak anlayamıyordu — Shades'in düğmelerden şişe kapaklarına ve insan parmak kemiklerine benzeyen her türlü ıvır zıvırı takas ettiğini gördü — ama ticaretin açıkça çok canlı olduğu belliydi.

Trafik yoğunlaşıyordu. İlerleyerek, bir yaratığın etrafında toplanmış kalabalığa ulaştılar — Alice'in gördüğü kadarıyla, bir tanrı, fil kafalı bir dev, kafatasında çok sayıda göz bulunan bir dev. Şakaklarından iki büyük boynuz uzanıyordu, ama Alice'in gözleri boynuzların nerede bittiğini takip edemiyordu. Boynuzların uçlarının birçok yerde birden bittiğini, bir olasılık bulutu olduğunu söyleyebilirdi. Alice, tanrıyı bakması zor buluyordu; şekli uzayda sürekli değişiyordu, onu görüş alanına sabitlediğini düşündüğü anda, birkaç santim sola kayıyordu.

"Kim..."

"Laplace'ın İblisi," dedi Gradus.

"Laplace'ın İblisi gerçek mi?"

"Oh, evet. Çarşıda dolaşmayı ve insanları hiçbir şeyin onların suçu olmadığına ikna etmeyi sever. Onları ilerlemelerinde onlarca yıl geriye götürür. Bu tarafa gel, kalabalığın içinde kaybolursun."

Alice onu kalabalığın kenarına kadar takip etti. İblisin takipçileri, hayatları hakkında gerçekleri, patolojilerini açıklarken coşkuyla dinliyorlardı. Birinin evcil kedisi on yaşındayken ölmüştü. Birisi bakıcısı tarafından çok sert bir şekilde dövülmüştü. Birisi genetik olarak öfkeye yatkındı.

"Bunu nasıl yapıyor?"

"O bir determinist," dedi Gradus. "Yani, senin hakkında her şeyi bildiği için, yaptığın her şeyden kişisel sorumluluğundan kurtulduğunu düşünüyor."

"Bu nasıl olur?"

"Laplace'ın İblisi, evrenin başlangıcından beri onu gözlemliyor," dedi Gradus. "En azından öyle diyor. Atomların ilk çarpışması, büyük patlama, tüm bunlar. Dünya'daki ilk hücrelerin bilinçli yaşam haline gelmesini izledi. Onları oluşturan atomların yeni ve heyecan verici kombinasyonlarla etkileşime girerek nesiller yaratmasını izledi. Evrenin belirlenmiş doğa kanunları sayesinde, bu atomların gelecekte nasıl etkileşime girerek yeni kombinasyonlar oluşturacağını tam olarak biliyor. Elma mı portakal mı diye karar verirken ne seçeceğini biliyor. Bir gün kocanı aldatıp aldatmayacağını, çocuğunu boğup boğmayacağını biliyor. Her şeyi biliyor, çünkü yaptığın her kötü şey doğduğun gün belirlenmiştir. Hayat, doğduğunuzda belirlenmiş, asla kaçamayacağınız bir rotadır. Bu rotayı izlediğinizi bile bilmiyorsunuz.

"Ya farklı bir seçim yaparsam?"

"Fark etmez," dedi Gradus. "O bunu da önceden tahmin etmiş olacaktır. Bir gün determinizmi düşüneceğini ve buna direnmek zorunda hissedeceğini bilir. Ve sırf bunun için öngörülemez görünen şeyi seçeceğini bilir. Laplace'ın İblisi her şeyi bilir."

"Bu da kimse hiçbir şeyden sorumlu olamaz demek." Alice şimdi anlamıştı. "Yani suçluluk ya da suçluluk kavramı yok... Yani, bu işe yarayabilir mi? Tüm günahlarını kontrolün dışındaki güçlerin ürünü olarak açıklayabilirsen?"

"Belki. Bilmiyorum."

Alice homurdandı. *"Hiçbir şey* bilmiyor musun?"

"Bu yer hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum," dedi Gradus. "Ve bu bilgileri ücretsiz olarak sunuyorum, bu arada, bu başka yerlerde bulabileceğinden daha iyi bir fırsat."

"O zaman neden tezin nasıl kabul edildiğini söyleyemiyorsun?"

"*Çünkü*." Gradus'un özü yine o korkutucu, cansız kalıbı aldı. Alice, zamanın katmanlarca birikmiş ağırlığını hissetti. "Nasıl yapıldığını bilmiyorum. Çünkü kimse nasıl yapıldığını bilmiyor. Çünkü cehennemde bulunduğum süre boyunca bir kez bile tezin kabul edildiğini görmedim. Çünkü çoğumuz tezin, sadist tanrılar tarafından dikkatimizi dağıtmak için sunulan anlamsız bir egzersiz olduğunu düşünüyoruz, çünkü bu çok

komik olmaz mıydı, bizi sonsuza kadar çarşı etrafında dönen bir döngüde tutmak en iyi ve en acımasız şaka olmaz mıydı? Çünkü bu sefil yerde hiçbirimize umut vermek için bir neden verilmedi."

"Oh," dedi Alice, çok küçük bir sesle. "Anlıyorum."

Dis artık o kadar etkileyici gelmiyordu. Pazarın karmaşası artık eğlenceli değildi. Artık tezgahlar ve kalabalıklar ona korkunç bir gösteri gibi geliyordu; kalabalık ve çaresiz, hamsterlar acınası süslü kafeslerinde daireler çiziyorlardı, hepsi de önemli görünen tek soruyu kaçınmak için: *neden günah işledin?*

Cehennemden kendi yolunu yazabilir miydi? Alice merak etti. Eğer bir şekilde doğal bir ölümle ölürse, Dis'e gelirse. Boş beyaz kağıda bakıp gerçeği söyleyebilir miydi?

Büyük suçunun ne olduğunu biliyordu. Peter Murdoch'un ölmesine izin vermişti. Peter Murdoch'u öldürmüştü.

Alice, koridorda yapılan konuşmalardan, Cambridge'deki filozofların öldürmekle ölmesine izin vermek arasındaki farkla çok ilgilendiklerini biliyordu. Bazıları, aralarında hiçbir fark olmadığını savunuyordu: Ölüm nedenini biliyorsanız ve bunu engelleyebilecek durumda olmanıza rağmen engellemezseniz, bu ahlaki açıdan cinayetle eşdeğerdir. Diğerleri ise buna katılmıyordu. Ölmesine izin vermek ahlaki açıdan duygusuzluk olabilir, diyorlardı, ancak bu, bir duruma müdahil olmayı reddetmek anlamına gelir, onu gerçekleştirmek değil. Ölmesine izin vermek bu kadar kötü bir şeyse, dünya yoksulluğu konusunda hiçbir şey yapmamaktan biz sorumlu muyduk? Kıtlarda açlıktan ölen yetimlerden? Dolayısıyla, Alice'i bunların hiçbirinin onun suçu olmadığına ikna etmek mantıklı olabilirdi. Onları *Neurath'tan* aşağı atan o değildi, Escher tuzağını kuran o değildi ve Peter'ın kendini feda etmesine neden olan o değildi. O sadece tüm bunları engelleyememişti ve bunun için suçlanamazdı.

Ancak bu mantık sezgiye aykırıydı. Alice, ceza savunmasında "eğer olmasaydı" adlı bir tür argüman olduğunu da biliyordu. Eğer senin eylemlerin olmasaydı, bu araba kaza yapar mıydı? Bu çocuk boğulur muydu? Eğer Alice Yasası olmasaydı, Peter Murdoch ölür müydü? Cevap açıkça hayırdı. Alice, kendi aptallığı ve bencilliği ile Peter'ın fedakarlığı arasında doğrudan bir bağlantı kurabilirdi. Ve biliyordu ki, eğer yukarıdaki dünyada düzgün bir şekilde ölürse, yukarıdaki dünyaya geri kaçarsa, Peter Murdoch'un ölümsüz ruhunu öldürmenin kefareti için yine buraya geri dönecekti. Ama bunu kabul etmeye hazırsa, her şeyi kağıda dökerse, bu yeterli olur mu? Yaptıklarını açıklamak ve bunun tüm sorumluluğunu üstlenmek yeterli mi? Elbette bu çok kolaydı, çünkü öyle olsaydı Dis'te bu kadar çok hayal kırıklığına uğramış ruh olmazdı. Elbette bu ruhların hepsi

ruhlar kendilerini kandırmıyordu. Elbette, bu acınası gürültü içinde on yıllar geçirdikten sonra, kimse gerçeği söylemeyi tercih ederdi.

Ama bu, Cehennem'in suçlu olduğunu itiraf etmekten daha fazlasını talep ettiği anlamına geliyordu. Furies'ler, ya da kim olursa olsunlar, eğer gerçekten varlarsa, daha derin bir suçluluk kabulü bekliyorlardı. Ve bu ne olursa olsun —ister zihni bunu kabul etmediği için, ister anlayışının ötesinde olduğu için— Alice bunu kağıda dökebileceğinden ya da kelimelere dökebileceğinden emin değildi.

GRADUS onu çarşıdan çıkardı ve bir dizi koridordan geçerek sade, işaretsiz bir kapının önünde durdu. "Atölye," dedi ve kapıyı iterek açtı. İçeride, uzun, oval bir masa bulunan süslemesiz bir oda vardı. Masada, metal katlanır sandalyelere oturmuş bir düzine kadar Gölge vardı. Bu sandalyeler, sırt desteği umudunu boşa çıkarmak için yeterince geniş bir boşluk bulunan ve katlamaya çalıştığınızda sizi ikiye ayırmakla tehdit eden paslı metal cıvatalara sahip olan türden sandalyelerdi. Oda çok kötü aydınlatılmıştı. Havada kedi idrarı kokusu vardı.

Bir toplantı yapılıyordu. Gölgeler, birkaç kağıt üzerinde eğilmiş, "aile içi şiddet" ve "ahlaki suçluluk" ile ilgili bir şeyi tartışıyorlardı.

Alice onların yüzlerini inceledi. Hepsi somurtkan, odaklanmış ifadelerle. Kalın, çatık kaşlar; konsantrasyonla ince çizgiler halinde sıkılmış ağızlar. Yarısı gözlük takıyordu. Kıyafetlerinin diğer detayları solmuş, sade koyu renkli cüppeler kalmıştı ve bu onlara belirsiz bir Viktorya dönemi havası veriyordu. Bu Gölgeler, ırklar arasında zekanın frenolojik belirteçlerini açıklamaya hazır görünüyorlardı. Grimes'ın ait olduğu bir oda varsa cehennemde, diye düşündü Alice, o da burasıydı. Ama hiçbir yüz eşleşmiyordu.

"O burada değil," diye Gradus'a fısıldadı. "Biz..."

Kapı arkalarından çarparak kapandı. Toplantı sessizliğe büründü. Gölgeler başlarını kaldırıp bakakaldılar.

"Ah, Profesör Gradus." Masanın başındaki Gölge ayağa kalktı. Önündeki pirinç levhada "*Başkan*" yazıyordu. "Uzun zamandır sizi görmemiştim."

"Bir inzivaya çekildim," dedi Gradus. "Kafamı boşaltmam gerekiyordu."

"Peki, size yorum yapmayacağız," dedi başkanın solundaki bir Gölge somurtarak. "Kuralları biliyorsunuz. Eleştiri almak için eleştiri yaparsınız, yıllarca ortadan kaybolup sonra hepimizin yardım etmesini bekleyemezsiniz..."

"Sorun değil," dedi Gradus. "Ben sadece gözlemlemek için buradayım." "*Gradus*," diye fısıldadı Alice yine. Ama o onu duymazdan geldi. "O kim?" diye sordu başkan.

Tüm gözler Alice'e çevrildi.

"Yeni üye," dedi Gradus. "Daha yeni geldi."

"Yeni gelenleri kabul etmiyoruz demiştik," dedi başkanın solundaki Gölge.

"Hâlâ uyum sağlama aşamasında," dedi Gradus. "Henüz yazmaya başlamadı. Sizlerin bilgeliğinizi onunla paylaşabileceğinizi düşündüm. Ona nasıl yapıldığını gösterin."

"Ama bu *ciddi* bir yazar grubu," dedi Shade. "Acemileri kabul etmiyoruz, zaman kaybı oluyorlar."

"Kural en az on yıldı," diye onayladı başkan.

"O Cambridge'de yüksek lisans yapıyor," dedi Gradus. "Analitik büyü."

Cambridge kelimesi bir büyü gibiydi. Burada bile prestij kapıları açıyordu. Gölgeler birbirlerine baktılar. Birkaç kişi omuz silkti. Başkan homurdandı. "Sanırım deneme amaçlı olarak derslere girebilir. Köşedeki sandalyeye oturabilirsin."

"Devam et," dedi Gradus Alice'e. "Otur."

Alice, onların burada ne yaptıklarını hala anlamıyordu. "Ama o ..."

Gradus onu ileri itti. "Başkan seni oturmaya davet ediyor."

Alice o anda burada kontrolün kendisinde olmadığını fark etti.

Gradus'a güvenmekle aptallık etmişti. Onun ne istediğini anlayamıyordu ne istediğini anlayamıyordu; ona uymamalıydı. Şu anda neler olduğunu anlamıyordu, ama Dis'te tek başına kalma ihtimalini de sevmiyordu, bu yüzden kendisine ayrılan sandalyenin kenarına dikkatlice oturdu ve çok korkmuş görünmemeye çalıştı. Gradus yanında ayakta durmaya devam etti, varlığı bir kafes gibi etrafını sarmıştı.

"Profesör Bent'in tezine geri dönebilir miyiz?" diye sordu tek gözlüklü Shade. "Kesintiler bitti mi?"

"Evet, evet, tabii ki." Başkan oturdu. "Devam edelim. Profesör Brown, ne diyordunuz...?"

Profesör Brown önündeki sayfalara hafifçe vurdu. "Bunu biraz revizyonist buluyorum. Tonu... şey, çok kavgacı, değil mi? Ve kadınların özgürleşmesine yönelik itirazlar. Biraz aşırı değil mi?"

"İtiraz ediyorum," dedi Profesör Brown'dan birkaç koltuk ötedeki bir Gölge. Alice bunun söz konusu tezin yazarı Profesör Bent olduğunu düşündü. Çok

uzun bir yüzü ve burnundan şaşırtıcı derecede aşağıda bir ağzı vardı, bu da Profesör Bent'in şu anda yaptığı gibi bir ömür boyu çenesini okşamanın doğal bir sonucu gibi görünüyordu. "Bu... biraz aykırı, elbette, ama hepsi doğruyu söylüyor."

"Gerçek şu ki, tüm kadınlar kötü cadalozlar mı?"

"*Bazı* kadınların erdemli melekler olduğuna eminim." Profesör Bent burnunu çekti. "Dikkatsiz genellemeler yapmayacağım. Sadece *bu* kadının, kendi özel durumunda, cinsiyetinin tüm zaaflarını örneklediğini söylemek istiyorum. Tüm kadınlar kıskanç, sinir bozucu ve boş kafalı değildir. Ama *bu* kadın..."

"Evet, bla bla bla, senin Adem'inin Havva'sı, tüm kötülüklerin kaynağı," diye başka bir Gölge araya girdi. "Bu sıkıcı bir yorum, sence de öyle değil mi? Kendi iradeni küçümsüyor ve karını şeytanlaştırıyorsun..."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Profesör Bent. "Yazdıklarımın hepsi gerçek, ne fazla ne eksik. Sadece feminist yorumlarla ilgilenen bir kitleyi memnun etmek için argümanlar uydurmam mümkün değil. Reddediyorum. Bu, kötü bir bilimsel çalışma olur."

"Ama bu bir itiraf değil," dedi tek gözlüklü Gölge. "Bu sadece bir manifesto."

"İtiraf edecek bir şeyim yok."

"O zaman neden *cehennemde* olduğunu düşünüyorsun, seni aptal?" "Haydi ama," dedi başkan. "Profesyonel kalalım."

"İtiraf kavramı çok Viktorya dönemine ait," dedi Profesör Bent. "Foucault'yu okumadınız mı? *Science sexualis*. İtiraf, gerçek bilginin üretilemeyeceği baskıcı bir söylem biçimidir. İtiraf, gizli utanç, suçluluk ve sömürü ile ilgilidir. Ama ben işkence sehpasına bağlanmayacağım, anlıyor musunuz? Özgürlük için yalan söylemeyeceğim."

"Furies'in Foucault'yu okuduğundan emin değilim," dedi başkan. "Dinleyicilerinizi dikkate almalısınız."

Profesör Bent burnunu çekti. "Eğer tanrılar mükemmel ve her şeyi bilen varlıklarsa, o zaman akla açık olmalılar. Tanrılar, bu tür tezlerin modası geçmiş olduğunu ve kendimizi kırbaçlamaktan hiçbir şey kazanamayacağımızı anlamalılar. Tanrılar, baskıdan kurtulmamızı istemeli..."

"Neden tanrılardan bahsediyoruz ki?"

Shade adlı bir kadın masanın karşı ucunda oturuyordu, sandalyesi biraz geri çekilmişti, böylece arkadaşlarının arkasında yarı gizli kalıyordu. Koyu renkli saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve öne eğildiğinde Alice, onun sert, tilki gibi bir yüzü olduğunu gördü. Kıyafetlerini diğerlerinden ayırmak için çok daha fazla çaba sarf etmişti

Yüksek yakalı siyah bir elbise giymişti, beyaz yakası çok temiz ütülenmişti, eteğinin her bir kıvrımı titizlikle ütülenmişti.

"Ah, Gertrude," dedi başkan. "Katkıda bulunmak mı istiyorsun? Konuş."

Gertrude sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. "Benim sorum şu: Kim reenkarnasyonu ister ki?"

"Yine mi bu konu," dedi Profesör Brown. "Herkes yeniden doğmak ister, bu yüzden buradayız."

"Cumhuriyet'i okumadınız mı?" diye sordu Gertrude. "Er efsanesini bilmiyor musunuz? Ajax aslan olur. Odysseus sıradan bir vatandaş olur. Ama kötülerin seçim hakkı yoktur. Kötüler bir sonraki hayatta acı çekerler."

"Bunu daha önce konuştuk," dedi başkan. "Karmaların yeniden doğuşu etkilediğine dair hiçbir kanıtımız yok..."

"Evet, haklısınız, elimizde sadece a priori bir mantık var. Ama sizce bizim küçük cezalarımız yeterli mi? Gerçekten, makalelerimiz cilalanıp teslim edildikten sonra, iktidar sahiplerinin bizi lordlar ve leydiler olarak reenkarne etmeyi uygun göreceklerini mi düşünüyorsunuz?"

“Şimdi, bunun garantisi olmadığını biliyoruz...” diye başladı başkan.

"Kim solucan olmak ister?" diye sordu Gertrude. "Kim gübre böceği olmak ister? Ya da daha kötüsü, insan zekasıyla doğmak ama onu kullanma fırsatı bulamamak. Sonuçta, insan ıstırabı insan hayatının zevklerinden çok daha ağır basıyor ve hepimiz geçmiş hayatlarımızda bulunduğumuz yerde son bulduğumuz için şanslıydık. Ama aranızdan kim üniversite yurdundan sokaklara düşmek ister?"

"Reenkarne olanlar için fark etmez," dedi Profesör Bent. "Unutursun, karşılaştırma yapabileceğin bir temel olmaz..."

"Unutmaktan bahsetmiyorum bile!" diye haykırdı Gertrude zaferle. "Neden hafızalarımızın silinmesini isteyelim ki? Lethe ölümden ne farkı var? Olduğumuz gibi, *burada* ve *şimdi* var olmak daha iyidir. Sabah Yıldızı'nın örneğini takip ediyoruz. Cehennemde kendi cennetimizi yaratıyoruz..."

"Tamam, Milton," dedi Profesör Mansfield.

"Tanrı'nın üzerimizde hiçbir etkisi yok," dedi Gertrude. "Ahlak zayıflar içindir." "Tamam, Raskolnikov," dedi Profesör Bent.

"Beni istediğin kadar alay edebilirsin," dedi Gertrude. "Ama bence Raskolnikov işleri yeterince ileri götürmedi. Sonunda kararlılığı sarsıldı. Hatası, tereddüt etmesi, paranoyaklaşması, polisin zihnini ele geçirmesine izin vermesiydi. Ama kararlılığını korusaydı ne olurdu bir düşün! O aptal

Sonya ve onun tüm Hıristiyan ahlakçılığı hiç ortaya çıkmasaydı... Evet, *suçluluk duygusu* hiç yoluna çıkmasaydı...

"Evet, biliyoruz, hepimiz Nietzsche'yi okuduk, Tanrı öldü falan filan," dedi başkan. "Ama ne yazık ki, *bazı* üstün güçler bizim bir cezayı hak ettiğimize karar verdi, bu yüzden buradayız..."

“Ama böyle olmak zorunda değil!” Gertrude avuçlarını masaya vurdu. “Neden Cehennem mahkemelerini kabul ediyoruz? Neden durumumuzdan bu kadar memnunuz? Anlamıyor musunuz, eğer Tanrı henüz ölmediyse, o zaman *Tanrı'yı öldürmeliyiz*. Cehennemi kendi zevkimize göre yeniden inşa etmeliyiz. Dis'i kendi cennetimize dönüştürmeliyiz.”

"O neden burada?" Profesör Bent başkana sordu. "Bunun benim tezimle hiçbir ilgisi yok."

"Etki, tezle her şeyin ilgisi var," dedi Gertrude. "Ne elde etmek istediğini bilmiyorsan, neden bir çalışma yayınlayasın ki?"

“Burada metodolojiyi tartışmak için bulunuyoruz,” dedi başkan. “Metafiziği değil.”

"Bu çalışma kabul edilebilir gibi görünmüyor," dedi tek gözlüklü Shade. "Henüz sallantılı otobiyografiye bile gelmedik..."

"Kime 'titrek' dediğine dikkat et," dedi Profesör Bent.

"Eşinizin ailesinin düğün masraflarını ödemediğini tartışmak için on iki sayfa harcamaya değer miydi gerçekten?"

"Geçen haftaki çalışmanızdan daha iyi," dedi Profesör Bent. "Hepsi grotesk ve kanlı..."

"Detaylar önemlidir."

"Tabii, eğer kurgu yazıyorsan..."

Olaylar çok hızlı bir şekilde tırmandı. Bir an önce Profesör Bent ve tek gözlüklü Shade masanın üzerinde bağırıyorlardı; bir sonraki an ise masanın üzerinde güreşiyorlardı. Shade'lerin yarısı kavgaya katılmak için ayağa kalktı. Diğer yarısı ise kollarını kavuşturup somurtarak oturdu. Alice ağzı açık bir şekilde izledi. Çok derin bir acıma hissetti. O kadar çok önemsiyorlardı ki, o kadar şiddetle tartışıyorlardı, ama bunun önemi olmadığını, kozmik ölçekte hiçbir önemi olmadığını ve bunun sonsuzluğu geçirmek için olabilecek en aptalca yol olduğunu göremiyorlar mıydı?

"Mutlu musun?" Gradus bir kedi gibi memnun görünüyordu. "Umduğun gibi mi?"

Ama Alice, onun ne tür bir zafer kazandığını hayal edemiyordu.

"Bakın!" diye bağırdı biri. *"Bakın!"*

TÜM YÜZLER PENCEREYE DÖNÜLDÜ.

Gökyüzünde ışıklar belirdi. Alice'in gözüne yıldızlar gibi göründüler — ilk başta çok uzak gibi görünen, ama sonra gittikçe yaklaşan, yanıp sönen patlamalardan oluşan takımyıldızlar. Yaklaştıklarında, bunların yıldız değil, köz parçaları olduğunu gördü. Düşükleri her yerde yangınlar çıktı. Satıcılar hasırlarla koşuşturarak alevleri söndürmeye çalıştılar. Ama çok geç kalmışlardı ve Alice, kağıt yığınlarının dumanlar içinde kalırken çığlıklar duydu. Kopya düzenlemesi yapan kadının başı alevler içinde çığlık atarak daireler çizerek koştuğunu gördü, Strunk ve White'ı göğsüne sıkıca bastırıyordu.

Gölgeler ayağa kalkarken sandalyeler gıcırdadı. Kapıdan çıkmak için aceleyle Alice'in yanından geçtiler. Alice şaşkınlıkla onların koşuşunu izledi. Birkaç dakika sonra, pencereden onların alevlere doğru kollarını sallayarak koştuklarını gördü.

"Oh!" Alice birkaç adım ileri koştu, sonra ne yapabileceğinden emin olamadığı için durdu. "Oh, biri onları durdursun!"

Ama onların çığlıklarını acı çekmenin ifadesi olarak yanlış yorumlamıştı. Bu Gölgeler çok mutluydu. Çocukların çıplak ayakla okyanusa koşması gibi ateşe doğru koştular. Arkadaşlarını kurtarmak ya da malzemeleri kurtarmak için değil, eğlenceye katılmak için pazara doğru koştular.

Kuru yapraklar kadar çabuk alev aldılar. Alice, yanan yüzlerden gözlerini ayıramıyordu. Çocukluğundan beri ateşten çok korkardı. Kazıkta yakılmanın en korkunç ölüm şekli olduğunu düşünürdü. Kaynayan yağ, etin kömüre dönüşmesi... Bunlar onu çok korkuturdu. Ama Dis'teki ruhlar solmazdı. Etleri cızırdayarak yanarken bile yanaklarından dökülmezdi. Alevlerin altında derileri pürüzsüz ve bozulmamış kalırdı. Burada yanmak kalıcı değildi. Tek belirgin olan şey acıydı.

"Bağırmayı kes," dedi Gradus.

Alice bunun farkında değildi. Boynuna dokundu; boğazı kısılmıştı. Eli titriyordu. "Oh, *neden*..."

"Kendi başımıza ateş üretemiyoruz," dedi Gradus. "Nedenini kimse bilmiyor, ama bu cehennemin bize reddettiği tek şey. Bu yüzden gökyüzünden yağdığında çok mutlu oluyoruz. Merak etme, onlara zarar veremez. Sadece bir anı."

Kıyıya yakın bir yerde bir gürültü patlak verdi. Büyük bir şekil şehir surlarını yıkarak mermer temellerini dağıttı. Birdenbire kavranamayacak kadar büyük, uluyan, gürleyen bir şeydi. Alice onun özelliklerini sadece

ağır adımları, hantal yürüyüşü. Canavarın üç kafası vardı. Gölgeler tek bir ses gibi haykırdılar. "*Cerberus!*"

Onlar ileri atıldılar. Alice, neden canavara yaklaştıklarını anlayamadı, ama ellerini uzatmış, coşkuyla el sallıyorlardı. Düşünmeden Gradus'a uzandı, ama parmakları sadece soğuk havayla karşılaştı. "Korkmuyorlar mı?"

"Korkmak mı? Cerberus buradaki en heyecan verici şey." Gradus kendinden çok memnun görünüyordu. "Bizi ezmesini umuyoruz. Bizi parçalaması için yalvarıyoruz."

"*Neden?*"

"Çünkü *ilginç*," dedi Gradus. "Acı ilginçtir ve ilginç olduğu sürece her şeye katlanabilirsin."

"Ama nasıl..."

"Sonuçta hepsi sadece hisler, Alice Law. Acı ya da zevk, birbirlerinin ayna görüntüleri. Ve ikisi de ölü zamandan daha iyidir. Zaman burada çok yavaş akar. Hissetmek için her şeyi yaparsın." Birden irkildi. "Oh! Doğrudan isabet!"

Cerberus'un kafalarından biri aşağıya doğru uzandı ve bir Gölge'yi belinden yakaladı. Cerberus Gölge'yi havaya kaldırdığında kıyıdaki kalabalık alkışladı. İç organlar her yere sıçradı. Cerberus'un çenesi hareket etti ve parçalanmış parçalar kuma saçıldı. Ama bunu o yapamazdı, diye düşündü Alice; Gölgeler kendilerini ikiye bölmek zorundaydılar, bunu istemek zorundaydılar. Avluda büyük bir tezahürat yükseldi ve Shade'ler gönüllü olarak bedenlerini sunmak için öne çıktılar.

"Sıra bende!"

"Ben, Cerberus!"

"Ben!"

Alice kafasında yüksek tiz bir çınlama duydu.

"Kolumu, Cerberus, kopar!"

"Kafam..." "Sulu

bağırsaklarım!"

Varlığın son noktası bu muydu? Alice bunun saçmalığına ağlayabilirdi. Artık Cehennemi tam olarak anlıyordu. Onun karmaşık tasarımını gördü; bunun yaşam ritüellerinin rastgele bir taklidi değil, acımasız bir ayna olduğunu anlayabildi; tüm karmik yansımasının, başlangıçta hayatın değersizliğini göstermek için olduğunu anladı. Önemli olan rehabilitasyon değil, insanları körü körüne kıvranan solucanlar olarak göstermek, herhangi bir şey hissetmek için çabalayan varlıklar olarak göstermekti. *Tanrım,* diye düşündü çılgınca, *neden bizi*

bizi yarattın, neden evreni başarısızlıklarımızla kirlettin, neden dördüncü günden sonra dinlenip sessiz yıldızlarla yetinmedin...

Sadece Gertrude adındaki Gölge odadan ayrılmamıştı. Pencerenin yanında hareketsiz durmuş, olan biteni tam bir sakinlikle izliyordu. Alice ona karşı bir tür dehşet verici bir hayranlık duyuyordu, belki de okul çocuklarının sert ve güzel öğretmenlerine duydukları hayranlığa benzer bir şeydi.

"Acınası, değil mi?" diye sordu Gertrude. "Eğlenmek için yaptıkları şeyler."

"Sen yazmıyorsun," dedi Alice.

"Oh, hayır. Reddediyorum."

Alice çığlık atan bedenlere başını salladı. "O zaman seni onlardan ayıran ne?"

"Reenkarnasyonu bir cevap olarak görmüyorum," dedi Gertrude. "Reenkarnasyonu bir kaçış olarak görüyorum. Yeni dünyayla kararlılıkla yüzleşemeyen, *bunun her şey olduğunu, sahip olduğumuz tek şey olduğunu* anlayamayan zayıf iradeli insanlar için bir kaçış." Gertrude pencereden uzaklaştı. Sert bakışları Alice'in bakışlarıyla buluştu ve Alice'in omurgasından bir titreme geçti. "Sana gösterebilir miyim?"

"Onu rahat bırak," dedi Gradus. "Kimse senin tarikatınla

ilgilenmiyor." "Hepimiz kendimiz karar vermeliyiz, Gradus."

"Ne tarikatı?" diye sordu Alice.

"Bir kardeşlik," diye açıkladı Gertrude. "Özgürce gel, özgürce git."

"Bu doğru değil."

"Sen ayrıldın, değil mi?"

"Alice," dedi Gradus acil bir ses tonuyla. "Bana güven."

Alice başını eğdi. "Ama neden bunu yapayım ki?"

Gertrude bir soru işaretiydi. Bu arada Gradus onu Dis'e getirmiş, alay etmek ve rahatsız etmek için. Onlara güvenmek için hiçbir nedeni yoktu, ama ikisi arasında Gertrude henüz onun çaresizliğine gülmemişti.

Alice, seçimini mantıkla açıklayabilirdi. Profesör Grimes, Gertrude'un yanında olabilirdi, hatta muhtemelen Gertrude'un yanındaydı. Elbette onu çığlık atan Gölgelerle aynı kefeye koymazdı. Ama her şeyden önce bu bir dürtüydü; günahkarların son sığınağını görmek için bir dürtü ve merak.

"Neden, Gradus." Gertrude başını eğdi ve sesi kadife gibi bir tehdit gibiydi. "O senin için kim?"

Alice bir an için Gradus'un onun ölmediğini açığa çıkaracağından korktu. Ama yüzü boşaldı. Gri rengi onu bir şal gibi sardı ve hiçbir cevap vermedi.

Gertrude elini Alice'e uzattı. Alice elini uzattı, sonra tereddüt etti. "Beni nereye götürüyorsun?"

Gertrude duvara doğru başını salladı. Alice'in daha önce görmediği ahşap bir kapı vardı. Gertrude kapıyı açtı ve küçük, spiral şeklinde bir merdiven ortaya çıktı. Alice merdivenlerin nereye çıktığını veya ne kadar yüksek olduğunu anlayamadı; sadece dar taş basamakların karanlığa doğru kıvrıldığını görebiliyordu.

"Asi Kalesi'ne," dedi Gertrude. "Çıkış yoluna."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gertrude süzülerek indi, Alice de onu takip etti. İtalya turu sırasında Alice, Floransa'daki Duomo'nun merdivenlerini tırmanmıştı. Yazın ortasında bu korkunç bir fikirdi. Boğucu sıcakta dört yüz altmış üç basamak vardı ve Alice bunları kafasında tek tek saymıştı, çünkü o loş, havasız, klostrofobik sarmalda devam etmek için başka hiçbir neden yoktu. Bir kadın yarı yolda kalp krizi benzeri bir şey geçirdi ve geri kalanlar, kadın ve kocası nefes nefese aşağı inerken kendilerini duvara sıkıca bastırmak zorunda kaldılar. Her yüz basamakta bir, taşta küçük bir pencere vardı ve herkes, bir esinti için çaresizce, geçerken yüzlerini parmaklıklara dayadılar.

Alice, Dis'in mimarının Duomo'dan ilham aldığını varsayabilirdi. Ancak buradaki ara pencereler serin hava sağlamıyordu, sadece cehennemin yanık turuncu gökyüzünün küçük dikdörtgenlerini gösteriyordu. Bacakları yanıyordu; ciğerleri yeterince hava alamıyordu. Tüm gücünü bir adım daha atmaya, kaç adım attığını ve kaç adım daha atması gerektiğini düşünmemeye verdi. Sonunda, bayılacağından korktuğu anda, bir avluya çıktılar. Alice bir an için, yaşayan dünyaya çıktıklarını sandı, çünkü burada gördükleri, Roma'nın, Villa Borghese'nin, Palatine Tepesi'nin ihtişamını yansıtıyordu. Bunlar harabeler değildi, dünyalar arasındaki çatlaklardan düşmüş dağınık eserler değildi, tutarlı, zarif tasarımlardı. Fayans döşeli yürüyüş yolları, heykellerin, çardakların ve şırıldayan çeşmelerin etrafında kavis çiziyordu. Alice derin bir nefes aldı ve ciğerlerini dolduran hava berrak, taze ve tatlıydı.

"Gel, canım." Gertrude, Alice'e onu takip etmesi için işaret etti. Kaideler üzerinde heykellerin sıralandığı bir terasa ulaştılar. Bir düzine erkek ve kadın, gerçek boyutlarından çok daha büyüktü.

"Aramızdaki en büyükler," dedi Gertrude. "İnşaatçılarımız ve hayalperestlerimiz. Aralarında sihirbazlar, mimarlar ve şairler var. Hepsi güzelliğe son derece duyarlı ve güzelliğin ilahi olandan koparılabileceğine inanıyorlar."

Alice bu figürlerin kimliklerini tahmin etmeye çalıştı, ancak kaidelerde isimler yoktu ve oyulmuş yüzler garip bir şekilde kişisel değildi. Belirli kişilerden çok idealleri çağrıştırıyorlardı. Tek tip, güçlü

Kaşları, yukarı doğru kalkık gözleri, düz aristokrat burunları. Kahramanca, meydan okuyan bir ifadeyle büzülmüş ağızları.

"Şimdi neredeler?" diye sordu.

"Hâlâ bizimle," dedi Gertrude. "Burası Asi Kalesi. Kimseyi ölüme terk etmiyoruz."

Terası geçip bir çıkıntıya geldiler. Alice kenara eğildi. Aşağıda Dis'in tamamını görebiliyordu: çarşı, atölyeler, koşuşturan insanlar. Şehir, hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Cerberus'un saldırısıyla yıkılan ve hala yanan çarşı, bu tür pazar yerlerinin sadece küçük bir parçası gibi görünüyordu. Buradan, aynı anlamsız göreve adanmış, karıncalar gibi şehirde koşuşturan, kalabalık bir Gölgeler ordusunu görebiliyordu. Geri adım attı. Yukarıda, gürültüden uzak olmak iyi geliyordu. Kenardan uzak durursa, pazarı tamamen görüş alanından çıkarabilirdi. Bu terastan, Dis'in geri kalanı sanki hiç yokmuş gibi görünüyordu.

"Burası çok güzel," dedi.

"Değil mi?" Gertrude eliyle işaret etti. "Bu tarafa gel. Buradan manzara daha güzel."

Köşeyi döndüler. Alice, bir dağın tepesinde değil, bir uçurumun kenarında durduklarını gördü. Aşağıda, Lethe nehri siyah ve acımasızca çalkalanıyordu. Alice'in daha önce gördüğünden daha çalkantılıydı, aşağıdaki kayalara öfkeyle çarpıyordu. Burada Lethe, başka hiçbir yerde olmadığı kadar bir nehir değil, bir okyanus gibi görünüyordu, her taraflarını çevreleyen uçsuz bucaksız siyah bir genişlik. Ufka baktı, merakla, ama orada hiçbir şey görmedi. Kral Yama'nın egemenlik alanı görünürde değildi.

"Suyun kenarına inşa ettik," dedi Gertrude. "En büyük azarlama."

Gururla egemenlik alanını inceledi. Alice onun bakışını takip etti, o karmaşık siluete, gökyüzüne meydan okurcasına uzanan kulelere hayranlıkla baktı. Lethe'ye bakan en yüksek tepede, tüm desenlerin bir çan kulesi olması gerektiğini işaret ettiği yerde, pürüzlü, tamamlanmamış bir kenar vardı.

"Bir deprem oldu," dedi Gertrude.

"Deprem mi?"

"Ara sıra toprak isyan eder," dedi Gertrude. "Yer yarılır. Ayaklarımızın altında uçurumlar açılır. Altımızdan lav fışkırır ve derimizi yakar, bizi kayaya hapseder. Aşağıya düşenler, çıkabilirlerse, çıkmak için milyonlarca yıl harcarlar."

"Oh," dedi Alice.

"Bir zamanlar çok şiddetli bir deprem oldu ve çan kulesi yıkıldı." Gertrude başını salladı. "Ne büyük bir felaket. Çan kulesi kayalıklardan aşağı yuvarlanırken, çan sesleri çınlayarak dalgaların altında kaybolduğunu izledik. Hala bazen kemiklerimizde uğultu gibi düşük bir ses duyuyoruz ve bunun Lethe'nin altından çınlayan çan sesi olduğunu biliyoruz, hala çınlıyor."

Bunu hiçbir kayıp hissi olmadan söyledi.

Alice nedenini tahmin edebiliyordu. "Başka bir çan olacak. Başka bir çan yapacaksınız."

"Oh, evet," dedi Gertrude. "Her şey eninde sonunda Cehennem'e gider. Her şey Dis'e gider. Ruhlar dönüp durur. Ama onların eşyaları... onlar ikinci bir hayata kavuşmaz. Zamanla, aşağıda ikinci bir dünya inşa etmek için yeterince malzeme toplayacağız. Bir kopyası değil. Kimse kusurlu bir dünyanın kopyasını istemez. Biz daha iyi bir şey inşa ediyoruz."

Bir an için Alice, Gertrude'un gördüğünü gördü, o ufku seyrederek —bir bin yıl ve sonra bir bin yıl daha boyunca doldurulup tamamlanacak, oluşmakta olan büyük bir şehir. Gertrude, zamanı olan biri gibi konuşuyordu; varlığı günlerle değil, çağlarla ölçülen biri; projesi, dünyanın doğumundan sonuna kadar uzun bir nefesle ölçülebilen biri. Alice, zihninde kaleden önce var olan tüm şehirlerin ana hatlarını gördü. Roma, Kudüs, İskenderiye, Xi'an — dünyanın tüm büyük merkezleri, Asi Kale'nin geride bıraktığı yerler. O uzun zaman diliminden Dis'i hayal etmeye çalıştı. Belki zamanla Dis o kadar büyük, o kadar misafirperver hale gelirdi ki, hiç kimse karşıya geçmek istemezdi. Huzur içinde dinlenebilecekken neden uğraşasın ki?

Gertrude ufka döndü. Yanan ışıkta profili oldukça çarpıcıydı. Sağ elini göğsüne kaldırmış, avucunu iyilikle açmıştı. Alice onu ciddi bir şekilde bir kafir sanmıştı. Burada, Gertrude daha çok bir azizin rolünü üstlenmişti.

"Hiç kum saatinden kumun akışını izledin mi?" diye sordu Gertrude. "Şimdi zihninde canlandır. Altta ne olduğuna dikkat et. Kum her zaman küçük bir tepecik oluşturur. Uzanmış bir dağ gibi. Sonra ağırlık çok fazla olur ve kum dışa doğru çöker, alt kısım tekrar düzleşir. Zaman bir doruğa ulaşmaz, anlarsın ya. Sadece küçük bir tepecik, her an çökmek üzere. Dis'te zaman böyle akar. Küçük itmelerle ileriye doğru, birikme yanılsaması. Sonra döngü tekrar tekrar devam eder, bu arada alt kısım sürekli birikir. Bir gün zirveye ulaşacağız. Ama bu çok uzun sürer."

Çenesini kaldırdı. "Sonunda burada olacağız. Ölen güneş söndüğünde burada olacağız. Gog ve Magog orduları cennetin azizlerini istila etmek için toplandığında, Fenrir Odin'i yutduğunda, Apep Ra'yı yiyip her şeyi karanlığa boğduğunda, dünya altüst olduğunda ve kabuğu erimiş kayaya dönüşüp yeniden doğduğunda, *biz burada olacağız*."

O kadar ikna edici bir şekilde konuşuyordu ki.

Alice, yıllar boyunca, yüzyıllar boyunca bu umudu sürdürmek için neyin gerekli olduğunu merak etti. Sonra Gertrude'un düşüncesindeki kusuru nerede bulabileceğini merak etti. Hiç kusur var mıydı? Hiçbir kuralın sabit olmadığı bir dünyada, ahlaki düzenin kıyamet gibi tersine dönmesine *neden* inanılmasın ki? Neden bu o kadar olasılık dışıydı? Bütün bunların içinde tersine bir güzellik yok muydu? Ne kadar güçlü bir inançtı bu — yanlış bir şey yapmak ve bunun arkasında durmak — sırf korkuyor diye doğru olanı yapmaktan ne kadar da cesurcaydı. O anda Alice, Gertrude'u kıskandı. En azından Gertrude neyi savunduğunu biliyordu. En azından Gertrude, uzak da olsa, uğruna savaşacak bir geleceği vardı.

"Ve ben sadece..." Alice, nasıl davranacağını bilemeden ellerini açtı. "Yani ben burada kalabilir miyim?"

"Ne kadar istersen kal," dedi Gertrude. "Sonsuza kadar kal."

"Ve başka kimse giremez mi?"

Alice Kripkes'leri düşünüyordu, ama Gertrude onun John Gradus'u kastettiğini sandı. "O şarlatan mı? O seni rahatsız etmeyecek. Benim bilgim olmadan kaleye kimse giremez."

"Peki ya gitmek istersem?"

"Kalman için seni zorlamayacağım. Kaleye kimse kendi isteği dışında gelmez. Ama bence burada dışarıda olabileceğinden çok daha rahat olacaksın." Gertrude, Alice'in sırtına nazikçe elini koydu. "Git. Şehir senin."

Bu Alice'e oldukça ani geldi. Daha ne kadar büyük bir coşku bekleyebilirdi ki? Gertrude tam olarak söz verdiği şeyi yerine getirmişti, ama bu kadar çabuk gönderileceğini beklemiyordu.

"Ama herkes nerede?"

"Dinleniyorlar. İnsanlar sessizlik için kaleye gelirler. Biz aşağıdakiler gibi kavga etmiyoruz. İstediğin gibi dolaş, ama zamanla sen de sessizliği tercih ettiğini göreceksin."

Alice bir an panikledi. Burada tek başına kalmak istemiyordu; ne yapacağını bilmiyordu. "Ama sen nereye gidiyorsun?"

"Şehri korumaya." Gertrude, Alice'in omzuna son bir kez sıkıca bastırdı. "Şimdi git. Huzurunu bul."

BÖYLECE ALICE, güneş batmadan yatması söylenen bir çocuk gibi hissederek mermer yolu boyunca dolaştı.

Bir süre heykelleri inceledi, ama pürüzsüz mükemmellikleri kısa sürede sıkıcı hale geldi. Sadece uzaktan ilham vericiydiler; yakından bakıldığında, tüm yüzleri aynı görünüyordu. Floransa, bu yerin sahip olmadığı bir şekilde büyüleyiciydi, diye düşündü. Floransa dokulu bir yerdi. Burada hiçbir şeyin tarihi yoktu. Hiçbir şey zamanla çatlamamış ya da parlamamıştı. Her şey inşa edilmiş, onarılmış ve sürekli bakım görmüştü, böylece sonsuzluk bir şekilde sadece on yıllık gibi görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığına uğramıştı. *Rebel Citadel* adı daha fazlasını vaat ediyordu — ideal olarak, isyankar bir şey — ama çoğunlukla sadece sessiz görünüyordu. Luciferler neredeydi?

Sessiz yolu daha da ilerledi, nereye varacağını merak ediyordu. Kalenin tasarımını anlayamıyordu. Ne spiral, ne arı kovanı, ne de tepeye yayılmış basit bir yapıydı, ama bir şekilde üçü birden gibiydi. Kendi üzerine kıvrılıyordu; içinden aşağıya doğru uzanan yollar, dışından da dolanıyordu. Birkaç kez karanlık, yüksek duvarların yanından geçti, şehrin derinliklerinde olduğuna ikna oldu, ancak beklenmedik bir şekilde bir terasa çıktı. Dışarıdan, her açıdan, kale boş ve pastoral görünüyordu — öyleyse sırları neredeydi? Alice kendine keyfi bir kural koydu — her zaman karanlığa doğru dön — ve bu onu, Venedik'in duvarlarla çevrili sokakları ve meydanlarına çok benzeyen yoğun bir labirente götürdü. Bir köşeyi döndüğünde bir avluya benzeyen bir yere geldi ve loş ışıkta inanılmaz bir şey gördü.

Büyüme. Bir kök. Bir *dal*.

Alice'in kalbi sıçradı. Elspeth buna Gerçek Çelişki adını vermişti. Yeni yaşamın olamayacağı topraklarda büyüyen bir şey. Onların güveninin sırrı bu muydu? Asi Kale kendi Dialetheia'sını yetiştirmiş olabilir miydi?

Ama bu dal, arşivlerde anlatıldığı gibi görünmüyordu. Arşivler, göz kamaştırıcı bir çiçeklenme, olması gerekmeyen bir canlılık vaat ediyordu. Ama bu dal, kurumuş bir çalıdan sarkık bir şekilde uzanan, solmuş, siyah-kahverengi bir şeydi. Alice parmağıyla ona dokunduğunda, tuzdan kaçan bir solucan gibi geri çekildi.

Karanlıkta bir ses duyduğunu sandı. Ama o kadar zayıftı ki, kelimeden çok bir his gibiydi. *Hayır, git buradan, beni rahat bırak* gibi bir şey.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı.

Dala tekrar dokundu. Dal daha da geri çekilse de, Alice bu sefer sesi daha net duydu — artık anlaşılır bir ses, dilini çözebilseydi zar zor anlayabileceği bir kelime. Parmağını dala dayadı ve havada bir fısıltı dalgası yayıldı.

Kulaklarını dikti. *Lütfen bir hayalet olsun*, diye düşündü, *lütfen bana eşlik et, kim olursa olsun*. Ama ne zaman bir ipi yakalamaya, düşünce akışını deşifre etmeye çalışsa, o da kitleye karışıp yok oluyordu. Anlayabildiği tek şey genel bir düşmanlık havasıydı. Dal onun orada olmasını istemiyordu. Çalı yalnız kalmak istiyordu. Ama Alice çok meraklıydı, öylece bırakamıyordu.

Bu sefer hızlı hareket etti ve dalları avucunda tutmayı başardı. Fısıltılar daha da yükseldi. Aptalca olduğunu biliyordu, ama bir dalı tutup basitçe...

Çatır.

Dal elinde kırıldı. Çalı geri çekildi, tüm fısıltıları bir anda çığlık attı. Yüksek sesli çığlıklar değildi, ama çok acıklıydı.

Neden bunu yaptın, diye bağırdılar. *Neden böyle bir şey yaptın?*

Alice avucuna baktı. Dal artık dal değildi, çirkin, bükülmüş bir şeydi. Onu düşürdü. Dal kuruyup toza dönüştü ve kırdığı çalıların arasında, kanından daha koyu bir şeyle parıldayan, parlak bir uç ortaya çıktı. O yaranın etrafında, bir gölgenin özüyle aynı gri renkte bir duman kıvrılıyordu.

Alice, campo'nun derinliklerine doğru ilerledi ve sıra sıra çalılar ve ağaçlar gördü — dikenler, bükülmüş dallar ve malçlarla iç içe geçmiş koca bir bahçe. Inledi. "Hepiniz mi?"

"O kadar
yüksek sesle
konuşma!"

Alice irkildi.

Konuşan, dizinin yanındaki yumruydu; kararmış bir ağacın yanında çirkin, yumrulu bir çıkıntı. Kafasını doğru şekilde eğerse, o kütüğü kişileştirebilirdi. Bir hışırtı, bir inilti ve aniden dişsiz yaşlı bir adamın kaplumbağa gibi kafası ortaya çıktı. Parmaklarını ısırdı. Alice elini geri çekti ve yumru kıkırdadı.

"Oynuyorum. Sadece oynuyorum. Korkma, canım." Alice kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Buraya yeni mi geldin?" diye sordu yumru. "Belli ki, evet."

"Şuraya otur," dedi topuz. "O da yeni." Alice, topuzun işaret ettiği yere döndü. Yolun kenarında taş bir bank vardı.

Ama başka kimseyi görmedi, sadece daha fazla çalı çırpı vardı.

"Kim?"

"Adını tam bilmiyorum. Bizim için isimlerin pek bir önemi yok."

Alice çalılıklara ikinci kez baktı ve kenardaki yeşilliklerin diğerlerinden daha genç ve daha yeşil olduğunu gördü. Yapraklar küçük ve yumuşaktı. Dallarda henüz dikenler çıkmamıştı.

"Neden oturuyorsun?" dedi topuz yine.

Alice, bankın kenarına dikkatlice oturdu. "Ama şimdi ne yapacağım?"

"Neden," dedi topuz, "şimdi dinlen."

Alice ayak bileklerini çaprazladı, sonra tekrar açtı. Garip bir şekilde kendini bilinçli hissediyordu. Kendi uzuvlarında yaprakların filizlenmeye başlamasını bekliyordu, ama hiçbir şey olmadı. "Yani, böyle mi?"

"Nasıl istersen." Düğme kütüğe doğru çekildi. "Sadece sakinleş ve dinlen."

"Nasıl dinleneyim?"

"Zihnini serbest bırak. Bilincinin havuzunun üzerinde bir yusufçuk gibi süzül ve kendini bırak."

"Sonra bir ağaca mı dönüşeceğim?"

"Kök salacaksın," dedi yumru. "Zihnini sakinleştirebilirsen, sana en hoş ve en uygun şekli alacaksın."

Alice'in göğsü sıkıştı. Korular çok durgundu, çok sessizdi. Hışırdamayan yapraklar, su sesi çıkarmayan taşlar korkunçtu. Bir avluya rüzgâr lazımdı. Midesi ürperdi. Bunu görmezden gelmeye çalıştı; şimdi huzur içinde olması gerektiğini, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona zarar veremeyeceğini kendine hatırlatmaya çalıştı. Ama elbette bu yanlış bir düşünceydi. Çünkü burada, açlık, yorgunluk ya da onu öldürmeye çalışan milyonlarca gizemin dikkatini dağıtmadığı bir yerde, Alice en büyük dehşetle karşı karşıya olduğunu fark etti: taşlı alanların ıstırabı. Her şeyin sessiz olduğu ve zihninin gürültüsünden kaçamayacağın bir yer.

Kafatasının arkasında büyük bir baskı oluştu; bastırılmış anılar, serbest bırakılmak istiyordu. Şimdi çığlıkları duy. Şimdi metali tat. Şimdi kanı hisset, gözlerini kaplayan, dilini tuzlayan muazzam miktarda kanı. İnsan vücudunda bu kadar çok kan olduğunu hiç hayal etmemişti. Profesör Grimes'ın paniği — ona doğru dönmesi, gözlerindeki suçlama, bildiği şey...

Ne biliyordu? Bunca zaman geçmesine rağmen, hala bu karmaşadan tutarlı bir anlatı oluşturulamıyordu, bu izlenimleri, yaptıkları ve borçlu olduğu şeyler hakkında netlik sağlayan yapılandırılmış bir hikayeye dönüştüremiyordu. İşte Gordion düğümü: anıları mükemmeldi, ancak izlenimleri sadece ilk ortaya çıktıkları sırayla sıralayabiliyordu. Ve Profesör Grimes'ın öldüğü gün o kadar karmaşık ve kafa karıştırıcıydı ki, aylar sonra ve kanıtları milyonlarca kez inceledikten sonra bile, ne düşüneceğini hala bilmiyordu. Kesinlikle ondan nefret ediyordu. Kesinlikle kazadan önceki haftalarda sık sık onun yüzüne bakmış — o çatlaklı, vahşi, yakışıklı yüzüne — ve onu parçalamayı hayal etmişti, böylece artık bir değeri kalmayacak, büyüleyemeyecekti. Bu öldürme niyeti miydi? Niyet yeterli miydi? Ama onun ölmesini istemiyordu. Asla onun ölmesini istememişti. Sadece onun da kendisinin hissettiği şeyin bir parçasını hissetmesini, sadece anlamasını, sadece ona bu kadar tepeden bakmamasını istiyordu. Ve ona bakarken onun ölmesini istemediğini, ama her şeyin normale dönmesini, sınırda dans etmeye devam etmesini, tehlikeyle flört etmesini, pastasını yiyip de onu da yiyebilmesini istediğini hatırladı.

Suçluluğunu tanımlayamıyordu. Elinde sadece parçalar vardı ve bunları takıntılı bir şekilde tekrarlıyordu. O gün laboratuvara girdiğinde zihninde duyduğu uğultu. Sadece onun sesi bile başını döndürüyordu. *Bana bakma*, diye düşünmüştü; *burada olduğumu unut*. Titreyen eli, avucunda sallanan tebeşir. Kırık beyaz bir çizgi. Onu gördü, açıkça gördü, aksi takdirde bu anıyı hatırlamazdı; bir ifade ile bir sonraki ifade arasındaki boşluğu gördü ve bu konuda hiçbir şey yapmadı. Ama bunu *fark etti* mi*?* Bunu görmezden gelmenin ne anlama geldiğini biliyor muydu? Boşluğu gördü, gözlerini kırptı, ayağa kalktı ve gitmeye hazır olduklarını söyledi. Alice bu diziyi zihninde binlerce kez tekrar etti ama her seferinde bir cevap bulamadı, sadece artan bir dürtü, çığlık atan bir arzu... Ne için? Bir itiraf, bir düzeltme, bir şey... Bir şey değişmeliydi, bir şey feda edilmeliydi; bu koşullar altında devam edemezdi. Kıpırdanmaya başladı. Korular tısladı ve Alice çığlık atmamak için kendini zorladı.

Sakin ol, diye fısıldadı orman. *Sakin ol, sakin ol...*

"Yapamam," diye soluk soluğa söyledi.

Sadece dene, diye fısıldadı orman. *Düşüncelerini uzak tut ve git — boş.*

İmkansız bir görev. Ona ayı geri getirmesini isteselerdi daha iyi olurdu.

Kendi zihnini uyuşturmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. Radyo her saat başı gürültüyle çalıyordu. Kapatmak mümkün değildi. Onu parçaladığınızda, daha yüksek sesle çığlık atıyordu. Çoğu zaman, yapabileceğiniz tek şey acıyı yönetmekti. Geçtiğimiz yıl Alice, zihnini ölmek istemekten uzaklaştırmak için milyonlarca hile öğrenmişti. Ritüeller yardımcı oluyordu. Kendini meşgul tutmak yardımcı oluyordu. O, yatakta kokuşmuş halde yatan depresiflerden biri değildi; öylece *yatamazdı*, hareketsizlik daha çok acı veriyordu. Hareket etmek acıyı dindiriyordu. Çamaşır günü harikaydı çünkü en az iki saat boyunca dikkatini dağıtacağı, mutlaka yapması gereken işler vardı. Not verme günü de öyleydi, test yığınını pub'a götürüp, kontrol etme, daire içine alma, hesaplama ve üstüne not yazma gibi rutin işlerle kendini kaybedebilirdi. O günlerdeki püf noktası, anıları uzak tutmak için zihnini mümkün olduğunca çok düşünceyle doldurmaktı. Evde yalnızken, eline geçen her şeyi okurdu. Bir eliyle işlerini yapar, diğer eliyle yüzüne bir şey tutardı. Şampuan şişesinin üzerindeki talimatlar. Konserve çorbanın besin değerleri. Mısır gevreğini düşünmeden çiğnerken gazeteyi milyonlarca kez okurdu. Oturma odasında televizyonu sürekli açık tutardı ve ev arkadaşları rahatsız olsa da en azından onu rahat bırakırlardı. *Doctor Who* mahkemeye çıktı. Ringo Starr oyuncak trenlerle oynadı. Bu, kötü düşünceleri ortadan kaldırmadı. Her zaman ön planda, parlak renklerle, tam ses seviyesinde çalıyorlardı. Ancak strateji, bir düzine başka şeyi de tam ses seviyesine çıkarmak, böylece dalgaların birbirini iptal etmesi ve kafasındaki kakofoninin sessizliğe yakın bir doygunluğa ulaşmasıydı.

Ama tüm bunlar onu çok yordu. Bir günden diğerine saniyeleri sayarak bunu sürdüremezdin. Seni yıpratır, zihnini zorlardı. Tekrarlamaya tahammülü yoktu. Bir yerlerde, sıkıntıya isyan eden, üretken olmak ya da en azından dünyayla ilgilenmek isteyen derin, meraklı bir kıvılcım gömülüydü. Ancak o kıvılcım artık çok sönükleşmişti ve acı vermekten başka bir şey yapamıyordu.

Meditasyonu denemişti. O günlerde kampüste çok popülerdi; New Age posterleri, aydınlanma ve transandantal beden dışı deneyimler vaat ediyordu.

Aydınlanma, beden dışı deneyimler vaat eden bir New Age posteri görmeden karşıya geçmek imkansızdı. Alice çaresizdi; her şeyi denemişti. Yabancıların halılarının üzerine çapraz bacaklı oturmuş, saatlerce mükemmel bir sessizlik içinde mırıldanmış, vaat edilen sükuneti kovalamış, odadaki herkesten nefret etmemeye çalışmış, yalana inanmaya çalışmıştı.

Şimdi bu yöntemleri tekrar denedi, çünkü ormanın vaat ettiklerini istiyordu. Düğme için iyi olmak istiyordu. Gözlerini sıkıca kapattı. Nefesini yavaşlattı. Bir mum alevi görüntüsünü zihninde canlandırdı — tüm Cambridge yogileri mum alevi bahsetmişti; sıcak ve mutlu, yaşam ateşi — ve tüm dikkatini titreşimi ön planda tutmaya ve arka planda bulanık bir şekilde duran kırık görüntü yığınını tutmaya odakladı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Beş dakika, on dakika, yirmi dakika, bir saat. Ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? Sonu yoktu, hiçbir önemi yoktu. Transandantal bir sükunet durumuna ulaşabilirdi ama yine de hiçbir önemi olmazdı. Uyandığında yüz yıl geçmiş olabilirdi ve yine de yüz yıl daha geçmesi gerekecekti, ondan sonra da yüz yıl daha. Bu anlaşma korkunçtu. Bütün o çaba ve hiçbir ödül.

Zihninde bir kristal parçalandı. İllüzyon devam edemedi; sabırsızlık patladı; milyonlarca karınca cildinde geziniyordu.

"Oh," diye bağırdı, "*Dayanamıyorum*, burada kalamam..."

"Evet, kalabilirsin," dedi topuz. "Dene, dene..."

"Denedim."

"Daha çok dene. Başaracaksın.

Sakinleşeceksin." "Ama bunu nereden

biliyorsun?"

Ne kadar çocukça konuştuğunun farkındaydı, ama o anda en basit cevaplara çocukça bir ihtiyaç duyuyordu. Keşke biri ona her şeyin yoluna gireceğini söyleseydi. Keşke biri ona yolu gösterseyd

"Çünkü sen ilk değilsin."

Topuz geriye doğru gıcırdadı ve Alice, onun bakışını takip ederek campo'nun her köşesinde kümelenmiş ağaçlık alanlara baktı: tüm yan sokaklarda ve duvarlarda, pencerelerden sarkan ağaçlar. Alice'in görebildiği kadarıyla, Rebel Citadel'in iç sokakları yoğun ormanlık alanlarla doluydu.

"Acı içinde gelirler," dedi topuz. "Pişmanlıkları ve itiraflarıyla gelirler. Utanç içinde gelirler ve işleri düzeltmek için büyük bir istekle gelirler. Meydanlarda dururlar ve senin şu anda olduğu gibi endişelenirler, ta ki taşlı yerlerin sakinliğini öğrenene ve korunun bir parçası olana kadar."

"Ve şimdi uyuyorlar mı?" diye sordu Alice.

"Yakın," dedi topuz. "Uyku gelmez, burada değil. Ama gözlerini kapat, zihnini sakinleştir ve yakın bir şey elde edersin..."

"Peki ya yapamazsam?"

"O zaman manastırları ara."

"Manastırları mı?"

"Karşı tarafta," dedi topuz. "Gölgede ağaçlar uzanıyor. Kayalıklar boyunca manastırlar..."

Alice, kalenin hala boş olduğunu düşünmüştü. Ama topuzun işaret ettiği yerde, uçurumlar boyunca duvarların içinde, toplanan Gölgeler gördü. Büyük bir hareket yoktu, ama bir tür kıpırdanma vardı; ritmik, dairesel. Ruhlar yerinde adım atıyorlardı. Ruhlar hep birlikte ilahi söylüyorlardı. O uğultu buydu, fark etti; arılar değil, ilahiler.

"Terce'de Mezmurlar," dedi topuz. "Nones'da dualar, Vespers'da dualar. Diğer tüm saatlerde dua ve meditasyon..." "Neye

dua ediyorlar?"

"Eyleme dua ediyorlar," dedi topuz. "Beklemeye, sonuna kadar sabırlı olmak için güç bulmaya dua ediyorlar. Dünya altüst olana kadar. Lethe kuruyana ve Lord Yama'nın egemenliği kendi içine dönene kadar. Çünkü hiçbir şey sonsuz değildir, bu evrenin düzeni bile, ve bir gün sekiz mahkeme kendi içine çekilecek ve varlığın anlamı değişecek. Ruhların intikamla veya reformla arınamayacağına, sadece zamanın ateşiyle arınabileceğine inanıyorlar. *Kālavāda,* zaman okulu, Cehennem'in gizemli aptallıklarına tüm cevapları barındırıyor."

Bu cevap o kadar hayal kırıcıydı ki, Alice neredeyse ağlayacaktı. "Yani onlar boşuna bekliyorlar."

"Beklemek için iyi bir nedenleri yok mu?" diye sordu topuz. "Her din, evrenin kökenini açıklar. Her hikayenin bir başlangıcı vardır. Her başlangıç bir sonu ima eder. Bir, bir milyona dönüştü ve tekrar bire düşecek. Ragnarok'un ateşleri dünyayı ikiye bölecek ve onu yeniden doğuracak. Zaman Baba bile sonsuz değildir; o bile öldürülecek."

"Ne olmuş yani?" diye bağırdı Alice. "*Bundan* kurtulacaklarını mı sanıyorlar? Kıyametten?"

"Kıyametten hiçbir şey kurtulamaz," dedi topuz. "Ama bu, seçim yapma gerekliliğini ortadan kaldırır. Onlar ilerlemezler. Ölmezler. Sadece beklerler. Kumların dönüşmesini beklerler. Yeni bir dünya ve ondan sonra daha yeni bir dünya. Hayal bile edemeyeceğiniz, bizimkinden tamamen farklı yasalara sahip dünyalar. Entropinin ters yönde işlediği ve zamanın ilerlediği dünyalar.

Düzen. İnsanların uçtuğu, kuşların ise yere bağlı olduğu dünyalar. Şansın var olmadığı, geleceğin sağlam ve sabit bir blok olduğu dünyalar. Acı ve ıstırap olmayan dünyalar, öznellik olmayan dünyalar, güzellik dolu dünyalar, hayal etmeye değer dünyalar...

Belki, diye düşündü Alice; ama bu bin yıllık bir oyun değildi, ondan çok daha büyük bir oyundu. Ve o yeni dünya gelmeden önce, onların dünyası ve içindeki her şey yok olmalıydı. Buradaki hiçbir şey kumların dönüşünden kurtulamazdı. Bu ruhlar geleceği algılayamayacaktı.

Bu ormana, pes etmiş ve artık zar zor *var olmaktan* memnun olan tüm bu bitki örtüsüne bakmak ona giderek daha fazla acı veriyordu. Hayatında boşa harcadığı tüm saatleri, saatin geri sayımını izleyerek, daha hızlı geçmesini beklediği tüm dakikaları düşündü. Bütün günlerini bir mahkum gibi odasına hapsolmuş, sandalyesinde boş boş oturarak, zamanın geçtiğini kanıtlayan ritüel işaretleri bekleyerek geçirmişti: yemediği yemekler, katılmadığı dualar, öğrencilere gitme zamanının geldiğini hatırlatan saat başı çalan çanlar. Uyumak onu çok rahatlatırdı; uyanmak ise çok hayal kırıklığı yaratırdı. O zamanlar, onun için geçen her saat küçük bir zafer gibi görünürdü. Ama neden o zamanın geçmesini bu kadar çok istiyordu? O geri sayım *neye kadardı?*

En azından yukarıdaki dünyada, durumunun değişebileceğine dair en ufak bir umudu vardı, bir gün uyanıp kendini yeniden iyi hissedeceğine, bir kapının açılacağına, bir çözümün ortaya çıkacağına dair. Burada ise geri sayım hiçbir yere varmıyordu. Değişim imkansızdı. Burada tüm olaylar kum saatindeki küçük yığınlardı; ulaşıyor, sonra çöküyor, tekrar tekrar.

Bahçe o zamanlar çok ölü ve soğuk görünüyordu. O yeşil değildi. Sadece onun hatırasıydı. Sadece acımasız bir taklitti.

Ve Alice, bunun kalenin, cehennemin kendisinin en kötü cezası olduğunu korkunç bir netlikle fark etti. Bu cezayı kendileri yaratmışlardı. Aristoteles ve Leibniz haklıysa ve zaman sadece değişimse, o zaman zaman onlar için bitmişti. Ama diğerleri için bitmemişti. Onlar hala bunu hissetmek zorundaydılar, sonu olmayan bir kroniklik. Ve zamanın dışında kalmak, döngüsel olarak hareket eden her şeyden mahrum kalmak, doğmak, büyümek, yaşlanmak ve ölmekten mahrum kalmak, atalardan ve torunlardan mahrum kalmak, ağaçta herhangi bir yerden mahrum kalmak, aynı zamanda onun yavaş, kaçınılmaz ilerleyişinin her santimini hissetmek zorunda kalmak... Tanrım, bu korkunçtu! Sadece kütükler, kısa ölümlü döngülerinin azalan yankıları ile çıkmaz sokaklar. Burada ölümsüzlük bir armağan değildi. Hiçbir şey geçici,

değerli değildi ve bu yüzden hiçbir şey değerli değildi. Düşünceler bile, çünkü hiçbir düşünceleri orijinal değildi, sadece birbirlerinin yankılarıydı, her şey, spot ışığının sadece dolaştığı yaldızlı bir kutuda düşünebilecekleri her şeydi. Hiçbir şey eklenmedi; hiçbir keşif, hiçbir zevk. Burada büyüme yoktu. Sadece zamanın solmuş kütükleri.

Aniden, campo etrafında küçülmeye başladı. Alice, o koruya batıp, yerleşik ruhların içine gittikçe daha da girip, siyah dallar yüzünü kaplayana kadar ilerlediğini hayal etti. Panik hissetti ve bu, dalları çekip, yaprakları tokatlayıp, her şeyi ateşe vermek, sadece hareket ettirmek için onu dürttü. Oh, onu çığlık attırmak için!

"Peki o zaman," diye bağırdı, "eğer dünyanın sonunu beklemekten başka bir şey *bekle*miyorsan, neden ölmüyorsun?"

Bunun üzerine, yanındaki dallar düşük bir inilti sesi çıkardı. Alice çalılıklarda bir hareket hissetti. Bir şey sertleşti ve omzuna bastırdı. Daha önce orada olmayan bir siluet gördü. Alnın eğrisi, göğsün hacmi.

"Şimdi ne yaptığını bir bak," dedi topuz. "Onu uyandırdın."

Alice, topuzun neden bu kadar sinirlendiğini anlamadı. Bu Gölge'nin ormanı umursamaması sadece iyi bir şey olabilirdi. Aslında, yüz yıl sonra, buradaki herhangi bir şeyin bitkiden insana dönüşmek için öznelliği çağırabilmesi bir mucizeydi.

"Merhaba," dedi.

Çalılıklar yanıt olarak nefes verdi.

Bütün çalı titredi, kendini buruşturmuş gibi göründü ve sonra bir yırtılma sesiyle Gölge kendini çevreleyen çalılardan kurtardı. Ayağa kalktı. Oldukça uzundu; büyük, iri bir kütle, tüm uzuvları hala dallarla bitiyordu. Yüzü gri bir bulanıklık içindeydi ama her geçen saniye daha net bir hal alıyordu. Sis içinden düzensiz bir ağız ortaya çıktı. Bir burun. İki parlak, kırpışan göz.

"Sakin ol," dedi topuz. "Sakin ol, olur mu..."

Shade titrek bir adım attı. Bütün vücudu sallandı, ama ayakta kalmayı başardı.

"Sakin ol," dedi topuz, bu sefer daha acil bir sesle. "Şimdi, ne yaptığımızı bir düşünelim..."

Gölge kararlı adımlarla patikadan aşağı doğru yürüdü.

"Bekle." Alice onun peşinden koştu. "Nereye gidiyorsun..."

Shade koşmaya başladı. Alice merakla onun peşinden gitti. Shade bir patikadan aşağı indi ve bir köşeyi döndü. Aniden orman sona erdi ve kıyı ayaklarının altında uzanıyordu.

"Hayır..." diye bağırdı Alice, ama çok geçti. Gölge uçurumdan atladı ve bir anlığına, ağırlıksız bir şekilde havada asılı kaldı. Sonra Lethe yerçekimini uyguladı. Bir girdap açıldı, çağırırcasına, ve Gölge aşağıya doğru döndü.

Alice bakmak zorunda kaldı.

Shade yüzüstü düştü ve direnmedi. Birkaç saniye boyunca suyun üzerinde yüzdü, sonra vücudunun bazı kısımları akıntıya karışmaya başladı
—parlak, dönen renkler uzun, kalın çizgiler halinde yayıldı. Alice'in gözünde bir denizanası, bir paraşüt, bir sihirbazın fularının görüntüsü belirdi; tek bir noktadan ortaya çıkan pek çok renk, on fit, yirmi fit uzanan sonsuz bir anı kaynağı; herkesin görebileceği bir hayatın çizgi roman şeridi ve o, bunun ne kadar geniş bir alanı kaplayabileceğini merak etmeye başlamıştı, ta ki her şey karışıp bulanıklaşana ve sonra da çarpıcı siyahın içinde eriyene kadar. Sonra Lethe'nin obsidiyen yüzü eskisi gibi oldu. Her şeyi yutuyor, hiçbir şeyi serbest bırakmıyordu.

Baş dönmesi başladı. Alice sallandı.

İki çelişkili dürtü içinden geçmeye başladı.

İlk olarak, tamlık karşısında şiddetli bir kıskançlık duygusu — sonunda, merhametle, solmasına izin verilen o çılgın renklerin girdabı karşısında.

İkincisi, ancak o anda ölmek istemediğini fark etti.

Kenarda sallanırken, uluyan bir rüzgar ona doğru geldi; kafatasını döndüren, dizlerini zayıflatan şiddetli, görünmez bir güç. *Ben değil*, diye düşündü; *ben değil, şimdi değil, henüz değil, böyle değil*. Kan kulaklarında gürledi ve o güvenli bir yere kadar sendeleyene kadar durmadı.

Sallandı ve arkasını döndü. Kalenin tüm ağaçlarının ona doğru eğildiğini gördü. Sayısız ruhun tüm kötülüğü tek bir noktaya odaklanmıştı. Tek bir sesle dediler: *Thorn*.

Alice koştu.

Ormana gitmek istemiyordu ama kayalıklardan uzaklaşmak zorundaydı ve bu da ona campo'nun ortasından geçen döşeli yolu bırakıyordu. Koruluk uludu ve etrafında toplandı — yapraklar uzanıyor, dallar kıvrılıyordu. Bütün bahçe inliyor ve büzülüyordu. Yapraklardan pek çok yüz ortaya çıktı; ağızlar esniyor, gözler açılıp kapanıyor, boyunlar onun yönüne doğru gıcırdıyordu. Alice'i kurtaran şey, ormanın ataleti oldu.

Orman, hiçbir şey hissetmemek için o kadar uzun süre eğitilmişti ki, nefret etmeyi unutmuştu. Orman, Alice'i hiç umursamıyordu, ancak tembel bir uyanık organizma gibi, rahatsızlığının kaynağını belirlemiş ve elinden gelen her hareketi yaparak onu uzaklaştırmaya çalışmıştı. Sarmallar uzadı, ama Alice onları geri püskürttü. Avludan kurtuldu ve mermer yoldan aşağı koştu. Gertrude'un üstünde çığlık attığını belli belirsiz fark etti ama durup bakmadı. Terası geçip heykelleri ve çeşmeleri geçerek dar merdivene geri döndü. Işık azaldı; nerede olduğunu bilmiyordu, sadece ayaklarının hala merdivenleri dövdüğünü ve aşağı, aşağı, aşağı doğru gittiğini hissediyordu.

Zemin kata çıktı. Giriş değişmişti. Ahşap kapı yoktu. Artık sadece sağlam bir taş blok vardı — kapısı, penceresi, çıkışı olmayan imkansız bir hücre. Gertrude yalan söylemişti ve Alice Dis'te kapana kısılmıştı.

Ama bu eski bir numaraydı! Alice duvara ulaştı, pürüzsüz yapısını gördü ve neredeyse kahkaha atacaktı. Eğer burayı sihirbazlar inşa etmişse, sihirbazlar hala aynı şakayı yapıyordu. Şakanın nasıl olduğunu tam olarak biliyordu, bir birinci sınıf öğrencisinin pub'da ilk kez anlatırkenki ritimle ezbere okuyabilirdi. Ludwig Wittgenstein bir keresinde felsefi sorunların olmadığını, sadece dil sorunları olduğunu savunmuştu. Kapılar ve pencereler nedir?

"Kapılar ve pencereler seni içeride tutar," diye fısıldadı Alice ve durmadan koşmaya başladı. Bunun için pentagram çizmesine bile gerek yoktu, illüzyon o kadar zayıftı ki. Bunu daha önce birçok kez yaşamıştı; kendi bölümünün girişinde de bu numarayı görmüştü. "Kapılar ve pencereler kapatılabilir. Kapı ve pencere yok, yani yol kapalı değil, dolayısıyla yolumda hiçbir engel yok."

İşe yaradı.

Tanrı merhamet etsin, işe yaradı. Duvarlar bir anlığına karanlıkta bastırdı, Alice'in önündeki mermer ile arkasında uzanan koru arasında sıkışmış hissettiği tek bir korkunç an. Sonra aşırı parlak avluya çıktı ve o sıcak, bayat hava bile harika bir rahatlama oldu.

Orada durmadı. Çarşıyı, seyyar satıcıları, şüphecileri ve inananları geçerek koştu. Laplace'ın İblisi'ni ve parçalanmış el yazmalarını geçerek. Uluyan Cerberus'u ve onun ardında kalan cesetleri geçerek; o büyük kapıları geçerek, çünkü içeride nöbetçi yoktu ve kapılar ittiğinde kolayca açıldı

açıldı. Arkasında çığlık atarak, istediğini bulup bulmadığını soran gülen Parmenides'i geçti; şehir ufukta küçülen bir nokta olana kadar Dis'ten kaçtı, kıyı gözden kaybolana kadar Lethe'den kaçtı. Kum tepelerinde, soluk beyaz kemiklerin arasında, alçakta batan güneşin altında, insan yapımı yapıların rahatlığından, yukarıdaki dünyaya uzaktan benzeyen her şeyden uzak, tek başına kalana kadar koştu; her şeye anlam katan tek gücün kendi bozulan düşünceleri olduğu çorak topraklara geri döndü.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Artık Alice tamamen kaybolmuştu.

Lethe'yi bulamıyordu. Koşarken onu gözden kaybetmişti ve şimdi hangi yöne dönerse dönsün, onu bulamıyordu. Ufukta onun soluk siyah siluetini göremiyor, dalgalarının kayalara çarptığını duyamıyordu. Şimdiye kadar Cehennem en azından bir tarafı sınırlıydı, ama artık öyle değildi. Hangi harita doğru olursa olsun — Peter'ın spiral/pizza/anüs haritası, onun doğrusal ilerleyen haritası — Lethe sonsuzluğun tek sınırdı. Ve hem Öklid hem de hiperbolik uzayda, bir zamanlar başka bir çizgiyle kesişen bir çizgi, bir daha asla onunla kesişmezdi.

Bunun anlamını düşündüğünde, midesi alt üst oldu. Lethe'yi bir daha bulamazsa, sonsuza kadar sonsuzluğun derinliklerine doğru yol alabilirdi.

Oh, tanrım.

Hiçbir yer işareti yoktu. Kaleyi bulamıyordu. Dis'i bulamıyordu. Arazi kafa karıştırıcıydı ve sanki kasıtlı olarak öyle yapılmış gibiydi. Arazi onunla alay ediyordu. Zemin önceki avlulardan çok daha hızlı değişiyordu ve her başını kaldırdığında kendini yeni bir yerde buluyordu. Kaktüslerden oluşan bir halka, kayalardan oluşan bir halka haline geldi; uzaktaki bir tepe, ikinci bakışta bir vadiye dönüştü. En azından, tanıdık bir yer işareti görmediği için daireler çizerek yürümediğini düşündü, ancak çöl manzarası o kadar sık değişiyordu ki, yerinde dönüyor olsa bile bunu fark edemeyebilirdi.

Ama yürüyüşten başka ne yapabilirdi ki?

Ölmeyecekti. Pasif, isteksiz bir şekilde karanlığa kaybolmayacaktı. Bunu biliyordu. Ama bildiği tek şey buydu. Bu gerçeğin önemli olması gerekiyordu, ama elinde bunun nedeni yoktu. Sadece bir fikir vardı. Aslında bir dürtü. Açık bir soru, karanlıkta el yordamıyla arama. Devam etmek için bu yeterliydi. Öyle olmak zorundaydı.

Arayış içindeyiz, dedi kendine. *Ve aradığımız şeyi bulduğumuzda, ne aradığımızı bileceğiz.*

Zaman akıp gitti. Günleri saymayı bıraktı. Güneşi, ayı takip etmeyi bıraktı. Ayın kaybolduğunu düşündü; gökyüzüne baktığında onu bulamıyordu. Artık aç veya susamıyor

artık susamadığını fark etti. Yediğinde beslendiğini hissediyordu, ama aksi halde vücudu teorik gibi geliyordu. Metabolizması yavaşlamış olmalıydı; ihtiyaçlarını neredeyse hiç hissetmiyordu. Belki de vücudu, değişimin saatlerle değil, çağlarla ölçüldüğü Cehennem'in ritmine uyum sağlamak için sakinleşiyordu. Zihninde, uçağı kaplayan anlaşılmaz iskeletler gibi sert ve parlak hale gelene kadar küçüldüğünü gördü.

Burada bir bilmece vardı: Cehennemde hiçbir şey yaşamıyorsa, kemikler nasıl çıplak kalmıştı? Çünkü iskeletleri yeryüzünde parlak yapan, sürünen böcekleri kemiren şahinler ve akbabalardı. Ölüm, hayat devam ettiği için temizlenmişti; çürüme ve bozulma büyümeydi; döngüler birbirini doğuruyordu, öyleyse zamanın durduğu bu çorak arazilerde ölüm kendini nasıl parlatıyordu? *Sınırlar geçirgendir,* diye düşündü. *Tek açıklaması bu olmalıydı.* Hayat, burada, kendi zıttında bile sızıyordu; hayat, ölümü güzelleştiriyor ve döngüyü devam ettiriyordu.

Ama bunun anlamı çok derindi! Bu, ölümün kendisi bile mutlak değilse, mutlak olan hiçbir şeyin olmadığı anlamına geliyordu. *Peter ve Gödel haklıydı*, diye düşündü. *Evren eksik ve ben onların hareketli istisnalarından biriyim. Ama benim varlığım, burada olduğumdan başka neyi kanıtlıyor?*

Çölün derinliklerine doğru ilerledikçe, en garip şeyleri keşfetmeye başladı. Kuma yarı gömülü kitaplıklar. Hiç karşılaşmadığı dillerde kitaplar. Metal çubuklar — gümüş, bronz, altın aletler — hiç görmediği ve kullanımını hayal edemediği şekillere bükülmüş. Diş hekimliği aletleri mi? İşkence aletleri mi? Ya da başka bir medeniyetin kanıtları; Sümerler, Mezopotamyalılar için bile eski bir şey mi? Bu oldukça inanılmazdı. Bu eserler, hafızasında hiçbir şeyle eşleşmiyordu, hiçbir çağrışım uyandırmıyordu. Bunlar yeniydi. Bu, onda sıkıcı bir merak uyandırdı; bir zamanlar her kararını yönlendiren keşif ateşinin közleri. Onları incelemek için durmuş olabilirdi. İlk yeraltı antropoloğu olabilirdi. Ama nereden başlayacağını bilemezdi — bunlar, onun çözemediği metinler, tanımlayamadığı işaretlerdi.

Cehennem hakkında okuduğu başka bir teoriyi hatırladı; bu teori, Mahayana Budist metinlerinden birinde yer alıyordu ve dünyanın da tıpkı insanlar gibi yaşam, ölüm ve yeniden doğuş döngüleri içinde hareket ettiğini savunuyordu. Dünya, medeniyet aşamalarından hızla geçerek ilerledi, ta ki insanlar kendilerini tüketene ve her şey iklim değişikliği, dünya savaşı veya tüm canlılığı gri çamura dönüştüren çeşitli gezegen yıkımları gibi felaketlerle yok olana kadar.

Ve bu, zamanın başlangıcından bugüne kadar, diğer tarafta bir yaşam kıvılcımı oluşana ve yaşam tohumları filizlenmeye başlayana kadar tüm ruhların dinlenme yeri oldu. Böylece dünya büyük bir madeni para gibi dönmeye ve eğilmeye devam etti, ruhlar bir taraftan diğer tarafa döküldü. Belki de Gertrude ve onun gibilerin umut etmek için bir nedenleri vardı. Belki de Cehennem gerçekten sonsuz değildi; belki de kumlar yer değiştirecek ve Dis'teki ruhlar bir dünyanın efendileri olarak ortaya çıkacaktı.

Ama o an gelmeden önce, bin yıl geçmişti ve daha kaç bin yıl geçmesi gerekecekti?

İsa çölde kırk gün oruç tuttu ve ancak Şeytan'ın ayartmalarına direndikten sonra ortaya çıktı. Alice burada pek açıklayıcı bir şey bulamadı. Hiçbir sınava girmedi. Sıkılmış ve çaresizdi, her şeyi bırakmaya hazırdı ve bir iblis ona herhangi bir çıkış yolu sunduğu anda kabul edeceğinden emindi. *Kaleye geri dönmeme izin verin*, diye düşündü; *bana Arzu'da bir hücre, Gurur'da bir hücre verin*.

Çöl onu arındırmadı ya da geliştirmedi. Ona hiçbir şey öğretmedi, yalnızlığın, uçsuz bucaksızlığın onu yeniden inşa etmesini ve güçlendirmesini sağladığını dışında, değişen kumlar üzerinde ısrarcı bir kale gibi. Akışta bir yapı aranırdı. Tekrarlamaya, vurucu bir sese ihtiyaç vardı. Ben hala buradayım. Düşünüyorum, öyleyse varım. Ben *Alice Law, Cambridge'de yüksek lisans yapıyorum, analitik büyü çalışıyorum...* Bu şeyleri gerçekten pekiştirmesi gerekiyordu, çünkü düz, yalın yıkama, yapılandırılmamış anıların içinde yüzene kadar benlik duygusunu aşındırmakla tehdit ediyordu. Burada yüzler; orada duygular; ama bunların hepsi neye yol açıyordu? Bu anılar kimi oluşturuyordu?

Tüm bunların en tuhaf etkisi, anılarının onu artık o kadar rahatsız etmemesiydi. Kafatası artık o kadar acı verici bir şekilde sıkışmış hissetmiyordu. Bunun yerine, düşüncelerine dışarıya dökülmeleri için alan ve zaman verilmişti; dışarı çıkıp, seçip seçebileceği bir akış. Korkunç şeyler hâlâ oradaydı, ama bir şekilde onları parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermek daha kolaydı. Artık bu anıları sıralamanın bir yolunu bulmuştu; en temel öncüller üzerine inşa edilmiş, tutarlı bir anlatı, bunu kafasında tekrar tekrar tekrarlayarak, bir insan olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Benim adım Alice Law.

Bazen çok zekiyim ama çoğu zaman değilim.

Bazen iyi bir insan oldum, bazen de kötü bir insan. Er ya da geç öleceğim.

Ama ölmeden önce, hayatımın anlamlı olmasını sağlamak için çok çaba göstereceğim.

ARKASINDA bir ses duyduğunda kalbi korkudan neredeyse durdu. Ama dönüp baktığında, sadece zavallı, sendeleyen bir hayvan olduğunu gördü. Leopar mı, kurt mu, çakal mı, loş ışıkta ayırt edemedi — deri ve kemiklerden oluşan, ölmek üzere olan ama henüz ölmemiş bir şey. Elspeth onlara, her türlü şeyin cehenneme gittiğini söylemişti. İnsanlar, hayvanlar ve unutulmuş şeyler.

Onun bir tür büyük kedi olduğuna karar verdi. Sadece tahmin edebiliyordu, çünkü kürkü çok kirli ve keçeleşmişti, başı ve kulakları yaralarla doluydu. Ama gözleri parlak yeşil renkte parlıyordu, göz bebekleri ince siyah çizgiler haline daralmıştı. Birinci sınıf biyoloji dersinden, sadece kedilerin böyle ürkütücü bir bakışa sahip olabileceğini hatırladığını düşündü.

Sessizce birbirlerine baktılar, nefes aldılar. Alice kedinin yanlarının genişleyip daralmasını, genişleyip daralmasını izledi. Çok zayıftı.

"Zavallı şey," diye mırıldandı. "Buraya nasıl geldin?"

Kedi yavaşça ilerledi. Alice geç de olsa korkması gerektiğini fark etti; keçeleşmiş kürkünün ve çıkıntılı kaburgalarının altında, açıkça çok uzun süredir yemek yememiş ölümcül bir yırtıcı hayvan vardı. Çeneleri parlıyordu; sarı dişlerinden salya damlıyordu. Borges bir keresinde, leoparın diş etlerinin pembeliğini andıran uzak bir orman yangını hakkında yazmıştı. Kedi artık Alice'in ağzındaki açık yarayı görebilecek kadar yakındı. Bunun Borges'in leoparı olup olmadığını merak etti. Ağızda ateş, açgözlü alev.

Korkusu donuk, soyut bir şeydi. Juguler damarının koparıldığını, kanının dökülüp yumuşak griye batışını düşünerek gerçek bir panik hissedemiyordu. Bu ona soyut bir öneri gibi geliyordu ve estetik açıdan da ilginçti. *Maul*, çok etli, görsel olarak çok düşündürücü bir kelimeydi. Kendini kedinin dişlerine atmak ve ardından gelecek kesik ve yırtılmayı görmek için suçluluk duyduğu bir istek duyuyordu. Elinde değildi, bu çekicilik her zaman oradaydı; Cerberus'a koşan Gölgeler'i şimdi anlıyordu. Yine de, Peter onu kurumuş bir leoparın yemesi için kurtarmamıştı.

Sırt çantasına uzanmayı düşündü ama bıçağın görünmesi kedinin saldırmasına neden olabileceğinden korktu. Her halükarda, o dişlere karşı şansını denemek istemiyordu. Matarasındaki Lethe suyu vardı ama buradaki durumuna yardımcı olamazdı. Zavallı hayvan bu sudan korkmayacaktı. Belki de onu berrak bir dere sanarak çoktan içmişti; belki de tüm benliğini, geçmişini, sürüsünü ve yavrularını kaybetmişti; belki de artık sadece çok aç olduğunu ve buradan çıkamayacağını biliyordu.

Geri adım attı. Kedi, aralarındaki mesafeyi koruyarak öne doğru adım attı.

Bu pençeler ne kadar yumuşak, diye düşündü Alice; *ne kadar nazikçe basıyorlar, çamurda ayak izi bile bırakmıyorlar. Böyle zarif adımlarla yürüyebilmek için neler vermezdim.*

Yine birlikte hareket ettiler. Sonra tekrar, ve tekrar. Adım adım kumlar üzerinde ilerlediler, endişe dolu danslarına kilitlenmişlerdi. Kedi saldırmadı; Alice bıçağını çekmedi. Yine de bakışlarını kaçırmaması çok önemliydi, çünkü gözleri kaydı her seferinde kedi öne eğilip, uyanıklığındaki herhangi bir gevşemeyi koklayarak arıyordu. Bu yüzden Alice, hareket ederken bakışlarını olabildiğince odaklanmış tuttu, kedinin aç, kan çanağı gözlerine kilitlendi. Ve bu yüzden, Kripkes'in tuzağına adım attığında bakmıyordu.

Aniden ayağı hareket etmedi.

Adım attığı anda tuzağa düştüğünü anladı; uzuvlarından vücuduna yayılan donmayı fark etti. Bu daha küçük bir tuzaktı, onu ve Peter'ı saatlerce daireler çizerek dolaşmaya zorlayan sonsuz bulmaca kadar karmaşık değildi. Ama Kripkes'in tüm çalışmaları belli bir leke taşıyordu; büyünün kireçli tadı. Boğazında yoğun ve acı bir tat hissetti.

Kedi sevinçle yaklaşarak zıpladı.

Alice donakaldı, korkudan neredeyse kör olmuştu.

Çabuk ol, diye dua etti; *önce boynumu kopar, acı çektirme...*

Sonra kedi de tuzağa düştü — Alice, kedinin sağ pençesinin yanında, kuyruğunun etrafında uzanan bir tebeşir çizgisi gördü. Kedi kafasını eğdi, şaşkın bir şekilde, ve tekrar zıplamak için çömeldi. Bu sefer tuzak iki katına çıktı. Kedi, tüm kinetik enerjisi boşa gittiği ve bunun yerine kaslarını yırttığı için acı içinde ve şaşkın bir şekilde miyavladı.

Alice ve kedi nefes nefese, birbirlerine bakıyorlardı. Yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı; kedi çaresizce açtı, çenelerinden yutkunurken çamur üzerine salya damlıyordu. Alice, keçeleşmiş kürkünün altında, kedinin bir zamanlar olduğu yaratığın siluetini görebiliyordu; kemiklere baskı yapan kasları. *Ne yazık*, diye düşündü; *onca güç, ama kullanacak yer yok*. Gözleri panikle kocaman olmuştu; göz bebekleri yeşilin içinde neredeyse kaybolmuştu. *Yardım et,* demek istiyor gibiydi; *lütfen, yardım et.*

"Keşke yardım edebilseydim," diye fısıldadı Alice. "Üzgünüm."

Aralarında kumlara gömülü, parlak bir kuş kafatası yatıyordu. Görünmez bir rüzgar, göz çukurlarından geçiyordu ve kumların üzerinde alçak bir guguk kuşu

kumların üzerinde yankılandı. Gelin, gelin, Kripkes'lere söyledi. Avınız burada.

Alice, tuzağın büyüsünün etkisiyle artık görülebilen, etraflarına dizilmiş metal kovalar fark etti. Yukarıdan bir gıcırtı sesi duydu. Yukarı baktı. Bir dizi bıçak, gizli bir makara sistemi ile havada santim santim yükseliyordu. En yüksek noktaya ulaştıklarında, havada ileri geri sallanarak hesap yapmaya başladılar. Bıçaklar kediye doğru döndü.

Alice iç mantığı tahmin edebiliyordu. Tuzak, Alice'in hayatını kedininkiyle karşılaştırmış ve kedinin daha değerli olduğuna karar vermişti; daha büyüktü, daha fazla kan taşıyordu. Bıçaklar ıslık çalarak aşağı indi. Temiz bir kesik değildi. Kesmediler, oyduklar. Kan akıyordu, ama yavaşça, ve kedi acınacak bir şekilde uluyordu, pençelerini Alice'e doğru uzatarak, sanki ondan kurtulmasına yardım etmesini diliyor gibi, etrafında dönüyordu.

Ama Alice gitmişti, çığlık çığlığa anılarla kaybolmuştu. Tek düşünebildiği, Peter'ın da aynı kaderi paylaşmasıydı; baş aşağı asılmış, hayatı o kovalara akıp gidiyordu. Bir an için korkudan hareket edemedi — uzuvları sarkmış, şişmişti; başının dibinde çan gibi bir çınlama başladı ve giderek yükseldi, kafatası da onunla birlikte titremeye başlayana kadar, patlayacağını düşünene kadar. Ah, keşke parçalanabilseydi, keşke tüm bunlar sona erseydi — ama devam etti ve devam etti, ve korku çığlık atacak kadar yükseldi.

Kedi gırgırladı. İçinde bir şey yırtılmıştı ve kan, dişlerinin arasından dışarı akıyordu. Kan kuma batmadı, ama sihirle o kovalara damladı; birçok sıcak, kalın akıntı kumun üzerinde hızla akıyordu. Kedinin omurgası büküldü. Top gibi kıvrıldı ve sonra düz bir çizgi gibi uzandı, kumun üzerinde uzanıyordu. Alice'in zihninde, Belinda'nın Norveç orman kedisi Dame Antonia ile aptalca bir karşılaştırma yükseldi. Dame Antonia, görünür uzunluğunun iki katı kadar bir halı gibi uzanabilen tatlı bir kediydi. *Kediler sıvıdır,* diye Belinda'nın çınlayan kahkahasını duydu ve bu çınlama, kedinin acıklı çığlıkları ile birlikte daha da yüksek sesle duyulmaya başladı.

Sonunda kovalar ağzına kadar doldu ve kedi hareketsiz kaldı. Kasnaklar yeniden ayarlandığında korkunç bir gıcırtı sesi duyuldu. Bu sefer bıçaklar Alice'i hedef aldı.

"Düşün," diye nefes nefese söyledi. Kendi sesinin tiz, kırılgan, insani sesi onu bir şekilde kendine getirdi; kendi korkusu olmayan bir duyguya sapladı. *"Düşün*."

Kumda çömeldi, pentagramın izini aradı
ve işte oradaydı, bir köşesi açıkta; büyünün içinden bir kelime görünüyordu. *Chelone.* Yunanca *kaplumbağa* anlamına geliyordu.

Yarı gülme, yarı çığlık gibi bir ses çıkardı. Tabii ki Zeno. Kripkes, Zeno'nun hareket paradokslarının ilkini yazdığı için adımlarında donakaldı. Achilles bir kaplumbağayla yarışır ama ona bir adım önde başlar. Aşil kaplumbağanın bulunduğu yere yetiştiğinde, kaplumbağa ilerlemiştir; Aşil tekrar yetişir, ama kaplumbağa yine ilerlemiştir; ve böylece Aşil kaplumbağayı asla geçemez ve hareket fiziksel olarak imkansızdır.

Artık kimse Zeno'yu yapmıyordu, Zeno yeni başlayanlar içindi. Büyüye Giriş seminerine giren herkes, uzay ve zamanın bu şekilde sonsuz bölünebilir olmadığını zaten biliyordu. Ama burada Kripkes aç, akılsız yaratıkları avlıyordu. Kripkes tembelleşiyordu.

Tebeşiri vardı. Kana ihtiyacı vardı. En yakın kovaya doğru kolunu uzattı, ama parmakları sadece kenarına değdi. Derin bir nefes aldı, sonra kolunu olabildiğince uzağa uzattı. Parmağı kovanın kenarına takıldı. Geri çekti; kova devrildi. Kan parmaklarına akıp tebeşiri ıslattı. Kedinin kanı o kadar zengin ve tazeydi ki, tebeşir çok net yazıyordu, matematik dilinde *"Ama kalkülüs için*" ifadesini yazması sadece birkaç saniye sürdü.

Bacakları serbest kaldı. Alice zıpladı ve yana yuvarlandı, tam da bıçaklar boşluğa doğru ıslık çalarak inerken.

KENDİNE GELDİĞİ ZAMAN, paniği geçip nabzı yavaşladığında, açlıktan ölmek üzereydi.

Bunun sebebi canavarın kanıydı. Kokusu havayı kaplamıştı; misk kokulu, tuzlu, lezzetli. Dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını kumun içine sokup tuzağı tamamen etkisiz hale getirdikten sonra yüzünü cesede dayadı ve inledi.

Buna doyamıyordu. Sadece kan ve kalan sıcaklık değil, cesedin iğrençliği de onu cezbediyordu. Uzun zamandır bu kadar çok canlı iç organ, nemli ve yumuşak *yaşam* bileşenleri görmemişti. Cehennem duyuları aç bırakıyordu. Burada her şey çok temiz ve sessizdi, çok *sterildi;* ama kedinin kokusu, hayatın kan, bağırsaklar ve kıkırdaklarla dolu, dağınık olduğunu kanıtlıyordu. Çürüme, hayat demekti. O dağınıklığın içinde yuvarlanmak istiyordu; kafasına bir kova su döküp, yüzüne ve kollarına kan bulaştırmak ve cesetle boğuşarak bir bütün olmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

yüzüne ve kollarına kan bulaştırmak ve cesetle bir olana kadar onunla boğuşmak için dayanılmaz bir dürtü duyuyordu.

Aklı galip geldi. Ateş yakmaya başladı.

Hala kuru olan bir avuç kibriti vardı ve defterinin sayfaları iyi bir çıra görevi gördü. Kısa sürede, gürleyen ve sabit bir alev elde etti. Kripkes'in bıçaklarını makaradan çözdü ve birkaç avuç dolusu et elde edene kadar kedinin yan tarafını kesmeye başladı. Daha derine kazdı ve kalp ve karaciğer gibi görünen organları buldu. Organlar sağlıklıdır, diye okumuştu bir keresinde; önce onları ye. Bütün bunları bıçağa şişledi ve doğrudan ateşe attı. Yanmasına aldırmadı. Dağınık olmasını istiyordu; kömür, kan ve her şeyiyle. Zaten etin pişmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Koku burnuna ulaştığında midesi kükredi ve zihninde kedinin bir zamanlar ona yönelttiği aynı salya akıtan bakışla kendini gördü. Eti yakaladı. Parmaklarını yaktı; fark etmedi. Karaciğeri çabucak yedi. Dişlerinin arasında yumuşak bir şekilde parçalandı. Kalbi uzun süre çiğnedi, diş etlerini ne kadar acıttığını zevkle hissetti. Tadı önemli değildi, neredeyse hiç fark etmedi; önemli olan tek şey, bağırsaklarındaki kimyasalların bunun besin açısından zengin biyolojik bir madde olduğunu ve iyi olduğunu anlayabilmesiydi. O zamana kadar etin geri kalanı pişmişti, hepsi çekici bir şekilde çıtır çıtır yağlıydı, ama Alice'in midesi daha fazlasını içine tıkma düşüncesiyle bulanıklaştı. Uzandı.

sırtını döndü ve boş boş gökyüzüne baktı.

Ne yolculuktu ama.

Zihinsel bir çöküntü yaşamanın lüksünü isterdi ama ne yazık ki, şimdi zaman yine önemli hale gelmişti. Değişim şemasına geri fırlatılmıştı ve artık ileriye doğru bir ivme, bir hedef, yapılacak ve tamamlanacak işler vardı. Birkaç saat sonra olacaklarla meşgul olmak zorundaydı. Gelecek! Ne kavram ama.

Duyuları biraz geri geldiğinde, etrafa yayılmış leşi inceledi. Eti parçalamak konusunda daha dikkatli olabilirdi

—organlar, kan ve et kumların üzerine dağılmıştı ve bu aşamada neyin ne olduğunu ayırt etmekte zorlanıyordu—ama yine de kedinin yanlarından ve bacaklarından bütün biftekleri kurtarmayı başardı. Eti kurutmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu, ama pişmiş etin çiğ etten daha uzun süre dayanacağını düşündü. Gelecek için erzak. Bir gelecek. İnanılmaz. Bıçağı şiş olarak kullanarak eti kızarttı, çıtır çıtır pişen etin parlak kırmızıdan koyu siyaha dönüşmesini dikkatle izledi. Kokusu onu bir kez daha aç bıraktı. Eti parçalara ayırdı ve iştahla yedi, yanmış parmaklarından yağı yaladı.

Uzun zamandır ilk kez vücudunu hissetti. Vücudunun isteklerini ve acısını hissetti. Vücudunun gücünü hissetti. Sağ elini gözlerinin önüne çevirdi ve şaşkınlıkla elinin damarlarını ve damarlarını izledi. Bu devasa makineyi oluşturan pek çok küçük parça vardı. Ve tüm mucizelerin mucizesi, çalışıyordu.

Başka bir şey daha hissetti: midesinin derinliklerinde bir uğultu. Bunu tam olarak tarif edemiyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir duyguydu; hatta bu duygunun yoğunluğu onu biraz korkutmuştu. Ama o anda Alice'in tek bildiği, çaresizce bir şeyi öldürmek istediğiydi.

Otuzuncu Bölüm

"Vay vay vay." Yer gürledi. "Ne manzara ama." Alice dirsekleriyle kendini destekledi. "Merhaba Gradus." O yaklaşarak süzüldü.

Steaklerine başını salladı. "Biraz dene."

Onun alay edeceğini bekliyordu. "Benim için tütsüle" dediğinde şaşırdı.

O da kabul etti ve eti karartana kadar ateşin üzerine geçici şişini daldırdı. Gradus alevlerin üzerine eğildi. Gri dallar onun özüne dolandı, öyle ki bir an için Gradus ve duman aynı varlık gibi göründü ve o düşük, memnun sesler çıkardı. *Thurification*, diye düşündü Alice. İngilizce kelime buydu. Festival sırasında ebeveynlerinin yaptığı küçük kurbanları düşündü; yavaş yanan tütsülerin yanında atalarına sunulan adaklar. Demek öbür tarafta olan buydu, diye fark etti. Hayaletler kalın, sıcak yiyeceklere kafalarını daldırıyorlardı. *Bir dahaki sefere tütsü kullanmayacağım,* diye düşündü, *yiyecekleri ateşe atacağım.*

"Özür dilerim," dedi ona.

"Neden?"

"Seni dinlemeliydim. Gertrude'la gitmemeliydim."

Başını kaldırdı. Kız kıkırdadı; yüzü dumanla yarısı bulanıklaşmış, yarısı lekelenmiş ve damlıyordu, sanki önlüğü olmayan bir barbekü partisindeymiş gibi. Bu etkiyi onu eğlendirmek için yaratmıştı ve bu onu memnun etti; bu, birbirleri için hala bir anlam ifade ettiklerini gösteriyordu.

"Bah." Adam omuz silkti. "Tabii ki gittin. Teoride çok iyi geliyor; her zaman bilmek zorundasın."

"Sen bir keresinde kaledeydin."

"Oh, tabii. Onun inşasına yardım ettim. Gertrude'un yanında sayısız yıllar geçirdim, genişleyen ufkumuzu planladım. O avluda bir ağaç oldum, hareketsiz ve neredeyse kaybolmuş. Bahçelerde dolaşan bir ruh oldum, aynı adımları tekrar tekrar attım." Gradus ateşe doğru eğildi ve uzun, tatmin edici bir nefes daha çekti. İçini çekti. "Ve kayaların üzerinde sallandım, dalgaları izledim, kendimi atmaya cesaret ettim."

"Neden gittin?" diye sordu Alice.

"Çünkü cazibe çok büyüktü. O son birkaç yılda, ben... Her gün, her saniye. O uçurumun kenarında sallanarak çok zaman geçirdim. Ve sonunda, orada bir dakika daha kalırsam, gerçekten atlayacağımı anladım."

"Ama neden atlamadın?" "İşte

soru da bu."

"Üzgünüm." Alice gülümsedi. "Sanırım öyle."

"Anlayamıyorum." Gradus ellerini açtı. Bütün varlığı da yayıldı, hüzünlü ve kafa karıştırıcı bir dalga gibi. "Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum ve ölmek de istemiyorum. Zaman çıkışa izin vermiyor ve her şey iki seçenekten birine indirgeniyor: ya sonsuza kadar bitirmek ya da devam etmek. Şimdi, ilki daha zarif görünüyor ve kesinlikle daha mantıklı. Sonsuz acıya kıyasla temiz bir son. Ama o zaman neden atlamak için sıraya girmiyoruz? Bunun sadece korkudan olamaz, anlarsın ya. Korku geçer. En şiddetli korkular bile zamanla azalır. Eskiden o çırpınan dalgalardan korkardım, ama şimdi hiç çekinmiyorum. Başkalarının atlamasını izliyorum, her zaman, ve onların çözülüşü beni korkutmuyor, gözlerimi kaçırmıyorum. Ama yine de atlamıyorum. Atlayamıyorum. İçimdeki bir şey bunu reddediyor. Neden? Şimdi sorunu anlıyorsunuz. "Sebebini arıyorum. Ve eğer bir şeyden korkuyorsam, o da bu sebebin var olmaması ve bir yanılsama tarafından varoluşa hapsolmuş olmamdır."

"Senin tanıştığın ilk yabancı değilim," diye tahmin etti Alice.

"Aksine."

"Ve hepsine aynı soruyu soruyorsun. Neden devam ediyorsun?"

"Evet."

"Yararlı bir şey söylüyorlar mı?"

"Asla," dedi Gradus. "Ya buna değmeyeceğini düşünüyorlar ve biz de aynı sorunu yaşıyoruz - bu arada, bu gezginler arasında çok yaygın bir sorun - ya da değeceğini düşünüyorlar ama açıklayamıyorlar; bu onlar için nefes almak kadar doğal bir şey; tabii ki devam ediyorlar, çünkü hayat eğlenceli değil mi? İyi talihlerinden dolayı coşku içindeler. Nedenini hiç düşünmediler bile."

Alice artık onun hayal kırıklığını anlayabiliyordu; onu Dis'e atmasının nedenini, sadece bunun boşuna olduğunu görmek için olsa bile, mükemmel bir şekilde anlayabiliyordu. Onu affetti. İki kötü seçenek arasında sıkışıp bu çorak arazide dolaşıyor olsaydı ve her şeyin önemi olmadığını söyleyen bir aptalın yanında zıplıyor olsaydı, o da hayal kırıklığına uğrardı.

"Keşke," dedi Gradus, "bir çıkış yolu bulabilsem."

Alice teselli bulmak için kafasını yordu ama bulamadı. Tüm yeraltı edebiyatında bu temel sorunla ilgili hiçbir şey yoktu, sadece sonsuz umutsuzluğun çeşitli ve ayrıntılı anlatımları vardı. Kimse ruhların cehennemden nasıl çıktığıyla pek ilgilenmiyordu. Alice, Dante'nin cevabına, *tüm Inferno'da* tek kurtuluş olasılığına karar verebildi. Sadece bir varlık cehennemi mahvedebilirdi. "Tanrının lütfu ile kurtarıldığını varsayalım."

"Saçmalama Alice."

"Biliyorum, özür dilerim. Keşke sana bir cevap verebilseydim." "Önemli değil," dedi Gradus. "Kimse veremedi."

Alice, ateşin etrafında dalgalanan griliğini izledi ve pratik kimliğinin artık bir zamana veya yere bağlı değil, bir soruya bağlı olduğu kadar uzun süre var olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

"Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Gradus.

"Oh." Tereddüt etmedi. Ne aradığını biliyordu. "Kripkes'leri öldüreceğim."

İkisi de guguklu kafatasına baktı. Bunca zamandır düşük, sürekli bir guguk sesi çıkarıyordu; ölü havada yayılan, yaratıcılarına ganimetlerini haber veren bir sinyal. Alice onu yok etmeye çalışmamıştı. Kasten onu rahat bırakmıştı.

"Bu biraz zaman alır," dedi Gradus. "Her zaman biraz zaman alır. Bu kadar aşağıya inmeyi sevmezler. Ama gelecekler." "Sence ne kadar vaktim var?"

"Tuzak ne zaman kuruldu?"

"Sadece birkaç saat önce."

"Onlar üst mahkemeleri tercih ederler. Orası daha güvenlidir. Ve karadan hareket ederler; asla deniz yoluyla seyahat etmezler. Yani en azından bir gece var diyebilirim."

"İyi," dedi Alice. "Hazırlanmak için vaktim var." "İntikam mı?" diye sordu Gradus.

Hayır, diye düşündü. *Ondan daha fazlası.*

Bu yere indiğinden beri ilk kez amacının netliğini hissetti. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Geçmişi değiştiremezdi, cinayetini geri alamazdı, suçluluk duygusuyla boğuşmaya devam edemezdi, Peter'ı geri getiremezdi. Ama ölümüne bir anlam kazandırabilirdi — bu korkunç döngüyü sona erdirmek için *bir şeyler* yapabilirdi ve bu, onun kanı çamurda akıtılmadan sona erse bile, bu yeterli olabilirdi.

"Cehennemi didik didik arayacağım," diye ilan etti.

"Vay vay," dedi Gradus. "Ne kadar da kendinden eminsin."

"Kripkes ailesi her zaman avcılıkla uğraşmıştır." Bunu söylerken başı dönmeye başladı. "Hiç avlanmamışlardır. Benimle başlarına ne geleceğini bilmiyorlar."

Bu çok garip bir durumdu. Neredeyse kesin ölümüne doğru ilerliyordu ve uzun zamandır ilk kez hayatının önemli olduğunu hissediyordu. Bu aciliyet, bu heyecan... Sanki tüm vücudu ve ruhu bir ok gibi gerilmiş, bir amaç için gerginleşmişti. Öfke, umutsuzluk veya intikamdan daha iyi bir şey. Kalbinin attığını, kanının damarlarında, kalbinden parmak uçlarına kadar aktığını, bıçaklarını sıkıca kavradığını hissedebiliyordu. Onu döktüğünde, bu önemli olacaktı.

Sis içinde dolaşarak ne kadar zaman kaybetmişti? Şimdi geriye dönüp baktığında çığlık atmak istiyordu. Hayır, o çalkantılı derinliklere kaybolmak istemiyordu. Komaya girmiş ormana dönüşmeyi reddediyordu. Bir şeye çarpıp parlak bir şekilde yok olmak istiyordu ve gittiğinde bir iz bırakmak istiyordu.

"Bir sorum var, Gradus."

"Evet?"

"Nehir hangi tarafta?" Gradus

hmmed.

"Bana nehrin yolunu gösterirsen işler çok daha ilginç hale gelir," dedi Alice. "Yolu kaybettim."

"Uzak değilsin." Gradus kuma bir açı çizdi. "Buradan düz git. Tepeler göreceksin; onları sağında tut. Dalgaların sesini duyana kadar devam et. Ve biraz korumaya ihtiyacın olacak. O sırt çantasından daha sağlam bir şeye."

Alice, kedinin parçalanmış cesedine bakarak gözlerini

kırptı. "Uygun görünüyor," dedi Gradus.

Alice kendini kedinin yanına sürükledi ve onu parçalamaya başladı.

Kemiklerle pek çok şey yapabileceği ortaya çıktı. Alice, sivri uçlu parçaları — pençeleri, omurları, kuyruğunun ucunu — çıkardı ve bir mendile topladı. Onları parmak eklemleriyle kavrayıp, gerektiğinde yanakları veya gözleri oymak için kullanabileceğini düşündü. Kedinin uyluk kemikleri uzun ve sertti. Onları bir kayaya vurarak geçici hançerler yaptı. Memnuniyetle, onları elinde tarttı. Bıçaklarından daha hafifti ve eline daha iyi oturuyordu.

Şimdi sıra zırhta. Biraz uğraşması gerekti, ama sonunda kedinin göğüs kafesini sağlam bir şekilde çıkarıp kendi gövdesine geçirmeyi başardı. Şaşırtıcı derecede hafifti. Bıçağıyla birkaç kez vurdu ve kemikler yeterince sağlam görünüyordu. Kalbini delen bir bıçağı durduramazdı, ama hafif darbeleri önleyebilirdi.

"Ooh," dedi Gradus. "Korkunç."

Alice kendini beğendi.

Kullanamadığı tek parça kafatasıydı. Neredeyse bir saat boyunca parmaklarıyla gözleri ve beyni kazıdı, ama kafatasını temizledikten sonra onu çıkaramadı ya da kask olarak kullanabileceği bir şekilde takamadı. Kafası sığmıyordu. Yazık, diye düşündü; çok havalı görünüyordu.

Bunun yerine, toprağı küçük bir höyük haline getirdi, çakıl taşlarını düzgün bir daire şeklinde dizdi ve kafatasını üstüne yerleştirdi. Höyüğü bozulmaması için üzerine biraz büyü bile yazdı. Değişimi durduran küçük bir koruma büyüsü. Birinin onu tekmelemesini engellemeyecekti, ama zamanın küçük aşındırmalarına karşı koruyacaktı. Rüzgar esiyor, kemirgenler koşuşturuyordu.

Geriye yaslanıp memnuniyetle baktı. *İşte*, diye düşündü. Delilik haritasına kendi katkısını yapmıştı. Yıllar geçse de kedinin kafatası hala burada olabilirdi, o kocaman göz çukurları geçen herkese sinsi sinsi bakabilirdi. Buradan geçen bir sonraki yolcuyu rahatsız etsin, bir açıklama istesin. Kediye minnettarlığını göstermek için küçük tapınağa derin bir reverans yaptı ve sonra alnına hafifçe vurdu. "Beni hatırla, olur mu? Beni domuz gibi deşseler bile."

"Onlarla savaşmak zorunda değilsin," dedi

Gradus. "O da ne?"

Sesi neredeyse mırıldanma gibiydi. "Senin bir avantajın var. Dis'te saklanabilirsin."

"Ah, Gradus." Gülümsedi. "Beni kaçmaya mı zorluyorsun?"

Gradus onun gözlerine bakamıyordu. Yüzü yarı yarıya sisle kaplıydı ve bacaklarının etrafındaki miasma kıvrılıp karardı, sanki kendi içine saklanıyormuş gibi. Alice bunu çok sevimli buldu. "Şansın çok az."

"Biliyorum."

"Kripkes ailesi tecrübeli katillerdir. Sen bir fare gibisin. Kanını emip kemiklerini Lethe Nehri'ne atacaklar." Gradus durakladı. "Senin için bunu istemiyorum."

Alice, onun umursadığını hayal etmenin anlamsız olduğunu biliyordu. Muhtemelen onu oyuncak bir kedi yavrusu gibi görüyordu. Lütfen sokağa koşma. Hala oynayacağımız oyunlar var. Yine de, uzun zamandır ilk kez biri onun ölümünden endişe duyuyordu ve bu onu çok etkilemişti.

"Keşke sana yüz yıllık anılar verebilseydim, John Gradus." Sis doğru bir hareket yaptı. O çekindi; utangaçlık, şaşkınlık ya da her ikisi birden. "Ama bu kum saatinden kum almaz. Sadece kaçınılmaz olanı geciktirmiş oluruz."

O sinirli bir sesle konuştu. "Ama en azından sen hala burada olurdun."

"Ölürsem, ölürüm," dedi Alice. "Ama başka türlü hayat olmaz, bence. Hayat, sürdürülmesi gereken bir faaliyettir. Bunun için mücadele etmelisin. Aksi takdirde, hayat olmaz. İşte bu kadar. Sadece bir dürtü. Ve ikimiz de bunun yeterli olmadığına karar verdik. Bunu biliyorsun."

Gradus bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Biraz tebeşir çek" dedi. "Ne?"

"Yardımı olur. Bana güven."

"Tebeşir çekmeyeceğim!"

Cambridge'de uzun süredir devam eden bir şaka vardı: Tebeşir çekmek, uzun zaman önce ölmüş deniz canlılarının tüm sihirli potansiyel enerjisini insana aktarırdı. Ancak sihirli tebeşir, akademi tarafından kısıtlanmış bir maddeydi ve yutulduğunda insan dokusunu bozduğu kanıtlanmıştı. Yanlış kullanımı, sihir yapmaktan ömür boyu men edilmenize neden olabilirdi. Bu yüzden, barda yapılan tüm şakalara rağmen, kimse bunu denememişti.

"Şaka yapmıyorum," dedi Gradus. "Tebeşiri kokla."

Alice, bir çubuğun ucunu defterinin arka kapağına bastırdı. Çubuk parçalara ayrıldı. Çok yazık, diye düşündü. Barkles'ın ufalanmamasını her zaman takdir etmişti.

"Benim memleketimde bunu çakıyla keserler," dedi Gradus.

Alice avucunun tabanıyla onu ezmeye çalışıyordu, ama tek yaptığı avucunda izler bırakmaktı. "Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Bir dene bakalım."

Alice çakıyı kaybetmişti, bu yüzden bunun yerine hançeri denedi. Biraz deneme yanılma gerektirdi, ama keskin ve keskin olmayan tarafları sırayla kullanarak tebeşiri boğazına takılmayacak parçalara ayırmayı başardı. Yeterince ufalandığını düşündüğünde, avucunda düzgün bir yığın oluşturdu. Sonra eğildi ve burnundan nefes aldı.

Etkisi hemen görüldü. Burun deliklerine wasabi tıkmış gibi hissetti. Keskin bir acı burnundan kafatasına yayıldı. Gözleri yaşlarla doldu. Zihninde renkli noktalar patlarken, şakaklarını tutarak geriye doğru sendeledi. Hatırlamadığı anılar, hala yerini belirleyemediği, yoğunluğu dışında tamamen yabancı olan anılar, bir kakofoni halinde zihninde patladı. Gülümseyen bir kadın. Korkmuş bir geyik. Bir devin adımları. Gece yarısı göle atlayan ve dalgalanan soğuk. Dünyadaki tüm aksiyomlar onun üzerinde dönüyor ve dans ediyordu. Gizli dünya ortaya çıkmış ve açıkça yazılmıştı; gölgeler yoktu, perdeler yoktu. Kollarını başının üzerine, ayı gibi ilkel bir duruşla uzattı ve o anda Alice evreni yutabilecekmiş gibi hissetti.

"Tanrım." Buz gibi bir yanma hissi uzuvlarına yayıldı. *Yanıyorum*, diye düşündü; *bir ateşin üzerindeyim ve bu çok hoş bir his*. "*Tanrım*."

Gradus kahkahalarla gülüyordu. "Sana söylemiştim."

Bir adım attı ve sendeledi. Her hareketi evreni ekseni üzerinde yana doğru döndürüyor, cehennemde dalgalar yaratıyordu. Nefes almaya korkuyordu, çünkü kıyameti başlatmak istemiyordu.

Guguk kafatası bir kez daha öttü. Alice onu yakaladı, yere fırlattı ve ayağıyla ezdi.

Alarmı duyabildiğini sandı; görünmez sinyal artık kulaklarına algılanabilir bir uğultu haline gelmişti. Kum tepelerinin ötesinden, keskin, düşmanca bir farkındalığın aniden kendisine yöneldiğini hissetti ve bu onu heyecanlandırdı. Sonunda bir meydan okuma.

"Hadi," diye çöle bağırdı. "Gel beni yakala, buradayım."

Otuz Birinci Bölüm

Alice savaş zamanı sihirbazı değildi, ama okuduğu tüm askeri tarih kitapları yüksek bir yer bulmanın önemini vurguluyordu. Bu yüzden önce nehre doğru gitti, sonra Kripkes'lerin her yönden geldiğini görebileceği bir uçurumun kenarında bir yer buldu. Bu uçurum, Lethe'nin üzerinde yükselen sivri çıkıntılara uzanıyordu, bu yüzden bir plan yaptı: Kripkeleri tepeye çekip, onları uçurumdan aşağı atmanın bir yolunu bulmak. Düşüş mesafesi çok uzak değildi, ama onları öldürmek için düşmelerine gerek yoktu. Onları sadece ıslatması yeterliydi.

Sonra bir kova kedi kanıyla çevredeki tepeleri dolaşarak, bulabildiği her boş kum parçasına pentagramlar çizdi. Bu iş oldukça sakinleştiriciydi. Bu, onun tebeşir gibi çığlık atan zihnini odaklayabileceği bir yer sağladı. Her zaman, iyi tanımlanmış bir hedef ve başarı için net parametreler olması çok güzeldi.

Üniversite yıllarında Alice, yarışmacılara bir dizi görevi yerine getirmek için yarım saat süre verilen birkaç Magick Olimpiyatına katılmıştı. Bowling topunu tavana yükseltmek. Bu pimi bir ucundan diğer ucuna taşımak. Baskı altında hızlı ve doğru bir şekilde yazma yeteneği sayesinde yarım düzine madalya kazanmıştı.

Eski rekabet heyecanı şimdi ona geri dönmüştü. Kripkes'leri bir an için unut, yaklaşan ölüm olasılığını unut ve elindeki oyunu kazan. İşte b i r tahta ve işte senin

Amaç: rakiplerinizin size engel olmalarından daha fazla onlara engel olmak.

Standart repertuarını ortaya koydu. Sahanın çeşitli yerlerine Zeno'nun hareket paradokslarının tümünü yazdı: Achilles ve kaplumbağa, Atalanta yarış pistinde, uçan ok. Atalanta yarış pistini geçmek isterse — kemik şeyler sahayı geçip uçuruma ulaşmak isterse — önce yarı yola gelmeli, sonra yarı yolun yarısına, sonra da yarı yolun yarısının yarısına gelmeliydi. Ama mesafeleri yarıya bölmeye devam ederseniz, Atalanta sonsuz sayıda görevi yerine getirmek zorunda kalırdı ve bu yüzden muhtemelen hiç kıpırdayamazdı. Ve kemik şeyler hareket etmek isteselerdi - bir ok gibi, A noktasından B noktasına uzayı geçmek isteselerdi - herhangi bir anda, hareketlerini dondurursanız, hareketsiz kalacakları gerçeğiyle yüzleşmeleri gerekirdi.

Alice'e ulaşmaları için gereken süre, bu tür belirli anlardan oluşuyordu, ama bu, onların her zaman hareketsiz durdukları ve asla hareket etmedikleri anlamına geliyordu. Ve hareket edemezlerse Alice'e asla zarar veremezlerdi.

Bu, başlangıç düzeyinde matematik bilgisi olanlar için saçma bir durumdu. Ama kemik şeylerin matematik bilgisi yoktu.

Zemin tepeye doğru eğimli olduğu yerde, Alice Yalancı Paradoksu'nun genişletilmiş bir versiyonunu yazdı. Bu, bölüm içinde sık sık lisans öğrencilerinin merdivenlerde ileri geri adım atarak sallanan atlar gibi sıkışıp kalmalarına neden olan bir şakaydı:

AŞAĞIDAKİ İFADE YANLIŞTIR
ÖNCEKİ İFADE DOĞRUDUR

Tepenin en üstünde, çıkıntının hemen yanında, hafızasından çok özel bir paradoks çizdi. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu, ama işe yaramasına da pek gerek yoktu. Nick ve Magnolia'ya daha önce hiç görmedikleri bir şey göstermek istiyordu. Onları duraksatacak kadar ilginç bir şey.

"Çok hazırlıklı görünüyorsun." Gradus, o çalışırken onun peşinden dolaşıyor ve sürekli takdir dolu sözler mırıldanıyordu.

"Onlarla savaşmama yardım edebilirsin," dedi Alice.

"Ne, hepsi yıkılana kadar üfleyip puflayarak mı?" Gradus, sanki maddi olmayan yapısını vurgulamak istercesine, kendini tamamen bulanıklaştırdı. "Ben sadece bir Gölgeyim, unutma."

"Eminim birçok şeyde iyisindir," dedi Alice. "Örneğin, onların dikkatini dağıtabilirsin. Süzülüp dalgalanabilir ve çok yüksek sesle bağırabilirsin."

Ama onların bağının gücünü abarttığını anlayabilirdi. Gradus, sadece eğlenceli olduğunda ona düşkündü. Ve birlikte geçirdikleri zamanı çok özel bulsa da, o Gradus'un derin zamanının sadece bir parçasıydı. Bin yıl sonra, muhtemelen onun adını duyduğunda sadece gülümseyecekti.

"Ah... peki." Gradus boğazını temizledi. Alice, Gradus'un başka bir şey daha söyleyeceğini düşündü. Bir an için gerçekten bunu düşünüyor gibi göründü. Ama söylememesi çok daha az garipti. Veda etmek, ancak birini tekrar görmeyi planladığında zahmete değerdi. Gradus sadece durduğu yerde eridi, katı griler gölgeye dönüştü. Hafif bir esinti oldu, sonra o yok oldu. Alice terk edilmiş hissedebilirdi, ama bir an düşündü ve sonra üzülmek için gerçek bir nedeni olmadığı sonucuna vardı.

Mırıldanarak işine geri döndü.

Tüm pentagramlarını kontrol etti, tüm dairelerin kapalı olduğundan emin oldu. Eserinin üzerine, bir bakışta fark edilmeyecek kadar, ama pentagramların etkisini engellemeyecek kadar kum serpti. Geri çekilip, artık düzgün hale gelen zemini inceledi ve memnuniyetle başını salladı. Çok iyi bir satranç tahtası hazırlamıştı. Bir kedi leşi ve suyla ıslanmış tebeşirle yapılabilecek en iyi şey buydu.

Sonra tepeye çekildi ve kemik ordusunun gelişini izledi.

BEKLEMEK SONSUZ GİBİYDİ.

Alice kan dökme arzusu ve tebeşir tozuyla doluydu, ama bunları koyacak bir yeri yoktu. Korku noktasını çoktan geçmişti. Hızla giden bir trende olduğunu, kazaya hızla yaklaştığını hissediyordu ve dakikaların geçmesini nefret ediyordu, çünkü bu her şeyi sona erdiriyordu. Birkaç kez tıklama sesi duyduğunu düşündü ya da umdu, ama bunlar sadece çok canlı hale gelen anılardı. Her seferinde bir köpek suyu silkeler gibi başını salladı ve tıklama sesi kesildi.

Sonunda o dolaşan beyaz çizgiyi gördü. Kripkes görünmüyordu. Sadece yeniden yapılandırılmış kemiklerden oluşan bir hayvanat bahçesi; köpekler, kediler ve küçük bir rakun süvarisi gibi görünen şeyler.

Bu, Greed'in dışında ona ve Peter'a saldıran ordudan çok daha büyük bir ordudu. Kripkes'lerin onun özel biri olduğunu bilip bilmediklerini, en iyi güçlerini özellikle onun için topladıklarını merak etti. Şaşırtıcı bir hızla mesafeyi kapatarak yaklaştılar. Sessizce saydı. *Kırmızı tepede otuz beyaz at*, diye düşündü. *Önce çiğnerler. Sonra tepinerler.* Kemik şeyler tepenin eteğine ulaştı. *Ve şimdi hareketsiz duruyorlar.*

Bıçağının sapını sıkıca kavradı.

Bir an için tüm orduyla savaşmaya hazırdı. Büyülerinin gerçekten işe yaradığını ve oldukça iyi bir büyücü olduğunu unutmuştu, ta ki kanıtını görene kadar. Haklıydı. Kemik yaratıklar matematik yapamıyorlardı ve Zeno ile Tanrı'yı ayırt edemiyorlardı. Sürünün üçte biri yavaşladı, sonra tekrar yavaşladı ve sonsuza kadar yavaşladı, ta ki cılız bacakları anlamsızca azalan kesirler halinde çırpınmaya başlayana kadar. Sadece şanslı birkaç tanesi, hareket edemeyen arkadaşlarının yığınlarının etrafından dolaştı ve tepeye çıktıklarında bu sayı sadece bir avuç dolusu kalmıştı.

Aralarından en cesur olanı, şimdi temkinli bir şekilde koklayarak ona yaklaştı. Whippet gibi ince ve titrek bir yapısı vardı.

"Kes şunu," dedi sert bir sesle. "Git.

Otur." Kemik gibi şey havladı ve sıçradı.

Alice bıçağını onun yan tarafına sapladı. Düşen yaratık ayağa kalkamadan Alice bıçağı tekrar tekrar sapladı, ta ki kaburgaları kırılıp bacakları yanlara açılana kadar.

Alice ayağa kalktı. "Başka
kimse var mı?" Hepsi birden
atladılar.

Ama çok *yavaşlardı*! Alice bunun bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. Tebeşir koklamak, görüşünü değiştirmiş, zaman ve mekan algısını değiştirmişti. Görüşü bir anda genişledi ve keskinleşti. Onların her bir parçasını, eklemlerini canlandıran tüm tebeşiri, Kripkes'in titiz el yazısının her bir vuruşunu görebiliyordu. Ve geri kalanların parçalanması için onları tam olarak nereye vurması gerektiğini biliyordu. Ne zaman atlayacaklarını, nereye nişan alacaklarını ve nerede olacaklarını biliyordu. Oraya ilk önce ulaşması gerektiğini biliyordu.

Thwack. Thwack. Sağ kolunda bir bıçak, sol kolunda bir şişe tutarak, bir rahip kutsal suyu serper gibi havaya serpiştiriyordu. Su, eklemlerini eritti ve bıçağı gerisini halletti. Dans ederken ayak bileklerinin etrafında bir kemik yığını oluşmaya başladı.

Tanrım, yapamayacağı ne vardı ki? Beş fincan kahve içtiğinde hissettiği o çılgın his tam da buydu, kendini herhangi bir alana odaklanırsa o alanda ustalaşabileceğine dair aniden güven duymaya başlardı — bu çok kısa süren coşkuyu her zaman korkunç bir çöküş izlerdi. Ancak burada çöküş hiç gelmedi ve Alice'in kanı her hareketiyle daha da ısınırken, dünya gittikçe yavaşladı, ta ki zihninin vücudundan fırlayıp gideceği korkunç hissine kapılana kadar. Ama akıl sağlığı yerindeydi ve zihni ile bedeni ayrılmadı. Tüm dünya durmuş ve fay hatları görünür bir şekilde atarken, o transandansın eşiğinde asılı kaldı. Laboratuvarda geç saatlere kadar çalıştığı geceleri, her göz kırptığında gizli dünyayı gördüğü anları hatırladı. Şimdi ise her şey onun önünde, soyut değil, korkunç bir somutlukla seriliydi. Sadece parçalanacak kemikler. Kırılacak omurgalar.

Keşke Elspeth onu görebilseydi! Elspeth'in sahilde mızrağıyla dans ettiğini hatırladı ve kendi hareketlerinin de aynı derecede zarif olduğunu hayal etti. Bu çok eğlenceliydi! Kendini onların keskin dişlerinden korumakla kalmadı, bunu bir sanat haline getirdi. Kılıcını en güzel, en

zarif yaylar. Filozof Zhuangzi bir keresinde, bıçağı asla körelmeyen, işinde çok usta bir kasapla tanışmıştı; kasap, bıçağını hiçbir dirençle karşılaşmadığı boşluklardan geçiriyordu. Alice, "*İşte yol bu*," diye düşündü; "*O boşlukları görüyorum*." Omurgalarını o kadar temiz bir şekilde kesti ki, tek vuruşta onları ikiye ayırdı. Zavallı bir cüceyi bıçağının sapıyla sektirip, düşerken havada kafasını kopardı. Oduncular da böyle hissediyor olmalıydı. Her balta salladıklarında odun ikiye bölünüyordu. Ne büyük bir zevk, bu dokunsal yetkinlik. Temiz bir yıkım — ve ellerinizin altında toprak çatlıyor.

Saldırganları ortadan kaldırdıktan sonra tepeyi indi ve tuzağa düşmüş olanları da ortadan kaldırdı. Kapsamlı davranmanın akıllıca olduğunu düşündü. Kripkes onları serbest bırakabilir ve o zaman başı belaya girebilirdi. Ama Kripkesler henüz gizlenmişti ve hedefleri yerinde donmuştu ve omurgaları, onları temiz bir şekilde kestiğinde çok kolayca kırılıyordu.

Kemiklerinde korku okuduğunu sandı. Evet, gerçekten titriyorlardı. Bacaklarını hareket ettiremiyorlardı, ama titreyebiliyor, başlarını eğebiliyor, kırbaçtan korkan canlılar gibi geri çekilebiliyorlardı. Bu onu sakinleştirebilirdi, ama sonra başlarının üzerinde Peter'ın solgun yüzünü ve havada dönen bıçakları gördü. Bıçağı savurdu. Bıçak omurgalarına değdiğinde, çatlama sesi o kadar hoş geldi ki, sevinci her şeyi bastırdı. Daha önce hiç bu kadar yüksek bir entropi hissetmemişti. Gerçekten de, her şeyi parçalamak çok iyi geliyordu. Bunun sonsuza kadar sürmesini istedi; hedeflerinin tükendiğini fark ettiğinde gerçekten hayal kırıklığına uğradı; saldıracak başka bir şey kalmamıştı.

Alice, göğsü inip kalkarken, boş kum tepelerine bakakaldı. Ayaklarının dibinde, bedensiz bir kafatası ayak bileğini ısırdı. Ona vahşice bir tekme attı. Kafatası yuvarlandı, tepeden aşağı yuvarlandı ve katliamın ortasında durdu.

O, orduları yok etmişti. Tarlalar sessizdi.

"Hadi," diye nefes nefese dedi. Tebeşir burnunu yakıyordu. Kripkeleri canlı canlı yediğini, kafalarını boyunlarından koparıp bütün olarak çiğnediğini hayal etti. "Çıkın ortaya."

BİRKAÇ SANİYE SONRA ORTAYA ÇIKTILAR—ÜÇ FIGÜR tepede zıplıyordu, gözleri siyah, vücutları kemikten yapılmış zırhlarla kaplıydı. Baba, anne ve bebek ayı, tatilimizden döndük. Goldilocks evimizde çok yaramazlık yaptı. Goldilocks domuz gibi şişlenmeli. Beline

— hareket ettiklerinde sallanan, ıslak, dolup taşan kesecikler — ve kolları taze, kırmızı kanla parlıyordu. Peter'ın kanı.

Kripkes, katliamı izlemek için bir an durdular.

Aralarında konuştular. Alice, söylediklerini duyabilmeyi diledi, çünkü muhtemelen bazı övgüler içeriyordu. Yetenekli büyücü. Evet, çok yetenekli. Muhtemelen Oxbridge'de eğitim görmüş. Dikkatli olmalıyız.

Sonra Kripkesler alanı süpürdüler.

Alice, aptalca büyülerinin onları caydıramayacağını bilmeliydi. Yine de, yıkımlarının hızı onu dehşete düşürdü. Nick Kripke, onun yazdıklarını okumamış gibi görünüyordu. Açığa çıkan tebeşir bir bakışla yeterliydi. Çantasından kan fışkırdı ve o, bakmadan kumun üzerine karşı büyüler attı ve Alice'in kanıtlarını parçaladı. Hiç hızını kesmedi; Beyaz At Paradoksu bile onu pek etkilemedi ve Alice, Nick'in hiç Çince çalışmadığından emindi. Theophrastus ve Magnolia onun izinden gittiler ve Alice'in savunması tek tek eridi.

Theophrastus, iki adımlı Yalancı Paradoksu'nda kısa bir süre durakladı — kelimeleri telaffuz ederken ayakları ileri geri sallanıyordu — ama sonra Magnolia onu kenara çekti ve kırmızı kumu tekmeledi.

Yukarı baktılar. Onu şimdi, tepenin üzerinde dururken gördüler.

O da onları net bir şekilde görüyordu; uzun boylu, zayıf vücutlarını, sivri ve parlak zırhlarını. Yüzlerinin üst kısımları kemikten yapılmış miğferlerin altında gizliydi ve ölü yaratıkların göz çukurlarından gördüğü gözler, uğursuz bir zeka ile parlıyordu. Hepsi aynı sırıtışı takınıyorlardı; ince dudakları gerilerek keskin, siyah kenarlı dişlerini ortaya çıkarıyordu. Magnolia'nın dudakları, mağaza rujunun kırmızı parlaklığı kadar canlı bir kırmızı renkteydi. Alice, kan dışında, bu kadar parlak bir pigmenti nereden bulduğunu hayal edemiyordu.

İlkel kelimesi uygun değildi. Aylarca kaybolmuş bir aile gibi gerilememişlerdi; umutsuzluk içinde yeteneklerini kaybetmemişlerdi. Elspeth'e de benzemiyorlardı, onun parçalı kıyafetleri, acınası, ev yapımı sanat eserleri olan hurda parçalarıydı. Kripkes'lerin zırhları kusursuzdu, anlaşılmaz bir amaca göre tasarlanmıştı. *Artık uzaylılar,* diye düşündü Alice. İnsanlar gibi hareket etmiyorlardı; insanlar gibi düşünmüyorlardı. Evrimleşmiş ve bulundukları araziye uyum sağlamışlardı, yeraltı dünyasının eksikliğini duyduğu en üst düzey avcılar haline gelmişlerdi.

Vücudunun her santimetresi kaçmak istiyordu. Zayıf rasyonel zihniyle içgüdülerini bastırmak zorundaydı. *Kaçarsan Gradus seninle alay eder. Kaçarsan kaçınılmaz sonu uzatırsın. Kaçarsan canavara sırtını dönmüş olursun.*

Kripkes tepenin dibinde durdu.

Onu uzun bir süre izlediler, üç kafaları da aynı derecede sola eğilmişti. Nick ve Magnolia görüştüler. Sonra Magnolia ilk olarak ağır adımlarla tırmandı, Theophrastus da onun peşinden.

Alice'in zihni, istemeden de olsa, pek çok monografide yer alan teşekkür bölümlerine gitti. Son olarak, evimizi koruyan, sofralarımızı hazırlayan, çocuklarımızı besleyen, tüm notlarımı yazan ve orijinal fikirlerimin çoğunu ortaya çıkaran sevgili eşime çok teşekkür ederim. Sevgilim, hayatımızı mümkün kılan sensin; sevgin bana ilham veriyor.

"Kimsin sen?" diye alaycı bir şekilde sordu Alice.

"Araştırma asistanları mı?" Theophrastus koparak çığlık atarak tepeye doğru koştu.

Bu, Magnolia'yı bile şaşırtmış gibiydi, çünkü onu yakalamaya çalışmak için elini uzattı. O, Magnolia'nın elinden kaçarak, insanüstü bir hızla dört ayak üzerinde kumları tırmanmaya başladı, sanki bir kurtmuş gibi hırlayarak ve havlayarak.

Alice, şimdiye kadar karşılaştığı tüm yaramaz çocukların baş döndürücü bir montajını gördü. Markette kriz geçiren bebekler. Tatil için gelen kuzenler, yanakları kızarana kadar çığlık atıyorlardı. Helen Murray'in ağlayan çocukları, bir zamanlar cep harçlığı için bakıcılık yaptığı çocuklar. Küçük olan çocuk pantolonuna kakasını yapmıştı ama yapmamış gibi davranıyordu. Büyük kız kardeşler kahkahalarla çığlık atmış ve onun koktuğunu söyleyerek dans etmişlerdi, en küçüğü ise kendini aslan sanmış ve Alice'in ayak bileklerine dişlerini geçirmeyi sürdürmüştü. Alice, çocukların nasıl bu kadar neşeyle yıkım yapabildiklerini hatırladı; sonuçlarını düşünmeden eşyaları nasıl kırıp dövdüklerini; Helen Murray'in evinde, içinden birine tokat atmak için suçluluk duyduğu şiddetli bir dürtü geldiğini hatırladı. En çok da çocukların korkutucu olduğunu hatırladı... ama onlar çocuktu ve çok, çok küçüktüler.

Theophrastus ona doğru koşarak geldi ve Alice'in tek yapması gereken onu kollarından tutup havaya kaldırmaktı.

Çok hafifti. Onu çıkıntıdan aşağı atmak çok kolay olurdu, ama Alice ona zarar vermek istemiyordu; bu onun suçu değildi. Onu Zeno tuzağına atmaya karar verdi. Mola, yatmaya git, bırak yetişkinler konuşsun. Alice, Theophrastus'u pentagramın yanına sürükledi, o da çırpınarak direndi.

Magnolia tepenin üzerinde belirdi.

"Sen," diye nefes nefese konuştu Alice, "çok kötü bir ebeveynsin."

Magnolia'nın neden saldırmadığını merak etti. Sonra Magnolia'nın Theophrastus'u rehin olarak kullanabileceği aklına geldi. Çocuk ikisinin arasında duruyordu — belki Magnolia, Alice'in çocuğa zarar vereceğinden korkuyordu. Alice bu tehdidi en iyi nasıl yapacağını düşünürken, Magnolia kendi sol omzunu kavradı ve kolunu temiz bir şekilde kopardı.

Alice şaşkınlıkla baktı.

Magnolia iskelet gibi kolunu Alice'in yüzüne doğru savurdu. Soğuk kemik Alice'in yanağına ve çenesine çarptı, dişlerini gıcırdatarak. Magnolia tekrar vurdu ve bu seferki darbe Alice'i yere serdi. Theophrastus çığlık atarak ve alkışlayarak kurtuldu.

Magnolia, ortaçağdan kalma bir top ve zincir gibi kurumuş kolunu sallayarak ilerledi.

Alice ayağa kalktı. Öfkeli bir öfke dalgası hissetti. Her şeyin saçmalığı. Peter, onun birinin kopmuş kolu tarafından dövülmesi için çölde ölmemişti.

Magnolia tekrar saldırdı. Bu sefer Alice onun hareketini takip etti. Onu bileğinden yakaladı ve sertçe çekti. Tebeşir tozu hala damarlarında dolaşıyordu; hala sınırlarını bilmediği bir güç hissediyordu. Görünüşe göre bu Magnolia'yı şok etti, çünkü neredeyse hiç direnmedi. Kol, Magnolia'nın elinden kolayca kaydı.

Doğru, diye hatırladı Alice. Bu onun avantajıydı. Kripkes, karşı koyan hiçbir şeye alışık değildi.

Magnolia bıçağını çekti.

Hayır, hayır, diye düşündü Alice. Kolu fırlattı, sonra kendini Magnolia'ya attı.

Alice hiç kimseyle kavga etmemişti. Çok uslu bir çocuktu. En yakın olduğu şey, ilkokulda bir basketbol maçında, başka bir kız topu çaldığı için öfkelenip ona tekme atmasıydı. Bunun için oyundan atılmıştı. Ailesi onu arabayla almaya geldi ve arabada ona bağırdı, o ise ağlayarak neden böyle bir şey yaptığını bilmediğini, bir daha asla böyle kötü davranmayacağını söyledi. O günden beri bu ders zihnine kazınmıştı: Başkalarının bedenleri dokunulmazdır ve izinsiz dokunulmaz. Onları incitmeye veya kırmaya çalışmazsın. Onlardan uzak durursan, onlar da senden uzak durur, çünkü herkes kendi küçük balonunda yaşar. Bu yüzden, Magnolia ile çarpıştığında

Magnolia ile çarpıştığında ve hala güreşirken yere düştüklerinde büyük bir şok oldu. Alice'in tebeşir tozu kaplı duyuları ona şimdi yardımcı olmuyordu. Tek algılayabildiği şey, gürültüler ve darbeler, sivri uçlar ve keskin kenarlardı. Göremiyordu, saçları gözlerini kapatıyordu. Kendi bıçağıyla çılgınca savurdu ama isabet edip etmediğini anlayamadı. Bir şeye vurduğunu düşündü, ama bu sadece deri, sadece zırh olabilirdi. Kaybettiğini hissetti. Sonra sırt üstü yere düştü, nefesi kesildi. Magnolia onu dizleriyle yere bastırıyordu. Magnolia'nın bıçağı indi. Alice, Magnolia'nın bileğine ellerini uzattı, bıçağı kenara itmek için zorladı. Ama Magnolia çok güçlüydü. Bıçak, yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Alice'in bakışları Magnolia'nın belindeki keseye kaydı; kırmızı, sallanıyordu. O anda aklında iki ilke belirdi:

Zeno tuzağındayız.
Kurtulmak için kana ihtiyacı var.

Aniden Magnolia'nın kolunu bıraktı. Direniş bekleyen Magnolia, yukarı doğru sıçradı. Bıçağı Alice'in başının yanındaki toprağa saplandı. Bu, Alice'e kıvranarak ilerlemek ve Magnolia'nın kemerini çaresizce kesmek için yeterli zamanı verdi. Torba patladı. Kan yüzüne sıçradı — Peter'ın kanı, paslı, tuzlu ve bir şekilde hala sıcaktı. Anılar onu neredeyse boğacaktı — Escher tuzağının kapanması, Peter'ın gülümsemesi, demirin gıcırtısı — ve yapabileceği tek şey odaklanmak, en temel algoritmaları hatırlamaktı. Kan gözlerini ve burnunu doldurdu. Boğuldu ve burnunu çekti, bu sırada Eski Yunanca kelimeleri mırıldanmaya devam etti.

Magnolia bıçağını Alice'in başının üzerine indirdi. Hareketinin yarısında hızı yarıya, sonra yine yarıya, sonra da yarısına düştü. Alice, Magnolia'nın kollarının santim santim, milimetre milimetre hareket etmek için zorlandığını görebiliyordu, ama bu işe yaramadı, çünkü Magnolia hareket etmeye çalıştıkça daha da yavaşladı, hareket özgürlüğü ikiye bölünmüş bir dereceye kadar azaldı, ta ki Magnolia her anlamda donmuş bir şekilde diz çökene kadar. Arkasında Theophrastus tamamen hareketsiz oturuyordu, elleri alkışlamaya başlamış halde kalmıştı.

Alice ayağa fırladı.

Magnolia'nın hareket ettirebildiği tek şey gözleriydi. Yukarıya doğru bakarak Alice'e dik dik baktı, gözleri kan çanağına dönmüş ve öfkeyle doluydu. Alice onun hayal kırıklığını, küçümsemesini okuyabiliyordu. Zeno'nun Paradoksu. Bir *bebeğin* paradoksu. Ama bunu çürütmek için kana ihtiyacı vardı ve tüm kan kumun içindeydi.

"Ha," dedi Alice.

Magnolia'nın gözleri dehşetle büyüdü. Alice ilk başta bu dehşeti anlayamadı, ta ki Magnolia'nın bakışları Alice'in bıçağına kayana kadar. O zaman Magnolia'nın bakış açısından, şu anda yapması gereken en mantıklı şeyin ikisini de öldürmek olduğunu anladı.

Alice bu kadar ileriyi düşünmemişti.

Tüm fantezilerinde işi nehir halletmişti ve o sadece kenarda durup izlemiş, suçsuz bulunmuştu.

Ama şimdi ne yapmalıydı?

Boğazlarını kes, diye bağırdı kanındaki tebeşir. Ama kolu kıpırdamadı; bıçak kalkmadı. Nick Kripke tepeye koşarak gelene kadar, kararsızlık içinde donup kalmış bir şekilde orada durmaktan başka bir şey yapamadı.

Tepede durdu, Alice ile karısı ve oğlu arasında bakışlarını gezdirdi.
Açıkça hesaplıyordu: Alice'e saldırmalı mı, yoksa onları kurtarmalı mı?

Onun ikinci seçeneği seçmesine izin veremezdi, üçüyle birden savaşamazdı.

Bir kumar oynadı. Magnolia ve Theophrastus'a sırtını döndü ve tepenin daha yukarısına koştu, orada başyapıtı onu bekliyordu, içindeki konu hariç tüm parçalar yerli yerindeydi. Haklıydı. Nick onu takip etti. Onun merakına güvenmişti.

Bunca yıl sonra onu hala cezbedebilecek tek şey, taze kandan daha fazlasıydı. Teorik bir atılım, daha önce hiç görmediği bir eser. Kripke'ler işlerinde ustaydılar, ama sadece kendi kafalarındakiler vardı; onca yıl boyunca arşivlere, başka yerlere ve zamanlara uzanan garip düşünce çizgilerine erişemediler. Sonunda Nick Kripke'nin on yıllarını parçalara ayırıp yeniden bir araya getirmekle geçirmemiş bir şey vardı ve bu yüzden Nick Kripke okumak için duraklayarak ölümcül bir hata yaptı.

Arkasında Alice şarkı söylüyordu.

Zihninde senaryodaki satırları okudu, "Jacob Grimes" yerine "Nicomachus Kripke" kelimesini koydu, Nick ne yapmak istediğini anlamadan önce giderek daha hızlı konuşmaya başladı, böylece sesi hiç de insan sesi gibi değil, tiz, bozuk bir çığlık haline geldi. Bir cadının uluması, Erichtho'nun uluması... Ve o, sonuna çok yakındı, sadece iki satır kalmıştı ki, Nick panikle yüzünde bir ifadeyle arkasını döndü.

Elleri hızla hareket etti. Alice kollarını kaldırdı, ama o onları itti. Elleri boynunu sıkıca kavradı. Alice boğuldu ama ses çıkarmadı. Ses çıkarmazsa, büyü bozulmayacak ve

tekrar baştan başlamak zorunda kalmazdı. Sadece iki satır daha vardı, sakin kalıp fısıldayarak söyleyebilseydi, sadece bir nefeslik konuşma yeterliydi. Ama Nick'in başparmakları trakeasına sertçe bastırıyordu. Nefes alamıyordu. Kıvrıldı ama bir tutunma yeri bulamadı. Tutuşu o kadar sağlamdı ki, baskı acı verici ve çok büyüktü. *"Oh hayır*," diye düşündü. "*Ama çok yakındım."*

Sonra bir çığlık, gri bir ışık.

Arşimet birdenbire uçarak Nick'in kafasının üstüne kondu. Nick onu bıraktı. Alice nefes nefese yana yuvarlandı. Nick çırpınıyor, kollarını havada savuruyordu. Arşimet Nick'in kafasına yapışmış, miyavlıyordu. Pençeleri o kemikli kaskın üzerinde tutunmaya çalışıyordu. Kalın kuyruğu kararlılıkla Nick'in gözlerini kapattı. Nick Arşimet'i belinden yakaladı ve Alice çemberi kapattığı anda onu yana fırlattı.

Şimdi göreceğiz, diye düşündü telaşla, *şimdi gerçek bir büyücü olup olmadığımı anlayacağız*.

Cehennem yok oldu.

Tamamen değil. Büyü onları başka bir yere taşımamıştı, sadece bir bağlantı kurmuştu. Artık aynı anda iki dünyada birden bulunuyorlardı. Cehennemin kumları hâlâ belli belirsiz görünüyordu, ama üstünde Laboratuvar Odası Dokuz'un tanıdık bordo duvarları ve kara tahtaları vardı. Tebeşir tozu kaplı zeminler, inatçı küf. Yerde, ikiz pentagramın içinde düzgünce düzenlenmiş, Alice'in özenle hazırladığı sahte ceset yatıyordu. Frankenstein'ın canavarı gibi dikilmiş tüm o kirli parçalar; bir yüz oluşturmak için yeterli kas, kemik ve bağlar, bir sesi yeniden yaratmak için gerekli tüm biyomekanik unsurlar.

Bunca gün geçmesine rağmen kimsenin onu ortadan kaldırmamış olmasına şaşırmıştı. Hiçbir şeye bağlanamayacaklarından, büyüsünü bitirdiğinde onların dünyalar arasında kaçınılmaz bir yere sıkışıp kalacaklarından korkmuştu. Ama çok dikkatli davranmıştı. Kimsenin kullanmadığı bodrum katındaki odayı seçmiş, kapıları sıkıca kilitlemiş ve başka birinin adına, Londra'dan gelip kampüse nadiren gelen bir doktora sonrası araştırmacının adına rezerve etmişti. Hatta çürümeyi yavaşlatan bazı büyüler de yazmıştı, böylece ceset koksa da çürümeye başlamamıştı. Dokusu, Nicomachus Kripke'nin ruhunu barındıracak kadar sağlam kalmıştı.

Cesedin gözleri açıldı.

"Merhaba," dedi Alice. "Cambridge'e hoş geldin."

Elbette ses çıkmadı. Belki cehennemde yüksek sesle konuşmuştu, ama burada Alice hiçbir şeye bağlı değildi. Nick Kripke hayata dönerken, sadece bedeni olmayan bir varlık olarak izleyebilirdi.

Bir gözü zorla açıldı, sonra diğeri. Gövde titredi.

Nicomachus Kripke'nin ruhu tarafından canlandırılan parçalar yerde kıvranıyordu.

Gözleri şişti, tendonları gerildi. Çok büyük bir acı içinde gibi görünüyordu.

Erichtho'nun notları bunu uyarmıştı. Ruh, yeraltı dünyasından koparılıp, kendisine ait olmayan ölü veya ölmek üzere olan bir bedene zorla sokulur. Her şey yanlıştır — her kas, her kemik ve bağ — her şey çok büyük veya çok küçüktür ve çok, çok yabancıdır ve o tam bir ıstırap içindedir, vücudundaki her sinir çığlık atar, yanar.

Eski Yunanca'da tonu anlamak çok zordu, ama Alice, cadının bunu yazarken kötü bir tatmin hissetmiş olabileceğini düşündü. Alice de sayfaları okurken gülmüştü. *Size bir beden vereceğim, Profesör, sizi geri getireceğim. Bakalım hoşunuza gidecek mi?*

Ama bu büyünün etkisini görmek ne kadar korkunçtu; o mahvolmuş ağzın açılıp, şimdiye kadar duyduğu en kötü sesi çıkarmasını görmek.

Büyü bir hataydı, diye düşündü Alice. Bunlar doğal olmayan bağlardı, bu sınır asla aşılmamalıydı. Acı bir tat, suçluluk duygusu hissetti - ne yapmıştı, onu acılarından kurtarmak zorundaydı - ama sonra Nick daha yüksek sesle uludu ve laboratuvarın duvarları sallanıp çöküyor gibiydi. Bütün oda, uyanınca dağılan bir rüya dünyası gibi bozuldu, ama yok olmadı. Dünyalar birbirine karıştı. Halı gri kuma dönüştü; çöl duvarlara dönüştü, her şey umutsuz, kafa karıştırıcı bir karmaşaya dönüştü.

Ama Alice buna alışkındı. Birbirinin üzerine yığılmış birçok dünyayı görerek çok uzun süre hayatta kalmıştı. Yerinden oynayan görüntüler onu şaşırtmazdı; o, bu görüntüler içinde nasıl hareket edeceğini bilirdi. Nicomachus Kripke hayatın dehşetinden boğulurken, Alice onu kararlı bir şekilde uçurumun kenarına çekti. Artık çok yakındılar, sadece birkaç metre uzaktaydılar. Tek gereken bir itmeydi. Gerisini nehir halledecekti.

Laboratuvar odası kayboldu. Bu Alice'in yaptığı bir şey değildi. Nick Kripke'nin iradesi çok güçlüydü. Alice, onun konsantre olmak, ruhunu özgürleştirmek için çabaladığını gördü. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Büyüsü sadece bağlantıyı kurmuştu; onu her iki tarafta da hapsetme gücü yoktu.

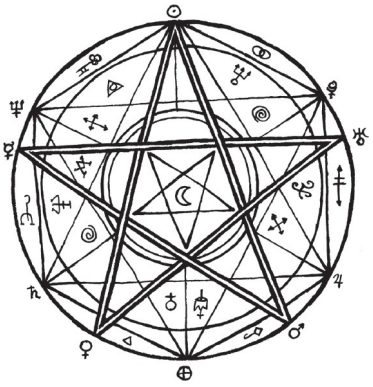
Cehennemde, Nick Kripke birdenbire uyandı. Parmakları tekrar Alice'in boynuna dolandı.

"Beni bırak," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Hayır, Alice söylemeye çalıştı; ama başparmakları nefes borusunu sıktı ve Alice kıpırdayamadı. Siyah, görüşünün kenarlarına bastırdı. Parmakları sıkılaştı. Alice'in uzuvları gevşedi.

O anda ilahi lütuf onu kurtardı.

En azından öyle görünüyordu. Canlı bir varlık kadar somut bir şey değildi; sadece bir dürtü, bir fısıltı. Sadece bir varlığın yankısı. Ama yine de bu dokunuş, onları uçurumun kenarından boşluğa, kayalıklara düşürmeye yetti.

Otuz İkinci Bölüm

Bir bulanıklık, bir nefes, bir sıçrama ve şok.

Düşüş çok yüksek değildi, ama su sığdı ve kayalar çok sertti. Alice bir an için acıdan göremedi. Bütün uzuvları beyaz bir patlama yaşadı, elektrik alanı yavaş yavaş solarak zonklayan kırmızı patlamalara dönüştü. Başını kaldırdı, sonra kollarını. Bacakları hareket etmiyordu. Tek yapabildiği, sersemlemiş bir şekilde yarı oturmaktı, böylece vücuduna hala bağlı olan parçaları değerlendirirken su altında kalmadı. Gökyüzüne gözlerini kırptı. Soluk bir daire, zar zor görülebilecek şekilde tam üstünde asılı duruyordu. Belirgin bir şekilden çok, gökyüzünde bir dalgalanma gibiydi. Yan bakıldığında, turuncu renkte kayboluyordu. *Oh,* diye düşündü. *Ay. Demek o kadar uzaktaydı.*

Birkaç metre ötede Nick Kripke kendini dikleştirdi. Su ayak bileklerine kadar geliyordu.

Ayaklarına baktı, başını eğdi, sanki nerede olduğunu anlayamıyormuş gibi. Gözlerini kırptı, sonra başını hafifçe kaldırdı ve önündeki boşluğa baktı. Mutfağa bir bardak su içmeye gelmiş ve ne yaptığını unutmuş yaşlı bir adam gibi görünüyordu.

Alice'e baktı.

"Affedersiniz," dedi boğuk bir sesle ve Alice, o zırhlı boğazdan tamamen insan sesi duyunca şaşkına döndü. "Sanırım... Sanırım ben...

Sonra gözlerine parıldayan zeka geri döndü ve Nick Kripke nerede olduğunu fark etti. Bir çığlık atarak bir ayağını sudan çıkardı, sonra diğerini, sonra basit fizik kuralları onu yakalayınca anlamsızca iki ayağını sırayla zıplattı. Ne yazık ki, havada uçamıyordu. Alice, Nick'in kıyıya doğru çaresizce dans ederken, anıları hızlı ve acil bir şekilde, geniş ve büyüyen bir akıntı gibi ondan akıp giderken, büyülenmiş bir şekilde izledi. Anılar korkutucu bir hızla onun yanından akıp gitti. Bir film sekiz kat, on altı kat, otuz iki kat hızlandı; en belirgin izlenimler dışında hiçbir şeyi ayırt edemeyecek kadar hızlıydı. Karanlıkta bir kampüs, tahtada beyaz tebeşir. Akıntı büyüdü ve Nick küçüldü. *Kaynayan bir tencerede* bir *buzlu şeker,* diye düşündü Alice. *Kıyıya ulaştığında, ne kadar kalacak?* Neredeyse başarmıştı, kıyıdan sadece birkaç adım uzaktaydı. Ama anılar kendi çekici

bir çekiciliğe sahipti. Akıntı çok güçlüydü; kaybolan anılar kalan anılara tutunuyordu. Akıntı şiddetlendi. Nick Kripke öne doğru eğildi, parmaklarıyla kıyıya tutunmaya çalıştı. Alice, yüzünde tam bir dehşet ifadesi gördü. Gözlerine baktı ve sağ eli seğirdi — yalvarıyor muydu? Dua mı ediyordu? İçgüdüsel olarak ona yardım etmek için harekete geçti. Ama uzuvları çok acıyordu; ayağa kalkmaya çalıştığında acı patladı. Nick'e sadece sessizce bakabilirdi. Ne söylenebilirdi ki? O anda aklına Lewis Carroll'un hikayesi geldi. "Balbus'un Denemesi." Ne komik bir hikaye. Sıvıya batırılan bir nesne, kütlesine eşit miktarda sıvıyı yerinden eder, ancak sıvı yerinden edildiğinde su seviyesi yükselir, ama su seviyesi yükselirse nesne daha da batar ve böylece su daha da yükselir ve bu böyle devam eder, ta ki denizin kenarında, sadece ayak parmaklarını suya daldırmış bir adam bile boğulana kadar. Öyle değil mi?

Bu durumda, evet. Siyah bir dalga gürültüyle geldi ve geri çekildiğinde Nick Kripke ortadan kaybolmuştu.

Alice boş dalgalara bakarak oturdu.

Hepsi bu kadar mıydı? Suların bu kadar durgun olabileceğine inanamıyordu. Dalgalar çalkalanmayı bırakmıştı; şimdi yüzey cam gibi, aldatıcıydı. Birkaç saniye içinde, bir ömür boyu süren acı silinip gitmiş, evren tarafından unutulmuştu. Ceza yok, kurtuluş yok, sadece yokluk. Sanki Nick Kripke hiç var olmamış gibi. "*Seni şanslı pislik*," diye düşündü Alice. *"Sen çok şanslısın."*

Kumda ayak sesleri duydu, ardından bir bıçağın çığlığı.

Döndü ve yukarı baktı. Magnolia onun üzerinde dikiliyordu, bıçağı yanına çekmişti. Theophrastus onun peşinden geliyordu. Kaçmışlardı; nasıl olduğunu bilmiyordu. İkisi de dalgalara baktılar, kocasının ve babasının son izleri karanlığa doğru sarmal şeklinde uzanıyordu. Magnolia başını geriye eğdi. Boğazından korkunç, sözsüz bir inilti çıktı. Theophrastus ona katıldı. Onun tiz çığlığı, Magnolia'nın düşük sesli iniltisiyle iç içe geçti ve bir an için sanki bütün dünya uluyor gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Alice zayıf bir sesle, çünkü gerçekten üzgündü, her ne kadar tüm bunlar onun suçu olsa da.

Theophrastus yaklaştı.

O çok küçüktü. Öldüğünde yaklaşık on yaşında olmalıydı, yani yaşına göre bile küçüktü. Annesinin beline zar zor ulaşıyordu. Alice, kimse ona Theo dedi mi diye merak etti. Theo'ya çok benziyordu. Zayıf bir çocuk için uygun olmayan bir isim; tüm o ödünç alınmış kemiklerin arkasında gizlenmiş yumuşak, zayıf uzuvlar

ama yine de bir kılıç kullanacak ve onu yere indirecek kadar güçlüydü.

Alice gözlerini kapattı ve darbeyi bekledi. O kadar da kötü olmayacaktı, diye düşündü. Biraz acı, boynunda biraz baskı ve sonra her şey bitecekti. Ve sonra ruhu, Peter'ın olduğu yere uçmak için özgür olacaktı ve o yer hiçbir yer olsa bile, hiçbir yer yeterince iyiydi.

Darbe hiç gelmedi. Alice başını kaldırdı. Magnolia'nın eli Theophrastus'un omzundaydı. Anne ve oğul Alice'e bakıyorlardı, kıpırdamadan. Alice denedi ama o acı çekmiş, yabancı yüzlerde hiçbir duygu okuyamadığı.

Magnolia eğilip Theophrastus'u omuzlarından tuttu. Bu, Alice'in Magnolia'nın yaptığı en insani hareketti; hızlı, tecrübeli bir annenin kucaklaması. Theophrastus'u kaldırdı ve beline yasladı. Sonra kıyıdan suya doğru ağır adımlarla yürüdü.

"Hayır." Alice dirsekleriyle kendini kaldırmaya çalıştı ve sırtında korkunç bir ağrı hissetti. Kalkamıyordu. "Dur, yapma..."

Magnolia onu duymazdan geldi. Dudakları Theophrastus'un kulağına doğru hareket etti. Theophrastus'un başı sallandı. Magnolia nehre doğru ilerlemeye devam etti, tek bir amaçla, bir ayağını diğerinin önüne koyarak. Theophrastus boynuna yaslandı.

"Bekle," dedi Alice tekrar, ama sonra söyleyecek başka bir şeyi olmadığını fark etti.

Magnolia'ya şimdi ne sunabilirdi ki? İnsanlığa geri dönmenin bir yolunu mu? Bu onun elinde değildi.

O, başladığı işi onların bitirmesine izin vermekten başka bir şey yapamadı.

Anne ve oğlu, dalgalar başlarını yıkayana kadar adım adım derinliklere doğru ilerlediler. Sonra anıları silinmeye başladı. İlk başta küçük şeyler, karanlıkta şaşırtıcı derecede canlı. Bir oyuncak araba. Renkli tebeşir kutusu; beyaz ve mor çiçeklerle kaplı bir çocuk tahtası. Sonra anılar dışa doğru dönmeye başladı, Magnolia'yı en çok tanımlayan şeyler, yıllar boyunca geri kalan her şeyi silip süpürmesine rağmen tutunduğu şeyler. Theophrastus'un ışıl ışıl yüzü. İnce tel çerçeveli gözlükler takıyordu, elbette gözlük takıyordu. Sahneye çıkan basamaklar. Parlak ışıklar. Kürsünün parlak ahşap kaplaması. Işıklar o kadar parlaktı ki, tüm yüzler bulanıklaşıp kayboldu. Avuçlarında biriken ter. Sonra alkışlar, zemini, kemiklerini, bedenini sarsan gürültülü alkışlar. Tüm o yemek tabağı büyüklüğündeki gözler, aç gözler, sana odaklanmış. Magnolia çözüldü ve Alice, her zaman istediğini sandığı hayata büyülenmiş bir şekilde baktı.

Magnolia'yı çok hayranlık duyardı.

Bir keresinde, üniversitedeki ilk yılında, Kripkes'in verdiği bir konferansa gizlice girmişti. Kolokyum sadece yüksek lisans öğrencileri ve öğretim görevlilerine açıktı, ama bilet kontrolörleri bakmadığında kapıdan gizlice girmişti ve koltuğuna oturduktan sonra kimse ona soru sormamıştı.

Sonra konuşma başladı ve Alice büyülenmişti. Araştırma tek başına bile muhteşemdi. Alice sadece Magnolia'nın makalelerini okusaydı, bu ona aşık olması için yeterli olurdu. En güzel üsluba sahipti. Daha sonra kurum, onun lirizmini metodolojik titizliğinden yoksun olduğunun kanıtı olarak görecekti, ama o zamanlar Alice, Magnolia'nın en kuru mantık dizilerini nasıl şarkı söyletebildiğine hayran kalmıştı.

Ama Magnolia, kanıtlarından çok daha fazlasıydı. Alice, daha önce hiçbir kadın akademisyenin kamu önünde böyle bir performans sergilediğini görmemişti. Ah, Magnolia Kripke, kuzgun siyahı saçları ve kremsi, yaşlanmayan cildi. Sesi gür ve melodikti. Kendini ve kadınsı özelliklerini — göğüsleri, kalçaları, kıvrımları — kendinden emin bir tavırla taşıyordu. Güzelliğini sergilemekten çekinmiyordu. Birçok kadının yaptığı gibi, bol giysiler ve kötü duruşla onu saklamıyordu. Kendini ilgi odağı haline getiriyordu. Herkesin gözlerinin, doğru ya da yanlış nedenlerle, ona çevrildiğini biliyordu. O ilgiyi yakaladı. Hareketleri çok incelikliydi — eteğini düzeltti, saçlarını omzunun üzerinden attı. Kimse gözlerini ondan ayıramadı.

Alice, bu imkansız türün canlı örneğine hayranlıkla bakıyordu. Akademi dünyasında başka çiftler olduğunu duymuştu, genellikle yaklaşan ayrılıkları hakkındaki dedikodulardan. Yale'de bir çift profesör evliydi — kadın klasikçi, erkek mantıkçıydı — ve sürekli mutsuzlardı, öğrencileri ve danışmanları da onların tartışmalarının ortasında kalıyordu. Sorun, Alice'in Stanford'daki kadrolu pozisyonunu bırakıp Yale'de kocasının eş olarak işe alınmasıydı, yani onun kadrosu kocasının kadrosuna bağlıydı; kocası tam profesördü, o ise sadece öğretim görevlisi olabilirdi. Kocası üç ciltlik bir kitap editörlüğü yapmıştı; Alice ise sadece birkaç makale yayınlamıştı ve kariyerinde ilerlemesi için kocasına birçok kez yardım istediği, ancak kocasının nepotizm gerekçesiyle reddettiği söylentileri yayılmıştı. Söylentilere göre, kocası aynı zamanda öğretim asistanıyla da yatıyordu. Bu asistan, Radcliffe mezunu, koyu renk gözlü, parlak saçlı, renkli eşarplar ve diz üstü çizmelerle ortalıkta dolaşan biriydi. Herkes, karısının ondan boşanması gerektiğini düşünüyordu. Ama karısı evliliğini bitiremezdi. Ayrılırlarsa, üniversite onu kovabilirdi.
Neden maaşını boşa harcayasın ki? Trajediye Giriş dersini herkes verebilir.

Yale vakası özel bir şey değildi. Bir hikayeyi dinlediğinizde hepsini dinlemiş olursunuz; Cornell'deki çirkin boşanma, Sorbonne'daki evli öğretim asistanı. Kocası yıldızdı. Karısı, "öğretim görevlisi" unvanının sadece "yeni işe alınan veya eş" anlamına geldiğini bilmeyen lisans öğrencilerine ders verdi ve sonra bebeklerini büyütmek için ayrıldı.

Ama burada prestijli bir kadın akademisyen, bir koca ve bir bebek vardı. Nick'in Magnolia'ya davranışı dikkat çekiciydi. O öğleden sonra neredeyse hiç konuşmadı. Karısını tanıttı — araştırmalarının bu kısmı tamamen onun eseriydi, dedi — ve sonra sahneden indi. Konuşma boyunca Alice ona bakıp durdu, onun hayranlık dolu ilgisinin ne zaman sıkıntıya dönüşeceğini merak etti. Ama Nick ona tamamen aşıktı. Alice'in tüm şakalarına güldü; Alice özellikle zor bir teorik düğümü çözdüğünde takdirle başını salladı. Gözleri bir an olsun Alice'in yüzünden ayrılmadı. Alice*, "Demek gerçek aşk bu"* diye düşündü. *"Acaba biri bana da böyle bakacak mı?"*

Magnolia sahneden indiğinde, rolünden çıkmış gibi görünmüyordu; yıldızdan eş ve anneye geçiş yapmamıştı. Aksine, kürsüde olduğu kadar canlı ve muhteşemdi, kocası ve oğlu aylar gibi onun etrafında dönüyordu. Magnolia her zaman olduğu gibiydi. İmkansız bir şekilde, her şeyi aynı anda yapıyordu.

Sen bizim en iyimizdin, Alice ona söylemek istedi. *Sen her şeyi mümkün kıldın.* Ama Magnolia artık dalgaların içinde çok derine batmıştı; boynuna kadar, başı geriye atılmış, gözleri kapalı ve ağzı açık, sanki ecstasy gibi bir ifadeyle. Alice'in yapabileceği tek şey, anne ve oğlunun su altında kaybolmasını kumlardan izlemekti.

"İyi kurtulduk," dedi John Gradus.

Alice bir kez daha arkasını döndü. Gradus, kumların üzerinde süzülerek, sevinçle gülümsüyordu. Ayakta durabilseydi, kollarını onun omuzlarına atıp onu öperdi.

"Geldin," dedi. "Neden?"

"Bir lütuf," diye övündü. "Ve bunu yapan Tanrı değildi, Alice Law. Benim."

Alice ona uzandı, ama o, Magnolia gibi, onun yanından geçip dalgalara doğru yürüdü.

"Gradus...?"

Gradus doğrudan suya doğru yürüdü. Alice üzüntülü bir ses çıkardı, ama Gradus yok olmadı. Aksine, Lethe'nin

yüzeyine hafifçe adım attı. Su ayaklarının altında duruldu, sanki mermerden yapılmış gibi onu yukarıda tuttu. Sonra Alice, Gradus'un gördüğünü gördü: ufukta büyüyen bir tekne. İnce, güzel bir tekneydi, gövdesi tek parça, kavisli, parlak sonbahar ağacından yapılmıştı ve yelkenleri dalgalı, ipeksi bir parlaklığa sahipti. Demek doğruydu; o Gölgeler umut etmekte haklıydılar.

Gradus, gemiye doğru ilerledi. Pelerini dalgalandı ve kolları yanlarına açıldı, sanki kendini tam olarak tanıtıyormuş gibi.

"John Gradus," diye seslendi Alice, "sen kimdin?"

Bu soruya eskisi gibi sinirlenmedi. Aksine, su gibi üzerinden akıp gitti. Omuz silkti. "Artık kimse." Dönüp elini salladı. "Hoşça kal, Alice Law! Bir daha asla karşılaşmayalım!"

"Hoşça kal," diye bağırdı Alice. "İyi şanslar..."

Tekne artık çok yakındaydı. Alice, pruvada duran bir siluet gördü; baştan aşağı beyaz giyinmiş, karanlık ufukta o kadar parlak bir şekilde parıldayan bir varlık ki, Alice'in gözleri bakmaktan acıdı. Gözlerini kısmak zorunda kaldı. Siluet Gradus'u tekneye yardım edip ona bir kase uzattığında, Alice sadece en belirsiz hatlarını seçebildi. Gradus kaseyi geriye doğru eğdi ve omuzları titreyerek iştahla içti. O anda, büyük bir hafıza parçası ondan kopmaya başladı. Onun griliği, karnı kesilmiş bir balık gibi, tüm iç organlarını ve atıklarını okyanusa döküyordu. Alice, o iç organlarda titreyen görüntüler gördü. Bu görüntüler, en kötü şüphelerini doğruladı: bükülmüş bedenler, sıçrayan kan, büyük, ince bir karaağaç gölgesi. Ama çok yakından bakmadı. Artık bunun bir önemi olmadığını düşündü.

Sonra Gradus artık Gradus değildi, parıldayan bir ışıktı; Shades'ten tamamen farklı bir şekilde maddi olmayan bir şeydi. Shades izlerdi, kalıcı bir geçmiş, ama bu Gradus Olmayan Ruh, belirsiz bir gelecek, potansiyeliyle parıldayan bir şeydi. Gradus Olmayan Ruh arkasını döndü ve pruvaya oturmaya gitti, yüzü vaat edilen kıyıya dönüktü.

"Bekle..." Alice, aptalca bir umutla, teknenin onu da alacağını umarak elini uzattı.

Ama teknedeki figür gülümsedi ve elini çekti. Bunu zalimlikten değil, Alice'in de bilmesi beklenen kuralları kabul ettiğinden yaptı.

Tekne uzaklaştı. Teknenin ardından, bir dalga Alice'e doğru itildi, dalgalanarak ve ısrarla. Uzuvları gevşedi; ona direnecek gücü yoktu. Ama bu dalga onu suya batırmak için değil, sanki suyun kolları varmış ve onu dışarı fırlatıyormuş gibi, ısrarla kıyıya doğru taşıyordu. "Sen değilsin," dedi.

dedi. Henüz değil. Nazikçe onu itti, ta ki Alice nehrin ulaşamayacağı bir yerde, kumların üzerinde yan yatana kadar.

Orada, sersemlemiş ve nefes nefese yatarken, selam vermek için yeterince yaklaşan dalgaları izledi.

Sonunda kolundaki acıyı fark etti.

Kolunu yüzüne kaldırdı ve dövmesinin kenarlarından siyah su sızarken şaşkınlıkla izledi. Profesör Grimes'ın el yazısını merak ederek, gecelerce cildini çimdikleyip ovuşturmuştu. Kendi etini kesip atmaktan başka hiçbir şeyin o keskin beyaz çizgileri silemeyeceğini düşünmüştü. Ama şimdi yazı kenarlarından sızıyor ve su değdiği her yerde köpürüyordu. Küçük kimyasal reaksiyonlar cildinin her yerinde yanıyordu. Acı veriyordu, ama ıslak parmak uçlarına kibritin değmesi kadar. Üstelik, acı, ezici rahatlamanın yanında sönük kalıyordu. Kafatasından bir gerginliğin kaybolduğunu hissetti; o kadar uzun süredir varlığını hissettiği büyük bir yük, artık onu fark etmiyordu, ancak ortadan kalktığında farkına vardı.

Hafızasını test etti. Hiç kullanmadığı, zihninin bir türlü atamadığı bir dosya olan Linear B'ye uzandı ve hiçbir şey bulamadığına sevindi. *Tractatus'un* 52. sayfasına uzandı. Göremiyordu.

Geç de olsa, başının belada olabileceğini fark etti.

Suyu kurutmanın bir yolu yoktu. Tamamen sırılsıklam olmuştu; giysileri ıslaktı, botları su dolmuştu. Kollarını kurulamak için biraz çaba sarf etti, ama bu anlamsız görünüyordu. Acı şimdi açıkta kalan her yerdeki cildine yayılmıştı. Kuma sürtündüğünde, renk parçaları dökülüyordu.

Sevinç yerini paniğe bıraktı.

Düşüncelerini karıştırdı, kaybedemeyeceği şeylere uzandı ve onlara sarıldı. *Ben Alice Law, ben bir sihirbazım ve buradayım çünkü Peter Murdoch...*

Lütfen, Peter'ı unutmama izin verme.

Onun yüzünü zihninde tutmaya çalıştı. Başka neyi kaybettiğini bilmiyordu ve bunu engelleyebileceğini de bilmiyordu, ama yine de Peter'ın görüntüsünü beynine kazımaya çalıştı — o sarkık saçları, o geniş kahverengi gözleri. Gevşek, hazır gülümsemesi. Omuzlarının kamburluğunu ve saçlarının dağınıklığını hatırladı; tebeşiri döndürüşünü, elinde oynayacak bir şey olmadığında bileğini çimdikleyişini. Kahkahanın sesini. Düşüncelerinin

Elektrik gibi zıplayan düşünceleri. Bütün bu anıları küçük bir kutuya koydu, kilitledi ve zihninin en ön saflarında tuttu, sanki iradesinin gücüyle orada tutabileceğini düşünerek. *Bana Peter'ı verin, Peter'ın anıtı olayım, bu çölde boş bir kabuk, tek bir anıyı çalan bozuk bir plak olsam da, sorun değil.*

Ama zihni artık parçalanıyordu ve düşüncelerinin yana kaymasını engelleyemiyordu. Kilitli kutu elinden kaydı ve kumların üzerine düştü. Anılar, yanmadan önce dönen film makaraları gibi son patlamalarını yaptılar. Önce muazzam detaylar gitti. Sıradan tekrarlar. Çamurda sıçrayan botlar. Karanlıklaşan gökyüzü; sis, yağmur. Anahtarın çevrilmesi, kilidin tıklaması; her gün, her gün. Çay fincanlarındaki kaşıklar karıştırıyor, tıkırdamıyor, dönüyor, dönüyor, dönüyor...

Sonra soyut olanlar da patladı ve havai fişekler gibi soldu. Gözlerinin önünde canlı bir şekilde beliren bilgi parçaları. Jakobson, Lacan, Deleuze, Guattari. Ne demişlerdi? Artık kim bilebilirdi ki. Dilleri kayboluyordu. Sözlüklerin görüntüleri; sakladığı ama hiç kullanmadığı büyük kelime listeleri. *Mar sin leat*, *do svidaniya*, *auf Wiedersehen*, goodbye.

Platon, *Meno'da* anamnezi teorisini savunmuştu: ruhlar ölümsüzdür, bilgi doğuştan gelir ve öğrenme, unutulmuş olanı yeniden keşfetme sürecidir. Akıl, her zaman orada olan bir bilgiyi bağlamak için işlev görür. Bir köle çocuk geometri öğrendiğinde, bir keşif yapmaz, sadece bir zamanlar bildiği şeyi hatırlar. Öyleyse Platon Alice'i nasıl değerlendirirdi? O, akıl yolunda duran karışık gerçekleri mi unutmuştu? Yoksa doğuştan gelen tüm bilgileri de mi unutuyordu?

Boş bir kap olduğumda ne olacağım? diye merak etti. *Hiçbir şey olmamak nasıl bir his olacak?*

Hiçbir şey, sıfır, boşluk... Ne ilginç bir kavram. Bütün düşünce okulları, ancak sıfırın kabul edilmesi sayesinde mümkün olmuştu. Aklı, o popüler yeni öğrenci bilmecesine geri döndü; o kadar çok kez anlatılmış bir kıyaslamaydı ki, öncülleri ve sonucu bir çocuk şarkısı ritmini almıştı.

Hiçbir şey sonsuz mutluluktan daha iyi
değildir. Peynirli tost, hiçbir şeyden daha
iyidir.

Öyleyse, peynirli tostun sonsuz mutluluktan daha iyi olduğu mantıklı değil mi?

Bu ne güzel olurdu, diye düşündü Alice. *Dünyanın sonunda, burada bir peynirli tost.*

Göz kapakları çok ağırlaşmıştı. Dik durmak çok fazla çaba gerektiriyordu, hatta paniklemek bile çok fazla çaba gerektiriyordu, bu yüzden kendini tamamen gevşetmeye karar verdi. Başı kuma çarptı. Her şeye rağmen asla tamamen yok olmayacak olan kendi ölümünü düşünmenin verdiği o sinsi zevki, küçük bir heyecan hissetti. *Asla olmayacağını düşündüğüm şey başıma geliyor*, *diye* düşündü. *Kripkes'lerin yolundan gideceğim ve yakında benlikten tamamen kurtulacağım. Ne heyecan verici. Olmamanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim. Şimdi son numaramı izleyin: Kayboluyorum!*

"Hey."

Sert bir şey omzuna dokundu. Alice inledi ve onu uzaklaştırmak için gelişigüzel bir hareket yaptı. *Bırak da huzur içinde uyuyayım.*

"Kalk. O kadar da kötü değilsin."

Alice daha ısrarcı bir şekilde inledi.

"Oh, sus." İki el gövdesinin altına girip onu sırt üstü çevirdi. Alice bir gözünü açtı ve ince, parlak bir yüzün üzerinde bir kuş kafatasının oyuk kıvrımını gördü. Yanında, kendini beğenmiş ve kuyruğunu sallayan bir kedi vardı.

"Tanrım," dedi Elspeth. "Haline bak."

Otuz Üçüncü Bölüm

Alice kendine geldiğinde, *Neurath'ın* pruvasında oturuyorlardı, kıyı arkalarında soluk bir çizgi olarak görünüyordu. Archimedes, Elspeth'in kucağında memnun bir şekilde oturuyordu. Ön ayakları özenle sarılmış, bandajlar küçük fiyonklarla bağlanmıştı. Elspeth, işaret parmağının arkasını kedinin omurgası boyunca okşadı ve kedi, onun dokunuşuna karşılık olarak sırtını kavisleyerek mırıldandı.

Alice doğruldu. "Elspeth?" "Evet."

"Bu kedi kaç yaşında?"

Elspeth gözlerini kırpıştırdı ve başını eğdi, sanki bu düşünce şimdi aklına gelmiş gibi. Parmağını Archimedes'in burnuna dokundurdu ve Archimedes hapşırdı. "Hâlâ aynı su kabından içmesine izin veriyor musun?"

"Hangi su kabı?" Alice derin düşüncelere daldı. "Bahçedeki şey mi?" "Aman Tanrım." Elspeth gülüyordu. "Onu sürekli dolu kalacak şekilde ayarladık, doldurmak zorunda kalmayalım diye. Hala orada mı?"

Arşimet, Elspeth'in dirseğine yanağını sürterek, onun elini omurgasına geri çekti. Sonra Elspeth'in bacaklarının üzerine uzandı, boyu neredeyse iki katına çıktı ve öyle kaldı. Kendinden çok memnun görünüyordu.

"Şu haline bak." Elspeth Alice'e doğru eğildi. "Onlar gibi giyinmeyi öğrenmişsin."

Alice utanarak aşağıya baktı ve parmaklarını kedinin kaburgalarının üzerinde gezdirdi. "Biraz zırh iyi olur diye düşündüm."

"Nereden buldun?" Elspeth, Alice'in solgun yüzüne, yanaklarında ve kollarında kurumuş kana baktı, sonra başını salladı. "Boş ver. Tahmin edebiliyorum."

"Hayatımı kurtardı," diye mırıldandı Alice. Kediye teşekkür etmesi gerektiğini hissetti. "Kılıçlarını durdurdu."

"O zaman gittiler mi?" diye sordu Elspeth acil bir şekilde. "Onların yok olduğunu gördün mü?"

"Üçü de, tek tek." Alice, Magnolia'nın kollarında hareketsiz ve itaatkar duran Theophrastus'u düşündü. "Bitti."

"Ama su sana neden etki etmedi?"

Alice kolunu sıvadı. Kolu kırmızı ve lekeli bir hal almıştı, hala aktif olan kimyasal reaksiyonun izleri. Beyaz çizgiler bulanıklaşmış, kenarlarında kabarcıklar ve köpükler oluşmuştu, unutkanlık kalıcılıkla savaşıyordu. Profesör Grimes'ın büyüsü bile Lethe'ye karşı koyamadı, çizgiler soluyor, su kazanıyordu.

Elspeth parmağını Alice'in kolu üzerinde gezdirdi, okurken dudakları sessizce hareket ediyordu. "Bunu sana Grimes mı yaptı?"

Bu sefer Alice geçişli fiili itiraz etmedi. "Mm." "Sen izin mi
verdin?"

"Bunun beni daha iyi bir sihirbaz yapacağını söyledi."

"Öyle oldu mu?"

"Eminim öyle olacağını düşünmüştür," dedi Alice, çünkü bu tek dürüst cevap gibi görünüyordu. "Eminim öyle olmasını ummuştur."

Bunu söylerken kendini hazırladı, ama Elspeth sadece başını salladı. Yüzünde öfke yoktu. Alice'in koluna tutundu, soğuk parmakları ıslak cildi okşadı. İkisi de sessizce, Alice'in kolunda renklerin dönmesini izlediler, beyaz tebeşir ve siyah su karışıp savaştı, ta ki beyaz çizgiler soluk bir şekilde parıldayıp sonunda kaybolana kadar.

"Peki sen..." Elspeth, Alice'in şakaklarını işaret etti. "Hala aklın yerinde mi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım, evet." "Hala
her şeyin var mı?"

Alice hafızasını zorladı. Nerede olduğunu veya buraya nasıl geldiğini bilmediğini yeterince biliyordu, ama bunun ötesinde, gerçekten bir şey söyleyemiyordu. Hatırladığı parçalar vardı, kaybolduğunu bildiği parçalar vardı ve hatta kaybını hiç fark etmediği daha fazla parça vardı. Bir an için bu durum onu korkuttu — hafızanın iyi bakılmış bir kütüphane değil, loş, titrek ışıkların olduğu, güvelerin yediği bir bodrum olduğu — ama sonra bunun herkesin her zaman yaşadığı şey olduğunu, kendisinin de hayatının çoğunu böyle yaşadığını hatırladı. Karanlıkta el yordamıyla ilerliyordun. Kayıtlara değil, hikayelere razı oluyordun. Elindekilerle yetiniyor ve geri kalanını doldurmak için elinden geleni yapıyordun.

"Hepsi değil," dedi. "Ama yeterince var."

ELSPETH O GECE ONUN İÇİN YEMEK PİŞİRDİ. Bu olaydan çok heyecanlanmış görünüyordu; neredeyse bir saat boyunca küçük ocağın başında uğraştı.

baharat şişelerini karıştırıp "Bu hafta fareler *şişmanlamış*, ocakta *çıtır çıtır kızarıyorlardı*" gibi haykırışlar atıyordu. Bir saatlik çabadan sonra tuz, pıhtılaşmış kan ve Alice'in çiğnemesi ağzını acıtan kalın, lifli etten oluşan bir güveç servis etti. Alice hepsini bir çırpıda yedi, güveci sıcak, doyurucu yudumlarla yuttu, sonra diş etleri kanayana kadar kemikleri kemirdi.

"Tadı güzel mi?" diye sordu Elspeth. "İnanılmaz," diye nefes nefese cevapladı Alice.

Elspeth, Alice kaseyi boşaltıp içini yalarken, gülümseyerek bekledi. Sonra yüz yüze, birkaç santim uzaklıkta oturmak için yaklaştı. "Bir özür borçluyum galiba."

Alice kasesini masaya koydu. "Çok üzgünüm..."

"Olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Elspeth. "Sizi o kıyıda bırakmamalıydım."

"Seni aldattık." Alice'in ağzının kenarından çorba damladı. Çenesini omzuna sildi. "Ben de kızardım."

"Anlayamadım," dedi Elspeth. "Neden ona geri dönmek istediğini."

"Doğru."

"O tam bir canavar." Elspeth'in eli, sanki bir üniversite öğrencisine ders veriyormuş gibi, staccato hareketlerle yukarı aşağı hareket etti. Temel ilkeler. "Bunu bilmelisin. O senin hayatını emiyor. Bu yüzden Grimes adını söylediğinde... Bilmiyorum, birdenbire bir şey oldu ve sonra düzgün düşünemedim..."

"Lütfen özür dileme," dedi Alice. "Bu benim hatam. Bizi kabul ettin, bize barınak sağladın ve biz..." Yutkundu. "Bunu haklı çıkaramam. Ne istediğimizi ve nasıl elde edeceğimizi biliyorduk ve diğer her şey... Bilmiyorum, sadece yan etkiydi. Seni hiç düşünmüyordum. Tek düşünebildiğim, *O ne yapardı?* Onu nasıl gururlandırabilirim? idi."

"Peki." Elspeth burnunu çekti. "O böyle bir etkiye sahiptir."

Bir an sessizce oturdular. Bir kez daha birbirlerine baktılar, çok fazla ortak noktası olan iki yaralı kız. Ama bu sefer karşılaştırma yoktu, tahmin yoktu, sadece yorgun bir kabul vardı. Buraya nasıl geldiğini biliyorum. Neye mal olduğunu biliyorum.

"Hepsi çok aptalca." Alice avucunu şakağına sürttü. "Nedenini anlayamıyorum... Yani, *her şeye* sahip, anlıyor musun? Neye ihtiyacı olduğunu ya da acı çekip çekmediğini bilmiyorum..."

"Onu haklı çıkarmaya çalışmayı bırak."

"Ben..."

"Aradın. Dinle Alice, ben de o yollardan geçtim. Yıllarca onu haklı çıkarmaya çalıştım. Az önce söylediğin her şeyi ben de yaşadım. Her şeyi düşündüm. O yüzden lütfen bana güven, başka bir şey yok. Bazı insanlar sadece bu kadar acımasızdır. Bir amaçları yok. Dev değiller. Bunu bir neden için yapmıyorlar, sadece hoşlarına gidiyor. Ve geri kalanımız sadece onlardan kurtulmak zorundayız."

"Biliyorum," dedi Alice yorgun bir sesle. "Sadece demek istediğim..."

"Biz bunun için özel değildik. Biz buna layık değildik, bunun için özel olarak seçilmedik, ya da bunun gibi bir şey, anlayamıyor musun?" Elspeth'in eli yine o öğüt veren staccato hareketiyle kıpırdadı. Bu sefer daha sert bir şekilde. "O umursamadı. Tamamen rastgeleydi. Biz sadece *oradaydık*."

"Ama anlamıyor musun," dedi Alice, "neden farklı bir şeye inanmayı seçtiğimi?"

"Ah, canım." Elspeth elini Alice'in elinin üzerine koydu. "Onunla ilgili hiçbir şeye inanmak zorunda değilsin."

Alice bunun mantıklı olduğunu düşündü. Bu tartışmanın önemi birdenbire ona belirsiz geldi. Grimes'ın hiç umursamış olup olmadığı, tüm bunları hak edip etmediği... Birdenbire, bu önermelerin neden ona bu kadar önemli geldiğini anlayamadı. Jacob Grimes adı, zihninde boş bir sembol olarak asılı kalmıştı, hiçbir anlamı olmayan bir sembol. Bu isim, hiçbir anıyı çağrıştırmıyordu. Tüm mesele anlamını yitirmiş gibiydi, sanki o kadar uzun süre bunun anlamını düşünerek zaman harcamıştı ki, iplikler tamamen kopmuş ve şimdi sadece buruşuk bir kağıt parçası kalmıştı. Artık hiçbir önemi yoktu.

"Teşekkürler," dedi. Aniden kelimeleri bir araya getirmek çok zor geldi. Göz kapakları çok ağırlaşmıştı. "Sanırım... Sanırım haklısın."

"Affet beni. Yorgunsun." Elspeth koltuğun altını karıştırdı ve bir zamanlar bir büyükannenin kanepesini süslemiş olabilecek kalın, yıpranmış bir battaniye çıkardı. "Devam et, güvendesin. Ben buradayım."

Alice battaniyeyi aldı ve omuzlarına sardı. Kokusu kötüydü, bir şekilde naftalin ve küf kokuyordu, ama yine de uzun zamandır kokladığı en rahatlatıcı şeydi. Battaniyeyi sıkıca sardı ve kenarlarını yüzüne yaklaştırdı. Ona misafir odalarını ve büyükanne ve büyükbabasını hatırlattı. Ona doyamıyordu.

Elspeth, onun tahtalara yaslanmasını izledi. Sonra çok hafif bir sesle, "Bu arada, Peter nerede?" diye sordu.

Alice nasıl açıklayacağını düşünerek tereddüt etti. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, canım." Elspeth cebinde bir şeyler aradı ve ona yağlı ve lekeli bir mendil uzattı. Alice mendili aldı ve gözlerini sildi. Dehşete kapılmıştı; gözyaşları durmak bilmiyordu. Ağlamak istememişti. Üzülmeyi bile planlamamıştı. Ama o anda sanki bir anahtar çevrilmiş gibi, sersemlemiş kayıtsızlık maskesi parçalanmış ve içinde taşıdığı tüm keder sel gibi akmaya başlamıştı.

"Özür dilerim," dedi Elspeth.

"Sorun değil."

"Ne oldu?"

Alice cevap vermek istedi ama ağzını açmaya çalıştığı anda kendini aşırı bir yorgunluk sardı. Anlatmak istemiyordu. Kelimelere dökemiyordu. Kırılmak üzereymiş gibi hissediyordu ve tuzakta geçirdiği son anları yeniden anlatmak onu paramparça edebilirdi. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

"Anlıyorum," dedi Elspeth.

Ağlamanın son bulmasını beklemekten, sarsıntılara ve titremelere boyun eğmekten, gözyaşları dinene kadar, tüm balgam ve sümükler akıp gidene kadar, ve sonunda Alice ulumadan nefes alabilene kadar başka yapacak bir şey yoktu.

"O benim olmam gerektiğine karar verdi." Parmakları yumruk haline geldi. "Bana sormadı bile, sadece *karar verdi* ve sonra ben bayıldım, o da gitti."

"Tabii ki öyle yaptı." "Bu

ne anlama geliyor?"

"Ama sen kesinlikle biliyordun." Elspeth ona derin bir acıma bakışı attı. "O sana aşıktı."

Alice'in aklına iki çelişkili ifade geldi ve hangisinin daha makul olduğuna karar veremediği için ikisini de söyledi. "Bu olamaz." Ve sonra, "Ama ben bilmiyordum."

"O zaman körsün," dedi Elspeth, "çünkü bu onun yüzünde yazıyordu. Seninkinde de."

Alice, Elspeth'in muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Düşündüğünde, içinden bir ses de aynı şeyi söylüyordu. Sadece bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Keşke bunu göğsünden çıkarıp başka bir yere koyabilseydi, ateşe atıp titretseydi, belki de bir kutuya kilitleyebilseydi, yeter ki onu rahat bıraksın.

"Ama seninle tanıştığımızda kavga ediyorduk," dedi Alice. "Benden nefret ediyordu."

"Aynı şey. Hatta bu, söylemeyi daha kolaylaştırdı."

"Ama hiç söylemedi." Alice burnunu çekerek battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sardı. "Keşke *söyleseydi*."

Elspeth başını salladı ve hüzünlü bir gülümsemeyle,

"Sihirbazlar," diye iç geçirdi. "Hepimiz aptalız."

ALICE UYUYORDU. NE ZEVKLİ BİR UYKUYDU; hızlı ve rüyasız, kolay gelen ve zamanın akıp gitmesini sağlayan bir uyku. Uyandığında Elspeth ona bakıyordu, yüzü gergin ve dalgındı. Parmaklarını bacağına vurmaya devam ediyordu. Ağzı, gülümsemeyle kaşlarını çatmak arasında karar verememiş gibi seğiriyordu.

Alice oturdu. "Ne oldu?"

"Sana yardım edip etmemeyi karar vermeye çalışıyorum." "Oh. Eğer yardımcı olabileceğim bir şey varsa bana haber ver." Elspeth cevap vermedi.

Alice ellerini kucağına koydu ve suyun dalgalanmasını izledi. Cezalandırılmış yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu. Ne için olduğunu bilemese de, değerlendirildiğini hissediyordu.

Sonunda Elspeth içini çekti. "Sana karşı tamamen dürüst davranmadım." "Bu gayet adil."

"Hayır, bak." Küreklerin altından bir çanta çıkardı. Elini içine soktu, bir an tereddüt etti, sonra bir şey çıkardı. Onu Alice'in eline koydu. "Al."

Alice gördüğü şeyi hemen anladı.

Bir Dialetheia. Kumaşı açtı ve şimdiye kadar gördüğü en ilginç bitkiyi buldu: Janus başlı bir çiçek, bir yüzünde yedi yapraklı, doğan güneşin kırmızı-turuncu renginde, arkasında ise aynı şekle sahip yedi yapraklı, batan ayın mavimsi beyaz renginde ikinci bir yüz. Hem canlı hem de ölümcül; hem sıcak hem de soğuk. Ölüler diyarında meydan okurcasına büyüyen bir nar ağacı. Gerçek bir çelişki, olamayacak bir şey.

"Seninle tanışmadan hemen önce buldum," dedi Elspeth. "Kripkes senin peşinde değildi. Sana söylemeliydim. Benim peşimdeydiler. Benim peşindeydiler."

Alice Gerçek Çelişki'yi elinde çevirerek, sapları ve stamenleri boyunca parıldayan renkleri, dalların uçlarından çıkan narin, minik tomurcukları hayranlıkla seyretti. Böyle renkleri görmek ne büyük bir rahatlama.

Haftalarca gri ve siyahın hakim olduğu bir ortamda. Monotonluğu bozan tek renk, parlak kırmızı kan rengiydi — ama sonunda burada yeşil vardı.

"Neredeydi?"

"Lethe nehrinin kıyısındaki iki kaya arasındaki bir çatlakta. Hayal edebiliyor musun? Fanfare yok, peri halkaları yok. Sadece orada büyüyor, imkansız bir şekilde, kendini duyurmak için hiçbir şey yok. Demir atacak bir yer aramasaydım, onu tamamen geçip giderdim."

Alice, kafasında Peter'ın sesini duydu. Dünya tam bir sistem değildir; her zaman bir istisna vardır. Varlığı için bir açıklama yoktur; daha önce var olduğunu veya bir daha var olacağını beklemek için bir neden yoktur. Dünya basitçe bilinemezdi; istisnalar her zaman ortaya çıkardı ve olasılıkları yenmek için tek yapman gereken bakmaktı.

"Yakından tut," dedi Elspeth. "Onu düşürürsen seni öldürürüm."

"Vay canına." Alice onu daha yakından tuttu, hayretle. Yaprakları çok inceydi, kağıttan daha inceydi, yarı saydamlıkları dantel gibi desenlerle kaplıydı. "Bir çelişki patlaması..." Yavaş yavaş bunun anlamı ona ulaştı. Sadece Cehennem'den ayrılmakla kalmayacaklardı. Her şeyi değiştirebilirlerdi. Kanıtın bir tarafında Gerçek Çelişki varken, başka her şeyi geçerli hale getirebilirlerdi. Dünya açlığını, kıtlığı ve savaşları sona erdirebilir, gerçekliğin sınırlarını istedikleri gibi yeniden şekillendirebilirlerdi. Gerçek Çelişki'yi buradan çıkarabilirlerse, *her şeyi* yapabilirlerdi. "Ama o zaman bu seni Tanrı yapar, Elspeth. İstediğin her şeyi yapabilirsin. Gerçeklik senin elinde oyuncak olur..."

"Hala kana ihtiyacın var," dedi Elspeth. "O kadar kanı nereden bulacağımı sanıyorsun?"

"Ama yine de..."

"Arşivler sınırlar konusunda oldukça net," dedi Elspeth. "Dialetheia yukarıda işe yaramaz. Sadece Cehennem'de bir mucize. Yukarıda, sadece bir ağaç."

Elspeth, kollarını kavuşturarak geriye yaslandı. "Bana göre, Gerçek Çelişki'yi kullanmanın tek yararlı yolu, onu Cehennem'in Efendisi'ne geri götürmektir. Orpheus, Eurydice için böyle pazarlık yaptı. Lady Persephone, onun müziğinden o kadar etkilendi ki, ona ilk Dialetheia'yı bir iyilik olarak hediye etti ve sonra Hades, onu geri almak için onunla takas yapmak zorunda kaldı. Dialetheia'nın dünyada serbest bırakılmayacak kadar büyük bir gücü var, anlarsın ya. Burada bizim için bir faydası yok, ama Ölüm Efendisi onu geri istiyor. O yüzden onu son mahkemeye, dünyanın ucundaki adadaki tahtın önüne götür ve onu özgürce sun.

Hikayelerde öyle anlatılır. Ve bu iyilikle, hayatını istersin." Elspeth Dialetheia'ya başını salladı. "Orada söylediklerine dikkat et. Sadece bir şansın var."

Alice, kendisine talimat verildiğini anlaması uzun bir süre aldı.

Sözcükleri bulamadı. Bu imkansız cömertliği anlamlandıracak hiçbir referans noktası yoktu. Bu, ona öğretilen, iyiliklerin maddenin korunumu gibi olduğu dünyadaki hareket kurallarının hepsine aykırıydı. Bir şey vermek her zaman bir şey almayı gerektirirdi. "Bunu bana öylece mi veriyorsun?"

"Bu kadar üzülme." "Ama başka bir tane

bulabilir misin?"

"Bu bir Dialetheia, aptal. Bunlar ağaçlarda yetişmiyor."

Alice bu hediyeyle ne yapacağını bilmiyordu. Uygun bir yanıt bulamıyordu. Tam o anda Dialetheia elinde çok ağır geldi; onu suya atabileceği irrasyonel bir korku sardı.

Archimedes heyecanla miyavladı. Elspeth onun boynunu kaşıdı. "Sessiz ol," diye mırıldandı. "Ne yaptığımı biliyorum."

Alice'in içindeki küçük bir parça şüpheyle parladı. Elspeth'in kesinlikle bir şey istediği belliydi. Herkes her zaman bir şey isterdi. Hiçbir büyücü iyilik için bir şey yapmazdı, yoksa bulundukları yere gelemezlerdi.

Ama Elspeth'in yüzünde hiçbir kurnazlık yoktu. Sadece tatlı, samimi bir sempati vardı.

Sadece nezaket.

"Ama ben bunu hak etmiyorum." Aldığı hiçbir iyiliği hak etmiyordu. Peter'ın fedakarlığı, Gradus'un fedakarlığı, şimdi de Elspeth. *Ben senin için neyim ki*, *benim için bunu yapıyorsun?* Aklında olası senaryolar dolaşıyordu: bağımlılık veya hayırseverlik ilişkileri; anne ile çocuğu; abla ile kardeşi; akıl hocası ile öğrencisi; sevgili ile sevgilisi. Ama hiçbiri uymuyordu, hiçbiri bu eşsiz, açıklanamayan lütfu yaklaştırmıyordu.

"Elspeth, neden..."

"Nedeni yok," dedi Elspeth. "Anlamana gerek yok. Sadece kabul etmen gerekiyor."

Alice yüzünü Dialetheia'ya dayadı, yanaklarını çiçek yapraklarına sürttü. Başka bir dünya gibi kokuyordu; baharda bir bahçe gibi, taze yağmur ve kuş cıvıltıları gibi. *Dünya eskiden böyle kokardı*, diye düşündü. *Eskiden bunu her zaman koklardım.*

"Her halükarda," dedi Elspeth, "sonuçta onları bulmak o kadar da zor değil bence."

"Öyle mi?"

"Tanrıları çok iyi anlamıyoruz," dedi Elspeth. "Ama onların ölümlü varlıklar gibi aynı kısıtlamalara tabi olduklarını varsaymamalıyız. Kral Yama teorik olarak tüm egemenlik alanını kontrol ediyor. Onun, sırf ihmalinden dolayı Gerçek Çelişki gibi bir şeyin ortalıkta dolaşmasına izin vereceğini sanmıyorum. Tanrıların ihmal *yapacağını* sanmıyorum."

"O zaman onu bilerek burada bıraktığını düşünüyorsun."

"Kurallar çok sıkıcı," dedi Elspeth. "Sonsuzluk da öyle. Kapalı bir sistemi sonsuza kadar eleştiremezsin; olasılıklar tükenir. O zaman, bazen tanrılar oynamayı severler diye düşünüyorum. Sırf eğlence olsun diye."

"Peter de benzer bir şey düşünüyordu," dedi Alice. "Gödel'i böyle yorumluyordu. Her zaman istisnalar vardır. Her zaman açıklanamayan şeyler vardır, yani bir düzeyde her şey mümkün hale gelir."

"Bu, tutunulması gereken iyi bir düşünce," dedi Elspeth. "Alternatifinden daha iyi."

"Yani başka bir tane bulacaksın."

"Eh." Elspeth ona hafifçe gülümsedi. "Belki." Aniden farkına vardı. "Artık aramıyorsun."

"Kaçınılmaz olanı çok uzun süre erteledim." Elspeth'in gözleri uzaklara dalmıştı. "Ve artık daha fazla ertelemek istemiyorum. *Neurath'tan* bıktım, anlıyor musun? Sürekli denizde sallanmaktan bıktım. Beni karşıya geçirecek birini istiyorum."

"Onları gördüm," dedi Alice. "Gemiyi, melekleri. Gradus için geldiler ve ben izledim..."

Elspeth heyecanla devam etti. "Öyle mi?"

"Ve çok güzeldi." Alice yalan söylemek zorunda kalmadığı için çok mutluydu. "Tıpkı tüm hikayelerde anlatıldığı gibi. Seni gemiye alıyorlar. İçki içmene izin veriyorlar. Sonra seni ufkun ötesine, ötesinde ne varsa oraya götürüyorlar."

Elspeth parmaklarını tahta koltuğa vurdu. "O zaman umalım da sonunda benim için de gelsinler."

"Dis'teki herkesten çok öndesin," dedi Alice. "Başaracaksın." Elspeth başını salladı. Alice, dudaklarının bir şeyden dolayı sıkıldığını gördü — belki korkudan belki de — ama hemen Elspeth'in tipik kararlılığına yerini bıraktı. "Oradan hızlıca çıkmanın bir yolunu bana söyleyebilir misin?"

"Biliyorum sanıyorsun?"

Elspeth güldü. "Haklısın. Peki, herhangi bir tavsiyen var mı?"

"Kaleyi kaçın." Alice geriye yaslandı, Dialetheia'yı göğsüne sıkıca bastırdı. "Kale zaman kaybı."

ELSPETH, *NEURATH'I* BİLİNMEYEN SULARIN İÇİNE YÖNLENDİRDİ. Sakin ve dalgasız bir şekilde, o kadar pürüzsüz sularda seyrettiler ki, Alice, altlarında hızla akan anılar olmasaydı, kuru karada durduklarını sanırdı. Aşağı Cehennem ufukta loş bir şekilde parlıyordu, Dis'in ateşleri gittikçe sönükleşiyordu, ta ki karanlıkta kaybolana kadar. Sonra sadece Elspeth'in köz lambalarının düşük titreyen ışığı kaldı, suda kaybolan anıları yakalıyordu. Sonunda anılar da duruldu, hepsi mürekkep siyahına dönüştü ve karanlıkta oturan, birbirlerinin solgun hallerine bakışlarını kilitlemiş iki ruh kaldılar.

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum." Elspeth'in gözleri kocaman, solgun yüzünde korku dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Hiç bu kadar kıyıdan uzaklaşmamıştım."

Alice, dümeni kullanmadığını geç fark etti. Kürek sopası güvertede hareketsiz duruyordu; yelkenler indirilmişti. *Neurath* kendi iradesiyle ya da daha büyük bir iradenin etkisiyle ilerliyordu.

"Nereye gittiğini nasıl biliyorsun?"

"Bilmek zorunda değilsin," dedi Elspeth. "Yelken açtığın her yer aynı yere çıkar. Taşan bir kase gibi, kenarlarından taşan su gibi. Kuvvetler seni dışa, dünyanın sonuna doğru iter ve takip etmekten başka yapacak bir şey yoktur."

"Pizza anüsü," diye mırıldandı Alice.

"*Ne* dedin?"

Alice havada bir daire çizdi, ancak bunun ne kadar yardımcı olacağından emin değildi. "Peter ve ben cehennem haritalarımız konusunda anlaşamamıştık. Ben doğrusal haritayı seviyordum. O ise hiperbolik uzayda çalışan, dengesiz bir psödosfer şeyi seviyordu. Nehirden uzaklaşıp merkezden cehennemin zirvesine ulaşabileceğini düşünüyordu. İki boyutlu olarak, pizza anüsüne benziyordu. Ve şimdi bana pizza anüsünün içinde olduğumuzu söylüyorsun." "İkiniz de haklısınız." Elspeth güldü. "Şey, Peter daha haklıydı. Gerçekten hiperbolik uzaydayız, aşkım. Dışarıda nehir, içeride sonsuzlukla sınırlı. Lethe'nin hemen yanında durduğunda, doğrusal görünüyor. Ama bir kez karşıya geçmeye başladığında, artık senin elinde değil.

"Sonunda ne olur?"

"Bilmiyorum." Elspeth tekrar, "Hiç bu kadar kıyıdan uzaklaşmamıştım." dedi.

Artık gittikçe daha hızlı süzülüyorlardı. Alice yanaklarında soğuk hava hissetti; rüzgâr değil, hızdı. Artık deneseler bile geri dönemezlerdi; çekim gücü çok büyüktü. Hareketlerinde bir aciliyet vardı; şelalenin kenarına doğru hızla ilerleyen bir teknenin aciliyeti. Arşimet pruvada hareketsizce oturuyordu, göz bebekleri iğne ucu kadar küçülmüştü.

"Orada," diye fısıldadı Elspeth.

Alice dik oturdu ve pruvadan dışarı baktı.

Gördüklerini zihni kavrayamıyordu. Ada oradaydı. Ama gözleri o düzleme takılıp onu takip ettiğinde, midesini burkan bir eğrilik fark etti. O eğriliği takip ettiğinde, yukarı ve yukarı, etrafında dönerek, bakışları yine *Neurath'a* döndü, hala nehrin küçük bir bölümünde yüzen. Escher'in merdivenini takip etmek gibiydi. Ötesinde bir şey yoktu.

Başını çevirmek zorunda kaldı; döngü başını ağrıtıyordu.

Yine de bu tamamen mantıklıydı. Lewis Carroll bunu teorize etmişti — yaşam ve ölümü, geçişin zarını, süreklilikten başka nasıl kavrayabilirdiniz ki? — ama kimse ona inanmamıştı. Bir kağıt şeridi alın, ortasından bükün ve uçlarını birleştirin. Çok iyi. Artık elinizde tutabileceğiniz üç boyutlu bir nesne, bir halka var. Ama sadece bir tarafı var. İç kısmı dış kısmıyla devamlılık gösteriyor. Şimdi aynı şeyi dört kenarlı bir mendille yapın. Kenarlarını bükün, hizalayın ve iç kısmı dış kısmıyla devamlılık gösterecek şekilde hepsini birbirine dikin. Her şey çantanın dışında, yani her şey çantanın içinde de, ve böylece çanta dünyayı içinde barındırıyor.

Çizilmesi imkansız, hatta hayal edilmesi bile imkansız. Ama Alice tam da ona bakıyordu.

"Yansıtıcı düzlem," diye mırıldandı Elspeth. "Şaşırtıcı."

Siyah kumlar artık çok yakındaydı. Alice'in o kıyıda görebildiği tek şey, kıyıdan bilinmeyenin ötesine uzanan tek bir altın örgü ışık idi.

Alice'in parmakları True Contradiction'ı kavradı ve onu göğsüne sıkıca bastırdı. O an yaklaştıkça, aniden korkmaya başladı. Röportajdan önce hissettiği aynı mide bulantısını hissetti, yürümek, nefes almak veya konuşmak nasıl yapıldığını aniden unuttu ve konferans odasının kapısından içeri girdiğinde şarkı söylemeye başlayacağından veya

duvara çarpacağından korkuyordu. Buraya gelmek için çok uğraşmıştı. Ama şimdi, sonunda, onu neyin beklediğini ve ne yapması gerektiğini hiç bilmediğini fark etti.

"Sorun yok," dedi Elspeth. "Ölüm Tanrısı merhametlidir. Ne istediğini anlayacaktır."

"Ya beceremezsem?"

"Yalan söylemeyeceksin. Sadece aklını başına topla, yolundan sapma ve... oh."

Neurath karaya çarptı. Koltuklarında sarsıldılar.

Elspeth ayağa kalktı. "Gitme zamanı."

Alice ayağa kalktı ve Elspeth'in yardımıyla teknenin dışına dikkatlice adım attı. "Alice." Elspeth parmaklarını daha da sıkı kavradı. "Öp beni, olur mu "

"Ne?"

"Çok uzun zaman oldu." Elspeth, tahtın yansıttığı ışıkta solgunlaşan yanağını çevirdi. "Başka bir dokunuş hissetmedim, hatırlayamıyorum bile..."

"Elspeth gözlerini kapattı. Alice öne eğildi ve dudaklarını Elspeth'in cildine bastırdı.

Elspeth gözlerini kapattı. Alice öne eğildi ve dudaklarını Elspeth'in cildine bastırdı. Bu hareket ilk başta yabancı geldi. O da en son ne zaman birini öptüğünü hatırlayamıyordu. Elspeth'in buz gibi olmasını bekliyordu, ama Elspeth'in hiçbir sıcaklığı olmasa da, Alice'in algıladığı tek şey hassas bir yumuşaklıktı. Sert kemiklerin üzerindeki saten gibi cilt. İnsan vücudu çok benzersiz ve şaşırtıcıydı. Dünyada bunun gibi bir doku yoktu.

Elspeth iç geçirdi ve sanki ikisine de bir şey geri verilmiş gibiydi. "Teşekkür ederim." Elspeth onu bıraktı ve Alice, Yama Kralı'nın diyarında ilk titrek adımlarını attı.

Kral Yama'nın diyarında.

"Benimle gel," dedi Alice aniden.

Elspeth eğilmişti. Doğrulduğunda, elinde kürek sopası vardı.

"Bu sadece bir kişi için olamaz," dedi Alice. "Bir çaresini bulabiliriz, sadece benimle gel..."

"Henüz zamanım gelmedi." Elspeth direği kuma sapladı. *Neurath* geriye doğru çekildi. "Hâlâ çözmem gereken bazı şeyler var."

"Lütfen beni bırakma..."

"Git hadi. Cesur ol, canım."

N*eurath* kıyıdan uzaklaştı. Arşimet pruvada ciddi bir şekilde oturmuş, dalgalar onları akıntıya geri sürüklerken kuyruğunu sallıyordu. Alice onların gitmesini izlemeye çalıştı, ama kıyıdaki ışık çok parlaktı ve

su çok karanlıktı. Saniyeler içinde Elspeth'in yüzü gölgelerin içine battı. Elspeth'in veda etmek için el salladığını gördüğünü sandı, ama emin olamadı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Alice, sırt çantasında ağır bir şekilde duran Dialetheia'yı taşıyarak altın örgüyü takip ederek kıyıya çıktı. Arkasında Lethe, kıyıya nazikçe vurarak yatıştırıcı, ritmik bir ses çıkarıyordu. Ayaklarının altındaki kumlar çok yumuşaktı ve her adım attığında topukları biraz batıyordu. Bir adada yürümekten ziyade, bir bulutun içinden yürüyormuş gibi garip bir hisse kapıldı.

Örgünün yanında yürümek için hiçbir nedeni yoktu, sadece bir iz gibi görünüyordu ve bu kadar altın rengi ve parlak bir şeyin onu kötü bir yere götüremeyeceğini düşünüyordu. Elbette parlak ve ışıltılı şeyler her zaman tuzak oluştururdu, ama o durumda göz kırparak ve amaçlı bir şekilde parıldayarak, sahip oldukları tüm cazibeyle sizi cezbediyorlardı. Örgü ise onun ilgisini pek umursamıyor gibiydi. Burada kendi işine bakıyordu, ama isterse onu takip edebilirdi. O da takip etti. Örgü onu kıyıya, nehrin karşısına ve sonra her adımda daha da dikleşen bir tepeye çıkardı. Sonunda zirveye ulaştı ve Alice, örgünün onu bir tahtın önüne getirdiğini gördü.

Yükseltilmiş bir platform üzerinde, süslemesiz, yüksek sırtlı bir sandalyeydi. Tahtın yanında, üç ince ağaç birbirine dolanarak bir kemer oluşturuyordu ve Alice, kemerin ötesinde hafifçe dönen bir çarktan başka bir şey göremiyordu. Tahtın üzerinde Kral Yama, Hades, Thanatos, Yeraltı Dünyasının Efendisi, Sarı Pınarların Denetçisi oturuyordu.

Alice, altın örgünün bir ruhlar zinciri olduğunu gördü; birbirini takip eden ışıklar, tüm bireysel özelliklerinden arındırılmış bulanık görüntüler, titrek, canlı *arzularıyla* tek tipti. Tek tek kemere yaklaştılar. Ölüm Tanrısı, karanlık parmaklarıyla tek tek onlara hafifçe dokundu ve onlar, çarkın içine atılmadan önce heyecanla titriyor gibi görünüyorlardı. Çark, her ruh geçtiğinde parıldıyordu ve çarkın çubukları onları bilinmeyen bir yere, ötesine taşıyordu.

Yaklaşırken parmak uçlarında yürüdü, çünkü vaftiz törenlerinde olduğu gibi, bu süreci bozmaması gerektiğini hissetti. Artık tekerleğin her bir çubuğunu görebilecek kadar yakındı. Her biri farklıydı: bazıları uzundu, bazıları kısaydı; bazıları parlak parıldıyordu, bazıları paslanarak kararmıştı.

havayı tahtın üzerinden süzülüyordu; bahardaki çiçeklerin, bahçedeki otların parlak, tatlı kokusu, Alice'in nefesini kesmesine neden olacak kadar ferahlatıcıydı.

"Alice Law," diye gürledi Cehennem Efendisi. "Yeni bir hayatın yaratılmasını izlemek heyecan verici, değil mi?"

Alice ona doğrudan bakmakta zorlandı. O parlak biriydi; öğle güneşinin sertliğiyle değil, gecenin kozmik ışıltısıyla. O, Dokumacı Kız gibi, evreni oluşturan malzemeyle aynı görünen bir kumaşla sarılmıştı. Ancak onunki sonsuz derecede daha karanlıktı; bulutsuz bir gecenin rengi gibi, bir tepenin üzerinde sırt üstü yatarken, öne doğru eğilip takımyıldızların arasında kaybolabileceğiniz bir gece. O geceye düşebilirdi, diye düşündü. Onun izni olsaydı, onun özünü bir battaniye gibi etrafına sarabilir ve sonsuza kadar uyuyabilirdi.

"Efendim..." Sesi kulağına çok tiz geliyordu. "Ben... size nasıl hitap etmeliyim?"

"Nasıl istersen," dedi karanlık. "Kiminle konuşmak istersin?"

Alice seçeneklerini düşündü. Karanlık, sanki seçimlerini netleştirmek istercesine, önünde birbiri ardına şekiller aldı. Uzun boylu, sakallı Hades, iki uçlu mızrak ve anahtar taşıyordu; karanlık anne Kali, dört kollu ve güzeldi; sessiz Anubis, terazisi arkasında duruyordu.

"Kral Yama," diye karar verdi Alice. "Yanluo Wang."

Tanıdık olanı seçmek en iyisiydi. Şişkin gözleri ve öfke dolu sırıtışına rağmen, tapınaklarda, tütsü çubuklarının arkasında, market takvimlerinde ona kızgın bakışlar atan görüntüsünde bir şey onu güvende hissettiriyordu. Kral Yama'yı tanıyordu; ailesi Kral Yama'yı tanıyordu; tüm ataları Kral Yama'yı tanıyor, ondan korkuyor ve ona dua ediyordu. Uzun siyah sakalını, her zaman kızgın bakışlarını, yanan gözlerini ve uzun cüppesini tanıyordu. Onu hayatı boyunca tanımıştı.

Kral Yama son derece adil ve hakkaniyetliydi. Kral Yama kin tutmazdı ve yaşayanlara karşı hiçbir antipati beslemezdi. Çocukluğundan beri, onun somurtkanlığının sadece bir görünüş olduğunu, gerçekte Kral Yama'nın iyiliksever ve şefkatli olduğunu, hatta bir zamanlar hoşgörüsü nedeniyle cehennemin daha alt bir kademesine indirildiğini anlamıştı. O sadece görevini yerine getirmeye, yargıç olarak hareket etmeye adanmıştı ve kurallara bağlılığı, onun lehine olabilirdi.

Dokuz Kaynağın Efendisi bulanıklaştı ve sonra karanlık daha somut şekiller aldı. Şimdi önünde büyük memur duruyordu; cildi koyu maviydi, gözleri ikiz kan ayları gibi parlıyordu. Başının üstünde uzun, altın kenarlı bir memur şapkası belirdi. Kalın, siyah kaşları yüzünü öfke dolu bir ifadeye büründürüyordu. Korkunç bir tanrı, evet; ama onun tanıdığı bir tanrı.

"İyi seçim." Ona Çince konuştu ve bu da onu rahatlattı. Bilinmeyeni kışkırtmaktan çok, çocukluk mitlerine daldığını hissetti. Pek çok kahraman Yama Kralı ile pazarlık yapmıştı. O da yapabilirdi. "Senin için ne yapabilirim, Alice Law?"

Elspeth'in yazdığı metni hatırlamaya çalıştı. "Bir görüşme istiyorum." "Şu anda bir görüşme yapıyorsun. Sırada ne var?"

Kral Yama'nın gözleri parladı. Alice, bazı Budist metinlere göre Kral Yama'nın cehennemin kalıcı bir parçası olmadığını, kendisi de reenkarnasyon arayan bir varlık olduğunu hatırladı. Kral Yama, diğerleri gibi, ruh göçü yolculuğunun yolundaydı. Zamanın başlangıcından beri bu alemi yönetmiyordu, aksine gerçek uyanışı arayabilmek için insan olarak yeniden doğmayı umuyordu. Ve eğer Kral Yama bir zamanlar insan olmuştuysa ve tekrar insan olabiliyorsa, belki de onun durumuna sempati duyabilirdi. Tüm yanlış kararları vermenin ve tanrılardan merhamet dilemekten başka seçeneği olmamasının nasıl bir his olduğunu bilebilirdi.

"Sana ait bir şey var." Kolları titreyerek sırt çantasına uzandı ve Dialetheia'yı çıkardı. Sürekli dönen çarkın gölgesinde şimdi daha da parlak parlıyordu. Daha da ağırlaşmıştı. Yaprakları her dakika gözle görülür şekilde büyüyor gibiydi; artık avucunun büyüklüğündeydi.

"Onu nerede buldun?"

"Ben yapmadım," dedi Alice. "Bu bir hediyeydi. Elspeth Bayes'ten. Onu bulmuş

—tam olarak bilmiyorum. İki kaya arasında bulmuş, dedi. Kıyıya yakın bir yerde."

"Elspeth şimdi nerede?" diye sordu Kral Yama.

"Sanırım şu anda mahkemelerde dolaşıyor." Alice boğazını temizledi. "Yani, doğru yolu izliyor. Transkriptiyle birlikte."

"Sevindim. Asla yapamayacağından korkuyordum." Kral Yama uzun cüppesinin kollarını öne doğru uzattı. "Onu şimdi geri alacağım."

Alice onu göğsüne sıkıca bastırdı. Öyle yapmak istememişti — bu bir sahiplenme içgüdüsüydü — ve hemen büyük bir saygısızlık yaptığını hissetti. Kimdi o ki tanrılara karşı gelmişti? Ama en azından Lord Yama kızgın görünmüyordu. Sadece tahtında oturmuş, her zamanki somurtkan ifadesiyle bekliyordu.

"Ben... şey, hayır." Titrek bir nefes aldı. "Umuyordum ki... bir takas yapabiliriz. Bazı taleplerim var."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Taleplerin neler?"

"Ben istiyorum..." Alice durakladı.

Cevabını bildiğini sanıyordu. *Neurath'ta*, bacaklarının altında nar ağacı varken çok emindi. Talebinin tam olarak nasıl ifade edileceğini, sınırlarını ve mantığını belirlemişti. Ama tahtın önünde, her şeyin sonunda, zihni boşaldı.

Kral Yama nazikçe sordu: "Cehennemde amacın neydi?"

Bu soru daha kolaydı. O, bir çocuk gibi yılın aylarını sayar gibi cevap verdi. "Profesör Jacob Grimes'ı bulmaya geldik."

"Sadece onu bulmak için mi?" Yama Kralı iki elini kaldırdı. "Bunun için takas yapmanıza gerek yok."

Karanlık parmak uçlarından fırladı ve aralarındaki kumun üzerinde spiral şeklinde hareket etti, daire belirgin bir şekil alana kadar gittikçe hızlanarak döndü. Pentagram gibi bir şeydi, ama çok daha güçlüydü. Pentagramlar titizlikle hazırlanmış, insanoğlunun bildiği dillerde yazılmıştı, oysa bu daire Alice'in hiç görmediği düzensiz sembollerden oluşuyordu. Kral Yama parmaklarını şıklattı. Yer sarsıldı. Siyah pentagramın içinde, kambur ve belirsiz bir şekilde çökmüş bir figür belirdi. Karanlık duruldu. Figür ayağa kalktı.

"İşte," dedi Kral Yama. "Onu buldun."

Profesör Grimes, görünüşlerini korumak için çok çaba sarf eden Gölgeler'den biri değildi. Onun hakkında net olarak bilinen tek şey kafasıydı; şahin gibi yüz hatları bir şekilde vurgulanmıştı, hayattayken olduğundan daha cesur ve daha zarifti. Boynunun altı, akıcı, şekilsiz bir karanlıktı; Cadılar Bayramı'nda asılan hayaletlerle aynı şekle sahipti.

Bir an için etrafındaki her şeyi içine çekerek daireler çizdi. Profesör Grimes'in Gölgesi yürümezdi; yarasa gibi süzülür ve dalardı. Tekerleği, altın örgüyü ve tahtı inceledi. Kral Yama'nın şeklini incelerken başını tamamen geriye eğdi. Kıkırdadı.

"Demek bu alemin mimarı sensin? Acılarımın mimarı?" Profesör Grimes, Lord Yama ile yüz yüze gelene kadar uzandı. Ayakları yere değmiyordu. Ölümcül şeklinin ayakları yoktu, sadece dönen gri bir şekil vardı. "Sonuçta sadece bir tanrı. Bu beni meraklandırıyor. Bir tanrıyı öldürmek için ne gerekir?"

"Seni uyarıyorum, Jacob Grimes." Kral Yama şimdi İngilizce konuşuyordu. Sesi hiç sakin gürültüsünün üzerine çıkmadı; sakalındaki tek bir kıl bile yerinden oynamadı. Yine de Alice, havada yoğun bir uyarı hissetti; patlamak üzere olan bir fırtına gibi. "Sen benim krallığımda bir misafirsin."

"Ama ne *yapabilirsin ki*?" Profesör Grimes'ın dudaklarından çıkan en ağır hakaretler bile sadece bir soru gibi geliyordu. "Sen de hepimiz gibi bu yerin kanunlarına tabisin. Sen bir koruyucusun, bir aracısın. Daha fazlası değil." Gökyüzünü işaret etti. "Hayır, asıl büyük adam yukarıda, değil mi? Hadi, *onun* krallığını delmeye hiç çalışmadığını söyle." Direksiyona döndü. "Kader, öyle mi? Kendim için bir tekerlek teli seçsem ne olur?"

"Sınavlarını geçemedin," diye gürledi Lord Yama. "Geçmeye hakkın yok. Burada sadece kızın merhametine ve benim yerine getirdiğim dileğe bağlısın."

"Elbette." Profesör Grimes Alice'e döndü. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve Alice, istemese de, bu manzarayı görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. "Sevgili Alice. Ne kadar süreceğini merak ediyordum. Ama işte buradasın, tek parça halinde

—ve Dialetheia!" Küçük ağaca uzandı. Alice geri çekildi, ama o sadece daha da yaklaştı. Ondan kaçmak imkansızdı. Yüzünü çiçeklere gömdü, derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Hayal edebileceğimden çok daha muhteşem." Gözlerini Alice'in gözlerine dikti. "Alice Law. Sen harika birisin."

Ne övgü ama. Onun övgüsünün ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutamazdı, sanki tüm güneş ona dönmüş gibiydi. Yine önemli olduğunu hatırladı. Kağıdın iki kenarından aşağıya doğru uzanan, kenarlarda sıkışık karalamalara dönüşen, sonra sihirli bir şekilde geçerli hale gelen, çaresizce karmaşık bir ispat gibiydi. Kalbi göğsünde çok hızlı atıyordu ve düşüncelerini toparlayıp konuşmadan önce zihninden sıcak ve baş döndürücü bir dalga geçti.

"Ben... ama siz... ne demek istiyorsunuz, *ne kadar süre*?"

"Seni izliyordum," dedi Profesör Grimes. "Akıllı kız. Tüm ekmek kırıntılarını takip ediyorsun. Ama sence onları oraya kim bıraktı?"

Alice kendini kırık bir oyuncak gibi hissetti, sadece tekrar yapabilen. "Ekmek kırıntıları mı?"

"Sighs Köprüsü'nden yapabileceğin çok şey var," dedi Profesör Grimes. "Rüyalar, görüntüler, bu tür şeyler. Hayalet olmakta oldukça iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Söylesene, Ramanujan'ın

Toplamını hiç rüyanda gördün mü? Soğuk, karanlık topraklara yolculukları? O bendim. Ama inisiyatif almak gerekiyor, bu senin lehine. Parçaları bir araya getirdin."

"Ama nasıl..."

"Geleceğini biliyordum. Çok fazla şeyin söz konusu. Derecen konusunda her zaman çok kararlıydın. Bir an bile şüphe etmedim."

Alice bunu anlayamadı. "Ama o zaman... neden bizi beklemedin?"

"Neden öyle yapayım ki?"

"Ama tarlalarda kalabilirdin. Seni birkaç dakika içinde kurtarırdık..."

"Ah, Alice." Başını salladı. "Sen hep bu kadar *aceleci* davranıyorsun, senin sorunun bu. Bunu daha önce konuşmuştuk. Hep bitirmek istiyorsun, sadece sonuca odaklanıyorsun... sonuçlar, makale, burs, iş. Sonuca doğru koşmayı bırak, sürecin tadını çıkarmaya başla. Durup etrafına bakarsan, sana kendini gösteren çok şey var. Güllerin kokusunu içine çek!"

"Ama geri dönmeliyiz..."

"Hayır, gerek yok," dedi Profesör Grimes.

“Ama ne demek istiyorsunuz?” Alice o anda kendini çok aptal hissetti. Danışmanlık toplantılarında, zihni onun hızlı düşüncelerine yetişemediğinde her zaman kendini aptal hissederdi. Her zaman açıklığa ihtiyaç duyardı; her zaman üç adım geride kalırdı. Onun zihni, onun göremeyeceği kadar keskin bir vizyona sahipti; ona göstermesi için yalvarmak zorunda kalırdı. “Demek istediğim, başka nereye gidebiliriz ki?”

"Yanlış soru, Law. Daha doğru soru şu: O küçük ağacın sınırları nelerdir? Oh, burada, cehennemde bu zor olacak — çok az tebeşir var ve yazmak için kullanabileceğimiz malzemeler de azalıyor. Ama idare edeceğiz. Elimizden geldiğince ezberleyeceğiz. Burası mükemmel bir araştırma ortamı — dikkatimizi dağıtan hiçbir şey yok, bedensel ihtiyaçlarımız yok —"

"Senin bedensel ihtiyaçların yok," dedi Alice. "Ben kısa sürede açlıktan öleceğim."

"O zaman açlıktan öl ve sonra hayatını geri istemek için yalvar," dedi Profesör Grimes sabırsızca. "*Dialetheia'ya* sahibiz Alice, her şeyi yapabiliriz."

"Ama... bu delilik." Ona donuk bir şekilde gözlerini kırptı. Ah, neden bu kadar zordu — neden hiç yetişemiyordu? "Neden kalalım ki?"

"Bilgin ölümden korkmaz. Sokrates'ten hiçbir şey öğrenmedin mi?" Profesör Grimes güldü. "Bilginin hayatı, ölmek için bir eğitimdir

, anlamıyor musun? Sokrates'in ne kadar haklı olduğunu, ölüm anıma kadar, ruhum bedenimden koparıldığında ve ben, temel arzuların olduğu bu ölümlü dünyadan şiddetle atıldığımda anladım. Beden düşmandır, ruhun hakikat arayışında bir engeldir. Zhuangzi'nin dediği gibi: hayat şişen bir tümördür, ölüm ise patlayan bir çıban. Biz bedenin köleleriyiz! Bedenin sağladığı tek şey dikkatimizi dağıtan şeylerdir: fanteziler, arzular, hastalıklar, korkular. Biz sınırlıyız ve ölüm nihai özgürlüktür. Şimdiye kadar bunu hiç görmemiştim. Profesör Grimes'ın elleri yüzünü kavradı ve hiçbir şey hissetmese de, soğukluk nefesini kesti. Hadi Law. Bu zor değil.

Alice daha önce buraya gelmişti.

Lethe bu anıyı silememişti. Hiçbir şey bu anıyı silemezdi. Kafatasına kazınmıştı, onun varlığını oluşturuyordu ve onu tekrar tekrar yaşamaya mahkumdu; nereye kaçarsa kaçsın, her şey onu bu ana geri getiriyordu. O gecenin ayrıntıları zihninde canlandı, hepsi Kral Yama'nın tahtının üzerine bindirilmişti. Aynı pozisyonda duruyorlardı — o çok yakın, elleri onun yanaklarında; o donmuş pozisyonda, başı yukarı eğik, gözleri fal taşı gibi açık. Şimdi, bu doğru bir baştan çıkarmaydı, Alice'in kafasında her zaman yaşayan o kötü muhalif fısıldadı. Ofisteki o an böyle geçmeliydi. Kokuşmuş, katı bedenini sunmak yerine, ona gizli dünyanın anahtarını ve içinde sonsuza kadar oynamasını sunmalıydı.

O da bu benzerliği fark etmiş gibiydi, çünkü gülümsemesi genişledi ve daha da yaklaştı. O gecenin onun için ne anlama geldiğini biliyordu; sadece önemsizmiş gibi davranıyordu. Hadi tekrar oynayalım, bunu doğru dürüst yapalım. İşte dünya, Alice Law. İşte benim gibi olma, benim *olma* şansı. Sen ve ben, ruhlarımız uçuyor ve tanrılarla buluşmak için yükseliyor. Alice denedi, ama çift görmeyi atlatamadı. Aniden nerede olduğunu bilemez hale geldi. Konsantrasyonunu bir saniye bile kaybederse, sanki zaman geçmemiş gibi, cehennemde yaşanan her şey bir rüya gibi, kendini yine onun ofisinde buluyordu. Cambridge'de ikinci sınıftaydı, geleceği belirsizdi ve bu sefer tek yapması gereken teslim olmaktı.

"Bana katıl," dedi Profesör Grimes. Pelerini ikisini de sardı. Onları Alice'in her zaman özlemini çektiği bir bütün haline getirdi; o onların şampiyonu, Alice ise onun gölgesi. "Tanrıların diyarında bana katıl, gizli dünyada dans edelim. Yaşayacağız, öleceğiz ve tekrar yaşayacağız, ta ki bu kavramlar bizim için anlamını yitirene kadar.

anlamını yitirene kadar. Kimsenin gitmediği yerlere gideceğiz. Geri döneceğiz ve gördüğümüz tüm harika şeyleri hayran kalmış kalabalığa anlatacağız."

Alice konuşamadı, sadece ağzını şekillendirip nefesinin ses çıkarmasını umdu. "Ama ben ölmek istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Sadece eve gitmek istiyorum."

Alice, Kripkes ailesine bilgi peşinde koşmanın ne yaptığını görmüştü. Ve aynı hatayı tekrarlamayacaktı; burada kalıp, tek önemli şeyin bulmacalar ve soyut kavramlar olduğu bir hayat sürmeye devam etmeyecekti. Hayatı boyunca bulmacalarda ve soyut kavramlarda çok başarılı olmuştu, ama yine de nasıl yaşanacağı konusunda tek bir şey bile öğrenmemişti. Artık onların dünyasına girmek istemiyordu, sadece somut bir şeye dokunmak istiyordu.

Evet, bu doğruydu. Doğru muydu?

Elspeth'in kararlılığını kendine örnek almaya çalıştı. *Neurath'ta* bundan çok emindi. *Yaşamak istiyorum*, diye Elspeth'in sesiyle düşündü. *Sadece Cam nehrinin kıyısında oturup ayak bileklerimi suya daldırmak ve sıcak, yapışkan bir çörek yemek istiyorum. Parmaklarımdaki şekeri yalamak ve güneşin cildimi ısıttığını hissetmek istiyorum. İstediğim bu.*

"*Odaklan*, Law!" Profesör Grimes parmaklarını onun önünde şıklattı. Venedik'te bunu sık sık yapmıştı. Yorgun ya da dikkati dağılmış olduğunu düşündüğünde parmaklarını şıklatır, alkışlar ya da kafasının arkasına hafifçe vururdu. Nedense bu onu hiç rahatsız etmemişti. "Cesaretini kaybetme. Korkutucu, anlıyorum. Ama yapmaya değer her şey korkutucudur. Yapabileceğin en büyük hata şimdi vazgeçmektir."

"Ama ben burada kalmak istemiyorum." Konuşmak çok zordu; ağzından çıkan her kelime çocukça ve aptalca geliyordu ve her kelimeyle, onun hayal kırıklığının yayıldığını görebiliyordu. "Sonsuza kadar değil."

"Kalmayacağız, tatlım. Sadece öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenene ve zihnimiz tatmin olana kadar kalacağız, sonra her şeyin tanıdık olduğu yere geri döneceğiz."

"Sonra beni geçecek misin?"

"Geçerim." Güldü. "Zengin bir ödül alacaksın, Alice Law. İşler ve ödüller benim keyfime göre dağıtılır, bunu anlıyorsun. Geri kalan her şey geçmişte kaldı. Unutalım gitsin." Elini uzattı. "Sana bir daha hiçbir kapının kapanmayacağını garanti ederim."

Daha önce de bu tür sözler vermişti. Profesör Grimes söz vermekten çok hoşlanıyordu; hiç düşünmeden sözler veriyordu. Elbette

o hibeyi al. Tabii ki o makaleyi birlikte yazacağız. Ve o hiç yalan söylemedi; kadın onun asla aldatmak istemediğine, sadece çok meşgul olduğu için unuttuğuna inanıyordu. Bu bu sefer ancak, kadın düşündü onun olabileceğini olabileceğini söylediğini gerçeği gerçeği Bazen gerçekten öyle düşünüyordu. İstediğini elde ettiğinde çok cömert olabiliyordu.

Ama Alice, geçen hafta çok şey yaşadığını kendine hatırlattı. Zamanın sonuna tanık olmuştu; Asi Kalesi'nden kaçmıştı; Kripkes'leri yenmişti; çıplak elleriyle bir kediyi parçalamış, kalbini yemiş ve kafatasını Dis çöllerinde bir tapınak haline getirmişti. Bu tür deneyimler çok dönüştürücüydü. Ona her şey hakkında biraz daha netlik kazandırmıştı.

"Peter'ın öldüğünü biliyorsun."

"Öyle varsayıyorum. Buraya geldi ve artık burada değil." "Ama umursamıyor musun?"

"Bu trajik bir olay, elbette." Profesör Grimes elini salladı. "Ama ileriye bakalım. Bu, yeni olasılıklar yarattı."

Başka bir şey daha söyledi, ama Alice duymadı.

O anda içinde bir şey klik diye kapandı. Çok garip bir duyguydu. Aslında bu onu biraz baş döndürdü. Daha önce onu basitçe susturma yeteneğini hiç kullanmamıştı.

Soğukkanlılıkla onu baştan aşağı süzdü.

Profesör Grimes'a hiç bu kadar açık sözlü bakmamıştı. Her zaman sanki güneşe bakıyormuş gibi hissetmişti; ona doğrudan yüzüne bakamazdı, yoksa yanıp kül olurdu. Ama şimdi ilahiliği görmüştü. Sıradan olan bununla kıyaslanamazdı. Şimdi, öbür dünyada, onu her zamankinden daha net görüyordu; kısmen artık bakmaktan korkmadığı için, kısmen de onun göstermeyi seçtiği şeyi gördüğü için. Sadece sıradan bir adam, kendini şişirip, içinde bulunduğu zor durumdan kurtulmak için her yolu deniyordu. Zalim, duygusuz ve haksız varsayımlarla dolu.

Gerçekten de, kendini bir arada tutmak için çok az çaba sarf etmişti. Sert bir ifade ve hiçbir içerik. O, tehditkar bir kefen değil, şekilsiz gri fırça darbeleri gibiydi. Asphodel'de karşılaştığı yeni ölmüş Gölgeler bile ondan daha belirgindi. Profesör Grimes ölmek konusunda pek başarılı değildi, zihinsel dayanıklılığı yoktu, Cehennemi fethetmeye *yaklaşamamıştı* ve Alice bunu çok hayal kırıcı buluyordu. Her şey çok adaletsizdi, diye düşündü. İnsanların devler olduğunu sanırsın, ama onlar insan olmalarıyla seni mahvederler.

En üzücü olan şey buydu. İnancın kaybı. Eğer o gerçekten bir dev olsaydı, Alice onu yine de takip ederdi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Söylemek istediğin her şey bu muydu?"

Tereddüt etti. "Şey, Alice..."

"O zaman ben konuşabilir miyim?"

Bir koluyla Dialetheia'yı sıkıca tuttu. Diğer koluyla sırt çantasından defterini çıkardı. Birkaç sayfayı çevirdi, sonra defteri çevirip Profesör Grimes'ın önüne tuttu. "Bunun ne işe yaradığını biliyorsunuz, değil mi?"

Profesör eğilip okudu. "Erichtho?" Kaşlarını çattı. "Bu ne? Sana yardım etmesi için yeraltından ruhları mı çağırdın?"

"Hayır," dedi Alice. "Bu, sana yapacağım şeydi. Sadece sana çalışmamı göstermek istedim."

Defteri yere attı. Profesörün çalışmasını bir bakışta çözebileceğini biliyordu. Muhtemelen çok benzer bir şey üzerinde çalışmıştı.

"Ruhunu bedenine geri bağlardım. Boğazını akciğerlerine geri diker ve etrafındaki kasları elektromanyetik tellerle asardım. Seni tahta bir çerçeve içinde konuşan bir kafa olarak bağlardım ve ne kadar çığlık atarsan at, senden ihtiyacım olan her şeyi alana kadar seni bırakmazdım."

Gülümsemesi sönükleşti. Sönükleştiğini gördü — sadece bir anlığına, ama bu ona absürt bir gurur patlaması yaşattı, her şeye rağmen onu şok etmeyi başardığı gerçeği.

"Öyleyse." Yutkundu. "İşte."

Profesör Grimes, sessizce okurken kağıtların üzerinde belirdi.

Bu sessizliğe çok aşinaydı. Onun ofisinde pek çok kez oturmuş, o onun çalışmalarını okurken parmaklarını dizinde sinirli bir şekilde kıvırmıştı. Sessizliğin uzamasını sevdiğini biliyordu. Bu bir sindirme taktiğiydi. Ona da öyle söylemişti, bunu gazetecilere ve sevmediği meslektaşlarına her zaman yapıyordu. Bir zamanlar bu sessizlik onu korkutmuştu. Şimdi ise, onun sadece cevap vermek için çabaladığı için sessiz kaldığını bildiği için şiddetli, ateşli bir zevk duyuyordu.

Sonunda, "Bu mümkün değil" dedi.

"Öyle," diye onu ikna etti. "Nick Kripke'yi bu şekilde yendim."

Nasıl cüret eder, diye düşündü. Hiçbir gerekçesi olmadan, sadece pislik olduğu için, ona saldırıyor ve başarısız olduğunu ima ediyordu. Erichtho büyüsü, onun şimdiye kadar yaptığı en iyi işlerden biriydi. Cehenneme açılan kapıyı kırmak, Erichtho'nun izlerini ortaya çıkarmak, çürümüş arşivleri anlamlandırmak, hepsi. Bu gerçekten birinci sınıf bir bilimsel çalışmaydı. Alice bunu gerçekten düşündüğünde, Profesör Grimes'ın ona yaptığı en kötü şeyin, onun iyi bir akademisyen olduğundan şüphe etmesini sağlamak olduğunu fark etti. Her adımda ondan onay almak yerine, kendi düşünme ve düşüncelerinin sonuçlarını değerlendirme yeteneğine olan inancını yok etmişti. Ve ne yazık ki, kendi başına bir projeyi tasarlayıp, araştırıp ve gerçekleştirebilmesi için onun ölmesi gerekti.

"Bunun işe yaramayacağını düşündüğüne inanamıyorum," dedi. "Yani, seni tam bir palyaço, bunu nereden *bileceksin* ki?"

Onu kaybetmişti. Bunu biliyordu. "Bak, Law..."

Dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarıyla zemini düzeltti. Buradaki kum, Sekiz Mahkeme'deki kumdan farklıydı; adaların kıyılarındaki kumdan bile farklıydı. Daha kumlu, taneleri daha iri, yukarıdaki dünyadaki tanelere daha benziyordu. Hiç de ipeksi, rüya gibi, pürüzsüz değildi.

"Yapma." Profesör Grimes'ın sesine bir korku tonu sızdı. "Alice.
Bu kadar sert davranmayalım."

"Yapmayacağım," dedi Alice. "Bir zamanlar bunu istediğimi sanıyordum. Hayalimdeki tek şey buydu. Ama şimdi düşünüyorum da... sadece bir değişim istiyorum."

Cebinden küçük bir çubuk çıkardı. Bu Elspeth'in tebeşiriydi; Alice'in son çubuğu Lethe'de işe yaramaz bir topak haline gelmişti. Ne yazık ki Shropley's Standard markaydı, ama Peter de Shropley's'i tercih etmişti ve bu iş tamamen ona ait olduğu için Alice, şansının daha yüksek olduğunu düşündü. Sihirbazların bu konuda teorileri vardı. Büyü için en iyi tebeşir, büyücünün kullandığı tebeşirdi. Muhtemelen bir batıl inançtı, ama yine de bu ona güven veriyordu; Peter'ın anısını daha canlı hale getiriyordu. Kuma küçük bir çizgi çizdi ve nefesini tutarak izledi, bekledi.

Çizgi kalıcıydı. Kumlar tebeşirini yutmamıştı.

Alice, Kral Yama'ya baktı. Kafasını hafifçe salladığını gördüğünü sandı.

Sonra, olabildiğince geniş bir alanı kaplayacak şekilde büyük bir yay çizdi.

"O ne?" Profesör Grimes, Alice'in omzunun üzerinden eğildi. "Ne
yapıyorsun?"

"Bu çalışmayı görmemişsindir," dedi Alice. "Sana göstermezdi. O set teorisi makalesinden sonra olmazdı... Yani, gerçekten, daha ne kadar alçalabilirsin?"

"Kes şunu."

"Şu tarafa biraz kayabilir misin? Biraz daha yer lazım." "Alice

Law, sana emrediyorum, *hemen* kes şunu."

Onu görmezden geldi. Odaklanması gerekiyordu. Çok az tebeşiri kalmıştı; sadece küçük bir parça, yeniden yapmak için yeterli değildi. Bunu doğru yapmalıydı, yoksa... Yapmazsa ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Hatırlamak çok zordu. Çok şeyi unutmuştu. Artık o otomatik yeteneğine güvenemiyordu; iyileşmede kazandıklarını, becerisinde kaybetmişti. Zihninde canlanan mükemmel görüntülere güvenmeye başlamıştı; bu noktaya kadar, tüm çalışmaları sadece kopya çekmekten ibaretti. Orada olup olmadığından emin olmadığı anılara ulaşmak ne kadar zordu. Artık anı ile hayal arasındaki sınırlar bulanıklaşmıştı. Zihninin, görmek istediği şeyleri uydurmayacağına güvenemiyordu. Yapabileceği en iyi şey, fazla düşünen beyninin o kısmını kapatmaya çalışmaktı. Tebeşirin hareketine kendini kaptırmalı ve Peter'ın anısının çalışmalarını yönlendirmesine izin vermeli.

"Bu geçerli bir pentagram değil," dedi Profesör Grimes.

"Sus," dedi.

"Bu algoritmalar birbiriyle bağlantılı değil. Sen sadece uyduruyorsun."

"Sanki sen bilirsin."

Yüzüne bir tokat attı. En azından denedi. Eli kafasından geçip gitti ve Alice sadece hafif bir hava akımı hissetti. Etkilenmemiş bir şekilde ona baktı. "Görünüşe göre bedenler bazı şeyler için işe yarıyor."

Yine tokat attı; çılgın, anlamsız bir hareket. Elini kızgın bir şekilde baktı, ama ne kadar bakarsa baksın dumanı katı hale getiremedi.

"Harika bir propriyosepsiyon yeteneğine sahip olmalısın," dedi Alice. "Bu, bakmadan vücudunun tüm bölümlerinin nerede olduğunu bilmen anlamına gelir. Yıllarca pratik yapmak gerekir, ama sonra her şeye dönüşebilirsin. Elspeth bu konuda çok iyiydi. Kelebeklere bile dönüşebilirdi."

Profesör Grimes yenilgisini fark etmeye başlamıştı. Geriye doğru süzüldü ve özü, Alice'in hatırladığından daha kısa olan bedeninin etrafında yoğunlaştı. Aslında, onun nasıl bir

kamburlaşmaya başladığını, omuzlarının o kadar geniş olmadığını, tavırlarının düşündüğü kadar korkutucu olmadığını fark etmemişti.

"Alice, lütfen. Bunu konuşalım."

"Lütfen, Profesör. Çalışıyorum."

"Bah." Çemberin kenarına doğru sürüklendi. Alice keskin bir bakış attı. Bunu düşünmemişti; onun pentagramın içinde olmasına ihtiyacı vardı. Ama Profesör Grimes oradan ayrılamıyor gibiydi. Pentagramın kenarına doğru koştu, ama görünmez bir şey onu daha ileri gitmesini engelliyordu.

"Bu da ne?" Profesör Grimes, Kral Yama'ya döndü. "Beni dışarı çıkar." "Sen bir görüşme için çağrıldın," dedi Kral Yama. "Alice Law, görüşmen bitti mi?" "Hayır," dedi Alice.

"O zaman ayrılmak kabalık olur."

"Bunu yapamazsınız," dedi Profesör Grimes. "Tarafsız olmanız gerekir, keyfi olarak... bu kurallara aykırı."

"Öğrenmedin mi, Jacob Grimes?" Yama Kralı'nın kaşlarının altındaki gülümsemesi şeytani görünüyordu. "Cehennemde kurallar yoktur."

Profesör Grimes o anda soldu. Sonunda, söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Alice bu durumdan çok etkilendi. Profesör Grimes'ın bu kadar çaresiz göründüğünü hiç görmemişti. Hatta onun hiçbir şeye *ihtiyacı olduğunu da* görmemişti. O anda, profesörün yalvaracak mı diye merak etti, ama Profesör Grimes yalvarmayı bilmiyordu. Hayatının büyük bir bölümünü iktidar konumunda geçirmişti; merhamet göstermeye alışkındı, merhamet görmeye değil, ve kimse ona hayır demeden çok uzun zaman olmuştu. Bu çok açıktı, çünkü çaresizliği hızla öfkeye dönüştü.

"Seni ben yarattım," dedi ona. "Seni başlangıç aşamasındaki bir rüyadan şekillendirdim. Kiline şekil verdim. Ateşini yaktım ve sana bir zihin verdim. *Seni ben yarattım*."

"Öyle olabilir." Alice bunu tartışmak istemedi. "Yarattıklarına daha nazik davranmalısın."

"Alice Law..."

"Sus."

Alice çemberi kapattı ve ilahi söylemeye başladı.

O zaman uludu. Ona uygulanabilecek tüm küfürleri bağırdı, fahişeler, sürtükler ve aptal, aptal veletler hakkında bir şeyler. Ayrıntıları anlamadı; hepsinin acımasız, homojen bir akıntıya dönüşmesine izin verdi. Bunların hepsini daha önce duymuştu. Üzerine eğildi, o kadar yaklaştı ki, sanki iradesinin gücüyle onun bedenine yerleşebilecekmiş gibi, aurasını onun aurasının üzerine yerleştirdi.

vücuduna yerleşebilecekmiş gibi. Eğildi ve kulağına bağırdı. Hayalet gibi kafasını Alice'in kafasına zorla soktu ve zihnine bağırdı. Sen bir çocuksun, işe yaramazsın, aptalsın...

Ancak Alice büyü yapmada çok iyiydi. Aslında, bunun için Profesör Grimes'a teşekkür edebilirdi. Konsantrasyon büyücüler için çok önemliydi ve o, Alice'in ilk yılında çoğu zaman onun etrafında daireler çizerek dolaşmış, Alice diz çöküp titreyerek titrek ellerle bir şeyler karalarken dikkatini dağıtacak şeyler söylemişti. Bir kasırgada mükemmel, sabit bir daire çizemezsen asla başarılı olamazsın, demişti ona. Zihnini demirden bir ev haline getir. Sıradan olanı ortadan kaldır. Daire dışında hiçbir şeyin önemi yok. Her şey arka planda kaybolur, ta ki sen o fikirle tek başına bir düzlemde durana kadar — ve sonra iş başlar.

Artık Alice gözlerini kapatıp, onun orada olmadığını varsaymak ve söylemek istediklerini bitirmek şaşırtıcı derecede kolay geliyordu.

Pentagramın içinde bir rüzgar esti. İlk başta hafif bir esinti idi, ama hızla güçlenerek Alice'in saçlarını yüzünün etrafında savurmaya başladı ve Alice, uğultudan başka hiçbir şey duyamıyordu. Profesör Grimes, bir kanca ile çekilmiş gibi birdenbire sıçradı. Baş aşağı döndü, kolları çırpınıyordu ve Alice'in bakışlarına karşılık vermek için döndüğünde yüzü gevşek ve çaresizdi. Bir şey bağırmış olabilir, ama rüzgar sesini bastırdı.

Daha önce de buradaydılar. Bu da bir tekrar, bu şiddetli parçalanma. Alice şimdi ilk ölümün sadece bir tekrarını izliyordu. Ama bu sefer Alice ne yaptığını ve bunun nasıl biteceğini biliyordu. Bu sefer korkup sinmedi, cesurca izledi. Profesör Grimes yavaşça döndü ve her dönüşünde özü ateşten çıkan duman gibi spiral şeklinde uzaklaştı, Alice'in bilmediği bir yerde kayboldu. Sonunda sadece sefil bir uluyan kafa kaldı, sonra bir torba gibi yüzü ve o da soyulup gitti, ta ki pentagram boş kalana kadar. Rüzgâr kesildi. Sessizlik çöktü.

Hava ikiye bölündü, bir kapının silueti tarafından kesildi. Dünyada bir çatlak açılmıştı. Kapı açıldı ve Peter Murdoch dışarı çıktı.

Otuz Beşinci Bölüm

Alice, ağlama ile çığlık arasında bir ses çıkardı. Peter duymamış gibi görünüyordu. Sersemlemiş gibi görünüyordu. Hareketsiz durarak, kumları, kürsüyü, tahtının üzerinde gülümseyen Kral Yama'yı izliyordu. Ağzı açık kalmıştı. Çok üzücü bir şekilde kafası karışmış görünüyordu ve sinirli bir şekilde avuçlarını kollarının üzerinde gezdirip duruyordu.

Sonra gözleri ona takıldı ve yüzünde o eğik, güzel gülümseme belirdi.

"Alice?"

"Peter."

Çerçeveyi dikkatlice geçti. Bir adım, sonra iki adım, sonra koşmaya başladı. Alice ileri atıldı. Çarpıştılar. Peter'ın kolları onu sardı, onun kolları da Peter'ı. O kadar parlak ve sıcaktı ki, o kadar canlı ve sağlamdı ki. Alice gözyaşlarına boğuldu.

Oh, ne kadar zayıftı! Bu bir keşifti. Alice, Peter'ın bir dal gibi olduğunu biliyordu, ama sadece görsel olarak. Onun ne kadar ince olduğunu maddi olarak hiç kavrayamamıştı. Kollarını beline dolayabilir ve yine de yanlarına sarılabilirdi. Gerçekten de onu çok sıkı bir şekilde sarıldı, çünkü yeterince sıkı sarılırsa, kendini onun kalkanı haline getirebilir ve onu evrendeki her şeyden koruyabilirdi. İnsan ne mucizevi bir varlık, diye düşündü. Çok az yer kaplıyorlardı. Varlık ve yokluk arasındaki fark, bir metrekare bile değildi. Ama şimdi Peter buradaydı ve tüm dünya daha parlak bir şekilde ışıldıyordu.

Sonunda geri çekildi, ama o çekilmedi; parmakları saçlarına dolandı, diğer eli sırtına dayandı ve onu tekrar kendine çekti; şiddetle, acımasızca. Onu bir çapa gibi tuttu, sanki onsuz yok olacakmış gibi. Onu öptü ve dudakları ayrıldığında bile alnı alnına yapışık kaldı, sanki aralarındaki mesafe affedilemezmiş gibi.

"Öldüm," diye fısıldadı. Kollarını gözlerini kırpıştırarak baktı. Alice de baktı ve büyük, kavisli yara izleri gördü. "Öldüm, değil mi?"

"Evet."

"Nasıl..."

"Değiş tokuş." Bir kahkaha kaçtı. Kendini çok hafif, başı dönüyor gibi hissetti. Parmaklarıyla onun gömleğini sıktı. "Notların, işin."

"Sen sadece bir kez gördün."

"Ama Peter." Gülmekten kendini alamıyordu. "Hafızam çok iyidir."

"Ah, Alice." Elleri, sanki onun gerçek olduğuna kendini ikna etmek istercesine, vücudunun her yerini okşadı. Gözleri hayretle büyümüştü. "Alice, Alice... sen harikasın..."

"İşe yaradı," diye bağırdı. Parmaklarını gömleğinden ayıramıyordu. Artık ona sahipti; onu bırakamazdı, asla bırakmayacaktı. "İşe yaradığına inanamıyorum."

Peter de kahkahaya boğuldu ve bu, onun şimdiye kadar duyduğu en güzel sesti, hafızasındakinden çok daha parlaktı. Ona yaslandı; göğsünden gelen kahkahasını dinledi, ona daha da yaklaşırken titriyordu. O kadar sıcaktı ki! Ne kadar güzel kokuyordu. Taze sayfalar gibi. Kalem talaşı gibi. İlkbaharda ağlayan bir söğüt ağacının altında, yüzüne vuran güneş ışığı, ayak parmaklarının arasında çimenler varken kitap okumak gibi. Onun ne kadar güzel koktuğunu hep biliyor muydu? Belki bir zamanlar biliyordu, belki unutmuştu, ama şimdi o hayattaydı ve bunu tekrar tekrar öğrenebilirdi, şimdi onunla ilgili her şeyi sürekli keşfetmenin keyfini çıkarabilirdi. Göğsünden uzuvlarına yayılan bir hafiflik hissetti. Nefes alamıyordu. Her an milyonlarca parıldayan yıldıza bölünebileceğini, bu hafifliğin onu boğacağını hissediyordu. Bu duyguyla ne yapacağını bilmiyordu. Hayatında hiç böyle bir sevinç hissetmemişti.

Peter geri çekildi. Gülümsemesi soldu. "O zaman...

Grimes?" "O," dedi kadın, "değişimin diğer parçasıydı."

Peter'ın zihninden geçen düşünceleri gördü, tüm sonuçları ve çıkarımları ile parçalanıyordu. Peter çok zekiydi; elbette, tüm karar ağacını görmüştü.

"Ama neden..." Kendini durdurdu, sonra cümlesini yeniden kurdu. "Ama o zaman boşuna geldin."

"Boşuna değil." Başparmaklarıyla onun yanaklarını okşadı. *Ne muhteşem*, diye düşündü; *yüzü, çenesi, saç çizgisinin şakağıyla birleştiği yerde diken diken olan sakalları. Tanrı bu çocuğu yaratmış.* "Boşuna değil. Her şeyi kazandım."

Parmakları onun parmaklarını sardı. "Ah, Alice..."

"Dinle, Peter." Tereddüt etti. Sorun ne söyleyeceğini bilmemek değil, nereden başlayacağını bilmemekti. Bu duygu ne kadar baş döndürücüydü — birine sahip olmak

Sana bak, gerçekten bak, sabırla seni anlamaya çalış. Ama onun bilmesini istediği o kadar çok şey vardı ki, hepsi de çok karmaşık, çetrefilli ve iyi ve kötü duygularla doluydu, ve sonunda dilini bulduğunda, söyleyebildiği en iyi şey "Özür dilerim demek istedim" oldu.

"Oh." Peter başını eğdi, düşünmeye başladı. "Peki. Ben de üzgünüm."

Dil burada yetersiz kalıyordu; suçluluk, rahatlama, utanç ve sevgi gibi duyguların derinliğini ifade etmeye yetmiyordu. Uçurum hâlâ oradaydı; onu aşamamışlardı; sadece uçurumun iki yakasından birbirlerine el sallamışlardı. Belki paralel çizgiler sonsuzlukta birleşebilirdi. Belki. Söylenecek çok şey vardı ve mucizevi bir şekilde, şimdi bunu nasıl söyleyeceğini bulmak için bütün bir ömür vardı. Ama özür dilemek ve özrü kabul etmek, başlamak için fena bir yer değildi.

Peter ağaca baktı. "Bu ne?" O gülümsedi. "Eve
dönüş biletimiz."

"Dialetheia!" Elini uzattı; Alice onu kollarına verdi. Yapraklar yüzüne doğru uzandı ve o anki parıltısı, Alice'in gördüğü en güzel manzaraydı. "Harika!"

"Öyle değil mi?" Alice, Kral Yama'ya döndü. "Efendim, takas yapmaya hazırım."

Kral, onlara yaklaşmaları için işaret etti. Alice ve Peter el ele tutuşarak tahtın yanına yaklaştılar.

"Talepleriniz nedir?" diye sordu Kral Yama.

"Yukarıya geri dönmek," dedi Alice. "Birincisi."

"Birincisi mi?"

"Bir diğer neden ise, ömrümüzü geri istiyoruz." Alice Dialetheia'yı sıkıca tuttu. "Çok kötü zamanlar geçirdik ve istediğimizi elde edemedik, bu yüzden geri ödeme almamız gerektiğini düşünüyorum."

Kral Yama bir an sessiz kaldı. Yüzündeki ifadeyi okuyamazdı. Yavaşça, "Cehennemden para iadesi almanız gerektiğini düşünüyorsunuz," dedi.

"Alice," diye mırıldandı Peter.

"Sana bir iyilik yapmış gibi görünüyor." Alice hala heyecanlıydı. Bunun denemeye değer olduğunu düşünüyordu; dünyadaki her şeyin denemeye değer olduğunu düşünüyordu. "Yani, sizi bazı zararlılardan kurtardım. Ve sonsuzluk ölçeğinde, Grimes ve Kripkes'lerle geçirdiğiniz birkaç yıl sizin için bir göz açıp kapayıncaya kadar bir şey olduğunu anlıyorum. Ama bizim ömürlerimizin geri verilmesi de öyle olmalı. Adil bir anlaşma, sence de öyle değil mi?"

Cehennem Efendisi sessizce oturdu.

Alice, Kral Yama'nın bıyığının altındaki ağzını göremiyordu. Sadece kalın kaşlarının çatıldığını ve çocukluğundaki tüm resimlerde olduğu gibi gözlerinin yoğun bir şekilde parladığını görebiliyordu, ancak bu ifadenin bir gülümseme mi yoksa kaşlarını çatması mı olduğunu asla anlayamıyordu.

Ailesi, gençliklerinde, giriş sınavlarına girmeden önce Kral Yama'ya dua ederdi. Ama neden, diye sordu; yeraltı dünyasının üniversiteye giriş sınavlarıyla ne ilgisi var? Kral Yama yolsuzluğu nefret eder, dediler ona. O, iyiliksever bir bürokrattır. Hile yapanlara karşı sert davranır, ama çalışkanları ödüllendirir. Ondan korkulacak bir şey yoktur.

Sonunda Kral Yama konuştu. "Biliyorsunuz, siz büyücüler dünya hakkında en komik şeylere inanıyorsunuz. Büyülerinizin işe yaradığını sanıyorsunuz çünkü dünyayı kandırdınız. Kendinizi o kadar zeki sanıyorsunuz ki, kuralları alt üst ettiğinizi, dünyanın o kadar şaşkın olduğunu ve sizin emirlerinize uymaktan başka seçeneği olmadığını düşünüyorsunuz. Doğanın yalan söylediğinizi bildiğinin farkında değilsiniz. Siz küçük daireler çiziyorsunuz, biz de eğilip rol yapıyoruz, tıpkı ebeveynlerin çocukları yalan söylediğinde rol yaptığı gibi." Çenesini kaşıdı. "Ama biz tanrılar hoşgörülüyüz, anlarsınız ya. Eğlenmeyi çok severiz."

Alice umutlanmaya cesaret etti. "O zaman sizi eğlendirdik

mi, efendim?" "Kesinlikle izlemeye değer oldunuz."

Bir an daha düşündü. Sonunda, “Yolculuğunda vazgeçtiğin yılların yarısını sana geri vereceğim. Gerisini, öğrendiğin dersin bedeli olarak düşün.” dedi.

Alice itiraz etmek için ağzını açtı, ama Peter kolunu çekti. "Bence bu çok adil, lordum."

"Peki," diye homurdandı. "Elinden gelenin en iyisi buysa."

"Memnun musun?"

"Evet, Kral Yama."

Elini uzattı.

Alice, Dialetheia'yı göğsüne sıkıca bastırarak tahtına çıkan merdivenleri tırmandı.

O elini uzattı. Alice onu uzattı. Kral Yama Dialetheia'yı kaldırdı, gözlerini kapattı ve kendine doğru bastırdı. Ağaçların yaprakları parlak gümüş renginde, yıldız ışığı renginde parladı ve sonra ağaç Lord Yama'nın göğsüne girdi. Karanlık vücudunda parlak bir ışıltı dalgalandı; milyonlarca takımyıldızı varlığa göz kırptı. Kral Yama nefes verdi ve yıldız ışığı söndü. *Bunun geldiği yerde daha fazlası var,* diye düşündü Alice. *Çelişki olmadan hiçbir şey var olamaz.*

"Şimdi." Kral Yama asasını sıktı. "Seni evine gönderelim."

ÖNÜNLERİNDE, AKAN BİR AKARSU SESİ İLE DIŞA DOĞRU SPIRAL ŞEKLİNDE BİR MERDİVEN BELİRDİ. Merdiven, uçları görünmeyecek kadar yükseğe, dünyayı delen bir iğne gibi uzanıyordu. Alice ve Peter el ele tutuşarak merdivenin dibine yaklaştılar.

"Devam et," dedi Lord Yama. "Arkana bakmamaya dikkat et."

"Gerçekten mi?" diye sordu Alice.

"Sadece şaka yapıyorum," dedi Lord Yama. "İstediğin kadar bakabilirsin. Devam et."

Yukarı çıktılar. Alice attığı her adımda kendini daha hafif hissediyordu. Her adım onu gerçek hayata, yukarıdan süzülen temiz havaya yaklaştırıyordu. Hava, *hava* gibi tadı vardı; tatlı, taze ve besleyiciydi, ölü toprakların bayat havası gibi değildi. Hava her zaman bu kadar güzel miydi? Aşağıdaki basamaklar yürüdükçe tek tek kayboldu, ta ki havada asılı kalana kadar. Bu onu rahatsız etmedi; Alice düşmeyecekti; aslında, basamaklar yükselen topuklarının altında kaybolurken, basamaklara hiç ihtiyaç duymadığını hissetti; basamaklar sadece bir sezgisel araçtı, çünkü uçmak çok zordu. Ayakları hiç bu kadar emin olmamıştı. Yolunu kaybedeceğinden korkmuyordu. Wittgenstein, "Merdiveni tırmandıktan sonra onu atmalı, o zaman dünyayı doğru görebilir" demişti. Çok hızlı tırmandılar. Kısa sürede Lord Yama ve sarayı oyuncak ev kadar küçüldü. Alice omzunun üzerinden baktı ve Cehennem Lordu elini sallayarak veda etti. Birkaç dakika sonra Sekiz Saray'ın o kadar üstüne çıkmışlardı ki, Alice altındaki Cehennem'in tüm manzarasını görebiliyordu. Kibir Kuleleri, Açgözlülük Çöller. Ve tüm meydan okuyan öfkesiyle Asi Kalesi, kendi yarattıkları Cehennem'de mahsur kalan sakinleri. Alice, Gertrude'a karşı hiçbir düşmanlık hissetmiyordu, sadece kalıcı bir acıma duyuyordu. Gertrude, sığınağının çok büyük olduğunu düşünüyordu, ama yukarıdan Alice, kalenin ölçülemez bir manzarada sadece çirkin bir nokta olduğunu görebiliyordu. Detaylara gösterilen özenle yürek burkan bir oyuncak ev. Ve Gertrude, onu yeniden yarattığını düşünmüştü. dünya.

"İyi misin?" diye sordu Peter.

"Oh, evet," dedi. "Sadece hatırlıyorum."

Bir süre daha orada durdu, bakışlarını o kortlara dikti. Onları elinden geldiğince hafızasına kazımaya çalıştı. Sonra döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

Geri dönmesinin uzun zaman almasını umuyordu. Geri döndüğünde, yıllarca süren ıstırap ve heyecanın ardından, bu sıkıcı kumların ona rahatlık vereceğini umuyordu.

"Acaba şimdi iş bulabilecek miyiz?" dedi Peter. "Mezun olamayacağımıza göre."

"Cehennem hakkında yazabiliriz," dedi Alice. "Tezimizi bu konuda yazabiliriz." "Bize kim inanır ki? Elimizde kanıt yok."

"Ben senin kanıtınım." "Sen taraflısın." "Hayır, değilim."

"Evet, öylesin. Bana aşıksın."

"*Sus*," dedi Alice, kızararak. "Herkese anlatamazsın."

Ama bunun önemi yoktu. Akademinin önemi yoktu. Belki tez konularını zamanında revize edip komitelerini değiştirebilir ve bir işe girebilirlerdi, ya da belki yapamazlardı, ama bunların hiçbiri önemli değildi çünkü gelecek hala önlerinde, keyifli bir şekilde açıktı. Onu istedikleri her şeyle doldurabilirlerdi ve Alice'in tek niyeti o zaman Peter ile birlikte geçirmekti.

Bir süre laboratuvar yok. Ders yok. Gelecekte onunla çalışma randevuları hayal etti - birbirlerine buruşuk kağıtlar atmak, kitap takas etmek, birbirlerinin tahtalarına bir şeyler karalamak. Ama şimdilik kampüsten uzaklaşmak istediğini düşündü. Belki bir hafta sonu uzaklaşmak...

—Yıllardır hafta sonu tatili yapmamıştı, nereye gideceğini bile bilmiyordu. Ely'nin hoş bir yer olduğunu söylediler. Grantchester olabilir. Orası yüzmek için güzel bir yermiş. Ya da daha mütevazı bir şey; sinemada bir gece, nehir kenarındaki söğüt ağacının altında piknik. Peter'ın en sevdiği yemekleri bilmiyordu. Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlandığını bile bilmiyordu, eğlenmek için bir şey yapıyorsa tabii. Öğrenmesi gerekecekti, onun hakkında milyonlarca şey keşfetmesi gerekecekti. Peter Murdoch sonu olmayan bir kitaptı ve hayatının geri kalanında tek istediği, her sayfayı parmağıyla izlemekti.

Gökyüzüne, ya da bu dünyanın bittiği gökyüzünün o kısmına ulaştılar. Üstlerinde yatay olarak uzanan dikdörtgen bir metal levha vardı — bir mahzen kapısının alt kısmı. Kenarlarından ışık sızıyordu. Bir düzine kelebek, parlak, ışıltılı yaratıklar, kapının etrafında daire çiziyordu. Alice kapak kapısına uzandığında hepsi bir kenara uçtu, ama biri mahzen kapısının

kilidinde kalarak kanatlarını hafifçe salladı. Alice parmağıyla bir kanadını okşadı. Kadife gibi yumuşaktı. Bir öpücüğün hatırası.

"Teşekkürler, Elspeth," diye mırıldandı. "Biliyorum."

Kelebek yanan turuncuya doğru uçtu. Alice kapıyı çekti. Kilit elinde kolayca açıldı. O ve Peter ellerini başlarının üzerine kaldırdılar ve ittiler. Kapı serbestçe yukarı doğru açıldı ve aniden ay ışığıyla aydınlandılar.

Alice o gece gökyüzünü tanıdı. Lord Yama'nın onları nereye koyduğunu tam olarak biliyordu. Burası, nehrin kenarındaki Fellow's Garden'ın sonundaki Magdalene College'ın avlusuydu, başını göğsüne eğip ayaklarına bakarak pek çok gece geçtiği yeşil alan. Burayı biliyordu çünkü buradaki yıldızlar alışılmadık derecede parlaktı. Modernliği engelleyen, etrafındaki şehrin seslerini ve ışıklarını karartan, ortamdaki tüm büyünün etkisiyle ilgili bir şeydi. Tüm kirlilik kayboldu ve yıldızlar şaşırtıcı bir netlikle göze çarpıyordu, böylece takımyıldızları izlemek için kilometrelerce yürümek zorunda kalmıyordunuz; onları başınızın üzerinde, diyagramlar kadar net bir şekilde görebiliyordunuz. Her yaz, astronomi öğrencileri sırt üstü yatarak, başlarının üzerine koydukları defterlere eskizler çiziyorlardı.

Bir keresinde Peter ile bu tarladan geçmişti. Tarlanın yolu üzerinde değildi; Peter, tam ters yönde, St. John's'ta yaşıyordu, ama saat geç olmuştu ve kaçan bir pitonla ilgili bir haber vardı ve bu ne kadar saçma olsa da, piton sazlıklardan çıkıp onu yutmasın diye Peter'ın onu eve kadar geçirmesi mantıklıydı. Evet. Peter pitonla savaşırdı. O gece yıldızlar çok parlaktı ve Peter ona Olbers Paradoksu'nu biliyor mu diye sormuştu. Hayır, bilmiyordu; ona açıklayabilir miydi?

"Gece gökyüzü bu kadar karanlık olmamalı," demişti Peter. "Eğer evren sonsuzsa, yıldız ışığı tüm boşlukları doldurmalı. Işık bir yüzeye çarpmadan durmaz, öyleyse neden karanlık alanlar var? Dünya'dan baktığımızda, tek görmemiz gereken şey ışık olmalı."

"Belki de evren sınırsız değildir," demişti Alice.

"Ya da evren genişliyor," demişti Peter. "Yıldızlar çok genç ve o uzak ışıklar bize ulaşmak için hala yol alıyor. Ve ulaşana kadar, gece karanlık kalıyor."

Ona bakarken Alice, Grimes'ın dil bulmacaları için araştırmasını istediği *The Greek Anthology* adlı kitaptan bir satır hatırladı, ama Alice had lingered over much longer than she should have,

güzelliğine hayran kaldı. Peter'a baktı ve şöyle düşündü: *Keşke ben gece olsaydım, böylece binlerce gözle uykunu izleyebilirdim*.

Mahzen kapısından esen bir rüzgar, terli yanaklarına hoş bir serinlik getirdi.

O anda her şey aklına geldi. Tatlı, koyu renkli çimler, başlarının üzerinde hışırdayan yapraklar, yuvalarına atlayan robinler. Suda kayan kürek sopaları, parke taşları üzerinde dönen bisiklet tekerlekleri. Her gece geçerken, kendi kafasının içinde hapsolmuş olarak görmezden geldiği onca ayrıntı. Şimdi hepsi gerçek olamayacak kadar canlı görünüyordu; bir aydınlatma, hareketli bir resim. Dünya pek çok *şeyle* doluydu*!* Üniversite bahçelerindeki güneş ışığı; salonda tereyağı ve otlarla pişirilmiş yeni patateslerden oluşan akşam yemekleri. Kır evlerinin çatılarında yağmurun sesi; sokakta biriken su, küçük dalgalar oluşturan iri damlalar. Çamurlu botlar, ıslak eldivenler, sıcak çay fincanları, yüzeye çıkan kaçak yapraklar. Bütün bunları geri alabileceğine inanamıyordu. Dünyadaki sayısız çiçek karşılığında küçük bir nar ağacı, gerçek olamayacak kadar iyi bir anlaşma gibi görünüyordu. Hayatı nasıl hak edebilirdi? Kim hayatı hak edebilirdi *ki*?

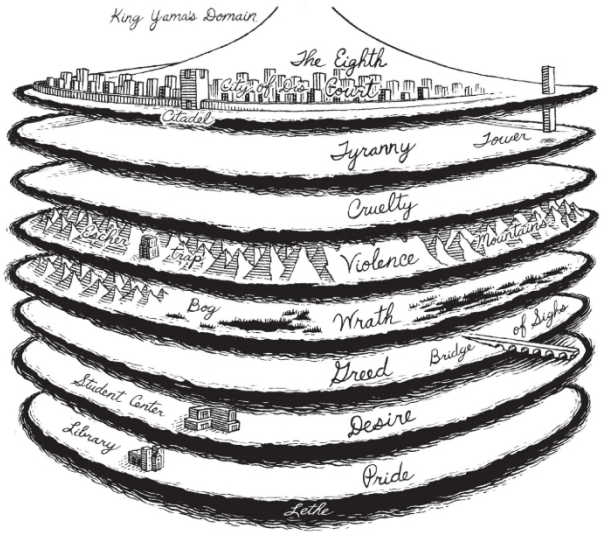
Ama böyle hediyeleri sorgulayamazsın. Elspeth ona bunu öğretmişti. Cevap yoktu, sadece şaşırtıcı ve açıklanamayan bir lütuf vardı ve karşılığında yapılacak tek şey sadece yaşamaktı.

Nefes aldı. "Hazır mısın?"

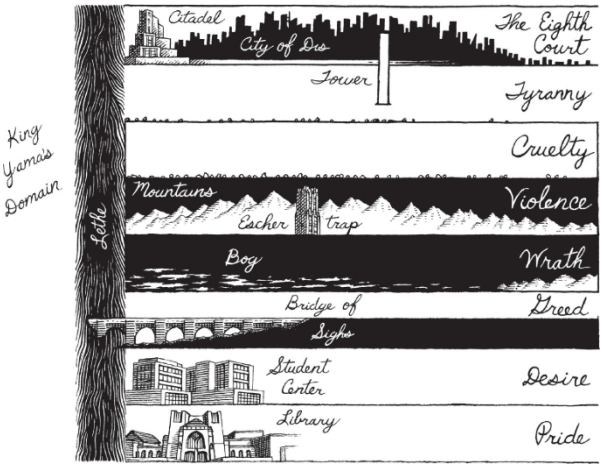
Peter elini sıkıca sıktı. "Önden buyur."

Alice tırmandı, Peter hemen arkasından. Ve birlikte ortaya çıktılar, yıldızları yeniden görmek için.

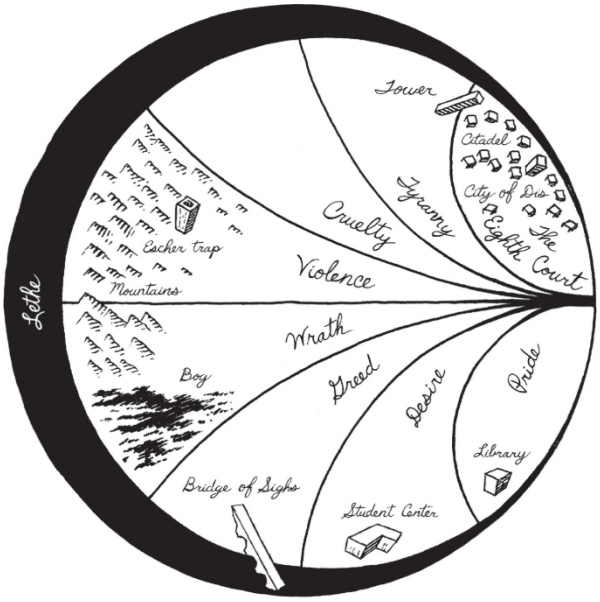
Peter'ın Haritası

Alice'in Haritası

Elspeth'in Haritası

Teşekkürler

Hannah Bowman, Havis Dawson, Liza Dawson, Lauren Banka, Nicholas Runyon ve Liza Dawson Associates ekibinin tüm üyelerine çok teşekkür ederim. Matematikle ilgili notlar için Joshua Bowman'a özel teşekkürlerimi sunarım. Harper Voyager ekibime, birlikte gerçekleştirdiğimiz ve gelecekte gerçekleştireceğimiz birçok yolculuk için teşekkür ederim: David Pomerico, Natasha Bardon, Liate Stehlik, Jen Hart, Katlin Harri, Danielle Bartlett, DJ DeSmyter, Deanna Bailey, Lara Baez, Isabella Ogbolumani, Ronnie Kutys, Richard Aquan, Mumtaz Mustafi, Renata De Oliveira, Robin Barletta, Evangelos Vasilakis, Hope Ellis, Cari Elliott, Catherine Perks, Fleur Clarke, Frankie Gray, Kate Elton, Maddy Marshall, Sian Richefond, Susanna Peden, Fionnuala Barrett, Leah Woods, Holly Martin, Ruth Burrow, Rosie Hawkins, Terence Caven, Ellie Game ve Emily Chan. Keskin gözlemleriyle metin düzenlemesi yapan Aja Pollock'a teşekkür ederiz. Güzel kapak illüstrasyonu için Patrick Arrasmith'e teşekkür ederim. Mantıkla ilgili düşünceler için Katie O'Nell, Gareth Norman, Selina Guter, Philipp Mayr ve MIT felsefe bölümünün diğer üyelerine teşekkür ederim. Kafein ve sessizlik için Vaults & Garden Café, Fort St George, Claire's Corner Copia, Yafa ve Lizzie'nin üst kat odalarına teşekkür ederim. Yerel bağımsız kitapçılarım Porter Square Books, Harvard Book Store ve Harvard Book Store Union'a teşekkür ederim. Anneme, babama ve gün doğumu yürüyüşlerine teşekkür ederim. Bana yukarı bakmamı hatırlatan tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim. Ve beni Musée Rodin'in bahçesindeki çamurdan çekip çıkaran ve hikayeyi bitirmemi söyleyen Bennett'e her zaman teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

REBECCA F. KUANG, *Poppy War* üçlemesi, *Babel: An Arcane History* ve *Yellowface* kitaplarının yazarıdır ve *New York Times* ve *Sunday Times* en çok satan yazarlar listesinde birinci sıradadır. Eserleri Nebula, Locus, Crawford ve British Book Awards ödüllerini kazanmıştır. Marshall bursiyeri olan Kuang, Cambridge'den Çin çalışmaları alanında yüksek lisans, Oxford'dan ise çağdaş Çin çalışmaları alanında yüksek lisans derecesine sahiptir. Şu anda Yale'de Doğu Asya dilleri ve edebiyatı alanında doktora yapmaktadır ve diasporayı, çağdaş Sinophone edebiyatını ve Asya-Amerikan edebiyatını incelemektedir.

hc.com'da harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını keşfedin.

R. F. Kuang'ın diğer eserleri

Babel, *Ya da Şiddetin Gerekliliği: Oxford Çevirmenler Devriminin Gizemli Tarihi*

Sarı Yüz

Gelincik Savaşı Üçlemesi

Gelincik Savaşı

Ejderha Cumhuriyeti

Yanan Tanrı

Bookperk'e kaydolun ve e-kitap indirimleri, ön izlemeler, özel teklifler ve daha fazlasını doğrudan posta kutunuza gönderilsin.

ŞİMDİ KAYDOL

Telif

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

KATABASIS. Telif hakkı © 2025 R. F. Kuang. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak elde etmiş bulunmaktasınız. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya d e p o l a n a m a z .

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

Harper Voyager ve tasarım, HarperCollins Publishers LLC'nin ticari markalarıdır.

Kapak resmi, illüstrasyonlar ve haritalar © Patrick
Arrasmith Kapak tasarımı Richard Aquan

İLK BASKI

Dijital Baskı AĞUSTOS 2025 ISBN: 978-0-06-302149-5
Sürüm 04082025
Baskı ISBN: 978-0-06-302147-1

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Publishers Ltd.
Harlequin Enterprises ULC
www.harlequin.com
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins India
A 75, Sector 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

İrlanda
HarperCollins Publishers Macken
House,
39/40 Mayor Street Upper,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

Yeni Zelanda
HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway New
York, NY 10007
www.harpercollins.com

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı